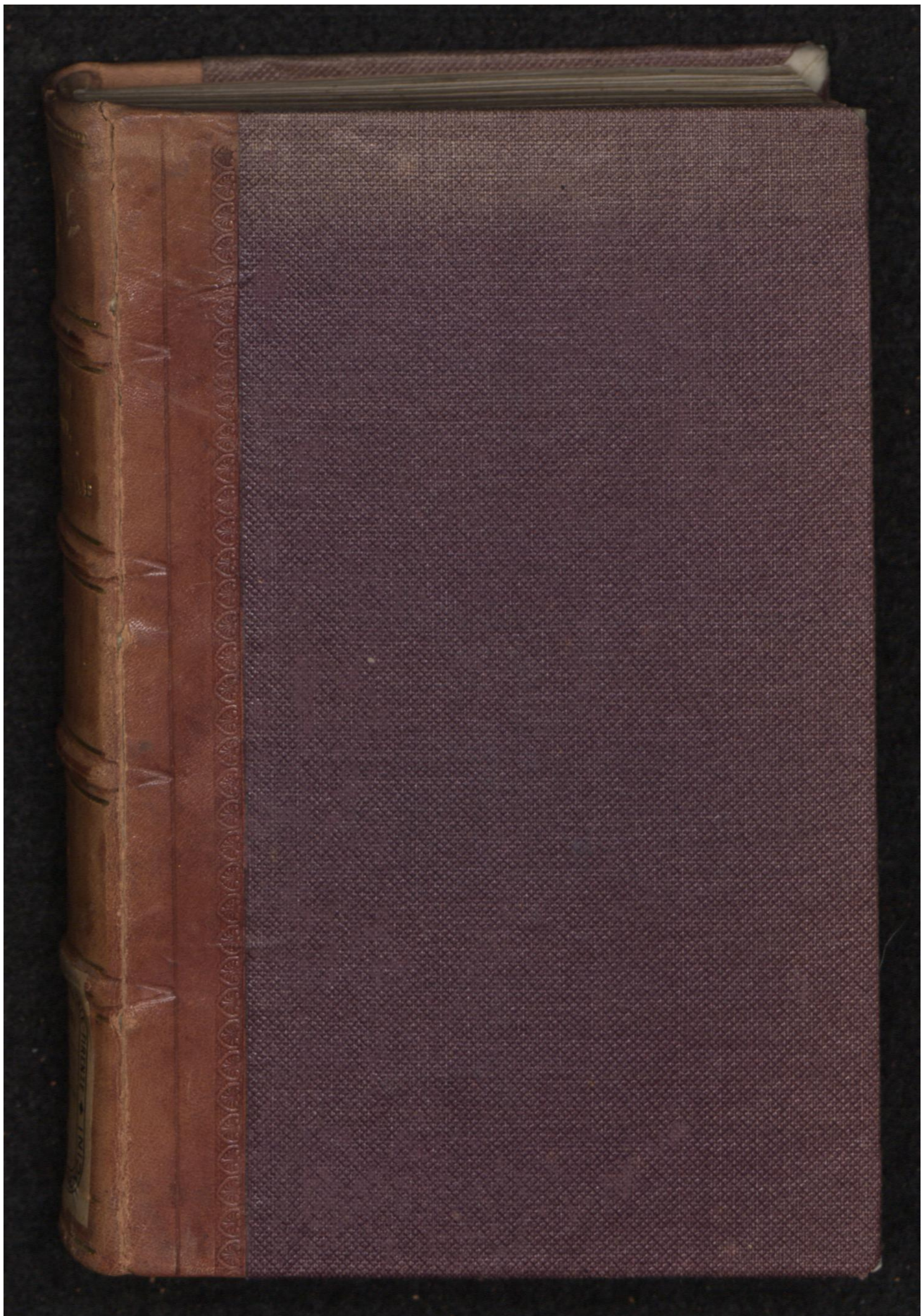
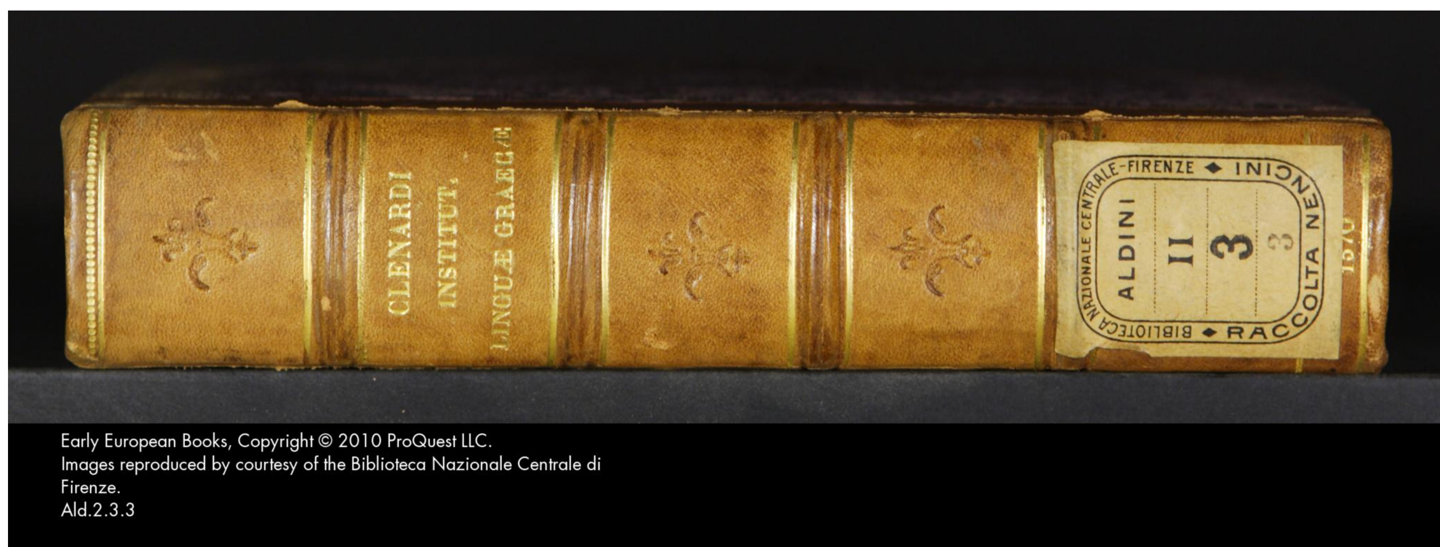
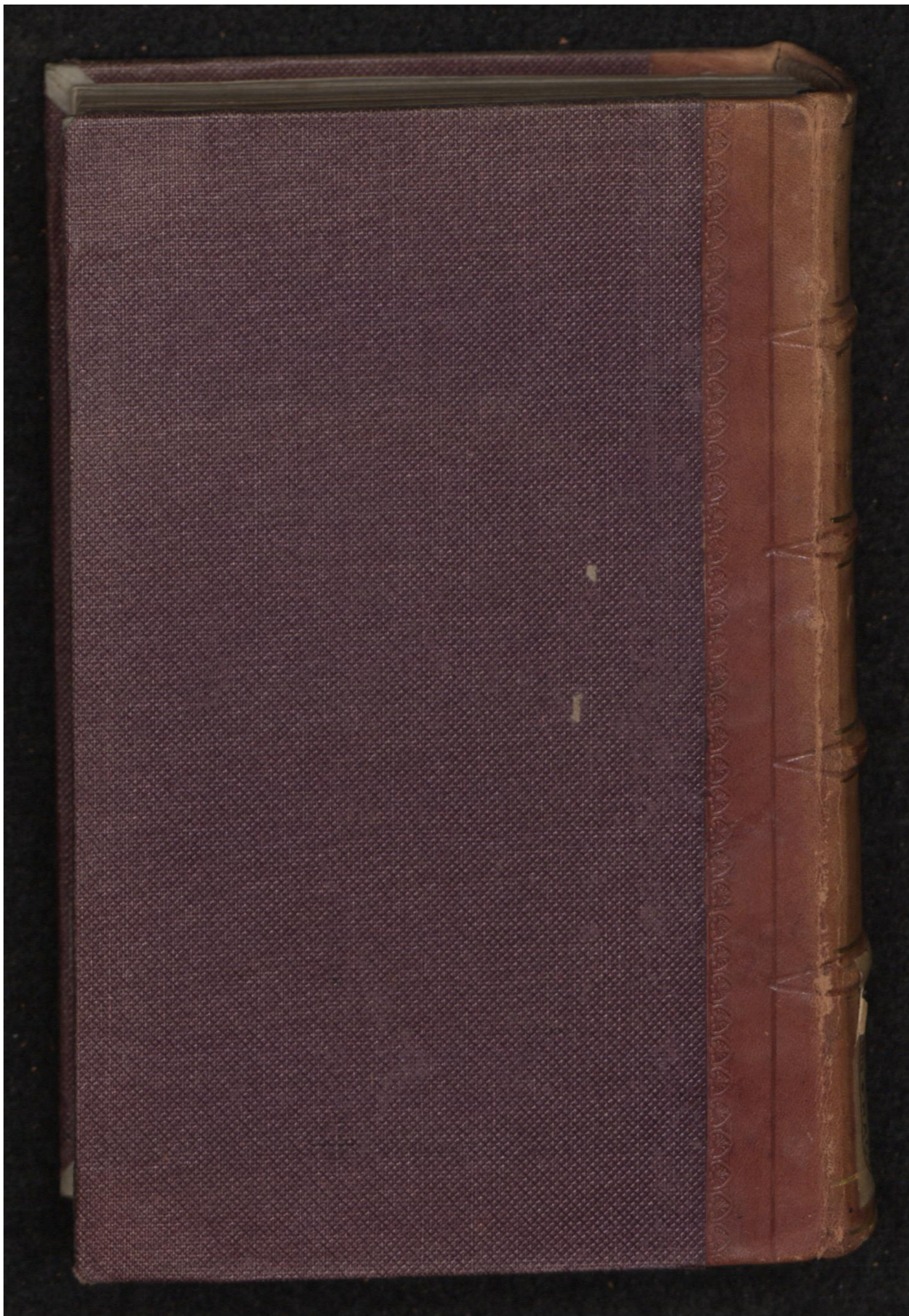




CLENARDI
INSTITUT.
LINGUÆ GRAECÆ
BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE - FIRENZE
RACCOLTA NENCINI
ALDINI
II
3
3



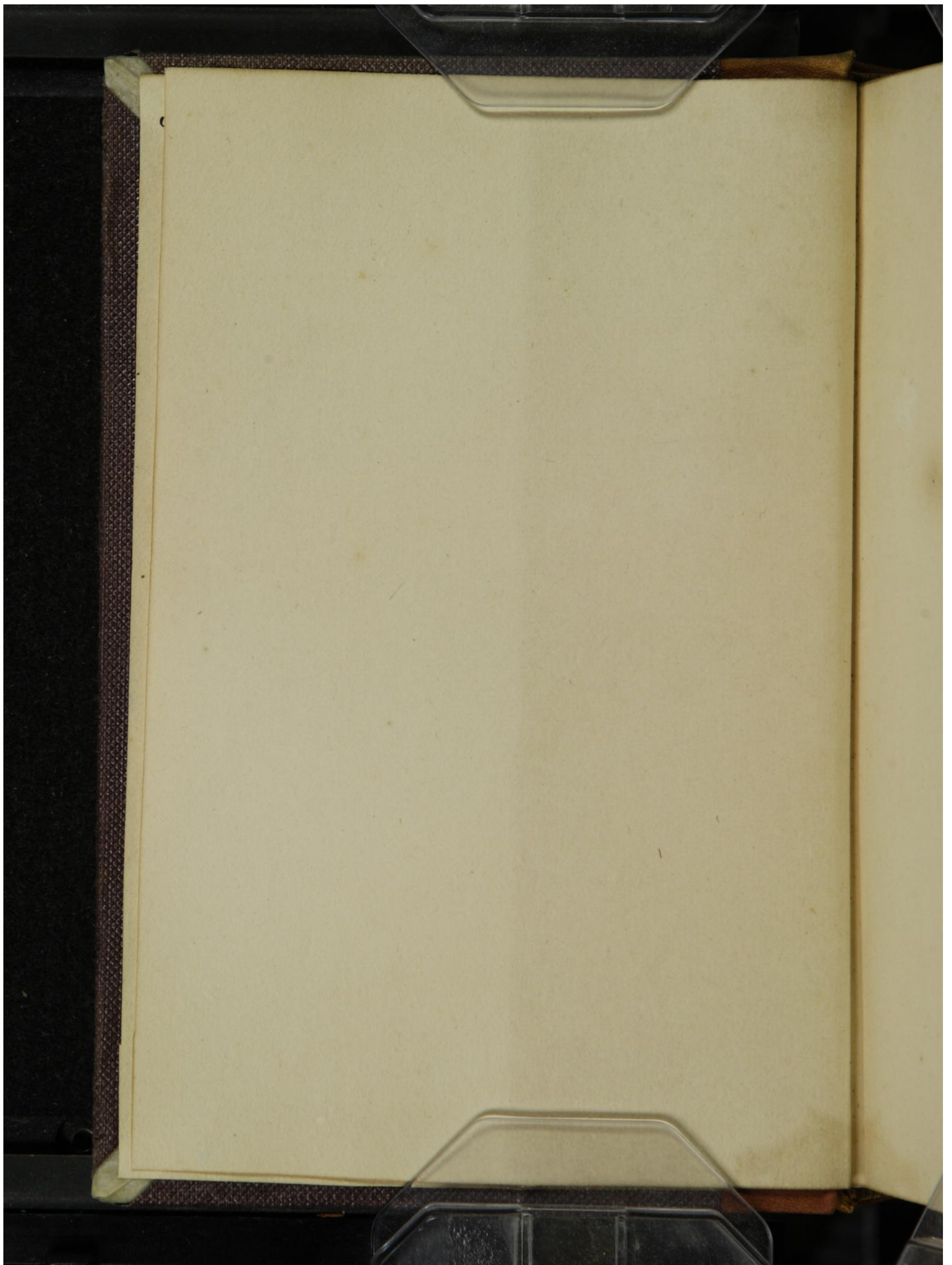





BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE-FIRENZE
ALDINI
II
3
3
RACCOLTA NENCINI


OTIVM
SINE LITERIS
MORS EST
Seneca
Ex Libris Joannis Nencini
1874





NICOLAI
CLENARDI
INSTITVTIONES LINGVAE. GRAECAE

CVM. SCHOLIIS. ET. PRAXI
P. ANTESIGNANI



Aldus  Iunior



VENETIIS. ∞ DLXX
In Aedib. Manutianis

Effigies Aldi Senioris.



Lectori.

QVI . LIBRI
CVM . ALDI . IVNIORIS . NOMINE
SENIORISQ. EFFIGIE
IN . POSTERVM . EDENTVR
EOS . TANTVM . SCITO
MANVTIANAE . EDITIONIS
ESSE

IVLIO. GLORIERIO ROMANO

ORDINIS. CISTERCIENSIS EQVITI. NOBILISS.

ALDVS. MANVTIVS PAVLLI. F. ALDI. N.

S. P. D.

CVM multa homines habeant, quae Deo Opt. Max. accepta quotidie referre debeant, nihil, ſi quis diligentius ſecum reputet, Ratione maius, nihil non dicam in homine, ſed in omni caelo, ac terra praeclarius, nihil, quod propius ad Archetypum ipſum accedat, ſi uiris ſapientibus credimus, haberi, excogitari ue poteſt. haec nos a brutis plane diſiungit: haec alium alio praeſtantiorem reddit: haec omnia cernit, principia, cauſſasq. rerum uidet: haec quid faciendum, ſugiendum ue ſit, optime edocet,

atque explanat:haec denique, in hominis mente confirmata, atque perfecta, Sapientia nominatur. ad quam ſi quis artem quoque ipſam adiunxerit, id plane efficere uidetur, ut rem, per ſe nobilem, magis etiam nobilitet. id quod uſu quotidie uenire cernimus. nam, cum hoc tamquam patrimonium a Deo generi humano benigne relictum ſit, eos tamen iudicamus inter alios excellere, a ferarumq. natura longius abeſſe, qui, cum multum ſibi a Natura rationis impertitum ſentiant, conantur in dies magis magisq. Arti debere, tamquam ſi a Natura ipſa nihil umquam acceperint. Porro quis Artem ipſam hominibus umquam tradiderit, quis optima ratione res excogitatas litterarum monumentis mandauerit, animiq. ſenſa proloqui, explicareque, potuerit, ſermonis, ac uerborum, expers? nemo certe umquam. Ea igitur de cauſſa Antiquitatem ipſam uidemus tam diligentem fuiſſe in uerbis inueſtigandis, utpote ex quibus oratio naſcitur, mentis nuncia, noſtrae uoluntatis interpres. Hinc

multi

multi praeſtantes ingenio,& doctrina uiri,
multa cum ſcripſerint,adiumenti mortali-
bus peperere plurimum. quod cum fece-
rint, dignos putauit poſteritas, quorum
ſcripta ſumma cum ueneratione a nobis
legi,coliq.debeant. Hoc cum in omnibus
linguis cernere eſt,tum praecipue in tribus
illis, ex quibus,tamquam ex fontibus, ce-
terae ommes fluxere,Hebraica,Graeca,La-
tina. Quarum cognitionem cum difficilli-
mam omnes putent,uixq.reperiatur,qui in
una excellat, factum eſt, ut homines ipſi,
unam amplexi, aut ad ſummum alteram,
ijs contenti ſint, quaerendumq. nihil ultra
ſibi ſtatuant. nam, qui uno tempore tribus
operam nauarit, pauciſſimi reperti ſunt;
qui uero excellat, fere nemo. Quod cum
optime ſentiret prudentiſſimus, ſummaq.
grauitate atque auctoritate uir, CAESAR
GLORIERIVS, pater tuus, potius nihil
habuit, quam ut liberos ſuos ijs ornandos
litteris curaret, quae nobili uiro dignae a
recte intelligentibus iudicantur. Ideoq.
ALEXANDRVM, fratrem tuum, teq. ip-

ſum, filios tali patre digniſſimos, tribus lin guis uoluit operam dare, nulli umquam ſumptui, ac labori, parcens, nihil ue, quod ad id pertineret, omittens. Vos uero, cum patrem ueſtrum in id aſſidue incumbentẽ uideretis, ut uos omni laude cumulatos intueretur, nihil loci precibus, admonitionibus ue, reliquiſtis. immo eo ſtudio inuigilaſtis, magis ut uos in curſu ſtudiorum continendos, quam incitandos, omnes cenſerent. Hinc ALEXANDER frater, annos XVI. natus, non ſolum Iuris ciuilis ſcientiam eſt adeptus, uerum etiam Romae, in celeberrimo orbis terrae domicilio, ſumma cum omnium admiratione, ea aetate, publice docuit; & ea quidem omnium admiratione, eorumq. auditorum frequentia, qui, cum multum in ea ſcientia uerſati eſſent, maximum tamen ſe fructum ex eius doctrina percipere faterentur. Hanc eius uirtutem omnes cum noſſent, praedicarentque, ſumma cum patris ueſtri laetitia, PIVS. V. Pont. omnium maximus, idemq. acerrimo iudicio praeditus, eum,

uige-

uigeſimum primum annum agentem, in utriusque Signaturae Referendarium aſſumpſit. Quo nunc in magiſtratu ita ſe gerit, ut, cum ad eius laudem nihil acceſſionis fieri poſſe uideretur, tantum tamen acceſſerit, ut omnes, eius uirtutum fama commoti, ampliſſima quaeque de illo non dubitanter augurentur. Tu uero, natu minor, id iam, iſta aetate, praeſtas, quo fraterno ſplendore, ac laude, haud inferior eſſe uidearis. Te ipſum nunc mihi abſens uidere uideor, aſſidue legentē, numquam libros, domeſtico exemplo, e manu dimittentem: qui uideas, hanc eſſe ueram uirtutem, hacq. una poſſe homines ex illuſtribus illuſtriores fieri. Quod cum quotidie quamplurimis contingat, tū uero maxime id in Familia ueſtra Aetas obſeruat noſtra: ex qua tot orti clariſſimi uiri ſummū & ſibi decus, & Familiae gloriam compararunt. Nam, ut omittam IOANNEM. GLORIERIVM, Gallorum Regis Secretarium, Inſubriaeq. primarium Quaeſtorem, eique, ob praeclaras uirtutes, longe cariſſimum, Patrem tuum,

cuius egregia probitas, ſpectata uigilantia, ſummaq. cum eloquentia coniuncta uirtus, multis antea Pontificibus, in conſcribendis maximarum de rerum negotijs Latinis epiſtolis, grata ſemper, probataq. fuit, PIVS. V. Pontifex, cui optimorum, ſui ſimilium, uirorum merita non ſunt ignota, ſimul ac Dei Eccleſiae gubernaculo inter homines praepoſitus fuit, nihil habuit antiquius, quam ut eidem muneri praeficeret. quod quidem & ſe parenti tuo quaſi uirtutis honorem tradidiſſe, & probum, atque honorificum hominem ad honorem ipſum acceſſiſſe iudicauit. His, ac multis alijs de cauſſis Luſitaniae Rex dignum te iudicauit, quem in ſuorum nobiliſſimorum Equitum numerum adſcriberet. merito id quidem, ſi & tuam praeclaram indolem, & Patris eximia merita, ſpectemus. praeſtitit id optimus, ac ſapientiſſimus Rex, quod potuit, ut Familiae ueſtrae, per ſe ornatiſſimae, ornamenta tamen ſuppeditaret. Ego uero, qui uos ſemper plurimi fecerim, & Aui mei iudiciũ ſecutus, & amiciſſimi mei,

fa-

familiariſſimi ueſtri, IVLII. IACOBONII, teſtimonio, atq. aſſidua de uobis praedicatione motus, cui tantũ tribuo, quantũ ipſe, ingenij, doctrinaeq. ui, non laudem modo, ſed etiam laudis cumulum, apud omnes eſt conſecutus: non potui meipſum continere, quin aliquod indicium ex animo meae promerem obſeruantiae. Ab ea igitur profectum hoc officium, quod praeſtare nunc poſſum, licet exiguum, accipite. Cum enim CLENARDI Inſtitutiones Graecae linguae edẽdas curaſſem, eaeq. mihi eſſent alicui de more dedicãdae, cui potius, quãtibi, Graecae linguae ſtudioſo, eas dicarem, inueni neminem. Atque in eo quidem ſtudio cum tu per te plurimum proficias, uteris tamen adiutore induſtrio iuuene, & omnium bonarũ artiũ ſtudijs ualde incenſo, quodq. primum nobis eſſe debet, religione praedito, M. ANTONIO. SABELLICO. Perge, mi IVLI, perge. haec enim eſt ſemita, quae te ad ſolidam gloriam, recto, & expedito curſu, feret. Quod cum tu optime noueris, non faciam, tibi ut diutius obſtrepam. tan-

tum

tum dicam, non te hoc, quidquid eſt, officii, uerum animum, perpendere oportere. In quo primum illud continget, ut ipſe, quod humanitate tua dignum eſt, facias, qui uel haec, quamuis leuia, non ſpernenda tibi duxeris, deinde etiam mihi ad maiora aggredienda animos adiungas. Vale. Venetijs. Idib. Oct. ∞ DLXX.

TITVLI
AC . PRAECIPVA . CAPITA
EORVM,
QVAE . HOC . LIBRO . CONTINENTVR:

Quo facilius, quidquid ex eis quaeratur, discretis possit locis inuenire

Apo-

Ver-

Tem-

✣✣ ἴδμεν,

NICOLAVS. CLENARDVS FRANCISCO. HOVERIO LVDI. LITTERARII. MODERATORI APVD. MECHLINIENSES

S.

CVM ante annos aliquot discipulis meis, quos priuatim docendos susceperam, Graecas litteras tradere uellem, congessi in eam linguam breues admodum Institutiones, ut rudimentorum candidatis instar enchiridij forent. Id opusculum anno superiore praelo committere studui, partim ut auditoribus nostris expeditior uia sterneretur, partim ut desiderio tuo satisfacerem, cui necessitudinis nomine plurimum deberem. Verum nec commoditas in praesentia dabatur typographi, & otium alioqui deerat, quantum lambendus ille partus requireret. Itaque his proximis diebus temporis partem nactus, & Rescio nostro benigne operas praebente, libellum ad limam reuocaui, iustoq. auctario locupletatum reddidi. Merito autem tibi dicandum duxi, ut hoc ueluti testimonio Mechliniensium iuuentuti gratularer, quae, tam diligentem sortita praeceptorem, non ipsa modo in Graecis litteris strenue promouet, sed exteros quoque

que plurimos ſtudiorum fama in ludum tuum pellicit: adeo ut non triuiali ſcholae, ſed celeberrimae cuipiam Academiae praeeſſe uidearis: induſtria paratis aedibus, quae numero noſtrorum gymnaſiorum ſint aemulae. Faxit Deus, ut iſte auſpicatiſſimus curſus magis ac magis in dies proſperetur: & quemadmodum Latinos diſcipulos optime eruditos, ita iam incipias Graecanica litteratura praeditos, e nouis iſtis Athenis ad nos dimittere. Vale. Louanij, XVII Kalend. Apr. Anno ∞ DXXX

GRAECORVM . LITTERAE

Αα	ἄλφα	Alpha	a
Βϐ	ϐῆτα	Vita	u
Γγ	γάμμα	Gamma	g
Δδ	δέλτα	Delta	d
Εε	ἐψιλὸν	Epſilon	e
Ζζ	ζῆτα	Zita	z
Ηη	ἦτα	Ita	i
Θϑθ	θῆτα	Thita	th
Ιι	ἰῶτα	Iota	i
Κκ	κάππα	Cappa	c
Λλ	λάμβδα	Lambda	l
Μμ	μῦ	My	m
Νν	νῦ	Ny	n
Ξξ	ξῖ	Xi	x
Οο	ὀ μικρὸν	o micron	o paruum
Ππ	πῖ	Pi	p
Ρρ	ῥῶ	Rho	r
Σσς	σῖγμα	Sigma	ſ
Ττ	ταῦ	Tau	t
Υυ	ὖψιλὸν	Ypſilon	y
Φφ	φῖ	Phi	ph
Χχ	χῖ	Chi	ch
Ψψ	ψῖ	Pſi	pſ
Ωω	ὦ μέγα	O mega	o magnum

SCHOLIA.

QVATTVOR *columnarum prima ad laeuam cõtinet elementorum figuras, primo quidem loco maiusculas, quibus vti solent in scribendis nominibus proprijs, initijs periodorum, & versuum, ac titulis, siue inscriptionibus librorum: deinde sequuntur minusculae, quibus ubique vtuntur, etiam ubi maiusculae locum habent, nisi in principijs orationum:* ς *tamen &* ϲ *in fine tantum ponuntur. Secunda ac tertia columna continent nomina litterarum: secunda quidem Graecis characteribus, tertia vero Latinis in rudiorum gratiam. Porro quarta columna ad dexterã, elementorum potestatem, siue valorem, complectitur, quo pacto scilicet debeant enunciari. De qua re variae sunt hodie, ac multiplices, Grammaticorum opiniones, dum quidam, curiose nimis, ad antiquam pronunciandi rationem omnia uolunt reuocare: cum tamen ipsi prorsus incerti sint, quo pacto prisci illi haec pronunciarint: & coniecturae sint admodum ieiunae. Illis itaque non est fides adhibenda, nisi prius priscorum aliquem ab inferis excitarunt. Quare adolescentes, huiusce rei cupidos, (cum haec omnia potius viua voce, quam librorum lectione, possint percipi) ad doctos Graecarum litterarum professores remitto. Qui uero illis destituuntur, & proprio Marte linguam Graecam discere coguntur, pronuncient elementa Graeca more Latinorum, Graecis in hac tabella respondentium. Ceterum, in quibus discrepent, paucis perstringam.* Β *profertur vt u consonum, sed illius sonus magis accedit ad b, quam ad f.* Γ *hodie omnino profertur vt g: qui*

dam tamen ante ε η, ι, & similes, efferunt ut Latini suum g ante a, o, uel u. aliquando pronunciatur ut n, ut uidebis apud Clenardum in sequentibus. δ profertur blaesius, quam d nostrum, nempe lingua posita inter dentes cum quodam sibilo. ξ debet sonum litterarum δ & σ retinere. η, ι, &, υ, atque diphthongi ει, οι, ῃ, & υι sonant hodie ut ι, uocale apud Latinos, consonantis uero nunquam naturam induunt: proprie tamen unicum ι deberet respondere nostro i: η uero & ῃ magis accedere ad sonum e: sic υ & υι ad sonum u, ut a Gallis profertur: in ει autem & οι debuerat utraque uocalis aliquo modo audiri. ϑ debet prolatione a τ & δ discerni. nam magis sibilat, & spumosiori spiritu effertur. κ ante ε, & ι, &c. sonat ut ante α, nempe ut k, uel q. ξ ut κσ non ut e nostris quidam proferunt x, in (exercitus) & similibus, dicentes egzercitus pro ecsercitus. ο, & ω hodie prolatione non distinguuntur, ueluti neque α breue, & α longum. σ ut s in (sum) etiam inter duas uocales, non ut nostri faciunt, qui miser, mizer proferunt. φ effertur hodie ut f: tamen illius sonus ad prolationem p debet accedere. χ ante ε, η, &c. ut ante α.

Vocales longae η. ω. Breues ε, ο. Ancipites, α, ι, υ. quae & communes dicuntur, quod modo sint longae, modo breues.

DIPHTHONGI.

Propriae,						Impropriae,					
αι,	αυ,	ει,	ευ,	οι,	ου.	ᾳ,	ῃ,	ῳ,	ηυ,	υι,	ωυ.
ae,	au,	i,	eu,	i,	u.	a,	i,	o,	iu,	i,	ou.

In

In αυ, ευ, ηυ, ωυ, pronuntiatur υ, ut u conſonans.

Vocales praepoſitiuae, α, ε, η, ο, ω, propterea, quod in diphthongis praeponantur. Subiunctiuae autem ι, υ, quod ſubſequantur. Faciunt uero per ſe ſyllabam, quoties duobus in apice punctis notãtur, παϊς *païs*, *puer uel puella*, diſſyllabum: ἄϋπνος aypnos, *inſomnis*, triſyllabum. Ceterum in tribus ᾳ, ῃ, ῳ, iota non ad latus affigitur, ſed infra ſubſcribitur.

Ut, ſi ex dictione Latina (haue) reijciatur e, atque in au, retineatur pronunciatio, quae erat in integro, haue. Rectius, meo quidem iudicio, faciunt, qui υ hic pronunciant ut u in diphthongis Latinis au, eu, audio, euge. Porro diphthongus ου non profertur, ut Galli proferunt u Latinum in dictione (dominus) ſed ueluti ou in dictionibus Gallicis (nous uous) *aut ut u ab Italis effertur. Supple. Quamuis dictum ſit dici ſubiunctiuam, quod ſubſequatur.*

Mutae { Tenues π, κ, τ. / Mediae β, γ, δ. / Adſpiratae φ, χ, θ. }

Duplices { ζ σδ. / ξ, κσ, γσ, χσ. / ψ πσ, βσ, φσ. }

Liquidae, ſiue immutabiles, quattuor, { λ, μ, ν, ρ. }

Mutae appellantur aut Tenues, aut Mediae, aut Adspiratae quadam relatione, non quidē habita ratione unius tenuis ad alteram tenuem, sed tenuis π, ad mediam β, & adspiratam φ. nam hae tres magnam habent inter se affinitatem, & facile una migrat in alteram, quippe quae eodem instrumento uocis proferantur, nempe labiorum adminiculo, atque sola spiritus intensione, uel remissione, differant. nam in prolatione φ, maximam spiritus copiā, in π minimam, in β mediocrem adhibemus, Eadem est ratio secundi ordinis mutarum κ, γ, χ, quae palati, ac tertij τ, δ, θ, quae dentium auxilio proferuntur. Quod dico uerum esse, deprehendetur, si unicuique ordini praeponatur uocalis, hoc modo απ, αβ, αφ: & ακ, αγ, αχ: atque ατ, αδ, αθ. Hinc colligimus δ debere proferri blaesius, quā d Latinum: & in prolatione ζ, sonum δ & ς, debere aliquo modo retineri. Adde, quod Dores confundebant ζ cum σδ, & uerba in ζω per σδω efferebant. Verum ego illis potius assentior, qui per litterarum metathesin id fieri asseuerant, σδω pro δσω: atque iccirco malim ζ, δσ, quam σδ ualere. Aeoles autem uerba in σω efferunt per ζω: unde ζ creditur ualere non solum δσ, sed etiam duplex σς. Ξ magnam habet cognitionem cum secundo mutarū ordine κ, γ, χ. nam saepe ex illis conflatur, aut in eas dissoluitur, ut satis constat ex uerbis in κω, γω, χω, quorum futurum habet ξω, pro κσω γσω χσω: & ex nominibus finitis in ξ, quorum genitiuus est, κος, γος, χος, non ξος. sic se habet ψ cum π, β, φ, primo mutarum ordine. Appellantur Liquidae eadem ratione, qua apud Latinos l, m, n, r: quod post mutam positae quasi liquescentes, ac euanescen-

nescentes, uim consonantis interdum amittant, neque uocalem praecedentem longam efficiant, ut aliae consonantes. Immutabiles autem dictae sunt, quod non tam facile mutentur, quam aliae consonantes in inflexionibus nominum, & uerborum, sicuti planum fiet ex sequentibus

DE ORTHOGRAPHIA, & consonantium nexu, appendix.

Quoniam ex consonantium mutua quadam affinitate, uel odio, ut ita dicam, paene infinitae litterarum mutationes oriuntur, dum scilicet duae, aut tres consonantes nō possunt inter duas uocales, uel in principio dictionis, ante uocalem propter mutuum odium consistere, cum cognatae, propter mutuam inter se affinitatem, gaudeant coniungi, & inuicem combinari, uolui paucis perstringere, quae consonantes simul possint inter duas uocales, uel in principio dictionis collocari, & quae non: ac, si inter duas uocales reperiantur, num ad praecedentem, an ad sequentem syllabam, illarum prior pertineat, ut in τύπτω, id est, uerbero, num π, syllabam praecedentem τυ, an sequentē τω, sequatur. Quae res profecto est animaduersione digna: cum ad ueram orthographiam non parum conducat, & ad intelligendas tam in nominibus, quam in uerbis, uarias consonantium inter se mutationes paene necessaria uideatur. Primo itaque sciendum, quod, si duae mutae debeant simul poni, ut una alteram consequatur, necessario tenuis praecedet tenuē, ut τέτυπται, uerberatus est,

pro τέτυφται: uel propriam adſpiratam, ut Σαπφὼ, Sappho, pro Σαφφὼ: & media mediam, ut ἕϐδομος, ſeptimus, non ἕπδομος, licet ueniat ab ἑπτὰ, id eſt, ſeptem. ὄγδοος, octauus, non ὄκδοος, ab ὀκτὼ, octo: atque adſpirata adſpiratam, ut ἐτύφθην, uerberatus ſum, pro ἐτύπθην. non tamen quaeuis tenuis, quamuis tenuem, aut media mediam, uel adſpirata adſpiratam, antecedet. nam τ, δ, θ, numquam primum inter affines, ſed ſemper ſecundum locum occupant, ut ex τέκω quidem, inſerto per pleonaſmum τ ante ω, & mutato ε in ι, dicam τίκτω, id eſt, pario, ubi τ ſequitur aliam tenuem κ: in πέτω uero, poſito π ante ω, non poſſum dicere πίτπω: nam τ praecederet aliam tenuem, quod fieri non poteſt. itaque dicendum πίπτω, id eſt, cado, ubi τ ſecundum locum occupat. Praeterea unaquaeque tenuis, uel media, poteſt ſeipſam praecedere: ut ἵππος, equus: ἐκκλησία, eccleſia, coetus: γλῶττα: lingua: ἄββαλεν pro ἀνέϐαλεν, reiecit: ἄγγελος, nuncius: ἅδδην, ſatis. adſpirata uero numquam ſeipſam praecedit: non enim dicere poſſumus Σαφφὼ, ſed Σαπφώ. Hoc quoque ſciendum, quaſlibet duas mutas, inter duas uocales poſitas, modo eadem non geminetur, ut ἵππος, aut tenuis adſpiratam praecedat, ut Σαπφώ) ambas ad ſequentem ſyllabam pertinere, ut τύπτω: praeter γδ, ut quibuſdam placet, qui nituntur regula generali, quae ait: Duas aut tres conſonantes numquam ad ſyllabam ſequentem pertinere, niſi aliqua dictio Graeca incipiat ab illis conſonantibus: ſi uero illae reperiantur in principio alicuius uocabuli, cum erunt inter duas uocales, ſemper ad ſyllabam ſequentem pertinebunt,

bunt,

bunt, nisi in compositione: ut in τύπτω, uerbero, & ἄστρον, astrum, πτ & στ pertinent ad syllabas sequentes: quia multae dictiones Graecae incipiunt a πτ, & στ: ut πτῆμι, uolo uolas, & στρέφω, uerto, & aliae multae. In compositione uero, ut ἔκρεω, effluo, ab ἐκ & ῥέω, κ pertinet ad praecedentem ratione compositionis: quamuis κ & ρ inueniantur in principio multarum dictionum, ut κρατέω, potens sum, &c. immo unica consona ratione compositionis ad praecedentem syllabam pertinebit, cum inuenietur inter duas uocales, ut in ἐξάγω, educo, ξ pertinet ad praecedentem. nam dictio componitur ab ἐξ & ἄγω. Ceterum nullum uocabulum Graecum incipit a γδ: ideo, iuxta eorum sententiam, γ trahetur ad syllabam praecedentem. Et hactenus de mutis: pergamus ad duplices, liquidas, & σ. Duplices numquam inueniuntur in principio dictionis coniunctae cum aliqua consonante. Itaque in medio dictionis positae inter duas uocales cum aliqua consonante, non possunt coniungi, ita ut ad syllabam sequentem pertineant, ut in ἔλξις tractus, & ἔξπυς, sex pedum, λξ & ξπ non possunt trahi ad syllabam sequentem. quare diuidantur necesse est, ἕλ-ξις, ἕξ-πυς. Idem iudicato de aliis. Liquidae λ, μ, ν, ρ, consonantem praecedentes, ut ἄρτος, panis, numquam ad syllabam sequentem pertinent, praeter μν, ut μνᾶ, mna, mina, ἀ-μνὸς, agnus. Cum uero consonantẽ sequuntur, illae & consona praecedens ad syllabam sequentem trahuntur, ut πα-τρὸς, patris, modo non sequantur aliam liquidam, aut σ. nam tum diuidũtur, praeter μν, ut dictũ est, ueluti ἅρ-μα, currus: ἄλ-σις, saltus. Si uero sequãtur duas consonãtes, quae per se traherẽtur

ad syllabam sequentem, cnm liquida coniunctae ad sequentem quoque omnes trahentur, vt ἄ-στρον. nam σ & τ, ad sequentem pertinerent, vt patet ex στήλη, columna. Quidam hinc excipiunt θλ, vt ἐθλὸς, bonus: quia nullum uocabulum Graecum incipit a θλ: quamuis θ interdum in principio dictionis inueniantur, ut θένω, possum, & ideo ad syllabam sequentem pertineant, cum inter duas uocales solae reperiuntur, vt ἀθενὴς, debilis. Idem iudicium est de θμ, vt ἆθμα, anhelitus. nulla enim dictio incipit a θμ. Tamen regula illa generalis posita (quod bona illorum uenia dixerim) eos, qui illa nituntur, aliqua ex parte fallit. nam, quamuis uerum esse, sicuti est, fatear, consonantes, quae in principio coniunguntur, in medio quoque, nisi compositio obstet, debere coniungi: uerumtamen regulae conuersae non possum assentiri, nempe consonantes in medio diuidendas, quae in principio non inueniuntur cōiunctae. nam, si hoc esset uerum, (cum θμ numquam in principio inueniantur) βαθμὸς, gradus, & ἆθμα, necessario sic diuiderentur, βαθ-μὸς, ἆθ-μα, quod & absurdum est, & omnium Grammaticorum canonibus contrarium, qui uno ore affirmant, Nullam syllabam in adspiratam desinere. Quare, meo quidem iudicio, γδ, θλ, & θμ poterunt coniungi, ὄ-γδοος, ἐ-θλὸς, ἆ-θμα. Nunc dicēdum quas consonantes liquidae possint praecedere, ac sequi, & quas non: ac primo quidem unaquaeque liquida seipsam praecedit & sequitur in medio dictionis: in principio uero, aut fine, nulla prorsus consona geminatur. Porro λ, praecedit omnes consonantes praeter ζ, ρ, ψ: sequitur autem omnes mutas, praeter δ: sed duplices, aut σ, numquā

sequi-

sequitur μ, *praecedit tantum tres mutas*, π, β, φ, *unam duplicem* ψ, *& unam liquidam* ν: *sequitur sex mutas* κ, γ, χ, τ, δ, θ, (*sed* χ *non nisi rarissimae*) *duas liquidas* λ, ρ, *&* σ: *alias consonantes numquam aut praecedit, aut sequitur*. ν *praecedit tantum tres mutas*, τ, δ, θ, *&* σ: *alias consonantes numquam: sequitur uero omnes mutas prater* β, *omnes quoque liquidas: duplices uero aut* σ, *numquam*. ρ, *praecedit omnes consonantes, praeter* ζ, λ: *sequitur autem omnes mutas, at post alias consonantes numquam inuenitur. Et haec de liquidis. Porro* σ *tantummodo mutas, &* μ, *praecedit, atque cum eis ad syllabam sequentem trahitur: sequitur uero solum tres liquidas*, λ, ν, ρ, *idque raro: cum alijs autem consonantibus numquam connectitur: ipsum tamen saepe geminatur*, γλῶσσα, *lingua*.

CANONES PRO-nunciationis.

Accentus tres: Acutus ´ Θεός, Theos, *Deus*: λόγος, logos, *sermo*: τύπτομεν, typtomen, *uerberamus*. Grauis ` τιμὴ, timì, *honor*. Circumflexus, ˜ ποιῶ, pioˆ, *facio*: βοᾶτε, uoaˆte, *clamatis*. Acutus, & circumflexus attollunt syllabam quam afficiunt, grauis deprimit.

Spiritus duo, Asper, siue densus ʽ ἅμα, hama, *simul*. Lenis, siue tenuis ʼ ἐγὼ, ego, *ego*. Semper autem uocalis aut diphthongus initio dictionis alterum possidet e spiritibus. Consonans ρ in principio quidem adspiratur, ῥώμη, rhomi, *robur*: in medio

uero

uero si geminetur, priore loco laeuigatur, posterio re adspiratur, πόῤῥω, porrho, longe.

P non semper in principio adspiratur, ut Auctor ait. Nam, si secunda quoque syllaba incipiat a ρ in aliquo nomine, tum primum ρ laeuigatur: ut ῥαφιὰς, ῥάφιον, ῥάρος, ῥωρὸς, Ceres, puer, robustus, uehemens. Verum nulla praeter haec quattuor inuenies. Ceterum ρ simplex in medio dictionis (de quo Auctor nihil loquitur) nullo spiritu notatur, sed intelligitur habere tamen apud poetas, in optimis exemplaribus, interdum inuenies unicum ῥ cum spiritu aspero in media dictione: sed id fit solum, dum poetae, metri gratia, ex gemino ῤῥ primum subtrahunt, ut ἄῤεκτον, pro ἄῤῥεκτον, imperfectum: & sic de alijs.

Apostrophos, nota est reiectae uocalis, α, ε, ι, ο, aut diphthongi αι, οι: quod fit ob sequentem uocalem, quae si adspiretur, migrat praecedens tenuis in adspiratam, πάντα ἔλεγον, *omnia dixi*, πάντ᾽ ἔλεγον, pandelegon (prolatio enim est in morem unicae dictionis) ἀπὸ οὗ, *a quo*, ἀφ᾽ οὗ: κατὰ οὗ, *contra quem*, καθ᾽ οὗ: νύκτα ὅλην, *noctem totam*, νύχθ᾽ ὅλην.

Vocales, quae per apostrophũ reyciuntur, aut sunt natura breues, ut ε, ο: aut ancipites correptae α, ι: aut diphthongi αι, οι, quae in ratione accentuum habentur in fine pro breuibus, & apud poetas saepe corripiuntur, dum sunt finales. Longa enim per apostrophum non eliditur. Si uocalis, inquit, sequentis dictionis notetur spiritu aspero, & reiecta ultima uocali praecedentis dictionis, remaneat in

illius sine aliqua tenuium mutarum π, κ, τ, migrabunt te
nues in proprias adspiratas φ, χ. θ. Reddit rationem,
quare scripserit litteris Latinis pandelegon unica dictio-
ne, cum in Graeco sint duae: quia, inquit, in huiuscemodi
apostrophis prolatio duarum dictionum est in morem uni
cae. immo (quod magis mirabere) consona praecedentis
dictionis ultima pertinet ad syllaba sequentem, non ad
praecedentem, ut ἀ-φ' οὗ, neque solum ultima, sed etiam pe-
nultima, modo possit coniungi cum ultima, ut, νύ-χθ' ὅλην.
nam χθ facile (ut in superioribus dictum est) coniungun-
tur: sed in πάν-τ' ἔλεγον, ν trahitur ad praecedentem. nā
ντ non coniunguntur. Ratio, quare ad sequentem ita tra-
hantur, est, quia prima sequentis dictionis uocalis succe-
dit in locum abiectae. aequum est igitur, ut consonantes,
quae ad uocalem abiectam referebantur, nunc ad uoca-
lem sequentem trahantur, & non ad praecedentem: ex
hoc enim absurdum saepenumero sequeretur, syllaba in
adspiratam desinente, ut in ἀφ' οὗ & νύχθ' ὅλην: quod num-
quam in pure Graecis potest cōtingere. nam ἰωσήφ, ἐνώχ,
& ῥέθ, Ioseph, Enoch, & Rhuth, Hebraica sunt, & non
Graeca, pro quibus Graeci dicerent ἰώσηφος, ἔνοχος, ῥέθα,
& Latini Iosephus, Enochus, Rhutha. Porro in οὐχ οὗτος,
nonne ille? & similibus, χ trahitur ad syllabam sequentē;
quamuis apostropho non notetur: re uera tamen apostro-
phi nota intelligitur, & οὐχ pro οὐχὶ dictum est. solet enim
interdum apostrophi nota abijci, ut διό pro δι' ὃ ideo: κα-
τάπαν, pro κατ' ἅπαν, omnino: καθάπαξ, pro καθ' ἅπαξ,
prorsus: καθάπερ, pro καθ' ἅπερ, quemadmodū. ανθῶν, pro
ἀνθ' ὧν, eo quod: quae exempla satis manifeste declarant,

con-

conſonantes ſyllabae apoſtrophum paſſae ad ſequentis dictionis uocalem pertinere. nullus enim nō uidet in ἀνθῶν, θ nectendum cum ω, ἀν-θῶν, & non cum α, ἀνθ-ῶν. Dictiones quoque monoſyllabae quod dicimus, neceſſario uerum eſſe per ſe ſatis indicant, ut σὲ, te. σ' ἐγὼ, te ego: ubi σ non poteſt niſi ad ſyllabam ſequentem trahi. Haec pluribus ſum proſecutus, quod uiderem, ab omnibus ferme Typographis, qui orthographiae maxime ſtudent, id aliter obſeruari. Illis uero imponit compoſitionis regula perperam intellecta. cum enim uideant ab omnibus uno ore receptum eſſe, ut ultima conſonans harum praepoſitionum, ἐν, εἰς, ἐξ, πρὸς, σὺν, ὑπὲρ in compoſitione ante uocalem poſitarum, non ad ſequentem, ſed ad praecedentem uocalē, ratione compoſitionis, trahatur (ut ἐν-άγω, induco: εἰσ-άγω, introduco: ἐξ-άγω, educo: προσ άγω, adduco: συν-άγω, conduco, id eſt, ſimul duco: ὑπερ-άγω, ſupero) credunt eandem eſſe rationem in παράγω, tranſeo: κατάγω, deduco, et ſimilibus, & a fortiori in apoſtropho, ut ἐπ' ἐμοὶ, in me. Verum ratio non eſt eadem. nam in ὑπεράγω ρ iungitur cum ε: quia ante compoſitionem cum eo iungebatur. in παρὰ uero, ρ non adhaeret cum πα, ſed cum α finali: quare in compoſitione, aut apoſtropho, nō cum πα, ſed cum uocali, quae in locum τοῦ α ſuccedit, connectetur. Et de his hactenus. Obiter tamen & illud addam, uocalem acutam, quae per apoſtrophum abijcitur, in nominibus quidem retrahere accentum in penultimam, δεινά, δείν' ἔπη, grauia uerba: in alijs uero dictionibus una cum uocali accentus quoque abijcitur, ἀπὸ, ἀφ' οὗ.

Gam-

Gamma γ, ante γ, ξ, χ sonāt perinde ut n: ἄγγελος, angelos, *nuncius*: λύγξ, lynx, *singultus, uel lynx fera*: ἔγχος, enchos, *hasta*. sic ante κ, sed ipsum κ sonandum ut g, πέφαγκα, pephanga, *apparui*.

Tau τ post ν, ut d: τὸν τάνταλον, tō Dandalon, *Tantalum*.

Ny ν ante β, μ, π, ut m: τὸν βίον ton uion, *uitam*: τὴν μερίδα, tim merida, *particulam*: τὸν πίθον, ton bithon, per b, *dolium*.

Pi π post μ, ut b Latinum, πέμπο pembo, *mitto*. Itidem post ν in diuersis dictionibus: τὸν πίθον, ton bithon, *dolium*.

Credo Graecos olim non ita γ ante κ, γ, χ, ξ, protulisse: sed potius scripsisse γ pro ν ante has litteras, quia ν proferent ut γ: uel certe quod ν natiuum sonum hic non retineret. est enim ν difficillimae pronunciationis, si ponatur ante aliam consonantem, ut licet ex praepositio ne Latina con in compositione conijcere. Qui linguam Hebraeam callent, hoc apertius norunt: uix enim apud illos reperias n ante aliam consonantem: sed fere semper illud mutant in consonam, quae sequitur, ut faciunt Latini in collaudo. immo Graeci (ut antea diximus) numquam ponunt ν ante aliam consonatem in eadem dictione, nisi ante aliud ν, & ante tertium ordinem mutarum τ, δ, θ, & aliquando ante σ, sed mutant ν in aliquam aliam consonantem, uel illud omnino elidunt, ut poteris colligere ex σὶν, cum, & ἐν, in, in compositis: de quibus copiose Clenardus in tractatu de Inuestigatione thematis in uoce συῤῥήγνυσθαι, cōfringi.

Interdum uero aliam consonam inserunt, ut ἀνδρὸς, uiri, pro ἀνρός. Modo diuersae illae dictiones puncto non diuidantur. nam, si dictio, periodum claudens, desinat in ν, & prima littera alterius sententiae sit π, haec regula non habebit locum, neque etiam praecedentes, si simile quippiam contigerit. immo e doctoribus multi hodie diuersam hanc litterarum γ, κ, τ, ν, π, pronunciandi rationem neq. obseruant, neque obseruandam censent.

PARTES. ORATIONIS OCTO

NOmen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Aduerbium, Coniunctio, Praepositio.

CASVS. QVINQVE

Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. siquidem Ablatiuo Graeci carent.

NVMERI. TRES

Singularis, Dualis, Pluralis. Vtimur duali, cum de duobus est sermo. In duali uox eadem nominatiui, accusatiui, & uocatiui: itidem genitiui, & datiui. Sic in plurali semper nominatiuus idem cum uocatiuo.

Libuit hoc loco partes orationis, atque earum accidentia, Graeco sermone subijcere: ut Graeca Graecae possis inflectere, neque Latinas accidentium uoces cogaris admiscere. Octo igitur orationis partes sic a Graecis appellãtur, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ. ἀντωνυμία. ἄρθρον, ἐπίῤῥημα,

σύν-

σύνδεσμος, πρόθεσις: *nomen, uerbum, &c. ut in textu numerantur. Accidentia declinabilibus communia ſunt,* εἶδος πρωτότυπον καὶ παράγωγον: *ſpecies primitiua, et deriuatiua:* σχῆμα ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον: *figura ſimplex, cõpoſita, & decompoſita: tamẽ figura decõpoſita, id eſt, cũ dictio deducitur ab alia compoſita, non habet locum in pronominibus, aut articulis: neque etiam ſpecies in articulis, niſi uelis deriuare poſtpoſitiuum a praepoſitiuo:* ἀριθμὸς ἑνικὸς, δυϊκὸς, καὶ πληθυντικὸς: *numerus ſingul. dual. & plural.* πρόσωπον πρῶτον, δεύτερον, τρίτον: *perſona prima, ſecunda, tertia: ſed perſona magis pronomini, & uerbo, quam alijs, conuenit. Porro partibus, quae per caſus declinãtur, accidentia communia ſunt,* γένος ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, καὶ οὐδέτερον: *genus maſc. & fem. & neutrum: adde nomini* κοινὸν, καὶ ἐπίκοινον: *cõmune, & promiſcuũ:* πτῶσις εὐθεῖα ἢ ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: *caſus rectus, ſiue nominatiuus, genitiuus, datiuus, accuſatiuus, & uocatiuus: articuli tamen uocatiuum nõ habent. Verbo cõmunia cum participio ſunt:* χρόνος ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, ἀόριστος, καὶ μέλλων: *tempus praeſens, imperfect. perfect. pluſquamperfect. indefinitum, & futurum:* γένος ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἢ μέσον, καὶ ἀποθετικὸν: *genus actiuum, paſſ. neutr. commune, ſiue medium, & deponens. Verbum uero ſibi ſoli uindicat* ἔγκλισιν ὁριστικὴν, προστακτικὴν, εὐκτικὴν, ὑποτακτικὴν, καὶ ἀπαρέμφατον: *modum indicatiuum, imper. optat. ſubiunct. & infinitiuum. Sed de his hactenus. Poſſumus tamen uti plurali, quamuis de duobus tantum-*

modo

modo fiat sermo: atque non raro inuenies poetas in eadem periodo nunc hoc, nunc illo numero usos: immo substantiuum interdum in uno, adiectiuum in altero numero collocant. idem iudicato de relatiuo cum suo antecedente, ac de uerbo cum suo nominatiuo. Ceterum confusus hic dualis, ac pluralis numeri usus habet tantummodo locũ, cum de duobus sermo habetur. si enim de pluribus uerba fiãt, non possumus dualem admiscere, sed solo plurali erit utendum. Assignat hic generales quasdam regulas, communes omnibus orationis partibus, quae per casus inflectuntur. his si placet adijce sequentes: Genitiuus pluralis semper desinit in ων. Accusatiuus pluralis in ς, nisi in neutris. Genitiuus, & datiuus duales, in οιν, uel αιν, nisi in tribus pronominibus primitiuis, de quibus postea: et in quarta declinatione, quae mutat οιν tertiae in ων. Datiuus pluralis fit a datiuo duali, migrante ν in ς, nisi in quincta declinatione. & tribus illis pronominibus. Accusatiuus singularis finitur in ν, cum uocali nominatiui, nisi in quincta, & tribus pronominibus, ac neutris quibusdam, quae accusatiuum nominatiuo similem habent, iuxta regulam neutrorum, quas assignat Clenardus in tertia declinatione. Item adiectiua neutra suis masculinis sunt similia in genitiuis, & datiuis singularis, ac pluralis numeri, atque in toto duali. Ceterum, de datiuo singulari, finito in ι, aut in diphthongum impropriam ᾳ, ῃ, ῳ, uide Auctorem in Annotationibus in declinationes simplices.

Latini inter declinandum usurpant hic, haec, hoc: Graeci uero articulum ὁ, ἡ, τό: quem uocant prae-

praepositiuum, quod nominibus praeponatur. Inflectitur autem sic: Mascul. Singul. Nominatiuus ὁ, hic. G. τοῦ, huius. D. τῷ, huic. A. τὸν, hunc. Dual. N. & A. τὼ, hi, & hos, de duobus. G. & D. τοῖν, horum, & his, de duobus. Pluralit. N. οἱ, hi. G. τῶν. horum. D. τοῖς. his. A. τοὺς, hos.

Femin. S. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. D. τὰ ταῖν. P. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Neut. S. τὸ, τοῦ, τῷ, τό. D. τὼ τοῖν. P. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Articuli uocatiuum ignorant: pro quo, in declinationibus, utimur aduerbio uocandi ὦ, o.

De articulis uide plura post tractatum Pronominum.

DECLINATIONES
nominum quinque.

PRima est in ας masculinorum, ὁ Αἰνείας, *Aeneas*, & in ης partim masculinorum, ὁ Χρύσης, *Chryses*: partim communium, ὁ, καὶ ἡ λῃστὴς, hic & haec latro: quorum genitiuus in ου, datiuus in ᾳ uel ῃ diphthongum impropriam, accusatiuus in αν uel ην, uocatiuus in α uel η, secundum terminationem nominatiui. Dualia, & pluralia conueniunt cum articulo feminino, ablato τ.

S. { ας, ου, ᾳ, αν, α. D. α, αιν. P. αι, ῶν, αις, ας, αι.
ης, ῃ, ην, η.

S. ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου, τῷ αἰνείᾳ, τὸν αἰνείαν, ὦ αἰνεία.

D. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία.

P. οἱ αἰνεῖαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνείαις, τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

ὁ Χρύσης, τοῦ Χρύσου, τῷ Χρύσῃ, τὸν Χρύσην, ὦ Χρύση.
ὁ καὶ ἡ λῃστὴς, τοῦ καὶ τῆς λῃστοῦ. & ita deinceps.

Quinque Graecorum linguae praecipuae. (Communis, Attica, Ionica, Dorica, Aeolica) ex quibus Attici in omni declinatione uocatiuū ſimilem formant nominatiuo, ὁ, & ὦ αἰνείας.

Antequam de uarietate huius declinationis ſecundum uaria idiomata aliquid dicamus, prius uidendum, quid intelligant Graeci per huiuſmodi linguas, ſiue dialectos, aut idiomata: de quibus Clenardus in fine huius declinationis nonnihil attigit. quinque enim linguas praecipuas eſſe apud Graecos ait, utpote quae a magni nominis auctoribus fuerunt celebratae, & quibus ſcripta paene infinita librorum uolumina poſteritati reliquerunt. Fuerūt uero & aliae multae, tot ſcilicet, quot fuerunt nationes, quae Graeco ſermone uterentur uelut Boeotica, Sicula, Rhegina, Cretenſis, Tarētina, Cypria, Chalcidica, Macedonica, Argiua, Theſſala, Laconica, Syracuſana, Pamphilica: uerū minus praecipuae merito dici poſſunt, quod illis nulli libri, qui ad noſtra uſque tempora peruenerint, ſcripti fuerunt. Itaque prorſus periſſent, niſi alij auctores ſuis libris quaedam ex illis dialectis admiſcuiſſent: ut Ariſtophanes, qui in ſuis comoedijs, quamuis eas Attica lingua ſcripſerit, inducit interdū perſonas alterius nationis, propria dialecto utentes: ut Boeotica Boeoticas mulieres. Alij quoque poetae propria quaedam harū linguarum uſurparunt. Quare nonnulla adhuc illarum ueſtigia apparent: ſed non ut earum, quas Auctor hoc loco praecipuas uocat. Ut autem totum huiuſce rei negotium

tium

tium tibi ob oculos proponatur, ac, quid Grammatici per idiomata intelligant, penitus noscas, exemplo nostri Gallici sermonis tibi paucis rem omnem aperiam. Quotquot hodie in foris iudicialibus, ditioni Regis subditis, uersantur, neque solum ibi, sed passim inter omnes ferme non omnino obscuros homines, Gallice scribunt, ac loquuntur: non tamẽ omnes ita terse, ut ij, qui Regis aedes, aut Parisiẽ se forũ frequentant: ut iudicatu difficile non sit, (si quis eos loquentes audiat, uel eorum scripta legat) ad quod idioma illorum sermo accedat. Vix enim fieri potest, quin aliquid e propria, siue materna lingua retineant, etiam illis inuitis, ac Gallica lingua loqui nitentibus: sunt tamen aliqui, maximo ingenij acumine praediti, qui, quasi uernaculae linguae obliti, terso, ac puro sermone utuntur: immo peculiares quasdam phrases, ac dicendi modos, ex famosarum, & in Gallico sermone magis probatarũ urbium dialectis ueluti Atticismos obseruant, quibus, quasi quibusdam flosculis, non raro sua scripta ornatiora reddunt. Eodem ferme modo in Graecia olim, omnes sermone quodam communi (cuius praecepta nunc in Grammaticis tradũtur) loqui, ac scribere nitebantur, sed in eis fere semper aliquid proprij, ac materni idiomatis deprehẽditur, ut in Hippocrate Ionici, unde erat oriundus. neque enim illi, cum in rebus magis, quã in uerbis, laboret, curae erat, omnes uoculas linguae cõmunis, quae ad Atticismum maxime accedebat, obseruare. At rursus aliqui uerbis, & phrasi, nõ minus, quã rebus, addicti, (quales fuerunt Demosthenes, Plato, & Lucianus) non solum ad unguem communis linguae phrasim obseruabant, sed etiam, ut communẽ ditare

uiderentur, ex alijs idiomatibus, praecipue ex Attico, nonnullas loquendi formulas, uel etiam peculiares quasdã uoces, aut uocum flexus decerpebant: quae omnia tandem temporis successu communi usu recepta sunt. Haec autem intelligo de his auctoribus, qui prosa oratione scripserunt. nam poetae multo maiorem sibi licentiam permiserunt. Cum igitur audis Demosthenem Attice locutum, et Aristophanem Attice locutum, quorum stylus est longe dissimilis, quamuis eodem saeculo floruerint, ne turberis. nam uterque communi lingua scripsit: sed Demosthenes, genere Atticus, quamuis communi sermone, ut ab omnibus Graecis intelligeretur, loqui nitebatur: tamẽ certas quasdam uoces, ac dicendi formulas, ex Attico sermone depromptas, sibiq. familiares retinere gaudebat, quo facundior uideretur. Aristophanes uero, ut populo Atheniensi gratus esset, sermone, plebi infimae, ac mulieribus familiari, uti studebat. Vt hodie Lutetiae uidere licet fabularum actores, ut risum auditorum captent, uti sermone muliercularum, a communi Gallico nonnihil degenerante, nam ρ in ς non raro commutant, reliquas litteras blaese, ac compressis labijs enunciant. Patroni uero, qui in foro caussas agunt, quamuis pure, ac proprie loqui studeant, & aliquid ex Lutetiano sermone decerpant, non nihilq. ex Aureliano, ubi forte legibus operam nauarunt, ac rursus aliquid ex huius, uel illius celebris ciuitatis idiomate, praecipue uero e Regis domesticorum sermone depromptum: cauent tamen maxime, ne muliercularũ more loqui uideantur. si enim illarum sermonem imitarentur, fabula omnibus essent, maximoq. risu ab auditori

bus

bus exciperentur. Confer nunc Demosthenis orationem cum ea, qua utuntur hodie patroni in foro Parisiensi: Aristophanis uero comoedias, cum fabulis illorum histrionum, qui, agendo, sermonem Lutetianae plebeculae familiarẽ repraesentant. Itaque, ut eo, unde digressi sumus, nostra recurrat oratio, Grammatici per Dialectos, idiomata, siue Linguas, nihil aliud intelligunt, quam sermonis quandam proprietatem, qua distinguitur loquellae uarietas, quae semper solet contingere inter diuersos eiusdem nationis tractus: cum hi paullo aliter loquantur, quam illi, ac cuique proprium quippiam e natali solo sit insitum: quod si bene auribus sonare uideatur, alij quoque usurpare gaudent: &, quod uni urbi aut nationis paruo tractui proprium erat, ac peculiare, aliquo temporis interuallo in communem linguam transfundunt: atque ita illam ditant ex diuersis uariorum tractuum proprietatibus, quae insigne quiddam, & auribus gratum continebant. Ne igitur mireris, si uideas, Clenardum, qui de Dialectis nihil prorsus in suis Institutionibus praecipere decreuerat, sed tantum nonnullum communis linguae usum, non semel nunc Atticismos, nunc Ionismos, atque alias Dialectos, inculcare. annotat enim tantummodo, quid ex quaque lingua decerpserint ij auctores, qui communi lingua scripserunt: ueluti Demosthenes, Lucianus, Plato, Aristoteles, ac reliqui fere omnes, qui soluta oratione scripserunt: quamuis Attice scripsisse dicantur, quod scilicet plura ex Attico, quam alio, idiomate decerpserint. Herodotus uero, et Hippocrates, Ionice dicuntur scripsisse, quod plura ex Ionica proprietate, quam ex alia, desu-

inpserint. Idē iudicato de reliquis. Nos uero in his Scholiis non solum quae ab oratoribus, & communi usu ex uariis idiomatibus recepta sunt, annotabimus, sed ea etiā, quae poetae ex illis arripuerunt, uel sua licentia, ut scilicet metri hiatum implerent, uel etiam nulla carminis necessitate coacti, sed potius, ut τὴν τοῦ πεζοῦ λόγου φράσιν euitarent, uel quod materna dialecto magis delectarentur: ut Aristophanes Attica, Homerus Ionica, Dorica Theocritus, & Aeolica Alcaeus, quamuis uernaculae, ac sibi familiari, alias quoque admisceant. Herodotus etiam, & Hippocrates, qui soluta oratione scripserunt, Ionica utrique uernacula sunt maxime delectati. Ceterū, ut aliquid in genere de his praecipiatur, breui schemate subiiciam, quid unaquaeq. dialectus sibi ueluti proprium uindicet.

Attica ponit { ρ, τ, ξ } *pro* σ {

- θαῤῥεῖν, *pro* θαρσεῖν, *confidere: id fit dum* ρ *est ante* σ, *ut in hoc exēplo.*
- γλῶττα, *pro* γλῶσσα, *lingua: hoc semper obseruatur, ubi est duplex* σσ: *atque interdum ubi est simplex, ut* τήμερον, *pro* σήμερον, *hodie.*
- ξύμφερον, *pro* σύμφερον, *utile: istud habet locum in compositis a praepositione* σὺν, *cum.*

Gaudet praeterea contractionibus, ut πατρῷος, πατρώϊος, *paternus: hoc fit, quando commode duae uocales in unam possunt contrahi.*

Coniungit etiam duas dictiones in unā, ut τοὔνομα, *pro*

τὸ ὄνομα, nomen : istud praecipue fieri solet praecedentibus τὸ, τὰ, καὶ, πρὸ, & sequente dictione, quae incipiat a uocali. Vide Clenardum circa finem Annotationum in uerba.

Ionica { η, κ, π, κ, τ } pro {
- α, ἡμέρη, pro ἡμέρα, dies: hoc fit, ubi communiter α est longum.
- π, κῶς pro πῶς, quo modo: hoc fit in interrogatiuis, & relatiuis.
- φ, χ, θ, } ἀπαιροῦμαι, pro ἀφαιροῦμαι, auferor: hoc obseruatur in compositione.

nam retinent tenues π, κ τ, ubi communiter mutarentur in φ, χ, θ. Vide Clenardum, ubi agit de augmento imperfecti. Habet quoque locum aliquando in simplicibus, ut δέκομαι pro δέχομαι, suscipio: et δεκόμεθα pro δεχόμεθα.

Adhaec Ionica, Atticae hac in re contraria, nihil contrahit. non enim dicit ποιῶ, sed ποιέω, facio, sine crasi.

Dorica { α, α, η, η, ω } pro {
- η, ἁμέρα, pro ἡμέρα, dies.
- ω, μουσᾶν, pro μουσῶν, Musarum : hoc fit in genitiuo plurali primae, & secundae declinationis.
- α, ζῆν pro ζᾶν, uiuere: istud habet locum in contractionibus, quae communiter ex αε, & αη, in α, & ex αει, & αῃ in ᾳ fierent, Dorice uero in η monophthongum.
- ει, λαβῆν, pro λαβεῖν, accepisse.
- ου, μῶσα, pro μοῦσα, Musa : hoc habet

locum in nominibus, & aliquando etiam in uerbis, cum nulla est crasis.

Dorica pro:

- ευ — ου, δημοσθένευς, pro δημοσθένους, Demosthenis: hoc obseruatur, quoties ου uenit ex contractione facta ex εο uel εου, & quoties ου in uerbis haberet accentum circumflexum, quamuis non ueniat ex contractione, ut ἄλλομαι, salio, futurum medium ἀλοῦμαι, & dorice ἀλεῦμαι, saliam.
- οι — ου, τύπτοισα, pro τύπτουσα, uerberans: haec mutatio fit in participiis femininis barytonorum. Aeoles quoque eodem modo ω, ευ, & οι, pro ου ponunt.
- τ — σ, τὺ, pro σὺ, tu.
- σ — θ, σεὸς, pro θεὸς, Deus.
- ς — ν, τύπτομες pro τύπτομεν, uerberamus: hoc fit in omnibus primis personis pluralibus finitis in μεν.
- α — ε, αἴκα, pro αἴκε, uel εἴκε, si: & πόκα, pro ποτὲ, aliquando.
- αι — ει, αἴκε, pro εἴκε, si: dicimus etiam αἴκεν & εἴκεν: & sine pleonasmo τοῦ κεν, αἰ pro εἰ, si.
- ω — οι, πωμενικὸς, pro ποιμενικὸς, pastoralis.
- τ — η, τῆνος, pro κεῖνος, uel ἐκεῖνος, ille.
- η — τ, πόκα, pro ποτὲ, aliquando.

De-

Detrahit quoque ι *ex diphthongo* ει, *ut* λάβεν, *pro* λαβεῖν, *accepisse.*

In diphthongis improprijs ᾳ, ῃ, ῳ, *iota subscriptum negligit, ut* τῶ αἰνεία, *pro* τῷ αἰνείᾳ, *Aeneae.*

Utitur etiam interdum casibus pluralibus pro femininis singularibus, ut καλαὶ *pro* καλή, *formosa*

Geminatis quoque σσ, ττ ππ *pro simplicibus utitur, ut* ὄσσον *pro* ὅσον, *quantum:* ὅττι *pro* ὅτι, *quod:* ὅππη *pro* ὅπη, *ubi, quo.*

Aeolica	α	*pro*	η	ἀμέρα, *pro* ἡμέρα, *dies: id fit Dorum more: sed Dorice huiusmodi* α *producitur, & Aeolice corripitur.*
	ω		ου	ἰδῶσα, *pro* ἰδοῦσα, *uidens: hoc fit praecipue in participijs femininis in* ουσα, *quae communiter circumflectunt* ου.
	ω		ο	ὤμοιος *pro* ὅμοιος, *similis.*
	ππ		μμ	ὄππατα *pro* ὄμματα, *oculi.*
	η		ει	ἐλθὴν, *pro* ἐλθεῖν, *uenisse.*

Retrahit etiam accentum acutum ab ultima syllaba in paenultimā in disyllabis, & in antepaenultimam in polysyllabis: ut κάλος, *pro* καλὸς, *pulcher:* πόταμος: *pro* ποταμὸς, *fluuius.*

Addit quoque ι *accusatiuis quorundam nominum femininorum, ut* καλαὶς, *pro* καλὰς, *pulchras.*

Praeterea β ante ρ ponit, βρόδον, pro ῥόδον, rosa.
Vtitur etiam praepositione κατὰ, pro μετὰ, cum.
Denique dictiones, a quacumque uocali inchoatas, tenui spiritu afficit, ut ἥλιος, pro ἥλιος, sol.

Atque haec de Dialectis in genere dicta sufficiant. Ne uero credas, ea, quae hic diximus, passim in omnibus dictionibus obseruari. non enim ista locum habent, nisi in certis quibusdam uocibus, & certis casibus partium orationis, quae per casus inflectuntur, atque in certis quibusdam personis, & temporibus uerborum: ueluti planum unicuiq. esse potest & ex ijs, quae iam hoc loco attigimus, & ex ijs, quae a nobis sparsim per totam hanc Grammaticam annotabuntur. usum enim eorum, quae hic cum unico dutaxat exemplo in genere proposuimus, particulatim ostendemus, si ex iam dictis colligi non possit. Adijciemus quoque nonnullas alias regulas, minus generales, iuxta locorum opportunitatem. Hoc itaque in primis fuerit notatu dignum, Iones toto singulari, & datiuo plurali primae, & secundae declinationis mutare α longum ultimae syllabae in η, (exceptis quibusdam primae, quorū Dorica declinatio est in usu, quae in Annotationum tractatu in declinationes simplices a nobis enumerabuntur) & contra Dores mutare η in α. Atque ita fit, ut Αἰνείας declinetur Ionice, ut Χρύσης, communiter: & rursus Χρύσης Dorice, ut Αἰνείας communiter. Porro in datiuo plurali cum α Ionice migrat in η, iota sequens subscribitur, ac pro Αἰνείαις dicimus Αἰνείῃς: sic μούσῃς, pro μούσαις, Musis.

Nullum aliud nomen primae declinationis est com-

munis generis, praeterquam λῃστής: atque istud dicitur commune, eadem ratione, qua latro, & homo, a Latinis: cum tamen uix umquam, ac ne uix quidem, illa epitheto feminino iuncta inueniatur, aut Graece, aut Latine. Itaq. dicito, omnia primae esse masculina. (2) Dorice, α: Aeolice, & Boeotice, αο: Ionice, εω, accentu in antepaenultima: Poetice uero, ω, ex Ionico per crasim. (3) Ionice interdum εα. (4) Si plura de uocatiuo desideras, uide Annotationes in declinationes simplices, circa principium. (5) Id est, si ex articulo feminino dualis, ac pluralis numeri auferas τ, habebis terminationes primae declinationis in iisdem casibus, & numeris: sed cum articulus careat uocatiuo, sumenda erit nominatiui eiusdem numeri terminatio. eandem enim habent terminationem, ut iam ab auctore dictum est. (6) Dorice, ᾶν: Aeolice, et Boeotice, άων: Ionice, έων. (7) Datiuis pluralibus cuiuscumque declinationis, in ς desinentibus, additur ι, Attice, Ionice, & Aeolice. (8) Ionice interdum εας.

Secunda declinatio tantum est femininorum, quae desinunt uel in α, ἡ μοῦσα, *musa*: uel in η, ut τιμή, *honor*: genitiuus in ης, datiuus in ῃ diphthongum, accusatiuus in αν, uel ην, uocatiuus in α uel η, iuxta terminationem nominatiui. Dualia, & pluralia, perinde se habent, atque in prima declinatione.

S. { α, ης, ῃ, αν, α. / η, ην, η. } D. α, αιν. P. αι, ων, αις, ας.

ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.
ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

Finita in δα, θα, ρα, & α purum, (hoc eſt, quod nō ſubſequitur conſonantem) faciunt genitiuum in ας, datiuum in ᾳ diphthongum. Λήδα, Λήδας, Λήδᾳ, *Laeda*. Μάρθα Μάρθας Μάρθᾳ *Martha*: ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ, *dies*: φιλία, φιλίας, φιλίᾳ, *amicitia*.

Varietatem dialectorum recipit omnino, ut genitiuus pluralis primae. In aliis caſibus nulla eſt uarietas, quam ex his, quae iam dicta ſunt, non poſſis colligere. Hoc tamē ſciendum, multa huius declinationis nomina ſyllabae φι, *uel* φιν *adiectionem apud poetas recipere: quod dum fit, quae deſinunt in* α, *modo illud retinent, modo Ionico more in* η *mutant, ut* Οὐρανία, Οὐρανίαφι, *Urania*: βία βίηφι, *uiolentia. quae uero in* η *deſinunt, nihil mutant. ut* εὐνὴ, εὐνῆφι, *cubile. Idem accidit quibuſdam nominibus tertiae: ſed ex* ος, *&* ον, ς, *&* ν, *prius abiiciuntur, ut* στρατός, στρατόφι, *exercitus*: ὀστέον, ὀστέοφι, *os, oſſis: ſic in pronomine* αὐτὸς, αὐτόφι, *ipſe. In quincta quoque declinatione neutra quaedam in* ος, *& feminina in* ὼν, *idem patiuntur, ſed in* ος, ο *prius uertitur in* ε, *ut* στῆθος στήθεσφι, *pectus. In femininis uero in* ὼν, *prius facimus genitiuum in* όνος; *ac deinde migrante* ς *in* φι *fit nomen poeticum, ut* ἡ κοτυληδὼν, *genit.* τῆς κοτυληδόνος, *unde* κοτυληδόνοφι, *coxa. Porro huiuſmodi nomina poetica, ſunt indeclinabilia. Patiuntur praeterea hae tres declinationes apocopen, ut in ſecunda* γλὴν, *pro* γλήνη, *pupilla: in tertia* γλάφυ, *pro* γλάφυρον, *antrum: ex* κάρηνον *uero Attice fit* κάρα, *& Ionice* κάρη, *caput, non* κάρι: *in quincta* τὸ δῶ, *pro* δῶμα, *domus: quod non ſolum in nominatiuo, ſed per omnes caſus ſingulares huius declinationis fieri ſolet, ut* τοῦ Αἴαν, τῷ ἱδρῷ,

τὸν

τὸν ἀπόλλω, *pro* Αἴαντος, ἱδρῶτι, Ἀπόλλωνα, *id est, Aiacis, sudori, Apollinem. Huiusmodi apocope fit potius syllabae, quam unius tantum litterae. in paucis enim perditur sola littera, ut* γάλα. *pro* γάλαξ, *lac:* ἄλειφα, *pro* ἄλειφαρ, *pinguedo: sic* γλὴν, *de quo supra.*

Tertia declinatio complectitur masculina, feminina, & communia in ος, ὁ λόγος, *sermo:* ἡ ὁδὸς, *uia,* ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, *homo*: & neutra in ον, τὸ ξύλον, *lignum.* Vocatiuus in ε. genitiuus, datiuus, & accusatiuus, itẽ dualia, & pluralia, sequuntur articulum masculinum, & neutrum.

S. { ος, ου ῳ. ον, ε. D. ω, οιν. P. οι, ων, οις, ους, οι.
  { ον, ον, ον, α, α, α.

ὁ λόγος τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.
ἡ ὁδὸς τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ.
ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, &c.
τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Neutrorum tres casus similes, nominatiuus, accusatiuus & uocatiuus: qui, in singulari numero, uarias habent terminationes in quincta declinatione: pluraliter autem semper exeunt in α.

Locus hic exigit, ut de nominum genere aliquid dicamus, quo possis discernere feminina, aut communia in ος, *a masculinis. Ac primum generales quasdam regulas subiciemus, quibus sola significatione genus poterit dignosci,*

tam in quincta, quam in tertia declinatione. in aliis enim haec generum diuersitas non habet locum, nisi paullulum in quarta, ut suo loco dicemus. Ceterum de adiectiuorum genere nihil in his declinationibus a nobis exspectes. nam in Annotationibus in nomina adiectiua, illorum genus demonstrabitur. Hic itaque tantum de substantiuis agemus: quae aut propria sunt, aut appellatiua. & propria quidem, uirorum, siue deorũ, mensium, & fluuiorum, sunt masculina: propria uero, mulierum, siue dearum, urbium, insularum, nauium, & fontium, feminina. Appellatiua uero, quae ad solos mares pertinent, masculina sunt, & cognitu facilia, ut ὁ πατὴρ, pater, quae scilicet munus, uel officium marium significant: sic, quae ad solas feminas pertinent, feminina sunt, ut, ἡ μήτηρ, mater. quae uero ad utrumque sexum referuntur, sunt cõmunia, ut ὁ, καὶ ἡ παρθένος, uirgo, mas, uel femina. ὁ, καὶ ἡ θεός, deus, uel dea: ὁ, καὶ ἡ νεβρὸς, hinnulus, mas, uel femina. & sic de aliis, quoties unica uoce utimur ad significandum utrumque sexũ: quamuis in quibusdam alia etiam sit uox ad significandam feminam, ut θεὸς, & θεά. per feminam hic intelligo non solum mulierem, sed omnium animalium femininum sexum. Praeterea feminina sunt arborum nomina: fructuum uero neutra. Ab his omnibus regulis excipe finita in ον. haec enim, spreta significatione, sẽper terminationis genus recipiunt: ut τὸ τέκνον, filius, uel filia: τὸ θυγάτριον, filiola. Inueniuntur & alia, praecipue arborum, & fructuum, nomina, quae has regulas non exacte seruant: sed ea magis notanda, quam imitanda: id uero accidit aut licentia poetica, aut propter quandam dialecti proprietatem.

tem. Restat nunc, ut dicamus de genere substantiuorum in ος huius declinationis tertiae, cum significatione illud dignosci non potest. Subijciemus itaque ordine alphabetico primum feminina, deinde communia, quae passim legendis auctoribus occurrunt. quae uero hic non enumerabuntur, masculina censeantur.

FEMININA.

Αἴγυλος, abscessus inter nares, & maiorem angulum oculorum.
ἄκατος, nauis genus.
ἄματος, arena, puluis.
ἄμμος, arena, sabulum.
ἄμφοδος, biuium.
ἄνοδος, adscensus, locus inuius, & difficilis accessu.
ἄσφαλθος, bitumen.
αὔλειος, uestibulum.
Βάτος, rubus.
βένθος, toga,
Βίβλος, papyrus, iuncus, charta.
Γέραμος, grus.
Δοκὸς, trabs, tignum.
δόκος, consideratio.
Εἰκὸς, imago.
εἴρεος, remigatio, remigium.
εἴσοδος, introitus, ingressus.
ἐπάνοδος, reditus.
ἔρημος, eremus, solitudo.
Ζυγὸς, iugum librae.
Ἤπειρος, & Dorice ἄπειρος, continens, id est, terra firma. item, anulus.
Ἵππος, equitatus. pro equo uero est masculinum.
Κάρδοπος, arca panaria.
κιβωτὸς, arca.
κύφος, uas concauum, & exculptum, quod dicitur nauicula.
Λαοφόρος, uia publica.
λεωφόρος, idem, uia regia.
Μέθοδος, breuis uia.

μίνθος, stercus humanum.
Νειὸς, nouale.
νεὸς, idem.
νῆσος, insula.
νόσος, & Ionice νοῦσος, morbus.
Οαρος, sermo, femina.
ὁδὸς, uia.
Περίοδος, circuitio.
πρόοδος, progressus.
Ραβδος, uirga, ramus.
Σήσαμος. sesamum, frumenti species.
σποδὸς, cinis sordidus.
στρόφος, καὶ στροφὸς, tormen, dolor intestinorum.
σωρὸς, aceruus.
Τρίβος, semita.
τρίοδος, triuium.
τροχηλάτος, locus, ubi agitatur rota.
Ψάμμος, arena.
ψῆφος, calculus.
ψίαθος, storea, teges, scirpus, e quo contexitur matta.

COMMVNIA SIVE INCERTI, aut dubij generis.

Αβυσσος, abyssus.
Βάδος, iter.
βρένθος, anas auis.
Κάμινος, fornax.
κάπετος, fossa.
κλῆρος, sors.
κόπρος, fimus.
Λιμὸς, fames. Attice ὁ, Dorice ἡ.
Μήρινθος, funis.
Ράμνος, rhamnus, uirgultum spinosum.
ῥάφανος, raphanus.
ῥινὸς, pellis, scutum.
Σορὸς, urna.
σάμνος. urna, calathus.
στρατὸς, exercitus.
σύνοδος, concilium.
Υαλος, & Attice ὕελος, uitrum.
Χηλὸς, arca, loculus.
χιλὸς, pabulum.
Ψάμαθος, arena.

Inue-

Inuenientur forte quaedam alia feminina, communia ue, quam quae hic enumerantur, sed certe paucissima, eaq. praecipue aut nomina herbarum, aut animalium: ut ἡ φλόμος, siue ἡ φλόνος, uerbascum herba: ἡ φόνος, atractylis, fusus agrestis: sic ἡ ἄμπελος, uitis, cum suis compositis: ut ἡ ἀγριάμπελος, siue, per syncopen, ἀγριάμπλος, labrusca, uitis agrestis: sic ὁ, uel ἡ γλάνος, glanus fera, quae & hiaena. Quae omnia recensere noluimus, quod maxima ex parte nimis essent incerta, neque illa femininis epithetis iuncta legissemus. sunt enim parum usitata. Inuenientur rursus quaedam huc congesta, quae in Lexicis alterius generis esse deprehendentur. Verum illis hac in re non est omnino fides adhibenda. nam sunt plerūque deprauata. Idem iudicato in nominibus quinctae, quae, suo loco, eodem modo enumerabimus. Porro genere uariantia quaere inter Heteroclita. (2) Attice, Ionice, et Thesslice, οιο. Dori. ω. (3) Ion. οιϋ. (4) Dorice ως & ος.

Quarta declinatio, (1) Atticorum est propria, uertentium uocales praecedentis declinationis in ω: alioqui genere consentit. nam continet masculina, feminina, & communia in ως, ὁ Μενέλεως, *Menelaus*: ἡ ἄλως, *area*: ὁ, καὶ ὁ εὔγεως, *fertilis*: & neutra in ων, τὸ ἄγεων. Omnes casus (2) desinunt in ω: uertitur enim ο in ω, οι in ῳ, subscribendo iota, ου in ω, abiecto υ. Neutrorum quoq. α migrat in ω: hoc modo.

S. { ως, (3) ω, ῳ, ων, (4) ως. D. ω ῳν. P. ῳ, ων, ῳς, ως, ω.
ων, ων, ων, ω, ω, ω.

ὁ Μενέλεως, τοῦ Μενέλεω, τῷ Μενέλεῳ, τὸν Μενέλεων, ὦ Μενέλεω.

ἡ ἅλος, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως.

ὁ, καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ, καὶ τῆς εὔγεω, τῷ, καὶ τῇ εὔγεῳ.

τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων.

Quattuor praedictae declinationes appellantur Parisyllabicae, quod obliqui sint nominatiuo pares syllabis.

(1) *Haec Atticorum declinatio a communibus in quibusdam tantum nominibus est recepta: nempe in ijs, quae hic, & in Annotationibus in declinationes simplices a Clenardo recensentur, atque in his, quae sequuntur.*

γάλοως, καὶ γάλως, ἡ, *glos, soror, uiri.*

ἐννέως, ὁ, *mutus.*

ἵλεως, ὁ ἡ, *propitius: unde* ἀνίλεως, ὁ, ἡ, *immisericors.*

κάλως, ὁ, *uel (ut alij uolunt)* τὸ, *finis, rudens.*

ὀρφὼς, ὁ, *orphus, genus piscis.*

πλέως, ὁ, ἡ, *plenus: unde* ὁ, καὶ ἡ ἀνάπλεως, ἔκπλεως, ὑπόπλεως, *idem, quod* πλέως.

σῶς, ὁ, ἡ, *saluus, integer.*

χρεὼν, τὸ *siue* τὸ χρεῶς, *debitum: unde* ὁ ὑπόχρεως, *debitor, &* ὁ, καὶ ἡ ἀξιόχρεως, *fide dignus.*

His adde quaedam composita a γῆ, *siue* γαῖα, *terra: quae paenultimam corripiunt, ut alia huius declinationis omnia, ueluti*

ἀνώγεων, τὸ, *cenaculum, quasi* ἄνω τῆς γῆς ὄν, *supra terram exsistens, siue a solo subductum. erant enim cena-*

cula

cula in ſuperiori aedium parte. in tertia dicemus ἀνώγαιον per diphthongum αι: ſed quarta in his magis recepta eſt.

βαθύγεων, τὸ, *profundam terram habens, terra profunda.*

λυπρόγεως, ὁ, *terra ſterilis.*

Sic quaedam compoſita a κρέας, *caro, &* κέρας, *cornu, ut*

ἀπόκρεως, ὁ, *carniſpriuium.*

δίκερως, ὁ, ἡ, *bicornis.*

εὔκερως, ὁ, ἡ, *pulchra habens cornua.*

πολύκερως, ὁ, ἡ, *cornutus.*

Sunt, & alia in ως, *quae per quartam, uel quinctam declinationem flectuntur: de quibus uide tractatum Heteroclitorum. Sunt praeterea multa propria, quorũ Attica declinatio eſt in uſu: praecipue uero quae communiter deſinerent in* αος, *uel* εος, *ut* Μενέλεως Ανδρόγεως, *pro* Μενέλαος, Ἀνδρόγεος: *& monoſyllaba circumflexa, ut* Κῶς, *Cos inſula. (2) Id eſt, habens in ultima ſyllaba* ω. *(3) Poetice* ῶο, *uel* ῷο, *puncto ſubſcripto, ab Ionico tertiae* οιο. *(4) Vocatiuus eſt ſimilis nominatiuo, more Attico, ut dictum eſt in prima declinatione.*

Quincta declinatio impariſyllabica, cõplectitur (1) omnia genera, & terminationes plurimas. Genitiuus nominatiuũ ſuperat, exiens in ος, datiuus in ι, accuſatiuus in α, uocatiuus (2) ſaepe idem cum nominatiuo. Dualis nominatiuus ε, genitiuus οιν. Pluralis nominatiuus ες, genitiuus ων, datiuus σι, accuſatiuus ας. At neutrorum plurale in α.

S. { N. uarius, ος, ι, α. Voc. uar. Dual, ε, οιν.
P. ες, ων, σι, ας, ες.
α, α, α.

S. ὁ Τιτὰν, τοῦ Τιτᾶνος, τῷ Τιτᾶνι, τὸν Τιτᾶνα, ὦ Τιτάν. D. τὼ Τιτᾶνε, τὸν Τιτάνοιν, ὦ Τιτᾶνε, P. οἱ Τιτάνες, τῶν Τιτᾶνων, τοῖς Τιτᾶσι, τοὺς Τιτᾶνας, ὦ Τιτᾶνες, *Titan.*

Quo (1) modo haec genera ſignificatione dignoſcantur, ſatis abunde diximus, cum de tertia declinatione ageremus. ea uero, quae auctoritate ſolum, uel terminatione, percipi poſſunt, in ſequentibus indicabimus, ſingulas terminationes eo ordine, quo ab Auctore diſpoſitae ſunt, diſcutientes, ac unicuique illarum ſuum genus aſſignantes. Quamuis autem hae terminationes uariae ſint, ac multiplices, poſſunt tamen ad nouem reduci, quattuor ſcilicet uocales, α, ι, υ, ω, *& quinque conſonantes,* ν, ξ, ρ, ς, ψ. *nam nullum nomen Graecum deſinit in* ε, ο, ζ, λ, μ, *aut in aliquam mutam, exceptis Barbaris, aut Hebraeis, ut* Ἀσρούβαλ, *Aſtrubal:* Ἀδάμ, *Adam, &c. quae tamen reduci poſſent ad declinationem Graecam, nempe ad tertiam, & finirentur in* ος, ἀσρούβαλος, ἄδαμος, *&c. Porro finita in* η *non reperiuntur in quincta declinatione: ſed omnia ſunt ſecundae. (2) Circa finem huius declinationis indicabuntur ea nomina, quae uocatiuum nominatiuo ſimilem non habent. ibi etiam agetur pluribus de accuſatiuo ſingulari, & datiuo plurali.*

TER-

TERMINATIONES quinctae declinationis.

(1) Finita in α formant genitiuum in ατος: τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, *altare, tribunal, suggestum.*

(2) Nomina litterarum sunt indeclinabilia, τὸ ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

ι, ιτος, (3) unum substantiuum, τὸ μέλι μέλιτος, *mel.* Adiectiua neutra communium legem sequant: ὁ, καὶ ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι, εὐχάριτος, *gratiosus, a, um:* ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος, *patriae studiosus, a, um.* sic etiam τὸ τὶ, τινὸς, ut commune ὁ, καὶ ἡ τὶς, τινὸς, *aliquis, aliqua, aliquod.*

ι, (3) ιος: τὸ σίνηπι σινήπιος, *sinapi:* de quo (4) alias.

υ, (5) υος: τὸ γόνυ, γόνυος, *genu geniculum.*

υ, (5) εος τὸ ἄστυ, ἄστεος, *urbs:* τὸ πῶυ πώεος, *grex ouium, ouile.* Sic neutra masculinorum in υς, ὁ ἡδὺς, τὸ ἡδὺ, ἡδέος, *iucundus, um, suauis, & suaue.*

ω, όος: ἡ Λητώ, Λητόος, *Latona,* (6) est declinationis contractorum.

(1) *Finita in α ι, uel υ, omnia sunt neutra, absque ulla exceptione. Sic finita in ω, omnia sunt feminina.* (2) *De finitis in α uidetur Auctor tantum intellexisse, non autem in genere de omnibus litterarum nominibus: quamuis locum quoque habeat in reliquis, exceptis quattuor, quarum nomen adiectiuo indicatur, nempe ε, ψιλὸν υ ψιλὸν, ο μικρὸν, ω μέγα, quae declinãtur more adiectiuorum, ψιλὸν, μικρὸν, & μέγα, quod facit in genitiuo μεγάλου, ut habes in tractatu Heteroclitorum circa finem. Olim tamen*

men harum uocalium nomina erāt, ε, υ, ο, ω, ut Latinarum, e, i, o: uerum postea his addita sunt epitheta ad indicandum aliquod discrimen, ut ε uocatum sit ψιλὸν, id est, paruum, uel tenue, ad differentiam η uocalis longae, quae, ut e, ferme proferebatur: ueluti diximus pag. 2. uersu 9. sic υ, dictum fuit ψιλὸν, ad differentiam diphthongi ου: olim enim (ut loco citato attigimus) υ & ου proferebantur, ut u Latinum, υ quidem, ut u hodie pronunciatur a Gallis: ου uero, ut u sonat hodie Italis. Ceterum, ο, & ω. quae eodem ferme modo proferebātur, uaria epitheta sortita sunt, iuxta quātitatis differentiam: ο quidem μικρὸν, id est, paruum, dictum est, quia breuem facit syllabam: ω uero μέγα, id est, magnum, quod sua natura syllabam producat. (3) Recte dicit unum. nam ea, quae faciunt ιος, ut σίνηπι, barbara sunt, & non proprie Graeca. Inueniuntur tamen composita a μελι, quae etiam faciunt ιτος, ut οἰνόμελι, mulsum: ὀξύμελι, acetosum mulsum: ὑδρόμελι, aqua mulsa. (4) In secunda declinatione contractorum. (5) Proponuntur ab Auctore in hac declinatione multae nominatiui terminationes, quarum singulae uarias genitiui formas recipiunt, ut ut υ, υος, uel εος: de quibus quidam Grammatici prolixe tractarunt: nos tamen haec curiose persequi noluimus, quod & nimis longum esset, & quia in multis id fieri non possit, nisi adducatur syllabaria uocalium ancipitum quantitas, aut accentuum ratio, aut generum notio: quae multo minus nota sunt, quam ea, propter quae declaranda adducuntur. Quod quamuis Grāmatici uulgo factitare soleant, ego semper ridiculum existimaui: cum omnis disciplina a fecilioribus, & magis notis, ad

tis, ad obſcuriora, & minus nota, progredi debeat. Quare nominum quorundam genus, & accentum, uocaliumq. ancipitum quantitatem, potius per genitiui terminationes, (quae per ſe ſatis notae ſunt, ſi quis nonnullum huius linguae uſum, auctorum lectione, ſibi compararit) quam contra genitiui terminationes per illa, quae multo ſunt difficiliora, cenſeo eſſe explicanda. uelim tamen interdum, ſi cōmode id fieri poſſit, & cum aliquo lectorum emolumento, adduci dictionum genus, accentum, & quantitatem ad deſignandam quandam terminationum notitiam: ut, ſi hoc loco dicam, Subſtantiua in υ, paenultimam corripientia, faciunt υος: quae uero paenultimam producunt, faciunt εος, cum omnibus adiectiuis. hac quidem regula non poteris facile cognoſcere, quare τὸ δάκρυ, id eſt, lacryma, potius faciat δάκρυος, quam δάκρεος: cum paenultimae quantitas non ſit cuiuis cognitu facilis: in δόρυ uero, id eſt, haſta, quiuis cognoſcet paenultimam eſſe breuem, cum ſit ο μικρὸν: quare ſtatim dicet τοῦ δόρυος. Itaque haec regula nō fuerit omnino inutilis, ſed non ſatis certa. Hãc uero inutilem prorſus iudicauerim: Finita in ας acutitona, άδος, in genitiuo, faciunt: quia nullo modo potes ſcire, quae finita in ας ultimam acuant, niſi ex genitiui terminatione. cogeris enim in Accentuum tractatu conuerſam hanc regulam audire, hoc modo: Finita in ας, facientia in genitiuo άδος, ultimã acuunt. Ex quibus regulis nihil certi potes colligere. Itaque, uelis, nolis, ad uſum alterutrius recurras neceſſe fuerit. Facilius uero uſus te docebit, quae nomina in ας, άδος faciãt (unde acutitona eſſe cõcludes) quam noſſe quae in ας acutitona ſint, ut inde inferas declinari per

άδος. *Vides igitur, eſſe multa uſu percipienda, nec poſſe omnia (niſi ridiculi ſaepenumero uelimus eſſe) regulis comprehendi. Quare, ne mireris, ſi interdum, ad huiuſmodi uarium eiuſdem terminationis genitiuum indicandum, regulis certis utamur, interdum uero nihil certi praecipiamus: ne ſcilicet facilia per difficilia, & per tenebras lucem uideamur indicare.* (6) *Vide quartam declinationem nominum contractorum.*

αν, ανος: ὁ παιάν, παιᾶνος, *paean, genus cantilenae, in laudem alicuius:* ὁ Πάν. Πανός, *Pan, deus paſtorum:* τὸ μέλαν, μέλανος, *nigrum, atramentum.*

αν, αντος, participia ſunt: τὸ τύψαν, τύψαντος, *uerberans, uel quod uerberauit.* Sic adiectiuum τὸ πᾶν, παντός, *omne,* more maſculini πᾶς, παντός, *omnis.*

Duo hic notanda: primum, Omnia ſubſtantiua in αν, *eſſe maſculina: adiectiua uero, ſiue participia (ut ſuo quoque dicetur loco) eſſe neutra: deinde, Participia in* αν *& adiectiuum* πᾶν, *facere in genitiuo* αντος *: reliqua uero omnia* ανος *. Porro huiuſmodi participia ſunt aut aoriſti primi uocis actiuae quorumcumque uerborum, aut praeſentis, uel aoriſti ſecundi eiuſdem uocis, ſecundae coniugationis uerborum in* μι.

εν ενος: τὸ τέρεν, τέρενος, *tenerum.*

εν, εντος: τὸ χαρίεν, χαρίεντος, *gratum, urbanum,* ut maſculinum χαρίεις, *gratus.* ſic participia, ὁ τυφθείς, τὸ τυφθέν, *uerberatus, uerberatum.*

Ob-

Obseruabis hic, omnia in εν *esse neutra, atque adiectiua, uel participia: &, quae a communi* ην, *facere* ενος, *reliqua* εντος. *Ceterum haec participia sunt, uel alterius aoristi passiui, uel praesentis, siue aoristi secundi uocis actiuae uerborum primae coniugationis in* μι.

ην, ηνος: ὁ Ἕλλην, Ἕλληνος, *Graecus*: ἡ σειρὴν, σειρῆνος, *siren, apis genus, aut certe domuncula, & Siren fabulosarum mulierum una.*

ην, ενος: ὁ ποιμὴν, ποιμένος, *pastor*: ἡ φρὴν, φρενὸς, *mens*: ὁ, καὶ ἡ τέρην, τέρενος, *tener, tenera*: cuius neutrum τὸ τέρεν, τέρενος, *terum.*

Disyllaba in μην, & *adiectiua quaecumque in* ην, *cum his substantiui* ὁ ἀδὴν, *tumor in gutture glandium instar*: ὁ ἀζὴν, *barba*: ὁ αὐχὴν, *ceruix*: ὁ εἵριν, *puer*: & ἡ φρὴν, *faciunt* ενος: *reliqua* ηνος: *atque haec, quae* ηνος *faciunt, feminina sunt, praeter* ὁ κυφὴν, *fucus, uespa sterilis*: ὁ σφὴν, *cuneus* ὁ σωλὴν, *canalis, fistula: atque* ὁ, καὶ ἡ χὴν, *anser. nam alia masculina significatione dignoscuntur. ut* ὁ Ἕλλην, *cum compositis. Quae autem per* ενος *flectuntur, masculina sunt, praeter* ἡ φρὴν, & *adiectiua, de quibus suo loco.*

ιν, ινος: ὁ δελφὶν, δελφῖνος, *delphin, piscis*: ἡ ἀκτὶν, ἀκτῖνος, *radius*: cuiusmodi nominatiuus etiam per ις, δέλφις, ἀκτίς.

Composita masculina sunt: atque haec tria, ὁ θὶν, *litus*: ὁ ἰκτὶν, *miluus*: ἶν, *genus mensurae: cum uero significat*

uenam,

uenam, aut uim, est feminini. reliqua simplicia feminina. δελφὶν *uero, quamuis ab Auctore uelutimasculinum ponatur, ab alijs tamẽ commune dicitur,* ὁ, καὶ ἡ δελφίν.

ον, ονος: τὸ μεῖζον, μείζονος, *maius*, a cõmunibus in ων.

ον, οντος, participia sunt: τό τύπτον, τύπτοντος, *uerberans.*

ουν, οδος: τὸ δίπουν, δίποδος, ut commune δίπους, *bipes.*

ουν, οῦντος, participia sunt: τὸ τυποῦν, τυποῦντος, *uerberaturum.*

Omnia in ον *&* ουν *neutra sunt, atque uel adiectiua a communibus in* ον*, &* ους*, uel participia. & in adiectiuis quidẽ* ον *facit* ονος, *&* ουν, οδος: *in participijs uero* ον, οντος, *&* ουν, ουντος. *Ceterum participia in* ον, *sunt uel praesentis, uel aoristi secundi, uel futuri primi barytonorum uocis actiuae: aut praesentis, secundi ue aoristi eiusdem uocis uerborum tertiae coniugationis in* μι*, finita uero in* οῦν *sunt quoque omnia uocis actiuae, uel futuri secundi in qualibet coniugatione, uel primi in quincta, uel praesentis in prima, & tertia uerborum circumflexorum.*

υν, υνος: ὁ μόσυν, μόσυνος, *turris, domus lignea:* ἡ Γόρτυν, *Gortyn, ciuitas Cretae:* quorum nominatiuus etiam in υς desinit, ὁ φόρκυν, *uel* (1) Φόρκυς, *Phorcys, Neptuni filius, & Medusae pater.*

υν, ῦντος participia sunt: τὸ ζευγνῦν, ζευγνῦντος, *iungens.*

Finita

Finita in ων, omnia faciunt ωος, nisi sint participia: sunt quoque omnia masculina, nisi significatio impediat, (ut in Γόρτων, quia est proprium urbis) aut participia fuerint: quae neutra sunt, atque praesentis temporis uocis actiuae, quartae coniugationis uerborum in μι.. (1) *Hoc etiam declinatur per υος, τοῦ Φόρκυος. Vel dorice, ὁ Φόρκυς, τοῦ Φόρκυ, τῷ Φόρκυ ablato ς, ut multa alia, de quibus in Annotationibus in declinationes simplices.*

ων, ωνος: ὁ κλὼν, κλωνὸς, *ramus*: ὁ αἰὼν αἰῶνος, *aeuum*: ἡ Σιδὼν, *Sidō, urbs Phoeniciae*: ὁ Πλάτον, Πλάτωνος, *Plato*: ἡ μήκων, *papauer*.

ων, ονος: ὁ πρίων, πρίονος, *serra*: ἡ χελιδὼν, χελιδόνος, *hirundo*. & communia, ὁ, καὶ ἡ εὐδαίμων, εὐδαίμονος, *felix*: & ita comparatiua. ὁ, καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, *melior*: quorum neutra in ον, τὸ εὔδαιμον, εὐδαίμονος, *felix, beatum*: τὸ κρεῖσσον. κρείσσονος, *melius*.

ων, ωντος: ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος, *Xenophon*.

ων, οντος: δράκων, δράκωντος, *draco*. & participia, ὁ τύπτων, τύπτοντος, *uerberans*.

Nomina in ων, quorum genus significatione dignosci non potest, masculina sunt, praeter sequentia feminina.

Ακροχορδὼν, *uerruca*.
ἁλὼν, *area*.
ἀμπελὼν, *uinea, uitis*.
ἀνθερεὼν, *mentum*.
ἀῤῥαβὼν, *pignus*.
Βοὼν, *custodia apud Alexandreos*.
Εἰκὼν, *imago*.

Ηϊὼν, *litus.*
Ληθεδὼν, *obliuio.*
Σηαγὼν, *maxilla.*
σηπεδὼν, *marcedo.*
σινδὼν, *linteum.*
Τηκεδὼν, *tabes.*
τρήρων, *columba.*
τριβὼν, *palliolum.*
τρυγὼν, *turtur.*
Χελιδὼν, *hirundo.*
χθὼν, *terra, ſolum.*
χλιδών, όνος, *deliciae, ornatus muliebris.*
χλιδὼν, ῶνος, *armilla.*

His adde omnia finita in ηδον.

Haec praeterea ſunt modo maſculina, modo feminina, μελεδὼν, *cura:* μήκων, *papauer:* χιών, *nix:* χιτὼν, *ueſtis. Nunc de genitiui uarietate, ſi non omnia, tamen aliquid, dicamus: quamuis & hoc uſu potius, quam praeceptis, diſcere praeſtabat. nihil enim certi de his poteſt praecipi, niſi (ut antea dixi) per ſe ſatis nota per difficillima uelimus explicare. Faciunt igitur in* ωνος *per* ω μέγα *omnia fere ſubſtantiua maſculina, et feminina urbium, quae non deſinunt in* ηδων. *Nam omnia finita in* ηδων, *atque adiectiua, & ſubſtantiua feminina, faciunt* ονος *per* ο μικρόν. *Ex adiectiuis excipe* αἴθων, *ardens: &* εἴρων, *cauillator, non uera dicens: ex femininis uero* ἀκροχορδὼν, *uel* ἀκροκορδὼν, ἅλων, ἀμπελὼν, ἀῤῥαβὼν, βοὰν, τριβὼν, χλιδῶνες, *armillae: his adde duo incerti generis,* μελεδὼν, μίκων: *quae omnia faciunt* ωνος *per* ω μέγα. *Porro pauca ſunt, quae faciunt in* ῶντος *per* ω μέγα, *quae omnia ſunt maſculina, & maxima ex parte propria uirorum circumflexa, quae a Latinis per ontis declinantur: ut Xenophon, Xenophontis: ſic Phaethon, Demophoon, &c. In* οντος *uero per* ο μικρὸν *facientia uix alia inuenias, quam haec*

quat-

quattuor, δράκων, λέων, γέρων, θεράπων, draco, leo, senex, famulus: & participia actiuae uocis in ων, non habentia circumflexum: quae sunt uel praesentis temporis, uel aoristi secundi, uel futuri primi. quae uero accentu circumflexo notantur, & habent neutrum in οῦν (quae enumerauimus cum de οων ageremus, 37.) ea οῦντος quoque faciunt. de illis autem nullam mentionem fecit hoc loco Clenardus. Ceterum ea, quorum neutrum similiter in ῶν per ω μέγα circumflexum desinit, per ῶντος flectuntur, & ω μέγα seruant: suntq. praesentis temporis uocis actiuae, secundae coniugationis uerborum circumflexorum. Id autem accidit propter crasim, quae fit ex α & ο in ω, ut suo uidebimus loco.

ξ, in κος, γος, χος: ὁ θώραξ, θώρακος, *pectus, thorax:* ἡ κύλιξ, κύλικος, *poculum, calix:* ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, *rapax:* ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, *uulpes*, mutat η in ε: ἡ θρίξ, τριχὸς, *capillus*, (1) pro adspirata sumit tenuem, τ, pro θ.

ὁ ἄναξ, ανάκτος, *rex:* ἡ νὺξ, νυκτὸς, *nox*, interiecto τ.

Finita in ξ, masculina sunt, aut feminina, aut communia: neutra uero numquam. & feminina quidem pauca sunt, & communia paucissima, si cum infinita masculinorum multitudine conferantur. Itaque feminina, & communia, siue incerta, quorum genus significatione cognosci non potest, hic enumerabimus: reliqua uero intelligentur masculina. Haec igitur sunt feminina.

Ἀλώπηξ, *uulpes.*	αὖλαξ, *sulcus.*
ἄντηξ, *ambitus, orbis.*	Θρῖδαξ, *lactuca.*

Κλῖ-

Κλῖμαξ, *ſcala. ſeu ſcalae.*
κύλιξ, *poculum.*
κλώμαξ, *aſperitas.*
κρὲξ, *capillus, & crex, auis.*
Λάρναξ, *urna, arca.*
Μάσαξ, *eſca, bruchus.*
μάστιξ, *flagellum.*
μύρμηξ, *formica.*
μύσαξ, *labrum, barbamenti.*
Ὄμφαξ, *uua acerba, & immatura.*
οὖραξ, *urax, auis.*
Πήληξ, *galea, caſſis.*
πῖδαξ, *fons.*
πτέρυξ, γος, *ala.*
Ῥῶνιξ, *fluuialis ſcaphae genus.*
Σμῶδιξ, *uibex, liuor ex percuſſione.*
σπάδιξ, *genus muſici inſtrumenti.*
στύραξ, *odoris genus.*
Τέτριξ, *tetrix auis.*
Ὕστριξ, *hyſtrix, herinacij ſpecies.*
Φάλαγξ, *internodium in digitis, & phalanx, ordo militaris.*
φάραγξ, *uallis.*
φοῖξ, *phoix, auis.*
Χάραξ, *uallus, id eſt, palus, cui uitis alligatur.*
χοῖνιξ, *choenix, ſemodius.*

His adde finita in ιγξ, *& monoſyllaba non deſinentia in* ωξ.

Excipiuntur tamen ſequentia maſculina.

Βλὰξ, *ſtolidus.*
Δὴξ, *uermis lignum corrodens.*
Ἶξ, *uermis uitium.*
Πνὺξ, *conſilij locus, apud Athenienſes.*
Πρὸξ, *hinnulus, dama.*
πτὺξ, πτυχὸς, *flexus,*
Σφὴξ, *ueſpa, fucus.*
Τρὺξ, γὸς, *faex.*

Et ſequentia communia.

Αἴξ, αἰγὸς, *capra.*
Βὴξ, βηχὸς, *tuſſis.*
Ῥάξ, γὸς, *acinus uuae.*

Prae-

Praeter haec communia sunt.

Αμπυξ, *reticulum muliebre.*
Ελιξ, *uitium capreolus.*
Πέρδιξ, *perdix, auis.*
Σκύλαξ, *catulus.*
Φάρυγξ, γὸς, *guttur, faux.*

Usus te docebit, quae declinentur per κος, *& quae per* γος *aut* χος: *scito tamen, multo maiorem esse numerum eorum, quae* κος *faciunt, quam quae* γος, *aut* χος. *Rursus plura per* γος, *quam per* χος, *declinari. nam paucissima sunt, quae habeant* χ *in obliquis: nempe finita in* ονυξ, ωνυξ, *&* ωρυξ, *cum quibusdam alijs. In* γος *uero faciunt finita in* πλιξ, *& quae ante* ξ *habent* γ, *& superbisyllaba in* υξ, *modo habeant* α *in paenultima, & quae habent in paenultima* ο μικρὸν, *modo non desinant in* ονυξ, *& quae fiunt a uerbis in* γω, *&* ξω, *& feminina in* υξ, *cum compositis: composita enim simplicium formam sequuntur. Reliqua uero, praesertim feminina, & disyllaba communia, quae superius enumerauimus, habent* κ *in obliquis, praeter* μάσιξ, τέττιξ, *& finita in* γξ, *quae habent* γ. *Horum omnium exempla tibi passim legendis auctoribus occurrent. (1) Hoc fit propter aliam adspiratam* χ *aduenientem: in datiuo uero plurali rursus assumit* θ, ταῖς θριξί. *nõ enim sequitur adspirata* χ, *sed* ξ, *ut in nominatiuo.*

αρ, αρος: ὁ μάκαρ, μάκαρος, *beatus:* ἡ δάμαρ, *uxor:* τὸ νέκταρ, *nectar, cibus, uel, ut alij uolunt, potus deorum.*

αρ, ατος: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *iecur, hepar:* τὸ δέλεαρ, δελέατος, *esca, ad capiendum illecebra.*

Superbiſyllaba in αρ faciunt ατος. idẽ accidit diſyllabis, quorum paenultima eſt η, aut diphthongus, quibus adde, ϛέαρ, adeps: φρέαρ, puteus, ab antiquis, ϛεῖαρ, φρεῖαρ. quorum autem paenultima eſt ω, indeclinabilia ſunt, ut ὁ μῶμαρ, ſtultus. ſic τὸ ὄναρ, ſomnium, quamuis paenultima ſit ο μικρόν. Reliqua, quae hac regula non comprehenduntur, faciunt αρος. Porro declinata per ατος, neutra ſunt omnia: ſic flexa per αρος, paucis exceptis, quorum genus ſola ſignificatione cognoſcitur.

ειρ, ειρος: ὁ φθεὶρ, φθειρὸς, *pedunculus:* ἡ χεὶρ, *manus:* ὁ, καὶ ἡ ἀντίχειρ, *pollex.*

Multa componuntur ex χεὶρ, quae omnia ſunt communia: χεὶρ uero uariat & genere, & genitiui terminatione: ut uidebis in Heteroclitorum tractatu. Reliqua in ειρ, maſculina ſunt: ſed pauca inueniuntur.

ηρ, ηρος: ὁ Σὴρ, Σηρὸς, *Ser, uel Seres populus, & uermis nens ſericum:* λουτὴρ, λουτῆρος, *peluis:* τὸ κῆρ, κῆρος, *cor.*

ηρ, ερος; ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, *aether, id eſt, ignis elementum:* (1) in multis uero ſyncope, ὁ πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, *pater:* ἡ μητυρ, μητέρος, μητρὸς: *mater :* ſic & ἡ θυγάτηρ, γαϛὴρ, Δημήτηρ, *filia, uenter, Ceres,* at ὁ ἀνὴρ, *uir,* ἀνέρος, ἀνδρὸς, (2) aſſumit δ.

Feminina in ηρ nulla ſunt, quae ſignificatione cognoſci non poſſint, praeter γαϛὴρ, κὴρ, *ſors, &* ψυκτὴρ, *uas*

ad refrigerandum uinum. Neutra uero duo tantum, ἦρ, *uer, &* κῆρ, *cor: quae circumflectuntur, quia fiunt ex* ἔαρ, *&* κέαρ, *per crasim. Alia in* ηρ, *masculina sunt. Pauca sunt, quae flectantur per* ερος, *nempe quae a Clenardo recensentur, atque* ἀστὴρ, *astrum:* πίηρ, *Pier populus, &* φράτηρ, *tribulis: pro quo usitatius dicimus* φράτωρ, φράτορος: ὁ ἀὴρ, *aer. Aeolice inuenitur* ὁ ἀήρ. *sic* ὁ αἰθὴρ, έρος. *Cetera in* ηρ *faciunt* ηρος.

(1) Huiusmodi syncope habet tantum locum in ijs, quae Auctor enumerat. Notandum autem, ab oratoribus concisos tantum casus recipi, praeter θυγατέρα. *nam* θύγατρα *solum usurpatur a poetis, qui metri gratia, indifferenter utuntur concisis, uel integris, duobus exceptis, de quibus fiet mentio in Annotationibus in declinationes simplices. (2) Numquam enim in eadem dictione* υ *ponitur ante* ρ, *ut diximus 9.3. & 13. l. ult.*

ορ, ορος: τὸ ἦτορ, ἦτορος, *cor, animus,* & inde composi tum ὁ μεγαλήτωρ μεγαλήτορος, *magnanimus.*

υρ, υρος: ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro,* ὁ, καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis:* & neutrum, τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis.*

Finita in ορ, *&* υρ, *paucissima sunt: & illa quidem neutra, haec uero masculina, praeter* μάρτυρ, *&* πῦρ, *quae ponuntur in contextu. atque haec in* υρ, *antiqua sunt, & paene exoleta, praeter* πῦρ: *utimur autem, illorum loco, finitis in* ρος, *tertiae declinationis, ut* ψίθυρος, ου, *&* μάρτυρος, ου, μάρτυς, υος.

ωρ, ωρος: ὁ φὼρ φωρὸς, *fur*: ὁ ἰχῶρ, ἰχῶρος, *sanies*, *cruor*: τὸ ἕλωρ, ἕλωρος, *tractio*, *laceratio*: τὸ τέκμωρ, τέκμωρος, *signum*, *finis*, *mors*.

ωρ ορος: ὁ Νέϛορ, Νέϛορος, *Nestor*: ὁ Ἕκτωρ, Ἕκτορος, *Hector*: ὁ, καὶ ἡ ἀπάτωρ, ἀπάτορος, *carens patre*: ὁ, καὶ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre*: πανδαμάτωρ, *omnia domans*, *uel omnidomans*: τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, *acqua*, (1) heteroclitum est.

Monosyllaba in ωρ, *&* *polysyllaba in* λωρ, *atque* ἰχὼρ, *&* τέκμωρ, *seruant* ω μέγα *in obliquis*, *alia mutant in* ο μικρὸν. *Ceterum neutra in* ωρ, *pauca sunt*: *nempe quae ab Auctore afferuntur*, *&* τὸ ἕλδωρ, *siue* ἐέλδωρ, *desideriũ*: *&* τὸ ἄωρ, *ensis*: *tamen alij legunt* ἄορ. *sic* τὸ σκῶρ, τοῦ σκατὸς, *stercus*: *heteroclitum*, *ut* τὸ ὕδωρ. *communia uero sunt multa*, *quae significatione facile dignoscuntur*: *quae scilicet utrique sexui cõueniunt*, *quamuis raro femininis adiectiuis*, *aut articulis*, *iuncta inueniantur*. *Reliqua in* ωρ, *masculina sunt*: *nulla uero feminina tantum*, *praeter* ἡ ἄωρ, *mulier*, *et* ἡ ἀλέκτωρ, *uirgo innupta*. (1) *Vide Heteroclita*.

(1) ας, αντος: ὁ Αἴας, Αἴαντος, *Aiax*: ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, *omnis*, *cunctus*: ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, *cuncta*: τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, *cunctum*: sic ἅπας, *omnis*: σύμπας, *uniuersus*, *omnis*: Duo in ανος, ὁ μέλας, *niger*: τάλας, *miser*: μέλανος, τάλανος: quorum feminina, ἡ μέλαινα, τάλαινα: neutra, τὸ μέλαν, τάλαν.

(1) ας άδος: feminina sunt, ἡ μονὰς, μονάδος, *monas*, *unitas*: λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas*, *lucerna*: aut communia,

nia, ὁ, καὶ ἡ φυγὰς, φυγάδος, *exsul, profugus.*
(1) ας, ατος neutrum: τὸ γῆρας, γήρατος, *seneccus*: τὸ ἅλας, ἅλατος, *sal.*
(2) αις, αιτος, unum femininum, ἡ δαὶς, δαιτὸς, *conuiuium*: & unum neutrum, τὸ σταὶς σταιτὸς, *farina, aqua subacta.* Commune autem, ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer, puella,* facit παιδός. sic composita eius, ἄπαις, *sine liberis, carens filijs*: εὔπαις, *liberis abundans, uel bonos habens filios, aut bona indole puer.*
(2) αυς, αος: ἡ ναῦς, uel νῆς, *nauis*: τῆς ναὸς, uel νηός: sic, γραῦς, *anus, uetula.*
(3) ες, εος, neutra communium in ης: τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, *uerum.*

(1) *Nihil facilius, quam nosse, quae finita in* ας *faciant* αντος, *& quae* αδος, *uel* ατος. *nam uel mediocris auctorum lectio haec tibi demonstrabit: regulis autem haec percipi facile nequeunt. Hoc tantum notabis, flexa per* αντος, *esse masculina per* αδος, *feminina, (exceptis paucis communibus, quae sola significatione facile cognoscuntur) per* ατος *uero, esse neutra, & quinctae declinationis contractorum, modo desinant in* ρας, *uel* ας *purum: ut uidebis in sequentibus. Sunt uero tria masculina, quae non declinantur per* αντος, *nempe* μέλας, τάλας, *de quibus in contextu, atque* ὁ λάας, τοῦ λάας, *& crasi* λᾶος, *lapis. Porro Aeoles masculina in* ας *per* αις *efferunt, dicentes* μέλαις, τάλαις. *Idem faciunt in participijs masculinis in* ας, *quae per* αντος *declinantur, ut* τύψαις *pro* τύψας, *qui uerberauit. Ex* Αἴας *uero non dicunt* Αἴαις, *ne diphthon-*

gus g

eminetur. Ceterum poetae non raro Dorico more ex genitiuis in αντος, *per apocopen reijciunt* τος, τοῦ Αἴαν, *pro* Αἴαντος. *De hac apocope nonnihil attigimus, pag. 28.* (2) *Finita in* αυς *aut* ευς, *non inuenies alia ab his, quae hoc loco enumerantur. tantum itaque notato, finita in* ευς *declinari quoque per* εως, εῖ *&c. & nominatiuum monosyllabum* νῦς, *apud poetas diuidi in duas syllabas,* νηύς, γρηύς: *atque nominatiuum pluralem similem reperiri nominatiuo singul* αἱ ναῦς, νηῦς: γραῦς, γρηῦς. *De horum autem accusatiuo singul. dicetur suo loco.* (3) *Haec saepe substantiuata reperiuntur, & per substantiua Latinis redduntur: ut,* τὸ ἀληθὲς, *uerum, uel ipsa ueritas, & sic de alijs. Sunt autem primae declinationis contractorum, ut dicetur in sequentibus.*

εις, ενος: ὁ κτεὶς κτενὸς, *pecte.* sic adiectiuũ εἷς ἑνὸς, *unus:* femininum μία, μιᾶς: neutrum ἓν, ἑνὸς. & inde composita, μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν: οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν, *nullus, a, um.*

εις, εντος: ὁ Σιμόεις, Σιμόεντος, *Simois, Simoentis, nomen fluuij in Phrygia:* ἡ Ὀπόεις, Ὀπόεντος, *Opus, Opuntis, ciuitas in Locris:* itidem adiectiua, ὁ χαρίεις, χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratus, a, um:* & participia. ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, *uerberatus:* at (1) ἡ κλεὶς, *clauis,* τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, *&* κλεῖν.

ευς, έος communiter, ηος Ionice, έως Attice: ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως, *rex:* de hoc (2) postea.

Finita in εις, *facientia* ενος, *non inueniuntur, praeter* κτεὶς *&* εἷς, *cum compositis, quae ponuntur in contextu,* μηδεὶς *&* οὐδεὶς, *quasi* μηδὲ, *uel* οὐδὲ εἷς, *neque unus, ne unus quidem: ideo poetae in neutro saepe dicunt* μηδεὲν, οὐδεέν. *Aeoles uero ponunt* θ *pro* δ. μηθεὶς, οὐθεὶς, μηθὲν, οὐθέν. *Reliqua igitur, praeter* κλεὶς, *faciunt* εντος: *& sunt uel propria, uel adiectiua, uel participia, quorum superius meminimus in* εν εντος, *pag*. 40. *Genus autem nominum in* εις, *facile patet. adiectiua enim, et participia, masculina sunt: propriorum genus significatione cognoscitur: quae uero ponuntur in contextu, articulo genus indicant. Notandum autem, propria, & adiectiua in* όεις, *interdum contracte efferri per* οῦς, *abiecto* ι, *&* οε *contractis in* ου, *ut ex,* ὀπόεις, *&* πλακόεις, *dicimus* ὀποῦς, πλακοῦς, *de quibus postea in* ους, οῦντος. *sic adiectiua in* ήεις, *interdum contrahuntur in* ῆς, *uerso prius* η *in* ε, *& ex* ει *abiecto*, ι, *&* εε, *in* η *contractis: ut ex* τιμήεις, *&* δαφνήεις, *dicimus* τιμῆς, δαφνῆς: *de his uide in* ης, ῆντος.

(1) *In accusatiuo plurali*, τὰς κλεῖδας, *& Dorice* κλᾶδας. (2) *in tertia declinatione contractorum*.

ης, ητος: ὁ λέβης, λέβητος, *lebes, cacabus*: ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτος, *uestis*: & item substantiua feminina, quae fiunt ab adiectiuis in ος, κακὸς, *malus*, ἡ κακότης, κακότητος, *malitia*.

ης, ῆντος: ὁ τιμῆς, τιμῆντος, *honoratus*: ὁ δαφνῆς, δαφνῆντος, *laureaceus*.

ης, εντος: ὁ Κλήμης, Κλήμεντος, *Clemens*: Οὐάλης, Οὐάλεντος, *Valens, seu Valentinus*.

ης, εος: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένεος, *Demosthenes*, ὁ Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, *Hercules*: ἡ τριήρης, τριήρεος, *triremis*: ὁ, καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέος, *uerus, uera.*

ης, ητος *faciunt substantiua appellatiua: & feminina sunt, praeter sequentia masculina.*

Αμης, *placentae genus lacteae.*

Επιβλὴς, *sera, uectis.*

Κέλης, *equus celes, & paruum nauigium.*

Λέβης, *olla, cacabus.*

Μύκης, *fungus.*

Πένης, *pauper.*

Σὴς, *erugo, timea: quidam malunt*, ἡ σὴς.

Τάπης, *tapes, stragulum.*

Per ῆντος, *&* εντος, *paucissima declinantur: & illa quidem fiunt ex* ήεις *(ut diximus in* εις, εντος*) & masculina sunt: haec uero sunt uirorum propria, deducta a Latinis, habentibus formam participiorum in ens, entis, ut Clemens, entis, Valens, entis, qui & Valentinus. Per* εος *uero flectuntur infinita paene masculina composita uirorum propria, & adiectiua communia, & feminina in* ήρης, *quae tamen, reuera, adiectiua quoque sunt, & substantiuum* ναῦς *intelligendum: ut* τριήρης, *triremis, scilicet nauis: sic* ἑνήρης, διήρης, *uniremis, biremis, &c.*

ις ιος ὁ κὶς, κὸς, *uermiculus, qui in ligno, uel frumento nascitur*: ὁ ὄφις, ὄφιος *serpens*: ἡ πόλις, πόλιος, *urbs.*

ις ιδος: ὁ Πάρις, Πάριδος, *Paris*: ἡ κρηπὶς, κρηπῖδος, *crepida*: & communia, ὁ, καὶ ἡ ἄπολις, ἀπόλιδος, *extorris, exsul*: ὁ, καὶ ἡ φυγόπολις, *profugus.*

ις,ιθος:ὁ,καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, auis, ales: ὁ μέρμις,μέρμιθος,funiculus.

Nomen infinitum, ὁ, καὶ ἡ τὶς, τὸ, τὶ, *aliquis, quidam,* facit τίνος: interrogatiuum autem,quis, quae, quod,τίς,τί,τίνος,acuta paenultima.

Finita in ις,quorum genus significatione cognosci non potest,feminina sunt, exceptis ijs, quae ponuntur in contextu alterius generis:his adde ὁ λις,λιὸς, leo: & λῖς, λιτὸς,pannus lineus subtilis. Hoc loco animaduertendum, Clenardum omisisse terminationes ις,ιτος: ut ἡ χάρις,χάριτος,gratia:sic eius composita, ὁ,καὶ ἡ ἐὔχαρις,gratiosus,a:ὁ,καὶ ἡ ἄχαρις, insuauis, iniucundus,a. Omisit & ισος, ut ἡ θέμις, θέμισος, ius:ἡ χάρις, χάρισος. nam χάρις facit ιτος,& ιδος,& ισος. Ceterum paucissima sunt, desinentia in ις,quae faciant ιθος,uel ιτος,aut ισος,sed paene innumera,quae faciunt ιος, uel ιδος: atque haec uarietas est auctorum lectione discernenda:scito tamen, omnia propria uirorum ac mulierum facere ιδος, ιος uero omnia uerbalia in σις,ξις,ψις:quae multa sunt, & omnia secundae declinationis contractorum.

ος, εος: *τὸ τεῖχος, τείχεος, murus: &* & reliqua neutra.

ος,ότος,*κὸ τετυφὸς, τετυφότος,uerberans,uel quod uerberauit*:participia sunt.

Hic notandum, omnia finita in ος quinctae declinationis esse neutra,et nomina quidem facere εος,ac esse primae declinationis contractorum: per ότος, uero declinari

ſola participia praeteriti perfecti temporis, uocis actiuae, & mediae.

ους, οος: ὁ, καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοός, *bos*.

ους, ουντος: ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, *errabundus, & placenta*: ἡ Ὀποῦς, Ὀποῦντος, *Opus, Opuntis*.

ους, όντος: ὁ ὀδοὺς, ὀδόντος, *dens* & participia δοὺς, δόντος, *dans, uel qui dedit*. Ceterum ποὺς, ποδὸς, *pes*: ſic compoſita, ut ἄπους, ἄποδος, *expes, ſine pede, apes*.

Finita in ους, *quorum genus ſignificatione dignoſci non poteſt, maſculina ſunt. Declinantur autem omnia per* οος, *niſi quae fiunt per craſim ex proprijs, uel adiectiuis in* όεις, *quae per* ουντος. *per* οντος *uero flectuntur ſolum* ὀδοὺς *cum compoſitis, & participia in* οὺς, *quae ſunt praeſentis, uel aoriſti ſecundi, uocis actiuae, tertiae coniugationis uerborum in* μι. ποὺς *autem cum compoſitis facit* οδος. *Illud & obiter monendum, omnia compoſita in* ους, *eſſe adiectiua communia, & habere neutrum in* ουν, *& genitiuum in* ουντος.

υς, υος: ὁ μὺς, μυὸς, *mus*: ὁ ἰχθῦς, ἰχθύος, *piſcis*: ἡ χέλυς, χέλυος, *chelys, cithara, lira*.

υς, εος: ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus, uelox*: femininum ὀξεῖα: neutrum ὀξὺ, ὀξέος. ſic & reliqua adiectiua, ἡδὺς, *ſuauis*: ὠκὺς, *uelox*.

υς, εως, Attice: ὁ πῆχυς, πήχεως, *cubitus*: ὁ πρέσβυς, *ſenex*: ὁ πέλεκυς, *ſecuris*.

υς, υδος, ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, *chlamys, genus ueſtis*:

ὁ, χὴ

ὁ, καὶ ἡ νεήλυς, νεήλυδος, *nuper adueniens, aduena.*

υς, ῦτος: ὁ ζευγνὺς, ζευγνῦτος, *iungens* : participia ſunt.

Duas hic omiſit genitiui terminationes, υτος, *&* υθος, *ut* ὁ ἀκμὺς, ἀκμύτος, *indefeſſus:* ἡ κώμυς, κώμυθος, *faſciculus feni: ſed huiuſmodi nomina ſunt rariſſima. Porro haec genitiuorum uarietas uſu percipienda eſt. notato tamen, omnia monoſyllaba, atque bonam ſubſtantiuorum partem, facere* υος: *adiectiua omnia* έος: *tria ſolum Attice,* εως, *quae ponuntur in contextu :* υδος *omnia finita in* ηλυς, *cum paucis alijs:* ῦτος *uero ſola participia praeſentis temporis, uocis actiuae, quartae coniugationis uerborum in* μι. *Ceterum facientia* ύος, *maſculina ſunt, niſi quae rem nō ſubſiſtentem ſignificant, quae feminina ſunt: ut* ἡ ἀγορητὺς, ύος, *eloquentia: his adde* ἡ χέλυς, υος, *&* ἡ κόρυς υος, *galea: quia facit quoque* τῆς κόρυθος: *ac* ἡ ὀφρῦς, ύος, *ſupercilium: atque* ἡ ὀσφὺς, υος, *lumbus, quod & maſculinum eſt. Maſculina quoque ſunt facientia,* έος, εως, *&* ῦτος: *feminina uero reliqua, exceptis communibus in* ηλυς, *& paucis alijs maſculinis, quae uſu deprehendes.*

ως, ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, *riſus:* τὸ φῶς, φωτὸς, *lux, lumē.*

ως, όος: ἡ αἰδὼς, αἰδόος, *pudor:* ἡ ἠὼς, ἠόος, *aurora.*

ως, ωος: ὁ Τρὼς, Τρωὸς, *Troianus:* ὁ Μίνως, Μίνωος, *Minos:* ὁ ἥρως (I) ἥρωος, *heros.*

Tria tantum ſunt facientia, όος, *per* ο μικρὸν, *nempe duo feminina,* αἰδὼς, *&* ἠὼς, *& quae ſunt quartae declinationis contractorum, & unum maſculinum,* ὁ χρὼς, τοῦ χροὸς,

τῷ

τῷ χροῒ, & χρῷ, color. ωος uero per ω μέγα faciunt Μινως, & ἥρως, & monoſyllaba habentia unam harum mutarũ, τ, δ, θ, ut Τρὼς: δμὼς, ſeruus: θὼς, genus lupi: ἡ δὼς, tamen, id eſt, datio, indeclinabile eſt. Reliqua in ως, ſi ſint nomina, faciunt ωτος: participia uero perfecta uocis actiuae, et mediae (quae hoc loco omiſſa ſunt) faciunt ότος, per ο μικρὸν, ut τετυφὼς, τετυφότος, qui uerberauit. Omnia autem nomina quinctae, finita in ως, maſculina ſunt, praeter duo feminina iam enumerata, & duo neutra, φῶς, φωτὸς, lucerna, lumen: et ὦς, ὠτὸς, inuſitatum in nominatiuo, pro quo dicimus, τὸ οὖς, ὠτὸς, auris. Porro unicum feminինum, ἡ φῶς, id eſt, inuſtio ab igne facta in cruribus, facit τῆς φωδὸς. (1) Huius accuſatiuus τὸ ἥρωα, &, per apocopen, ἥρω, ut τὸν Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλωνα.

λς, λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, ſal: ἡ ἅλς, ἁλὸς, mare.

νς, νθος: ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος, tinea: Τίρυνς, Τίρυνθος, Tiryns.

ρς, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος, quod & μάκαρ, μάκαρος, beatus.

Finita in ς praecedente conſona non reperies, niſi ἡ δάμαρς, δάμαρτος, quod & δάμαρ, δάμαρος, uxor, & quae ponuntur in contextu.

ψ, πος: ὤψ, ὠπός, uultus: Κύκλωψ, Κύκλωπος, Cyclops.

ψ, βος: ὁ Ἄραψ, Ἄραβος, Arabs: ἡ φλέψ, φλεβὸς, uena.

ψ, φος: κίνυψ, κίνυφος, cynips, uel cinyps, muſca canina:

ἡ κα-

ἡ κατῆλιψ, *scala*: ὁ Σκίραψ, *Sciraps.*

Desinentium in ψ, *octo faciunt* βος, *nempe,*

Θάρυψ, *Tharyps.*

Λὶψ, *Libs, siue Africus uentus.*

Νὶψ, *Nibs.*

Φὰψ, *phaps, auis genus, palumbe.*

Χάλυψ, *chalybs, genus ferri durissimi.*

χέρνιψ, *manuum ablutio, & uas ad lauandas manus, gutturnium.*

Atque duo posita in contextu: quibus adde omnia finita in τριψ, *composita a* τρίβω, *tero, ut* παιδότριψ, *paedotriba, praeceptor puerorum in exercitio corporis. Tria uero tantum faciunt* φος, *quae ponuntur in contextu, e quibus* κατῆλιψ, *facit* φος, *&* πος. *Alia omnia in* ψ, *faciunt* πος. *Ceterum omnia in* ψ, *quae significatione genus non indicant, masculina sunt: praeter sequentia feminina,* λαίλαψ, *turbo:* ὄψ, *uox:* πηνέλοψ, *penelops, auis:* ὕδρωψ, *hydrops aqua inter cutem: Latinis masculinum est: durus hydrops, apud Horatium. His adde* φλὲψ, *&* κατῆλιψ. *quae sunt in cōtextu Clenardi. Inuenitur etiam* ὁ ὄινοψ, *niger, &* τὸ ὄινοψ, *nigrum.*

Et hactenus de genitiuo.

Accusatiuus singularis exit in α, τὸν Τιτᾶνα, *Titanem*: sed nomina in ις, & (1) υς, quorum genitiuus in ος purum, faciunt accusatiuum per ν, ὁ ὄφις, ὄφιος, ὄφιν, *serpens*: ὁ βότρυς, βότρυος, βότρυν *racemus.* (2) Barytona in ις, & υς, declinata non pure, sortiuntur utramq. terminationem, ἡ ἔρις, ἔριδος, τὴν ἔριδα & ἔριν,

lis,

lis,contentio: ὁ νέηλυς, νεήλυδος, τὸν νεήλυδα. & νέηλυν, *aduena*. Etiam αυς, in (4) αυν, ναῦς, ναός, ναῦν, *nauis*: γραῦς, γραός, γραῦν, *anus, uetula*. Finita in ους, saepius in ν, ὁ βοῦς, βοός, (5) βοῦν: raro autem in α, τὸν βόα, *bos*.

(1) Finita in υς, *per* α *quoque faciunt accusatiuum, ut* τὸν βότρυα, *et* τὸν ὀξέα, *ab* ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus. (2) Barytona, uocat, quorum ultima nullo accentu afficitur, sed intelligitur grauis, qui Graece dicitur* βαρύς: *eadem ratione appellantur Grauitona. De huius uocabuli etymologia uidebis plura in sequentibas. (3) Verum Ionice declinantur pure, non aliter, quam* ὄφις, *aut* βότρυς. *Itaque minime mirum, si utramque terminationem recipiant. (4) Poetice uero per* α *quoque accusatiuum faciunt,* τὴν νάα, *uel* νῆα, *uel* νέα, *&* νηῦν. *(5) Dorice,* βῶν.

Vocatiuus idem cum nominatiuo, ὁ Τιτὰν, ὦ Τιτάν. (1) Excipe flexa per ντος, quae, ablato τος, formant uocatiuum: ὁ Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἶαν, *Aiax*: λέων, λέοντος, λέον, *leo*. Adiectiua in ην, & εις, quae neutrum per εν, ea & uocatiuum per εν: τέρην, τὸ τέρεν, ὦ τέρεν, *tener,a,um*: χαρίεις τὸ χαρίεν, ὦ χαρίεν, & etiã ὦ χαρίει, *gratus,um*. (2) Grauitona in ηρ, habent ερ μήτηρ, ὦ μῆτερ, *mater*: sic acuta quattuor, πατὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, ἀνὴρ, *pater, leuir, id est, mariti frater, seruator, uir*: ὦ πάτερ, δᾶερ, σῶτερ, ἄνερ: ubi & accentus in paenultimã retrahitur. Diphthongi αυς, & ους, deponunt ς, ὦ βασιλεῦ, βοῦ, πλανοῦ, *o rex, bos, uagabunde*: praeter ὦ πούς: & ὀδούς, *o pes, dens* (3) Grauitona quoque in ις & υς, reijciunt

ς: ὦ ὄφι βότρυ, *o serpens, raceme*: ſic παῖς, ὦ παῖ, quod fit a πάϊς, ὦ πάϊ, *puer, puella.*

(1) *Haec exceptio non habet locum in contractis, ut* ὁ ποιῶν, *faciens, genit.* τοῦ ποιοῦντος, *uocat.* ὦ ποιῶν, *non* ποιοῦν. *Hic notandum, poetas ex huiuſmodi uocatiuis, a genitiuis in* ντος *formatis, rurſus per apocopen abijcere* ν, *modo deſinant in* αν. *dicunt enim,* ὦ Αἶα, *pro* Αἶαν. (2) *Excipe* ὁ Πίηρ, ὦ Πίηρ, *Pier. Huiuſmodi autem grauitona pauca ſunt, ut uidebis in Accentuum tractatu. Grauitona quoque in* ωρ *declinata per* ορος, *habent uocatiuum per* ορ, *formando a genitiuo, abiectione* ος, *ut* ὁ Νέστωρ, Νέστορος, ὦ Νέστορ, *Neſtor.* (3) *Idem faciunt adiectiua acutitona in* ύς, έος, *ut* ὁ ὀξὺς, ὦ ὀξὺ, *acutus. atque apud poetas acutitona in* ίς, ίδος, ἡ Ἀμαρυλλὶς ὦ Ἀμαρυλλί, *Amaryllis.*

Sunt praeterea quaedam finita in ης, ω, *&* ως, *quae uocatiuum non habent ſimilem nominatiuo, ut uidebis in prima, & quarta declinatione contractorum.*

Datiuus pluralis fit a ſingulari, poſito σ ante ι, τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, *racemo, racemis*: & litterae δ, θ, ν, τ, ſunt reijciendae: λαμπάδι, λαμπάσι, *lucernae, lucernis,* ὄρνιθι, ὄρνισι, *aui, auibus*: Τιτᾶνι, Τιτᾶσι, *Titani, Titanibus*: λέβητι, λέβησι, *lebeti, lebetibus.* (2) Quod ſi tum paenultima corriperetur, fiet diphthongus, λέοντι, λέουσι, *leoni, leonibus*: τιθέντι τιθεῖσι, *ponenti, ponentibus*: aut uocalis anceps, quae in ſingulari producebatur poſitione, hic in plurali habetur longa, Αἴαντι, Αἴασι *Aiaci, Aiacibus*: ἱστάντι, ἱστᾶσι, *stanti, ſtantibus*: Quae

in

in ξ exeunt ψ, aut (3) diphthongum, adiectione ι faciunt datiuum pluralem, ἅρπαξ, ἅρπαξι: Ἄραψ, Ἄραψι: βασιλεὺς, βασιλεῦσι: βοῦς, βουσὶ: *rapax, Arabs, rex, bos*: at ὁ πούς, τοῖς ποσὶ, *pes*.

(4) Illa in ηρ, quae syncopen patiuntur, datiuum pluralem faciunt in άσι, πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, τῷ πατρὶ, τοῖς πατράσι, *pater*: sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, *matribus, filiabus, uiris*, & similia.

(1) *Poetae formant hunc datiuum a nominatiuo plurali, addendo* σι: *sed in neutris prius mutant* α *in* ες, *ut* οἱ Αἴαντες, τοῖς Αἰάντεσσι, *Aiaces, Aiacibus*: τὰ βήματα, τοῖς βημάτεσσι, *tribunalia, tribunalibus. Id autem faciunt more Ionico, & Aeolico. atque interdum, metri gratia, eijciunt alterum* σ, τοῖς Αἰάντεσι. (2) *Paenultima datiui pluralis par est quantitate aliorum obliquorum paenultimae, aut maior: quod non esset uerum, si remotis* ντ, *unicum* σ *poneretur. itaque aliquo modo producenda est. Solent autem breues* ε, *&* ο *tribus modis in uniuersum produci. aut enim mutantur in proprias longas,* ε *in* η, ο *in* ω: *aut adsciscunt sibi subiunctiuas,* ι, υ: ε *quidem adsciscit* ι, *et* ο *adsciscit sibi* υ, *ut in hoc loco: aut consona sequens geminatur, ut breuis praecedens fiat longa positu. hoc interdum accidit quibusuis datiuis pluralibus quinctae, ut* τοῖς Τιτᾶσσι, *pro* Τιτᾶσι, *Titanibus, Ionice,* Τιτήνεσσι, *a singul.* Τιτὴν, Τιτῆνος. *Porro ancipites,* α, ι, υ, *nulla facta mutatione, possunt productae censeri, ubi hoc exiget aliqua necessitas.* (3) *Hoc solum intelligendum de ijs, quae habent*

diph-

diphthongum in ultima ſyllaba ſequente ς, ut quae deſinũt in αις, αυς, ηυς, εις, ευς, & ους: non autem quae deſinunt in ουν, uel ειρ. (4) A datiuo ſingul. πατρὶ, poſito σ ante ι, dicendum eſſet πατρσὶ: ſed, quia σ non poteſt poni poſt τρ, interpoſito α breui, dicimus πατράσι. ſic ab ὁ ὗς, filius, cuius genit. τοῦ ὕιος, & ſyncope (uel, ut alij malunt, contractione poetica) ὗος, et ſic in alijs caſibus: in datiuo plurali cum non poſſimus efferre ὗσι, pro ὕισι, eo quod υ numquam ſcribatur ante conſonantem, inſerto α, dicimus ὑάσι.

Atque hae quidẽ declinationes appellantur Simplices. Ceterum, cum inter tam uaria nomina quinctae declinationis, quaedam genitiuum faciant in ος purum, & reliquos item caſus in terminationem puram, fit, ut in multis accidat ſynaereſis ſiue craſis, duabus ſyllabis in unam contractis, ut τὸ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, &, per craſim, τείχους, τῷ τείχεϊ, &, *per ſynaeres* in τείχει: & ſimilia. Ideoq. quaedam ſunt declinationes nominum contractorum.

Synaereſis proprie eſt uocalium ſeruatarum in diphthongum contractio: τείχεϊ, τείχει, *muro*, εϊ, *in* ει.

Craſis, cum alioqui duae ſyllabae commiſcentur in unam, ut τείχεος, τείχους, εο in ου: τείχεα, τείχη, εα in η. Sine diſcrimine tamen his uocibus pro eodem utimur, ſynaereſis, craſis, ſiue contractio.

Contractio ſolum fieri ſolet, dum concurrunt duae uocales, quarũ prima ſit anceps, α, ι, υ, eaq. correpta: uel breuis ε, ο: uel etiam longa, ſed raro, idq. ſequente ι, quod in

con-

contractione ſubſcribitur, ηϊ, ῃ: ωϊ, ῳ: ut, ἡ ἡρωίνη, ἡρῴνη, Heroine, ſemidea: νηρηΐδες, νηρῇδες, Nereides. Praecedente aliqua ancipiti, ſi craſis eſt facienda, ipſa anceps manet, ſed iam producta (omnis enim ſyllaba contracta producitur) et uocalis, uel diphthōgus ſequens abijcitur. excipe, cū, praecedēte α, ſequitur ο, uel ω, in diphthōgo, uel extra diphthongū: tū enim craſis fit in ω. Praecedente aūt breui ε, et ſequēte uocali longa ȣ, ω, uel quauis diphthongo, ſi fiat craſis, fiet perdito ε, & remanente uocali, aut diphthongo ſequente: ſed ſequente altero ε, fiet in ει, niſi in duali nominum, ubi in η: ſequente ο, fit in ȣ: adueniente α, fit in η. Si uero ſequatur ϊ, uel ϋ, remanet utraque uocalis, ſed coaleſcunt in diphthongos ει, ευ. Ceterum, praecedente ο, & ſequente uocali longa η, ω, uel α, craſis fit in ω: ſequente uocali breui ε, ο, uel diphthongo ȣ, fi in ȣ: aduentante ῑ, uel diphthongo, in qua ſit ι, ut ει, οι, ῃ, fit in οι. Atque hae contractionum regulae, generales ſunt: & locum habent non ſolum in quinque nominum contractorum declinationibus, & tribus uerborum circumflexorum coniugationibus, ſed in uniuerſum, quoties facienda eſt contractio. Notanda tamen duo: unum, accuſatiuum pluralem habere eandem contractionem cum nominatiuo eiuſdem numeri, cuius finalis ſit ς: ut οἱ βασιλέες, λεῖς, τοὺς βασιλέας, λεῖς, per diphthongum ει, ut in nominatiuo, non per η. De hac re uide Annotationes in contractiones, circa finem illius tractatus. Alterum, iota numquam perdi in contractionibus, ſed retineri, uel ſaltem ſubſcribi, ut ὄφιες, ὄφις, ſerpentes: βοάεις, βοᾷς, clamas: & ſic de alijs.


RIMA declinatio contractorum est nominum (1) masculorum, femininorum, & communium in ης: neutrorum uero in ες, & ος: quorum genitiuus desinit in εος: ac ferme in omnibus casibus fiunt crases ex ε, & uocali, uel diphthongo sequenti, hoc modo.

		ους,	ει,	η,			η,	οῖν,		εις,	ῶν,		εις,	εις.
S.	ης,	εος,	εϊ,	εα,	ες.	D.	εε,	έοιν.	P.	εες,	έων,	εσι,	εας,	εες.
	ες,			ες,	ες.					η,			η,	η.
	ος,			ος,	ος.					εα,			εα,	εα.

Contractio singularis genitiui est εο, (2) ου: datiui εϊ, ει: accusatiui εα, η: dualis nominatiui εε, (3) η: genitiui έοι, οῖ: plur. nominatiui εε, ει: genitiui έω, ῶ: neutri pluralis εα, η. Vocales εα nunc in η, nunc in (4) ει: sic εε, & in (5) η, & in ει. Vocatiuus singularis in ες, ὦ Δημόσθενες, o *Demosthenes*. Datiuus plur. in nulla contrahitur declinatione.

S. ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος, Δημοσθένους: τῷ Δημοσθένεϊ, θένει: τὸν θένεα, θένη: ὦ Δημόσθενες. D. τὼ, & ὦ Δημοσθένεε, θένη: τοῖν θενέοιν θενοῖν. P. οἱ, & ὦ Δημοσθένεες, θένεις: τῶν θενέων, θενῶν: τοῖς Δημοσθένεσι, absque crasi: τοὺς Δημοσθένεας θένεις.

ἡ τριήρης, *triremis*, τῆς τριήρεος, ήρους: τῇ τριήρεϊ, ήρει.

ὁ, καὶ ἡ ἀληθὴς, *uerus*, *a*, τοῦ, καὶ τῆς ἀληθέος, ἀλιθοῦς.

τὸ ἀληθὲς, *uerum*, τοῦ ηθέος ηθοῦς: τῷ ηθέϊ ηθεῖ.

τὸ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, τείχους. & ita deinceps.

(1) Masculina, sunt propria uirorum; feminina, desinũt in ήρης, & communia sunt adiectiua. Neutra quoque in ες, sunt adiectiua a communibus in ης: in ος uero substantiua sunt omnia. (2) Dorice autem, & Aeolice, ευ, ut habes pag. 24. (3) Poetice, interdum ει. (4) In ει solum in accusatiuis plur. non neutris, ut sit eadem contractio cum nominatiuo, ut antea diximus. (5) Crasis εε in η, tantum fieri solet in duali nominum, quamuis alibi quoque ita fiat, sed numquam in declinationibus nominum contractorum, aut in coniugationibus uerborum circumflexorum. In quibusdam quoque neutris dualibus fit in ει, τὸ σκέλος, εος, crux, τὸ σκέλεε, σκέλει, crura.

Secunda declinatio est (1) masculinorum & feminorum in ις, & neutrorum in ι.

ι, ις, ις, ις,
S. ις, ιος, ιϊ, ιν, ι. D. ις, ι οιν. P. ιες, ιων, ισι, ιας, ιες.
ι, ι. ι, ι, ι.
ια, ια, ια.

Crases ex ιϊ, in ι, longum, idq. in paucis. singul. datiuo, ιϊ, in ι: nominatiuo ιες, in ις: accusatiuo similiter ιας, in ις. Beliqui casus sine cõtractione. Neutrorum plur. ια, in ι. Accusatiuus semper in ιν. Vocatiuus in ι, ablato ς. nominatiui.

S. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος, τῷ ὄφιϊ, ὄφι, τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι. Et plur. οἱ, & ὦ ὄφιες, ὄφις, τοὺς ὄφιας, ὄφις, *serpens*. sic ἡ πόλις, πόλιος, *urbs*.

Neu-

Neutrum, τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi*. Plurale σινήπια, σινήπι. Iones haec nomina flectunt per εος, (2) fitq. crasis primae declinationis, τῷ ὄφεϊ, ὄφει: τὼ ὄφεε, ὄφη: οἱ, & ὦ ὄφεες, ὄφεις: τοὺς ὄφεας, ὄφεις. (3) alij autem casus non contrahuntur.

Atticus genitiuus singul. εως, ὄφεως. Dual. εων, ὄφεων. Plural. εων, ὄφεων, accentu semper in antepaenultima.

(1) Pauca admodum sunt masculina huius declinationis, & significatione genus indicant, nisi ὁ ὄφις. Feminina uero infinita sunt, & omnia ferme uerbalia finita in σις, ξις, ψις, ut iam alias diximus. (2) Huiusmodi crasis fit Attice, non Ionice. nam Iones respuunt contractionem. Porro poetae interdum flectunt haec nomina per ηος, etc. atque tunc accusatiuus singularis desinit in ηα, non in ιν. ut fit communiter, Ionice, & Attice. (3) Tamen inuenimus apud poetas τῆς πόλευς, ciuitatis, qui est genitiuus Doricus contractus, pro πόλεος, a πόλεος Ionico, non aliter, quam in prima.

Tertia est masculinorum in ευς: genitiuus communis in έος: unde, in quibusdam casibus, fit crasis more primae declinationis: (1) Ionicus autem in ῆος, ex quo non fit contractio.

εῖ. ῆ. εῖς, εῖς εῖς.
S. εὺς, έος, έϊ, έα, εῦ. D. έε, έοιν. P. έες έων, εῦσι, έας, έας.
ῆος, ῆι, ῆα. ῆε, ήοιν. ῆες, ήων, ῆας, ῆες.

S. ὁ βασιλεὺς, *rex*, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλέϊ, λεῖ. D. τὼ βασιλέε, λῆ. P. (2) οἱ βασιλέες, λεῖς: τοὺς βασιλέας, λεῖς.

Vocatiuus in εῦ, ὦ βασιλεῦ. (3) Datiuus plural. in εῦσι, τοῖς βασιλεῦσι.

Ionice τοῦ βασιλῆος, τῷ βασιλῆι, (4) τὸν βασιλῆα, &c. Atticus (5) genitiuus ſingularis in έως, τοῦ βασιλέως.

(1) Iuxta Iones veteres eſt quidem ῆος, ſed iuxta recentiores eſt ῆος. Boeotice autem eſt ιος, & Dorice, ac Aeolice εῦς, facta craſi ex έος in ους: deinde uerſo ου in ευ, ut diximus, pag. 24. (2) Et ſecundum ueteres Atticos βασιλῆς per ητα monophthongum. quidam tamen ἰῶτα ſubſcribunt, ducẽtes ex contracto βασιλεῖς, ει uerſo in η, quod Atticis eſt familiare. (3) Et Ionice ῆσι, a datiuo ſingulari Ionico ῆι, interpoſito σ, τῷ βασιλῆι, τοῖς βασιλῆσι. Sic poetae a datiuo ſingulari communi έι formant έσι, τῷ βασιλέι, τοῖς βασιλέσι. ſic ὁ υἱεὺς, filius, τοῖς υἱέσι filijs: ὁ δρομεὺς, τοῖς δρομέσι, curſor. neque uero inueniũtur τοῖς υἱεῦσι, τοῖς δρομεῦσι. (4) Poetice βασιλῆ. perditur enim α per apocopen, remanente eodem accentu: uel dicemus fieri per contractionem ex accuſatiuo communi, τὸν βασιλέα, βασιλῆ. (5) Hic genitiuus contrahitur in ως, ſi terminationem έως praecedat alia uocalis: ut ὁ Στειριεὺς, Στειριέος, Στειριῶς, Stirieus: atque huiuſmodi nomina mittunt accuſatiuum in α, τὸν Στειριᾶ.

Quarta eſt (1) femininorũ in ώ, & ώς ἡ Λητὼ, *Latona*: ἡ αἰδὼς, *pudor*, quorum (2) genitiuus in όος contrahitur in ους, Λητόος, τοῦς. Datiuus όι, οῖ. Λητόϊ, τοῖ. (3) Accuſatiuus όα, ώ, Λητόα, Λητώ. Vocatiuus in οῖ, ὦ Λητοῖ. Dual. & Plural. ut in tertia ſimplici declinatione, τὰ Λητὼ, αἱ Λητοί.

Femi-

) *Feminina in ὼ multa sunt, & omnia ferme mulierum opria. in ὼς uero sunt tantum duo, ἠώς, aurora, & αἰ-ς. (2) Genitiuus Aeolicus, & Laconicus, est ως. (3) Accusatius Aeolic. ῶν. & Ionicus οῦν. Ceterum ω accu-iui a nominatiuo ώ, acuitur, ut nominatiuus, cui similis sed a nominatiuo ώς, circumflectitur, τὴν αἰδῶ.*

Quincta declinatio continet neutra in ας purum, in ρας. Genitiuus communis (1) ατος, Ionicus αος, quo fit crasis Attica.

ως, ᾳ.	α, ῶν.	α, ῶν,	α, α.
αος, αι,	αε, άοιν,	άα, άων,	αα, αα.

ας, ατος, ατι, ας, ας. D. ατε, ατοιν P. ατα, άτων, ασι, ατα, ατα.

τὸ κρέας, caro, του κρέατος, κρέαος, κρέως: τῳ κρέατι, αι, κρέα: sic κέρας, cornu, κέρατος, κέραος, κέρως: sem-rq. contractio est ex α.

Omnes huius declinationis contractiones fiunt in ω in nitiuis, in reliquis casibus in a longum. semper enim uo-lis, quae remanet ex contractione, longa est. interdum men in neutro plurali inuenimus α correptum apud etas, sed hoc fit per apocopen syllabae τα, non per cra-n αα in α. (1) Apud Herodot. εος.

Et declinationes quidem sic habent: quae autem aeterea de nominibus dicēda, post trademus, ubi igulas orationis partes absoluerimus. Nunc per-imus ad coniugationes uerborum.

CONIVGATIONES VERBORVM

N uerborum coniugationibus Graeci praecipue habēt rationem futuri,& praeteriti perfecti, (1) quando hinc cetera pendent tempora. Perfectum praeteritū uocatur παρακείμενος, futurum μέλλων: quae Grammatici notant litteris π,& μ.

Prima coniugatio est uerborum in βω, πω, φω, πτω: quorum futurum in ψω, praeteritum in φα.

β λείβω	ψω	λείψω	φα	λέλειφα	*sacrifico.*
π τέρπω		τέρψω		τέτερφα	*delecto.*
φ γράφω		γράψω		γέγραφα	*scribo.*
πτ τύπτω		τύψω		τέτυφα	*uerbero,*

Secunda in γω, κω, χω, κτω: μ. in ξω, π. in χα.

γ λέγω	ξω	λέξω	χα	λέλεχα	*dico.*
κ πλέκω		πλέξω		πέπλεχα	*plico.*
χ τρέχω		τρέξω		τέτρεχα	*curro.*
κτ τίκτω		τίξω		τέτεχα	*pario.*

Tertia in δω, (2) τω, θω: μ. in σω, π. in κα.

δ ᾄδω	σω	ᾄσω	κα	ᾖκα	*cano.*
τ ἀνύτω		ἀνύσω		ἤνυκα	*perficio.*
θ πλήθω		πλήσω		πέπληκα	*impleo.*

Quarta

Quarta in ζω, σσω, futurum ξω, & praeteritum χα, ut in ſecunda cõiugatione: aut σω, & κα, ut in tertia.

ζ παίζω	ξω	παίξω	χα	πέπαιχα	ludo
σσ ὀρύσσω		ὀρύξω		ὤρυχα	fodio.
ξ φράζω	σω	φράσω	κα	πέφρακα	loquor.
σσ πλάσσω		πλάσω		πέπλακα	formo.

Attici pro gemino σσ uſurpant genitiuum ττ: ὀρύσσω, ὀρύττω, *fodio*: πλάσσω, πλάττω, *fingo*, ut γλῶσσα, γλῶττα, *lingua*.

Quincta in λω, μω, νω, ρω: futurum λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ, praeteritum κα.

λ ψάλλω	ῶ	ψαλῶ	κα	ἔψαλκα	cano.
μ νέμω		νεμῶ		νενέμηκα	diſtribuo.
ν φαίνω		φανῶ		πέφαγκα	appareo.
ρ σπαίρω		σπερῶ		ἔσπαρκα	ſemino.
μν τέμνω		τεμῶ		τετέμηκα	ſcindo.

Liquidae λ, μ, ν ρ, dicuntur immutabiles, quod in futuro non mutentur, ſed permaneant, ut in praeſenti.

In hac coniugatione, ultima futuri circumflectitur, paenultima uero (3) corripitur, abijciendo alteram immutabilem, ψάλλω, ψαλῶ: aut uocalem ſubiunctiuam, σπείρω, σπερῶ: φαίνω, φανῶ. aut breuiando ancipitem, κρίνω, κρινῶ, *iudico*.

Sexta in ω purum, hoc eſt, praecedente uocali aut diphthongo: μ. σω, π. in κα.

α γελάω		γελάσω			γεγέλακα	*rideo.*
ε τελέω		τελέσω			τετέλεκα	*finio.*
ι τίω		τίσω			τέτικα	*honoro.*
ο ὀμόω		ὀμόσω			ὤμοκα	*iuro*
υ δύω		δύσω			δέδυκα	*ingredior*
ω (4) ῥώω		ῥώσω			ἔῤῥωκα	*firmo.*
αι παίω	σω	παίσω		κα	πέπαικα	*ferio.*
αυ ψαύω		ψαύσω			ἔψαυκα	*tango.*
ει σείω		σείσω			σέσεικα	*quatio.*
ευ ἱππεύω		ἱππεύσω			ἵππευκα	*equito.*
οι οἴω		οἴσω			ᾦκα	*fero, puto.*
ου κρούω		κρούσω			κέκρουκα	*pulso.*
υι ὀπυίω		(5) ὀπυίσω			ὤπυικα	*coeo.*

Litteram uero, per quam coniugationem formamus, aut tempora, nominant χαρακτηριστικὸν, hoc eſt, figuratiuam litteram, ut characteriſticō primae cōiugationis eſt una ex mutis, β, π, φ: ſecundae, γ, κ, χ: tertiae, δ, τ, θ: quartae, ζ, σσ, aut ττ: quinctae, λ, μ, ν, ρ: ſextae, omnes uocales, praeter η, omnes diphthongi propriae, & una impropria υι. (6) Sic figuratiuae litterae futuri ſunt, ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ. praeteriti autem, φ, χ, κ & ita de reliquis quoque temporibus dicendum.

(7) In terminationibus πτω, κτω, μνω, prior conſonans figuratiua cenſetur littera, nempe π, κ, μ.

Atque hac coniugationes dicuntur Barytonae, quod uerba ſint βαρύτονα, hoc eſt, graui tono pronuncietur ultima ſyllaba, λείβω, λέγω, *&c. ſacrifico, dico.* Siquidem in omni ſyllaba, quae non ſignatur accentu,

centu, intelligitur grauis, qui, ob id, uocatur Accentus syllabicus.

(1) *In deducendis, formandisq. temporibus Clenardus, alios secutus, illa ueluti catena quadam connexuit, ita, ut unum ab alio formet, & rursus illud ex alio, atque alio, donec ad thema peruentum sit. Huius deductionis exemplum habes in fine tractatus de Inuestigatione thematis. Hanc ego rimandi rationem non reprobo: quia molestũ, ac difficile uidetur, in unoquoque uocabulo tot tempora percurrere, tibi aliam methodum trademus, quae omnia statim deduces ab ipso themate, aut ad illud referes. Quattuor igitur in unoquoque tempore sunt consideranda, scilicet Augmentum, Characteristica, uocalis praecedens characteristicam (quae a nobis, doctrinae gratia, licet non satis proprie, Paenultima appellabitur) & id, quod ponitur post Characteristicam, quae Terminatio a nobis dicetur.*

Augmentum habet tantummodo locum in praeteritis omnibus, & aoristis indicatiuorum, atque in perfecto, & paullo post futuro omnium modorum, & participiorũ: hoc modo. Si uerbum incipit a uocalibus, α, ε, ο, uel diphthongis αι, αυ, οι, mutantur α & ε in η, ο in ω, αι, in ῃ, αυ in ηυ, οι in ῳ. si uerbum incipit ab alia uocali, uel diphthongo, nulla fiet mutatio propter augmentum. cum uero incipit a consonante, praeponitur ubique ε, ante quod (modo non sit longum positu) in perfectis, plus quam perfectis, & paullo post futuris repetitur consona, quae sequitur huiusmodi ε, sed pro adspiratis φ, χ, θ, repetuntur earum tenues

nues π, κ, τ: plus quam perfectum autem recipit aliud ε ante conſonantem repetitam. & haec de Augmento.

Characteriſtica praecipue conſideratur in praeſenti, perfecto, & futuro primo indicatiui uocis actiuae. Characteriſticae praſentis primae coniugationis ſunt π, ϐ, φ, πτ: ſecundae κ, γ, χ, κτ: tertiae τ, δ, ϑ: quartae ζ, σσ, uel ττ: quinctae λ, μ, ν, ρ: ſextae uocales & diphthongi. Characteriſticae perfecti primae φ: ſecundae χ: tertiae, quinctae, & ſextae κ. Characteriſticae futuri primae ψ: ſecundae ξ: ter. & ſextae σ: quinctae λ, μ, ν, ρ. uerba uero quartae ſumunt omnia tempora (quod ad characteriſticam attinet) exceptis praeſentibus, & imperfectis, nunc a uerbis in γω ſecundae, nũc a uerbis in δω tertiae: ut alibi ſumus dicturi. Reliqua tempora conſentiunt characteriſtica cũ horum trium aliquo: nempe, omnia praeſentia, & imperfecta cuiuſcumque uocis, ac modi, cum praeſenti indicatiui uocis actiuae abſque ulla exceptione: eodẽ modo faciunt aoriſti ſecundi, & futura ſecunda omnia, & perfectum, ac plus qu. uocis mediae: ſed ex πτ, κτ, λλ, μν, reijcitur ſecunda τ, λ, ν. De characteriſtica, aut paenultima uerborum in έω, άω, όω, nihil hic exſpectes, ſed uide uerba circumflexa & in μι. Porro omnia futura prima uocis actiuae, et med. & omnes aoriſti primi in iiſdem uocibus ſequuntur characteriſticam futuri primi. Perfecti uero characteriſticã imitantur perſ. & plus qu. perſ. in uoce actiua ſine exceptione: ſic perfect, plus qu. aor. prim. fut. pr. & paullo poſt fut. uocis paſſ. ſed quia ante μ, σ, τ (ut initio huius libri diximus) characteriſticae φ, χ, non poſſunt facile conſiſtere, neque κ ante μ, σ, θ, uarias mutationes recipiunt φ, χ, κ,

quando

quãdo illorũ temporũ terminationes incipiunt ab his quattuor consonantibus μ, σ, τ, ϑ, ut in μαι, σαι, ται, μεϑον, θον. &c. ac sic collocantur, μμ pro φμ, ψ pro φσ, πτ pro φτ, & γμ pro χμ, ξ pro χσ, κτ pro χτ: et σ pro κσ (euanescit enim κ ante σ) & σμ, ς, σθ, pro κμ, ττ, κϑ: tamen in quincta coniugatione, atque plerumque (vt alibi dicetur) in sexta, κ deperditur ante μ, & τ, non aliter, quam ante σ: atque etiam ante θ, nisi cum θ inuenietur in terminationibus perfecti, aut plus quam perf. cuiuscũque modi, ubi κ, vt alias, migrat in σ. Notandum uero, in quincta coniugatione ante κ characteristicam perfecti, retineri figuratiuas praesentis λ, & ρ: idem facit μ, sed inter μ, & κ interponitur η, quia numquam μ ponitur ante κ: ν uero non seruatur, nisi in uerbis in αίνω, & polysyllabis in ύνω, ubi etiam migrat in γ. Atque, vt λ, μ, ν, ρ, se habent in perfecto ante κ, ita quoque ante μ, σ, τ, θ, in temporibus pass. sed γ redit in suum ν, nisi ante μ, ubi mutatur in μ. Hactenus de characteristica: pergamus ad paenultimam.

Paenultima in quattuor primis coniugationibus, & sexta non mutatur, nisi in aoristis secundis, & futuris secundis, ubi η, & ω mutantur in α: diphthongi αι, αυ, ου, perdunt subiunctiuam, ει, et & praepositiuã: ε quoque praesentibus λ, μ, ν, ρ, migrat in α, nisi in his uerbis, βλέπω, ἐνέγκω, λέγω, φλέγω, idest, adspicio, fero, dico, comburo. In perfecto etiam, & plus quam perfect. uocis med. αι mutatur in η: atque ε, & ει, si uerbum sit disyllabum, in ο, & οι. In quincta uero coniugatione paenultima nõ mutatur, nisi sit una harum, α, αι, ε, ει: quae sic mutãtur, α in η, sed id solũ in aoristis primis uocis actiuae, & mediae. αι in perf. & plus

quam

quam perfect. uocis med. mutatur in η: alibi semper perdit ι in praesentibus, et imperfectis: nam haec duo tempora numquam mutant Paenultimam, neque Characteristicam, cuiuscumque fuerint coniugationis. ε in disyllabis mutatur in α, nisi in tribus locis, nempe in aoristis primis uocis actiuae, & mediae, ubi adsciscit sibi ι, ut sit ει: in futuris primis uocis etiam actiuae, & mediae, ubi ε retinetur: in perfecto, & plus quam perfect. uocis med. ubi migrat in ο. in uerbis etiam desinentibus in μω, uel μνω, ε non mutatur in α, nisi in aoristis sec. & futuris sec. ε uero in polysyllabis semper retinetur, nisi in aoristis prim. uocis actiuae, & mediae, ubi etiam sibi adsciscit ι: & in aoristis sec. & futuris sec. ubi quoque mutatur in α. ει in disyllabis eodem modo se habet, atque ε in disyllabis. nam semper mutatur in α, nisi in tribus illis locis, in quorum primo habet eodem modo ει, in secundo ε, in tertio ο. ει autem in polysyllabis semper amittit subiunctiuam ι, nisi in aoristis prim. uocis act. & med. ubi retinetur ει. Atque haec dicta sufficiant de Characteristica, et Paenultima, siue uocali, quae praecedit Characteristicam: restat TERMINATIO, id est, illud omne, quod ponitur post Characteristicam, quod eodem omnino modo se habet in omnibus uerbis barytonis, cuiuscumque sint coniugationis. De hac igitur Terminatione ubi generalia quaedam praecepta tradiderimus, quod residuum erit, breuibus tabellis ob oculos proponemus. Praecepta sunt haec.

Praesens & imperfectum habent eandem prorsus uocem, nedum terminationem, nisi in indicatiuis: sic perfectum, & plus quam perfectum.

Ter-

Terminatio futurorũ cuiuscumque modi, ac uocis, est eadem cum terminatione praesentis eiusdem modi, ac uocis: sed in futuris sec. uocis act. & mediae, cum ε, & ο primum locum in Terminatione occupant, adsciscunt sibi subiunctiuas, ε quidem ι: ο uero υ, ut sint ει, ου: quod etiam habet locum in futuris primis actiuis, & medijs quinctae coniugationis, ut pro terminationibus praesentis ομαι εσαι &c. hic dicemus οῦμαι, εῖσαι, &c. Porro in uoce passiua terminationis praesentis futurum primum praeponit θης futurum secundum ης, & paullo post futurum σ, ut ex ομαι fiat θησομαι, ησομαι σομαι, &c.

In uoce media praesens, & imperfectum uoce, nedum terminatione, prorsus eadem sunt cum praesenti, & imperfecto pass. Perfectum uero, & plus quam perfec. terminatione conueniunt cum perfecto, & plus quam act. Aoristus autem secundus, & in uoce actiua, & in uoce media per omnes modos, & participia, eandem habent terminationem cum imperfecto eiusdem uocis, ac modi. Itaque in uoce media tantum remanet aoristus primus, peculiarem habens terminationem: futura enim (ut dictum est) cum praesenti terminatione conueniunt.

In uoce pass. duo aoristi sunt, terminatione similes: sed primus terminationi, utrique communi praefigit θ. nam dicit θην, θης, &c. ubi secundus dicit ην ης, &c, ac in secunda persona imperatiui dicit θητι, pro ηθι: ubi notandum, in primo scribi τι per ταυ, propter aliud θ semper praecedens.

In imperatiuis, & subiunctiuis, futura desunt: quorum locum supplent aoristi.

Perfectum in optatiuo, & subiunctiuo uocis pass. non inuenitur: sed circumloquimur illa tempora per participium praeteritum eiusdem uocis, & per praesens eiusdem uocis, & per praesens eiusdem modi, uerbi εἰμὶ, id est, sum: cuius coniugationem habes apud Clenardum in tractatu Anomalorum in μι.

Participia feminina sunt declinationis secundae: masculina in νος, &, neutra in νον, sunt tertiae: reliqua sunt quinctae, quae, siue masculina, siue neutra, fuerint, genitiuum a neutri nominatiuo formant, addendo τος: tamen ex ός, dicimus ότος, non όσος. Cetera de Terminatione, quae his regulis non sunt comprehensa, tibi figurae sequentes indicabunt.

Tempora	uocis	Indicat.	Imper.	Optat.	Subiunct.	Infi.	Participia. ὁ	ἡ	τό.
Praes. & futura.	actiuae	1 ω	12 ε	18 οιμι	22 ω	ειν	ων,	ουσα,	ον
Imperf. & aor. 2.	actiuae	2 ον							
Perfectum	act. & med.	3, α	12 ε	18 οιμι	22 ω	έναι	ώς,	ῦια,	ός.
Plus quam perf.	act. & med.	4 ειν							
Aoristus prim.	actiuae	5 α	13 ον	19 αιμι	22 ω	αι,	ας,	ασα	αν.
Praes. & futura	pass. & med.	6 ομαι				εσθαι			
Imperfectum	pass. & mediae.	7 όμην	14 ου	20 οίμην	23 ωμαι		όμενος,	ομένη,	όμενον.
Aoristus sec.									
Perfectum	passiuae	8 μαι				θαι			
Plus quam perf.	passiuae	9 μην	15 σο	μένος εἴην	μένος ὦ		μένος,	μένη,	μένον.
Aori. pri. & sec.	passiuae	10 ην	16 ηθι	10 είην	22 ῶ	ῆναι	είς,	εῖσα,	έν.
Aoristus prim.	media	11 άμην	17 αι	21 αίμην	23 ωμαι	ασθαι	άμενος,	αμένη,	άμενον.

TERMINATIONES . PERSONARVM DVCTARVM . A . PRIMARIIS PRAECEDENTIS . FIGVRAE

Quibus respondent per notas arithmeticas 1. 2. &c.

SINGVLARIA.			DVALIA.			PLVRALIA		
Perso. 1	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.
1 ω	εις	ει		ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι.
2 ον	ες	ε		ετον	έτην	ομεν	ετε	ον.
3 α	ας	ε		ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι.
4 ειν	εις	ει		ειτον	είτην	ειμεν	ειτε	εισαν
5 α	ας	ε		ατον	άτην	αμεν	ατε	αν.
10 ην	ης	η		ητον	ήτην	ημεν	ητε	ησαν.
18 οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν.
19 αιμι	αις	αι		αιτον	αίτην	αιμεν	αιτε	αιεν.
22 ω	ῃς	ῃ		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι.
6 ομαι	ῃ	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται
7 όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο.
8 μαι	σαι	ται	μεθον	θον	θον	μεθα	θε	νται
9 μην	σο	το	μεθον	θον	θην	μεθα	θε	ντο.
11 άμην	ω	ατο	άμεθον	ασθον	άσθην	άμεθα	ασθε	αντο
20 όμην	οιο	οιτο	οιμεθον	οισθον	οισθην	οίμεθα	οισθε	οιτο
21 αίμην	αιο	αιτο	αἰμεθον	αισθον	αίσθην	αίμεθα	αισθε	αιτο
23 ωμαι	ῃ	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωντα

Impe-

Imperatiuorum terminationes.

SINGVLARIA.

Secunda.		Tertia.	Secunda.		Tertia.
12	ε	έτω.	15	σω	θω.
13	ον	άτω.	16	ηθι	ήτω.
14	ου	έσθω.	17	αι	άσθω.

Dualis, & pluralis ueluti ſingularis carent prima perſona. reliquae uero fiunt a tertia ſingul. uerſo ω in ον, ων, pro duali: ε, ωσαν, pro plurali.

Vides perſonarum terminationes in nouem lineis prioribus eandem fere ſemper analogiam ſeruare. Secunda enim perſona ſingularis ubique in ς deſinit. Tertia fit a ſecunda, remoto ς: ſed ex ας fit ε. Prima dualis in his omnibus deſideratur. Secunda dualis fit a ſecunda ſingul. uerſo ς in τον: ſed ex εις & ῃς, cum ueniunt ab ω, abijcitur ι, atque punctus ſubſcriptus. Tertia uero dualis (ut in genere loquar) in praeſenti, perfecto, & futuris omnium indicatiuorum, ας in quibuſuis temporibus omnium ſubiunctiuorum, eſt ſimilis ſecundae duali: alibi fit quidem ab eadem, ſed mutat ον in ην, niſi in imperatiuis, ubi in ων. Sic in genere ſecunda pluralis fit a ſecunda duali, migrante ον in ε. Prima uero pluralis fit a ſecunda ſingul. uerſo ς in μεν: ſed ει ab ω, atque ε migrant in ο, & ῃ in ω. Tertia pluralis eſt uaria: poteſt autem formari a prima plurali mutando μεν nunc in σι, nunc in ν, nunc in σαν, & modo in ον, ut melius ex ſchemate, quam praeceptis, colligitur: ab

ομεν uero prioris lineae dicimus non οσι, sed ασι.

Octo autem posteriores lineae aliam seruant analogiam, & formandi rationem, nisi in tertia duali, & secunda plurali. ac formationem quidem secundae, & tertiae personae singularis, uel ex ipsa tabella tibi expiscare, uel pete ex Scholijs nostris in praesens indicatiui pass. Prima uero dualis, ac prima pluralis, fiūt a prima singulari, mutando μαι, aut μην, in μεθον pro duali, & in μεθα pro plurali. Secunda dualis fit a tertia singul. uersó ται, aut το in σθον: sed in perfecto, & plus quam perf. indicatiui solum in θον: ubi quoque characteristica, quae praecedit ται, aut το, uarie mutatur, ut satis constat ex his, quae diximus, cum de Characteristica ageremus. Tertia pluralis fit a tertia singul. posito ν ante τ, & uerso ς, quod reperitur ante τ, in ο: uerum in perfect. & plus qu. cum litteram τ praecedit alia consona, fit a prima singul. migrante μαι in μένοι εἰσὶ, & μην in μένοι ἦσαν, facta scilicet circumlocutione per participium praeter, & uerbum substantiuum.

Haec praecepta de Augmento, Characteristica, Paenultima, & Terminatione, sunt ad uerbum ediscenda, in praximque, et usum transducenda: ut, dum in aliquod uerbū incides, in promptu possis dignoscere, cuius temporis, & personae habeat Terminationem: deinde, inspecta Characteristica, noscas, quotae sit coniugationis: ac cernas, num Paenultinta thematis alia esse possit ab ea, quam uides. item, num thema Augmentum uocalis ι acceperit: uel num uocalis, aut diphthongus mutabilis mutata sit propter Augmentum. Hac in re si paullulum te exer-

cueris,

cueris, miraberis facilitatem, quam experieris in inueniendo themate, atque in dignoscendis personis, ac temporibus omnium uerborum, legendis auctoribus obuiorum. Ceterum, si haec deducendi ratio noua cuipiam uideatur; atque ideo aliam malit sequi: per me quidem id illi licebit: non enim repugno: tamen neque illi infrugifera futura sunt haec de Terminationibus praecepta. poterit enim ex his facillime inflexionem uerbi τύπτω, atque aliorum omnium barytonorum, ediscere: ac, quid commune habeant inter se tempora, uel quid unicuique sit proprium, discernere. Ad haec, cognita semel ex Clenardo formatione temporum, trium indicatiuorum, his tabellis poterit formare reliquorum omnium modorum, et participiorum tempora ab indicatiui eiusdem uocis temporibus homonymis, id est, idem nomen habentibus: nempe praesens aliorum modorum praesenti indicatiui eiusdem uocis: sic perfectum a perfecto, aoristum primum ab aoristo primo, secundum a secundo, futurum prim. a futuro prim. secundum a secundo, paullo post futurum a paullo post futuro, hoc modo formando. Mutentur terminationes temporum indicatiui, scilicet ω, ον α, ειν, &c. in eas, quae in priori tabella unicuique tempori reliquorum modorum tribuuntur: sed ex aoristis abyciendum prius indicatiui augmentum, si quod habuerint: vt, si praesentia aliorum modorum uoluerit formare, sumet praesens indicatiui, vtpote τύπτω, uel quoduis aliud, ex quo mutando ω in ε, οιμι, ω, ειν, ω, faciet τύπτε, τύπτοιμι, τύπτω, τύπτειν, τύπτων. sic ex τέτυφα, mutando α in reliquorum modorum terminationes, perfecto respondentes, faciet τέ-

τυφε τετύφοιμι, τετύφω, τετυφέναι, τετυφώς: eodem modo in uoce paſſ. & med. ex praeſenti τύπτομαι, mutando terminationem ομαι in ου, οίμην ωμαι εσθαι, όμενος, faciet praeſentia reliquorum modorum, τύπτου, τυπτοίμην, τύπτωμαι, τύπτεσθαι, τυπτόμενος: atque ita in reliquis omnibus: numquam enim fallet analogia, niſi in duobus locis, nempe in perfecto imperatiui, & infinitiui uocis paſſ. nam, ſi ibi ſeruaretur analogia, ex perfecto indicatiui τέτυμμαι, dicendum eſſet in imperatiuo τέτυμσο, τετύμφθο, & in infinit. τετύμθαι, ubi dicimus τέτυψο, τετύφθω, τετύφθαι. alio igitur modo erunt formandae hae tres uoces, nempe ſecunda ſingul. perſ. imperatiui a ſecunda ſing. perſ. indicatiui, mutando αι in ο, τέτυψαι, τέτυψο. tertia uero ſingularis eiuſdem imperatiui (a qua deinde fiunt reliquae perſonae dualis, & pluralis numeri) atque perfectum infinitiui, formantur a ſecunda dualis numeri perfecti indicatiui, migrante ον in ω pro imperatiuo, & in αι pro infinitiuo, τέτυφθον, τετύφθω, τετύφθαι, accentu in paenultima. Obſeruandum quoque, quod diximus de futuro ſecundo uocis actiuae, & mediae, nempe illud habere diphthongos ει, ου, ubi praeſens habet in terminationis initio ε, & ο. dicimus enim τυποῶ, τυποῦμαι, τυπεῖσθαι, τυπούμενος, ubi, ſi analogia praeſentis ſeruaretur, dicendum eſſet, τυπόν, τυπόμαι, τυπέσθαι, τυπόμενος. hoc autem ideo fit, quia hoc tempus gaudet habere circumflexum in uocali, uel diphthongo, quae ſequitur Characteriſticam: cuius accentus capaces non ſunt uocales ε ο natura breues: quare producuntur aduocatis ſubiunctiuis ι & ο, ut diximus quoque pag. 62.

(2) τ raro eſt characteriſticum, & in Atticis tantum,

tum, ut ἀνύτω ex ἀνύω, perficio: aut poeticis, iiſq. paucis, & fere anomalis, ut πέτω pro πίπτω, cado: λίτομαι, pro λίσσομαι, ſupplico.

(3) Si forte quiſpiam quaerat, Quomodo corripietur paenultima futuri, ſi in praeſenti ſit η, uel ω? Non eſt, quod hic haereat. numquam enim paenultima praeſentis in quincta eſt η, aut ω: neque etiam diphthongus, niſi αι, uel ει: neque poſitione eſt longa, niſi propter duplex λλ, aut μν. (4) ῥώω poeticum eſt uerbum: thema uſitatum eſt ῥωννύω, ſiue ῥώννυμι, ut dicetur ſuo loco, in tractatu de inueſtigatione thematis: poetica quoque ſunt cetera omnia in ώω. fiunt enim a uerbis in έω, άω, όω ωννύω uel ώννυμι. (5) ὄπυσω, & ὤπυκα non inueniuntur. υ enim (ut diximus ſupra) ante conſonantem non ſcribitur. (6) Futurum proprie fit a praeſenti, poſito σ ante ω: ſed, quia σ (ut dictum eſt pag. 2.) numquam ſequitur aliquam conſonantem, niſi aliud σ, aut tres liquidas, λ, ν, ρ, idq. raro, non potuit haec formatio eſſe uera ſine uaria conſonantium mutatione. Itaque in prima pro πσ, βσ, φσ, poſitum fuit ψ, quod poteſtate illas conſonantes omnes complectitur. Eadem omnino ratione ξ locatum fuit in ſecunda pro κσ, γσ, χσ. in tertia uero cum nulla duplex aequalis eſſet ſimplicibus, τσ, δς, θσ, expunxerunt priorem, quia σ in futuro magis neceſſaria uidebatur: uel quia σ quoque poteſtate continet τ, δ, θ: quod cernitur in nominibus finitis in ς, quae faciunt genitiuum in τος δος θος. In quincta uero utraque erat neceſſaria, & praeſentis, & futuri characteriſtica: illa quidem, propter naturalem quandam uim, immutabilibus inſitam, ut nolint neque in nominibus, neque in uerbis perdi, propter

inflexionem: haec uero, quod esset futuri Characteristica.
itaque Aeoles utramque retinuerunt, dicentes ψάλσω, ca
nam, praeterquam μσ, quia numquam σ sequitur μ. ra-
ro etiam σ ponitur post aliquam consonam, ut diximus.
quare Communes, & Attici, ut asperum illum sonum eui-
tarent, σ reiecerunt, ultimam circumflectentes. Sunt et-
iam, qui dicant, σ non retineri ne ab ipsis quidem Aeolis,
nisi in uerbis in ρω finitis. In sexta, nulla fuit facienda mu
tatio. quia σ uocales, & diphthongos rite sequitur. In quar
ta uero, desinentia in σσω (quae pauca sunt) sumunt cha-
racteristicam uerborum in γω, idem significantium, sed
iam maxima ex parte inusitatorum. eodem modo finita in
ζω (quae Dorice efferuntur per σδω) a uerbis in δω cha-
racteristicam mutuantur. Dorice tamen a uerbis in γω:
saltem in futuro, & aoristo primo uocis actiuae, & me-
diae, ubi characteristica esset σ. nam Dores σ in ξ mu-
tant. βαδίζω, uado. μ. βαδίσω, & Dorice βαδίξω. Sic in a-
lijs coniugationibus, ut κλείω, claudo, μ. κλείσω, & Dorice
κλάξω, ει uerso in ᾳ: hinc aoristus primus ἔκλᾳξα, impera-
tiuus κλᾶξον, cum ἀπὸ, ἀπόκλᾳξον, exclude. Ceterum, quia
non raro uariant (ut ait Clenardus initio tractatus de
Inuestigatione thematis) eiusdem uerbi themata, aut a di
uersis omnino pendet formatio receptorum temporum,
fit, ut uerba in ζω, accipiant characteristicam a uerbis in
γω: & contra, finita in σσω (quae Aeolice per ζω efferun-
tur) sumant a uerbis in δω. Rursus quaedam & a γω, &
a δω, characteristicam mutuantur. Ne autem haereas, du
bitans, quae sint uerba hoc modo uariantia, ea omnia tibi
subijciam. Ac primum collocabo uerba in ζω, quae sumunt
cha-

characteristicam a γω, & non a δω: sed solũ recensebo simplicia, uel composita, quorum simplicia non sunt in usu. nã composita seruant normam simplicium. Sunt itaque haec,

Ἀλαλάζω, *iubilo.*
ἀλαπάζω, *populor: unde compositum* ἐξαλαπάζω, *&, metathesi,* ἐξαπαλάζω, *depopulor.*
ἀτύζω, *reddo attonitum.*
ἀπλύζω, *idem.*
Γρύζω, *lugeo.*
Ἐγγυαλίζω, *praebeo.*
Θρυλλίζω, *tero.*
Καυάζω, *contero.*
κράζω, *clamo.*
Λελίζω, *concutio.*
Ὀλολύζω, *ululo.*
Παίζω, *ludo: Attice tamen sequitur tertiam.*
Ῥέζω, *facio, sacrifico.*

Ab hoc puto deduci ἔρεξα, ας, ε, *frequens apud Homerum, in aoristo pr. pro* ἔρρεξα, *metri gratia. nam poetae saepe reijciunt unum* ρ, *cum geminatur, propter augmentum, uel propter compositionem: tamen alij malunt deducere ab* ἐρέζω, *ut sit sine augmento, quod poetis est familiare.*

Στάζω, *stillo.*
σταλάζω, *idem.*
στενάζω, *suspiro.*
στηρίζω, *firmo.*
στίζω, *pungo.*
στυφελίζω, *quatio.*
σφύζω, *salio, palpito.*

Haec finita in σσω, sequuntur tertiam, & sumunt characteristicam a uerbis in δω.

Ἐρέσσω, *remigo.*
Ἱμάσσω, *loro, uerbero.*
ἰνάσσω, *do fortitudinem.*
Δοάσσω, *uideo. huius tamen*

men futurum exſtare, negat Euſtathius.

λίσσω, ſupplico.

Πάσσω, ſpargo.

πλάσσω, formo, fingo.

Haec finita in ζω ſequuntur indifferenter ſecundam, uel tertiam, & ſumunt Characteriſticas uel a uerbis in γω, uel in δω.

Αἰάζω, lamentor, clamo.

ἁρπάζω, rapio.

ἀτίζω, uilipendo.

Βαστάζω, porto.

Δαΐζω, corrumpo.

Νυστάζω, dormito.

Σαλπίζω, buccino.

Τρίζω, ſtrideo.

τρύζω, idem.

Haec quoque in σσω ſumunt characteriſticas & a γω, & a δω, ἀφύσσω, miſceo, traho: & μάσσω, pinſo.

Haec finita in ζω, ſequuntur ſecundam: ſed illa eadem inueniuntur finita in σσω, a qua terminatione ducuntur tempora: quia uero haec tempora terminationi ζω ſolent quoque aſſignari, nolui illa praetermittere.

Ἀλύζω, fugio.

Ἐμπάζω, curro. hoc tertiã quoque ſequitur.

Οἰμώζω, lugeo, maerorem accipio.

Σφάζω, iugulo.

Τμάζω, ſcindo.

Φατίζω, dico, ſeparo.

φοινίζω, rubefacio.

Porro φρίζω, & φρίσσω, ſiue φρίττω, id eſt, timeo: in futuro ſequuntur ſecundam: in praeterito uero tertiam. nã

ſu-

futurũ est φρ ξω, & perfectum πέφρικα. Quando hic dico, aliquod uerbum sumere characteristicam aut tempora a γω, uel a δω: hoc non debet intelligi de characteristica praesentium, uel imperfectorum (ubi semper seruant proprias characteristicas ζ, & σσ, siue ττ) sed aliorum temporum. (7) Sic in terminatione λλω per duplex λλ, unicum λ censetur figuratiua: alterum uero ubique abijcitur extra praesens, & imperfectum.

VERBI. ACTIVI modi indicatiui.

Prae sens.
- S. τύπτω, (1) τύπτεις, τύπτει, *uerbero, as, at.*
- D. τύπτετον, τύπτετον, *uerberatis, ant, duo.*
- P. (2) τύπτομεν, τύπτετε, (3) τύπτουσι, *ramus, tis, ant.*

Numeri tres, ut in nominibus. Personae totidem: τύπτω, *uerbero,* τύπτεις, *uerberas,* τύπτει, *uerberat.* (4) Prima pluralis in μεν excludit primam dualem. (5) Secunda, & tertia dualis pares, quando tertia pluralis exit in ι, aut αι: (6) alioqui impares.

Dorice, τύπτες, τύπτε, remoto ι ex diphthongo ει, ut diximus, pag. 25. Aeolice uero τύπτης, τύπτη, posito η pro diphthongo ει, pag. 26 (2) Dorice τύπτομες. Dores enim (ut diximus pag. 25.) semper in prima plurali in μεν ν finale in σ mutant: quod bis admonuisse sufficiat. (3) Dorice, τύπτοντι. nam tertia pluralis praesentis, & futurorũ

indi-

indicatiui uocis actiuae, apud Dores est similis datiuo singulari participij masculini eiusdem temporis: τυψεῦντι, τυποῦντι, pro τύψουσι, τυποῦσι. Nec uero te moueat, quod dixerim τυψεῦντι, cum datiuus singularis participij sit τύψοντι: communiter quidem uerum est, sed Dorice dicitur τυψεῦντι, ut in futuro secundo τυποῦντι. Dores enim in omnibus coniugationibus futurum primum circumflectunt, ac uariant omnino, ut futur. secund. τυψῶ, ψεῖς, ψεῖ: εῖτον, εῖτον, εῦμεν, &c. ut τυπῶ, πεῖς. &c.

(4) Hoc accidit in tota uoce actiua, in aoristis pass. in perfecto, & plus quam perfecto uocis mediae. Si autem uolueris primam dualem in his locis signanter exprimere, accipe νῶ pronomen primae personae dualis numeri, id est, nos duo, & adiunge primae personae plurali eiusdem modi & temporis, ut νῶ τύπτομεν, nos duo uerberamus: et sic in alijs. (5) Hoc fit in praesenti, futuris, & perfecto indicatiuorum, & in omnibus temporibus subiunctiuorum. nam ibi tertia plural. desinit in σι, cum prima pluralis exit in μεν: & alias in ται, cum scilicet prima pluralis finitur in μεθα. (6) Nam secunda semper desinit in ον, & tertia in ν, nisi in imperatiuis, ubi tertia exit in ων, per ω μέγα.

Imperfectum { ἔτυπτον, ἔτυπτες, (1) ἔτυπτε, uerberabam, bas, bat. | ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, abatis, bant, duo. | ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον, mus, tis, bant. }

(2) Da-

(2) Datiuis pluralibus, aut personis in ι desinentibus, additur ν, sequente uocali: τοῖς λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*: τύπτουσιν αὐτὸν, *uerberant ipsum*. sic personis in ε: ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *uerberabat ille*.

(1) *Iones in hoc tempore, & in utroque aoristo uocis actiuae omnium uerborum formant tertiã personam singul. a secunda, remoto augmento, & addita syllaba* κε: *ut ab* ἔτυπτες *secũda, fiet* τύπτεσκε *tertia Ionica. In uerbis autem circumflexis, & in* μι, *uocalis siue diphthongus praecedens* σ *corrripitur, auferendo subiunctiuam diphthongo, & longam uocalem in suam breuem mutando, ut* ἐποίεις *faciebas*, ποίεσκε *faciebat*: ἐτίθης *ponebas*, τίτεσκε *ponebat*: *& sic de alijs. Poetae uero, & Aeoles eodẽ prorsus modo faciunt totum singulare, desinens in* σκον, σκες, σκε, *atque primam pluralem in* σκομεν *(quae tamen in rarissimo est usu) ac tertiam eiusdem numeri in* σκον, *similem primae singularis, sicut fieri solet communiter in hoc imperfecto: similiter passiuum in* σκόμην, σκου, σκετο, *& in tertia plurali* σκοντο: *ut* τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, *uerberabam, uerberabas: uerberabat: & in tertia plurali* τύπτεσκον, *uerberabant, in passiuo* τυπτεσκόμην, τυπτέσκου, τυπτέσκοντο, *uerberabar, uerberabaris, uerberabatur: tertia pluralis* τυπτέσκοντο, *uerberabantur.* (2) *De hac re uide plura in Annotationibus in uerba, circa initium: unde multa quoque alia sunt petenda, quae huc congerere noluimus, quod ibi commodius tractari posse uidebantur.*

DE AVGMENTO

Verbum a consonante incoeptũ, assumit ε in principio

cidio imperfecti, quod est augmentum, siue incrementum syllabarum, τύπτω, ἔτυπτον.

Temporale augmentum est eorum, quae incipiuntur a uocali, aut diphthongo mutabili, quoties uocalis (2) anceps, aut breuis, quae unum habet tempus, mutatur in longam, quae duo continet tempora. Vocalium, ac diphthongorum quaedam mutabiles, quod mutentur in praeteritis; (3) quaedam immutabiles.

- **Vocales.**
  - **Mutabiles** α, ε, ο in η, η, ω:
    - η ἀνύω, ἤνυον. *perficio, perficiebam.*
    - η ἐλεύθω, ἤλευθον, *uenio, ueniebam.*
    - ω ὀπάζω, ὤπαζον, *praebeo, praebebam.*
  - **Immutabiles.**
    - η ἠχέω, ἤχεον, *resono, resonabam.*
    - ι ἰξεύω, ἴξευον, *aucupor, aucupabar.*
    - υ ὑβρίζω, ὕβριζον, *contumelia afficio.*
    - ω ὤθω, ὦθον, *impello, impellebam.*

- Diphthongi.
  - Mutabiles.
    - αι in η: αἴρω, ἦρον, tollo, tollebam.
    - αυ in ηυ: αὐλίζω, ηὔλιζον, in aula uerſor.
    - οι in ῳ: οἰκίζω, ᾤκιζον, habito, abam.
  - Immutabiles.
    - ει: εἰκάζω, εἴκαζον, aſſimilo, aſſimilabam.
    - ευ: εὐθυνω, εὔθυνον, dirigo, dirigebam.
    - ου: οὐτάζω, οὔταζον, cominus uulnero, bam.

Praepoſitiones in compoſitis praefixae uocalibus, (4) propriam uocalem ultimam abijciunt, tam in praeſenti, quam in praeterito: παρακούω, *obaudio*, ex (5) παρὰ, & ἀκούω, *audio*: παρέμενον, *permanebam*, a παρὰ & imperfecto ἔμενον, *manebam*, a μένω, *maneo*.

Excipe (5) περὶ, & (6) πρό. περιέχω, *amplector, contineo*: προάγω, *praecedo, procedo, progredior*, ab ἔχω, *habeo, teneo*, & ἄγω, *ago, gradior, duco, proficiſcor*. Quod ſi uerbum incipiatur ab adſpirata uocali, praepoſitio mutabit ſuam (7) tenuem in adſpiratam: καθάπτομαι, *attingo*: ἀφαιροῦμαι, *auferor, priuo, aut priuor*, ex ἄπτομαι, *eligo, uolo*, & (5) κατὰ, (5) ἀπὸ.

Dictum eſt, pag. 83. in quibus temporibus ſit augmento locus. Hic tamen notandum, poetas, & Iones interdum augmentum omnino reſpuere, & rurſus poetas nonnum-

quam

quam perfecti augmentum (quod fit per reduplicationẽ, siue repetitionem primae consonae thematis, ut in τέτυφα) reliquis cuiusuis modi temporibus, maximae uero aoristis secundis tribuere: atque plus quam perfecti incrementum imperfecto concedere. Porro in ᾄδω, cano, quod fit per contractionem ex ἀείδω, diphthongus impropria ᾳ mutatur in ῃ, ᾖδον, sed Dorice ᾆδον. Aoristus primus ᾖσα, & Dorice ᾆσα. (2) Unica anceps α, mutatur in longam η: aliae duae ι, & υ, quae in praesenti erant breues, hic, propter augmentum, longae iudicantur. (3) Quod non mutentur propter augmentum. ob alias autem caussas haud raro mutatur, praecipue longae η ω, in suas breues ε, ο. (4) Apud poetas tamen illam saepe, atque apud oratores nonnumquam, seruant, ut ἐπιέπομαι pro ἐφέπομαι, sequor, ex ἐπὶ, & ἕπομαι, sequor. ἀμφιελίσσω, in orbem uerto, circumtorqueo, ex ἀμφὶ & ἑλίσσω, uerto, torqueo. (5) Praepositionis παρὰ, & sequentium, significationes uarias quaere in tractatu de Ratione syntaxeos. (6) πρὸ tamen nonnumquam patitur contractionem, sequẽte augmento ε, ut προὔδωκας, prodidisti, pro προέδωκας. Vide Annotationes in uerba, circa finem. Idem interdum fit, quamuis ε non sit ex augmento, προέχω, προὔχω, emineo: atque etiam sequente ο, πρόοπλος, προῦπλος, praemissus. Illud & hoc loco monendum, has duas praepositionis Περὶ, & Πρὸ, in appositione, per apostrophum, non abijcere ultimam uocalem. quamuis aliae omnes non raro propriam ultimam sequente uocali reijciant. neque enim dicimus περ' αὐτοῦ, aut πρ' αὐτοῦ, sed περὶ αὐτοῦ, de ipso: πρὸ αὐτοῦ, ante ipsum. Dicimus tamen προὔργου pro

πρὸ ἔργου, ante opus, ſcilicet aliud quodcumque, id est, operaepraetium.

(7) Intellige de mutis tenuibus π, τ, quae, abiecta uocali praepoſitionis finali, remanent in fine praepoſitionis, uidelicet in his, κατὰ, μετὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, & ἐπὶ. Si enim componantur cum dictione, incoepta a uocali, aſperum ſpiritum habente, non ſolum abijcientur uocales ultimae, α, ι, ο, ſed tenues quoque, τ & π, mutantur in adſpiratas θ, φ. At id ab Ionibus minime obſeruari diximus pag. 23. Illud & hoc loco monendum, poetas e praepoſitionibus κατὰ, ἀνὰ, & παρὰ interdum in compoſitione abijcere ultimam uocalem α, etiam ſequēte conſona. ut κάθεο, pro κατάθεο, ſiue κατάθου, id eſt, repone: aoriſtus ſecundus imperatiui medij ſaepe obuius a κατατίθημι: ἀντείνω, pro ἀνατείνω, extendo: unde in aoriſto primo imperatiui ἄντεινον, pro ἀνάτεινον, extende: παρκύπτω, pro παρακύπτω, trāſcurſum adſpicio, quaſiq. limis oculis, uel in tranſitu, & quaſi per tranſennam, adſpicio. Interdum uero τ, & ν, praepoſitionum κατὰ & ἀνὰ, aut deperduntur, aut mutā tur in aliam conſonantem, quod ſaepe cum ſequenti conſonā nō poſſint cohaerere: ut κάσχεθω, pro κατασχέθω, teneo, inhibeo. in imperfecto κάσχεθον, ες, ε, detinebam, as, at, pro κατέσχεθε, ſine augmento: ἀμνάσει, ſuggeret, pro ἀναμνήσει, futurum primum ab ἀναμνέω, ubi quoque α paenultimae poſitum eſt pro η, idq. Dorice. in his duobus exemplis, non ſolum α finale deperditum eſt, ſed & conſonantes τ & ν. in ſequentibus uero mutantur, κακκείοντες, dormiturientes, uel dormituri, non κατκείοντες, (nam τ, et κ non cohaererent) pro κατακείοντες, participium praeſens a κατακείω.

quod pro futuro usurpatur: uel est ipsum futurum abiecto σ, pro κακκείσοντες: ἀγκομίζω, pro ἀνακομίζω, infero: ἄγκειμαι, pro ἀνάκειμαι. recumbo: αμπνυμαι pro ἀνάπνυμαι, respiro: ἀμπνέω & ἀμπνείω pro ἀναπνέω, respiro. Interdum uero in huiusmodi praepositionibus, quae, sequente augmento ε, suas uocales ultimas communiter reycerent, poetae, neglecto augmento, uel uocalem praepositionis suo loco relinquūt, uel eam abyciunt, uariatis τ, & ν, eodem modo, quo in superioribus exemplis: ut βάλλω, iacio, aoristus secundus ἔβαλον, cum κατὰ, communiter quidem κατέβαλον, poetice uero κατάβαλον, uel κάββαλον, deieci: πίπτω, cado, aoristus secundus ἔπετον, (ut alibi dicetur) unde κατέπεσον κατάπεσον, & κάππεσον, corrui. Sic ἵστημι, sisto, aoristus sec. ἔστην, cum ἀνὰ, ἀνέστην, ἀνάστην, ἄνστην, in duali ἀνστήτην surrexerunt: saepe occurrit. Idem nonnumquam obseruatur in praepositione ὑπὸ, ut ὑβάλλειν, subuertere, pro ὑποβάλλειν.

Perfectum
- τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, *uerberaui, isti, it.*
- τετύφατον, τετύφατον, *istis, erunt, duo.*
- τετύφαμεν, τετύφατε, (1) τετύφασι, *imus, istis, erunt.*

(2) Vltima syllaba praeteriti, quae sit in singulis coniugationibus, ante dictum est, pag. 79. 80.

Quod ad primam attinet, si uerbum incipitur a uocali, aut diphthongo, idem initium (3) perfecti, & imperfecti.

ἀνύω,

ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, *perficio, perficiebam, perfeci.*
ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, *uitupero, abam, aui.*
αἴρω, ἦρον, (4) ἦρκα, *tollo, tollebam, sustuli.*
εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα, *fingo, fingebam, finxi.*

Idipsum fit in uerbis, inchoatis a consonante, (5) si modo ε augmentum syllabicum fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζ ξ ψ.

σπείρω ἔσπειρον, ἔσπαρκα, *semino, abam, aui.*
ζέω, ἔζεον, ἔζεκα, *ferueo, ebam, ferbui.*
ξέω ἔξεον ἔξεκα *polio, poliebam, poliui.*
ψάλλω ἔψαλλον, ἔψαλκα, *cano, ebam, cecini.*

Nam, si ε sit breue, aut anceps, iam in praeterito perfecto repetitur prima consonans praesentis, hoc modo.

τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα, *uerbero, abam, aui.*
γράφω, ἔγραφον γέγραφα *scribo, ebam, scripsi.*

Ancipitem hic dico, siue communem uocalem, quam sequitur muta cum liquida, ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον *scribebam, inclinabam, iudicabam.*

Quae ab adspiratis incipiuntur, pro repetendis adspiratis substituunt tenues.

θείνω, ἔθεινον, τέθακα, *stimulo, abam, aui.*
φαίνω, ἔφαινον, πέφαγκα, *luceo, ebam, luxi.*
χαίρων, ἔχαιρον, κέχαρκα, *gaudeo, bam, isus sum.*

Paenultima perfecti, & futuri eadem, τύψω, *uerberabo*, τέτυφα, *verberaui*. At disyllaba quinctae coniugationis paenultimam futuri mutant (6) in α.

στέλλω } μ { στελῶ } π { ἔσταλκα, *mitto, mittam, misi.*
σπείρω } μ { σπερῶ } π { ἔσπαρκα, *semino, abo, aui.*

Immutabiles, λ, & ρ, manent in præterito, ut futuro:

ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, *cano, canam, cecini.*
σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, *semino, &c.*

My μ seruatur quidem, (7) sed asciscitur η. νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, pro νενέμκα, *pasco, pascebam, paui*: sic δέμω, βρέμω, *aedifico, sono*, & alia.

Ny ν uertitur in γ, φαίνω, *luceo*, φανῶ, πέφαγκα. semper enim ν ante γ, κ, ξ, χ, migrat in γ.

(8) Disyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abiiciunt ν.

κτείνω, κτενῶ, (9) ἔκτακα, *interimo, interimam, interemi.*
κρίνω, κρινῶ, κέκρικα, *accuso, accusabo, accusaui.*
θυνω, θυνῶ, τέθυκα, *propero, properabo, properaui.*

(1) Et

(1) Et hic, & in perfecto medio, ασι mutatur Dorice in αντι, & Boeotice in αν. (2) Nempe φα in prima, χα in ſecunda, & quibusdam quartæ, κα in reliquis. (3) Immo omnium præteritorum, & aoriſtorum, ac paullo poſt futuri: ubicumque ſcilicet augmentum habet locum. (4) In exemplaribus tamen correctioribus non inuenitur punctum ſubſcriptum in huius verbi perfecto, aut temporibus ab eo, vel à futuro deductis, ſed tantum in imperfecto, & temporibus a praeſenti formatis. nam futurum eſt ἀρῶ, ut φανῶ, a φαίνω, pag. 71. Vnde aoriſtus primus ἦρα per η monophthongum, & in reliquis modis, depoſito augmento, ſumit in principio α futuri, non αι praeſentis, ἆρον, ἄροιμι, ἄρω, ἆραι, ἄρας. non αἶρον, αἴροιμι. &c. (5) De hac re tamen vide plura in Annotationibus in verba, circa principium. (6) Modo futurum non deſinat in μῶ. tum enim ε non mutatur, ſed in perfecto eſt antepaenultima, propter η, quod interſeritur, ut νέμω, μ. νεμῶ, π. νενέμηκα: ſic τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα, & per ſyncopen τέτμηκα, ſeco, ſecabo, ſecui. (7) Numquam enim μ ponitur ante κ. (8) Finita in είνω, & ίνω, pauca reperiuntur, atque illa ſunt diſyllaba, vel a diſyllabis compoſita: inueniuntur tamen quaedam ſimplicia hyperdiſyllaba in είνω, ut φαείνω, luceo: ſed illa ultra imperfectum non coniugantur. Hoc etiam notatu dignum, Finitorum in νω quattuor tantum eſſe ſpecies. omnia enim deſinunt uel in είνω, uel ίνω, uel αίνω, uel ύνω. (9) Poetice, ἔκταγκα.

Plus quam perfectum { ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει, *uerberaueram, &c.*
ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην, *atis, ant, duo.*
ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν, *us, tis, ant.*

A perfecto deducitur, conuerſo α in ειν. In fronte ſumitur ε, ſi perfectum incipitur a conſonante, τέτυφα, ἐτετύφειν, *uerberaui, uerberaueram.* alioqui idem principium ἤνυκα, ἠνύκειν, *perfeci, perfeceram.*

Eſt Graecis tẽpus quoddam praeteritum, quod appellatur (1) Αόριστος, hoc eſt indefinitum. incerta eſt enim ſignificatio, paullone ante res praeterierit, an multo: ſuntq. aoriſti duo.

Aoriſtus I. { ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε, *uerberaui, ſti, it.*
ἐτύψατον, ἐτυψάτην, *iſtis, erunt, duo.*
ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν, *imus, iſtis erunt.*

Vltimam primi aoriſti metimur e futuro, cuius ſeruatur characteriſticon, ſed ω migrat in α: τύψω, ἔτυψα, *uerberabo, uerberaui.*

Augmentum utriuſque aoriſti idem cum imperfecto.

{ ἀνύω, ἤνυον, ἤνυσα, *perficio, perficiebam, perfeci.*
τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα, *uerberabo, abam, aui.*

Pae-



Paenultima eadem, quae in futuro, (2) ac semper natura, aut positione longa.

παίω, παίσω, ἔπαισα, *ferio, feriam, percussi.*
λέγω, λέξω, ἔλεξα, *dico, dicam, dixi.*

Quod si futuri paenultima corripitur, ut in quinta coniugatione, (3) producendae erunt uocales hoc pacto: Si α paenultima futuri extra diphthongum sit in praesenti, migrabit in η: ueniens autem ex αι, Attice quidem uertetur in η, communiter uero manebit, sed longum in aoristo, cum breue sit in futuro.

α α η ψάλλω ψαλῶ, ἔψηλα, *canto, abo, aui.*
αι α η μιαίνω, μιανῶ. ἐμίηνα *Attice, foedo, abo, aui.*
αι α α μιαίνω, μιανῶ ἐμίανα, communiter, *foedo. &c.*

Si paenultima ε, aduocatur ι, ut fiat diphthongus ει.

ει ε ει σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, *semino. abo, aui.*
ε ε ει στέλλω στελῶ, ἔστειλα, *mitto, tam, misi.*

At ι, & υ, breues in futuro, producuntur in aoristo.

κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα, *iudico, abo, aui.*
ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα, *hortor, abor, hortatus sum.*

(1) *Supple* χρόνος, *id est, tempus, quod Graece masculinum est; atque ideo dicimus, aoristus primus, uel secun-*

dus, non primum, &c. referentes ad substantiuum Graecum χρόνος, *non ad Latinum, tempus: contra, dicimus indefinitum, & futurum primum, vel secundum, non primus, &c. intelligimus enim substantiuum Latinum, tempus, non Graecum,* χρόνος. *(2) Hanc vniuersalem regulam Auctor retractat in Annotationibus in circumflexa. (3) Huiusmodi vocalium mutatio habet solummodo locum in quincta coniugatione, non autem in tertia, quarta, vel sexta, quãuis futuri paenultima esset breuis. Immo apud poetas, si versus exigat, vt eiusmodi paenultima breuis fiat longa, alia ratione producetur, nempe geminato* σ, *vt* ἔφρασσα *uel* ἔφρασα *a* φράζω, *dico, futurum* φράσω.

(1) Aoristus 2. { ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε. | ἐτύπετον, ἐυπέτην. | ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Augmentum, ut in aoristo primo, ἔτυψα, ἔτυπον.

Paenultima breuis, ac ferme una ex ancipitibus α, ι, υ: proinde uocales praesentis ita mutantur.

η, ω, αι, αυ, ε } in α {
λήβω, ἔλαβον, *accipio, accepi.*
τρώγω, ἔτραγον, *comedo, comedi.*
καίω, ἔκαον, *aduro, adussi.*
παύω, ἔπαον, *sedo, sedaui.*
δέρω, ἔδαρον, *excorio, excoriaui.*

ου, ευ, ει in ο, υ, ι:

ἀκούω, (2) ἤκοον, *audio, audiui*.
φεύγω, ἔφυγον, *fugio, fugi*.
λείπω, (3) ἔλιπον, *linquo, liqui*.

Disyllaba quinctae coniugationis pro ει capiunt α, σπείρω, ἔσπαρον, *semino, aui*. trisyllaba perdunt ι, ὀφείλω, ὤφελον, *debeo, debui*.

Figuratiua eadem, quae praesentis: λήβω, ἔλαβον: τύπτω, ἔτυπον. nam in πτω, κτω, μνω, prior littera est figuratiua.

In quarta uero coniugatione futurum ξω formatiuam habet γ, ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον, *fodio, fodiam, fodi*. Vbi autem futurum in σω, erit figuratiua δ: φράζω, φράσω, ἔφραδον, *considero, abo, aui*.

(1) Plura de hoc aoristo vide in Annotationibus in verba, & in inuestigatione thematis. in uerbo τίκτω, pario. Ceterum significatione non differt ab aoristo primo, veluti neque futurum secundum a primo. Quando autem alterutro sit utendum, bonorum auctorum lectio docebit. (2) ἤκοον, in usu non est. nam in finitis in ύω, ίω, & ῳω, aoristus secund. futurum secundum & praeteritum mediũ desiderantur. (3) Compositum est κατὰ, κατέλιπον, & Poetice κάλλιπον, reliqui, uel reliquerunt.

Graeci duplex habent futurum.

Futurum I.
τύψω, τύψεις, τύψει, *uerberabo, abis, abit*.
τύψετον, τύψετον, *uerberabitis, abũt, duo*
τύψομεν, τύψετε, τύψουσι, *abimus, abitis, abunt*.

De hoc in ſingulis coniugationibus (1) dictum eſt prius, pag. 70. 71.

Futurum 2 { τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. / τυπεῖτον, τυπεῖτον. / τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

(2) Fit a ſecundo aoriſto, ablato incremento, & ον uertendo in ῶ circumflexum, ἔτυπον, τυπῶ.

Cum ſcilicet dixit illius characteriſticam in prima coniugatione eſſe ψ, in ſecunda, & quibuſdam quartae ξ, i: tertia, ſexta, & quibuſdam quartae σ, in quinĉta λ, μ, ν, ρ. (2) Ideo, deficiente aoriſto ſecundo, deſideratur etiam futurum ſecundum. Futurum autem ſecundum, uocis actiuae, & mediae, in rariſſimo eſt uſu, niſi in quibuſdam uerbis, iiſq. anomalis. Grammatici tamen quaedam adducunt, ut ἀκοῶ, & in uoce media ἀκοῦμαι, ab aoriſto ſecundo ἤκοον uerbi ἀκούω, audio: ſed haec exoleuerunt. Ceterum, Iones, qui ſyllabas circumflexas ubique fere diuidunt, hoc futurum ſecundum per omnes modos, & participia uocis actiuae, & mediae, atque futurum primum quinctae coniugationis uariant, eodem modo, quo praeſens eiuſdem modi, retracto accentu & inſerto ε, ut pote pro terminationibus ῶ, εῖς, εῖ, εῖτον, εῖτον, οῦμεν, &c. dicentes έω, έεις, έει, έετον, έετον, έομεν, έετε, έουσι. Sic in reliquis modis.

IM-

IMPERATIVI

Praesens, & imperfectum { τύπτε, τυπτέτω, *uerbera, uerberet*, τύπτετον, τυπτέτον, *uerberate, erent, duo*. τύπτετε, τυπτέτωσαν, *uerberate, berent*.

Perfectum, & plusquam perfectum { τέτυφε, τετυφέτω, *uerberaueris, uerit*. τετύφετον, τετυφέτων, *raueritis, erint, duo*. τετύφετε τετυφέτωσαν, *raueritis, uerint*.

Aoristus 1. { τύψον, τυψάτω, *uerberato tu, ato ille*. τύψατε, τυψάτων, *uerberatote, anto, duo*. τύψατε, τυψάτωσαν, *uerberatote, anto*.

Aoristus 2. { (1) τύπε, τυπέτω. τύπετον, τυπέτων. τύπετε, τυπέτωσαν.

Ab indicatiuo ceteri omnes pendent modi, & participia: in quibus uox semper est eadem praesentis, & imperfecti: sic perfecti, & plus quam perfecti.

Prae-

Praeteritum perfectum ubique seruat augmentum. Aoristi uero extra indicatiuum minime.

Primam personam imperatiuus non agnoscit.

Futurum quoque nec hic reperitur, nec in subiunctiuo, sed in illius uicem (2) subeunt aoristi.

(1) *Apud Syracusanos* τύπων. *sic* εἰπὸν *pro* εἰπὲ, *dicito.* (2) *In subiunctiuo tamen actiuo illud nõnumquam circumloquimur per participium perfectum actiuum, & per praesens subiunctiui, siue futurum indicatiui uerbi substantiui* εἰμὶ *sum: uidelicet* ὦ, ᾖς, ᾖ, *sim, sis, sit, &c. &* ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσαι, *ero, eris, erit, &c. ut* τετυφὼς ὦ, *uel* τετυφὼς ἔσομαι, *uerberauero. in uoce passiua circumloquimur, ut apud Latinos per participium perfectum passiuum, & futurum* ἔσομαι, *ut* τετυμμένος ἔσομαι, *uerberatus ero, uel fuero.*

OPTATIVI

Praesens, & imperfectum:
- τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, *uerberarem, es, et.*
- τύπτοιτον, τυπτοίτην, *uerberaretis, ent, duo.*
- τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν, *emus, etis, ent.*

Perfectum, & plus quam perfectum:
- τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *uissem, ses, set.*
- τετύφοιτον, τετυφοίτην, *ssetis, ssent, duo.*
- τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν, *mus, etis, ent.*

Aori-

Aoristus 1. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *berauerim, is, it.*
τύψαιτον, τυψαίτην, *raueritis, rint, duo.*
τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν, *imus, itis, int.*

Aoristus 2. τύποιμι, τύποις, τύποι.
τύποιτον, τυποίτην.
τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

Futurum 1. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *uerberent, res, ret.*
τύψοιτον, τυψοίτην, *beretis, rent, duo.*
τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν, *remus, etis, rent.*

Futurum 2. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.
τυποῖτον, τυποῖτην.
τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Omnium optatiuorum (1) paenultima est diphthongus: in actiuis, primi aoristi *αι*, in ceteris *οι*.

Secundum futurum (2) circumflectitur: alioqui uox eadem cum secundo aoristo.

Vsitatissimus est & apud Atticos optatiui primus aoristus Aeolicus.

S. τύψειας, τύψειας, τύψειε. D. τυψείατον, τυψειάτην. P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν, *uerberauerim, is, &c.*

(1) *Intellige de paenultima primae personae numeri singularis.* (2) *Hoc tamen per omnes personas uerum esse non potest, propter duas generales regulas de circumflexo: una est haec: Vltima longa natura, paenultima non circumflectitur: ut* τυπτοίτην, *uerberent, duo. Altera, Antepaenultima numquam circumflectitur: ut* τυπτοίμεθα, *non* τυπτοῖμεθα, *uerberemus, in optatiuo uocis mediae: ubi quoque locum habet Clenardi regula.*

SVBIVNCTIVI

Praesens, & imperfectum —— ἐὰν { τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, *si uerberem, uel uerberarem, res, &c.* τύπτητον, τύπτητον. τύπτωμεν, τύπτητε, (1) τύπτωσι.

Perfectum, & plusquam perfectum —— ἐὰν { τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, *si uerberauerim, uel uerberauissem.* τετύφητον, τετύφητον. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

Aoristus 1. ἐὰν { τύψω, τύψῃς, τύψῃ, *si uerberauero, ris, rit, &c.* τύψητον, τύψητον. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Aori-

Aoriſtus 2. ἐὰν { τύπω, τύπῃς, τύπῃ. / τύπητον, τύπητον. / τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν, ut ἐὰν τύπτω, ſi uerberem.

In ſecunda, & tertia ſingulari eſt ῃ diphthongus impropria: in duali, & plurali uocalis tantum η.

(1) *Omnia tempora ſubiunctiuorum in tertia plurali pro ωσι habent ωντι Dorice, ut in indicatiuo ουτι pro ουσι, & αντι pro ασι.*

(1) INFINITIVI

Praeſens, & imperfectum, τύπτειν, *uerberare.*
Perfectum, & plus quam perfectum, τετυφέναι, *uerberaſſe.*
Aoriſtus primus, τύψαι, *uerberauiſſe.*
Aoriſtus ſecundus, τυπεῖν.
Futurum primum, τύψειν, *uerberaturum eſſe,*
Futurum ſecundum, τυπεῖν.
Secundum futurum, idem cum ſecundo Aoriſto.

(1) *Infinitiuis quibuſcumque, in ν, uel ναι deſinentibus, Attici, Dores, et Iones ante ν & ναι, ſyllabam με ponunt, ex diphthongo (ſi forte aliqua ipſum με praecedat) ſubiunctiuam ι, uel υ ſubtrahendo: tum uero Iones ex ναι auferunt αι: Attici autem id nequaquam faciunt, quinim-*

mo

mo αι *ipsi* ν *addunt. ut ex* τύπτειν, ἀροῦ, θεῖναι, *id est, uerbe-*
rare, arare, posuisse, Iones τυπτέμεν, ἀρόμεν, θέμεν *faciunt:*
Attici uero, & Dores τυπτέμεναι, ἀρόμεναι, θέμεναι. *Poe-*
tae autem interdum, metri gratia, μ *geminant, ut uoca-*
lem praecedentem positu longam faciant. Ceterum cum
ναι *est aoristi primi uocis act. (quod tantum accidit uer-*
bis quinctae coniugationis in νω) *has idiomatum differen-*
tias non recipit. Praeterea Dores ex infinitiuis in ειν, ι *au-*
ferentes, per εν *efferunt: Aeoles uero, & nonnumquam*
ipsi Dores, ειν *mutant in* ῆν. *Iones, qui syllabas circum-*
flexas dissoluunt, pro εῖν *aoristi secũdi, & futuri secũdi, di-*
cunt έειν. *Hoc quoque monendum, Graecos Gerundia, &*
Supina ignorare. ea tamen circumloquitur per articu-
lum neutrum & infinitiuum, aduocata etiam saepenume-
ro aliqua praepositione, ut πρὸς τὸ τύπτειν, *caussa uerbe-*
randi, ad uerberandum, & uerberatum: ἐν τῷ τύπτειν,
uerberando.

PARTICIPII

Praesens, & imperfectum { ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.

Perfectum, & plus quam perfectum { ὁ (1) τετυφὼς, τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.
τὸ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος.

Aoristus 1. { ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Ao-

Aoriſtus 2.
- ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος.
- ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
- τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.

Futurum 1.
- ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος,
- ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.
- τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

Futurum 2.
- ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος.
- ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
- τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

(2) Omne tempus habet ſuum participium, τύπτων, uerberans, qui uerberat, aut uerberabat: τετυφὼς, qui uerberauit, aut uerberauerat. Sic aoriſti τύψας, ac τυπὼν, qui uerberauit: & futura, τύψων, ac τυπῶν, uerberaturus.

Aoriſtus ſecundus acuitur, τυπὼν, τυπόντος. Secundum futurum circumflectitur, τυπῶν, τυποῦντος,

Participia maſculina, & neutra, pertinẽt ad quinctam nominum declinationem: feminina uero ad ſecundam.

(1) *Aeolice,* τετύφων. *Cetera participia, cuiuſcumq. ſint uocis, recipiunt uarietatem dialectorum, ut nomina ſecundae, & tertiae, uel quinctae declinationis, per quam uidelicet & ipſa participia declinata fuerint.* (2) *Idq. tam in uoce actiua, quam paſſiua, aut media. Latini uero, cum participiorũ paenuria laborẽt, Graecorũ participia num-*

numquam non obuia uarijs modis reddere coguntur, ut praeteritũ, atque aoristos uocis actiuae (quae Latini desiderant) aut per praesens, neglecto scilicet tempore, quãuis id fiat minus proprie, τετυφὼς, τύψας, τυπὼν, feriens, uerberans: aut per nomen, praesertim uerbale, uerberator, percussor: hoc fit rarius, tamen in nonnullis non omnino male cedit, τεκὼν, genitor, parens, pater: est autem aoristi secundi a τίκτω, pario: aut periphrasi utuntur, sumentes relatiuum qui, quae, quod, per omnes casus, & uerbum praeteritum per omnes personas, ut locus exigit, ὁ τετυφὼς, qui uerberaui, uerberauisti, uerberauit: τοῦ τετυφότος, mei qui uerberaui, tui qui uerberasti, eius qui uerberauit, & sic in reliquis casibus: aut mutãt participium actiuum in passiuum, illud atque casum quem regit, per ablatiuum consequentiae efferentis, ut τύψας λίθον εὗρον τὸ πῦρ, percusso lapide, inueni ignem: aut per gerundium, percutiendo lapidem, &c. aut per particulas, cum, quando, postquam, posteaquam, & similes, & per subiunctiuum, cum, uel postquam percussissem lapidem. Sic praesens τύπτων, uerberans, uel cum uerberarem, ὢν exsistens, uel cum essem, esses, esset. Dum uero idem uerbum Graecum potest Latine reddi per actiuum, siue neutrum, atque etiam per deponens, uel commune (ut κλέπτω, compilo, uel furor: λαλέω, garrio, uel loquor: καταφιλέω, basio, uel osculor) in reddendis horum participijs praeteritis, utuntur participio praeterito ducto a uerbo deponenti, aut communi, κλέψας, furatus: λαλήσας, locutus: καταφιλήσας, osculatus. Porro participium praesens passiuae uocis (quo Latini destituuntur) circumloquuntur quoque, ut τυπτόμενος

qui

qui caeditur, uel caedebatur: aut, mutato tempore, percussus, caesus: aut per participium neutro passiuum, uapulans. Participia uero media, cum actiuam habent significationem, actiue; cum passiuam, passiue interpretantur, uel circuitione utuntur, ut dictum est de praeteritis actiuis, et de praesentibus passiuis. Ceterum multa sunt apud Graecos uerba deponentia sub uoce passiua, & media: quorum quaedam per actiua uerba redduntur, ut δέχομαι, accipio; quaedam per neutra, ut μάχομαι, pugno; & quaedam per deponentia, ut ἕπομαι, sequor: nouissimorum horum participia cum Latinis congruunt: ducunt enim Latini a uerbis deponentibus participia cuiussuis temporis, sequens praesentis, secutus praeteriti, secuturus, & sequendus, futuri: priorum uero praeterita reddenda sunt, ut praet. participiorum uocis actiuae.

VERBI. PASSIVI

Indicatiui praesen.

τύπτομαι, (1) τύπτῃ, τύπτεται, uerberor, ris, uelare.
τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον, ur, ni, uri duo.
(3) τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται, mur, imi, antur.

(3) Prima pluralis non desinit in μεν, & ideo integer habetur dualis, in quo secunda, & tertia similes, quod tertia pluralis exeat in αι.

Imperfectum.
(4) τυπτέμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο, uerberabar.
ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην, mur, &c.
ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο, mur, ni, antur.

(5) Cuiuscumque generis sint uerba, idem habent augmentum.

(1) In uoce passiua, & media barytonorum, quoties prima persona desinit in μαι, aut μην, secunda proprie desinit in σαι, aut σο, uelutι tertia in ται, uel το, ut secunda, & tertia sint similes, nisi quod haec habeat τ, illa σ. & formantur a prima, mutando μαι in σαι, & ται: μην uero, in σο, & το. sed uocales, praecedentes μαι, aut μην, interdum mutantur, nempe ο monophthongum in ε, ω in η, ου in ει, reliquae manent inuariatae: ut ex terminationibus ομαι, ωμαι, ουμαι, fiunt εσαι, εται, ησαι, ηται, εισαι ειται: ex ομην fiunt εσο ετο: ex οιμην, αμην, αιμην fiunt οισο οιτο, ασο, ατο, αισο αιτο. Verum huiusmodi secundae personae exoleuerunt, nisi in paucis uerbis (ut alias dicetur) & in perfecto, & plus quam perfecto indicatiui pass. ubi etiam formandi ratio est paullo diuersa, ut suo loco explicatur. Porro Iones a secundis inusitatis suas formant, reiecto σ, dicentes εαι, ηαι, ειαι: εο, αο, οιο, αιο. atque hae duae postremae, οιο, αιο, (quae in solis optatiuis inueniuntur) communiter receptae sunt. aliae uero priores a solis Ionibus, & Poetis celebrantur. Attici autem,

tẽ, & cõmunes, his non utuntur, nisi prius facta contractione εαι in η, uel ει, εο in ου, & Dorice in ᾳ, αο, in ω, & Syracusane in α. in ηαι, uero, & εῖαι, (cum crasis nõ possit fieri ex uocalibus, aut diphthongis, quarum prior sit longa) η & ει corripientes in ε prius commutant, ac deinde contrahunt, ab ηαι quidem in ῃ, ab εῖαι uero in ῃ uel ει. Ceterum communes non utuntur contractionibus factis in ει, ab εαι, uel εῖαι, nisi in quattuor, βέλει, οἴει, ὄψει, εἶ, id est, uis, putas, uidebis, es: de quibus uide in Annotationibus in uerba. Horum uero omnium, quae diximus, exempla tibi sume ex omnibus temporibus passiuis, aut medijs barytonorum, in μαι, aut μην desinentibus. (2) Ionice, & Dorice, τυπτόμεσθα. Idem obseruant, quoties prima plu. desinit in μεθα, dicentes μεσθα: nempe in tota uoce passiua, & med. praeterquam in aoristis passiuis, & in perfecto, ac plus quam perfecto uocis mediae: ibi enim prima pluralis desinit in μεν, ueluti in tota uoce actiua. Perfectum quoque optatiui, & subiunctiui passiui, cum sit per circumlocutionem, habet primam pluralem in μεν. Aeolice huiusmodi personae in μεθα, desinit in μεθε, uel μεθεν, ut λεγόμεθεν, pro λεγόμεθα, dicimur: φερόμεθεν, pro φερόμεθα, ferimur: ut contra ijdem Aeoles pro ὄπιθεν, ὄπιθα dicunt, id est retro, pone: & ἄτερθα pro ἄτερθεν, sine seorsum. (3) De hac re uide plura 89. & 90. (4) Fit ab actiuo ἔτυπτον, mutando ον in όμην, (5) Id est, siue actiua, siue passiua, siue media: atque uel barytona, uel circumflexa, uel in μι.

Perfectum
- τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται, uerberatus sum.
- τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον, ati sumus, &c.
- τετύμμεθα τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί, ati sumus.

Fit ab actiuo, extrema littera, aut syllaba, conuersa in μαι. Secunda persona in σαι, actu, aut potestate, nempe ψαι, aut ξαι Tertia in ται.

In prima coniugatione mutatur α actiui in μαι (1) & φ adspirata in β mediam, τέτυφα, τέτυβμαι: sed, ob euphoniam, dicitur τέτυμμαι, μ pro β.

In secũda, ac tertia persona est π tenuis τέτυψαι, τέτυπται, nam ψ ualet πσ.

Secunda, & tertia dualis, & secunda pluralis, fiunt a tertia singulari, mutatis tenuibus ante αι in propria adspiratas, idq. in omni cõiugatione, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertiam pluralem circumloquimur per participium praeteriti temporis, & uerbum substantiuum, quoties tertia singularis non desinit in ται, purum, τέτυπται (2) τετυμμένοι εἰσί.

Secunda coniugatio.
- λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, dictus sum, es.
- λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον, dicti sumus.
- λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

Eadem hic ratio litterarum γ, κ, χ, & duplicis ξ, qualis in prima coniugatione mutarum β π φ, & duplicis ψ: ut a λέγω, dico, praeteritum actiuum λέλεχα, *dixi*, passiuum *dictus sum*, mutando α in μαι, adspiratam χ, in mediam γ.

In secunda, & tertia persona est tenuis κ, λέλεξαι, λέλεκται. nam ξ est κσ.

Reliquarum coniugationum κα migrat in μαι.

Tertia coniugatio.
- πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται, *persuasus sum.*
- πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.
- πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

Ante μαι collocãdum σ πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι, *persuadeo, persuasi, persuasus sum.*

Secunda persona πέπεισαι, per unum σ tantum, etiam si in prima fuerit σ, πέπεισμαι.

Quar. coniug.
- ὤρυγμαι ὤρυξαι ὤρυκται, *fossus sum.*
- ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον.
- ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

- πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται, *intellexi.*
- πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.
- πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

Quorum actiuum praeteritum in χα, ea sequuntur coniugationem secundam: χ in γ, α in μαι, ὤρυχα, ὤρυγμαι, *fodi, fossus sum*. Si autem actiuum in κα, formatio est ut in tertia, (4) assumpto σ: φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι, *considero, derabam, raui.*

Quincta coniugatio etiam in passiuo praeterito seruat immutabiles λ, & ρ, ut in actiuo. ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, *canto, cantaui, cantatus sum, uel cantorem auscultaui*: σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι, *semino, seminaui, seminatus sum.*

ψάλλω, *canto.* { ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται. ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον. ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

σπείρω, *semino.* { ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται. ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον. ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Finita in μω, aut μνω, actiuum habent in κα, passiuum in ημαι: νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι, *pasco, paui, pastus sum*: τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, *incido, incidi, incisus sum*. nam interponitur η.

νέμω, *pasco.* { νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται. νενεμήμεθον, νενέμηθον, νενέμηθον. νενεμήμεθα, νενέμηθε, νενήμηνται.

Sic, τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Secunda, & tertia dualis, ac secunda pluralis interserunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum, νενέμηται, νενέμησθον, νενέμησθε.

Tertia singulari finita in ται purum, circa circumlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται, νενέμηται, νενέμηνται.

Verba in νω actiuum faciunt in γκα, passiuum autem primae personae in μμαι: φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι, *ostendo, ostendi, ostensus sum, uel manifestatus sum.* nam in ceteris manet ν.

φαίνω, *ostendo.*
πέφαμμαι, φέφανσαι, (5) πέφανται.
πεφάμμεθων, πέφανθον, πέφανθον.
πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.

Disyllaba in ινω, εινω, & υνω (6) abijciunt ν, ut in actiuo, nec tamen assumunt σ ante μαι.

κρίνω, *accuso.*
κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται.
κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.
κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

κτείνω *interficio.*
ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται, *interfectus sum, &c.*
ἐκτάμεθον, ἔκτασθον, ἔκτασθον.
ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.

θυώω, propello.
- τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται, *propulsus sum, etc.*
- τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον.
- τεθύμεθα, τέθυσθε τέθυνται.

(7) Sexta coniugatio nunc accipit σ, ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι. *audio, audiui, auditus sum:* nunc non accipit, τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι, *iaculis peto, iaculis petij, iaculis petitus sum.*

ἀκούω, audio.
- ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται.
- ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
- ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

τοξεύω, sagitto.
- τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.
- τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον.
- τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Plúsquam perfectum
- ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, *uerberatus eram.*
- ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
- ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Perfecti prima persona uerti μαι in μην τέτυμμαι, ἐτετύμμην: secunda & tertia αι in ο, τέτυψαι ἐτέτυψο: τέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in ντο, si singularis desinat in το purum, ἐκέκριτο *accusatus erat*, ἐκέκριντο, *accusati erant*: alioqui circumloquimur per uerbum substantiuum, ἐτέτυπτο, τέτυμμένοι ἦσαν.

(1) Qua-

(1) Quare fiant huiusmodi consonantium mutationes, diximus pag. 5. & 74. (2) Ionice uero τετύφαται absque periphrasi. Iones enim & hanc, & plus quam perfecti tertiam pluralem a tertia singulari formant, ante ται, vel το, α breue inserentes, & tenues π, uel κ, praecedente α mutantes in adspiratas φ, χ, & σ in characteristicam aoristi secundi: praeterea vocalem longam, aut diphthongũ, quae ipsum α praecederet, corripiunt, vocalem longam in propriam breuem uertendo, ex diphthongo vero alteram uocalem subtrahendo. Ceterum in quincta coniugatione non inuenitur haec Ionica persona, nisi verbum desinat in λω, aut μω, vbi λ, & ρ manent ante α, & ρ adspiratur, vt quibusdam placet: vt ἐσπάραται, seminati sunt. Herodotus in plus quam perfecto pro ἐσάλατο, dixit ἐσαλάδατο, per pleonasmum syllabae δα. Neque etiam inuenitur in verbis sextae, quae ante ται habent σ. Poetae autem eodem modo formant tertiam pluralis a tertia singu. in reliquis temporibus indicatiui & optatiui: sed in optatiuo antepaenultimam, vt hic, non corripiunt. nam ex τύπτοιτο, id est, verberetur. τυπτοίατο faciunt, id est, verberentur. In perfecto etiam, & plus quam perfecto, eam non corripiunt, si versus id exigat: neque etiam in alijs temporibus. (3) Dorice πέφρασμαι, pro σ posita aoristi secundi characteristica: quod fit & in alijs eiusdem generis. (4) Attici interdum huiusmodi σ excludunt: vt a κονίζω, in puluere laboro, κεκόνισμαι, vel κεκόνιμαι, participium ὁ κεκονιμένος, puluerulentus, fatigatus in puluere. (5) Inuenitur etiam πέφανται in tertia plurali praesentis, id est, occisi sunt, ἀπέφαμαι, μι, sum interfectus, secundae

conin-

coniugationis verborum in μι, *a themate* φάω, πέφημι, *id est occido, per* ε *facta reduplicatione Ionice.* (6) *Idem accidit quibusdam in* αίνω: *ut a* κραίνω, *perficio, absoluo,* μ. κρανῶ, π. κέκρακα, *pass.* κέκραμαι, *plus quam perfectum* ἐκεκράμην, ασο, ατο, *in tertia plurali* ἐκέκραντο, *& reiecto priori augmento, ac pleonasmo* τοῦ α, κεκράαντο, *absoluti fuerant.* (7) *Sunt, qui existiment, haec tantum verba,* ἕλκυω, *traho:* κελεύω, *iubeo:* κναίω, *tristifico, excuto:* μύω, *claudo abscondo, &* ἀκούω, *audio, recipere* σ *cum verbis circumflexis in* έω, άω, *&* όω, *quae non mutant paenultimam breuem in longam: de quibus copiose sumus dicturi in Annotationibus in verba circumflexa.* Porro κλείω, *laudo, facit* κέκλειμαι, *&* κέκλεισμαι.

Aoristus 1.
- ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *verberatus fui.*
- ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.
- ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, (1) ἐτύφθησαν.

Formatur a tertia perfecti, mutatis tenuibus ante αι in proprias adspiratas, τέτυπται, ἐτύφθην, *verberatus est, verberatus fui:* κέλεκται, ἐλέχθην, *dictus est, dictus fui:* πέπεισαι, ἐπείσθην, *persuasus est, persuasus fui, &c.*

Aoristus 2.
- ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη.
- ἐτύπητον, ἐτυπήτην.
- ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Mutat

Mutat ον actiui in ην, ἔλιπον, *verberaui*, ἐτύπην, *verberatus fui, vel vapulaui*.

Caret uterque aoristus prima duali. nam inflexionem habet actiuorum: si quidem plurale in μεν.

Futurum 1. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

A primo aoristo ἐτύφθην, τυφθήσομαι, *verberatus fui, verberabor*.

Futurum 2. { τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον: τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

A secundo aoristo, ἐτύπην, τυπήσομαι, *verberatus fui, verberabor*.

Est Graecis tempus in uerbis passiuis, quod uocatur μετ' ὀλίγον μέλλων, hoc est, paullo post futurum, quoties actio iam mox affutura signatur. (idest, cum quid impendere uidetur.)

Paul-

Paullo post futurum.
τετύψομαι τετύψῃ τετύψεται.
τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον.
τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

Fit a secunda perfecti, interposito ομ, τέτυψαι, *verberatus es*, τετύψομαι, *mox verberabor*, *vel iam verberatus sum*: seruatq. augmentum in omni modo.

(1) Boeotice, & Aetolice, ἔτυφθεν. *nam Boeoti tertiam pluralem vtriusque aoristi passiui formant a prima singulari, mutando* ην *in* εν. *At* μιάνθην αἵματι μηροὶ, *tincta sunt sanguine crura, Iliad. 8. non mutat* ν: *vel est syncope, pro* μιανθήτην, *reiecto augmento, a* μιαίνω, *tingo, polluo.*

Imperatiui praesens, & imperfectum.
(1) τύπτου, τυπτέσθω, *verberare, beretur.*
τύπτεσθον, τυπτέσθων, *ramini, rentur, duo.*
τύπτεσθε, (2) τυπτέσθωσαν, *ramini, rentur.*

Perfectum, & plusquam perfectum
τέτυψο, τετύφθω, *uerberare &c.*
τέτυφθον, τετύφθων.
τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Secunda persona fit a secunda plus quam perfecti, ἐτέτυψο, τέτυψο, *uerberatus eras, uerberare*: ἐλέλεξο, λέλεξο, *dictus eras, dicere*. ἐπέπεισο, πέπεισο, *persua-*

persuasus fueras, persuadere: ὤρυξο, ὤρυξο, *fossus eras, fodere.*

Tertia uero (3) a tertia eiusdem temporis, migrante το in θω, & reliquis item tenuibus in adspiratas, ἐτέτυπτο, τετύφθω, *verberatus erat, verberetur:* ἐλέλεκτο, λελέχθω, *dictus erat, dicatur:* ἐπέπειστο, πεπείσθω, *persuasus erat, persuadeatur.* Quod si το sit purũ, assumitur σ, ἐκέκριτο, κεκρίσθω, *accusatus erat, accusetur.*

Aoristus I.
- τύφθητι, τυφθήτω, *verberator tu, tor ille.*
- τύφθητον, τυφθήτων, *beraminor, antor, duo.*
- τύφθητε, τυφθήτωσαν, *beraminor, antor.*

Aoristus 2.
- τύπηθι, τυπήτω.
- τύπητον, τυπήτων.
- τύπητε, τυπήτωσαν.

Aoristi desinunt in θι: sed prior hic in τι propter alterum θ praecedens, τύφθητι, non τύφθηθι, sic tertia singularis utriusque, & reliqui numeri per τ, non θ τυπήτω, τύπητον, *&c.*

(1) *Fit a* τύπτομαι, *mutando in* ομαι *in* ου: *vel a secunda imperfecti* ἐτύπτου, *cuius similis est haec secunda imperatiui, reiecto augmento: atque dialectorum varietatem eodem modo recipit, nempe Ionice* τύπτεο, *quasi a*

τύπτε-

τύπτεσο, abiecto σ. hinc facta est communis, & Attica, τύπτου, per crasim εο in ου, & Dorica τύπτω. Idem iudicium de reliquis temporibus imperatiuorum in ου finitis. (2) Attice τυπτέσθων. nam Attici in hoc praesenti, atque in vtroque aoristo imperatiui medij, tertiam pluralem eandem cum tertia duali faciunt, syllaba σα per syncopen detracta. (3) Vel breuius, a secunda duali eiusdem temporis indicatiui, migrante ον in ω, ut diximus pag. 84.

Optatiui praesens, & imperfectum.
τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, *uerberarer.*
τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

(1) Omnium optatiuorum paenultima est diphthongus.

Perfectum, & plus quam perfectum.
τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη, *uerberatus essem.*
τετυμμένω, εἴητον, εἰήτην.
τετυμμένοι, εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

In uerbis barytonis semper opus est periphrasi per participium, & uerbum substantiuum.

Aoristus 1.
τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, *uerberatus sim, uel fuerim.*
τυφθείητον, τυφθειήτην.
τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Aori-

Aoristus 2.
- τυπείην, τυπείης, τυπείη.
- τυπείητον, τυπειήτην.
- τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

Futurum 1.
- τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *uerberer*.
- τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην.
- τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

Futurum 2.
- τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.
- τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην.
- τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

Paullo post futurum.
- τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, *mox uerberer*.
- τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην.
- τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

Intellige, in prima persona numeri singularis, ut iam diximus in uoce actiua.

Subiunctiui praes. & imperfectum. ἐὰν
- τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, *si uerberer, vel arer.*
- τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.
- τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

Perfe-

Perfectum, & plus quam perfectum. ἐὰν
- τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ. *si verberatus sim, vel essem.*
- τετυμμένω ἦτον, ἦτον.
- τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

(1) Et hic, & in optatiuo circumloquimur hoc perfectum, ut tertiam pluralem indicatiui.

Aorist. 1. ἐὰν
- τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *si verberatus sim, uel fuerim, uel fuero.*
- τυφθῆτον, τυφθῆτον.
- τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aorist. 2. ἐὰν
- τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
- τυπῆτον, τυπῆτον.
- τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

(1) *In hoc tamen differunt, quod tertia pluralis perfecti indicatiui fit citra circumlocutionem, quoties tertia singularis desinit in* ται *purū, p. 119. 4. quod accidit quibusdam verbis quinctae, & sextae: at perfectum in optatiuo, aut subiunctiuo, non fit citra circumlocutionem, nisi in verbis iu* μι, *& quibusdam circumflexis, ductis a verbis sextae in* έω, άω, όω, *&* ύω, *vt suo dicetur loco.*

Infinitiui praesens, & imperfectum, τύπτεσθαι, *verberari.*

Perfectum, & plus quam perfectum, τετύφθαι, accentu in paenultima, *verberatum esse, vel fuisse.*

Aori-

Aoriſtus primus, τυφθῆναι, *verberatum eſſe*.

Aoriſtus ſecundus, τυπῆναι.

Futurum primum, τυφθήσεσθαι, *verberandum eſſe*.

Futurum ſecundum, τυπήσεσθαι.

Paullo poſt futurum, τετύψεσθαι, *mox uerberandum eſſe*.

Infinitiui in σθαι, fiunt (1) a ſecunda plurali indicatiui, uerſo ε in αι, τύπτεσθε, τύπτεσθαι.

(1) *Vel a prima ſingulari, mutando ομαι in εσθαι. ut perfectum infinitiui (quod tamen plerumque non deſinit in σθαι, ſed etiam in φθαι, χθαι, λθαι, νθαι & ρθαι) commodius formatur a ſecunda duali, verſo ον in αι: vel, ut Auctor ait in finitis in σθαι, a ſecunda plurali, uerſo ε in αι.*

Participii praeſens, & imperfectum.

- ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, (1) *qui uerberatur*.
- ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης, *quae uerberatur*.
- τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου, *quod uerberatur*.

Perfectum, & pluſquam perfectum

- ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, *uerberatus*.
- ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, *uerberata*.
- τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου, *uerberatum*.

Aoristus 1.
ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, uerberatus.
ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, uerberata.
τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος, uerberatum.

Aoristus 2.
ὁ τυπεὶς τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.
τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

Futurum 1.
ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, uerberandus.
ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης, uerberanda.
τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου, uerberandum.

Futurum 2.
ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου.
ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Paullo post futurum.
ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, mox uerberandus.
ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης, mox uerberanda.
τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου, mox uerberandum.

Accentus perfecti in paenultima: reliquorum in μενος in antepaenultima: at aoristi acuuntur.

Cete-

Ceterum μενος,& μενον, ad tertiam pertinent declinationem : εις,& εν, ad quinctam : omnia autem fe minina ad ſecundam.

Quomodo Latine reddi debeant participia verborum paſſiuorum, ac deponentium diximus pag. 111.

VERBVM. MEDIVM

Medium uerbum, ſiue commune, (1) quod nunc actiue capitur, nunc paſsiue, βιάζομαι τὸν φίλον, uiolo amicum : βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλȣ, uiolor ab amico : ſic ἄγομαι, duco, ducor : κομίζομαι, porto, portor.

Ab actiuis autem non tantum paſsiua deducuntur, ſed etiam media, quorum & inflexio, & ſignificatio partim actiua, partim paſsiua.

Praeſens, & praeteritum imperfectum, non tantum inflectendi ratione, uerum & uoce penitus eadem ſunt cum uerbo paſsiuo. Perfectum, & plus quam perfectum, ſortita ſunt terminationem actiuam. aoriſti, ac futura, paſsiuam.

Indicatiui perfectum. { τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, *uerberaui, uel uerberatus ſum.* τετύπατον, τετύπατον. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Medium praeteritum formatur ab actiuo, collocata figuratiua littera praesentis pro figuratiua praeteriti actiui, τέτυφα, τέτυπα, a τύπτω. Nam desinentium in πτω, κτω, μνω, formatiua littera est prior consonans: τέκτω, τέτεχα, τέτοκα, *pario, peperi, peperi*: τέμνω τετέμηκα τέτομα, *incido, incidi, incidi*, ut dictum est supra, pag. 72. & 103.

Praeterea quartae coniugationis futurum ξω, characteristicon facit γ, πλήσσω πλήξω, πέπληχα, πέπληγα, *percutio, percutiam, percussi, uel percussus sum*: σω autem δ φράζω, φράσω πέφρακα, πέφραδα, *considero, abo, aui, uel atus sum*, ut etiam notatum est in secundo aoristo uerbi actiui.

Trium uero temporum eadem est figuratiua, secundi aoristi, secundi futuri, & praeteriti medii.

In sexta coniugatione characteristicon est (2) uocalis, aut diphthongus., λύω, λέλυκα, λέλυα, *soluo, solui, solui, uel solutus sum*: ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουα, *audio, audiui, audiui, uel auditus sum*: quamquam hoc tempus hic rarum.

Paenultima eadem, quae in actiuo, τέτυφα, τέτυπα. Disyllabi futuri paenultima ε migrabit in (3) ο, λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλογα, *dico, &c.* At diphthongus ει in οι, πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα, *persuadeo, &c.*

Vo-

Vocalis α praesentis interdum seruatur, ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλα, *cano, &c.* (4) Interdum uertitur in η, θάλλω, τέθαλκα τέθηλα, *germino, &c.* dipthongus autem αι in η diphthongum impropriam, φαίνω, πέφηνα, *ostendo, ostendi, uel ostensus sum, uisus sum.*

Plus quam perfectum.
- ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, *uerberaueram, uel uerberatus eram.*
- ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην.
- ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Aoristus I.
- ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.
- ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
- ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Additur μην ad actiuum, ἔτυψα, *uerberaui,* ἐτυψάμην, *uerberaui, uel verberatus sum.*

Aoristus 2.
- ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο.
- ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
- ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Mutatur ον actiui in όμην, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futurum I.
- (5) τύψομαι, τύψῃ, τύψεται.
- τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον,
- τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Actiuum ω barytonum in ομαι, τύψω, *uerberabo*, τύψομαι, *uerberabo, uel uerberabor*.

Futurum 2. { τυπιοῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυποῖσθον. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Etiam hoc fit ab actiuo, uertendo ῶ circumflexum in οῦμαι: τυπῶ, τυποῦμαι. Ideoq. in quincta coniugatione primum quoque futurũ desinit in οῦμαι: cum actiuum in ῶ circumflectitur, *ut* a σπείρω, *semino*, primum futurum actiuum σπερῶ, medium autem σπεροῦμαι, secundum uero actiuum σπαρῶ, medium σπαροῦμαι. (6) Accidit igitur hic idem esse utrumque futurum, tam actiuum, quam medium, ψάλλω, ψαλῶ, ψαλοῦμαι, *cano*.

(1) Non tamen omnia verba media actiuam simul, & passiuam significationem habent: sed quaedam actiuam tantum, quaedam passiuam, & alia vtramque, quod discrimen vsu melius, quam praeceptionibus, colligetur. (2) Sed non semper est eadem cum figuratiua aoristi sec. & futuri secund. vt ipse regula praecedenti affirmabat. nam ibi est semper breuis, hic uero interdum longa: vt a παύω, *sedo, aoeistus sec. est* ἔπαον, *& praeteritum medium* πέπαυα: *sic ab* ἀκούω, *audio, aoristus sec.* ἤκοον, *(sed vix est in vsu) praeteritum uero medium*, ἤκουα. *Vides hic diphthongos* αυ, ου: *ibi autem nudas vocales* α, ο. *Verum haec tempora (vt ipse Au-*

ctor ait) vix inueniuntur in verbis ſextae, praecipue ſi deſinant in δίω, αύω, ούω, & hyperdiſſyllaba in ύω. nam πέπαυκα, & ἤκυα exoleuerunt: ab hoc tamen fit Atticum ἀκήκοα, vt dicetur in ſequentibus. (3) Tamen diſſyllaba, finita in έλω, per vnicum λ, retinent hic ε: vt τέλω, τέτελα, perficio, perfeci: μέλω, μέμελα, & ectaſi μέμηλα, curo, curaui. hoc autem fit, quia veniunt tamquam a τελέω, μελέω. uide Annotationes in praeteritum medium. Porro ἀνέγω per metatheſim pro ἀνθέω, id eſt, floreo, quamuis ſit triſyllabum, tamen mutat paenultimam ε in ὸ, ἤνοθα, compoſitum cum ἐν, ἐνήνοθα, cum ἐπὶ, πὲενήνοθα, efflorui. quidam tamen aliter deducunt. (4) Hoc fit tantum in verbis θάλλω, germino, & κλάζω, reſono: praeteritum med. κέκληγα, vnde participium κεκληγὼς, in plural. οἱ κεκληγότες, pro quo Homerus, interiecto ν, dixit κεκληγόντες, clamantes. (5) Notandum, Atticos ſaepe vſurpare futura mediorum loco actiuorum, reiectis actiuis. (6) Immo ſemper in hac coniugatione eſt idem, niſi in uerbis, quorum paenultima eſt ε, aut in diſſyllabis, quorum paenultima eſt ει. ſaltem in quincta coniugatione eaedem ſunt terminationes vtriusque futuri per omnes modos, & participia. Inuenitur tamen in primo futuro ἄλεῖται pro ἀλεῖται, ſaliet, ab ἅλλομαι, ſalio. & Ionice, vt dictum eſt, huiusmodi ſyllabae circumflexae diſſoluuntur, ac praepoſito ε, terminationes futuri ſecundi, ſiue primi in quincta, ſunt eaedem cum terminationibus praeſentis, ſiue futuri primi aliarum coniugationum. dicitur enim, ἔομαι, ἔῃ, ἔεαι, ἔεται: εόμεθον, ἔεσθον, ἔεσθον: εόμεθα,

ἔεσθε, ἔονται, *pro* οὖμαι, ῇ, εἶται: οὔμεθον, εἶσθον, *&c. sic in infinitiuo* ἔεσθαι *pro* εἶσθαι.

Imperatiui perfectum, & plusquam perfectũ.
(1) τέτυπε, τετυπέτω, *uerbera, uel uerberare.*
τετύπετον, τετυπέτων.
τετύπετε, τετυπέτωσαν.

Aoristus 1.
τύψαι, τυψάσθω, *uerberato, uel uerberator.*
τύψασθον, τυψάσθων.
τύψασθε, τυψάσθωσαν.

Aoristus 2.
τυποῦ, τυπέσθω.
τύπεσθον, τυπέσθων.
τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

(1) *Hoc singulare in raro est usu, sed utimur circumlocutione per participium perfectum medium, & imperatiuum uerbi substantiui* εἰμὶ, *sum, ut* τετυπὼς ἴσθι, *quasi, uerberatus esto, uel uerberatus sis.*

Optatiui perfectum, & plus quam pefec.
τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, *uerberauissem, uel atus essem.*
τετύποιτον, τετυποίτην.
τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

Aorist.

Aoristus 1.
τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, *uerberauerim, uel atus fuerim.*
τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Aoristus 2.
τυποίμην, τύποιο, τύποιτο.
τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην.
τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Futurum 1.
τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, *uerberem, uel uerberer.*
τυψοίμεθον, τύψοισθον, πυψοίσθην.
πυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

Futurum 2.
τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο.
τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην.
τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

Cum aoristo secundo consentit uoce, sed pugnat accentu.

Subiunctiui perfectum & plus quam perfectum. — ἐὰν
τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, *si uerberauissem, uel atus essem.*
τετύπητον, τετύπητον.
τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι,

Aoristus 1. ἐὰν { τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται, *si uerberauero, uel ratus fuero.*
τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον.
τυψώμεθα, τύψησθε, τύψονται.

Aoristus 2. ἐὰν { τύπωμαι, τύπῃ τύπηται.
τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον.
τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

Infinitiui perfectum, & plus quam perfectum, τετυπέναι, *uerberauisse, uel uerberatum esse.* Aoristus primus, τύψασαι, *uerberauisse, uel uerberatum fuisse.* Aoristus secundus, τυπέσαι. Futurum primum, τύψεσαι, *uerberatum, uel uerberandũ esse.* Futurum secundum, τυπεῖσαι, per εἶ circumflexum: at secundus aoristus per ἐ acutum, τυπέσαι.

Participij perfectum, & plus quam perf. { τετυπὼς, τετυπότος, *qui uerberauit, uel uerberatus est.*
τετυπῦα, τετυπύας.
τετυπὸς, τετυπότος.

Aoristus 1. { τυψάμενος, τυψαμένȣ, *qui uerberauit, uel ratus est.*
τυψαμένη, τυψαμένης.
τυψάμενον, τυψαμένȣ.

Aoristus 2. { τυπόμενος, τυπομένȣ.
τυπομένη, τυπομένης.
τυπόμενον, τυπομένȣ.

Fu-

Futurum 1. { τυψόμενος, τυψομένου, *uerberaturus, uel uerberandus.*
τυψομένη, τυψομένης.
τυψόμενον, τυψομένου.

Futurum 2. { τυπούμενος, τυπουμένου.
τυπουμένη, τυπουμένης.
τυπούμενον, τυπουμένου.

Atque hactenus de uerbis barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM

A Barytonis sextae coniugationis in έω, άω, όω, fiunt per contractionem uerba, quae uocantur Circumflexa, ob id, quod, duabus syllabis in unam contractis, accẽtum possideant circumflexũ, ποιέω, ποιῶ, *facio,* βοάω, βοῶ, *clamo:* χρυσέω, χρυσῶ, *inauro:* έω, άω, & όω coalescentibus in ῶ: siquidẽ ex accentu acuto, & graui profluit circumflexus. itidem in reliquis personis, ποιέεις, ποιεῖς, *facis:* βοάεις, βοᾷς, *clamas:* χρυσόεις, χρυσοῖς, *inauras:* de quibus postea. Neque hic est quidquam peculiare, nisi quod ex tribus illis characteristicis, α, ε, ο, & uocali, aut diphthongo sequẽte, certo quoddam modo fiat synaeresis, haud aliter, atque in contractis nominibus, quae, exceptis contractionibus, plane quinctae sunt declinationis.

Et,

Et, quemadmodum illic, non in omnibus casibus semper fit contractio, licet genitiuus desinat in ος purum, ita hic non omne tempus est capax contractionis, sed tantum praesens, ac imperfectum, idq. in omnibus modis, ac participijs: siquidem illae terminationes, quae sequũtur πτ in τύπτω, τύπτεις, τύπτει, cum in sexta coniugatione his locis reperiantur purae, ποιέω ποιέεις ποιέει, recepta est in quibusdam contractio, nempe in ijs, quae ante ω habent unam e figuratiuis α, ε ο: pro quarum numero redduntur coniugationes circumflexorum, ubi crases ex istis uocalibus ad hunc fiunt modum.

Prima, Figuratiua ε		Secunda, Figuratiua α		Tertia. Figuratiua ο	
ε	ει	ε	α	ε	ου
ο	ου	ο	ω	ο	ου
η	η	η	α	η	ω
ω	ω	ω	ω	ω	ω
ει	ει	ει	ᾳ	ει	οι
οι	οι	οι	ῳ	οι	οι
ου	ου	ου	ω	ου	ου
ῃ	ῃ	ῃ	ᾳ	ῃ	οι

Inflexio uero, & formatio istiusmodi uerborum per omnia genera, modos, & participia se habet, ut praescriptum est in barytonis. Futurum enim omnium circumflexorum desinit in σω, praeteritum in κα, a quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones barytonorum.

PRI-

PRIMA coniugatio Circumflexorum fit a uerbis sextae cōiugationis barytonorum in έω, ποιέω, ποιῶ. Futurum in ήσω, uertendo ε in η longum, ποιήσω: unde praeteritum in ηκα, πεποίηκα.

VERBI. ACTIVI

Indicatiui praesens { ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ.
ποιέετον εῖτον, ποιέετον εῖτον.
ποιέομεν οῦμεν, ποιέετε εῖτε, ποιέουσι οῦσι.

Imperfectum { ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει.
ἐωοιέετον εῖτον, ἐποιεέτην είτην.
ἐποιέομεν οῦμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ουν.

Perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας, &c. ut τέτυφα, τέτυφας. Plus quam perfectum, ἐπεποιήκειν. Aoristus primus, ἐποίησα. Futurum primum, ποιήσω.

Imperatiui praesens, & imperfectū { ποίεε ει ποιεέτω είτω.
ποιέετον εῖτον, ποιεέτων είτων.
ποιέετε εῖτε, ποιεέτωσαν είτωσαν.

Perfectum, & plus quam perfectum, πεποίηκε. Aoristus primus, ποίησον. Secundus aoristus, secundum futurum, & praeteritum medium quando reperiantur, dicetur postea. (in Annotationibus in uerba circumflexa.)

Opta-

Optatiui praesens, & imperfectum.
- ποιέοιμι οἶμι, ποιέοις οἶς, ποιέοι οἶ.
- ποιέοιτον οἶτον, ποιεοίτην οίτην.
- ποιέοιμεν οἶμεν, ποιέοιτε οἶτε, ποιέοιεν οἶεν.

Perfectum, & plus quam perfectum, πεποιήκοιμι. Aoristus primus ποιήσαιμι. Futurum primum, ποιήσοιμι.

Subiunctiui praesens, ἐὰν. & imperfec.
- ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς ποιέῃ ῇ.
- ποιέητον ῆτον, ποιέητον ῆτον.
- ποιέωμεν ῶμεν, ποιέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι.

Perfectum, & plus quam perfectum, πεποιήκω. Aoristus primus, ποιήσω.

Infinitiui praesens, & imperfectum, ποιέειν εῖν: & Dorice, ποιέν. Perfectum, πεποιηκέναι. Aoristus primus, ποῖησαι. Futurum primum, ποιήσειν.

Participij praesens, & imperfectum.
- ποιέων ῶν, ποιέοντος οῦντος.
- ποιέουσα οῦσα, ποιεούσης ούσης.
- ποιέον οῦν, ποιέοντος οῦντος.

Perfectum, & plusquam perfectum, πεποιηκώς. Aoristus primus, ποιήσας. Futurum primum, ποιήσων.

VER

VERBI. PASSIVI

Indicatiui praesens
- ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται.
- ποιεόμεθον ούμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποίεεσθον εῖσθον.
- ποιεόμεθα ούμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦνται.

Imperfectum
- ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο.
- ἐποιεόμεθον ούμεθον, ἐποιέεσθον, εῖσθον ἐποιεέσθην είσθην.
- ἐποιεόμεθα ούμεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο.

Perfectum
- πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
- πεποιήμεθον, πέποίησθον, πεποίησθον.
- πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.

Plus quam perfectum
- ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
- ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην.
- ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Aoristus primus, ἐποιήθην. Futurum primum, ποιηθήσομαι. Paullo post futurnm, πεποιήσομαι.

Imperatiui praesens, & imperfectũ.
- ποιέου οῦ ποιεέσθω είσθω.
- ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων είσθων.
- ποιέεσθε εῖσθε, ποιεέσθωσαν είσθωσαν.

Per-

Perfectum, & plus quam perfectum.

πεποίησο, πεποιήσθω.
πεποίησθον, πεποιήσθων.
πεποίησθε, πεποιήσθωσαν.

Aoriſtus primus, ποιήθητι.

Optatiui praeſens

ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο.
ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην οίσθην.
ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο.

Perfectum, & plus quam perfectum

πεποιῄμην, πεποιῇο, πεποιῇτο.
πεποιῄμεθον, πεποιῇσθον, πεποιῄσθην.
πεποιῄμεθα, πεποιῇσθε, πεποιῇντο.

Aoriſtus primus, ποιηθείην. Futurum primum, ποιηθησοίμην. Paullo poſt futurum, πεποιησοίμην.

Subiunctiui praeſens, & imperfect. ἐὰν

ποιέωμαι ῶμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέηται ῆται.
ποιεώμεθον ώμεθον, ποιέησθον ῆσθον, ποιέησθον ῆσθον.
ποιεώμεθα ώμεθα, ποιέησθε ῆσθε, ποιέωνται ῶνται.

Perfectum & plus, quam perfect. ἐὰν

πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται.
πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον.
πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Aoriſtus primus, ἐὰν ποιηθῶ.

Infinitiui praesens, & imperfectum, ποιέεσθαι ποιεῖσθαι. Perfectum, & plus quam perfectum, πεποιῆσθαι, per η circumflexum. Aoristus primus, ποιηθῆναι. Futurum primum, ποιηθήσεσθαι. Paullo post futurum, πεποιήσεσθαι.

Participij praesens, & imperfectum.
- ποιεόμενος ούμενος, ποιεομένου ουμένου.
- ποιεομένη ουμένη, ποιεομένης ουμένης.
- ποιεόμενον ούμενον ποιεομένου ουμένου.

Perfectum, & plus quam perfectum, πεποιημένος. Aoristus primus, ποιηθείς. Futurum primum, ποιηθησόμενος. Paullo post futurum, πεποιησόμενος.

VERBI. MEDII

Praesens, & imperfectum eadem cum passiuis. Perfectum, plus quam perfectum, aoristus secundus & futurum secundum quando reperiantur, dicemus postea (in Annotationibus in haec uerba circumflexa) Restant igitur in uerbis circumflexis duo tantum tempora, primus aoristus, & primum futurum, quae legem sequuntur barytonorum, hoc pacto.

Primus aoristus indicatiui, ἐποιησάμην. Imperatiui, ποίησαι. Optatiui, ποιησαίμην. Subiunctiui, ποιήσωμαι. Infinitiui, ποιήσασθαι. Participij ποιησάμενος. Pri-

mum futurum indicatiui, ποιήσομαι. Optatiui, ποιησοίμην. Infinitiui, ποήσεσαι. Participij, ποιησόμενος. Eadem ratio in ceteris coniugationibus.

SECVNDA coniugatio Circumflexorum fit a uerbis in άω, βοάω βοῶ. Futurum in ήσω, βοήσω. Praeteritum in ηκα, βεβόηκα, migrante α in η.

VERBI. ACTIVI.

Indicatiui praesens
βοάω ῶ βοάεις ᾷς, βοάει ᾷ.
βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον.
βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε βοάουσι ῶσι.

Imperfect.
ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α.
ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην.
ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον ων.

Perfectum, βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε, ut τέτυφα. Plus quam perfectum ἐβεβοήκειν, ἐβεβοήκεις, &c. Aoristus primus, ἐβόησα. Futurum primum, βοήσω.

Imperatiui praesens, & imperfectú.
βόαε α, βοαέτω άτω.
βοάετον ᾶτον βοαέτων άτων.
βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν ά τωσαν.

Perfectum, & plus quam perfectum, βεβόηκε. Aoristus primus, βόησον, & contrahendo οη, in ω, βῶσον, βώσατο.

Opta-

Optatiui praeſens, & imperfectum.
- βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, άοι ῷ.
- βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην.
- βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

Perfectum, & plus quam perfectum, βεβοήκοιμι. Aoriſtus primus, βοήσαιμι. Futurum primum, βοήσοιμι.

Subiunctiui praeſens, ἐὰν & imperfec.
- βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ.
- βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον.
- βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.

Perfectum, & plus quam perfectum, βεβοήκω. Aoriſtus primus, βόησω.

Infinitiui praeſens, & imperfectum, βοάειν βοᾶν. Perfectum, & plus quam perfectum, βεβοηκέναι. Aoriſtus primus, βοῆσαι. Futurum primum, βοήσειν.

Participij praeſens, & imperfectum.
- βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος.
- βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης.
- βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος.

Perfectum, & plus quam perfectum, βεβοηκώς. Aoriſtus primus, βοήσας, & contracte, βώσας. Futurum primum, βοήσων.

VERBI. PASSIVI

Indicatiui praesens
- βοάομαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ (*Ionice* βοῆαι. *Dorice* βοᾶσαι, & βοῆ.) βοάεται ᾶται.
- βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον.
- βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

Imperfectum
- ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο.
- ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην άσθην.
- ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Perfectum
- βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
- βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον.
- βεβοήμεθα βεβόησθε, (*Ionice* βοάαται) βεβόηνται.

Plus quam perfectum
- ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.
- ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην.
- ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο.

Aoristus primus, ἐβοήθην. Futurum primum, βοηθήσομαι. Paullo post futurum, βεβοήσομαι.

Im-

Imperatiui praesens, & imperfectũ.
βοάου βοῶ, βοαέσθω βοάσθω.
βοάεσθον βοᾶσθον, βοαέσθων βοάσθων.
βοάεσθε βοᾶσθε, βοαέσθωσαν βοᾶσθωσαν.

Perfectum, & plus quam perfectum.
βεβόησο βεβοήσθω.
βεβόησθον, βεβοήσθων.
βεβόησθε, βεβοήσθωσαν.

Aoristus primus, βοήθητι.

Optatiui praesens, & imperfectum.
βοαοίμην βοῴμην, βοάοιο βοῷο, βόαοιτο βοῷτο.
βοαοίμεθον ῴμεθον, βοάοισθον ῷσθὶν, βοαοίσθην ῴσθην.
βοαοίμεθα ῴμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο.

Perfectum, & plusquam perfectum.
βεβοῄμην, βεβοῇο βεβοῇτο.
βεβοῄμεθον, βεβοῇσθον βεβοῄσθην.
βεβοῄμεθα βεβοῇσθε, βεβοῇντο.

Aoristus primus, βοηθείην. Futurum primum, βοηθησοίμην. Paullo post futurum, βεβοησοίμην.

Subiunctiui praesens. ἐὰν
βοάωμα ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάηται ᾶται.
βοαώμεθον, ώμεθον, βοάησθον ασθον, βοάησθον ᾶσθον.
βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται ωνται.

Perfectum, & plus quam perfect. ἐὰν { βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῶνται. βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον. βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν βοηθῶ.

Infinitiui praesens, & imperfectum βοάεσθαι βοᾶσθαι. Perfectum, & plus quam perfectum: βεβοῆσθαι. Aoristus primus, βοηθῆναι. Futurum primum, βοηθήσεσθαι. Paullo post futurum, βεβοήσεσθαι.

Participij praesens, & imperfectum. { βοαόμενος ώμενος, βοαομένου ωμένου. βοαομένη ωμένη. βοαομένης ωμένης. βοαόμενον ώμενον, βοαομένου ωμένου.

Perfectum, & plusquam perfectum, βεβοημένος. Aoristus primus, βοηθείς. Futurum primum, βοηθησόμενος. Paullo post futurnm, βεβοησόμενος.

VERBI. MEDII

Aoristus primus, ἐβοησάμην, βόησαι, βοησαίμην, βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος. Futurum primum, βοήσομαι, (& contractione ου in ω, βώσομαι) βοησοίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος: de quibus in prima coniugatione.

Tertia coniugatio Circumflexornm formatur a uerbis in όω, χρυσόω χρυσῶ. Futurum in ώσω χρυσώσω. Praeteritum in ωκα, κεχρύσωκα.

VERBI. ACTIVI

Indicatiui praesens.
- χρυσόω χρυσῶ, χρυσόεις χρυσοῖς, χρυσόει σοῖ.
- χρυσόετον χρυσοῦτον, χρυσόετον χρυσοῦτον.
- χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.

Imperfectum
- ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου.
- ἐχρυσόετον, οῦτον, ἐχρυσοέτην ούτην.
- ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν.

Perfectum, κεχρύσωκα. Plus quam perfectum, ἐκεχρυσώκειν. Aoristus primus, ἐχρύσωσα. Futurum primum, χρυσώσω.

Imperatiui praesens, & imperfect.
- χρύσοε ου, χρυσοέτω ούτω.
- χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων ούτων.
- χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν.

Perfectum & plus quam perfectum, κεχρύσωκε. Aoristus primus, χρύσωσον.

Optatiui praesens, & imperfectum.
- χρυσόοιμι οῖμι, χρυσόοις οῖς, χρυσόοι οῖ.
- χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην.
- χρυσόοιμεν οῖμεν, χρυσόοιτε οῖτε, σοόιεν οῖεν.

Perfectum, & plus quam perfectum, κεχρυσώκοιμι. Aoristus primus, χρυσώσαιμι. Futurum primum, χρυσώσοιμι.

Subiunctiui praesens, & imperfect. ἐὰν
χρυσόω ῶ, σόῃς οῖς, σόῃ οῖ.
χρυσόητον ῶτον χρυσόητον ῶτον.
χρυσόωμεν ῶμεν, σόητε ῶτε, σόωσι ῶσι.

Perfectum, & plus quam perfectum, κεχρυσώκω. Aoristus primus, χρυσώσω.

Infinitiui praesens, & imperfectum, χρυσόειν σοῦν. Perfectum, & plus quam perfectum, κεχρυσωκέναι. Aoristus primus, χρυσῶσαι. Futurum primum χρυσώσειν.

Participij praesens, & imperfectum, χρυσόων ῶν, χρυσόοντος οῦντος. Perfectum, & plus quam perfectum, κεχρυσωκώς. Aoristus primus, χρυσώσας. Futurum primum, χρυσώσων.

VERBI. PASSIVI

Indicatiui praesens.
χρυσόομαι οῦμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται οῦται.
χρυσοόμεθον ούμεθον, σόεσθον οῦσθον, σόεσθον οῦσθον.
χρυσοόμεθα ούμεθα, σόεσθε οῦσθε, σόονται οῦνται.

Imperfectũ. { ἐχρυσοόμην οὔμην, σόου οῦ, σόετο οῦτο.
ἐχρυσοόμεθον οὔμεθον, σόεσθον, οῦσθον, σοέσθην οὔσθην.
ἐχρυσοόμεθα οὔμεθα, σόεσθε οῦσθε, σόοντο οῦντο.

Perfectum. { κεχρύσωμαι κεχρύσωσαι ὕσωται.
κεχρυσώμεθον, κεχρύσωσθων, ὕσωσθον.
κεχρυσώμεθα, κεχρύσωσθε, ὕσωνται.

Plus quam perfectum. { ἐκεχρυσώμην, ὕσωσο, ὕσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον ὕσωσθον, υσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα, ὕσωσθε, ὕσωντο.

Aoristus primus, ἐχρυσώθην. Futurum primum, χρυσωθήσομαι. Paullo p ost futurum, κεχρ υσώσομαι.

Imperati. praesens, & imperfectum. { χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω οὔσθω.
χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσοέσθον οὔσθων.
χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν οὔσθωσαν.

Perfectum, & plus quam perfectum. { κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω.
κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθωσαν.

Aoristus primus, χρυσώθητι.

Optatiui praesens, & imperfectum.

χρυσοίμην οίμην, σόοιο σοῖο, σόοιτο, σοῖτο.
χρυσοόιμεθον οίμεθον, σόοιαθον οῖαθον, σοοίαθην οίαθην.
χρυσοοίμεθα σοίμεθα, σόοιαθε σοῖαθε, σόοιντο σοῖντο.

Perfectum, & plusquam perfectum.

κεχρυσώμην, υσῷο, υσῷτο.
κεχρυσῴμεθον, υσῴαθον, υσῴαθην.
κεχρυσῴμεθα, υσῷαθε, υσῷντο.

Aoristus primus, χρυσωθείην. Futurum primum, χρυσωθησοίμην. Paullo post futurum, κεχρυσωσοίμην.

Subiunctiui praesens, & imperfectum.

ἐὰν

χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται ῶται.
χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόηαθον ῶαθον, χρυσόηαθων ῶαθον.
χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσώηαθε ῶαθε, χρυσόωνται ῶνται.

Perfectum, & plus quam perfectum.

κεχρυσώμαι, κεχρυσῷ, κεχρυσῆται.
κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆαθον, κεχρυσῆαθον.
κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆαθε, κεχρυσῶνται.

Aoriſtus primus, ἐὰν χρυσωθῶ.

Infinitiui praeſens, & imperfectum, χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι. Perfectum, & plus quam perfectum, κεχρυσῶσθαι. Aoriſtus primus, χρυσωθῆναι. Futurum primum, χρυσωθήσεσθαι. Paullo poſt futurum, κεχρυσώσεσθαι.

Participii praeſens, & imperfectum.
- χρυσοόμενος ούμενος, χρυσοομένου, ουμένου.
- χρυσοομένη ουμένη, χρυσοομένης ουμένης.
- χρυσοόμενον ούμενον, χρυσοομένου ουμένου.

Perfectum, & plus quam perfectum, κεχρυσωμένος. Aoriſtus primus, χρυσωθείς. Futurum primum, χρυσωθησόμενος. Paullo poſt futurum, κεχρυσωσόμενος.

VERBI . MEDII

Aoriſtus primus, ἐχρυσωσάμην, χρύσωσαι, χρυσωσαίμην, χρυσώσωμαι, χρυσώσασθαι, χρυσωσάμενος.

Futurum primum, χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην, χρυσώσεσθαι, χρυσωσόμενος: de quibus dictum eſt in ποιέω.

ANNO-

ANNOTATIONES IN. CIRCVMFLEXA

Monoſyllaba Circumflexa, in ſecunda reperiuntur coniugatione, δρῶ, θλῶ, κλῶ, *facio, contundo, frango.* (1) In prima uero minime: nec in prima plurali, nec tertia, πλέω, πλέομεν, πλέουσι, *nauigo, nauigamus, nauigant*, non autem, πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι..

Quaedam ad duas pertinent coniugationes, γηρέω, ἐλεέω, ξυρέω: uel γυράω, ἐλεάω, ξυράω, *ſeneſco, miſereor, rado*.

Craſis α, & ε, in α. βοάεις βοᾶς, *clamas*. (2) Dorice autem in η, γελάεις γελῆς, *rides*: διψάεις διψῆς, *ſitis*, per η monophthongum, hoc eſt, nudam uocalem. quem morem in quibuſdam Attici quoque ſeruarunt, dicentes πεινῆς, διψῆς ζῆς, *eſuris, ſitis, uiuis*: unde imperfectum, ἔζη, *uiuebat*, & infinitiuus ζῆν, *uiuere*.

Futurum in ησω, uel ασω. (3) Quaedam figuratiuam retinent, τελέω, τελέσω τετέλεκα, *perficio, perficiam, perfeci*: γελάω, γελάσω, γεγέλακα, *rideo, ebo, riſi*: ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα, *iuro, abo, aui*. (4) & haec paenultimam aoriſti primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα, *perfeci, riſi*: poetice autem, ἐτέλεσσα, producta paenultima per poſitionem (5) gemini σ. In nonnullis duplex futurum, αἰνέω, αἰνέσω & αἰνήσω, *laudo*.

ſic (6) καλέω, καλέσω, & καλήσω, *uoco*: κορέω, πονέω, φορέω, φρονέω, *ſaturo, laboro, veſtem fero, ſapio*: & in ſecunda, ἀλοάω, ἀλοάσω, & ἀλοήσω, *verbero*.

Secundum aoriſtum, ſecundum futurum, & praeteritum medium tertia coniugatio non agnoſcit. At in duabus prioribus ita demum reperiuntur, ſi thema iam affectum contractione deſinat in ω non purum, idq. ad hunc modum: Ex primo aoriſto, primo futuro, & praeterito actiuo, eliditur paenultima uocalis cum conſonante ſequente, δουπέω δουπῶ, ſtrepo: futurum primum, δουπήσω: ſecundum, δουπῶ. Aoriſtus primus, ἐδούπησα: ſecundus, ἔδουπον: praeteritum actiuum, δεδούπηκα: medium δέδουπα: ſic μυκάω μυκῶ, μυκήσω, μυκῶ, ἐμύκησα, ἔμυκον, μεμύκηκα, μέμυκα, *mugio &c*.

(7) Monoſyllaba uero circumflexa his temporibus carent, praeter duo, χέω χῶ, *habeo, teneo*: σπάω σπῶ, *euello, traho, ſorbeo*: unde formantur aoriſti ſecundi: ἔχον, ἔχες, ἔχε, a primo, ἔχησα, & ἔσπον, ἔσπες, ἔσπε, ab ἔσπασα.

Optatiuum praeſentis (8) circumflexi ſolent Attici etiam per ην purum inflectere, hoc pacto.

Optatiuus Atticus. { ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, *facerem*.
ποιοίητον, ποιοίτην.
ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

Infi-

Infinitiui barytoni, ποιέειν, βοάειν, χρυσόειν, primum abiiciunt ι, ac deinde fit crasis, ποιέεν ποιεῖν, βοάεν βοᾶν, χρυσόεν χρυσοῦν. Quamquam in secunda coniugatione quidam subscribant ι, βοᾶν, πειν ᾶν: (9) quidam non subscribant, βοᾶν, πεινᾶν, *clamare, esurire*.

Praeteritum perfectum passiuum fit ab actiuo, mutando κα in μαι: sed adsciscitur σ, si paenultima sit breuis, τετέλεκα, τετέλεσμαι, *perfeci, perfectus sum*. In tertia quoque plurali, ac reliquis modis, utimur periphrasi, ut in barytonis. Si autem paenultima sit longa η uel ω, (10) non assumitur σ, πεποίηκα, πεποίημαι: βεβόηκα, βεβόημαι: κεχρύσωκα, κεχρύσωμαι. Verum, quia ται tertiæ personae singularis est purum, πεποίηται, βεβόηται, κεχρύσωται, ideo (11) locis aliquot interponitur σ, quemadmodum scriptũ est in quincta coniugatione barytonorum.

Optatiua praeterea in huiusmodi praeterito fiũt sine periphrasi, per diphthongum impropriam ῃ & ῳ, πεποιῄμην, βεβοῄμην, κεχρυσῴμην. Sic & subiunctiua legitime formantur per ῶ circumflexum, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι. In utroque autem modo circumflectitur secunda & tertia persona, πεποιῇο πεποιῇτο: ἐὰν πεποιῶμαι πεποιῇ πεποιῇται: & ita in ceteris coniugationibus.

(1) *Hoc de ipso themate debere intelligi, exempla praecedentia, & sequentia, satis indicant, ut sit hic sensus,*

In ſecunda quidem coniugatione reperiuntur themate monoſyllaba, vt δρῶ, θλῶ, κλῶ, *in prima uero minime. non enim reperiuntur themata* πλῶ, ῥῶ, πνῶ, χῶ, *&c. ſed* πλέω, ῥέω, πνέω, χέω, *id eſt, nauigo, fluo, ſpiro, fundo. Sic etiam in primae coniugationis prima plurali, aut tertia, huiusmodi verba non inueniuntur contracta.* (2) *Dores enim, vt diximus, pag. 25. ex diphthongo* ει *primum abijciunt* ι, *ac deinde* α *longum (in quod craſis erat facienda) ſuo more in* η *vertunt. Merito itaque* ἰῶτα *non ſubſcribunt. Sic in ſubiunctiuo pro* βοάῃς βοᾷς, βοάῃ βοᾷ, *dicunt* βοῇς βοῇ, *per* η *monophthongum. nam Dores, vt diximus pag. 25. punctum ſubſcriptum negligunt. Ceterum hae voces Doricae, quae a Clenardo hic enumerantur, Atticis etiam, & communibus, qui prorſa oratione ſcripſerunt, ſunt vſitatae. Inueniuntur & aliae his ſimiles & in poetis, & in oratoribus: vt* χρῆται *pro* χρᾶται, *vtitur: &* χρῆσθαι *pro* χρᾶσθαι, *vti, a* χράομαι, *vtor.* κίρνη, *miſcebat ſine augmento, pro* ἐκίρνα, *a* κιρνάω, *miſceo, imperfectum* ἐκίρνων, ας, α, *& ſine augmento* κίρνων, *miſcebam, vel miſcebant, in tertia plur.* δίψην *pro* δίψᾳν, *vel* δίψαν, *ſitire, a* διψάω. πείνην *pro* πείναν, *eſurire, a* πεινάω. *Sic* ζῇ *pro* ζᾷ, *viuit, ex* ζάει, *uel pro* ζᾶ, *viue, ex* ζάε *imperatiui, quod &* ζῆθι, *per pleonaſmum videlicet ſyllabae* θι. *quod omnibus fere monoſyllabis imperatiuis accidit: vt a* πλέω, *nauigo,* πλέε πλεῖ, *unde,* πλεῖθι, *nauiga. a* ζῆ *ſiue* ζῆθι, *tertia perſona* ζήτω, *viuat, pro* ζάτω: *haec tamen a* ζῆμι τὸ ζάω *deduci poſſunt: a quo & imperfectum,* ἔζην, ἔζης, *viuebam, as, pro* ἔζων, ἔζας. *Pro* ἔζων, *quoque tertiae pluralis Herodo*

tus dixit ἔζωον, *viuebant. Haec referuntur ad* ζάω, *cuius futurum* ζήσω, *medium* ζήσομαι, *viuã : aoriſtus prim. actiuus* ἔζησα, *vixi.* (3) *Nempe illa primum, quae per pleonaſmum* ννυ, *formant ex ſe verba in* εννυμι *vel* αννυμι, *ſiue* εννύω *&* αννύω, *de quibus vide in* ἀμφίεννυμι, *in tractatu de Inueſtigatione thematis.* ἀμφιέννυμι *enim, ſiue* ἀμφιεννύω, *id eſt, induo, fit ab* ἀμφιέω, *quod facit in futuro* ἀμφιέσω, *ſeruata figuratiua* ε. *ſic* πετάννυμι, *ſiue* πεταννύω, *id est, pando, fit a* πετάω, *cuius futurum* πετάσω.

Retinent quoque figuratiuam ε, *aut* α, *finita in* ένω, *&* άνω, *quae, reiecto* ν, *formant ex ſe tempora : vt* φθένω, *uel* φθάνω, *praeuenio, futurum* φθάσω, *a* φθάω. *De his quaere in* φθίνω, *corrumpo, in Inueſtigatione thematis.*

Eodem modo, quae recipiunt pleonaſmum σκ. *vt* ἀρέω ἀρέσκω, *placeo, futurum* ἀρέσα : *ſic* γηράω γηράσκω, *ſeneſco, fut.* γηράσω. *quaere in* ἀρέσκω.

His adde, quae eadem ſignificatione habent indifferenter in themate έω, *vel* έζω, *quae pauca ſunt : &* άω, *uel* άζω, *quae multa occurrunt.*

Atque haec quidem ſunt in genere finita in έω *&* άω, *quae ſeruant characteriſticam inuariatam. In ſpecie uero verba in* έω, *quorum antepaenultima eſt* ε, *vel* ο, *ſequente conſona ſimplici,* ε *quoque retinent, praeterquam* τορέω, ὠφελέω, *id eſt, ferro transfigo, iuuo : mutant vero in* η *quae fiunt a maſculinis in* ος *(a nominibus enim quibuscumque, praecipue uero ab adiectiuis compoſitis in* ος, *ducuntur ſaepenumero verba cuiusuis coniugationis contractorum, atque finita in* ίζω, άζω, ασω, αίνω, ωύω, ύω, *&*

άω

λέω passim concurrentia) ut οἰκονομέω, μ. ήσω, dispenso, ab οἰκονόμος, dispensator: & quae barytona quoque sunt: ut μολέω ῶ, vel μόλω, venio, futur. μολήσω: tamen τελέω ῶ, vel τέλω, perficio, retinet ε, τελέσω, sic μάχομαι, pugno, futu. med. μαχέσομαι, tamquam a μαχέομαι οῦμαι. Retinent praeterea ε ἀέω, dormio, αἰδέω, veneror, ἀκέω, medeor, & ἀρκέω, sufficio: nam ab ἀέω, inuenitur aoristus primus ἄεσα, sine augmento, pro ἤεσα, dormiui, & imperatiuus medius ἄεσαι, quiesce. ab αἰδέω, aoristus primus passiuus ᾐδέσθην, veritus sum: imperatiuus αἰδέσθητι, reuerere: aoristus primus imperatiui medij αἴδεσαι, reuerere: Homerus tamen dixit in futuro primo medio αἰδήσομαι. ab ἀκέω futurum medium ἀκέσομαι: aoristus primus medius ἠκεσάμην, medicinam adhibui: infinitiuus ἀκέσασθαι, & in uoce actiua, ἀκέσαι, mederi, curare, ab ἀρκέω futurum ἀρκέσω, εις, ει, sufficiam, es, et: aoristus primus ἤρκεσα, suffeci, cum ἐπὶ ἐπήρκεσα, remoui, propulsaui: infinitiuus ἀρκέσαι & ἐπαρκέσαι, & poetice geminato σ, ἐπαρκέσσαι: participium, ἀρκέσας & ἐπαρκέσας: participium aoristi primi passiui, ἀρκεσθεὶς, contentus. Sunt quoque quaedam disyllaba, quae faciunt futurum in ἐσω. de quibus vide in Annotationibus in verba, cum agit de futuro actiuo. Porro, quae his regulis non continentur, mutant ε in η. notanda vero quae in contextu enumerantur duplex futurum habentia, & quae licentia poetica ab his regulis degenerare inueniuntur. Et hactenus de uerbis in έω: nunc de άω videndum.

Finita in εάω, οάω, ιάω (etiam si ι sit in diphthon-

go) ſeruant α: ut θεάω, ἀκροάω, κοπιάω, κωνιάω, ideſt, miror, audio, laboro, dealbo. Excip. γοάω, μ. ήσω, ululo: βοάω, clamo: & ἀλοάω, quod duplex habet futurum. ſic ἀλοιάω, uel ἀλλοιάω, permuto, percutio, communiter facit άσω, & Attice, ac Ionice ήσω.

Retinent quoque α triſyllaba finita in ῥάω & λάω, modo immediate praecedat vocalis non conſonans, ut περάω, φυράω, tranſeo, pinſo: γελάω, ἐλάω, χαλάω, rideo, propello, remitto, &c. ſed ex his multa finiuntur quoque in άζω, unde diximus tempora ſumenda, ut ἐλάζω, χαλάζω, &c.

Item α ſeruatur in diſyllabis in λάω, πάω & ῥάω, praecedente conſona, ut θλάω, κλάω, φλάω, σπάω, δράω, frango, rumpo, contundo, traho, facio: hoc tamen uerum non eſt, ſi faciunt ex ſe verba in μι, ut τλάω, τλῆμι, tolero: χράω, χρῆμι, vaticinor: πράω, πρῆμι, emo: πλάω, πλῆμι, impleo. nam haec, veluti omnia verba in μι, mutant α in η.

Πάομαι quoque, id eſt, acquiro, facit in futuro medio, πάσομαι, & in praeterito paſſ. πέπαμαι, ditatus ſum, pro πέπασμαι. & πεινάω, eſurio, facit, πεινάσω. Sed de άω ſatis, veniamus ad όω.

Si verba in όω ducantur a nomine (ut fit fere ſemper) mutant ο in ω: ut a χρυσὸς, aurum, fit χρυσόω, inauro, cuius futurum χρυσώσω per ω μέγα. Si autem a nullo nomine deriuentur, ſeruant ο μικρὸν, ut ὀμόω, ἀρόω, ὀνόω, ζόω, iuro aro, inquino, celebro: quorum futura in όσω.

(4) Supple, quamuis diximus, pag. 101. paenultimam

mam aoristi primi esse semper aut natura, aut positione longam. (5) *Huiusmodi* σσ *geminum nonnumquam ornatus tantum gratia ponitur, quamuis paenultima sit longa natura, vt* αἰνήσσεια, *laudauerim, optatiui aoristus primus Aeolicus, & Atticus, ab* αἰνέω.

(6) *His adde* δέω, *ligo:* ἀλέω, *molo:* τρέω *uero, significans timeo, vel fugio, facit* τρέσω: *cum autem sumitur pro* τρήπω, *id est, perforo, facit* τρήσω.

(7) *Ipse tamen Clenardus in Inuestigatione thematis in verbo* σβεννύω, *estinguo, ait a* σβέω, *posse deduci aoristum secundum passiuum,* ἔσβην, *ab actiuo* ἔσβον: *atque paullo post, a* χέω, *fundo, format aoristum secūdum,* ἔχεον, *pro* ἔχον, *& futurum secundum* χεῶ: *sic compositum* ἐκχεῶ, *effundam. In aliis autem tribus,* χέω, σπάω, σβέω, *futurum secundum non inuenitur, neque praeteritum medium. Ac sunt, qui dicant* χεῶ, *&* ἐκχεῶ, *esse futura prima Dorica, pro* χεύσω, *&* ἐκχεύσω. *affirmant enim futura secunda semper in circumflexis desiderari, veluti in verbis in* μι: *atque certe in barytonis raro admodum occurrunt, nisi in his tribus,* ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, *edam, bibam, comedam: de quibus vide in Annotationibus in verba, circa finem.* (8) *Id est, facta prius contractione, deinde mutando* μι *in* ην, *vt in prima* ποιέοιμι ποιοῖμι, ποιοίην: *sic* περιπατοίην, *deambularem, a* περιπατέω. *in secunda,* βοάοιμι βοῷμι, βοῴην, βοῴης, βοῴη, *&c. sic* ἀγαπῴην, *diligerem, ab* ἀγαπάω: ἀποδρῴην, *aufugerem ab* ἀποδράω: ζῴην, *viuerem, a* ζάω: ὁρῴην, *viderem ab* ὁράω. *in tertia* χρυσόοιμι, χρυσοῖμι, χρυσοίην, *vt in prima. Dores, ac Aeoles idem faciunt, sed Dores in pri*

ma, & tertia coniugatione prius mutant οι in ῳ, termina tione a secunda non differant: hoc modo, ποιῴην, βοῴην, χρυσῴην. Rursus poetae in secunda coniugatione dicunt ώοιμι, ώοις, ώοι, &c. ut βοώοιμι, βοώοις, βοώοι: sic ἡβώοιμι, quod & ἡβῴην, pubescerem, ab ἡβάω, pubesco. (9) Aeoles adscribunt. dicunt enim γελαῖν, pro γελᾷν, ridere, a γελάω, (10) Tamen a γνόω τὸ γινώσκω, cognosco, dicimus ἔγνωσμαι, assumpto σ, quamuis paenultima sit ω μέγα. (11) Nempe ante θ. quoties occurrit in perfecto, & plus quam perfecto cuiuscumque modi vocis passiuae in huiusmodi terminationibus θον, θην, θε, θω, θαι. ibi enim dicitur σθον, σθην, σθε, σθω, σθαι.

Praeter haec, quae a Clenardo in circumflexa annotata sunt, hoc quoque scitu dignum. Iones non raro ει factum ex cõtractione in εα resoluere, ποιεῖσθαι, ποιέασθαι: & Dores contractionem ου (ut alias monuimus) in ω conuertere, si veniat a verbis in έω, non item ab όω, ut ποιοῦμεν, ποιῶμεν: ἐξοιχνῶσιν, exeunt, pro ἐξοιχνέουσιν ἐξοιχνέσιν, ab ἐξοιχνέω. ὀχλῶνται, turbantur, pro ὀχλοῦνται ex ὀχλέονται, ab ὀχλέομαι. ἐθηῶντο, & sine augmento Ionice (pag. 104.) θηῶντο, admirabantur, seu inspiciebant, pro ἐθηέοντο ἐθηοῦντο, a θηέομαι, quo Iones utuntur pro θεάομαι: hinc apud Herodotum, ἐθήειτο, oculis subyciebat, & sine augmento θηεῖτο, pro ἐθέατο: & in aoristo primo medio ἐθηήσαντο, & sine augmento θηήσαντο, pro ἐθεάσαντο, inspexerunt, contemplati sunt: εἱλεῖντο, pro εἱλοῦντο, voluebantur, ab εἱλέομαι. πιέσων, premebant, pro ἐπιέζεον ἐπιέζουν, detracto incremento, a πιεζέω τὸ πιέζω. ὠρχῶντο, pro ὠρχοῦντο, saltabant, ab ὀρχέομαι.

&

& alia his similia. Notandum praeterea, poetas in verbis in άω, contractione facta in α, aliud α inserere, accentu retracto, ut βοάεσθαι, βοᾶσθαι, βοώασθαι: ἀγοράεσθαι, ἀγορᾶσθαι, ἀγοράασθαι, concionari: ab ἀγοράομαι. μνάεσθαι μνᾶσθαι, μνάασθαι, spondere, a μνάομαι: in secunda persona μνάημνᾳ, υ de μνάᾳ, detracto iota subscripto: sic in tertia singulari vocis actiuae βοάᾳ, clamat, ex βοάει βοᾷ: ἐάᾳ, sinit, ex ἐάει ἐᾷ, ab ἐάω. Quando autem contractio facta fuerit in ω, aliud ω, inserunt, retracto etiam accentu, πηδάω πηδῶ πηδάω saltò, lasciuio: verum, si vocalis praecedens fuerit breuis, pro ω μέγα inijciunt ο μικρὸν, ὁράω ὁρῶ, ὁρόω, video: in secunda plurali praesentis optatiui ὁράοιτε, ὁρῷτε ὁρόῳτε, videretis. ὑφάω ῶ, texo, tertia plurali ὑφάουσιν ὑφῶσιν ὑφόωσι, texunt. sic ἐλόωσιν, abigent, ab ἐλάω, praesens pro futuro. ἀντιόωσα pro ἀντιῶσα, occurrens, seu instruens, participium praesens femininum ab ἀντιάω, occurro. hoc locum habet maxime in tertia plurali imperfecti passiui, ubi όωντο pro άοντο ωντο, ut ἠγορόωντο, concionabantur, ab ἀγοράομαι: ἐστιχόωντο, ordine ibant, a στιχάομαι: αἰτιόωντο, culpabant, ab αἰτιάομαι: detractum est incrementum. sic in δεξιόωντο, manibus dextris accipiebant, id est, comiter, a δεξιάομαι τὸ δεξιόομαι. κερόωντο, miscebant, a κεράομαι τὸ κεραννύω. ἐμπολόωντο, sibi comparabant, ab ἐμπολάομαι.

DE . VERBIS IN . MI

A Verbis ſextae coniugationis in ἑω, άω, όω, ύω, deducuntur, quae uocata ſunt uerba in μι, quod in μι deſinant, θέω, τίθημι, *pono*: ςάω, ἵςημι, *ſto, uel firmo*: δόω, δίδωμι, *do*: ζδγνύω, ζδ'γνυμι, *iungo*: ideoq. deſinentium in μι, quattuor ſunt coniugationes, pro numero uocalium ε, α, ο, υ, quae ſunt indices, ac figuratiuae coniugationum.

Quod ad principalem attinet ſyllabam, tres primae coniugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμὸν, hoc eſt, reduplicationem: quarta non item. Reduplicatio propria eſt, quando prima thematis repetitur conſonans, & aſſumitur ι breue, δόω, δίδωμι: in uicem autem adſpiratae ſuccedit illius tenuis, θέω, τίθημι, mutando θ in τ, non θίθημι. Reduplicatio impropria, ubi tantum praefigitur ι, ut ſi uerbum incipiatur a uocali, ἕω, ἵημι, *mitto*: aut a litteris στ, στάω, ἵστημι. Vltima uero & paenultima ſyllaba ſic habent: Migrat ω purum in μι, uocales autem characteriſticae in proprias longas, ε & α in η, θέω, τίθημι: στάω, ἵστημι: ο in ω, δόω, δίδωμι. Caeterum υ, cum ſit anceps, hic longum cenſebitur, ζδγνύω, ζδ'γνυμι. Quaecumque igitur in his uerbis ſortita ſunt reduplicationem, tribus opus habent ſyllabis, reduplicatione,

plicatione, paenultima longa, & ſyllaba μι. Nec eſt reduplicatio niſi in praeſenti & praeterito imperfecto, per omnes modos, & participia.

Trium quoque temporum hic ſolum habenda eſt ratio, praeſentis, imperfecti, & ſecundi aoriſti. Praeſens peculiarem ſibi uindicat inflexionem. At imperfectum, & ſecundus aoriſtus reguntur legibus aoriſti paſſiui barytonorum, excepta paenultima, de qua poſtea. Perfectum, plus quam perfectum, aoriſtus primus, & futurum, conſueto more formantur ab iis uerbis, ſiue circumflexis, ſiue barytonis, unde manant ipſa uerba in μι, ut τίθημι, futurum θήσω, a θέω, uel θῶ. ſic ἵστημι, aoriſtus primus, ἔστησα, a στάω: item δίδωμι, perfectum, δέδωκα, plus quam perfectum, ἐδεδώκειν, a δόω. Proinde haec tempora, quod ſint ad barytonorum canones exigenda, parum proſequemur in iſtis coniugationibus, niſi quid interuenerit, quo deflectant a praeſcriptis uerbis.

Medio praeterito carent uerba in μι, & item ſecundo futuro, perinde atque circumflexa.

Secundum aoriſtum paſſiuum quidem ignorāt, at medium rite formant, ut & actiuum.

Ut fecimus in formandis verbis barytonis (quibus ſimilia ſunt circumflexa excepta contractione, de quo

ſatis abunde diximus, cum de nominum contractorum declinationibus ageremus, pag. 63.) ita quoque nunc uerborum in μι formationes volo paucis perſtringere. Triũ uero temporum hic tantum habendus eſt ſermo, praeſentis, imperfecti & aoriſti ſecundi, ſed hoc deſtituitur uox paſſiua. Ac tria in his conſideranda, Reduplicatio, Characteriſtica, & Terminatio.

Reduplicatio habet tantummodo locum in praeſenti, et imperfecto trium priorũ cõiugationũ, ſed id per omnes modos & participia. Haec fit praepoſito ι themati barytono, vnde haec uerba deducuntur. ante quod ι, modo non ſit longũ poſitu, reperitur conſona thematis, ſi a conſonante incipiat, ſed pro muta adſpirata repetitur illius tenuis, vt pote π, κ, τ, pro φ, χ, θ: ut ex θέω, ςάω, δόω, ἕω, per reduplicationem facies τιθέω, ἱςάω, διδόω, ἱέω.

Hactenus de Reduplicatione, nunc de Characteriſtica, & Terminatione ſimul agamus. ſic enim fiet commodius ac facilius. Atque hae quidem ſunt primariae Terminationes horum trium temporum.

Indic. Imp. Opt. Sub. Infi. Participia.

Tempora	vocis							ὁ	ἡ	τὸ
Praeſens, imperfec. & aor. 2.	actiuae	μι / ν	θι	ην	ῶ	ναι		ς,	σα,	ν.
Praeſens, imperfec. & aor. 2.	paſſ. & mediae	μην / μαι	σο	μην	ω-μαι	θαι		μέ-νος,	μέ-νη,	μέ-νον

Cha-

Characteriſticae ſunt quattuor, ε, α, ο, υ, pro quattuor coniugationum numero: ex quibus υ quidem numquam mutatur niſi quantitate: aliae uero, ε, α, ο, ante μι & ν mutantur in ſuas longas η, η, ω, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων: & ἔθην, ἔστην, ἔδων: idem fit ante θι, & ναι, ſed id ſolum in aoriſto ſec. ut στῆθι, στῆναι: ante ην, & μην optatiuorum adſciſcunt ſibi ι, ut fiant diphthongi ει, αι οι, ut in uoce act. τιθείην, θείην, ἱσταίην, σταίην, διδοίην, δοίην: in paſſ. & med. τιθείμην, θείμην, ἱσταίμην, σταίμην διδοίμην, δοίμην: ante ῶ, & ῶμαι prorſus depereunt, τιθῶ, θῶ, ἱστῶ, στῶ, διδῶ: & τιθῶμαι, θῶμαι, ἱστῶμαι, στῶμαι, διδῶμαι, δῶμαι: ante σ & σα participiorum, duae ε & ο aduocant ſibi ſubiunctiuas, illa quidem ι, haec uero υ, ut τιθεὶς, τιθεῖσα, θεὶς, θεῖσα, διδοὺς, διδοῦσα δοὺς, δοῦσα. Alibi uero characteriſticae ε, α, ο, retinentur ante terminationes, qualeſcumque ſint.

A primariis autem perſonis formantur reliquae cuiuſuis numeri: in uoce quidem actiua per omnes modos, & participia, eodem prorſus modo, quo dictum eſt in aoriſtis paſſiuis barytonorum: uerum coniugationis characteriſtica per omnes perſonas ſeruanda, ut in primariis, niſi in duali, & plurali praeſentis, & imperfecti indicatiui, ubi longae redeunt in ſuas breues. Porro praeſens indicatiui non omnino ſequitur terminationes aoriſti paſſiui barytonorum, ſed has, Singul. μι, ς, σι. Dual. τον, τον. Plural. μεν, τε σι. Ac notandum, pro εσι & οσι, dicendum εῖσι & οῦσι: ut τιθεῖσι, διδοῦσι, ueluti in participiis τιθεὶς, διδοὺς, ut diximus. In uoce uero paſſiua, & media a primariis ducuntur aliae perſonae cuiuſuis numeri, ſequen-

quendo analogiam ſimilium temporum, & modorum, uerborum barytonorum uocis mediae: uerum ſecunda perſona ſingularis indicatiui formanda erit a tertia eiuſdem numeri, uerſo τ in σ: & ſecunda ſingularis imperatiui ſimilis eſt ſecundae ſingul. imperfecti & aoriſti indicatiui, remoto augmento: quod etiam in ipſis barytonis quondam obſeruatum fuit: uerum Iones, reijcientes σ, & in barytonis & ſaepe in his uerbis contractioni Atticae locum dederunt, ut facile ex Clenardi contextu poteris intueri.

Hoc quoque notandum, in terminationibus ſubiunctiui actiui, paſſiui & medij, loco ῃ & ῃ, ſecundam coniugationem habere ᾳ & ᾳ, tertiam uero ῳ & ῳ.

Prima coniugatio in μι fit a uerbis in έω, per reduplicationem, θέω, τίθημι. Futurum in ήσω, θήσω, ut in prima circumflexorum.

VERBI. ACTIVI

Indicatiui praeſens.
- τίθημι, τίθης, (1) τίθησι.
- τίθετον, τίθετον.
- τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι: & Ionice, τιθέασι.

Imperfectum
- ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη.
- ἐτίθετον, ἐτιθέτην.
- ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, (2) ἐτίθεσαν.

Perfectum, τέθεικα, κας, κε, per diphthongum ει. Plus quam perfectum, ἐτεθείκειν, κεις, κει. Aoriſtus primus, ἔθηκα, κας, κε, per κ ſcribitur.

Aori-

Aoristus secundus, S. ἔθην, ἔθης, ἔθη. D. ἔθετον, ἐθέτην. P. ἔθεμεν, ἔθετε, (2) ἔθεσαν. Futurum primum, θήσω, σεις, σει, a θέω.

Dorice, τίθητι: sic ἵστητι: δίδωτι, ζεύγνυτι, pro ἵστησι, δίδωσι, ζεύγνυσι. (2) *Dorice, & Boeotice, ἔτιθεν. sic in tertia plurali aoristi secundi, ἔθεν, ἔσταν & ἔδον, formando a prima singul. longa in suam breuem uersa. sic in quarta coniugatione, si hoc tempus habeant: ut ἔφυν, ultima longa, ortus sum: ultima breui, orti sunt, a φῦμι, orior. sic ἔδυν, subij & subierunt, a δῦμι, subeo. Ceterum ex ἔθεσαν, reiecto augmento, fit compositum ἄνθεσαν, deposuerunt, abάντίθημι pro ἀνατίθημι.*

Imperatiui praesens, & imperfectũ.	τίθετι, τιθέτω. τίθετον, τιθέτων. τίθετε, τιθέτωσαν.
Aoristus 2.	θές, θέτω. θέτον, θέτων. θέτε, θέτωσαν.
Optatiui praesens, & imperfectum.	τιθείην, τιθείης, τιθείη. τιθείητον, τιθειήτην. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.
Aoristus 2.	θείην, θείης, θείη. θείητον, θειήτην. θείημεν, θείητε, θείησαν.

Sub-

Subiunctiui praesens, & imperfect. ἐὰν { τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. / τιθῆτον, τιθῆτον. / τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Aoristus 2. ἐὰν { θῶ, θῇς, θῇ, / θῆτον, θῆτον. / θῶμεν θῆτε, θῶσι.

Infinitiui praesens, τιθέναι: Aoristus secundus: θεῖναι.

Participij praesens, & imperfectum. { ὁ τιθείς, τιθέντος. / ἡ τιθεῖσα, τιθείσης. / τὸ τιθέν, τιθέντος.

Aoristus 2. { ὁ θείς, θέντος. / ἡ θεῖσα, θείσης. / τὸ θέν, θέντος.

Verbum passiuum fit ab actiuo, corripiendo paenultimam, τίθημι, τίθεμαι.

Indicatiui praesens. { τίθεμαι τίθεσαι, τίθεται. / τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. / τιθέμεθα τίθεσθε, τίθενται.

(Poetice, τιθέαται, ut de barytonis dictum est.)

Imperfectum { ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο. / ἐτιθέμεθον, θ·σθον, θέσθην. / ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Per-

Perfectum, singul. τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται. D. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. P. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται. Per ει paenultima: perinde atque actiuum, τέθεικα. Plus quam perfectum, ἐτεθείμην ἐτέθεισο, &c. Aoristus primus, ἐτέθην, ἐτέθης ut in barytonis. Futurum primum, τεθήσομαι. Paullo post futurum, τεθείσομαι.

Imperatiui praesens, & imperfectum, Singul. τίθεσο, τιθέσθω. Dual. τίθεσθον, τιθέσθον. Plural. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Optatiui praesens, & imperfectum.
- τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.
- τιθείμεθον, τιθεῖσθον, είσθην.
- τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

Perfectum, & plus quam perfectum.
- τεθείμην τεθεῖο, τεθεῖτο.
- τεθείμεθον, εῖσθον, είσθην.
- τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

Subiunctiui praesens, & imperfect. ἐὰν
- τιθῶμαι τιθῇ, τιθῆται.
- τιθώμεθον, τιθῆσθον, ῆσθον.
- τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Perfectum, & plus quam perfectum. ἐὰν
- τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται.
- τεθώμεθον, τεθῆσθον, ῆσθον.
- τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

Infinitiui praesens & imperfectum, τίθεσθαι, ab indicatiuo, τίθεσθε. Participij praesens, & imperfectum,

ctum, ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον. &, poetica ectasi, τιθήμενος.

VERBI. MEDII

Praesens, & imperfectum eadem sunt cum passiuis. Perfectum, & plus quam perfectum, & secundum futurum desiderantur. Reliqua sunt tria tempora, primus aoristus, secundus aoristus, & futurum primum. Aoristus primus, ἐθηκάμην: sed parum usitatus. Futurum primum per omnes modos ac participia, θήσομαι, θησοίμην, θήσεσθαι, θησόμενος.

Secundus autem aoristus inflectitur sic:

Indicatiuus.
- ἐθέμην, ἔθεσο, (†) ἔθετο.
- ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.
- ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

† Hinc ἄνθετο, *superposuit, pro* ἀνέθετο, *reiecto augmento, ab* ἀντίθημι *pro* ἀνατίθημι.

Imperatiuus
- θέσο, θέσθω.
- θέσθον, θέσθων.
- θέσθε, θέσθωσαν.

Optatiuus
- (†) θείμην, θεῖο, θεῖτο.
- θείμετον θεῖσθον, θείσθην.
- θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

(†) Dicimus quoque θοίμην, θοῖο, θοῖτο, *tamquam a* θέω, *cuius aoristus sec. med. esset* ἐθόμην, ου.

Sub-

Subiunctiuus. ἐὰν { θῶμαι, θῇ, θῆται.
θώμετον, θῆσθον, θῆσθον.
θώμεθα, θῆσθε, θῶνται. }

Infinitiuus, θέσθαι. Participium, ὁ (†) θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον. Et in sequentibus quoque coniugationibus eodem modo se habent haec tempora, ut postea uidebitur.

(†) Hinc ἀνθέμενος, *pro* ἀναθέμενος.

Secunda coniugatio in μι fit a uerbis in άω, στάω ἵστημι. Futurum in ήσω, (†) στήσω, ut in secunda coniugatione circumflexorum.

(†) Cum ἀπὸ ἀποστήσω, *auertam.*

VERBI. ACTIVI

Indicatiui praesens. { ἵστημι, ἵστης, ἵστησι.
ἵστατον, ἵστατον.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστῶσι. }

Imperfectum { ἵστην, ἵστης, ἵστη.
ἵστατον, ἱστάτην.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν. }

Perfectum, ἕστακα per α. Plus quam perfectum, ἑστάκειν. Aoristus primus, ἔστησα.

Aoristus secũdus. S. (1) ἔστην, ἔστης, (2) ἔστη. D. ἔστητον, ἐστήτην. P. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν. Futurum primũ, στήσω.

(1) Cum

(1) *Cum ἀπὸ, ἀπέστην, destiti. cum ἀμφὶ, ἀμφέστην, circumsteti.* (2) *Compositum ex ἀνὰ, ἀνέστη, surrexit: crebrum apud Homerum.*

Imperatiui praesens, & imperfectũ. { ἵσταθι, ἱστάτω. ἵστατον, ἱστάτων. ἵστατε, ἱστάτωσαν.

Aoristus 2. { † στῆθι, στήτω. στῆτον, στήτων. στῆτε, στήτωσαν.

(†) *Dorice* στᾶθι.

Optatiui praesens, & imperfectum. { ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη. ἱσταίητον, ἱσταιήτην. ἱσταίημεν, ἱσταίετε, ἱσταίησαν.

Aoristus 2. { σταίην, σταίης, σταίη. σταίητον, σταιήτην. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

Subiunctiui praesens, & imperfectũ. ἐὰν { ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Aoristus 2. ἐὰν { στῶ, στῇς, στῇ. στῆτον, στῆτον. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

In-

Infinitiui praesens, ἱϛάναι: Aoristus secundus, ϛῆναι: & Dorice, ϛᾶναι.

Participij praesens, & imperfectum. { ὁ ἱϛὰς, ἱϛάντος. ἡ ἱϛᾶσα, ἱϛάσης. τὸ ἱϛὰν, ἱϛάντος.

Aoristus 2. { ὁ (†) ϛὰς, ϛάντος: ἡ ϛᾶσα, ϛάσης. τὸ ϛὰν, ϛάντος.

(†) *Ανϛὰς, qui surrexit, pro ἀναϛὰς, & ἀποϛὰς, remotus.*

VERBI. PASSIVI

Indicatiui praesens. { ἵϛαμαι, ἵϛασαι, ἵϛαται. ἱϛάμεθον, ἵϛασθον, ἵϛασθον. ἱϛάμεθα, ἵϛασθε, ἵϛανται.

Imperfectum { ἱϛάμην, ἵϛασο, ἵϛατο. ἱϛάμεθον, ἵϛασθον, ἱϛάσθην. ἱϛάμεθα, ἵϛασθε, ἵϛαντο.

Perfectum, ἕϛαμαι, ἕϛασαι, ἕϛαται. Plus quam perfectum, ἑϛάμην, ἕϛασο, ἕϛατο, more consueto. Aoristus primus, ἑϛάθην. Futurum primum, ϛαθήσομαι. Paullo post futurum, ἑϛάσομαι.

Imperatiui praesens, & imperfectum, S. ἵϛασο, ἱϛάσθω. D. ἵϛασθον, ἱϛάσθων. P. ἵϛασθε, ἱϛάσθωσαν.

Optatiui praesens, & imperfectum.
ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.
ἱσταίμεθον, ἱσταίσθον, ἱσταίσθην.
ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσθαῖντο.

Perfectum, & plus quam perfectum.
ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο.
ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην.
ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.

Subiunctiui praesens, & imperfect. ἐὰν
ἱστῶμαι, ἱστᾷ ἱστᾶται.
ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον.
ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Perfectum, & plus quam perfectū. ἐὰν
ἑστῶμαι, ἑστᾷ ἑστᾶται.
ἑστώμεθον, ᾶσθον σθον.
ἑστώμεθα ᾶσθε, ωνται.

Infinitiui praesens, & imperfectum, ἵστασθαι, ab indicatiuo ἵστασθε. Participij praesens, & imperfectum, ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

VERBI. MEDII

Aoristus primus, ἐστησάμην, στῆσαι, στησαίμην, στήσωμαι, στήσασθαι, στησάμενος. Futurum uero primum, στήσομαι, στησοίμην, στήσεσθαι, στησόμενος. Secundus aoristus, S. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο. D. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην. P. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο. Sed in hoc uerbo non est tempus usitatum.

TER-

TERTIA coniugaeio in μι fit a uerbis in όω, δόω, δίδωμι. Futurum in ώσω, (1) δώσω, perinde ut in tertia circumflexorum. Praeteritum δέδωκα.

Poetice seruata reduplicatione, διδώσω: prima pluralis διδώσομεν, dabimus, infinitiuus διδώσειν, daturum esse.

VERBI. ACTIVI

Indicatiui praesens.
Δίδωμι, δίδως, δίδωσι.
Δίδοτον, δίδοτον.
Δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι: Ionice, διδόασι.

Imperfectum
(†) ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω.
ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

(†) *Poetice* δίδοσκον, ες, ε.

Perfectum, δέδωκα. Plus quam perfectum, ἐδεδώκειν. Aoristus primus, ἔδωκα per κ. Aoristus secundus. S. ἔδων, ἔδος, ἔδω. D. ἔδοτον, ἐδότην. P. ἔδομεν, ἔδοτε, (†) ἔδοσαν. Futurum primum, δώσω.

(†) *Reiecto augmento,* δόσαν, *dederant.*

Imperatiui praesens. & imperfectũ.
Δίδοθι, διδότω.
Δίδοτον, διδότων,
Δίδοτε, διδότωσαν.

Aoristus 2.
(†) Δός, δότω.
Δότον, δότων.
Δότέ, δότωσαν.

(†) Cum ἀπὸ, ἀπόδος, redde, cum διὰ, διάδος distribue.

Optatiui praesens, & imperfectum.
Διδοίην, διδοίης, διδοίη.
Διδοίητον, διδοιήτην.
Διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Aoristus 2.
Δοίην, δοίης, δοίη.
Δοίητον, δοιήτην.
Δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Subiunctiui praesens, & imperfectū. ἐὰν
Διδῶ, διδῷς, διδῷ.
Διδῶτον, διδῶτον.
Διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Aoristus 2. ἐὰν
Δῶ, δῷς, (1) δῷ.
Δῶτον, δῶτον.
Δῶμεν, δῶτε, (2) δῶσι.

(1) Ionice, δῷσι. Iones enim tertijs personis singul. subiunctiuorum uocis actiuae saepe addunt σι, uel σιν sequente uocali. qu dam scribunt δῶσι absque puncto subscripto. (2) Poetice δώωσι. sic γνώωσι, nouerint, a γνῶμι, nosco: ut pro δῶ, δῷς, δῷ, dicatur δώω, δώῃς, δώῃ, & Ionice δώησι.

Infini-

Infinitiui praeſens,& imperfectum, διδόναι.

Aoriſtus ſecundus, δοῦναι.& Dorice δόμεναι, Ionice δόμεν.

Participij praeſens & imperfectum. { ὁ διδοὺς, διδόντος. ἡ διδοῦσα, διδούσης. τὸ διδὸν, διδόντος.

Aoriſtus 2. { ὁ δοὺς, δόντος. ἡ δοῦσα δούσης. τὸ δὸν, δόντος.

VERBI. PASSIVI

Indicatiui praeſens. { δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται. διδόμεθον, δίδοσθον οσθον. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Imperfectum { ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδωμαι. Plus quam perfectum, ἐδεδόμην. Aoriſtus primus, ἐδόθην. Futurum primum, δοθήσομαι. Paullo poſt futurum, δεδόσομαι.

Imperatiui praeſens,& imperfectũ { δίδοσο, διδόσθω. δίδοσθον, διδόσθων. δίδοσθε, διδώσθωσαν.

Perfectum,& plus quam perfectum. { δέδοσο, δεδόσθω. δέδοσθον, δεδόσθων. δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Optatiui praesens,& imperfectum, S. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. D διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην. P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο. Perfectum, & plus quam perfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, ut praesens.

Subiunctiui praesens, & imperfectum. S. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται. D. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον. P. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται. Perfectum, & plus quam perfectum, ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται, ut praesens.

Infinitiui praesens, & imperfectum, δέδοσθαι, ab indicatiuo, δίδοσθε. Participij praesens, & imperfectum, ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

VERBI . MEDII

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum usitatus. Aoristus uero secundus sic inflectetur.

Indicatiuus. { ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο. ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην. ἐδόμετα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

Imperatiuus { δόσο, δόσθω. δόσθον, δόσθων. δόσθε, δόσθωσαν.

Fu-

Futurum primum per omnes modos, & participia, δώσομαι, δωσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

Optatiuus { δοίμην, δοῖο, δοῖτο. δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην. δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

Subiunctiuus. ἐὰν { δῶμαι, δῷ, δῶται. δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον. δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitiuus, δόσθαι. Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

QVARTA coniugatio in μι fit a uerbis in ύω, ζευγνύω, ζεύγνυμι.

VERBI. ACTIVI

Indicatiui praesens. { ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.

Imperfectum { ἐζεύγνυν, γνυς, γνυ. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. ἐζεύγνυμεν, γνυτε, γνυσαν.

Imperatiui praesens, & imperfectum, S. ζεύγνυθι, ζευγνύτω. D. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. P. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Infinitiui praeſens, & imperfectum, ζωγνύναι. Participij praeſens, & imperfectum, ὁ ζωγνὺς, ζωγνῦντος. ἡ ζωγνεῖσα, ζωγνύσης. τὸ ζωγνὺν, ζωγνῦντος.

VERBI. PASSIVI

Indicatiui praeſens. ζώγνυμαι, ζώγνυσαι ζώγνυται. ζωγνύμεθον, ζώγνυσθον, ζώγνυσθον. ζωγνύμεθα, ζώγνυσθε, ζώγνυνται.

Imperfectum ἐζωγνύμην, ἐζώγνυσο, ἐζώγνυτο. ἐζωγνύμεθον, ἐζώγνυσθον, ἐζωγνύσθην. ἐζωγνύμεθα, ἐζώγνυσθε, ἐζώγνυντο.

Imperatiui praeſens, & imperfectum, Singul. ζεύγνυσο ζωγνύσθω. Dual. ζώγνυσθων, ζωγνύσθων. Plural. ζώγνυσθε ζωγνύσθωσαν. Infinitiui praeſens ζώγνυσθαι, ab indicatiuo, ζώγνυσθε. Participij praeſens, & imperfectum, ζωγνύμενος, ζωγνυμένη, ζωγνύμενον.

ANNOTATIONES
IN. VERBA. IN. MI

REduplicatio in ἵστημι adſpiratur: nam aſperum ſpiritum habet iota ante σ.

Quarta coniugatio (1) reduplicationem ignorat, ζώγνυμι, *iungo*: ὀμόργνυμι, *abſtergo*: ὀρέγνυμι, *extendo*: κεράννυμι, *miſceo*. πετάννυμι, *pando*: δῦμι, *ingredior*,

φῦμι,

φῦμι, *nascor* : id quod in aliis quoque accidit, δίζημι, *quaero* : ὄτημι *iuuo* : (2) φίλημι, *amo:* ἵλημι, *propitius sum* : φημὶ, *dico* : γνῶμι, *nosco*, (3) & multis reliquis apud poetas.

(1) *Inuenitur tamen* κέκλυθι *pro* κλῦθι, *audi* : *&* κέκλυτε *pro* κλῦτε, *audite, a* κλῦμι, *facta per* ε *reduplicatione, quae & in quibusuis barytonorum temporibus, ne dum uerborum in* μι, *locum habet.* (2) *Boeotice dicitur* πεφίλειμι, *facta per* ε *reduplicatione, & paenultima* η *in* ει *mutata, ut in* τέθεικα *pro* τέθηκα. *sic a* νοέω νόημι, νενόημι *cogito* : *imperatiuus* νενόηθι. τελέω τέλημι, τετέλειμι, *impleo, perficio. Aeoles vero mutant* η *paenultimam in* ε, *geminato* μ, τίθημι, τίθεμμι, *pono* : φίλημι φίλεμμι, *amo* : πόθημι πόθεμμι, *desidero, huius infinitiuus* ποθέναι. *Dorice* ποθέμεναι. *ectasi poetica* ποθήμεναι, *desiderare. potest tamen esse aoristi sec. pro* ποθῆναι. *sic a* κάλημι καλήμεναι, *uocare* : *& a* φίλημι, φιλήμεναι, *dilexisse:* *huius participium est* φιλεὶς, έντος, *& Aeolice retracto accentu* φίλεις, φίλεντος, *amans. sic* νόεις, νόεντος, *cogitans, à* νόημι. (3) *Ut in prima* αἴνημι, *laudo* : δείπνημι, *ceno, a* δειπνέω, *vel quasi a* δειπνάω *secundae, unde infinitiuus* δειπνάναι : *quod etiam inuenitur cum Ionica reduplicatione,* δεδειπνάναι : *atque prima pluralis praesentis,* δεδείπναμεν. *Exempla secundae,* γήρημι, *senesco* : *hinc participium* γήρας, αντος, *senescens* : *datiuus pluralis poeticus* γήραντεσσι : *vel* γήρας, *est syncope pro* γηράσας, *a* γηράω. κίδναμαι, *dispergor, in imperfecto* ἐκίδναντο, *spargebatur.* κρέμαμαι, *suspendeo.* γέλημι, *rideo.*

deo. νίκημι, vinco. ἀρίστημι, prandeo: in imperfecto ἠρίσταμεν, prandebamus: infinitiuus ἀριστάναι. κτῆμι, interficio: infinitiuus κτάναι, Ionice κτάμεν, Dorice κτάμεναι, cum κατὰ, κατακτάμεν, & κατακτάμεναι, interficere: participium aoristi sec. κτὰς, hinc κατακτὰς, qui interfecit, & in indicatiuo ἔκτην, ης, η, Dorice ἔκταν, ἔκτας, ἔκτα, cum κατὰ κατέκταν, interfeci, in uoce media ἐκτάμην: participium ἐκτάμενος, interemptus, interfectus, οὔτημι, vulnero: infinitiuus οὐτάναι, Ionice οὐτάμεν, Dorice οὐτάμεναι, vulnerare: participium passiuum οὐτάμενος, vulneratus. Exempla tertiae sine reduplicatione, δοκίμωμι, probo: ἐλευθέρωμι, libero. Nam poetae metri gratia reduplicationem non aliter, quam augmentum, vel apponũt, vel abyciunt. interdum huiusmodi reduplicatio, quae sua natura est breuis, siue fiat per ι, siue per ε, positione producitur, inserto μ: ut πράω, πρῆμι, & πίμπρημι, comburo: futurum πιμπρήσω, incendam, seruat reduplicationem, ut διδώσω. praesens pass. πίμπραμαι, ardeo. πλάω, πλῆμι, & μίμπλημι, impleo. tertia persona πίμπλησι, implet: participium πιμπλὰς, implens: femin. πιμπλᾶσα, nominatiuus plural. πιμπλᾶσαι, implentes. Interdum etiam a uocali incoepta reduplicationem habent in secunda syllaba, ut ὀνέω, seu ὀνάω, ὄνημι, & ὀνίνημι, iuuo: tertia persona ὀνίνησι, prodest: passiuum ὀνίναμαι, tertia plurali ὀνίανται, iuuantur: & in imperfecto ὀνίναντο, iuuabantur, sine augmento. interdum duas primas litteras thematis reduplicationis loco: ut ἀλάω, ἄλημι & ἀλάλημι, erro: ἀλυκτέω, ἀλύκτημι, & ἀλαλύκτημι, tristitia afficio: ἀχέω, ἄχημι & ἀκάχημι, ango: vbi tenuis κ

repetitur pro adſpirata χ, vt dictum eſt de augmento perfect. & de reduplicatione propria, haec in uoce paſſ. charact. longam habet, ἀλάλημαι (quod & ἀλήλημαι, verſo α in η) ἀλαλύκτημαι, ἀκάχημαι, quae ſunt in crebro vſu apud poetas. atque ab ἀλάλημαι fit infinit. ἐλάληϑαι, errare: particip. ἀλαλήμενος, errans: in infinit. vocis act. ſine reduplicatione, ſed ſeruata lunga, ἀλῆναι, & Dor. ἀλήμεναι, congregari: aoriſtus pri. paſſ. ἠλάθην, et particip. ἀλαθεὶς, errans, uagatus, tamquam ab ἀλάω. ab ἀκάχημαι in tertia plurali imperfecti ἀκήχηντο, & Ionice ἀκηχέατο. augetur in medio: ſine augmento ἀκαχέατο, &, addito ι ad ε, ἀκαχείατο, triſtabantur. Sunt & quaedam alia, quae in uoce paſſ. vocalem longam ſeruant, quod Aeolico, Attico, & Ionico more fieri dicitur: vt ὅρημαι, ὅρηαι, ὅρηται, ab ὁράω, ὅρημι, adſpicio, cum praepoſitione Dorica ποτὶ, ideſt, πρὸς, ποθόρημαι, a ποθοράω, infinitiuus actiuus ποθορῆν pro ποθορᾶν, ſiue προσορᾶν. Dorice, vt ζῆν, pro ζᾶν, ὄνημαι, ὄνηαι, ὄνηται, pro ὄνεμαι, ὄνεσαι, ὄνεται, fructum capio. φίλημαι, pro φίλαμαι, vnde imperfect. ἐφιλήμην, ἐφίλησο, ἐφίλητο, pro ἐφίλατο: quod & ipſum in vſu habetur. & ſine augmento φίλατο, diligebat, a φίλημι, amo, quod & in duali & plurali ſeruat longam Aeolice. φίλητον φίλημεν. κάλημαι, pro κάλεμαι, imprefect. ἐκαλήμην, ἐκάλητο, ἐκάλητο, a καλέω, κάλημι, voco. δίζημαι, δίζηαι, δίζηται, pro δίζεμαι, εσαι, εται, quaero: vnde participium διζήμενος, quaerens: ſic βλήμενος, percuſſus, pro βλέμενος, a βλέω, βλῆμι, ideſt, βάλλω, percutio. ἄημι, vero, quod fit ab ἀέω primae, ideſt, ſpiro, vbique longam ſeruat,

tam

tam in voce actiua, quam paſſiua: unde in tertia duali ἄητον, ſpirant: in infinitiuo ἀῆναι, &, Dorice ἀήμεναι, ſpirare: in imperfecto paſſiuo ἄητο, ſpirabat, ſine augmento. at ex ἄημι, quod fit ex ἀάω ſecundae, fit paſſiuum ἄαμαι, ἄασαι, ἄαται, id eſt, expletur, ſatiatur. Ceterum ab ἄημι primae fit ἄησι, fiat, ſpirat: tertia pluralis ἄεισι, flant, pro ἀεισι, imperfect. ἄη flabat, ſine incremento: magis uſitatum eſt ἄει, a circumflexo ἀέω ἄω, ἄεων, ἄεε, craſi ἄει: participium, ἀεὶς, ἀέντος, flans, ſpirans. Illud quoque ſcias uelim, uerba in μι quartae coniugationis eſſe multa, tot ferme, quot verba barytona in ύω: aliarum uero trium coniugationum pauciſſima inueniri. Hoc enim auſim affirmare, nullum ex his ſimplex in vſu haberi, cuius mentio non fiat in hoc libro vel a CLENARDO, vel a nobis. Proinde omnia ſimplicia in Indicibus inuenies, compoſita vero regulas ſimplicium ſequuntur.

Praeſentis, & imperfecti ſingularia actiua paenultimam producunt η, ω, υ, τθίημι, ἵςημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ἐτίθην, ἵςην, ἐδίδων. Dualia autem, & pluralia corripiunt, τίθετον, τίθεμεν. ἵστατον, ἵςαμέν. Sic & paſſiuum praeſens, & imperfectum in quouis numero, τίθεμαι, τιθέμενον, τιθέμεθα, ἐτιθέμην, &c.

Tertia pluralis indicatiui praeſentis, τιθεῖσι, ἱςᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. ſemper enim in praeſenti, & futuro omnium uerborum ſimilis eſt (1) datiuo plurali participii eiuſdem temporis: τύπτων, τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι: ſic τύπτομεν, τύπτουσι: ut τιθεὶς, τιθέντος,

τοῖς

τοῖς τιθεῖσι: ſic τίθεμεν, τιθεῖσι: ut ἱςὰς, ἱςάντος, τοῖς ἱστᾶσι: ſic ἵσταμεν, ἱστᾶσι. In quarta autem receptum eſt (2) non ζὠγνῦσι, ſed ζὠγνύουσι, a barytono ζὠγνύω. Ionice uero τιθέασι, διδόασι, ζὠγνύασι. expungunt enim ſubiunctiuam uocalem, aut ancipitem breuiant, & interponunt α, τιθεῖσι, τιθέασι. διδοῦσι, διδόασι: ζὠγνῦσι, (2) ζὠγνύασι: at ἱςᾶσι, tantum, non ἱςάασι, ob cacophoniam.

Imperfectum ſingulare trium coniugationum uix eſt in uſu, ſed (3) utimur perſonis circumflexorum, a τιθέω τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει, ab ἱςάω ἱςῶ, ἵςων, ἵςας, (4) ἵςα: a διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Idem iudicium de tertia plurali, ἐτίθουν, ἵςον, ἐδίδουν.

Perfectum, τέθεικα, Boeotorum more pro τέθηκα, a futuro θήσω. (5) mutant enim Boeoti η in ει. At perfectum ἕςακα per α, pro ἕςηκα, a futuro ςήσω: ad differentiam ἕςηκα, *permanſi*, praeteriti medii ab ἑςήκω, *permaneo*: ſeruatq. ἑ adſpirationem praeſentis ἵςημι.

Aoriſti primi, ἔθηκα & ἔδωκα pro ἔθησα, & ἔδωσα. deflexerunt enim a communi lege, nec retinuerunt conſonantem futurorum ſuorum. θήσω, δώσω.

Aoriſti ſecundi fiunt a primo futuro, uertendo σω in ν, & praepoſito augmento, θήσω, ἔθην: ςήσω, ἔςην: δώσω, ἔδων. At quarta coniugatio nec futurum habet, nec ſecundum aoriſtum, niſi in uerbis diſyllabis: κλῦμι, *audio*: δῦμι, *ingredior*. Futurum κλύσω, δύσω. Aoriſtus ἔκλυν, ἔδυν, idem cum imperfecto.

Seruat

Seruat autem hoc tempus eandem uocalem in omnibus numeris, ἔστην, ἔστητον, ἔστημεν: ἔγνων, *noui*, ἔγνωτον, ἔγνωμεν. Imperatiuus desinit in θι, στῆθι, γνῶθι *nosce*: per uocalem indicatiui, quae & in infinitiuo manet στῆναι, γνῶναι, *nouisse*, sed ἔθην, & ἔδων, in duali, & plurali uocalem corripiunt, ἔθετον, ἔθεμεν: ἔδοτον, ἔδομεν. Imperatiuorum praeterea ultima est s, (6) θὲς, δός. Infinitiuorum autem paenultima diphthongus, θεῖναι, δοῦναι.

Imperatiui in θι, τίθετι, ἵσταθι, δίδοθι, ζεύγνυθι, (7) a prima plurali, μεν, uerso in θι, ἵσταμεν, ἵσταθι, sed τίθετι per τι, non θι, de quo uide Aoristum passiuum barytonorum. Etiam hic magis recepti sunt imperatiui secundae personae a contractis τίθει, ἵστα, (†) δίδου, à τίθω, ἵστω, δίδω.

(†) *Dorice* δίδοι, *dat. Optatiuus.* είην, αίην, οίην.

Optatiui praesens, τιθείην, ἱσταίην, διδοίην: & secundus Aoristus, θείην, σταίην, δοίην, per diphthōgū, quae continet figuratiuam coniugationis ει, αι, οι.

Subiunctiui praesens, (8) τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ: ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ: διδῶ, διδῷς, διδῷ. secunda, & tertia persona singularis per diphthongum impropriam ῃ primae coniugationis, ᾳ secundae, ῳ tertiae. Secundus autem aoristus, θῶ, θῇς, θῇ: στῶ, στῇς, στῇ: δῶ, δῷς, δῷ: per ῃ in duabus primis coniugationibus, & per ῳ in terria.

Quarta coniugatio caret optatiuo, & subiunctiuo.

Infinitiui praeſens, τιθέναι, ἱϛάναι, διδόναι, ζεύγνυναι, per (9) figuratiuam coniugationis ante ναι.

Participium praeteriti perfecti, ἑϛακὼς ἑϛακῦα, ἑϛακός: & Ionice ἑϛαὼς, ἑϛαότος. ſiquidem Iones e praeteritis ſubtrahunt κ, (10) & paenultimã corripiunt: μέμηκα, μέμαα, *promptus fui*: ſic ἕϛακα, ἕϛαα: & participium ἑϛαώς: (11) deinde, per craſim, ἑϛὼς, ἑϛῶτος, ἑϛῶσα, ἑϛώσης: τὸ ἑϛὼς, ἑϛῶτος: (12) a quo compoſitum διεϛῶσα, *diſtincta, diſcreta*: utrumque uero, & maſculinum, & neutrum, habet accentum acutum, & per ω μέγα ſcribitur. Itidem dicendum in γεγὼς, *natus*: μεμὼς, *promptus*, *propenſus*: βεβὼς, *iens*, a γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς, quorum (13) themata ſunt γάω, *naſcor*: μάω, *promptus ſum*: βάω, *eo*: unde γήσω, γένηκα, (14) γέγαα: μήσω, μέμηκα, μέμαα: βήσω, βέβηκα, (15) βέβαα.

(1) Dorice uero datiuo ſingulari, ut dictum eſt ſupra, τιθέντι, ἱϛάντι, διδόντι: *at Aeolice accentus in antepaenultimam retrahitur,* τίθεντι, ἵϛαντι, *cum ſpiritu tenui,* δίδοντι: *ſic* οἴκεντι, *habitant, ab* οἴκημι: φίλεντι, *amant a* φίλημι: ἵεντι, *mittunt, cum tenui ſpiritu, Dorice* ἵεντι, *ab* ἵημι. *(2) Herodotus tamen Ionicus dixit* ἀποδεικνῦσι, *demonſtrant, pro Ionico* ἀποδεικνύασι, *ab* ἀποδείκνυμι. *(3) Vtimur quoque perſonis circumflexorum. etiam in praeſenti. hinc* παρατίθει, *& poetice,* παρτιθεῖ, *apponit, tamquam a* παρτιθέω· διδοῖ, *dat, pro* δίδωσι, *a* διδόω, ῶ, όεις οῖς, όει οῖ. *(4) Sic* ἐπίμπρα, *urebat, pro* ἐπίμπρη, *a* πίμπρημι,

πρημι,ſed quaſi a πιμπράω, ῶ. (5) Hoc faciunt Boeoti, ubi Dores ſeruant η. ubi uero Dores mutant η in α, illic Boeoti ſeruant η (6) Pro θέτι, δότι horum formã ſequuntur ἐνίσπες, dicito, refer, ab ἐνίσπω, ſed tamquam ab ἐνίσπημι: (at ἐνίσπες, dixiſti, & ἐνίσπε, dixit, ſunt aori. ſec. ab eodem ἐνίσπω, ſiue ab ἐνισπέω ῶ) σχές, habeto, a σχῆμι: φρὲς, ferto, a φρῆμι: ἕς mittito, ab ἵημι. ſed de his alias. a θὲς cũ ἐν fit ἔνθες, impone. (7) Aeoles, & poetae, metri gratia, retinent uocalem longam in praeſenti imperatiui: ut in prima φίληθι, ama: νόηθι, cogita: in ſecunda ἵληθι, propitius eſto: πίμπληθι, imple: in tertia δίδωθι, da. (8) Ionice τιθέω, τιθέης, τιθέησι: & ἱστέω, ἱστέης, ἱστέησι. ſic in auriſto ſec. θέω, θέης, θέησι, θέητον, ον: θέωμεν, &c. pro θῶ, θῇς, θῇ. &c. Poetae ad ε apponunt ι, θείω, θείης, θείη, & θείησι: prima plural. θείωμεν, & ſyſtole θείομεν, ponamus. ſic βείομεν, eamus, uel iuerimus, pro βείωμεν, & hoc pro βῶμεν, a βῆμι. & in ſecunda coniugatione στείομεν, & στέομεν, ſteterimus, pro στῶμεν, a στῶ, στῇς, στῇ: Ionice στέω, στέης, στέησι, poetice: στείω, στέης, στέησι: tertia plural. στείωσι, cum περὶ, περιστείωσι, circumſtent. & rurſus uerſo ει in η, στήω, στήης, στήη, uel στήῃ. ſteterit: tertia plural. στήωσι, ſteterint. Idem interdum obſeruatur in aoriſtis ſubiunctiui paſſiui barytonorum. nam pro terminationibus ῶ, ῇς, ῇ, &c. Iones dicunt έω, έῃς έῃσι, &c. & poetae είω, είῃς, είῃσι: atque in prima plural. είομεν, hinc τραπείομεν, uertamur, pro τραπῶμεν, Ιλ. γ. τρέπω, cuius aoriſtus ſecund. ἔτραπον: & rurſus ήω, ήῃς, ήῃ, pro είω, hinc φανήῃ ſiue φανήῃ, uideatur, pro φανῇ, a φαίνω, aoriſt. ſecund. ἔφανον. (9) Poetice, ut ſaepe iam dictum eſt, interdum metri gratia ſer-

uatur

uatur longa, vt τιθῆναι, *pro* τιθέναι, *& Dorice* τιθήμεναι. (10) *Aliquando tamen longam seruant, vt* κοτέω, *irascor,* κεκότηκα, κεκότηα, *participium* ὁ κεκοτηὼς, *iratus:* χαρέω τὸ χαίρω, *gaudeo, perfectum* κεχάρηκα κεχάρηα, *unde* ὁ κεχαρηὼς, *gauisus. sic* ἑστηὼς, *ex* ἑστηκὼς, *instans, praesens, nam ab* ἵστημι, *praeteritum proprie est* ἕστηκα: ἕστακα *uero Doricum est, verso* η *in* α. *his simile est* ὑποπεπληὼς, ῶτος. *pco* ὑποπεπληκὼς, *attonitus, perculsus: in plural.* οἱ ὑποπεπλήωτες, *a* πλάω, πλῆμι, μ ήσω, π. πέπληκα κα, ηκὼς κὼς: *deinde cum* ὑπὸ, ὑποπεπληώς. (11) *Quandoque huiusmodi participia contracta recipiunt epenthesim vocalis* α, *vel* ε, *& nihilominus contracte efferuntur, vt* ὁ γεγαὼς, τοῦ γεγαῶτος, *per* ω. ἑστὼς, ῶτος *&* ότος, *stans: accusatiuus,* ἑστεότα, *apud Homerum: atque etiam indicatiuo* ἑστέατε *&* ἑστέασι *apud Herodotum. Quadruplex itaque hic erit participium, communiter* ὁ γεγηκὼς, ότος: ἡ γεγαυῖα, ας: τὸ γεγηκὸς, ότος. *Ionice* ὁ γεγαὼς, ότος· ἡ γεγαυῖα, ας: τὸ γεγαὶς, ότος: *contracte* γεγὼς, ῶτος: ἡ γεγῶσα, ώσης: τὸ γεγὼς, ῶτος, *ubique per* ω μέγα: *contracte vero ac simul per epenthesim* τοῦ α, ὁ γεγαὼς, ῶντος: ἡ γεγαῶσα, ώσης: τὸ γεγαώς, ῶτος, *vbique etiam per* ω μέγα, *& femininum habet* α *finale impurum,* γεγαῶσα, *non* γεγᾶυα. (12) *Hinc quoque cum* ἐν, ἐνεστὼς, ωντος, *instans: cum* κατὰ, καθεστὼς, *constitutus.* (13) *Haec themata in vsu non sunt:* βάω *refertur ad* βαίνω, *seu ad* βῆμι: γάω *ad* γίνομαι, *siue* γίγνομαι: *&* μάω *ad* μεμάομαι. (14) *Hinc cum* ἐν, ἐγγέγαα, *innatus sum.* (15) *Tertia pluralis* βεβάασι, *iuerunt.*

Pasſiui praeſentis ſecunda perſona. τίθεσαι, ἵσασαι: & Attice τίθῃ, (1) ἵσῃ, ut barytonorum, τύπτομαι, τύπτῃ.

Imperfecti (2) ſimiliter ſecundae perſonae, ἐτίθεσο, ἵσασο, ἐδίδοσο, reiiciunt σ, ac deinde craſim patiuntur. ἐτίθεο, (3) ἐτίθου, (4) ἵσαω, ἵσω, ἐδίδοο, ἐδίδου.

Perfectum pasſiuum uerborum in μι corripit paenultimam, act. δέδωκα, pasſiuum δέδομαι, ſic ἕσακα, ἕσωμαι, α breui, qua lege a τίθημι diceretur τέθεμαι, ab actiuo, τέθηκα: uerum, ut in actiuo, ita & in pasſiuo, ſcribitur per ει Boeoticum, τέθεικα, τέθειμαι.

Aoriſtus primus, ἐτέθην, ἐσάθην, ἐδόθην, paenultima breui a tertia perfecti δέδοται, ἐδόθην. ſic a τέθειται, correpta paenultima dicendum erat, ἐθέθην, ſed prius θ uertitur in tenue τ, ἐτέθην.

Imperatiuus, τίθεσο, ἵσασο, δίδοσο: & abiecto σ, per craſim Atticam dicitur τίθεο, (3) τίθου, ἵσαο, (5) ἵσω, δίδοο, δίδου, ut in imperfecto. Iones enim tollunt σ, deinde Attici contrahunt.

Optatiui praeſens, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: ἱσαίμην, ἱσαῖο, ἱσαῖτο: διδοίμην, διδοῖο διδοῖτο. Perfectum uero τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο: ἑσαίμην, ἑσαῖο, ἑσαῖτο. δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. in utroque paenultima diphthongus continens figuratiuam coniugationis, ει, αι, οι, ut in actiuo. Duae autem perſonae circumflectuntur, ſi optatiuus actiuus ſit in uſu: alioqui accentus

tus est acutus in antepaenultima, δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, *possem, posses, posset*. δύναμαι enim receptum est, non δύνημι.

Subiunctiui praesens, τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, per ῆ: ἱςῶμαι, ἱςᾶ, ἱςᾶται, per ᾶ: διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, per ῶ: quorum accentus circumflexus. At ἐὰν δύνωμαι, *si possim*, acuitur in antepaenultima, quod actiuum δύνημι non sit usitatum, ut modo dictum est in optatiuo. Alii ἐὰν ἱςῶμαι, ἱςῇ, ἱςῆται: & actiuum, ἱςῶ ἱςῇς, ἱςῇ. dicitur enim ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται, per η. Perfectũ τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: ἑςῶμαι, ἑςᾷ, ἑςᾶται: δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται. prima persona in ῶμαι, secunda, & tertia in ῆ, ᾶ, ῶ.

Medii uerbi aoristus secundus fit ab actiuo, mutata longa in breuem, & interiecta syllaba μη, ἔθην, ἐθέμην: ἔδων, ἐδόμην: sed ab ἔςην, ἐςάμην non est in usu. Secunda persona ἔθεσο, ἔδοσο, & Ionice ἔθεο, ἔδοο: deinde per crasim Atticam (3) ἔθου, ἔδου. Itidem in imperatiuo, θέσο, (6) θέο, (3) θοῦ: δόσο, δόο, (7) δοῦ.

Et quidem de uerborum coniugationibus haec praecipienda duximus, reliqua suo postea loco dicturi. Nunc interim absoluamus ceteras partes orationis.

(1) *Dorice* ἱςᾶ, *reiecto* ι *subscripto*. (2) *Supple, more secundarum personarum praesentis*, τίθεσαι, ἵςασαι, *quae Ionice abyciunt* σ, τίθεαι, ἵςααι:

ac deinde Attice contrahuntur, τίθη, ἵςη. (3) Dorice ἐτίθει. sic in imperatiuo, τίθευ pro τίθου. et in aoristo secũdo medio ἔθευ pro ἔθου: atque in imperatiuο θεῦ pro θοῦ. (4) Sic a κρέμαμαι, pendeo, imperfectum ἐκρεμάμην. ἐκρέμασο, ἐκρέμαο, ἐκρέμω, pendebas: tertia persona ἐκρέματο, pendebat: ἐπίμπλω, impletus eras, a πίμπλαμαι. ἷπλω, uolabas, ab ἵπλαμαι. (5) Hinc cum ἀνὰ, ἀνίςω, surge. (6) cuius κατὰ, κατάθεο, & poetice κάτθεο. cum σὺν, σύνθεο, & contracte σύνθου, compone. (7) cum ἀνὰ ἀνάδου, redde: cum περὶ, περίδου, paciscere, fac sponsionem, tonum retrahunt.

DE . PRONOMINIBVS

PRonomina primae personae, Singul. ἐγὼ, *ego*: ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ. & per aphaeresim, μοῦ, μοὶ μέ. D. νῶϊ, νῷν. P. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Secundae personae, S. σύ, *tu*, σοῦ σοὶ, σὲ. D. σφῶϊ, σφῷν. P. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. hic υ, illic η.

Tertiae personae, Sing. οὗ, *sui*, οἷ, ἕ. D. σφὲ, σφίν. P. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. haec tria sunt primitiua.

(1) Possessiua octo, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, meus, mea, meum: σὸς, σὴ, σὸν, tuus, tua, tuum: ὃς, ἣ, ὃν, suus, sua, suum: νωΐτερος, noster duorum. σφωΐτερος, uester duorum. at de pluribus, ἡμέτερος, noster: ὑμέτερος, uester: σφέτερος, suus. Quorum omnium masculina declinantur, ut λόγος, *sermo*: neutra, ut ξύλον, *lignum*, feminina, trium in η, ut τιμὴ, *honor*: re

liquorum

liquorum quinque in ρα inflectenda, ut ἡμέρα, *dies*: ὁ νεώτερος, ἡ νεωτέρα, & ita de reliquis.

Demonstratiua duo, οὗτος, hic: ἐκεῖνος, ille.

Mascul. Sing. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, (†) ὦ οὗτος. D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. P. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι. F. S. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη. D. ταύτα, ταύταιν, ὦ ταύτα. P. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται. Neut. S. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο. ὦ τοῦτο. D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω, P. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

(†) ὦ οὗτος, *heus tu*: *secundae est personae, veluti & omnes vocatiui.*

Mascul. ἐκεῖνος. Fam. ἐκείνη. Neut. ἐκεῖνο sine ν, declinandum, ut ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον.

(2) Attici demonstratiuis addunt iota acutum, οὑτοσί, τουτουί, τουτῳί, τουτονί: ἐκεινοσί, ἐκεινηί, &c. In neutro autem singulari, τουτοί, & saepius τουτί: in plurali uero pro ταῦτα dicunt ταυτί.

Relatiuum unum, αὐτὸς, ipse, omnium personarum, αὐτὸς ἐγὼ, ipse ego: αὐτὸς σὺ, ipse tu: αὐτὸς ἐκεῖνος, ipse ille. Mascul. αὐτός Femin. αὐτή. Neut. αὐτό: ut ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον. Neut. αὐτὸ sine ν, ut τοῦτο, & ἐκεῖνο.

Composita tria, ἐμαυτοῦ, meiipsius: σεαυτοῦ,

 tuiipsius,

tuiipſius. ἑαυτοῦ, ſuiipſius. Carent autem nominatiuo. Primae perſonae maſcul. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτὸν. Eam ἐμαυτῆς, ἐμαυτῦν, ἐμαυτὴν. Neut. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Secundae perſonae, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτο, σεαυτῇ, σεαυτήν: σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό: & per craſim σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν, &c. Tertiae perſonae, ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν: ἑαυτο, ἑαυτῇ, ἑαυτήν: ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. cumq. duo praecedentia tantum habeant ſingulare, hoc etiam declinatur pluraliter, & coniunctim, (3) diuiſim, ἑαυτῶν, & σφῶν, αὐτῶν: ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὐτοῖς: ἑαυτοὺς, & σφᾶς αὐτούς. Sic ἑαυτῶν. ἑαυταῖς, ἑαυτάς: ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά. Et huius quidem plurale in omnes quoque quadrat perſonas, ἑαυτῶν, noſtrum, ueſtrum, ſuiipſorum: ἑαυτοὺς, nos, uos, ſeipſos. Sic & interdum ſingulariter ἑαυτοῦ, tuiipſius, ἑαυτὸς, teipſum. Cum reperiuntur adſpirata αὑτοῦ αὑτῷ, αὑτὸν, & ſimilia, aphaereſis eſt, pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

Infinitum pronomen uocant ὁ δεῖνα, quidam: & ſic declinatur.

Maſcul. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

Femin. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.

Neut. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνατος, τῷ δεῖνατι.

Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα: & ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα, apud poetas.

(1) *Pronomina possessiua deriuantur a tribus primitiuis: nempe* ἐμὸς, σὸς, ὃς, *a genitiuis* ἐμοῦ, σοῦ, οὗ. νωΐτερος *uero, &* σφωΐτερος, *a genitiuis dualibus poeticis* νωϊν *&* σφωϊν: *de quibus postea. Tria postrema* ἡμέτερος, *&* ὑμέτερος, *&* σφέτερος, *ducuntur a genitiuis pluralibus* ἡμῶν, ὑμῶν, *&* σφῶν. *Hic illud obiter monendum, hos primitiuorum genitiuos saepissime usurpari pro proprijs & a se ductis possessiuis: nempe* μου *pro* ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, ἐμοῦ, ἐμῆς, ἐμοῦ, *etc. per omnia genera, casus, et numeros: ita* σοῦ *pro* σὸς, σὴ, σὸν, *&c. et sic de alijs, ut* λόγος μου, *pro* ἐμὸς, *sermo meus:* μήτηρ μου, *pro* ἐμὴ, *mater mea:* ξύλον μου, *pro* ἐμὸν, *lignum meũ:* ξύλα μου, *pro* ἐμὰ, *ligna mea. sic* τὸ ὄνομά σου *pro* σὸν, *nomen tuum: &* ὁ πατὴρ ἡμῶν, *pro* ἡμέτερος, *pater noster. nam a primitiuo* ἡμῶν *ducitur possessiuũ* ἡμέτερος. *sic in vocatiuo,* πάτερ ἡμῶν *pro* ἡμέτερε, *pater noster: idem iudicato de alijs.* (2) *Eodem modo additur nominibus infinitis, siue relatiuis:* τοιοῦτος, τοιουτοσί, *talis* τοσοῦτος, τοσουτοσί, *tantus:* τηλικοῦτος, τηλικουτοσί, *tam grandis natu. componuntur enim haec tria ex* τοῖος, *talis:* τόσος, *tantus:* τηλικὸς, *tantus, & ex* οὗτος: *declinanturq. eodem modo, quo* οὗτος, *sed non assumunt* τ. *non enim dicitur* τοιοτοῦτο, *aut* τοσοτοῦτο, *sed* τοιοῦτο, τοσοῦτο, τηλικοῦτο. *& in genitiuo* τοιούτου, τοιαύτης, τοιούτου: τοσούτου, τοσαύτης. τηλικούτου τηλικαύτης, *&c. in nominatiuo plurali* τοιοῦτοι, τοιαῦται, τοιαῦτα: τοσοῦτοι, τοσαῦται, τοσαῦτα, τηλικοῦτοι, τηλικαῦται, τηλικαῦτα.

genitiuus per omnia genera τοιούτων, τοσούτων, τηλικούτων: *& adiecto* ι, τοιουτωνί, *& ita in reliquis omnibus. additur autem* ι, *ad vim significationis intendendam, vt res praesens veluti digito indicetur: quemadmodum Latinis additur met, te, pte, ce, ad significationem intendendam: egomet, tute, meapte, huiusce. Componuntur etiam haec tria cum particula* δε, τοιόσδε *(quod & Attice* τοιοσδί*) talis:* τοσόσδε, *tam multus.* τηλικόσδε, *tantus. itidem in reliquis casibus,* τοιοῦδε, τοιάσδε *: in plurali* τοιοίδε, *tales:* τοιάδε, *& Attice* τοιάδι, *talia haec, huiusmodi. idem iudicium de reliquis duobus.*

APPENDIX

De Pronominibus secundum uarias dialectos, ac primum de tribus primitiuis.

Attici nominatiuo & datiuo singulari primae personae addunt, γε, ἔγωγε, ἔμοιγε, *retracto accentu in antepaenultimam. Genitiuis vero singul. Ionice addunt* θεν: *vt* ἐμοῦ, σοῦ, οὗ *communiter: Ionice vero* ἐμέο, σέο, ἕο, *& Attice* ἐμέοθεν, σέοθεν, ἕοθεν *: ac, per syncopen vocalis* ο, *ipsi quoque Attici dicunt* ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν. *Pro* οὗ *Cyprij dicunt* φίο, *per digamma Aeolicum. quidam scribunt* γίο *per vnicum* γ.

Iones suo more syllabas circumflexas diuidunt, nempe οῦ *in* έο, εῖς *in* έες, ῶν *in* έων, ᾶς *in* έας *: poetae uero vocali* ε, *addunt* ι, *cum fuerit ante* ο, *vel* ω. *Itaque pro genitiuis* ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, *Iones dicunt* ἐμέο, σέο, ἕο. *& poetae* ἐμεῖο, σεῖο, εἷο *sic in nominatiuis pluralibus, pro* ἡμεῖς,

ὑμεῖς,

ὑμεῖς, σφεῖς, *Iones dicunt* ἡμέες, ὑμέες, σφέες: *in genitiuis pro* ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, *dicunt* ἡμέων, ὑμέων, σφέων, *& poetae* ἡμείων, ὑμείων, σφείων: *in accusatiuis pro* ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς, *dicunt* ἡμέας, ὑμέας, σφέας. *Illa quoque Ionica uidentur* ἕοι *pro* οἱ, *sibi, &* ἕε *pro* ἕ, *se: poetice quoque* ἕθεν. *Est etiam Ionum* σφὶ, *uel* σφὶν, *pro* σφίσι, *sibi, in datiuo plurali.*

Dores genitiuos in ου *per* ευ, *suo more, efferunt, quod etiam faciunt Aeoles, pro* ἐμοῦ, *uel* μοῦ, σοῦ *uel* τοῦ, οὗ, *dicentes* ἐμεῦ, μεῦ σεῦ, τεῦ, εὗ. *Nominatiui plurales in* ες *desinunt Dorice, & Aeolice, more nominum quinctae declinationis, atque* η *initiale mutatur in* α, *quod Aeolice notatur spiritu tenui, & positione producitur, geminato* μ *sequente: eodem modo* υ *& laeuigatur & producitur: ut pro* ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, *Dores dicunt* ἅμες, ὕμες, σφὲς, *geminato* μ, ἅμμες, ὕμμες: *& Aeoles* ἄμμες, ὔμμες, σφές, *quod uero hic diximus de* η *&* υ, *habet eodem modo locum in reliquis casibus pluralis numeri. nam Dores dicunt* ἅμες, ἁμῶν, *uel* ἁμέων, ἁμῖν, ἁμᾶς, *Aeoles uero* ἄμμες, ἄμμων, *uel* ἀμμέων, ἄμμιν, *uel* ἄμμι *reiecto* ν, ἄμμας: *sic in secunda persona Aeolice* ὔμμες, ὔμμων, *uel* ὐμμέων, ὔμμιν, *uel* ὔμμι, ὔμμας. *Porro in nominatiuo, & accusatiuo dualis numeri, et Dores, & Aeoles dicunt* ἄμμε, ὔμμε, *&* σφέ, *a nominatiuis plural. Aeolicis* ἄμμες, ὔμμες, σφὲς, *reiecto* ς: *poetae uero utuntur interdum his dualibus pro accusatiuis plur. atque* σφὲ *pro* ἓ *accusatiuo singul. id est, se, uel ipsum. Praeterea Dores in singul. secundae personae,* τ *pro* σ *ponunt, pro* σὺ, σοῦ *siue* σεῦ, σοὶ, σὲ, *dicentes* τύ, τοῦ, *siue* τεῦ, τοὶ, τὲ *atque* τὺ, *ut in nominatiuo: & in*

acc-

accusatiuo quidem est e numero dictionum encliticarum, in nominatiuo uero non item. Addunt etiam Dores nominatiuo singul. primae, & secundae personae per paragogen syllabam νη, ἐγώνη, τυύνη: *&* ἐγών, *pro* ἐγώνη *(Aeolice* ἐγῶν*) addunt etiam particulam expletiuam* γα, *ut Attici* γε, ἐγώνγα, τύγα. *Boeotice* ἰώγα *&* ἰώνγα, *pro* ἐγώνγα. *dicunt quoque Dores* ἐμίν *pro* ἐμοὶ. *&* μὶν *siue* νὶν, *pro* ἕ, *ducentes a nominatiuo inusitato* ἳ *pro* ὅς, *cuius accusat. est* ἵν: *unde praepositis* μ. *&* ν *fiunt* μὶν, *&* νὶν *in maximo usu apud poetas: atque non solum sunt numeri singularis, sed etiam pluralis, & omnis generis: tamen habent alium accusatiuum plural. nempe* ψὲ *pro* σφᾶς. *Poetae quoque dicunt* τὶν *&* τεὶν *pro* σοὶ *& pro* ἡμῖν, *&* ὑμῖν *correpto* ι, *dicunt* ἡμίν *&* ὑμίν, *ultimam acuentes. Attice uero retrahitur accentus,* ἥμιν. *Usurpant quoque poetae casus duales in contractos, a quibus facti sunt communes: ut poeticae* νῶϊ, νῶϊν, σφωϊ, σφῶϊν, *& communiter* νὼ, νῷν, σφὼ, σφῷν. *ubi notandum,* νὼ, *&* σφὼ, *neque circumflecti, neque habere* ἰῶτα *subscriptum. Porro* σφὲ *&* σῳὶν *communiter, fiunt per syncopen a poeticis* σφεέ *(quod &* σφωέ *&* σφὼ*)* σφωϊν, *acuta ultima. Pro datiuo plurul.* σφίσι, *poetae usurpant dualem* σφὶ, *& per apocopen* φὶν, *& per aphaeresim* φὶν. *Hoc quoque notandum, primitiuum tertiae personae* ὅς, *quocumque modo uarietur, siue per casus, siue per dialectos, saepenumero habere significationem relatiui* αὐτὸς, *id est, ipse. & possessiuum ab eo deductum* σφέτερος *sumi pro* ὑμέτερος. *Atque dat.* οἱ *usurpari pro genitiuo* οὗ.

Attici, & Iones genitiuos in ου *per* οιο, *& Dores per* ω, *efferunt, non aliter, quam in nominibus tertiae declinationis: ut* ἐμοῖο, *pro* ἐμοῦ, *mei:* σοῖο, *pro* σοῦ, *tui:* οἷο *pro* οὗ *&* ἑοῖο *pro* ἑοῦ, *sui. Dores autem, & poetae, in possessiuo* σὸς, *(ut diximus de primitiuo* σὺ *) mutant* σ *in* τ, *& interserunt* ε*: quod etiam faciunt in* ὅς, *dicentes* τεὸς, τεὰ, τεὸν. τεῶ τεᾶς, τεῶ, *&c. pro* σὸς, σὴ, σὸν. *sic* ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, *pro* ὅς, ἥ, ὅν. *Aeoles articulum cum pronomine miscent,* ὁ σὸς, ὄσος, *tuus:* ἡ σὴ, ἤση, *tua:* τὸ σὸν, ὄσον, *tuum, cum spiritu tenui, & retracto tono. Ducunt quoque Dores alia possessiua a nominatiuis pluralibus propriis, nempe* ἁμὸς, ἁμὴ *&* ἁμὰ, ἁμὸν: ὑμὸς, ὑμὴ, *&* ὑμὰ, ὑμὸν: σφὸς, σφὴ, *&* σφὰ, σφὸν, *a nomin. plural. Dorice* ἅμες, ὕμες, σφὲς*: his utuntur pro* ἡμέτερος, ὑμέτερος, *&* σφέτερος. *ducunt etiam* ἡμὸς *pro* ἁμὸς *uel* ἡμέτερος, *ab* ἡμεῖς. *Ab* ἐκεῖνος, *poetae, & Aeoles auferunt* ε, κεῖνος, κείνη, κεῖνο. *Dores uero, uertentes* κ *in* τ, *&* ει *in* ῃ *diphthongum impropriam, dicunt* τῆνος, τῆνα, τῆνο: *tamen quidam per* η *monophthongum malunt scribere,* τῆνος, *&c. Ab* ἐκεῖνος *fit apud Aristotelem* ἐκείνινος, *sicut Cicero Epistolarum fam. lib. 3. ex Lentulo formauit Lentulitatem, & ex Appio Appietatem. sic ab* ἡμέτερος *fit* ἡμετέρειον, *apud Anacreontem. In demonstratiuo* οὗτος *& relatiuo* αὐτὸς, *& ab eo compositis, Iones ante diphthongos, & uocales ultimae syllabae longas (praeterquam in duali, & nominatiuo plurali) praeponunt* ε, *dicentes* έη, *&* έης, *pro* η, ης: έου, *&* έους, *pro* ου, ους. έω, *&* έων, *pro* ῳ, ων. έας, *pro* ας: έοις, έαις, *(&, addito* ι, έοισι, έῃσι, αιῃ *) pro* οῖς, αι. *hoc modo* οὗτος, *genit.* τουτέου, *dat.* τουτέῳ, *genitiuus plural.* τουτέων,

dat.

dat. τουτέοισιν, accusat. τουτέους. sic fem. αὐτέη, αὐτέης, αὐτέῃ, αὐτέην: in plural. τουτέων, datiuus αὐτέῃσιν, accusat. αὐτέας. Idem iudicium de αὐτὸς, genitiuus αὐτέου, dat. αὐτέῳ, genit. plural. αὐτέων, dat. αὐτέοισιν, accusat. αὐτέους. femin. αὐτέη, αὐτέης, αὐτέῃ, αὐτέην. gen. plural. αὐτέων, αὐτέῃσι, αὐτέας, sic & eius composita ἐμεαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, &, crasi Attica, ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ αὑτοῦ, Ionice, absque crasi, & uerso αυ in ωυ, ἐμεωυτέου, σεμεωυτέου, ἑωυτέου, dat. ἐμεωυτέῳ, σεωυτέῳ, ἑωυτέῳ. in plur. tertiae personae gen. ἑωυτέων, dat. ἑωυτέοισι. Idem ferme sentiendum de relatiuo αὐτὸς, dum componitur cum articulo praepositiuo, qui efficit, ut significet, idem, eadem, idem. ὁ αὐτὸς, Ionice ὠυτός. in genitiuo, & datiuo pro mascul. & neut. τοῦ αὐτοῦ & contracte ταὐτοῦ, Et Ionice τωυτέου, eiusdem: τῷ αὐτῷ, & ταὐτῷ: Ion. τωυτέῳ, eidem. neutrum in nominatiuo, & accus. τὸ αὐτὸ, ταὐτὸν, assumpto ν: Ion. τωυτὸ, idem, in plural. τὰ αὐτὰ, ταὐτὰ, eadem. (3) Declinatur etiam in singulari diuisim, praecipue apud Homerum, ἕο αὐτοῦ, sui ipsius: ἑοῖ αὐτῷ, sibi ipsi, ἕε αὐτὸν, seipsum.

ARTICVLVS. DVPLEX

PRaepositiuus, ὁ, ἡ τό, quem antea declinauimus, (pag. 16. & 17) (1) Subiunctiuus, ὅς, ἥ, ὅ, ualens relatiuum, qui, quae, quod.

Masc. S. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. D. ὤ, οἷν. P. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.
Fem. S. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. D. ἅ, αἷν. P. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.
Neut. S. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. D. ὤ, οἷν. P. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Da-

Datiuus ᾧ adſpiratur: aduerbium autem uocandi ὦ lenem habet ſpiritum, nec ι ſubſcriptum.

Praepoſitiui articuli pro interrogatiuis ſumuntur (2) τῷ, pro τίνι, cui? & pro infinitis, εἴτῳ pro εἴτινι, ſi cui. (3) Capiuntur & pro demonſtratiuis pronominibus, τὸν, pro τοῦτον hunc: τὼ, pro ταύτην, hãc. Id quod crebrum eſt adiectis coniunctionibus, δε, & γε, ὅδε, τόδε: ὅγε, ἥγε, τόγε, pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο, (4) Iidem in reliquis caſibus, τοῦδε, τῷδε, τόνδε, pro τούτου, τούτῳ, τοῦτον. Attici pro ὅδε, & τόδε dicunt ὁδὶ, & τοδί.

Subiunctiui articuli componuntur cum nomine infinito, τίς, τινός. Maſcul. ὅςις, (5) οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Fem. ἥτις, ἧστινος. Neut. ὅ, τι, οὗτινος. ſcribitur autem, ὅ, τι per diſtinctiunculam, ut differat a coniunctione ὅτι. quod. Additur & (6) περ, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, qui, quae, quod.

Praepoſitiui articuli officium eſt, rem certam ſignificare, ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librum, nempe iſtum certum, de quo inter nos conſtat. Quamquam Attici, ornatur gratia, nunc addant articulum, nunc rurſus auferant. Habent praeterea locum in diuiſionibus, adiuncta coniunctione μὲν & δέ, ut (7) ὁ μὲν, ὁ δὲ, hic quidem, ille autem: τὸν μὲν, τὸν δὲ, hunc quidem, illum uero.

(1) *Articuli ſubiunctiui fiunt a praepoſitiuis, abiecto* τ: *ubi uero in praepoſitiuis deeſt* τ, *additur accentus in ſubiunctiuis: atque maſculino* ὁ *ſubnectitur* ς, ὅς. *Apud poe*

tas tamen interdum inuenitur ſine ς, ὁ pro ὅς. Praeterea praepoſitiui plurales οἱ, αἱ, inueniuntur Dorice, & poetice cum τ, & accentu, τοὶ, ταί. Ceterum articuli, et praepoſitiui, et ſubiunctiui, recipiunt uarietatē dialectorum, non aliter, quam ſecunda nominum declinatio, per quam inflectitur articulus femininus: aut tertia, per quam maſculinus, & neuter uariantur: ut Dorice, ἁ μῦσα, τᾶς μύσας, τὰ μούσα, τὰν μοῦσαν, pag. 27. τᾶν & Aeolice τάων, pro τῶν genitiuo plurali feminino. pag. 28. & 29, τῇς, τῇσι, ſiue τῇσιν, pro ταῖς Ionice, pag. 27. & 28. ſic τοῖσι, ſiue τοῖσιν, pro τοῖς. In genitiuo ſingul. maſculino, & neutro τοῖο Ionice, & τῷ Dorice pro τοῦ, & τὼς pro τοὺς. tamen non raro inuenies apud poetas articulum, iuxta dialectum communem, licet caſus illius alia dialecto efferatur, τῆς μύσας, uel τᾶν μύσας, in genitiuo ſingulari. Idem iudicato de reliquis. (2) Sic τοῦ & poetice τέο, atque τεῦ, pro τίνος, cuius? (3) Idem nonnumquam faciunt articuli poſtpoſitiui, ut ὅς pro οὗτος. Articulus autem femininus. datiui ſingularis, tam praepoſitiuus, quam ſubiunctiuus, aduerbiaſcit. τῇ, eo, ea, qua: & τῇδε, huc, hic. idem facit τῷ apud poetas. Ponuntur etiam interdum apud poetas articuli praepoſitiui pro ſubiunctiuis: ut ὁ pro ὅς, &c. (4) Datiuus pluralis τοῖσδε recipit appoſitionem ſyllabae σι τοῖσδεσι, uel poetice τοῖσδεσσι, ſequente uocali τοῖσδεσιν, & τοῖσδεσσιν. (5) Attici pro οὗτινος, & ᾧτινι, dicunt ὅτου, ὅτῳ: & Iones facta ſolutione, ὅτεο, ὅτεῳ, in genitiuo plurali ὀτέων, in datiuo ὀτέοισι. Dores uero ὅτεῦ, pro ὅτου: & Aeoles, ac poetae, ὅττεο, pro ὅτεο. Atque in ὅτου, ὅτῳ, ὅτεο, &c. ο initiale non uariatur: at in ὅςτις,

οὗτι-

οὗ τινος, ᾧ τινι, &c. utraque pars compositionis declinatur, ὅς κ ᾧ, &c. ac τὶς, τινὸς, τινὶ, &c. sed accentus manet tantum in prima parte compositionis, nam τίς, τινὸς, est dictio enclitica, ut dicetur in Accentuum tractatu. (6) *In ὅνπερ, ἥνπερ, οἷνπερ & ὧνπερ consonans ν, manet ante π, contra regulas Grammaticorum, iuxta quas debet mutari in μ, uerum retinetur ν, quia re uera sunt duae dictiones. περ enim est coniunctio expletiua, & enclitica, quapropter accentu destituitur: quo fit, ut pro unica dictione habeantur,* (7) *ὁ μὲν, cum similibus, refertur ad propinquius: ὁ δέ, ad remotius. interdum tamen contrario modo se habent, idq. non solum apud poetas, sed & apud oratores, sicut apud Latinos, hic, & ille.*

TRES orationis partes, aduerbium, coniunctionem, & praepositionem, breuiter perstringemus: nam auctorum lectione praestat eas discere, quam praeceptionibus grammaticis.

ADuerbiorum significationes sunt uariae. Tẽporis, νῦν, nunc, τότε, tunc. (1) Loci, ἐνταῦθα, hic: ἐν, ἐκεῖθεν, illinc: δεῦρο, huc. Qualitatis, εὖ, bene: κακῶς, male. Quantitatis, ἅπαξ, semel, δὶς, bis; & cetera omnia, quemadmodum apud Latinos.

Qualitatis aduerbia plurima fiunt a genitiuo plurali, τῶν σοφῶν, sapientum, σοφῶς, sapienter: καλῶν, *pulchrorum*, καλῶς, pulchre. (2) Alia in δον exeunt, κυνηδὸν, canine: βοτρυδὸν, racematim. Quaedam in ϛι, Ἑλληνιϛὶ, Graece: Ῥωμαϊϛὶ, Romane. Cum

aduer-

aduerbijs numerantur, quas uocamus interiectio-
nes, ἰοὺ, hei: οἴμοι, hei mihi: βαβαὶ, papae.

(1) *Localia, finita in θι σι χοῦ, & χῆ significant in lo-*
co, ut οὐρανόθι, in caelo: Ἀθήνησι, *Athenis:* πάντοθι, παντα-
χοῦ, & πανταχῆ, *ubique, ubiuis. Finita in* θεν, *siue* θε, &
poetice in θεν, *siue* θε, *significāt de loco, ut* οὐρανόθεν, οὐρα-
νόθε, οὐρανόθεν, οὐρανόθε, *e caelo. In* δε, σε, ζε, *ad locum, ut*
οὐρανόνδε, & οὐρανόσε, *in caelum :* Ἀθήναζε, *Athenas.*
(2) *Alia in* δην, συλλήβδην, *collectim. Alia in* ην, ἀντι-
βίην, *contra, ex opposito. Alia in* ι, πανοικὶ, *cum tota do-*
mo, nullo relicto: πανστρατὶ, & πανστρατιᾷ, *siue* πανστρατιῇ,
cum toto exercitu : nam multa formam datiui singularis
secundae declinationis habent. Alia in ει, ἀθεεὶ, *sine deo,*
sine deorum numine : ἀσπουδεὶ, *sine foedere, aut libatione:*
αὐτοβοεὶ, *statim, subito, & cum clamore. Praeterea adie*
ctiua neutra tam singularis, quam pluralis numeri, sae-
pe pro aduerbijs sumuntur, ut ὀξὺ *pro* ὀξέως, *acute.* τὰ πρῶ-
τα *(ubi etiam praeponitur articulus) pro* πρώτως, *pri-*
mum. sic τὰ πολλὰ, *pro* πολλαχῶς, *saepe:* ἄλλα *pro* ἄλλως,
aliter. Quaedam etiam exeunt in άκις, *quae quantita-*
tis dicuntur, ut τετράκεις, πεντάκις, ἑξάκις ἑπτάκις, ὀκτά-
κις, *quater, quinquies, sexies, septies, octies. sic* ὀλιγάκις,
paucies, raro, parce, πολλάκις, *& Aeolice per ellipsim* πολ-
λάκι, *saepe, frequenter. Nonnulla quoque poetice in* δις,
ἀμοιβαδὶς, *uicissim.*

Coniunctiones sunt, Copulatiuae, μὲν, *quidem:*
δὲ, *uero:* τὲ, *que:* καὶ, *&.* Disiunctiuae, ἢ, *uel* ἤτοι,
siue.

siue. Continuatiuae, εἰ, *si* εἴπερ, *siquidem.* Subcontinuatiuae, ἐπειδὴ, *postquã:* ἐπειδήπερ, *simulatque.* Caussales, ἵνα, *ut:* ὅπως, *quo:* γὰρ, *enim:* ὅτι, *quod:* διότι, *propterea quod.* Dubitatiuae, ἆρα, *an:* μῶν, *num:* μὴ, *numquid.* & quaecumque praeterea de significationibus coniunctionum dici solent.

PRaepositiones monosyllabae sunt sex, (1) ἐν, εἰς, uel ἐς. ἐκ, uel ἐξ, πρό, (2) πρὸς, σύν, pro quo Attici ξὺν in compositis.
Disyllabae duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, (3) ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.
Consonantem praecedit ἐκ, (4) uocalem ἐξ: ἐκ γῆς, *ex terra:* ἐξ αὐτοῦ, *ex ipso.*

Praepositionum uaria significata quaere in fine Syntaxeos. Poetae, pro ἐν, *dicunt* ἐνὶ, *&, mutato accentu,* ἔνι: *sed tum uel postponitur suo casui, uel sumitur pro ea compositione, quae fieret ex ea, & ex* ἐστὶ, *nempe pro* ἔνεστι, *licet. sic* μέτα *pro* μέτεστιν, *adest, est copia, uel ius, uel participatio:* πάρα *pro* πάρεστι, *licet, datur, constat:* ἔπι *pro* ἔπεστιν, *inest, adest, potestas, et arbitrium est:* πέρι, *pro* περίεστι, *superest: sumitur etiam* πέρι *aduerbialiter, pro ultra, supra modum:* ἄπο, *pro* ἄπεστιν, *abest, deest: aduerbialiter procul.* ὕπο *pro* ὕπεστι, *subest.* (2) *Pro* πρὸς *Dores* ποτὶ *dicunt:* ποτὶ τὰν Ἀμαριλλίδα, *pro* πρὸς τὴν Ἀμαριλλίδα, *ad Amarillidem. sic in compositione* πόταγε, *pro* πρόσαγε, *admone:* ποτάγχυμεν, *appropinquamus, pro* προσάγχυμεν *a* προσάγχυμι: πότεχε, *adhibe, pro* πρόσεχε: ποτόσδω,

oleo, pro προσόζω: ποτείδω, *adspicio, pro* προσείδω: ποτιμάττω: *pro* προσμάττω, *admisceo*: ποθορῴω, *inspicio, pro* προσοράω: *ubi* τ *mutatum fuit in* θ, *quod* ο *in simplici* ὁράω *notetur spiritu aspero.* (3) *Aeolice* ἀμπὶ: *hinc* ἀμπέχω, *induo*: ἀμπίχομαι & ἀμπέχομαι, *induor, pro* ἀμφέχω, ἀμφίχομαι, *ex* ἀμφὶ, & ἔχω, & ἴχομαι, *habeo* (4) *Tamen in fine uersus ponitur* ἐξ, *etiam sequente consona in principio sequentis uersus, ut apud Theocritum Idyllio 27.*

ἀμφοτέρων ἐξ
Τείχων ἄνδρες ἔβαινον,
utriusque ex muris uiri ueniebant.

Hactenus de partibus orationis ea conscripsimus, quae Graecas litteras auspicantibus omnino putamus necessaria, & citra quorum cognitionem frustra legendis auctoribus operam impendant. Nunc, quae praeterea dicenda snnt de nomine, & uerbo, carptim, & breuiter annotabimus.

ANNOTATIONES IN. NOMINA. ADIECTIVA

TErtiae declinationis masculini in ος puri, aut ος, femininum est (1) α: non puri, η: neutrum semper ον: ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, *sanctus, a, um.* ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν, *floridus, a, um.* ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, *bonus, a, um*. Excipe ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη, per η, *octauus, a.*

Attici ος communiter accipiunt, (2) maxime in compositis & deriuatis, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, *sapientiae studio-*

diosus, a: πάμφιλος, *omnibus amicus, a*: τὸ φιλόσοφον, πάμφιλον: ὁ καὶ ἡ κόσμιος, τὸ κόσμιον, *ornatus, a, um*.

Quartae declinationis commune ως, neutrum ων: ὁ, καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων, *fertilis, fertile*.

Quinctae commune ην, τὸ εν: ὁ, καὶ (3) ἡ τέρην, τὸ τέρεν, *tener, tenera, tenerum*.

Commune ων, neutrum ον, ὁ, καὶ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον, *felix*. sic comparatiua, ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, *maior, maius*.

Masculinum ας, femininum αινα, neutrum αν: ὁ μέλας, *niger*: τάλας, *miser*: ἡ μέλαινα, τάλαινα: τὸ μέλαν, τάλαν. Sed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, *omnis*: sic composita ἅπας, *omnis*: σύμπας, *uniuersus*.

Mascul. εις, ἡ εσσα, τὸ εν, ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratiosus, a, um*.

Commune ης, τὸ ες: ὁ, καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *uerus*.

Commune ις, τὸ ι, compositum: ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, *gratiosus*: φιλόπατρις, *studiosus patriae*: τὸ εὔχαρι, φιλόπατρι.

Masc. ύς, ἡ εῖα, τὸ ύ: ὁ γλυκὺς ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκὺ. *dulcis*.

Commune υς, τὸ υ: ὁ, καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ, *non lacrymans*.

Commune ους, τὸ ουν: ὁ, καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν, *multipes*.

(4) Pauca trium generum sub una uoce, ὁ, ἡ, τὸ, ἅρπαξ, *rapax*: μάκαρ, *beatus, a, um*.

Femininum habent & substantiua, ὁ λέων, *leo*: δράκων, *draco*: (5) θεράπων, *famulus*, ἡ λέαινα, *leaena*: δράκαινα, *dracaena*: θεράπαινα, *famula*: ὁ βασιλεὺς,

rex: ἄναξ, rex: (6) ἡ βασίλισσα, regina: ἄνασσα, regina: ὁ ψάλτης, cantor: (7) ἡ ψάλτρια, psaltria: (2) ὁ παρακώτης, maritus: ἡ παράκοιτις, uxor: ὁ δεσπότης, dominus: ἡ δεσπότις, & δέσποινα, domina. (1) Ionice tamen ubique η, ἡ ἁγίη, ἡ ἀνθηρή, ueluti ἡ καλή: & Dorice ubique α: ἡ, uel ἁ καλά. ἡ, uel ἁ ὀγδόα, ueluti ἡ ἁγία, ἡ ἀνθηρά. Vide pag. 23. & 26. (2) Dixit maxime in compositis, & deriuatis: nam simplicia, & primitiua, raro admodum in prorsa oratione communis generis inueniuntur: apud poetas uero non raro, neque solum adiectiua in ος, sed & quaeuis participia tertiae, uel quinctae declinationis, atque etiam nomina adiectiua quinctae, quae communiter sunt tantum masculina. φιλόσοφος autem communiter ex φίλος, amicus, & σοφος, sapiens: πάμφιλος uero ex πᾶν, omne, et φίλος. Porro κόσμιος deriuatur ab ὁ κόσμος, mundus. (3) Dicitur etiam ἡ τέρεινα, & Ionice τερείνη: hinc apud Euripidem τερείνην ὄψιν, tenerum oculum. (4) Vel potius nulla. non enim inuenitur τὸ ἅρπαξ, sed dicendum, ἁρπακτικόν. Hesiodus quidem dixit ἅρπαξ in feminino, δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, datio bona, rapina autem mala. ubi ἅρπαξ pro ἁρπαγή. neque etiam legitur ἡ, aut τὸ μάκαρ: sed ἡ μάκαιρα, beata, τὸ τὸ δαιμον, beatum. (5) Legitur, ὁ θέραψ, ἀπὸς, pro θέραπον, & ἡ θεραπενὶς ἴδος, pro θεράπαινα. Femininum etiam in αινα, facit Λάκων, ἡ Λάκαινα, Lacon, Lacaena, & apud poetas γείτων, γείταινα, uicinus, uicina, γνάθων, γνάθαινα. obsonator, obsonatrix, θέων, θέαινα, deus, dea, ἰχθυοπώλης, ἰχθυοπώλαινα, ichthyopola, qui, aut quae uendit pisces, λύκος, λύκαινα, lupus, lupa, μάγειρος, μαγείραινα, coquus, coqua,

μύ-

μύρος μύραινα murus, murena, nomen piſcis, σκόρπιος, σκόρπαινα. quae & σκορπὶς, ſcorpius piſcis mas, ſcorpio femina ὁ τέκτων, τέκταινα, aedificator, aedificatrix, (6) Vel ἡ βασίλινα, atque βασίλεια, accentu in antepaenultima: at ἡ βασιλεία, acuta paenultima, eſt regnum. faciunt quoque femininum in σσα, πένης ἡ πένησσω, pauper, πρόφρων, ἡ πρόφρασσα, beneuolus, a, φὰν, φασσα, palumbus mas, & femina, & pleraque gentilia, ut ὁ θρᾷξ, ἡ θρᾶσσα, & Attice θρᾶττα, Thrax, Thraſſa, uel Threicia, dicitur etiam τρηὶξ & τρηΐσσα, pro eodem, κρὴς, κρῆσσα, Cretenſis, λίβυς, λίβυσσα, Libys, Libyſſa, qui, uel quae eſt ex Libya, Φοίνιξ, Φοίνισσα, Phoenix, Phoeniſſa. at ὁ κὰρ, ἡ κάριν, & κάρεια, qui aut quae eſt e Caria. & ὁ Σκύθης, ἡ Σκύθις, Scytha. (7) Sic ἡ ποιήτρια, poetria, ab ὁ ποιητὴς, οῦ, poeta. ſunt & finita in τρὶς, ut ὁ αὐλητὴς, ἡ αὐλητρὶς, ίδος, tibicen, tibicina. (8) Sic ὁ ἐργάτης, ου, operarius: ἡ ἐργάτις, ίδος, operaria, operatrix, ὁ προστάτης. ου, praeſes, praefectus, ἡ προστάτις, ιδος, mulier quae rei alicui praeſidet, tutatrix, ὁ προφήτης, ου, propheta, ἡ προφῆτις, ιδος, prophetiſſa. at haec poetica ſunt, ὁ δότης, ου, ἡ δότειρα, dator, datrix, dicitur pro eodem ὁ δοτήρ, ῆρος, & δώτηρ, & δώτωρ, ἡ δώτυρα.

NVMERALIA
CARDINALIA

S. Maſcul. (1) εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, unus, unius, uni, unum.

Fem: μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Neutr: ἕν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

D. δύο, duo: & δύω Attice. (2) δυοῖν, & δυεῖν, pro feminino.

P. communia, τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, tres, trium, tribus.

Neutra, τρία, τριῶν, τρισὶ τρία: tria, trium, tribus.

Sic οἱ, αἱ (3) τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, quattuor: τῶν τεσσάρων, τοῖς, ταῖς, τοῖς τέσσαρσι, τοὺς, τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quattuor usque ad centum, sunt (4) indeclinabilia, πέντε, quinque (5) ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, decem, ἕνδεκα, (6) δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαὲξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, (7) εἴκοσι, uiginti: εἰκοσιεῖς εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα ἑβδομήκοντα, (8) ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, ἑκατὼν, centum: hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, ducenti, tae, ta: τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, mille: δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετραχίλιοι, πεντακισχίλιοι ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀγδοακισχίλιοι: ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, decies mille: δισμύριοι: & ita in reliquis.

Ordinalia, πρῶτος, primus: δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος, δέκατος, decimus: ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, &c. εἰκοστὸς, uigesimus: εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, centesimus: διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c. χιλιοστὸς, millesimus: δισχιλιοστός, μυριοστὸς, decies millesimus. δισμυριοστὸς: & sic deinceps.

(1) Οὐ-

(1) Οὐδεὶς & μηδεὶς ex εἷς composita, declinatur etiam in plurali, οὐδένες. μηδένες, nulli, οὐδένας, μηδένας, nullos. (2) δυοῖν est omnis generis: pro quo poetae dicunt in datiuo, δυσὶ. dicunt etiam δύς per omnes casus, praeterquam in datiuo. Hic notandum, hoc nomen, re uera duale, iungi substantiuis, & articulis, ac uerbis non solum dualibus, sed etiam pluralibus. Inuuenitur quoque genitiuus pluralis, τῶν δύων. (3) Ionice τέσσερες: Dorice τοὶ, ταὶ τέτορες, τετόρων, τετόρεσσι, τέτορατ: τὰ τέτορα. poetice οἱ αἱ πίσυρες, τὰ πίσυρα, τῶν πισύρων, τοῖς, ταῖς, τοῖς πισύρεσσι, τοὺς, τὰς πίσυρας: τὰ πίσυρα: Aeolice, οἱ, αἱ πέσσυρες, &c. (4) Inuenitur tamen δυοκαίδεκον, pro δώδεκα, uel δυοκαίδεκα: & τριηκόντων, pro τριάκοντα, quod Ionice dicitur τριήκοντα, uerso α in η: sic τεσσερήκοντα, pro τεσσαράκοντα: & διηκόσιοι, pro διακόσιοι. (5) ἐξ in compositione praepositum consonanti fit ἐκ, ut ἑκκαίδεκα, sedecim. (6) Vel δυοκαίδεκα, addita coniunctione copulatiua καὶ, & praeposito minori numero: sic τρεισκαίδεκα, τεσσαρεσκαίδεκα πεντεκαίδεκα, &c. ut una dictio composita, uel etiam ut tres dictiones, δύο καὶ δέκα, τρεῖς καὶ δέκα. (7) Dorice εἴκατοι. (8) Ionice ὀγδώκοντα.

Deriuantur & alia numeratiua ab his numeralibus finita in πλους, πλάσιος, & ας, ut διπλοῦς, τριπλοῦς, τετραπλοῦς, πενταπλοῦς, ἑξαπλοῦς, ἑπταπλοῦς, ὀκταπλοῦς, ἐννεαπλοῦς, δεκαπλοῦς, &c. Id est, duplex, triplex, &c. διπλάσιος, τριπλάσιος, τετραπλάσιος, πενταπλάσιος, ἑξαπλάσιος, ἑπταπλάσιος, ὀκταπλάσιος, ἐννεαπλάσιος, δεκαπλάσιος, &c. Finita in ας feminina sunt, ἡ μονὰς,

δυὰς, τριὰς, τετρὰς, πεμπὰς, ἑκτὰς, ἑπτὰς, ὀγδὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, χιλιὰς, μυριὰς, *unitas, duitas, trinitas, quaternitas, quinarius, senarius, septenarius, octonarius, nouenarius, denarius, millenarius, decies millenarius. Et illa, quae dierum spatium significant,* τριταῖος, τεταρταῖος, πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, ὀγδοαῖος, ἐνναταῖος, δεκαταῖος, δωδεκαταῖος, *tertianus, quartanus, quinctanus &c. id est, erūpēs, aut aliquid agēs die tertio, quarto, quincto, sexto, &c.*

GRADVS. COMPARATIONIS

Comparatiuus in τερος: Superlatiuus in τατος. Quae uero terminationes adiectiuorum admittant comparationem, & qua ratione, aut littera tollatur, aut uocalis permutetur, planum est ex sequentibus exemplis, quae in singulis terminationibus collocauimus loco praeceptionum.

ος { ἔνδοξος,	ἐνδοξότερος,	ότατος,	*gloriosus.*
πρᾶος,	πραότερος,	πραότατος,	*mitis.*
σοφὸς,	σοφώτερος,	σοφώτατος,	*sapiens.*
ων σώφρων,	(1) σωφρονέστερος,	σωφρονέστατος,	*modestus.*
ας μέλας,	(2) μελάντερος,	μελάντατος,	*niger.*
εις χαρίεις,	χαριέστερος,	έστατος,	*gratiosus.*
ης εὐσεβὴς,	εὐσεβέστερος,	εὐσεβέστατος,	*pius.*
ους ἁπλοῦς,	ἁπλούστερος,	ἁπλούστατος,	*simplex.*
υς εὐρὺς,	εὐρύτερος,	εὐρύτατος,	*latus.*

Ex ος, (3) praecedente longa uocali, uel natura, uel positione, fit ότερος, & ότατος per ο μικρόν: ut ἔνδοξος, πρᾶος: alioqui, si praeit breuis, per ώτερος, & ώτατος, ut σοφός. At κενὸς, κενότερος, κενότατος, *uacuus*. στενὸς, στενότερος, στενότατος, *angustus*.

Irregulariter comparantur ἀγαθὸς, *bonus*: comparatiuus, ἀμείνων, ἀρείων, (4) βελτίων, κρείττων, λωίων, *melior*: superlatiuus, ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, & quandoque ἀγαθώτατος, *optimus*.

Κακὸς, *malus*: comparatiuus, (5) κακίων, χείρων, (6) χερείων, *peior*: superlatiuus, κάκιστος, χείριστος, *pessimus*.

καλὸς,	(7) καλλίων,	κάλλιστος, *pulcher*.
αἰσχρὸς,	αἰσχίων,	αἴσχιστος, *turpis*.
ἐχθρὸς,	ἐχθίων,	ἔχθιστος, *inimicus*.
ῥᾴδιος,	ῥᾴων,	ῥᾷστος, *facilis*.
λάλος,	(8) λαλίστερος,	λαλίστατος, *loquax*.
φίλος,	(9) φίλτερος,	(10) φίλτατος, per syncopē
pro	φιλώτερος,	φιλώτατος, *amicus*.
μέγας,	(11) μείζων,	μέγιστος, *magnus*.
πολὺς,	(12) πλείων,	πλεῖστος, *multus*.

Haec, (13) βαθὺς, *profundus*: βραδὺς, *tardus*: γλυκὺς, *dulcis*: ἡδὺς, *suauis*: παχὺς, *crassus*: ταχὺς, *celer*: ὠκὺς, *uelox*, habent ύτερος & ύτατος, ut εὐρὺς: uel ίων & ιστος, βαθίων, βάθιστος. ceterum ταχὺς, etiam facit (14) θάσσων.

Μικρὸς,

Μικρὸς, μικρότερος, μικρότατος, *paruus*: uel comparatiuus, (15) ἐλάττων, ἥττων, μείων: superlatiuus, ἐλάχιστος.

Comparatio & ex (16) substantiuo κέρδος, *lucrũ*, κερδίων, *lucrosior*, κέρδιστος, *lucrosissimus*.

Etiam in uerbis locum habet, (17) βάλλω, *mitto*, βέλτερος, βέλτιστος, *melior, optimus*: φέρω, *fero*, φέρτερος, *praestantior*, φέρτιστος, φέριστος, & φέρτατος, *praestantissimus*.

In aduerbiis, ἄνω, *supra*, ἀνώτερος, ἀνώτατος, *superior, supremus*: κάτω, *infra* κατώτερος, κατώτατος, *inferior, infimus*: μάλα, *ualde*, μᾶλλον, μάλιστα, *magis, maxime*: πόῤῥω, *longe*, ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος, *longior, longissimus*: (18) πέρα, *ultra*, περαιτέρω, περαίτατον, *ulterius, ultimum*: ἐγγὺς, *prope*, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, uel ἐγγίων, ἔγγιστος, *propior, proximus*: ἔξω, *extra*, ἐξώτερος, ἐξώτατος, *exterior, extimus*.

(19) In participio, ἐῤῥωμένος, *validus*, ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος, *validior, validissimus*.

In praepositionibus, ὑπέρ, *supra*, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *superior, supremus*: πρὸ, *ante*, πρότερος, *prior*, πρότατος, & eliso τ, factaq. crasi, πρόατος, πρῶτος, *primus*.

(1) *Tamen* ὁ, καὶ ἡ πέπων, ονος, *maturus, mollis, facit*

sit πεπαίτερος, maturior, mollior. (2) Sic a τάλας, miser, fit ταλάντερος, ταλάντατος, miserior, miserrimus. his duobus similia non inueniuntur. (3) Tamen ex κακόξεινος, id est, qui male, aut neminem hospitio excipit, dixit κακοξεινώτερος. nam simplex est ξένος, hospes: pro quo poetae ξεῖνος. (4) Ἀρείων, & λωΐων, poetica sunt. sic λῷϛος, & ἀγαθώτατος, a cõmuni ὁ, ἡ λωΐων, neutrum τὸ λώϊον, et crasi Atttica λῷον. Pro βελτίων poetae dicunt βέλτερος. quod Clenardus format a verbo βάλλω. Pro κρείττων, Attico commune est κρείσσων, Dorice κρέσσων, & κάῤῥων. (5) Poetice κακώτερος. (6) χερείων, poeticum est. datiuus χερείονι, verso ει in η, & syncope litterarum ον, χέρηϊ. sic in accusatiuo χέρηα pro χερείονα: & in nominatiuo plurali χέρηες χερείονες. (7) καλλίων, & κάλλιϛος, uidentur formari a substantiuo τὸ κάλλος, εος, pulchritudo. (8) λαλίϛερος, & λαλίϛατος, Attica sunt Attici enim non raro a positiuis in ος formant comparatiua in ίϛερος, & superlatiua in ίϛατος: vnde sunt illa, ὀλίγος, paucus, ὀλιγίϛατος, atque ὀλίγιϛος, paucissimus. λαγνὸς, libidinosus λαγνίϛερος, λαγνίϛατος, libidinosiss. ὁ ὀψοφάγος, obsonator, ὀψοφαγίϛατος, obsoniis deditiss. Atque horum formam sequuntur ὁ, ἡ ἀλαζὼν, όνος, superbus, ἀλαζονίϛατος superbiss. ὁ ἅρπαξ, αγος, rapax, ἁρπαγίϛατος, rapaciss. ὁ βλὰξ, βλακὸς, mollis, βλακίϛατος, molliss. ὁ κλέπτης, ου, fur, qui res alienas aufert, atque callidus, & taciturnus. κλεπτίϛατος, furaciss. callidiss. & maxime taciturnus: ὁ πλήκτης, ου, mordax, πληκτίϛατος, mordacissimus: ὁ πότης, ου, potor, bibulus, ποτίϛατος, potor maximus: ὁ, ἡ ψεύδης, έος, mendax, ψευδίϛατος,

mendacissimus. Iones autem pro Atticis ἴςερος, & ἴςατος, dicunt ἔςερος & ἔςατος: quibus tamen Attici quoque interdum utuntur: unde illa, αἰδοῖος αἰδοιέςερος, venerabilis, lior: ἄκρατος, ἀκρατέςερος, ἀκρατέςατος, & Ionice ἀκρητέςατος, merus, purus, rior, rtissimus: ἄμορφος, ἀμορφέςερος, ἀμορφέςατος, deformis, ior, issimus: ἀναγκαῖος, ἀναγκαιέςατος, necessarius, maxime necessarius: ἀνιηρὸς, ἀνιηρέςερος, molestus, molestior: ἄπονος, ἀπονέςερος, labore carens, facilis, facilior: ἀρχαῖος, ἀρχαιέςερος, antiquus, antiquior: ἄσμενος ἀσμενέςερος, ἀσμενέςατος, lubens, lubentior, issimus: hinc ἀσμενέςατα, libentissime, cupidissime, ἄφθονος, ἀφθονέςερος, ἀφθονέςατος, abundãs, tior, issimus: ἀφνειὸς, ἀφνειέςερος, ἀφνειέςατος, locuples, locupletior, issimus: γενναῖος, γενναιέςατος, generosus, issimus: δίκαιος, δικαιέςερος, iustus, iustior: ἐπιτήδειος, ἐπιτηδειέςατος, commodus, dissimus, ὄψιος, ὀψιέςερος, atque ὀψίτερος, flagitiosus, item tarde veniens: σπάνιος, σπανιέςερος, rarus, rarior: σπουδαῖος, σπουδαίςερος, σπουδαίςατος, studiosus, ior, issimus, πτωχὸς, πτωχέςερος, & πτωχίςερος, pauper, rior: ῥάδιος, ῥαδιέςερος, facilis, lior: ὑπέρθυμος, ὑπερθυμέςατος, elatus, issimus: ὡραῖος, ὡραιέςατος, pulcher, errimus. (9) Et Attice φιλαίτερος, & φιλαίτατος. Nam Attici a positiuis in ος, saepe formant comparatiua in αίτερος, & superlatiua in αίτατος: unde illa, ἥσυχος, ἡσυχαίτερος, quietus, ior: ἴδιος, ἰδιαίτατος. peculiaris, magis pecu. maxime peculiaris: ἴσος, ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, aequiuus, ior, issimus, μέσος, μεσαίτερος, μεσαίτατος, medius, magis medius, maxime medius: μοιχὸς, μοιχαίτατος, & μοιχοίτατος, adulter, maximus adulter, siue

moechus:

moechus: μυχὸς, locus abditus, μυχαίτατος, atque μύχατος, intimus: πλησίος, πλησιαίτερος, & Ionice πλησιέστερος, propinquus, propinquior: πρώιος, πρωϊαίτατος, πρωϊαίταλος, mature veniens, maturior, maturrimus. (10) Poetice φίλιστος. (11) Et poetice μάσσων: qua voce usus est & Xenophon. (12) Poetice πλέων: neutrum πλέον, plus, & Attice πλεῖν, ac Ionice πλεῦν, πλεῦνος. (13) His adde βραχὺς, breuis. βραχύτερος, βραχύταλος, uel βραχίων, βράχιστος, breuior, breuissimus. (14) Sic βαθὺς, βάσσων, βραδὺς, βράσσων βραδίων, βράδιστος, & βραδύτερος βραδύτατος: γλυκὺ, γλύσσων, γλυκίων, γλύκιστος, & γλυκύτερος, γλυκύτατος. παχὺς, πάσσων παχίων πάχιστος, & παχύτερος, παχύτατος. (15) Ελάττων, & ἥττων Attica sunt, communiter ἐλάσσων & ἥσσων: atque, ut βάσσων, formatur a βαθὺς, & reliqua in σσων, de quibus numero praecedente, ab υς, sic ἐλάσσων, ab ἐλαχὺς, paruus, vilis, pauper: quod etiam, ut praecedentia, format ex se ἐλαχύτερος, ἐλαχύταλος, & ἐλαχίων, ἐλάχιστος: unde ἐλάχιστα, minime, paucissime: hinc etiam aliud comparatiuum ἐλαχιστότερος, infimior, nam apud poetas non raro comparatiua, & superlatiua, nunc a comparatiuis, & nunc a superlatiuis, ducuntur: ἆσσον, proprius, ἀσσοτέρω, proximius, ἀσσοτάτω, proxime: est autem ἆσσον, comparatiuum pro ἔσσον, verso ε in α, longum, ab ἔσσων, positiui ἐγγὺς, quod comparatur ut βαθὺς βαθύτερος βαθίων, βάσσων, ἐγγὺς, ἐγγύτερος, ἐγγίων, ἔσσων, neutrũ ἔσσον, unde ἆσσον, ἔσχατος, extremus, superlatiuum sine positiuo: hinc ἐσχατώταλος, omnium extremus. κακὸς, malus, χερείων, peior, hinc χερειότερος, multo peior: superlat. χείριστος, pessimus.

mus, unde χειριςότερος, multo peior. κύδιος, clarus, honorificus, κύδιςος, illustriss. hinc κυδίςατος, omniũ illustriss. ἀγαθὸς, bonus. λώων, melior, hinc λωΐτερον, multo melius. πρὸ, πρότερος, ante, rior. προτεραίτερος, prior, multo anterior. ῥᾴδιος, facilis. ῥᾴων, facilior hinc ῥαΐςερον & Ionice ῥηΐτερον, facilius, et ῥηΐτερος, facilior. dicunt etiã Iones ῥηΐδιος, & ῥήος poetice, pro ῥᾴδιος, dissoluta diphthongo, & uerso α in η: hinc ῥηϊδίως, pro ῥᾳδίως faeile, & ῥήϊςος, pro ῥᾷςος, limus, unde ῥήϊςα pro ῥᾷςα, facillime. (16) Sic ὁ βασιλεὺς, rex. βασιλεύτερος pro βασιλικώτερος, idest, qui maiori est regno praeditus. βασιλεύτατος, inter reges primus regno dignissimus. Θεὸς, deus, θεώτερος, diuinior, τὸ μῆκος, εος, lõgitudo, μήκιςος, longissimus, hinc μήκιςα, longissime: sunt, qui malint referre ad ὁ, ἡ μηκὴς, έος, prolixus: alij ad μακρὸς, ϋ, longus. τὸ πῖος, πίεος, pingue, πιότατος, pinguissimus. τὸ ὕλος, εος, altitudo, ὑψίτερος, altior, ὕψιςος, altissimus: uel ab aduerbio ὕψι, alte (17) Sũt, qui malint ducere βέλτερος, et βέλτιςος, a βύλομαι, uolo, cupio, ut ab opto, optimus. sic a δέω, ligo, conijcio in uincula, poetice δεύω, δεύτερος, secũdus, posterior, ĩferior, δεύτατος, secũdus, ultimus. (18) πέρα ante cõsonãtes, et πέραν ante uocales. Porro περαιτέρω, et περαίτατον aduerbia, a nominibus περαίτερος, et περαίτατος, facta esse, haud incõueniẽter dicere poterimus. Nã saepenumero aduerbia ducũtur a nominibus cõparatiuis, & superlatiuis: ac modo quidẽ similia sũt neutro, uel singul. uel plur. modo formãtur a genitiuo plur. in ων, abiecto ν, uel in s mutaeo: ut πρῶτον, πρῶτα, uel cũ artic. το πρῶτον τα πρῶτα, et πρώτως, primũ, a πρῶτος, primus. sic ἀληθέςερον, ἀληθέςερα, ἀληθεςέρως, uerius, ab ὁ, ἡ

ἀληθὴς, ἀληθέςερος, uerus, uerior: atque ſine ς, ἐγγυτέρω, propi: ius, ἐγγυτάτω pr oxime, ab ἐγγὺς, ἐγγύτερος, ύτατος, prope, propior, pro x:mus: ἐνδοτέρω, interius, ἐνδοτάτω, intime, ab ἔνδον, ἐνδότερος, ἐνδότατος, intus, n erior, intimus, ſeu penitiſſimus: ἑκαςέρω, longius, ulterius. ἑκαςάτω, lõgiſſime, ab ἑκὰ, ſeu ἑκὰς, de lõge: procul a: ἐξωτάτω, extime, ab ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος, extra, exterior, extimus: κατωτέρω, inferius, κατωτάτω, infime, a κάτω, κατώτερος, κατώτατος, infra, inferior, in fimus: μακροτέρω, et μακρότερον, longius, ulterius, a μακρὸς, lõgus. μακρότερος, lõgior: quod & μακρίων, et μάσσων, lõgior: ſignificat et maior, tũ refertur ad μέγας. παροιτέρω, et παροίτερον, prius, ulterius, a πάρος, παροίτερος, παροίτατος, antea, prior, primus. πορρωτέρω, et πορρώτερον, lõgius: πορρωτάτω, et πορρώτατα, longisſime, a πόρρω, πορρώτερος, πορρώτατος, lõge, lõgior, lõgisſimus. προσωτέρω, ulterius, (unde τὰ προσωτέρω, ulteriora) προσωτάτω et προσώτατα, lõgisſime, a πρόσω, προσώτερος, προσώτατος, ultra, ulterior, ultimus, ſeu lõgiſs. ſic περαιτέρω, et περαίτατον, a nominibus περαίτερος, et περαίτατος, ulterior, et ultimus: haec uero fiũt a poſitiuo περαῖος. i. qui eſt ultra, exterior. Attici. n. a quibuſdã poſitiuis in αιος, formãt cõparatiua in αίτερος, et ſuperlatiua in αίτατος, pro αιότερος, et αιότατος, ſyncopato uidelicet ο. unde ſunt illa, γεραιὸς, γεραίτερος, γεραίτατος, ſenex, ſeu antiquus, ior, isſimus: παλαιὸς, uetus, ſenex, παλαίτερος, antiquior (hĩc παλαίτερον, iã pridẽ, ãtea) παλαίτατος, sſimus, παλαίτατοι, qui sũt aetate prouectiſ. σχολαῖος σχολαίτερος, tardus, tardior. (19) His, atque illis, quae praecedẽti ſcholio enumerata ſunt, adde ἄφαρ, ſtatim, continuo, ἀφάρτερος, celerior: ὄπισθεν, retro,

retro, pone, ὀπίςερος, *posterior, sequens a tergo,* ὀπίςατος, *postremus, ultimus.*

VERBALIA

PRoficiscuntur a (1) personis perfecti passiui, ablato augmento.

(2) A prima persona fiunt finita in μα, & μος, (3) πέπραγμαι, *egi, rem gessi:* τὸ πρᾶγμα, *factum, negotium, res.* (4) ἔψαλμαι, *cantatus sum:* ὁ ψαλμὸς, *cantus, psalmus.*

A secunda ις, (5) λέλεξαι, *dictus es:* ἡ λέξις, *dictio:* & ια, sed fere cum (6) ια, α, ἀ, δυς, (7) κέκρισαι, *iudicatus et:* ἀκρισία, *indiscretio, nullus delectus:* (8) τέταξαι, *ordinatus es:* ἀταξία, *bonus ordo, disciplina:* (3(πέπραξαι, *egisti, rem gessisti:* δυσπραξία, *infelicitas in rebus gerendis.*

(9) A tertia της, τος, τηρ, τήριον, τρον: (10) πεποίηται, *fecit:* ὁ ποιητὴς, *factor, poeta.* (11) ἤκουσαι, *auditus est,* ὁ ἀκουςὸς, *auditor:* (12) κεχαράκται, *signatus est:* ὁ χαρακτὴρ, *signum,* (13) πέποται, *potus est:* τὸ ποτήριον, *poculum.* (14) δεδίδακται, *doctus est:* τὸ δίδακτρον, *pretium docendi.*

Et ab hac persona formantur & illa in έον quae tamquam gerundia sunt, (15) γέγραπται, *scriptum est,*

est, γραπτέον, scribendum est. Quod si tribus generibus uarientur, ueluti gerundiua fuerint: ὁ γραπτέος, ἡ γραπτέα, τὸ γραπτέον, scribendus, da, dum.

Hae personae (ut antea dictum est) desinunt, prima quidem in μαι, secunda uero in σαι, ψαι, ξαι, & tertia in in ται. Littera uero, quae in verbis has terminationes praecedit, in verbalibus non raro mutatur in aliam, vel omnino deperditur: ut φαίνω, appareo, πέφασμαι, φάσμα, visito, non φάμμα: idem accidit plerisque alijs factis a uerbis in αίνω, vel a polysyllabis in ύνω. ξηραίνω, sicco, ἐξήρανσαι, unde ἡ ξήρανσις, & ξηρασία, siccitas, pro ξηρανσία: sic a θερμαίνω, calefacio, θέρμανσις, & θερμασία, calor: ἰσχναίνω, attenuo, ἴσχανσις, et ἰσχνασία, attenuatio: ὑγραίνω, humecto, ὕγρανσις, et ὑγρασία, humectatio, humiditas: φλεγμαίνω, inflamor; φλέγμανσις, et φλεγμασία, inflammatio. (2) Atque finita in μων, μνάομαι, reminiscor, μέμνημαι, memini, unde ὁ, ἡ μνήμων, ονος, memor: hinc etiã dicitur μνήμη, memoria: sic γνώμη, sententia, ab ἔγνωσμαι, abiecto σ. (3) A themate πράττομαι, uel πράττω, μ. ξω, ago, rẽgero. (4) Vide pag. 118. (5) Vide pag. 116. (6) α in cõpositione uaria significat, tamẽ fere sẽper priuadiuim habet, ut hoc loco εὖ, in cõpositis significat facile, proclive, pronũ, bonum, scite, apposito, eius contrariũ est δυς, quod significat in cõpositione difficultatẽ, impossibilitatẽ, malũ, & perniciosum. (7) Vide pag. 119. (8) A themate τάττω, μίξω, ordino, dispono. (9) Atque τωρ, κτάομαι, possideo, κέκτηται, unde ὁ κτήτωρ, ορος, possessor, et τρα, φλογίζω, exuro, πεφλόγισαι, φλογίστρα, fossa, in qua mactaban

tur ſues, eorumq. ſetae flammis abſumebantur: vocabatur etiam εὗστρα, quod & ipſum verbale eſt, ab εὗσαι, uerbi εὕω, idem quod φλογίζω. Hinc quoque formantur quaedam poetica in τυς, κιθαρίζω, cithara laudo, κεκιταρίσαι, ἡ κιθαριστὺς, ύος, ars cithara ludendi: hinc quoque ὁ κιταριστὴς, οῦ, citharista, citharoedus: unde rurſus, ἡ κιθαριστρὶς, ίδος, citharistria. nam a uerbalibus non raro ducuntur alia nomina, vt a πρᾶγμα, ὁ πραγματεὺς, έος, negotiator, πραγματικὸς, ad rẽ maxime pertinens, πραγμάτιον, negoticiũ, πραγματώδης, εος, difficilis, intricatus, a σώζω, ſeruo, σέσωσαι, hĩc abiecto σ, ὁ σωτήρ, ῆρος, ſeruator, unde ἡ σώτειρα, ſeruatrix, et ὁ σωτήριος, ſalutaris, unde rurſus ἡ σωτηρία, ας, ſalus, et σωτηριώδης, ſaluber, atque σωτηριακὸν pretium, quod pro funeris elatione datur. (10) Vide pag. 143 (11) Vide pag. 120. (12(A χαράττω, μ. ξω, ſculpo ſigno, imprimo. (13) πέποται nõ eſt in uſu, ac regulariter dicendum eſt πέπωται, per ω μέγα, a πείνω, bibo, futur. πώσω, praeteritũ πέπωκα, tamquam a πόω μ. ώσω, ut dicetur in Inueſtigatione thematis, in verbo πίνω: tamen ποτήριον, ſcribitur per ο μικρόν. nam, vt ſuperius diximus, littera, quae praecedit terminationes, μαι, σαι, ται, interdum mutatur in aliam in verbalibus, praaec:pue uero a uerbis in έω, άω, όω diſyllabis: ſed in huiusmodi (vt poſtea dicetur) ſi paenultima uerbalis ſit lõga, ducetur tamquã a uerbo circumflexo: ſi ſit breuis, tamquam a uerbo in μι. Vide Inueſtigationem thematis in uerbo ἔχω.

(14) Vide Inueſtigationem thematis in verbo διδάσκω. (15) A γράφω, ſcribo.

Deducuntur praeterea infinita paene uerbalia a per

fecto

fecto medio, ablato quoque augmento, & uerso α in ος, aut η, ut a λέγω, dico, perfectam medium λέλογα, unde ὁ λόγος, sermo: sic ab ἐπιστέλλω, mitto, perfectum medium ἐπέστολα, unde ἡ ἐπιστολή, epistola: Porro, quae fiunt a βάλλω, iacio, & compositis, paenultimam per ο efferunt, ὁ βόλος, & ἡ βολή, iactus.

Fiunt quoque plurima verbalia a uerbis in εύω, migrãte εύω in εία: βασιλεύω, regno, ἡ βασιλεία, regnum.

Appendix de quattuor residuis nominum deriuatorum formis: nempe patronymicorum, possessiuorum, deminutiuorum, & denominatiuorum.

Cum e septem nominum deriuatorum formis, tres tantum Clenardus attigerit; nempe nomina comparatiua, superlatiua, & uerbalia; uidetur hic locus exigere, vt de aliis quoque aliquid dicamus, ac primum quidem de patronymicis: deinde vero de possessiuis, deminutiuis, ac denominatiuis. Patronymicum igitur nomen est, quod deducitur a patris nomine, & filium significat vt a κρόνος, κρονίδης, Saturnus, Saturnides, vel Saturnius, idest, Saturni filius. Interdum etiam, sed raro, ab aui nomine formatur, praecipue si a Ioue originem traxerit, vt Αἰακὸς, Αἰακίδης, Aeacus, Aeacides, id est, Aeaci nepos. Aliquando etiam, sed rarius, a matris nomine, vt ἡ λητὼ, τῆς λητόος, ὁ λητοΐδης, Latona, Latonides, nempe Apollo, Latonae filius. Ducuntur vero patronymica masculina, a tribus declinationibus: a prima quidem, verso ας, vel ης, in άδης, Αἰ-

νείας, Αἰνειάδης, *Aeneas, Aeneades*: Ἱππότης, Ἱπποτά-δης, *Hippotes, Hippotades*. a tertia vero, verso ος in ίδης, Πρίαμος, Πριαμίδης, *Priamus, Priamides*: vel etiam in άδης, cum scilicet terminationẽ ος praecedit ι, ἥλιος, ἡλιάδης, *Sol, Solis filius*. a quincta autem, mutando ος genitiui in ίδης, ὁ Πηλεύς, τοῦ Πηλέος, ὁ Πηλεΐδης, & crasi Πηλείδης. cum enim terminationem ίδης praecedit ε, vel ο, vocales ει, & οι coalescunt in diphthongos ει, οι. Ceterum in πηλεὺς, & reliquis in εὺς, genitiuus Ionicus est ηος, vnde quoque formatur patronymicum, τοῦ Πτηλῆος ὁ Πηληΐδης, & epenthesi τοῦ α poetis in patronymicis familiari, ὁ Πηληϊάδης, τοῦ Πηλϊάδου, & Ionice Πηληϊάδεω, apud Homerum primo uersus Iliados. Vtuntur etiam interdum poetae in patronymicis syncope, epenthesi contraria: vt ὁ Ἠετίων, τοῦ Ἠετίωνος, ὁ Ἠετιωνίδης, & syncope Ἠετίδης, *Etides, Eetionis filius*. Iones autẽ patronymica in ίδης formant in ιον, ίων, κρονίδης, κρονίων: Πηλείδης, Πηλείων: sic η Ἰάπετος, Ἰαπετίδης, Ionice ὁ Ἰαπετίων, τοῦ Ἰαπετίωνος, systole Ἰαπετίονος, a quo genitiuo aliud rursus patronymicum formatur, ὁ Ἰαπετιονίδης, *Iapeti filius, nempe Prometheus, apud Hesiodum*. Patronymica feminina formantur eodem modo a primitiuis: sed, cum mascul. desinunt in άδης, aut ίδης, femin. reiecto, δη, desinunt in ὰς, aut ὶς: vt ὁ ἥλιος, ὁ ἡλιάδις, ἡ ἡλίας: ὁ Κάδμος, *Cadmus*, ὁ Καδμίδης ἡ Καδμίς: & poetice inserto η (ut saepe alias fit) ἡ Καδμηΐς, Pauca etiam feminina inueniuntur finita in ίνη: ut ὁ Ἄδραστος, ἡ Ἀδραστίνη, *Adrastus, Adrasti filia*: tamen, praecedente altero ι, desinunt in ὁ Ἠετίων, ἡ Ἠετιώνη, *Eetio, Eetione Eetionis filia*.

Porro

Porro ab ὁ Ἰκάριος fit Ἰκαριώνη, Penelope, Icari filia. Et hactenus de patronymicis.

Possessiua vero, quae tam a proprijs, quam appellatiuis, deriuantur, desinunt in κὸς, ειος, ινος, ιος, atque ώδης, & εις, quae plenitudinem quandam indicant: ἀνθρωπικὸς, ἀνθρώπειος, ἀνθρώπινος, humanus, ab ἄνθρωπος, homo: ἡ θάλασσα mare, ὁ θαλάσσιος, marinus: ὁ λίθος, lapis, ὁ καὶ ἡ λιθώδης, εος, lapidosus: ἡ χαρὶς, gratia, ὁ χαρίεις, εντος, gratiosus: ἡ ἄμαθος, arena, ὁ καὶ ἡ ἀμαθώδης, εος, & ὁ ἀμαθόεις, εντος, arenosus.

Et haec de possessiuis.

Deminutiua etiam & a proprijs, & ab appellatiuis ducuntur: ac masculina quidem sex formas habent, ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς: feminina tres, ων, ις, σκη: neutra uero unicam, ιον. Exempla masculinorum, Βακχυλίδης, Βάκχων, Bacchylides, Bacchulus: μωρὸς, μωρίων, stultus, morio: hic notandum, duas syllabas excedentia habere semper ι, ante ων: Ῥόδιος, Ῥόδαξ, Rhodius, Rhodiolus: Ζηνόδωρος, Ζηνᾶς, Zenodorus, Zenodorulus: ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος, homo, homunculus: ναύτης, ναυτίλος, nauta, nautulus: διονύσιος, διονῦς, Bacchus, Bacchulus, siue Dionysius, Dionysiunculus: Exempla femininorum, ὑψιπύλη, ὕψων, Hypsipula, Hypsipulula, κρήνη, fons, ἡ κρηνὶς, ίδος, fonticulus. unde κρηνίδες, & κρηνιάδες, deae fontium, ὁ, καὶ ἡ παῖς, puer, uel puella, ἡ παιδίσκη, puellula. Neutrorum, τὸ εἶδος, εἰδύλλιον, forma, formula, uel cantio, cantiuncula, siue Oda, Odula. Hinc Pindarus suas Odas, Εἴδη appellauit, & Theocritus suas Eclogas Εἰδύλλια, quasi Odulas, vel paruas poematis formas.

Et deminutiua quidem ſic habent.

Denominatiuorum autem, quae ab alijs nominibus proficiſcuntur, uariae ſunt ſpecies: ac poſſumus fere ab unoquoque adiectiuorum genitiuorum deducere maſculina in ων, *feminina in* της, ία, σύνη, *et neutra in* ιον: *ut a* φίλος, *amicus,* ὁ Φίλων, *Philo:* ἡ φιλότης, φιλία, φιλοσύνη: *amicitia:* τὸ φίλιον, *amicum. ab* ὁ σώφρων, τοῦ σώφρονος, *id eſt, temperans, fit* σωφροσύνη, *temperantia, non autem* σωφρονοσύνη. *nam in huiuſmodi ſyncopatur* νο. *formantur quoque feminina in* ία *a datiuis pluralibus participiorū, uel nominum quinctae declinationis, finitis in* ουσι, *ut ab* εἰμὶ, *ſum, participium* ὤν, ὄντος, *exſiſtens, datiuus pluralis* οὖσι, *unde* οὐσία, *eſſentia: ſic ab* ὁ γέρων, οντος, *datiuus pluralis* γέρουσι, *unde* ἡ γερουσία, *ſenatus, ſenum conuentus. fiunt praeterea ab adiectiuis in* ος, *alia adiectiua in* έσιος, *&* ιμος: *ut ab* ἄπειρος *fit* ἀπειρέσιος, *infinitus, pro quo Homerus dixit,* ἀπερείσιος, *longam corripiens, & breuem producens. a* φαιδρὸς *fit* φαίδριμος, *& abiecto* ρ φαίδιμος, *clarus, purus, fulgidus. Fiūt quoque ab adiectiuis primae declinationis contractorum ſubſtantiua in* εια, *ut ab* ὁ, καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus, a, fit* ἡ ἀλήθεια, *ueritas. Et rurſus a ſubſtantiuis fiunt adiectiua in* αῖος, αλέος, *&* ιος, *ut ab* ὁ δρόμος, *curſus,* ὁ, καὶ ἡ δρομαῖος, *celer, velox curſu ualens: a* τὸ ἄλγος, *dolor, triſtitia. fit* ἀργαλέος, *pro* ἀλγαλέος. λ, *in* ρ, *Attice mutato, moleſtus, difficilis, triſtis: ab* ἡ ἐπιοῦσα, ης, *proxime ſequēs dies, fit* ὁ, καὶ ἡ ἐπιούσιος, *craſtinus, quotidianus, ſic ab* ὁ αἰών, αἰῶνος, *aeuum, aeternitas, fit* ὁ, καὶ ἡ αἰώνιος, *aeternus, ſaecularis, perpetuus. atque non pauca primae in* της. *quae uelut adiectiua ſunt, ut a* δῆ-

μος,

μος *populus*, ὁ δημότης, ου, *plebeius, tribulis*, *ab* οἶκος, *domus* ὁ οἰκέτης, ου, *domesticus*.

IN DECLINATIONES SIMPLICES.

PRimae declinationis nomina in της, quaedam (1) recepto more genitiuum faciunt in α, Θωμᾶς, Θωμᾶ, *Thomas*: sic Ἀννίβας, *Hannibal*: Πυθαγόρας, *Pythagoras*: πατραλοίας, *parricida*. Ἀρχίτας, *Architas*: & item alia consimiliter.

(2) Vocatiuus nominum in της, exit in α breue, τοξότης, *sagittarius*: ἱππηλάτης, *equitator*: προφήτης, *propheta*: ὦ τοξότα, ἱππηλάτα προφῆτα. sic gentilia, Σκύθης, ὦ Σκύθα, *Scitba*, & poetica in πης, κυνώπης, *inuerecundus*, ὦ κυνῶπα, & composita ex uerbis μετρῶ, *metior*: πωλῶ, *uendo*: τρίβω, *tero*. γεωμέτρης, *geometra*: βιβλιοπώλης, *bibliopola*: παιδοτρίβης, *paedotriba*: ὦ γεωμέτρα, &c.

Secundae declinationis nomina Ἀθηνᾶ, *Pallas*: Ναυσικᾶ, *Nausica*: & μνᾶ, *mina*, seruant α in genitiuo, & datiuo, Ἀθηνᾶς, Ἀθηνᾶ, &c. fiunt enim per crasim a desinentibus in α purum, Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα.

Tertiae declinationis neutra in ον abiiciunt ν, more Attico, ἄλλο, *aliud*: τηλικοῦτο, *tantum*, *tam grande natu*: τοιοῦτο, *tale*: τοσοῦτο, *tantum*. sic pro-

nomina τοῦτο, *hoc* : ἐκεῖνο, *illud*: αὐτὸ, *ipsum*: interdum haec habent ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον.

Quartae declinationis nomina, deducta ex ος tertiae, mutant α paenultimam (3) longam in ε, ναός, νεώς, *templum* : λαός, λεώς, *populus*.

(4) Quinque etiam accusatiuum faciunt sine ν, Ἄθως, Ἄθω, *Athon, siue Athos, mons Graeciae*: ἕως, ἕω, *aurora* : Κέως, Κέω, *Ceos, siue Cea insula* : Κῶς, Κῶ, *Cos, insula*: λαγώς, λαγώ, *lepus*. Vnum quoque in ως neutrũ est, τὸ χρεώς, τοῦ χρεώ, *debitum*.

(5) Datiuus singularis declinationum simplicium semper est diphthongus impropria, ᾳ, ῃ, uel ῳ.

(6) Quinctae declinationis nomina, ὁ πατήρ, *pater*, τοῦ πατέρος & πατρός, τὸν πατέρα tantum. ἡ μήτηρ: *mater*, τῆς μητέρος, & μητρός, τὴν μητέρα tantum, ad differentiam nominum ἡ πάτρα, *patria* : ἡ μήτρα, *matrix*.

Composita quaedam polysyllaba in ων, faciunt uocatiuum per ον, (7) accentu retracto in antepaenultimam, ὁ Ἀπόλλων, ὦ Ἄπολλον, *Apollo*.

Monosyllaba circumflexa in ῆς, genitiunm formant, ablato s, ὁ Δρῆς, τοῦ Δρῆ, *Dres* : ὁ Τρῆς, τοῦ Τρῆ, *Tres* : sic Ποδῆς, Ποδῆ, *Podes, solea*.

Idem faciunt deminutiua circumflexa in ῦς, ὁ Καμῦς, τοῦ Καμῦ, τῷ Καμῦ, τὸν Καμῦν, *Camylus* : ὁ Διονῦς, *Bacchulus* : ὁ Κλαυσῆς, *Clausydus*.

Nomen

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, *Iesus.*

(2) *Haec sunt Dorica, sed eorum declinatio est in communi usu. Porro huiusmodi nomina, magna ex parte, sunt propria, eaq. innumera. nam huic regulae subijciuntur omnia propria monosyllaba,* Γρᾶς, *Gras:* Θᾶς, *Thas: sic* πᾶς, πᾶ, *pater, deminitiuum ex* πατήρ: *& polysyllaba, quae ante* ας *habent aliquam consonantem,* Θωμᾶς, ᾶ, *Thomas:* Κηφᾶς, ᾶ, *Cephas:* Κοσμᾶς, ᾶ, *Cosmas:* Λουκᾶς, ᾶ, *Lucas:* Μηνᾶς, ᾶ, *Menas:* Χρυσολωρᾶς, ᾶ, *Chrysoloras:* ἄβας, α, *gentile nomen,* πάππας, α, *pater: praeterea, tam propria, quam appellatiua, finita in* ας *purum, modo deriuentur aut a uerbis circumflexis, aut nominibus feminis, ut* πατραλοίας, *parricida, ab* ἀλοιάω, *percutio.* Παυσανίας, *Pausanias, ab* ἡ ἀνία, *tristitia. Dorica quoque sunt* ὁ Ἀλεύας, τοῦ Ἀλεύα, *Aleuas:* ὁ λάας, τοῦ λάα, *&* λᾶς, *lapis.* (2) *Huiusmodi uocatiuus a poetis pro nominatiuo usurpatur, cui & praeponitur nominatiui articulus* ὁ. *Latini quoque ex his uocatiuis suos nominatiuos fecerunt, Propheta, Scytha, geometra, bibliopola, paedotriba, &c. Haec quoque uocatiuum per* α *faciunt,* ὁ λαγνής, *lasciuus,* ὁ πυραιχμής, *Pyraecmes:* ὦ λάγνα, πυραίχμα. *Contra, sequentia in* της *per* η, *non per* α, *faciunt,* ὁ Αἰήτης, *Aeeta:* Αἰναρέτης, *Aenareta:* Καλλιπέτης, *Callipeta:* Φιλοθερσίτης, *Philothersites,* ὦ Αἰήτη, Αἰναρέτη, *&c.* (3) *Non abs re dicit, longam. Si enim paenultima tertiae* α *sit breuis, non mutatur in quarta, ut ex* Οἰνόμαος, *Oenomaus, non dicitur* Οἰνόμεως, *sed* Οἰνόμαος. *Illud quoque notandum: Clenardi regulam habere tantummodo locum in nomini-*

minibus finitis in αος. *nam ex* κάλος, *non dicimus* κέλως, *sed* κάλως, *funis, rudens.* (4) *Hoc fit imitatione Atticorum antiquorum, qui* ν *in omnibus huius declinationis accusatiuis reiiciebant. Inuenitur tamen* τὸν λαγων. (5) *Hinc excipiuntur ea, quae ablato* ς, *formant genitiuum, de quibus in fine huius capitis uerba facit Clenardus. Praeterea Aeoles datiuis in* ῳ *non subscribunt iota. Dores uero saepe huiusmodi iota subscriptum negligunt, pag. 25. In quincta quoque declinatione nō subscribitur* ι. *Quare uel legendum, parisyllabicarum, ubi habetur, simplicium, uel supplendum, Si desinat in unam harum trium uocum. quasi diceret, Datiuus singularis declinationum simplicium communiter numquam est* α, η, ω, *per nudas uocales, sed semper est diphthongus impropria,* ᾳ ῃ, *uel* ῳ. (6) *Vide 48. & 49. In horum etiam duali, & plurali syncope locum non habet,* οἱ πατέρες *non* πάτρες. *Idem omnino iudicium de* γαστὴρ, τῆς γαστέρος γαστρὸς, τὴν γαστέρα *tantum. sic in duali, & plurali.* (7) *Non retrahunt tamen* ὁ Λακεδαίμων, *Lacedaemonius:* ὁ Παλαίμων, *Palaemon, deus maris, quamuis habeant uocatiuum per* ον, ὦ Λακεδαίμον, Παλαίμον: *neque etiam composita a* φρὴν, *id est, mens, ut* ὁ δαΐφρον, *prudens, bellicosus: neque etiam Aeoles umquam retrahunt. quamuis omnium finitiuorum in* ων *uocatiuus per* ον *efferant.*

IN. CONTRACTIONES

PRimae declinationis contractorum accusatiuus εα, & per crasim η: sed, quorum nominatiuus

uus deſinit in ης purum, etiam contrahuutur in α, εὐφυὴς, εὐφυέα, εὐφυῆ, uel εὐφυᾶ, *ingenioſus*: ὑγιὴς, ὑγιέα, ὑγιῆ, uel ὑγιᾶ, *ſanus*.

Contrahuntur etiam nomina in ος in omnibus caſibus.

Sing. ὁ νόος, νοῦς, *mens*, τοῦ νόου, νοῦ, τῷ νόῳ, νῷ, τὸν νόον, νοῦν, ὦ νόε, νοῦ.

D. τῷ νόω, νώ, accentu acuto, τοῖν νόοιν, νοῖν.

P. οἱ, καὶ ὦ νόοι, νοῖ, των νόων, νῶν, τοῖς νόοις, νοῖς, τοὺς νόους, νοῦς.

Sic ὁ ῥόος, *fluxus*: πλόος, *nauigatio*: & adiectiua ἁπλόος, *ſimplex*: διπλόος, *duplex*: quorum feminina, & neutra ſimiliter ubique contrahuntur.

Fem. ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης, ἁπλῆς, τῇ ἁπλόῃ, τὴν ἁπλόην, ἁπλῆν: & ita deinceps.

Neut. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ: &c. ut in maſculino: τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ.

Neutra uero in εον ſic inflectuntur per craſim.

S. τὸ, καὶ ὦ ὀστέον, ὀστοῦν, os, *oſſis*, τοῦ ὀστέου, ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ, ὀστῷ. D. τὼ ὀστέω, ὀστώ, acuto accentu: τοῖν ὀστέοιν, ὀστοῖν, τὰ ὀστέα, ὀστᾶ. Genitiuus, & datiuus, ut in maſculino.

Sic χρυσοῦς, *aureus*: ἀργυροῦς, *argẽteus*: χαλκοῦς, *aereus*,

a finitis in εος, χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, pro χρύσους, ἀργύρους, χάλκους. irregulariter enim accentus locum suum non seruat. Fem. χρυσῆ, ἀργυρᾶ χαλκῆ. Neutr. χρυσοῦν, ἀργύρουν, χαλκοῦν.

Neutra in τὸ ἄστυ, ἄστεος, *urbs*: τὸ πῶυ, πώεος, *grex*, licet flectantur per εος, (1) nusquam tamen contrahuntur.

Acuta in ὺς, τοῦ έος, crasim patiuntur in datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo plurali, ὁ ἡδὺς, *suauis*, τοῦ ἡδέος, τῷ ἡδεῖ: οἱ, & ὦ ἡδέες, ἡδεῖς, τοὺς ἡδέας, ἡδεῖς.

Sed υς υος contrahuntur in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo plurali, ὁ βότρυς, *racemus*, τοῦ βότρυος: οἱ, & ὦ βότρυες, βότρυς, τοὺς βότρυς, semper facta crasi in υ. Sic νέκυς, *mortuus*: στάχυς, *spica*.

Imparisyllaba in ους similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralibus, ὁ βοῦς, *bos*, τοῦ βοός: οἱ, & ὦ βόες, βοῦς, τοὺς βόας, βοῦς: accusatiuus quoque singularis reperitur, τὸν βοῦν, ut νοῦν ab ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, τὸν νοῦν, *mens*.

Comparatiua in ων contrahuntur in accusatiuo singulari communis generis, tribus casibus pluralibus in omni genere, nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo: prius autem eliditur ν, ac deinde fit crasis ex ο, & sequente uocali: ὁ καὶ ἡ μείζων, *maior*: τοῦ καὶ τῆς μείζονος, τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω: οἱ, αἱ, & ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους: τοὺς, καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους, (non μείζως, ut τοὺς βόας βοῦς, non (2) βῶς: quod accusatiuus pluralis quinctae declinationis semper contrahatur, ut nominatiuus) τὰ, & ὦ μείζονα, μείζοα, μείζω.

Sunt

Sunt & aliae terminationes in quincta declinatione per crasim facta, ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, ex πλακόεις πλακόεντος, *placenta*. sic (3) ὁ Σιμοῦς, *Simois, fluuius*: ἡ Ὀποῦς, *Opus, ciuitas in Locris*: ἡ Ἀμαθοῦς, *Amathus, ciuitas Cypri*. Et (4) ὁ τιμῆς, τιμῆντος ex τιμήεις, τιμήεντος, *honoratus*. Et in ῆρ circumflexa facta ex έαρ, τὸ κῆρ, κῆρος, *cor*: τὸ στῆρ, στῆρος, *adeps, esca*: (5) a κέαρ, κέαρος, στέαρ, στέαρος. Et παῖς, παιδὸς: a πάϊς πάϊδος, *puer*.

Praeterquam in datiuo singulari, τῷ ἄστεϊ, ἄστει, τῷ πώεϊ, πώει. (2) *Inueniuntur tamen* τοὺς βῶς *apud poetas*: *& in accusatiuo singulari* τὸν βῶν, *& in datiuo plurali* τοῖς βῶσι. (3) *Idem faciunt reliqua finita in* όεις, *pag. 53. Huiusmodi crasis habet locum in adiectiuis finitis in* ήεις, *pag. 53.* (5) *Sic* τὸ ἦρ, ἦρος, *ab* ἔαρ, ἔαρος, *quod & poetice* εἶαρ, εἴαρος, *uer*.

Appendix de poetarum licentia in contrahendis nominibus.

Inueniuntur & multa alia nomina apud poetas contracta: ex quibus quaedam duplici contractione afficiuntur, una quidem per omnes casus, ut de νόος *& similibus dictum est: altera uero per eos tantum casus, in quibus eae declinationes contractae, per quas uariantur, contrahi solent: ut in* ἡ ὄϊς, *ouis*, τῆς ὄϊος, ὄϊ, ὄϊν, *&c.* ο, *&* ϊ *per omnes casus facta synaeresi coalescunt in diphthongum* οι, οἶς, οἶος, οἶι, οἶν, *&c.* *Ac rursus ex altera parte, in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo plurali* ιε, *&* ια *contrahuntur*

in ι,

in ι, ut in secunda declinatione contractorum αἱ, ὦ ὄιες, καὶ τὰς ὄιας, *& crasi* οἶς, *& per priorem synaeresim* οἰς: *dicitur &* ὁ ὄις. *Eodem modo declinatur* ἡ φθόις, *placenta. Inueniuntur praeterea haec duo flexa per* ιδος: *unde sunt illa* τὴν ὄιδα, αἱ, ὦ ὄιδες, τὰς ὀίδας *trisyllabice. Bifariam quoque contrahuntur propria quaedam finita in* κλέης, *composita a* τὸ κλέος, τοῦ κλέεος, *honor, idq. propter tot uocalium concursum: ut* ὁ Ἡρακλέης, *Hercules,* τοῦ Ἡρακλέεος, *si* εος *spectes, contrahes in* ους, Ἡρακλέους, *& rursus,* εου *in* ου *contractis,* Ἡρακλοῦς, *quo modo etiam in nominatiuo* εη *contrahitur in* ῆ, ὁ Ἡρακλέης, Ἡρακλῆς: *si uero aduertas ad duplex* εε, *constringes in* η, τοῦ Ἡρακλέεος Ἡρακλῆος: *hoc modo a* τὸ σπέος, τοῦ σπέος, τῷ σπέεϊ *dicimus* σπῆι, *id est, speluncae: a genitiuo* Ἡρακλῆος, *Iones suum formant ex* ῆ *circumflexo,* εη *barytonως facientes,* τοῦ Ἡρακλέηος. *Eadem uarietas seruatur in reliquis casibus: sed in uocatiuo singulari duplex* εε *uel contrahitur in diphthongum* ει, ὦ Ἡράκλεες Ἡράκλεις, *uel alterum* ε *per syncopen abijcitur,* ὦ Ἡράκλεες Ἡρακλεες: *quae syncope in alijs quoque casibus habet locum, ut* τῷ Ἡρακλέεϊ, Ἡρακλέϊ, τὸν Ἡρακλέεα Ἡρακλέα. *Sic in quibusdam alijs nominibus duplex* εε, *interdum unum syncopatur, ut* τὰ κλέεα, κλέα, *a* τὸ κλέος, *honor:* τὸν δυσκλέεα, δυσκλέα, *ab* ὁ, καὶ ἡ δυσκλέης, *ignobilis, infamis:* τὰ χρέεα, χρέα, *a* τὸ χρέος, *debitum:* τὼ ὄσσεε, ὄσσε, *oculi, a* τὸ ὄσσος, *quamuis quibusdam masculinum esse magis probetur,* ὁ ὄσσος, ου, *&* ὄσσε, *dictum pro* ὄσσω, *per declinationis metaplasmum. inuenitur enim* τοῖς ὄσσοις. *Caeterum* Ἡρακλέης *facit quoque Attice in accusatiuo* τὸν Ἡρακλεέην, *ut* ὁ χρύσης,

τὸν

τὸν Χρύσην, *quasi esset primae declinationis simplicis, ut* ὁ Ἀριστοφάνης, εος, τὸν Ἀριστοφάνην, *de quo postea, in sequenti Heteroclitorum tractatu.*

HETEROCLITA

Singulariter masculina sunt, δεσμὸς, *uinculum:* ἐρετμὸς, *remus:* ζυγὸς, *iugum.* κύκλος, *circulus:* λύχνος, *lucerna:* μοχλὸς, *uectis:* νῶτος, *humerus:* σαθμὸς, *statio, libra,* τράχηλος, *collum:* pluraliter (5) neutra δέσμα, &c. reperimus tamen etiam κύκλους, λύχνους.

Sic feminina, (2) δίφρος, *biga:* κέλευθος, *uia:* & commune ὁ, ἡ τάρταρος, *tartarus:* pluralia, δίφρα, κέλευθα, τάρταρα.

Haec feminina, ἡ γυνὴ, *mulier:* ὁδὸς, *uia:* πόλις, *ciuitas:* χεὶρ, *manus,* in nominatiuo, & accusatiuo dualis numeri sunt generis masculini, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε.

Declinatione (3) uariant Δάρης, *Dares:* κόμης, *princeps, dux:* μύκης, *fungus:* τοῦ Δάρου, & Δάρητος, &c. Ἄρης, τοῦ Ἄρου, Ἄρητος, uel (4) Ἄρεος, *Mars.*

Propria nomina primae circumflexorum (4) habent interdum casus parisyllabicos, ὁ Ἀριστοφάνης, εος, *Aristophanes,* τὸν Ἀριστοφάνην & οἱ Ἀριστοφάναι, τοὺς Ἀριστοφάνας. Sic composita ab ἔτος, *annus:* ὁ ἑπταέτης, εος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας, *septennis.*

Quae-

Quaedam in ως quartae, uel quinctae, ἥρως, *heros*: Μίνος, *Minos*: (6) τοῦ ωος, aut τοῦ ω: sic γέλως, *risus*. ἔρως, *amor*: τοῦ ωτος, uel τοῦ ω.

Etiam ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, uel ὁ νοῦς, τοῦ νοός, *mens*: ut βοῦς, βοός, *bos*.

Composita a ποῦς habent οδος, uel ου, δίπους, δίποδος, δίπου, *bipes*: sic τρίπους, *tripes*: ἑπτάπους, *septipes*: Οἰδίπους, *Oedipus*, quod & Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδου. (7) Saepe namque a genitiuo imparisyllabico formatur nominatiuus, qui declinatur parisyllabice, ὁ ἑπτάπους, τοῦ ἑπτάποδος, unde ὁ ἑπταπόδης ἑπταπόδου: ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, (8) & ὁ μάρτυρος μαρτύρου, *testis*: ψίθυρ, ψίθυρος, ὁ ψίθυρος, ψιθύρου, *susurro*.

(9) Et alioqui diuersus est nominatiuus, ὁ μάκαρ, μάκαρος, uel μάκαρς μάκαρτος, uel μακάριος, μακαρίου, *beatus*: & alia quoque, τὸ δάκρυ, δάκρυος, & τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου, *lacryma*.

Ὁ Μωσῆς, τοῦ Μωσοῦ: uel ὁ Μωσεὺς, τοῦ Μωσέος, quod etiam per υ scribitur, Μωυσῆς, Μωυσεύς.

Τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος, & metathesi γουνός: & τὸ γόνας, γόνατος, *genu*: (10) τὸ δόρυ, γ όρυος & δοῦρος: & (11) τὸ δόρας, δόρατος: uel δοῦρας, δούρατος, etiam δόρος, δόρεος, & crasi δόρους, *hasta*.

Genitiuus quoque interdum uarius est eiusdem

no-

nominatiui, ἡ χεὶρ, τῆς (12) χειρὸς. & poetice χερὸς, *manus:* unde receptus datiuus pluralis, ταῖς χερσὶ, & genitiuus dualis, ταῖν χεροῖν. λὺγξ, λυγγὸς, singultus. λύγξ, λυγκὸς, lynx.

(13) Quandoque diuersa nomina eiusdem rei: sed casus partim sumuntur ab uno, partim ab alio: ἡ γύναιξ inusitatum, pro quo ἡ γυνὴ, *mulier*, τῆς γυναικὸς. τῇ γυναικὶ. τὴν (14) γυναῖκα ὦ γύναι, sine ξ: ut quandoque ὦ ἄνα, ab ἄναξ, *rex*: τὸ γάλα, *lac*, τοῦ γάλακτος ab inusitato γάλαξ. nam tria, ἄναξ, νὺξ, & γάλαξ, genitiuum habent in κος, sed adest (15) pleonasmus litterae τ, ἄνακτος, νυκτὸς, γάλακτος.

(16) ὁ Ζεὺς, τοῦ Διὸς, τῷ Διῒ, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ, *Iuppiter*.
Τὸ ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδας. etiam τὸ ὕδος, ὕδεος, *aqua*.

(17) ὁ πολὺς, *multus*, τὸν πολὺν, & neutrum τὸ πολύ: reliquos omnes casus in qu uis genere, ac numero sumit ab (18) inusitato nominatiuo πολλὸς, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ: ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς, τῇ πολλῇ, & sic deinceps.

Ο μέγας, *magnus*, τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα: cetera omnia per tria genera, & totidem numeros accipiuntur ab inusitato nomine μεγάλος, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ: ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης. & reliqua.

Neutra quaedam in αρ genitiuum habent in ατος, ab inusitatis nominibus in ας, τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *hepar iecur*,

iecur, ab ἧπαρ: ſic (19) ἦμαρ, *dies*: εἶδαρ, *eſca*: φρέαρ, *puteus*: στέαρ, *adeps*: δέλεαρ, *eſca, illecebra*: ὄνειαρ, *utilitas*. Et hactenus de nomine: pergamus ad uerba.

A nominatiuis ſingularibus neutris in ον, *qui iam exoleuerunt, inueniuntur tamen* τὸ δεσμὸν, ζυγὸν, νῶτον. *A* δεσμὸς *inuenitur* τοὺς δεσμοὺς, *ut* κύκλους, λύχνους. (2) *Reperitur* δίφρος *maſculini generis in ſingulari, (Plutarchus* δίφρος ἡγεμονικὸς, *ſella curulis) nec mirum: nam ſaepe genus dialecto uariatur, ut* ὁ ἄσβολος, ὁ βῶλος, ὁ θόλος, *& Attice* ἡ ἄσβολος, *fuligo*: ἡ βῶλος, *gleba*: ἡ θόλος, *teſtudo templi*, ὁ κίων, *& Ionice* ἡ κίων, *columna. Atque Attici dualibus, quae communiter feminina ſunt, tamquam maſculinis utuntur*, τὼ κεφαλαὶ, *duo capita*: τὼ ἡμέρα, *duo dies, ab* ἡ κεφαλὴ, ἡ ἡμέρα. *Clenardus quattuor tantum enumerat, quae iij auctores uſurpant, qui communi lingua ſcripſerunt.* (3) *Haec uarietas praecipue locum habet in genitiuo, & accuſatiuo ſingulari*, ὁ δάρης, τοῦ δάρου, *&* δάρητος, τὸν δάρητα *&* δάρην: *ſic* γύης, *dentale, pars aratri*: Θάλης, *Thales*: Μέγης, *Meges*: Πύδης, *Pydes*: Φαλῆς, *Phales*. (4) *Et craſi* Ἄρους, *Dorice uero* Ἄρευς. *facit etiam* τοῦ Ἄρηος, καὶ Ἄρεος, καὶ Ἄρειος. (5) *Id eſt, declinantur per primam declinationem ſimplicium: ſed tantum in uſu habentur nominatiuus, accuſatiuus, & uocatiuus in ſingulari, & plurali.* (6) *Atque* ὁ κάλος, *funis, rudens*, τοῦ κάλω *&* κάλωος· ἔρως *uero facit etiam Aeolice* τοῦ ἔρου *per tertiam.* (7) *Sic ab* ὁ δμὼς, τοῦ δμωὸς, ὁ δμωὸς, οῦ, *ſeruus, unde* ἡ δμωὴ, ῆς, *&* δμωαὶ,

ᾶς,

ᾶς, *serua*: ὁ ἡγεμὼν, όνος, ὁ ἡγεμονὸς, ȣ̃, *dux, praeses*, & ἡ ἡγεμονὴ, ῆς, *imperium*. ὁ Τρὼς, τȣ̃ Τρωὸς, ὁ Τρωὸς, ȣ̃, *Troianus*. ὁ φύλαξ τȣ̃ φύλακος, ὁ φύλακος, ȣ, *custos*. *Item feminina*, ἡ κάλυξ κάλυκος, ἡ καλύκη: ης, *calyx, foliculus*. ὁ χιτὼν, ῶνος, ἡ χιτώνη, ης, *tunica*. (9) *Et* μάρτυς μάρτυος. (9) *Sic* λᾶας, *lapis*, τȣ̃ λάαος & *crasi* λᾶος, *uel* ὁ λάος, τȣ̃ λάȣ, τὸν λάον, & *Dorice* ὁ λάας, τȣ̃ λάα, τῷ λάα, *per primam*. *item* τὸ λάος, τȣ̃ λάεος, & ὁ λάϊς λάιος, &, *per synaeresim*, λᾶος *atqu*: ὁ λᾶς, τὸ λαὸς, *per quinc am*. *Eius synonymum est* ἡ λιθὰς τῆς λιθάδος, *uel* ὁ λίθος, ȣ. *Variant quoque* ὁ ἀσπασμὸς ȣ̃, & τὸ ἄσπασμα, ατος, *salutatio*: ἡ βλάβη, ης, & τὸ αλάβος εος, *nocumentum*: ὁ βρεχμὸς, ȣ̃, & τὸ βρέχμα, *siue* βρέγμα, ατος, *caluaria*: *os capitis*: ὁ γάρος, ȣ, & τὸ γάρον, *garum liquamen ex pice*, ἡ δίψα, ης, & τὸ δίψος, εος, *sitis*: τὸ δῶμα, τοῦ δώματος, *tectum, domus*, & *per apocopem* τὸ δῶ, τȣ̃ δῶ *indeclinabile*, & ὁ δόμος, τȣ̃ δόμȣ: ὁ ἐλέος, ȣ, & τὸ ἔλεος, ἐλέεος, *misericordia, commiseratio*: ἡ ἐνέδρα, ας, & τὸ ἔνεδρον, ȣ, *insidiae*: ὁ ἐχμὸς, ȣ, & τὸ ἔχμα, ατος, *retinaculum*: ὁ θρῆνος, ȣ, & τὸ θρῆνος, εος, *lamentatio*: ὁ θύμος, ȣ, & τὸ θύμον, ȣ, *animus*: ἡ κέλευθος, ȣ, & τὸ κέλευθον, ȣ, *uia*: ἡ νάπη ης, & τὸ νάπος, εος, *saltus, locus, siluosus*: ἡ νείκη, ης, & τὸ νεῖκος, εος, *rixa, iurgium*: ἡ νίκη ης, & τὸ νῖκος εος, *uictoria*: ὁ ὄνειδος, ȣ, & τὸ ὄνειδος, εος, *probrum*, ὁ, *uel* ἡ ὀρίγανος, ȣ, & τὸ ὀρίγανον, ȣ, *origanũ, herba*: ὁ ὄχος, ȣ, & τὸ ὄχος, εος, *uehiculũ*: ἡ σκάφη, ης, *et* τὸ σκάφος εος *scapha, nauis*: ὁ σκότος, ȣ, & τὸ σκότος, εος, *tenebrae* ἡ σπάρτη, ης: & τὸ σπάρτον, ȣ, *funis*. *Sic apud poetas* ὁ αἰγόκερως, τοῦ αἰγοκέρωτος, καὶ αἰγόκερω, *et* ὁ αἰγοκερεὺς, έως, & ηος, *capricornus*: ὁ Βορέας, ȣ, & Βορεὺς, *Boreas*,

Aquilo: ὁ Γηρυὼν, όνος, & Γηρυονεὺς, *Gerion:* ὁ ἡνιόχος ου, & ἡνιοχεὺς, *auriga:* ὁ πατροφόνος, ου, & πατροφονεύς, *parricida: dicitur* & ὁ πατροφόντης, ου, & πατροκτόνος, ου, *atque* ὁ πατραλόας, α, *pro eodem:* ὁ ὑδροχόος ου, & ὁ ὑδροχοεὺς, *aquarius, sideris Zodiaci:* ὁ ὑίος οῦ, & ὑιεὺς, *filius.* (10) *Datiuus* τῷ δόρηϊ, & *metathesi* δούρι, & *poetice* δόρι, *subtracto* υ *ex diphthongo* ου (11) *Sic* τὸ γήρας, γήρατος, & τὸ γήρος, γήρεος, *senectus,* τὸ οὖδας. ατος, & τὸ οὖδος, εος, *pauimentum.* (12) *Aeolice* χεῤῥός, *pro subiunctiua uocali geminatur consona sequens.* (13) *Poetae tale quiddam sibi permittunt in multis nominibus, praecipue in datiuo singulari secundae, & tertiae declinationis, in accusatiuo singulari, & datiuo plurali tertiae. nam eos sumunt tamquam nominatiuus singularis esset quinctae: ut in datiuo* τῇ ἀλκὶ, τῇ κλαδὶ, τῷ διχόμηνι, τῇ λιτὶ, τῷ μελίκρατι, τῇ παρθένι, τῷ πολυπάταγι, τῇ ὑσμῖνι: *pro* τῇ ἀλκῇ, τῷ κλάδῳ, τῷ διχομήνῳ, τῷ λίτῳ, τῷ μελικράτῳ, τῇ παρθένῳ, τῷ πολυπατάγῳ τῇ υσμίνῃ: *ab* ἡ ἀλκὴ ῆς, *robur:* ὁ κλάδος, ου, *ramus.* ὁ διχόμηνος, ου *semestris, semiplena luna:* τὸ λίτον ου, *pannus lineus:* τὸ μελίκρατον, ου, *mulsum.* ἡ παρθένος, ου *uirgo:* ὁ πολυπάταγος, ου, *multistrepus:* ἡ ὑσμίνη, ης, *proelium: sed tamquam ab* ἡ ἄλξ, ἀλκός: ἡ κλὰς, κλαδὸς: ὁ διχόμην, ηνος: ἡ λὶς, λίτος: τὸ μέλικρας, ατος: ἡ παρθὴν, ένος: ὁ πολυπάταξ, αγος: ἡ ὑσμὶν, ὶνος. *In accusa.* τὸν ἰκτῖνα, τὴν λῖτα, *pro* τὸν ἰκτινὸν, τὸ λίτον, *ab* ἴκτινος, ου, *miluus:* τὸ λίτον, ου, *pannus lineus, subtile stragulum: sed tamquam ab* ὁ ἰκτὶν, ινος: ἡ λὶς, λιτὸς. *In datiuo plurali,* τοῖς ἀδραπόδεσι, τοῖς δένδρεσι τοῖς ἔγκασι, ταῖς κλάδεσι, τοῖς κρίνεσι, τοῖς κτεάτεσι, τοῖς πέταλσι, τοῖς προβασι,

τοῖς

τοῖς προσώπασι, τοῖς σάββασι: a τὸ ἀνδράποδον, ου mancipium: τὸ δένδρον, ου, arbor: τὸ ἔγκατον, ου, uiscus, er t: ὁ κλάδος, ου, ramus: τὸ κρίνον, ου, lilium: τὸ κτέατον, οὐ, possessio: τὸ πέταλον, ου, folium: τὸ πρόβατον, ου, ouis: τὸ πρόσωπον, ου, facies: τὸ σάββατον, οὐ, sabbatum, requies: sed quasi a τὸ ἀνδράποδος, εος: τὸ δένδρος, εος: τὸ ἔγκας ατος: ἡ κλὰς, κλαδὸς, (Vide pag. 66.) τὸ κρίνος, εος. τὸ κτέατος, εος, siue τὸ κτέαρ, ατος: ὁ πέταλος, αλος: τὸ πρόβας, ατος, τὸ πρόσωπας, ατος: τὸ σάββας, ατος. reperitur quoque τὰ κρίνεα, lilia: τὰ προσώπατα, τῶν προσωπάτων, facies: sic τῶν μηλάτων, pecorum, pro μήλων, a τὸ μῆλον, οὐ, ouis, pecus: sed tãquam a τὸ μήλας ατος. Contra Aetoli pro datiuis quinctae usurpant datiuos tertiae, finitos in τοις, ut τοῖς γέροντοις pro γέρουσι, ab ὁ γέρων, οντος, senex: sed quasi ab ὁ γέροντος, ου: sic τοῖς διλημμάτοις, τοῖς, παθημάτοις, pro τοῖς διλήμμασι, παθήμασι, a τὸ δίλημμα, ατος, dilemma, syllogismus utrimque uinciens, & constringens: τὸ πάθημα, ατος, affectus, passio: sed quasi a τὸ διλήμματον, ου: τὸ παθήματον, ου. atque in nominatiuo, αἱ κλῶθες, Parcae, pro κλωθοὶ, ab ἡ κλωθὼ, όος, quod in duali, & plurali declinandum erat per tertiam. (14) Et γωνὴν apud ueteres.

(15) Contra uero, ὁ, καὶ ἡ κύων, canis: & ἡ ἄρην, agna, syncopen patiuntur in obliquis. Κυνὸς, ἀρνὸς, pro κύονος, ἄρηνος. (16) Declinantur etiam ὁ ζὴν, ζηνὸς, ζηνὶ, ζῆνα: immo decem huius inueniuntur nominatiui, ζεὺς, δεὺς, βδεὺς, ζὴν, ξὰν, ζὴς, ζὰς, δὶς, δὴν, δὰν: & διὸς, διΐ, δία, ueniunt a δίς. (17) Apud poetas regulariter declinatum inuenitur, ὁ πολὺς, τοῦ πολέος, &c. (18) A poe-

 tis

tis tamen usurpatur: sic neutrum πολλόν, *pro* πολύ, *siue sit nomen, multum, siue aduerbium, ualde, multum, multo.* (19) *His adde* τὸ κάρκαρ, ατος, *caput.*

ANNOTATIONES
IN . VERBA

Cognata tempora sunt, quorum eadem est figuratiua. Praesens, & imperfectum, (1) τύπτω, ἔτυπτον. Perfectum, & plus quam perfectum, (3) τέτυφα, ἐτετύφειν. Aoristus primus, & futurum primũ, (3) ἔτυψα, τύψω. sic aoristus secundus, futurum secundum, (4) & praeteritum medium, cognationem inter se habent, ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα.

Attici tertijs personis in ι, uel ε addunt litteram ν, (5) etiam ante consonantem, τύπτουσιν, uel ἔτυπεν τοῦτον, *uerberant, uel uerberauit hunc.*

Supple, Idq. non solum in uoce actiua, sed & in passiua, & med. τύπτομαι, ἐτυπτόμην. *atque non tantum in indicatiuo, sed etiam in reliquis omnibus modis, & participijs. Numquam enim reliqui modi, aut participia characteristica dissident ab ea, quam idem tempus habuerit in indicatiuo.* (2) *Supple, Vocis actiuae. Porro in uoce passiua perfectum quoque & plus quam perfectum inter se cognitionem habent,* τέτυμμαι, τέτυψαι, τετυπται: ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο: *& paulo post futurum cum secunda per-*

perfecti τέτυψαι, τετύψομαι: *sic secunda sing. perfecti imperatiui* τέτυψο. *Aoristus uero primus, & futurum primum, cum tertia perfecti, mutatis tamen tenuibus in adspiratas*, τέτυπται, ἐτύφθην, τυφθήσομαι: *sic tertia perfecti imperatiui, ac perfectum infinitiui*, τετύφθω, τετύφθαι: *sed si in tertia perfecti* ται *sit purum, hic interseritur* σ, κέκριται, *iudicatus est*, κεκρίσθω, *iudicetur*, κεκρίσθαι, *iudicari, a themate* κρίνω, *iudico*. (3) *Supple, In uoce actiua, & med.* ἐτυψάμην, τύψομαι. (4) *Supple, Per omnes uoces, ut in pass.* ἐτύπην, τυπήσομαι: *in media* ἐτυπόμην, τυποῦμαι. (5) *Addit (etiam) quod pag. 91. dixisset, id fieri sequente uocali. Iones autem id non obseruant: sed sequente uocali elidunt, &* ἐτύπτεσ' αὐτὸν *pro* τύπτεσιν αὐτὸν, *uerberant ipsum: &* ἔτυπτ' ἐκεῖνος, *pro* ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *uerberabat ille.*

(1) Littera ρ, propter syllabicum augmentum, geminatur. ῥίπτω, *proijcio*, ἔῤῥιπτον: & ρ posterius adspiratur, prius lenem habet spiritum: nulla siquidem syllaba desinit in adspiratam: sed, si littera geminetur, prior est tenuis, Ἀτθὶς, Σαπφὼ, Βακχὸς, *Attica, Sappho, Bacchus.*

(2) Quorum principium γν, aut γρη, non repetunt primam consonantem, γνόω, ἔγνωκα, *nosco*: γρηγορέω, ἐγρηγόρηκα *uigilo*.

Haec uero repetunt, μνάομαι, μέμνημαι, *memini*: κτάομαι, κέκτημαι, *possideo*: πτάομαι, πέπταμαι, *uolo, as*: πτόω, πέπτωκα, *cado*. Nam apud poetas κτ, μν, & πτ communem faciunt syllabam.

In incremento temporali quatuor α ſeruant ἄω, ἄον, *ſpiro*: ἀΐω, ἄιον, *audio*: ἀηθέσσω, ἀήθεσσον, *deſueſco*: ἀνδίζομαι, ἀνδιζόμην, *triſtor*.

Vocalem ε plurima non in η mutant, ſed (3) augent addito ι, (4) ἔχω, *habeo*: ἔπω, *dico*: (4) ἕλω, (5) ἕλκω, (6) ἑλκύω, (7) ἑλκίζω, *traho*: (8) ἕρπω, (9) ἑρπίζω, *ſerpo*: ἑστιάω, *permaneo*: (10) ἕπομαι, *ſequor*: (4) ἔρεω, *dico*: *interrogo*: (11) ἑστιάω, *conuiuium celebro*: (12) ἐάω, *ſino*. (4) ἕω, *induo ſedeo*: (13) ἐρύω, *traho*, ἔθω, *conſueſco*: (14) ἐθίζω, *conſuefacio*: (15) ἐργάζομαι, *operor*, *afficio*, *et afficior*, *colo*, & *color*: ἔχω, (16) εἶχον, non ἦχον: & ita in reliquis.

Ἔπω, εἶπον, *dixi*, εἰπὲ, *dic*, εἰπὼν, *qui dixit*, in omnibus (17) modis ſeruat augmentum. ἑστήκω, *ſto*, (18) εἱστήκειν, *ſteteram*, plus quam perfectum medium. nam perfectum ἕστηκα, ſine augmento, licet id uerius ſit actiuum ab ἵστημι, & ἕστακα dictum per α, more Dorico. ἕω, *ſedeo*, εἷμαι, *ſedi*, praeteritum paſſiuum. ἐρέω, *dico*, εἴρηκα, *dixi*, εἴρημαι, *dictus ſum*: unde εἰρέθην, &, eliſo ι, ἐρήθην, *dictus ſum*: ἔθω, *conſueſco*, (19) εἴωθα, *conſueui*, praeteritum medium per pleonaſmum ω.

Diphthongus ευ in ηυ Attice, εὔχομαι, ηὐχόμην, *oro*: εὕδω, ηὗδον, *dormio*.

Diphthongum οι haec non mutant οἰόομαι, οἰώθην, *ſolus ago*: οἰμέω, *concito*: (20) οἰνέω, οἰνίζω, *uinum uendo*: οἰστρόω, *inſanio*: οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, *auguror*: οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, *guberno*, *gubernaculum nauis rego*: οἰδαίνω, *tumeo*, *iraſcor*: οἰκουρέω, *domum cuſtodio*.

(1) Poe-

(1) Poetae tamen id non ſemper obſeruant. ῥάπτω, ἔραπτον, ſuo ſuebam, ῥίπτω, ῥέριφα, pro ἔῤῥιφα: paſſiuum ῥέριμμαι pro ἔῤῥιμμαι, pro ectus ſum: plus quam perfectum ἐρερίμμην, ἐρέριψο, ἐρέριπτο, pro ἔῤῥιπτο, deiectus erat. ῥέζω, facio, imperfectum, ἔρεζον: aoriſtus primus ἔρεξα, cum κατὰ, κατέρεξα, peregi, a futuro, ῥέξω, & tranſpoſitis litteris, ἔρξω, ἔρξεις, faciam, es: vnde in aoriſto primo ἔρξαν, fecerunt, ſine augmento: imperatiuus, ἔρξον: ſubiunctiuus ἔρξω, ἔρξῃς: infinitiuus, ἔρξαι. participium, ἔρξας, αντος. ſic in praeſenti pro ῥέζω, per metatheſim dicimus non ἔρξω (nam ρ numquam ponitur ante ζ. pag. 9.) ſed ἔρδω. ſunt enim ζ, & δ, permutabiles, quod ζ valeat δσ. (2) Nam ε in huiuſmodi locis non anceps, ſed productum ſolum cenſetur. (3) Iones idem & in quibuſdam alijs verbis obſeruant, vt ab ἐρωτάω, interrogo, imperfectum εἰρώταον εἰρώτων, ας, α, pro ἤρωτων, ἤρωτας, ἤρωτα. At Dores veteres haec, quae Auctor hic enumerat, per η efferebant, ἦχον, pro εἶχον. ἧλκον, pro εἷλκον. ἠργαόμην, pro εἰργάζομην. (4) Vi e Inueſtigationem thematis in uerbis ἔχω, Αἱρέω, Ἀγορδώ, & Ἀμφιέννυμμι. (5) Ab ἕλκω, futurum ἕλξω. perfectum εἷλχα: imperfectũ & aoriſtus ſecundus εἷλκον, εἷλκες, εἷλκε. imperfectum, & aoriſtus ſecundus med. εἱλκόμην, εἵλκου, εἵλκετο, ſine augmento ἕλκετο, Ιλιαδ. α. imperatiuus ἕλκου, & Ionice ἕλκεο. (6) Imperfectum, εἵλκυον, futurum, ἑλκύσω. perfectũ, εἵλκυσα: paſſiuum εἵλκυσμαι, εἵλκυσαι, εἵλκυσαι, aoriſtus primus, εἱλκύσθην. infinitiuus, ἑλκυσθῆναι. (7) Imperfectũ εἵλκιζον, futurum, ἑλκίσω, & Attice ἑλκιῶ. perfectum, εἵλκικα. paſſiuum, εἵλκισμαι. (8) Imperfectum εἷρπον. futu-

rum ἕρψω. aoristus primus, ἕρψα. perfectum, εἵρφα. (9) Sunt, qui scribunt, ἑρπύζω per ὑψιλὸν. imperfectum εἵρπιζον uel εἵρπυζον futurum ἑρπίσω, vel ύσω. perfectum, εἵρπικα, vel εἵρπυκα. (10) Imperfectum & aoristus secundus medius εἱπόμην. futurum medium ἕψομαι. perfectum passiuum, εἷμμαι. (11) Imperfectum εἱστίαον, εἱστίων. futurum ἑστιάσω, seruat α. pag. 189. aoristus primus, εἱστίασα, infinitiuus ἑστιᾶσαι. perfectum εἱστίακα. (12) Imperfectũ εἴαον εἴαες, εἴαε, crasi, εἴων, εἴας, εἴα, & sine augmento ἔων, ἔας, ἔα, & Ion. ἔασκε, futurum, ἔασω, aoristus primus, εἴασα. imperatiuus, ἔασον, &, Laconice interposito β. ἔβασον. perfectum, εἴακα, &, reiecto augmento, εἴακα, reperitur etiam in praesenti εἰάω, pro ἐάω. (13) Imperfectum, εἵρυον: futurum, ἐρύσω: aoristus primus, εἵρυσα: perfectum, εἵρυκα: passiuum, εἵρυμαι, plus quam perfectum, εἰρύμην, υσο, υτο: tertia pluralis, εἵρυντο, & Ionice εἰρύατο. (14) Imperfectum, εἴθιζον: futurum ἐθίσω: aoristus primus, εἴθισα, εἴθισας, εἴθισε, participium ἐθίσας, αντος, perfectum εἴθικα, participium, εἰθικὼς, ότος, assuetus: perfectum passiuum, εἴθισμαι εἴθισαι, εἴθισται: participium, εἰθισμένος: aoristus primus, εἰθίσθην, εἰθίσθης: participium, ἐθισθεὶς. dicitur & εἰθίζομαι, pro ἐθίζομαι: imperatiuum, εἰθίζου & Ionice εἰθίζεο, assuesce. (15) Imperfectum, εἰργαζόμην, εἰργάζου, εἰργάζετο: tertia plural. εἰργάζοντο: futurum medium, γάσομαι, ἐργάσῃ, & sublato σ, ἐργάῃ, unde, per crasim, ἐργᾷ, operaberis, facies, dialecto Boeotica: (sic σκεδᾶ, dissipabis, pro σκεδάσῃ, a σκεδάομαι, τὸ σκεδάννυμαι) aoristus primus medius, εἰργασάμην: optatiuus, ἐργασαίμην, ἐργάσαιο: perfectum passiuum, εἴργασμαι,

εἴργα-

εἴργασαι, εἴργασαι: *participium* εἰργασμένος: *aorist. pri.* εἰργάσθην, εἰργάσθης, εἰργάσθη. (16) *Hinc cũ* ὑπὲρ, ὑπερείχον, ες, ε, *&, mutato loco augmento* ὑπείρεχον, ὑπείρεχες, ὑπείρεχε, *praestabat, supereminebat: & tertia pluralis* ὑπείρεχον, *tenebant, superabant.* (17) *Optatiuus* εἴποιμι, εἴποις: *subiunctiuus* εἴπω, εἴπης, *&, Aeolice,* εἴπησθα: *infinitiuus,* εἴπειν. *Ab* εἶπον, εἶπες, *fit tertia Ionica* εἴπεσκε, *dixit, ex* εἶπε: *cum* ἀνὰ *fit* ἀνεῖπε, *& cum altero augmento* ἠνεῖπε, *edixit: pro quo etiam* ἀνείπαπε, *per pleonasmum syllabae* πα. (18) *Cum* κατὰ, καθειςήκειν, *constitutus eram: sic perfectum* καθέςηκα, *constitutus sum: & particip.* καθεςηκὼς, ότος, *constitutus, passiuam habet significationem.* (19) *Pro* εἰώθα *siue* εἶθα, *uerso* ει *in* η *Attice reperitur* ἦθα. (20) *His annumeratur* εἰνοποτάζω, *uinum bibo. at* οἰμώζω, *lugeo, facit* οἴμωζον *&* ᾤμωζον: *fut.* οἰμώξω, *medium,* οἰμώξομαι, οἰμώξῃ, οἰμώξεται: *aoristus primus actiuus,* ᾤμωξα, ᾤμωξας, ᾤμωξε.

(1) Compositi augetur principium, si praepositio nihil addit ad significatum: ἔπω, ἐνέπω, ἤνεπον, *dico:* εὕδω, καθεύδω, ἐκάθευδον, *dormio.*

Quaedam Attici augent initio, quorum simplicia non sunt in usu, ἀμφιζητῶ, ἠμφισβήτουν, *dubito:* ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν, *supplico.*

Alia in medio, (3) ἀπολαύω, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον, *fruor:* (3) ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν, *aggredior:* (4) ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον, *celebro, laudo.* sic aliqua

(5) com-

(5) composita ex δυς, & ἀ, δυσαρεςῶ, δυσηρέσουν, *morosus sum*: δυσαπιςῶ, δυσηπίςουν, *diffido, difficulter credo*. sic (6) ἀ'ορκῶ, *sancte iuro*: (7) ἀ'εργετῶ, *beneficio afficio*. (8) ἀ'αγγελίζομαι, *nuncio, bonum nuncium affero*.

(9) Sunt, quae utrimque augentur: ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, *turbo*: ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, *corrigo*: ἀνέχομαι, ἠνεχόμην, *patior tolero*.

(10) Apud Atticos syllabicum augmentum uertitur in temporale, ἔμελλον, ἤμελλον, *debebam*: ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam*: ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, *poteram*. sic εἴδειν, ἤδειν, *noueram*, plus quam perfectum ab εἴδω, *nosco, scio*. nam ε, siue solum, siue in diphthongo, mutant in η.

Sic ἵζω, vel ἱζέω ἵζω, cum κατά, καθίζω, sedeo, & sedere facio: imperfectum, ἐκάθιζον, primae sing. tertiae plural. Ionice detracto augmento κάθιζον, sedebant: futurum καθίσω, & καθιζήσω, aoristus primus, ἐκάθισα, ἐκάθισας, ἐκάθισε: prima plur. ἐκαθίσαμεν: imperat. κάθισον: participium καθίσας: perfect. κεκάθικα. Tamen διεγγυάομαι augetur in med. διηγγυόμην, quamuis nihil aliud significet, quam simplex ἐγγυάομαι, despondeo. Sunt praeterea non pauca, quae, praecipue apud poetas, augentur initio, quamuis praepositio aliquid addat ad significatũ: ut βάλλω, iacio ἀμφιβάλλω, dubito: imperfect. ἠμφίβαλλον. Hoc loco illud monendum, Clenardum hic verba facere de augmento uerborum compositorum, quae componuntur e praepositione, vel ex δυς & ἀ, & alio verbo,

quamuis

quamuis non ſit in vſu: at, quae componuntur ex α priuatiuo, aut ex nomine, & verbo, vel quae ducuntur a nomine compoſito (quae Decompoſita appellantur) in principio incrementum ſuſcipiunt: vt ἀγνοέω ῶ, ignoro: fut. ἀγνοήσω: aor. pri. ἠγνόησα ἠγνόησας, ἠγνόησε: Homer. Ιλ. β. aduocato ι, ad ο, dixit ἠγνοίησε, ignorauit, ex ἠγνόησα: crasi. οη, in ω, fit ἤγνωσα, ας: vnde tertia Ionica ἀγνώσασκε: perf. ἠγνόηκα: paſſ. ἠγνόημαι: particip. ἠγνοημένος, fit ἀγνόεω, ex α priuatiuo, & νοέω, intelligo, eum pleonaſmo litterae γ: ex eodem νοέω, cum ἀμφὶ, fit ἀμφιγνοέω, dubito, quod etiam augetur initio, imperfectum ἠμφιγνόεον, ἠμφιγνήουν: aoriſtus primus ἠμφιγνόωσα: Ab ὁ, ἡ ἀκριβὴς, έος, diligens fit ἀκριβόω, diligenter perquiro: futurum ἀκριβώσω, aoriſtus primus ἠκρίβωσα, ας, ε: perfectum ἠκρίβωκα: paſsiuum ἠκρίβομαι: participium ἠκριβωμένος, ἠκριβωμένη, accuratus, a. Ab ὁ, ἡ ἀμελὴς, έος, negligens, piger, fit ἀμελέω, negligo. futurum ήσω, perfectum ἠμέληκα: infinitiuus ἠμεληκέναι: perfectum paſsiuum ἠμέλημαι, ησαι, ἠμέληται, neglectum eſt: participium ἠμελημένος, neglectus: hinc aduerb. ἠμελημένως, negligenter, citra curam: reperitur hoc particip. ſine augmento ἀμελημένος. Ab ὁ ἀντίδικος, ου, aduerſarius cauſſae, ſiue litis, fit ἀντιδικέω, ad cauſſam occurro, liti me offero: imperf. ἠντιδίκεον ἠντιδίκουν. ὁ, ἡ ἀσελγὴς, έος, impudicus: hinc ἀσελγαίνω, laſciuio: futur. ἀσελγανῶ, aoriſt. primus ἠσέλγηνα, ab eodem quoque fit ἀσελγέω, petulanter ago: futurum, ἀσελγήσω: perfectum ἠσέλγηκα: paſsiuum ἠσέλγημαι: participium ἠσελγημένος, η, ον: hinc τὰ ἠσελγημένα, iniuriae, & contumeliae, per petulantiam

illa-

illatae. Ab ὁ, ἡ ἀσθενὴς, εος, *infirmus, debilis, fit* ἀσθενέω, *imbecillis fio, langueo: imperfectum* ἠσθένεον, ἠσθένουν: *futurum,* ἀσθενήσω: *perfectum,* ἠσθένηκα. ὁ, ἡ ἄσιτος, ου, *ieiunus, inappetens, hinc* ἀσιτέω, *inedia premor: imperfectum,* ἠσίτουν. ὁ, καὶ ἡ ἄστατος, ου, *instabilis, hinc* ἀστατέω *instabilis sum: imperfectum,* ἠστάτουν. ὁ, ἡ ἄσχολος, ου, *negotiosus, occupatus, hinc* ἀσχολέομαι, *occupor, negotia suscipio: perfectum,* ἠσχόλημαι, ησαι, ηται: *aorist. primus* ἠσχολήτην, *tertia plur.* ἠσχολήτησαν, *operam, & studium dederunt: particip.* ἀσχολαθεὶς, έντος, *rei cupiam deditus.* ὁ ἐναντίος, ου, *contrarius, hinc* ἐναντιόομαι οῦμαι, *aduerso: imperfectum,* ἠναντιοόμην, όου, όετο, *crasi* ἠναντιούμην, ἠναντίου, ἠναντιοῦτο: *perfectum,* ἠναντίωμαι, ωσαι, ωται: *aoristus primus,* ἠναντιώθην, ης, η: *hinc infinitiuus,* ἐναντιωθῆναι, *& participium,* ἐναντιωθεὶς, έντος. τὸ καινουργὸν, οῦ, *recens factum, unde* καινουργέω, *nouum aliquid molior, aut designo: imperfectum,* ἐκαινήργουν. ὁ καλλιγράφος, ου, *lepidus scriptor, unde* καλλιγραφέω *pulchre scribo et elegāter: imperfectū,* ἐκαλλιγράφουν. *sic ab* ὁ, ἡ καλλιεπὴς, έος, *elegans, & splendidus in verbis, fit* καλλιεπέω, *ornate, & elegāter dico: futurum,* ήσω: *perfectum,* κεκαλλιέπηκα: *passiuum,* ημαι: *participium,* κεκαλλιεπημένος, *ornatus, dissertus: unde aduerb.* κεκαλλιεπημένος, *disserte, & ornate. sic etiam* καλλιερέω, *numine propitio utor, sacro facio, futurum,* ήσω: *aoristus primus,* ἐκαλλιέρησα, ας, ε: *imperfectū passiuum,* ἐκαλλιερεόμην ἐκαλλιερέου ἐκαλλιερέετο, *crasi* ἐκαλλιερεῖτο. ὁ παιδαγωγὸς οῦ, *paedagogus, custos, & institutor pueri, unde* παιδαγωγέω, *pueros sequor, id est, sum paedagogus, erudio: futurum,* παιδαγωγήσω,

γήσω, perfectum, πεπαιδαγώγηκα: passiuum, πεπαιδαγώγημαι: πεπαιδαγώγησαι, πεπαιδαγώγηται. ὁ πανοῦργος, ου astutus, qui omnibus in rebus uersatus est: ab hoc πανουργέω, callide ago, scelestus sum, & astutus: futurum, πανουργήσω: perfectum, πεπανούργηκα πεπανούργηκας: participiũ, ὁ πεπανουργηκὼς ότο, τῷ πεπανουργηκότι. ὁ πολλαπλάσιος, ου, multiplex a quo πολλαπλασιάζω, multiplico, imperfectum. ἐπολλαπλασίαζον. ὁ, καὶ ἡ φιλόσοφος, ου, philosophus, sapientiae studiosus, hinc φιλοσοφέω, philosophiae studio indulgeo: futurum, ήσω: perfectum, πεφιλοσόφηκα: passiuum, πεφιλοσόφημαι, πεφιλοσόφησαι: imperatiuus, πεφιλοσόφησο, πεφιλοσοφήσθω, disputatum sit. φιλότιμος, ου, ambitiosus, ab hoc φιλοτιμέω, ambitiose quippiam conor: futurum, ήσω: perfectum, πεφιλοτίμηκα: passiuum, ημαι, ησαι, ηται: aoristus primus, ἐφιλοτιμήθην, ης: prima pluralis, ἐφιλοτιμήθημεν εἰς ὑμᾶς, in uos contulimus. ο, ἡ χειραγωγὸς. οῦ, qui manu ducit, unde χειραγωγέω, manu duco: imperfectum, ἐχειραγώγουν. Haec tam multa exempla in medium attulimus, ut ex his discant pueri similia formare, atque ut in thematis inuestigatione esse possint multo promptiores. Idem & in sequentibus factitabimus, iis qui in hac exercitatione tirones sunt obsecuti, qui a nobis efflagitarunt, ut sibi hac in re operam daremus. (2) Huius futurum, ἀπολαύσω: aoristus primus, ἀπέλαυσα, ἀπέλαυσας ἀπέλαυσε, tertia plural. ἀπέλαυσαν: dicitur & ἀπήλαυσα, ut ἀπήλαυον, e Attice augmento syllabico ε in temporale η mutato: perfectum, ἀπολέλαυκα: infinitiuus, ἀπολελαυκέναι. (3) Futurum, ἐπιχειρήσω: aoristus primus, ἐπεχείρησα: perfectum, ἐπικεχεί-

κεχείρηκα: passiuum, ημαι, ησαι, ηται: aoristus primus, ἐπεχειρήθην, ης, η: participium, ἐπιχειρηθεὶς, εῖσα, έν. (4) Futurum ἐγκωμιάσω: perfectum ἐγκεκωμίακα: passiuum, ασμαι, ασαι, αϛαι: aoristus primus ἐνεκωμιάσθην: participium ἐγκωμιασθεὶς, έντος, laudatus. sunt, qui scribũt imperfectum ἐνεγκωμίαζον, pro ἐνεκωμίαζον, per pleonasmum litterae γ. (5) Sic δυσφημέω, maledico, impie, et irreligiose loquor: futurum, δυσφημήσω: aoristus primus, ἐδυσφήμησα, ἐδυσφήμησας, ἐδυσφήμησε. At δυσχεραίνω, indignor, grauiter, & aegre fero, augetur initio: imperfectum, ἐδυσχέραινον, ες, ε: futurum, δυσχερανῶ: aoristus primus, ἐδυσχέρανα: & in optat. Aeolico δυσχεράνεια, ας, ε: atque in subiunct. δυσχεράνω, μὴ δυσχεράνητε, ne grauiter feratis. (6) Imperfectum, εὐώρκεον εὐώρκουν. huic opponitur ἐπιορκέω ῶ, peiero, falso, deiero per: quod etiam in medio augetur: fut. ἐπιωρκήσω: perf. ἐπιώρκηκα. (7) Futurum εὐεργετήσω: pri. εὐηργέτησα. reperitur tamen perfectum sine augmento, εὐεργέτηκα, ας, ε, passiuum, εὐεργέτημαι: participium, εὐεργετημένος, beneficijs affectus. (8) Imperfectum, εὐηγγελιζόμην: futurum med. εὐαγγελίσομαι, & Attice, εὐαγγελιοῦμαι: part. εὐαγγελιούμενος, nunciaturus: forma fut. secund. sic actiuum, εὐαγγελίζω: fut. εὐαγγελίσω, & Attice εὐαγγελιῶ: aor. pri. εὐηγγέλισα, εὐηγγέλισας, εὐηγγέλισε. med. εὐηγγελισάμην εὐηγγελίσο, εὐηγγελίσατο: perf. pass. εὐηγγέλισμαι ισαι, ισαι: part. εὐηγγελισμένος: aorist. prim. εὐηγγελίσθην: imperf. εὐαγγελίσθητι, εὐαγγελισθήτω. dicitur & εὐαγγέλλω: aor. sec. εὐήγγελον, pass. εὐηγγέλην, nunciatus sum, id est, mihi bonus nuncius allatus est. (9) His adde

ex Budaeo, ἀπενεόω, *obstupeo : futu.* ώσω*: aorist. pri. pass.*
ἀπηνεώθην, *obstupui.* ἀποδιοπομπέομαι, *auerto:* ἀπολογέο-
μαι, *rationem reddo, pro me respondeo :* ἀφηνιάζω, *com-
mordeo frenum, frenum non admitto,* ἐμβατεύω, *incedo :*
ἐνδοιάζω, *dubito :* ἐπιπολάζω, *fluito :* εὐεργέω, *beneficium
colloco ·* κάθημαι, *sedeo. interdum tamen augetur etiam
initio, vnde* ἐκάθηντο *vel* καθῆντο, *sedebant :* παρανομέω,
violo, inique, & contra leges ago : προπηλακίζω, *vitupe-
ro :* προφασίζομαι, *capio occasionem, praetexto : imperf.*
προεφασιζόμην, *& crasi* προὐφασιζόμην. *verum de huius-
modi contractione plura circa finem Annotat. in verb.*
καταγλωττίζω, *suauior : item conuictior: huius part. perf.
pas. est* κατιγλωττισμένος, *pro* καταγεγλωττισμένος. *non
enim repetitur prima consona them. simpl. quamuis* ε *sit
anceps. Multa alia, quae hic nō enumerauimus, hoc, aut
illo modo facientia, recensentur a Clenardo in Inuest.
them. in verbo* ἁλίσκομαι, *& illius composito* ἀναλίσκω.
*Ceterum haec augmenti varietas Attic. non solum ha-
bet locum in compositis, quorum simplicia non sunt in vsu,
sed etiam aliquando in ys, quorum simplicia sunt usitatiss.
vt* ποιέομαι, *facio : compositum,* παιδοποιέομαι, *id est, fi-
lios procreo, augetur initio,* πεπαιδοποίημαι, *quod com-
ponatur ex nomine* παῖς, παιδὸς, *puer, filius. Ab* ἵημι, *mit-
to, compositum* ἀφίημι, *dimitto, nunc augetur initio,* ἠφίει
dimittebat (imperf. tamquam ab ἀφιέω*) nunc in med.*
ἀφεῖμαι, *dimissus sum, perfect. pass. nunc vtrimque,* ἠφεί-
θη, *dimissus est, aor. pri. pass. pro* ἀφέθη. *Verum hu-
iusmodi varietas raro inuenitur in compositis e praepo-
sitionibus, & verbis simplicibus vsitatis. nam haec fere*

ſemper augentur in med. (10) *Poetae vero nõnumquam augmentum ſyllabicum cauſſa metri poſitione producũt, geminata uidelicet conſona ſequente, vel aſſumpta externa conſonante; ut a* λήγω, *ceſſo: futur. aor. pri.* ἔληξα, *&* *geminato* λ, ἔλληξα. *a* δυπέω, *ſtrepo, aoriſt.* ἐδούπησα, *&* *poetice* ἐγδούπησα, *aduocato externo* γ.

Perfecto Attici paenultimam ε diſyllabi primae, & ſecundae coniugationis uertunt in ο, πέμπω, *mitto,* πέπεμφα communiter, πέπομφα Attice: βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα, *irrigo.*

Verbum μένω (1) facit μεμένηκα, tamquam a μενέω, *maneo.*

(2) Attici inchoatum ab ε ο, & α & breui, praeterito communi praefigunt duas priores litteras praeſentis. ἐρίζω, *cõtẽdo,* ἤρικα, ἐρήρικα, paſſiuum ἐρήρισμαι: ὄλλω, *perdo,* ὦλα, ὄλωλα, praeteritum medium eſt: ἀγείρω, *congrego,* ἤγερκα, ἀγήγερκα, (3) ἀγήγερμαι.

(4) Corripitur autem praeteriti Attici tertia ſyllaba, ſi trium ſyllabarum numerum exceſſerit: hoc modo, uertitur η in ε, ω in ο, ει & ᾳ abiiciunt ε, οι, & ι ſubiunctiuam: ἀλήθω, ἤληκα, (5) ἀλήλεκα, *molo:* ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα, *interrogo:* ἀλείφω, (6) ἤλειφα, ἀλήλιφα, *ungo:* ᾄδω, ᾖδα, (7) ἐλήλυθα, *venio:* ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα, *paro:* ἀκούω, ἤκοα, ἀκήκοα, *audio.*

At ἐρείδω, *firmo, haereo,* (8) ἤρεικα, ἐρήρεικα, (9) ἐρήρεισμαι, ἐρήρειδα, ut differat ab ἐρήρικα uerbi ἐρίζω, *contendo.*

Verbum

Verbum ἔδω, *edo*, ἦκα, ἔδηκα, & interiecta sylla-ba, δο, ἐδήδοκα: passiuum ἐδήδομαι: sic ἄγω, *duco*, assumit γο, ἦχα, ἄγυχα, ἀγήγοκα: sed euphonia tollit γ, (10) ἀγήχοα.

Incoeptis ab ο, uel ω praeteritum Atticum praefigit ε, ὁράω, *uideo*, ὥρακα, ἑώρακα: οἴγω, *aperio*, ᾧγα, (11) ἔωγα, unde fit (12) ἀνέωγα, *aperui, seu apertus sum*: ὤθω, *impello*, ὦσμαι, ἔωσμαι: ὠνέομαι, *emo*, ὤνημαι, ἑώνημαι. Idem fit in praeterito imperfecto, ἑώρων, *uidebam*: (13) ἑωνούμην, *emebam*, (14) & consimilibus.

Sic εἴκω, *assimilo, conueniens sum*: medium praeteritum facit οἶκα, unde (15) ἔοικα, *similis sum, congruo*. Accidit hoc & in aoristis aliorum quoque uerborum, ἧκα, ἕηκα, *misi*: unde ξυνέηκα, *commisi: item, intellexi*: εἶπα, (16) ἔειπα, *dixi*: προσέειπα, *allocutus sum*: ὠσάμην, ἐώσαμην, *impuli*: sed huiusmodi magis poetarum sunt.

(17) Ceterum ε augmentum Atticum, spiritum sortitur praesentis, ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα, *uidi*: ὠνέομαι, ὤνημαι, ἑώνημαι, *emi*.

Attici praeterea pro incremento λε, & με, ponunt ει diphthongum: λήβω *sumo*, λέληφα, εἴληφα: μείρομαι, *sortior*, μέμαρμαι, (18) εἵμαρμαι.

(1) *Futurum tamē μενῶ regulare est, et aoristus primus* ἔμεινα: *participium* μείνας, αὐτος. (2) *Huiusmodi*

reduplicatio non ſolum habet locum in praeteritis, ſed etiam interdum in praeſentibus, praecipue uerborum in μι. *(3) Hinc tertia pluralis Ionica,* ἀγηγέραται, *congregati ſunt: Dorice vero nonnumquam manet longa: at, quae ſola poſitione producitur, ne Attice quidem, aut communiter corripitur, vt patet ex* ἀγήγερκα. *(5) Paſſiuum,* ἀλήλεσμαι: *participium,* ἀληλεσμένος, *molitus. (6) Paſſiuum,* ἤλειμμαι, *Attice,* ἀλήλιμμαι, ἀλήληψαι, ἀλήλιπται, *non* ἤλειπται: *participium,* ἀληλιμμένος: *aoriſt. ſecund. eſt* ἤλιφον. *(7) Et poetice* εἰλήλυθα, *veni, vbi* ε, *producitur, aduocato* ι, *& tertia ſyllaba Dorice manet longa: prima plur.* εἰληλύθαμεν, *& ſyncope* εἰλήλυθμεν. *(8) Hinc participium* ἠρηκὼς, ότος, *qui haeſit. (9) A tertia ſingul.* ἐρήρεισαι, *fit tertia plural. Ionica* ἐρηρέδαται, *uixi ſunt. plus quam perfect. ſumit aliud incrementum* ἠρηρείσμην, *inhaeſeram. (10) Boeotice,* ἀγείοχα, η *in* ει *mutato. (11) Praeteritum eſt medium: participium,* ὁ ἐωγὼς, ἡ ἑωγυῖα, *apertus, aperta. (12) Et rurſus aucta praepoſitione,* ἠνέωγα. *(13) Tertia plural.* ἐωνέοντο, ἐωνοῦντο, *emebant, ab* ὠνέομαι. *(14) Vt ab* οἰνοχοέω ῶ, *vinum fundo, imperfect.* ᾠνοχόουν, ᾠνοχόεις, ᾠνοχόει, *&* ἐῳνοχόει. Ιλ. γ. *Ceterum his, quae hoc loco a Clenardo recenſentur, non vtuntur doctores, qui proſa oratione ſcripſerunt, niſi cum appoſitione huius augmenti* ε. *at poetae illud non raro detrahunt: vnde* ὥρα *pro* ἑώρα, *intuebatur, tertia imperfecti ab* ὁράω. *ſic ab* οἴγω, οἴξω: *aor. pri.* ᾦξα, *pro* ἔωξα, *& ſoluta diphthongo* ὤϊξα, ὤϊξας, ὤϊξε: *perfect.* ᾦχα, *paſſ.* ᾦγμαι: *plus quam perſ.* ᾤγμην, ᾦξο, ᾦκτο: *vnde tertia plur. Ionica* ᾤχατο, *cum* ἐπὶ, ἐπῴχατο, *incluſi erant. (15) Atque*

hinc

hinc vsitatissimum illud participium ὁ, ἡ οἰκὼς, ότος, similis. at ὁ εἰκὼς, ότος, similis, decens: & neutrum, τὸ εἰκὸς, εἰκότος, par, decens, consentaneum, uero proximum, signum necessarium, ducuntur ab εἶκα, pro ἔοικα, quod formam habet praeteriti medij ab εἴκω, sed ει, non mutatum fuit in η. sunt, qui velint Boeoticum esse pro aoristo pri. εἶξα, similis sum, in cuius tertia plur. reperitur εἴξασι, pro εἶξαν, ab εἴκω: cuius fut. εἴξω: perf. εἶκα: pass. εἶγμαι, εἶξαι, & soluta diphthongo, uersoq. ε in η, ἤιξαι, similis es: sic in plus quã perf. ἠΐγμην, ἤϊξε, ἤϊκτο, similis erat. tertia perf. εἶκται, cum augmento ε, εἴκται, similis est. Haec praeterita praesentis significationem habent, & plus quam perf. imperfecti. (16) Sic in aor. sec. εἶπον, ἔειπον, ab ἔπω dico, quod per ει augetur. (17) Hoc fit cõtra regulam generalem, quae vult ε augmentum syllabicum notari semper spiritu tenui. (18) Tertia persona εἵμαρται, fatum est: tertia plus quam perfecti εἵμαρτο, fato decretum erat: part. εἱμαρμένος, fatalis. Pro εἵμαρμαι, reiecto ι, & metathesi dicitur ἔμβραμαι, fatatus sum: inscritur β, quod μ ante ρ non ponatur, hinc ἡ ἐμβραμένη, vt ab εἵμαρμαι, ἡ εἱμαρμένη, id est, fatum, sors, fatalis cursus: sunt, qui scribant cum spiritu aspero, εἵμαρμαι, εἱμαρμένη, a μείρομαι, praet. med. est μέμορα, sortitus sum, & poetice ἔμμορα, facta metathesi: qua etiam in quibusdam alijs praeteritis vtuntur: ut ἔσσυμαι, motus sum, pro σέσυμαι, a σύω, moueo: part. ἐσσυμμένος, properans: hinc aduerb. ἐσσυμένως, studiose, certatim, propere: tertia perf. ἔσσυται, cum ἐπὶ, ἐπέσσυται, impetum fecit. plus q. ἐσσύμην, ἔσσυσο, ἔσσυτο, exsilibat, cum διὰ, διέσσυτο, peruagabatur: potest

censeri imperf. a σύμαι aor. pri. ἐσύθην, tertia plural. ἐσύθησαν, *& Boeotice* ἔσυθαν, *eruperunt.*

(1) Plus quam perfecti & prima, & tertia singularis Attice per η sine ν, ἐτετύφη ἐγώ, *verberaueram ego*, ἐτετύφη ἐκεῖνος, *uerberauerat ille* : (2) unde ἐκεχήνη plus quam perfectum medium a χαίνω, *dehisco*: & ᾔδη, pro ᾔδειν, ab εἴδω, *scio.*

(4) Tertiam pluralem ἐτετύφεισαν Atticus effert per εσαν, elidendo subiunctiuam. (5) ἐτετύφεσαν, ᾔδεσαν, ἀκηκόεσαν, *uerberauerant, nouerant, audiuerant.*

(6) Est quandoque hoc tempus contentum incremento perfecti : τεθεμελίωτο, *fundatus erat*, plus quam perfectum passiuum a θεμελιόομαι, *fundor, aris*.

Atticum plus quam perfectum temporaliter initio augetur : ἀγήγερκα, (7) ἠγηγέρκειν, *congregaui, congregaueram*: ὀρώρυχα, (8) ὠρωρύχειν, *fodi, foderam*: ἀκήκοα, ἠκηκόειν, *audiui, audiueram*. Excipe ἐληλύκειν, & (9) ἐληλύθειν, *ueneram*, ab ἐλήλυκα & ἐλήλυθα, ab ἐλεύθω, *uenio*. At ἔολπα, *speraui*, ἐώλπειν : ἔοργα, *composui*, ἐώργειν: ἔοικα, *similis sum* (10) ἐῴκειν, (11) augentur secunda syllaba pro ἠόλπειν, ἠόργειν, ἠοίκειν.

(1) *Id fit arrepta ab Ionibus occasione, qui primam personam plus quam perfecti actiui, & medij, per εα, & tertiam per εε efferunt, quae Attici & Dores in η contrahunt.* (2) *Sic* ὀδώδη, *oluerat, ab* ὄζω, *praeter. med.* ὦδα, *Attice* ὄδωδα, δ *pro* ζ *repetito, (hinc inf* ὀδωδέναι, *et particip.* ὀδωδώς, ότος) *plus q.* ὠδώδειν, ὠδώδεις, ὠδώδει, *et Ionice detracto priori augmēto* ὀδώδεα, ὀδώδεας, ὀδώδεε, *et*

crasi

crasi Attica ὀδώδη. (3) Vide Inuestigationem thematis in verbo εἴδω. Reperitur & Ionicum ἤδεα, ἤδεας, ἤδεε, noueram, as, at: unde factum est Atticum ἤδη, noueram, & nouerat. (4) Idem & Dores obseruant. His similia sunt ἐλελοίπεσαν, omiserant, a λείπω, praet. med. λέλοιπα, ἐπεπράγεσαν egerant, a πράττω, praet. med. πέπραγα. ἐκεχώρυκεσαν: cesserant, & detracto ε Ionice, κεχωρήκεσαν, a χωρέω, μ. ήσω, π. ηκα. (5) Ionice sine ε, τετύφεσαν. (6) Iones, & poetae id in multis obseruant: immo non raro perfecti quoque augmentum plus quam perfecto pas. detrahunt; atque nonnumquam imperfecti augmentum tantummodo illi concedunt: ut δέδεκτο, δέκτο, & ἔδεκτο, atque ectasi poetica δείδεκτο pro ἐδεδέκτο, susceperat: & prima persona ἐδέγμην, pro ἐδεδέγμην, a δέχομαι. ex δείδεκτω fit tertia plur. Ionica. δειδέχατο, sic in tertia plurali perfecti δειδέχαται, susceperunt. ἔλεκτο, pro ἐλέλεκτο, concubuerat, a λέχομαι, ἐλέλικτο, conuolutus erat. pro ἠλήλικτο, ab ἑλίσσω: fut. ἑλίξω: praet. ἧλιχα: pass. ἧλιγμαι, &, per reduplicationem Atticam, ἐλήλιγμαι, unde plus q. ἠληλίγμην, ἠλήλιξο, ἠλήλικτο, et, sublato utroque augmento, remanente tamen reduplicatione, ἑλέλικτο. ἐπάμπτο, pro ἐπήμειπτο, responderat: ab ἐπαμείβομαι. ἔπλητο, pro ἐπέπλητο, impletus erat, vel implebatur: et, in tertia plurali, ἔπληντο pro ἐπέπληντο, a πλάω, τὸ πλήθω. malim esse imperfectū a πλῆμι, paenultima remanēte lōga ī uoce pass. πλῆμαι ἐπλήμην, ἔπλησο, ἔπλητο. κεκάρκειν, κεκάρκεις, κεκάρκει, totonderā, as, at, pro ἐκεκάρκειν, a κείρω: futurum κερῶ, perfectum, κέκαρκα, passiuum, κέκαρμαι. κέκλασο, pro ἐκέκλασο, fructus

erat, a κλάζω, futurum, κλάσω, perfectum κέκλακα: passiuum κέκλασμαι. πάλτο, impactus fuerat, pro ἐπέπαλτο, a πάλλομαι, titubo. παραπολελαύκειν, pro παραπελελαύκειν, vel pro παρηπολαύκειν, obiter fructum ceperam, a παραπολαύω, quod componitur ex παρὰ, & ἀπολαύω, atque ἀπολαύω, ex ἀπὸ, & inusitato λαύω. πεφόβητο, tertius erat: unde tertia plur. Ionica πεφοβήατο, pro ἐπεφόβηντο, a φοβέω, μ. ήσω. χύτο, fusus erat, pro ἐκέχυτο. in tertia plur. χύντο pro ἐκέχυντο: cum solo imperfecti augmento ἔχυτο, cum ἀμφὶ, ἀμφέχυτο, circumfusus erat, vel circum fundebatur. (7) Potest duci ἠγηγέρκειν, ab ἀγείρω, de quo supra. vel ab ἐγείρω, excito: quorum perfectum ἤγερκα, collegi vel excitaui: pass. ἤγερμαι, collectus sum, uel excitatus sum: Attice ab ἀγείρω, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι: ab ἐγείρω, ἐγήγερκα, ἐγήγερμαι. plus quam perfectum ab utroque ἠγηγέρκειν, collegeram, uel excitaueram. (8) At ὠρωρέχειν, porrexeram, ab ὀρέγω: pass. ὠρωρέχμην, ὠρώρεξο, ὠρώρεκτο: hinc, detracto priori augmento, fit tertia plural. Ionica ὀρωρέχατο, porrecti erant. (9) Tertia plur. ἐληλύθεισαν, & Att. ἐληλύθεσαν. (10) Et sine augmento ἐοίκειν: in tert. plu. ἐοίκεισαν, & Att. ἐοίκεσαν, similes erant. (11) Sic ἑορτάζω, festum diem ago: imper. ἑώρταζον pro ἡόρταζον.

Aoristus primus consonantem seruat futuri, praeter quinque, ἔπω, εἶπα, *dico:* ἐνέγκω, ἤνεγκα, *fero:* τίθημι, ἔθηκα *pono:* δίδωμι, ἔδωκα, ἵημι, ἧκα, *mitto.* (1) duo primi etiam in reliquis modis usurpantur, tres ultimi minime.

Quattuor

Quattuor ſcribunturpure, χέω, ἔχεα, uel (2) ἔχευα, fundo: (3) καίω uel κάω, ἔκηα, accendo: σεύω, ἔσσευα, moueo, ἀλεύω, ἤλευα, euito, ſublata futuri conſonante.

(1) Ab εἶπα imperatiuus εἶπον, εἰπάτω: optat. εἴπαιμι: particip. εἴπας, αντος. A' ἤνεγκα, imperat. ἔνεγκον, ἐνεγκάτω: optat. ἐνέγκαιμι: infin. ἐνέγκαι: part. ἐνέγκας, αντος. in uoce med. ἠνεγκάμην, tertia plural. ἠνέγκαντο, & Ionice reiecto augmento, ἐνέγκατο, tulerunt: infinit. ἐνέγκασθαι particip. ἐνεγκάμενος. (2) Dicitur & ἔχευσα, a fut. χεύσω: hinc infinit. χεῦσαι, cum κατὰ, καταχεῦσαι, & poetice κακχεῦσαι, effudiſſe, (3) καΐω, ſiue κάω, facit in fut. καύσω, pro καίσω, uel κήσω. hinc alius aoriſtus ἔκαυσα. et in aoriſt. pr. paſſ. ἐκαύθην, ſuccenſus ſum: at ἔκηα fit a κήσω, ſublata futuri conſonante, non autem a καύσω: hinc infinit. κῆαι. part. κήας, aoriſt. pri. med. ἐκηάμην, tertia plural. reiecto augmento κήαντο, accenderunt: particip. κηάμενος, combuſtus.

Aoriſt. ſecundus diſyllabus (1) in multis non corripit paenultimam, quod in eandem cadat augmentum, ᾄδω, ᾖδον, *cano*: ἕλκω, εἷλκον, *traho*: ἕλω, εἷλον, *traho*: ἕπω, εἶπον, *dico* ἔχω, εἶχον, *habeo*: ἥκω (2) ἧκον, *uenio*: ἄγω, ἦγον, *ago*, & Att. ἤγαγον, interpoſito γα: εἴδω, εἶδον, *ſcio*: nam ἴδον poeticum eſt: ἐλεύθω, ἦλθον, *uenio*: ſed eſt ſyncope ab ἤλυθον.

Etiam triſyllabus (3) paenultima longa, ἐνέγκω, ἤνεγκον, *fero*: πέρθω, ἔπαρθον, *deuaſto*. δέρκω, ἔδαρκον, *uideo*: & (4) metatheſi poetica, ἔπραθον, (5) ἔδρακον.

πλήσσω,

πλήσσω, ἔπληγον, *percutio*, ad corpus pertinet: ἔπλαγον, *perculſi*, ad animum.

In ſextae coniugationis circumflexis nihil ob paenultimam mutabitur, σχέω, ἔσχον, *habeo*: εὑρέω, εὗρον, *inuenio*: βλαστέω, ἔβλαστον *germino*: δουπέω, ἔδουπον, *ſono*: ὀλισθέω, ὤλισθον, *cado*.

(6) Tria, λέγω, *dico*. φλέγω, *ardeo*. βλέπω, *uideo*, non mutant ε in α, ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔβλεπον. at τέμνω, ἔταμον, & ἔτεμον, *ſeco*.

Tertia pluralis par primae ſingulari, ἔτυπον. ſed (7) Boeoti in imperfecto, & utroque aoriſto hanc perſonam faciunt ſyllabis parem primae plurali, ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν. ἐτύπομεν, ἐτύποσαν. unde ſunt illa, (8) εἴδοσαν, *nouerunt*: ἐμάθοσαν, *didicerunt*: (9) ἤλθοσαν, *uenerunt*, ab εἶδον, ἔμαθον, ἦλθον.

(1) Potes delere (in multis) numquam enim corripitur niſi licentia poetica, ut ἴδον, & alia, quae ſine augmento efferuntur, ut ἕλον, pro εἷλον. (2) In ἧκον re uera non cadit augmentum: neque tamen η mutatur. idem iudicato de ſimilibus. (3) Hoc non habet locum niſi in ἔπληγον, de quo hic ſermo habetur, aut cum paenultima eſt longa poſitu, neque enim debet corripi, ſi ſola poſitione producatur, niſi in uerbis quartae coniugationis, & infinitis in πτω, κτω, λλω, μνω. (4) Haec litterarum transpoſitio fit, ut paenultima corripiatur. Contra a τρέφω, nutrio, aoriſtus

stus secundus ἔτραφον, *passiuus* ἐτράφην: *prima pluralis* ἐτράφημεν, *reiecto augmento, & facta metathesi, ut a produc atur,* τάρφημεν, *& Ionice, adspirata in tenuem mutata,* τάρπημεν, *nutriti sumus. sunt, qui a* τρέπω *deducant.* (5) *Sic ab eodem* δέρκω *in praeter. medio* δέδορκα, *& metathesi* δέδροκα, *uidi.* (6) *His adde* ἐνέγκω, ἤνεγκον, *fero. Neque etiam alias* ε *mutatur in* α, *nisi illud* ε, *praecedat, uel sequatur aliqua immutabilium* λ, μ, ν, ρ. (7) *Nam pro littera* ν *ponunt syllabam* σαν. (8) *Sic imperfect.* ἐδόλιοοσαν, *& crasi* ἐδολιοῦσαν, *pro* ἐδολίοον ἐδολίουν, *a* δολιόω, *dolose ago. Inuenitur haec uox Psalmo quincto,* ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν, *linguis suis dolose agebant, linguis suis ad dolum usi sunt.* (9) *Sine augmẽto* ἔλθοσαν, *& absque syncope* ἠλύθοσαν, *a poetico* ἤλυθον. *Sic in tertia plurali optat.* ἔλθοισαν *pro* ἔλθοιεν, *uenissent.*

Futura tria sunt, quae spiritum praesentis non seruant. τρέφω, θρέψω, *nutrio:* τρέχω, θρέξω, *curro:* ἔχω, (2) ἕξω, *habeo,* ad differentiam aduerbij ἔξω, *extra.*

Quartae coniugationis polysyllabum futurum in σῶ (3) circumflectunt Attici, tollendo σ, νομίζω, νομίσω, νομιῶ, *puto:* & medium βαδίζομαι, βαδίσομαι, διοῦμαι, *uado.* ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, νιοῦμαι, *certo.*

(4) Barytona quaedam habent futurum a circumflexis inusitatis, θέλω, *uolo:* ὀφείλω, *debeo:* μέλω, *curo:* αὔξω, *augeo:* ἕψω, *coquo:* ἀλέξω, *arceo, auxilior:* in ήσω, θελήσω, ὀφειλήσω, ab obsoletis, θελέω, θελῶ, &c. Sic etiam

θέλο-

βέλομαι, βελήσομαι, tamquam a βελέομαι, βελῦμαι, uolo. Atticorum enim est, e circumflexis facere barytona.

Sic πλέω, nauigo: ῥέω, fluo: χέω, fundo: πνέω, spiro: in (5) ευσω, πλεύσω, &c. Itidem κλαίω, κλαύσω, frango: κάιω uel κάω, καύσω, uro.

(1) *In Aoristis secundis, & praeterito medio, seruatur* τ, *ut in praesentibus: in reliquis temporibus retinetur* θ *futuri: aoristus igitur secundus est* ἔτραον, ες, ε. *& poetice* τέτραφον, ες, ε. *unde infinitiuus Ionicus* τετραφέμεν, *passiuam habet significationem, nutritum esse: praeteritum med.* τέτροφα, *nutriui: at praeterit. act.* τέτρεφα: *passiuum,* τέθρεμμαι, ψαι, πται, *& Attice* τέθραμμαι: *aoristus primus* ἐθρέφθην: *actiuus,* ἔτρεψα: *imperatiuus* τρέψον. *med.* ἐθρεψάμην: *participium* τρεψάμενος, *qui educ uit, a* τρέφω: *optat.* τρέφοιμι, *& μι, in ην uerso Attice, ut in circumflexis,* τρεφοίην, *syncopen* τρέφοιν, *alerem.* (2) *Hinc in compositis mutatio tenuium in adspiratas:* ἀντέχομαι, *futur. med.* ἀνθέξομαι, *mihi uindicabo:* ἀπέχω, *abstineo: futur.* ἀφέξω: *med.* ἀφέξομαι. ἐπέχω, *exspecto: f turum,* ἐφέξω: *infinitiuus,* ἐφέξειν. κατέχω, *possideo: fu ur.* καθέξω: εὖ καθέξει, *bene habebit, bene succedet.* μετέχω, *cum aliquo habeo, particeps sum: futurum* μεθέξω: *med.* μεθέξομαι, *partem capiam.* ὑπέχω, *sustineo, submitto: futur.* ὑφέξω. (3) *Huiusmodi fut. circumflexa terminationibus conueniunt cum fut. sec. eiusdem uocis, ac modi. atque in maximo sunt usu apud quosuis oratores: unde* ἀκετίω, ἀκετίεις, *ab* ἀκελί ζω, *audire facio:* ἀναθεματίω *ab* ἀναθεματίζω, *deuoueo:*

βα-

βαδίω a βαδίζω: γνωρίω, a γνωρίζω, notum facio: ἐγγίω, ab ἐγγίζω, appropinquo: ἐλπίω, ab ἐλπίζω, spero: καθίω, & medium καθιοῦμαι, sedebo, a καθίζω, sedeo: κομίω, a κομίζω, defero: μακαριῶ, a μακαρίζω, beatum dico: οἰκτιῶ, ab οἰκτίζω, misereor: ὀνιδιῶ ab ὀνιδίζω, exprobro: ὀρθριῶ, ab ὀρθρίζω, uigilo: ὁριῶ, ab ὁρίζω, definio: ποδιῶ, a ποδίζω, compede uincio: σαφηνιῶ, a σαφηνίζω, notum facio. Dores in horum terminationibus potuit ευ, pro ου, suo more, pag. 24. ut ἀγωνιεῦμαι, decertabo, pro ἀγωνιοῦμαι, ab ἀγωνίζωμαι. ἀνδραποδίζομαι, in seruitutem rapio: futurum medium, ἀνδραποδίσομαι, Attice ἀνδραποδιοῦμαι, Dorice, ἀνδραποδιεῦμαι, & tertia pluralis ἀνδραποδιεῦνται, pro ἀνδραποδιοῦνται, in seruitutem rapientur, communis esset ἀνδραποδίσονται. (4) Vide Inuestigationem thematis in uerbo αὔξω. (5) Haec futura πλεύσω, ῥεύσω, χεύσω, πνεύσω, fiunt ab antiquis πλεύω, ῥεύω, χεύω, πνεύω. sic θέω, curro, θεύσω, & medium θεύσομαι, a θεύω: & νέω, νεύσω, a νεύω, annuo. cum autem significat, neo, nato, abluo, uado, facit in futuro νήσω. Ceterum κλαύσω, & καύσω fiunt ab Aeolicis κλαύω, καύω, quae ab Atticis κλάω, κάω, addito υ, sunt facta: Attica uero a communibus κλαίω, καίω, subtracto ι.

(1) Imperatiui tertiam pluralem Attici faciunt similem genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis, τυπτόντων, τυψάντων, pro τυπτέτωσαν, τυψάτωσαν.

Secundus aoristus ultimam grauat, τύπε: sed acuuntur tres, (2) ἐλθέ, *uenito:* (3) εὗρε, *inuenito:* (4)

εἰπέ,

εἰπέ, *dicito*, sic Attice (5) λαβέ, *accipito* : (6) ἰδέ, *uideto:* cum communiter dicant λάβε, ἴδε.

(1) *Hinc* μελόντων, *curae sint, pro* μελέτωσαν, *a* μέλω, *curo.* ποιούντων, *faciant, pro* ποιείτωσαν ἀγγελλόντων, *nuncient, pro* ἀγγελλέτωσαν, *ab* ἀγγέλλω, *nuncio.* (2) *Ab* ἐλεύθω. *Vide Inuestigationem thematis in uerbo* ἔρχομαι. (3) *Vide inuestigationem thematis in uerbo* εὑρίσκω. (4) *Vide infra.* (5) *Vide Inuestigationem thematis in uerbis* λαγχάνω, λαμβάνω, *&c.* (6) *Vide Inuestigationem them. in uerbo* εἴδω.

(1) Optatiuo Aeolico non utuntur Attici, nisi in secunda & tertia singulari, τύψειας, τύψειε, & tertia plurali, τύψειαν.

Dixerat, pag. 107. usitatissimum esse apud Atticos optatiui primum aoristum.

Subiunctiui secunda, & (1) tertia persona, tam barytonorum, quam circumflexorum, & uerborum in μι, continet diphthongum impropriam, ἐὰν τύπτῃς, τύπτῃ: ποιῇς, ποιῇ: τιθῇς, τιθῇ.

Pro τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, *Iones dicunt,* τύπτῃσι, ποιῇσι, τιθῇσι. *Vide pag. 180. Illud & hoc loco monendum, poetas primam personam pluralem subiunctiuorum in* ωμεν *efferre per* ομεν: *ut a* δέμω, *aedifico, fut.* δεμῶ: *aor. pri.* ἔδειμα, *hinc in subiunctiuo,* δείμω, *prima plur.* δείμωμεν, *& poetice* δείμομεν, *aedificemus.*

(1) Pasli-

(1) Passiui ſecunda perſona praeſentis, & futuri in η, τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ perfecti autem in σαι, πεποίησαι, ut & praeſentium a uerbis in μι; τίθεμαι, τίθεσαι: (1) quem morem & in barytonis quibuſdam cernimus, φάγομαι, *edeo*: φάγεσαι, pro φάγῃ: & in circumflexis, καυχάομαι, ῶμαι, *glorior*, καυχάεσαι, χᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ. Et contra quaedam a uerbis in μι desinunt in η. more barytonorum, κάθημαι, κάθῃ, *ſedeo*: ἐπίσταμαι, ἐπίσῃ, *ſcio*: δύναμαι. δύνῃ, *poſſum*, pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι. ſic perfect. μέμνημαι, μέμνῃ pro μέμνησαι, *memini*.

(2) Quattuor Attici finiunt in ει, βούλομαι, βούλει, *uolo*: οἴομαι, (3) οἴει, *puto*: (4) ὄψομαι, ὄψει, *uidebo*, ἔσομαι, ἔσει, &, facta craſi, εἶ, *ſum, es*.

(1) *Vide, quae de hac re copioſe diximus, pag.* 114. (2) *Haec quattuor Communes ab Atticis acceperunt. Verum Attici idem obſeruant in omnibus fere praeſentibus, & futuris uocis paſſiuae, & mediae: quod non negat Clenardus.* (3) *Et Ionice*, οἴεαι. (4) *Futurũ primum indicatiui medij ab* ὄπτομαι, *uideo, & uideor.*

(1) Perfectum paſsiuum a uerbis in νω, per σμαι faciunt Attici, μιαίνω, μεμίασμαι, *foedo*: μολύνω μεμόλυσμαι, *inquino*.

Verbum μένω, μεμένημαι, ut μεμένηκα, uelut a μενέω, *maneo*.

Diſyl-

Diſyllaba primae, & ſecundae coniugationis, quae Attico praeterito mutant (2) ε in ο, hic repetunt ε, λέγω, *dico:* (3) λέλοχα, λελεγμαι. κλέπτω, *furor:* κέκλοφα, κέκλεμμαι: inuenitur & κεκλαμμαι, *furto ſublatus ſum.*

Quae habent ρε cum aliqua conſonante, uertunt ε in α, ςρέφω, (4) ἔςρεφα ἔςραμμαι, *uerto:* ſed βρεχω, βεβρεχα, (5) βεβρεγμαι, *irrigo.*

(1) *Hoc tantummodo obſeruatur in primis perſonis perfecti, & plus quam perfecti, & in participio perfect.* μεμίασμαι, μεμιάσμεθεν, μεμιάσμεθα: ἐμεμιάσμην, σμεθον, σμεθα: *part.* μεμιασμένος: *non autem* μεμίασαι, μεμίασαι: *ſed* μεμίαυσαι, μεμίαυται: *quidam tamen ab* ὑφαίνω, *ſubtexto, ducunt* ὕφασμαι, ὕφασαι, ὕφασαι, *&, reduplicatione poetica,* ὑφήσασαι, *ſubtextus eſt: ego malim deducere ab* ὑφάζω, *quod eſt idem, quod* ὑφαίνω, *eadem tamen forman di ratione: in ſecunda ſyllaba ſubſtitutum fuit* η *pro* υ, *ſic in* ἐτήτυμος, *uerus, (quod fit ex* ἔτυμος *per poeticam reduplicationem, quae & in nominibus locum habet) ſubſtituitur* η *pro* ε. (2) *Vt dictum eſt ſupra.* (3) *Atticis receptiora ſunt* εἴλοχα, εἴλεγμαι. (4) *Attice* ἔςροφα, *ut perfectum paſſ.* ἔςραμμαι *mutat* ε *in* α. *ita & plus quam perfectum,* ἐςράμμην ἔςραψο, ἔςραπτο: *hinc tertia pluralis Ionica* ἐςράφατο, *auerſi erant.* (5) *Hinc participium* βεβρεγμενος, *uino madidus, non plene ebrius.*

Aoriſti primi paſſiui ἐῤῥώσθην, *ualeo, ſum potens,* & ἐμνήσθην, *memini,* (1) aſſumpſerunt σ, cum non ſit in

prae-

praeterito, ἔῤῥωται, μέμνηται. Contra ἐσώθην, perdit σ. nam praeteritum σέσωσμαι a σώζω, *seruo.*

Ceterum ἐγνώσθην repulariter fit a barytono γνόω. *nosco*, μ. γνώσω π. ἔγνωκα, ἔγνωσμαι, unde (2) ἐγνώσθην. Etiam ἐδυνάσθην, & Attice ἠδυνάσθην, a δυνάζω, *ualeo, possum.* sed ἐδυνήθην, & Attice ἠδυνήθην, a δυνάω, μ. (3) δυνήσω, *possum.*

Paenultima huius temporis eadem cum perfecto: at εὑρέθην, & ἐπῃνέθην per systolen, ab εὕρημαι, *inuentus sum*, & ἐπήνημαι, *laudatus sum.*

Sic composita ab αἱρέω αἱρῶ, (4) καθῃρέθην, *destructus sum* ἀφῃρέθην, *ablatus sum:* & simplex ᾑρέθην, a praeteritis ᾕρημαι, καθῄρημαι, ἀφῄρημαι.

Sic ἐῤῥέθην, ab ἔῤῥημαι, quod & ἐῤῥήθην, *dictus sum,* unde ῥυθεὶς, *dictus.*

Illa, quae uerterant praeterito ε in α, hic rursus per ε scribuntur, στρέφω, *uerto:* ἔστραμμαι, ἐστρέφθην.

Sic apud poetas uerba in νω, quae in praeterito perdebant ν, illud interdum in hoc aorist. recipiunt: ut ἐκλίνθην, *&* ἐκρίνθην, *a* κλίνω, *inclino, &* κρίνω, *iudico: in quorum tertia persona perfecti passiui non erat ν,* κέκλιται κέκριται, *ut habes, pag. 119. ab* ἐκρίνθην, *particip.* κρινθεὶς, έντος: *in plurali* οἱ κρινθέντες, *cum* διὰ, διακρινθέντες, *discreti.*

Sic a πνύω, spiro, aoristus prim. ἐπνυώθην assumit υ, quamuis non desinat in νω: sine augmento πνυώθην, πνυώθης, πνυώθη, cum ἀνὰ, ἀναπνυώθη, & poetice ἀμπνυυθη, respirauit: refertur ad ἄμπνημαι, dicitur etiam ἐπνύθην, ἐπνύθης, ἐπνύθη, sine υ: hinc cum εν, ἐμπνύθη sine augmento, pro ἐνεπνύθη, respirauit. (2) Hinc particip. γνωθεὶς, έντος, cognitus. sic ab ἐσώθην, σωθεὶς seruatus, (3). Medium futur. δυνήσομαι, potero: perf. pass. δεδυνημαι, potui. (4) A thematibus καθαιρέω, destruo: ἀφαιρέω, aufero: quae componuntur ex praepositionibus κατὰ, & ἀπὸ: sed ultimae uocales perduntur, & tenues τ, & π, migrant in suas adspiratas, θ, φ. quare id fiat, *uide pag. 93.*

Optatiuorum prima pluralis in ημεν patitur syncopen in omnibus uerbis, τυφθείημεν, τυφθεῖμεν: unde formatur (1) tertia τυφθεῖεν, consimili et a uerbis in μι, τιθείημεν, τιθεῖμεν, τιθεῖεν. sic εἶεν, essen, pro εἴησαν, ab (2) εἴημεν.

Atque secunda τυφθεῖτε. (2) Et syncope εἶμεν, essemus: secunda εἴητε, ἦτε, essetis. thema est εἰμὶ, sum: cuius coniugatio habetur in tractatu anomalorum in μι.

Subiunctiui secunda singularis diphthongus est impropria, τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, similis tertiae actiuorum.

Quae in subiunctiuum annotauimus, uide supra.
(1) Medium praeteritum a *βλάπτω, laedo: καλύπτω,*

tego:

tego: κρύπτω, *abscondo*, desinit in βα, κέκρυφα, &c. (1) ab antiquis in βω finitis, βλάβω, &c.

Sic a βάπτω, *tingo:* θάπτω, *sepelio:* σκάπτω, *fodio:* praeteritum in φα, βέβαφα, (1) ab inusitatis, βάφω, τάφω, σκάφω. sic aoristus secundus, & futurum secundum, ἔβλαβον, βλαβῶ, ἔβαφον, βαφῶ.

Verbum μίμνω, *maneo*, facit μέμονα a μένω: (2) fit enim μίμνω per pleonasmum a μένω: & solent huiusmodi uetere ε in ι, πέτω, πίπτω, *cado:* τέκω, τίκτω, *pario:* ῥέπω, ῥίπτω, *proijcio:* ἕπω, ἴσπω, *dico.*

Duo illa τέτελα & μέμελα, unde (3) μέμηλα, fiunt a τελέω, τελῶ, μελέω, μελῶ, quae Attice grauantur, τέλω, *perficio:* μέλω, *curo.*

Illa, (4) δέδηα & κέκηα, a δαίω, *diuido, conuiuor, comburo:* & καίω, *adoleo, uro:* ut φαίνω, (5) πέφηνα, *appareo.*

Futura secunda media sunt: (6) ἔδομαι, *edam:* (7) πίομαι, *bibam:* (8) φάγομαι, *edam*, praeter morem: circumflecti enim deberent, ut τυποῦμαι.

(1) *Ab his, quae hic antiqua, siue inusitata, appellantur, per interpositionē litterae* τ *facta sunt usitata in* πτω, β *&* φ *ante* τ *in* π *mutatis. nam ante* τ *illae cōsistere non possunt: ut dictum est pag. 5. Ceterum deperdito* τ *(quod in solis praesentibus, & imperfectis seruatur) non* π,

ſed germanae characteriſticae ponuntur, τ illas non impediente. Itaque e βλάπτω quod fit a βλαβῶ, praeteritum medium erit βέβλαβα, non βέβλατα: aoriſt. ſec. ἔβλαβον, non ἔβλαπον: paſſiuus ἐβλάβην, detrimentum accepi, unde infinitiuus βλαβῆναι. laeſum eſſe. & partic βλαβεὶς, βλαβεῖσα βλαβὲν, laeſus, a, um: atque fut. ſec. βλαβήσομαι βλαβήσῃ, βλαβήσεται. fut. actiuum eſt βλάψω, perfect. βέβλαφα. paſſ. βέβλαμμαι, ψαι, πται: aoriſt. pri. ἐβλάφθην: infi. βλαφθῆναι. Sic a καλύπτω, quod fit a καλύβω, praet. med. κεκάλυβα, abſcondi: perfectum paſſ. huius eſt κεκάλυμμαι, tectus ſum: part. κεκαλυμμένος, tectus: E κρύπτω, quod fit a κρύβω, praet. med. κέκρυβα, occultaui aor. ſec. ἔκρυβον: paſſiuus ἐκρύβην, ἐκρύβης: unde infi. κρυβῆναι, occultatum eſſe: & part. κρυβεὶς, abſconditus: atque fut. ſec, κρυβήσομαι, tegar: in perfecto actiuo dicitur ἔκρυφα ſine repetitione conſonantis κ, pro κέκρυφα. E θάπτω, quod fit a τάφω per τ, perf. med. τέταφα ſepeliui, aor. ſec. ἔταφον: paſſiuus ἐτάφην: part. ταφεὶς, ταφέντος, ſepultus: futurum actiuum θάψω per ϑ, & aoriſt. prim. ἔθαψα: ut a τρέφω, θρέψω: τρέχω, θρέξω: ἔχω, ἕξω, quae ſemper unam ſyllabam adſpiratam habent: duas numquam. ſic a θήπτω, obſtupeo, aor. ſec. ἔταθον, part. ταφὼν, obſtupefactus: tamen praetet. med. eſt τέθηπα, oſtupui. E σκάπτω, quod fit a σκάφω, praet. med. ἔσκαφα, fodi: idem eſt ut actiuum, unde paſſ. ἔσκαμμαι, ψαι, πται: aoriſt. pri. ἐσκάφθην: infi: σκαφθῆναι: aor. ſec, ἔσκαφον: paſſ. ἐσκάφην, perfoſſus ſum. Sunt & pauca alia, quae non ſeruant in aoriſto ſec. praeſentis characteriſticam: ut δρύπτω, lacero unguibus prae dolore animi. aor. ſec. ἔδρυπον: paſſiuus ἐδρύπην, tamquam a δρύφω,

ῥάπτω,

ῥάπτω, ſuo, ἔῤῥαφον, ἐῤῥάφην, quaſi a ῥάφω: ῥίπτω: proijcio, ἔῤῥιφον, ἐῤῥίφην, quaſi a ῥίφω. σμύχω, comburo, ἔσμυγον, ἐσμύγην, part. σμυγεὶς, combuſtus, a σμύπτω uel σμύγω, ψύχω, refrigero, ἔψυγον, ἐψύγην: part. ψυγεὶς, ψυγεῖσα, τῇ ψυγείσῃ, refrigeratae, Ariſt. Hi aoriſti ſec. in uoce paſſ. ſunt uſitati, in actiuo exoleuerunt. (2) Littera quae in huiuſmodi uerbis per pleonaſmum adijcitur, proprie collocanda erat ante ω, ut fit in τέκω, λίκτω. uerum in μίμνω, πίπτω, & ἴσπω, hoc non obſeruatur, quia pugnat conſonantium ſtructura, de qua pag. 5. nõ enim dici poteſt μίνμνω, πίτπω, aut ἴψω, ut ex loco citato colligitur: quare fuit metatheſis, ac praeceſſit littera, quae per pleonaſmum addita fuerat, cum non poſſet ſequi. Aliquando autem fit duarum litterarum pleonaſmus, εὑρέω, εὑρίσκω, inuenio, aut, ut quibuſdam placet, talia fiunt a futuris in σω, per pleonaſmum κ: ſi γηράω, μ. γηράσω: unde γηράσκω, ſeneſco, & ſimilia. tamen in ἀρέω ἀρέσκω, placeo, ε non mutatur, ueluti neque in ἕπομαι ἕσπομαι, ſequor: at in hoc nonnunquam ε amittitur: imperat. σπῦ, Ionice σπέο, ectaſi poetica σπεῖο, pro ἕσπου ſequere: infinit. σπέσθαι, pro ἕσπεσθαι, ſequi: part. σπόμενος, pro ἑσπόμενος, ſequens. In γενόμαι autem, & per pleonaſmum γίγνομαι fio, quamuis γ interdum abijciatur, tamen retinetur ι, γίνομαι, non aliter, quam ſi adeſſet pleonaſmus (3) Verſo ſcilicet ε in η, per extenſionem poeticam, tertia perſona μέμηλε, curae eſt, ſumitur imperſonaliter. Plus quam perf. ἐμεμήλειν, & ſine ε, μεμήλειν. (4) Plus quam perfect. cum ſimplici augmento, δεδήειν, combuſtus eram. (5) Vide pag. 133. (6) Secunda perſona ἔδῃ, & Attice ἔδει, a themate ἔδω. (7) A πίνω:

uide Inuestigationem thematis in uerbo πίνω, (8) A φήγω, *quod in aorist. sec. & futur. sec. mutat* η *in* α, *ut habes pag.* 102.

Contractiones uerborum supra commemorauimus: uerum & aliter quoque fit (1) contractio, προέδωκας, πρ8̓́δωκας, *prodidisti.* προετίθει, πρ8̓τίθει, *proponebat:* πρόοπτον, πρ8̓̃πτον, *praeuisum, certum:* πρὸ ἔργ8, πρ8̓̈ργ8, *potius.* Sic & τό ἀγαθὸν, τἀγαθὸν, *bonum:* καὶ ἐγὼ, κ᾽ἀγὼ, *& ego:* τὸ ἐναντίον τ᾽οὐναντίον, *contrarium:* τὸ ὄνομα, τ᾽ οὔνομα, *nomen:* τὸ ἱμάτιον, θοἰμάιτον, *pallium:* cuiusmodi crasis apostrophi nota signari solet.

(2 (Perfecti passiui paenultima breuis non semper adsciscit σ, δέω, *ligo*, δέδεκα δέδεμαι: unde ἐδέθην, *ligatus sum:* δρaω, *facio:* δέδρακα, δέδραμαι: unde δράμα, *repraesentatio, actus comoediarum:* ἀρόω, ἤροκα, ἤρομαι, *aro:* unde ἀροτὴρ, *arator*. tamen ὁ δεσμὸς, *uinculum*, tamquam a δέδεσμαι.

Huiusmodi crasis habet fere tantummodo locum in praepositione πρὸ, *in articulo neutro* τὸ, *&* τὰ, *& in coniunctione* καὶ. *atque* πρὸ *quidem, sequente solummodo uel altero* ο μικρὸν, *uel* ε, *eoq. praecipue in augmento, sed interdum etiam citra augmentum, ut dictum est, ante* ο, *ut* πρὸ ὀλίγ8, πρ8̓λίγ8, *paullo ante.* προοφείλω, πρ8̓φείλω, *debeo, praedebeo: hinc tertia perso.* πρ8̓φείλει, *praedebet. imperfe. sine augmento Ion.* προόφειλες, πρ8̓̈φειλες, *debebas genitiuus femin. participij pass.* πρ8̓φειλομένης, δ᾽ ἐργεσίας, *intercedente beneficentia ante* ο, *quod non sit ex augmen-*

gimento, προελλαμβάνω, προὔλλαμβανω, prius exiſtimo: com
ponitur ex πρὸ, & ἐν, atque λαμβάνω: προεννέπω, προὐννέ
πω, denuncio: προέχω, προὔχω, emineo: hinc etiam προέχει,
προὔχει, eminet: imperfectum paſſiuum προειχόμην, & ſine
augmento προεχόμην, προὐχόμην, praetendebam: tertia
plural. προέχοντο, προὔχοντο: particip. act. προέχων, προὔ-
χων, prominens: accuſat. τὸν προὔχοντα. τὴν προὔχουσαν. an
te ε quod ſit ex augmento, ſaepiſſimae contractio haec in-
uenitur, ut προβαίνω, procedo: imperfect. προέβαινον. προέ-
βαινες, προέβαινε, προὔβαινε, procedebat: aoriſt. ſecund. qua
ſi a πρόβημι eſt προέβην, προέβης, προέβη, προὔβη: proceſſit:
tertia plural. προέβησαν, προὔβησαν. προβάλλω, propo-
no: in aoriſt. ſecund. προέβαλε, προὔβαλε, propoſuit. προ-
δίδωμι, prodo: in imperfect. προέδων, ως ω: tertia plural.
προεδίδοσαν, προὐδίδοσαν. in aoriſt. ſecund. προέδων, ως,
ω, προέδοσαν, προὔδοσαν, in primo προέδωκα, προέδω-
κας, προὔδωκας: προέδωκε, προὔδωκε προθυμέομαι, ſum
promptus, propero: in imperfect. προεθυμέετο προὐθυ-
μέετο, properabat: προκάθημαι, praeſideo, ante ſedeo: in
imperfect. προεκάθητο, προὐκάθητο, praeſidebat: προπέμ-
πω. praemitto, deduco honoris gratia: in imperfecto προέ-
πεμπε, προὔπεμπε, deducebat: in aoriſto prim. προέπεμ-
ψαν, προὔπεμψαν, deduxerunt. προπίνω, propino, prius bi
bo, ſumit aoriſtum ſecundum a προπίω, προέπιον: tertia
προέπιε, προὔπιε, propinauit: προΐστημι, praeſideo: in tertia
duali aoriſti ſecundi προεστήτην, προὐστήτην: praeſides fue-
runt. προτενθεύω praeligurrio, praeoccupo: in aoriſt. pri.
προετένθευσαν, προὐτένθευσαν, praeoccuparunt, προτρέπω,
hortor: in aoriſt. ſec. προέτραπε, προὔτραπε, hortatus eſt;

προφαίνω praemonstro: in imperfect. προέφαινε, προὔφαινε,
praemonstrabat, προχόω, μ. ώσω, *aggerem duco: in aorist.*
pri. προέχωσε, προὔχωσε, *aggessit. Inuenitur etiam* τὸ προὔ-
φασμα, ατος, *praetextus, us, pro* προύφασμα. ὕφασμα, *tex-*
tura, uerbale est ab ὑφαίνω, *texto, cuius perfectum passi-*
uum Attice est ὕφασμαι. *Et haec de* πρό, τὸ *uero, sequen*
te breue ε, *uel* ο, *contrahitur in* ου: *ante* ο *raro,* τὸ ὀπίσω,
τοὐπίσω, *posthac: ante* ε *saepe ut* τὸ ἐλάχιστον, τοὐλά-
χιστον, *saltem minimum:* τὸ ἐμὸν, τοὐμὸν, *meum:* τὸ ἔμπα-
λιν, τοὔμπαλιν *&* τοὔμπαλι, *contra:* τὸ ἔμπροσθεν, τοὔμ-
προσθεν, *ante, anterior pars:* τὸ ἐντεῦθεν, τοὐντεῦθεν, *inde:*
τὸ ἐπίπαν, τοὐπίπαν, *omnino:* τὸ ἐπίπεμπτον, τοὐπίπεμ-
πτον, *quincta pars:* τὸ ἔπος, τοὔπος, *uerbum:* τὸ ἔργον, τοὔρ
γον, *opus.* τὸ ἔσχατον, τοὔσχατον, *extremum. ante* α *inue-*
nitur contractus nunc in ου, τὸ ἄλλο, τοὔλλο, *aliud: nunc*
in ω, τὸ ἀρχαῖον, τὠρχαῖον, *uetustum: nunc in* α, τὸ ἀγα-
θὸν, τἀγαθὸν, *bonum sequente* η, *crasis fit in* ω, τὸ ἥμισυ,
θὤμισυ, *dimidium: sequente* ι, *coalescunt* ο, *&* ι, *in dipth-*
thongum οι, τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον. τὰ *ante* α, *&* η, *contra-*
hitur in α, τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθὰ, *bona:* τὰ ἄλλα, τἄλλα, *alio*
qui: τὰ ἐκεῖ, τἀκεῖ, *loca illa:* τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, *mea, res meae:*
τὰ ἐναντία, τἀναντία, *contraria:* τὰ ἐν εἴδεσι, τἀν εἴδεσι,
in formis. Adiectiuum unum ἕτερος, *alter, in mascul. &*
neutro contrahitur in α *cum articulis* ὁ, τὸ, τοῦ, τῷ, οἱ,
τά: ἅτερος, θατέρου, θατέρῳ: ἅτεροι, *pro* ἕτερος, τοῦ ἑτέρου,
τῷ ἑτέρῳ, οἱ ἕτεροι. *in neutro* θάτερον, θατέρου, θατέρῳ, θά-
τερον, θάτερα, *pro* τὸ ἕτερον, τοῦ ἑτέρου, τῷ ἑτέρῳ, τὸ ἕτε-
ρον, τὰ ἕτερα: *sic in nominatiuo plurali fem.* θάτεραι *Do-*
rice, pro ταὶ ἕτερα. *Inueniuntur etiam contractiones*

ex

ἐκ τοῦ, & τῷ, τοῦ ἀγαθοῦ, τἀγαθοῦ, *boni*: τῷ ἀγαθῷ, τἀγαθῷ: *bono*: τὸ ἄγαλμα, τοῦ ἀγάλματος, τῷ ἀγάλματι, τὤγαλμα, τὠγάλματος, τὠγάλματι, *statua*: τοῦ ἀνδρὸς, τἀνδρὸς, *uiri*: τῷ ἀνδρι, τἀνδρὶ, *uiro*: τοῦ ἀνθρώπου, τἀνθρώπου, *hominis*, τῷ ἀνθρώπῳ, τἀνθρώπῳ, *homini*: τοῦ ἕνεκα, τοὔνεκα (*ubi* τοῦ, *pro* τούτου) *huius gratia, propterea*: *sic* τοὔνεκεν *pro* τοῦ ἥνεκεν, *quapropter*: τοῦ ἐπιόντος, τοὐπιόντος, *futuri*. τοῦ ἀβούλοιο, *prudentis, ab* ἄβουλος, ου, καὶ οιο. τοῦ ἡμετέρου θἠμετέρου, *nostri*. *Reperitur &* ὁ *contractum ante* ε *in* ου, ὁ ἐπίτριπτος, οὐπίτριπτος, *dignus, qui conteratur, ac perdatur*. ὁ ἐμὸς, οὑμὸς, *meus*. *Et hactenus de contractione articulorum: de his sumus & quaedam alia dicturi in Inuestigatione thematis circa finem, in verbo* ὦταν. *Ex* καὶ, *sequente* α, *uel* ε, *crasis fit in* ᾳ, καὶ ἂν, κἂν, *etsi*: καὶ ἐκ, κᾀκ. *& ex*: (*Dorice* κὴκ, *sic* κἤκα *pro* εἴκα, *etsi*) καὶ ἐκεῖ, κᾀκεῖ, *& illic*: καὶ ἐκεῖθεν, κᾀκεῖθεν, *& inde*, καὶ ἐκεῖνος, κᾀκεῖνος, *& ille*. καὶ ἐμοὶ: κᾀμοὶ, *& mihi*: καὶ ἐμὲ, κᾀμὲ, *& me*: καὶ ἔνθεν, κᾄνθεν, *& ind*: καὶ εἶτα, κᾆτα, *& deinde*: καὶ ἔπειτα, κἄπειτα, *& mox*: καὶ ἔτι, κᾄτι, *& etiam*: κᾄτι μάλιστα, *atque adeo*. *sequente articulo* ὁ, *contractio fit in* ῳ, καὶ ὁ μάντις, χᾦ μάντις, *& uates*: *sic in fem.* χᾀ σύριγξ, *pro* καὶ ἁ σύριγξ, *& fistula*: ἁ, *pro* ἡ, *Doricum est. sed haec in poetis solum occurrunt*. (2) *Sic* κονιάω, *dealbo, opere tectorio induco*, κεκονίακα, κεκονίαμαι, *participium* κεκονιαμένος: *poetae tamen huic tribuunt* σ, *sed* α, *prius per syncopen abiecto*, κεκονισμένος.

ANO-

ANOMALA . IN . MI

PLurima fiunt ab εω, (1) quod, uario ſpiritu, uaria ſignificat. Verbum ſubſtantiuum εἰμὶ fit ab ἔω, pro ὑπάρχω, hoc eſt, ſum: reduplicationem non habet: paenultima non η ex ε, ne idem ſit cum ἠμὶ, *dico*, ſed additur ι, ut paenultima ſit longa, & (2) acuitur ultima, cum dicendum foret εἶμι. nam diſyllaba paenultimam circumflectunt, ut γνῶμι, *noſco*: δῦμι, *ingredior*: κλῦμι, *audio*.

Indicatiui praeſens, S. (3) εἰμὶ, (4) εἶ, (5) ἐςί. D. ἐςὸν, ἐςόν. P. (6) ἐσμὲν, (7) ἐςὲ, (8) εἰσί.

Imperfectum, S. (9) ἦν, ἦς, (10) ἦν. D. (11) ἦτον, ἤτην. P. (12) ἦμεν, ἦτε, (13) ἦσαν.

(14) Perſonis in ς Aeoles addunt θα, ἦθα *eras*: (15) ἔφυθα, *dicebas, uel dixiſti*. (16) εἴπηθα, *dixeris*.

(17) Plus quam perfectum pasſiuum, ἤμην, ἦσο, ἦτο, &c.

Futurum, (18) ἔσομαι (ut τύψομαι) 19) ἔσῃ, ἔσεται, & ſyncope (20) ἔςαι.

Imperatiui praeſens, Sing. ἴσθι, uel (21) ἔσο, ἔςω. Dual. ἔςον, ἔςων. Plural. ἔςε, ἔςωσαν. Inuenitur ἤτω, pro

pro ἔςω, a barytono ἔω, (22) ἔε, ἔετο, &, crasi duorum εε in η, dicitur ἦτω.

Optatiui praesens, S. (23) εἴην, εἴης, εἴη. D. εἴητον, εἰήτην. P. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, & εἶεν, de qua syncope supra dictum est.

Futurum, ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, ut τυψοίμην.

Subiunctiui praesens, S. ἐὰν, (24) ᾧ, (25) ᾖς, (26) ᾖ. D. ἦτον, ἦτον. P. ὦμεν, ἦτε, (27) ὦσι.

(28) Infinitiui praesens, εἶναι. Futurum ἔσεσθαι.

Participii praesens, (29) ὁ ὢν, ἔντος, ἡ οὖσα, οὔσης, τὸ ὄν, ἔντος. Futurum (30) ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Spiritu tenui, est sum, & vado: spiritu autem aspero, est mitto, concupisco, sedeo, & induo. (2) Id factum est, vt accentu saltem differret ab εἶμι, eo. praeterea, quia est e dictionum encliticarum numero, quae in ultima habent accentũ: sic φημὶ, siue ἠμὶ, dico. (3) Dor. ἐμμὶ, & Aeolice ἦμι. (4) Ei fit ab ἔομαι. dicitur et εἷς, accentu acuto, quod aliquando encliticum est, εἶ, vero minime. Poetae pro εἶ, dicunt ἐσσί. (5) Doric. ἐντί. (6) Poet. ἐμὲν, et εἰμὲν, Doric. εἰμές. (7) Poet. ἐτέ, vt in prima εἰμέν. (8) Ion. Dor. & poet. ἐντὶ, qua uoce etiam vtuntur pro ἐςὶ, Aeol. εἶτι. Ab εἰσί cum ἐν fit ἔνεισιν, insunt. (9) Ion. ectasi poet. ἦα, vnde & in ter. ἦε: cum ἐν, ἐνῆεν, inerat. Attice vero ἦ,

per

per crasim ex Ionico ἔα. Rursus poetice ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, atque εἶν, & ἔον, ἔες, crasi εἶς, & Ionica dialysi ἔεις, eras. dissoluunt quoque ἦν primae, & tertiae, dicentes ἔην, & rursus Attico more producto ε, ἤην, ex ἦν, cum ἀπὸ, fit ἄπην, aberam. (10) Dorice ἦς. vide praecedentem numerum 9. (11) Et per pleonasmum τοῦ σ, ἦσον, ἤσην: reperitur etiam ἔτον atque ἔσον. (12) Dorice ἦμες. (13) Et per systolen ἔσαν, & rursus geminato σ, ἔσσαν, ex ἦσαν, cũ ἐν, fit ἐνῆσαν, inerant: cum ἐπὶ, ἐπῆσαν, superarent. (14) Vide Inuestigationem thematis in verbo οἶσθα. pro ἤδεα poetae dicunt ἔηδα. (15) Et sine augmento φῆθα, pro ἔφης. est imperfectum, vel aoristus secund. a φημὶ, dico: ut paullo post dicetur hoc ipso tractatu, in uerbo φημί. (16) sunt, qui scribant εἴπῃθα per diphthongum impropriam ῃ: alij punctum subscriptum negligunt, εἴπηθα. (17) Quibusdam magis placet, ut sit imperfectum medium, ut ἤμην ab ἧμαι, sedeo, de quo infra in hoc ipso tractatu. (18) Poetice ἔσσομαι, Dorice, ἐσοῦμαι: & ἐσδῦμαι (in Inuestigatione thematis in πίπλω) ἐσῇ, ἐσεῖται, & poetice, geminato σ, ἐσσεῖται. ex ἔσομαι, cum ἀπὸ, fit ἀπέσομαι, abero. (19) Poetice, ἔσσῃ: Attice ἔσει, Ionice ἔσεαι & apud poetas, sic in tert a ἔσσεται pro ἔσεται: & in imperatiuo ἔσσο pro ἔσο: & in participio futuro ἐσσόμενος, ἐσσομένη, ἐσσόμενον, pro ἐσόμενος. η, ον, id fieri dicitur Aeolica dialecto. (20) Hinc cum ἐν ἐνέσαι, inerit. (21) Et crasi εἶ, cum παρὰ, πάρει, ades. (22) Poetice ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, sim, sis, sit, a barytono ἔω. (23) Et Ionice ἔω ἔῃς, ἔῃ, &c. poetice εἴω, εἴῃς, εἴῃ: prima plu. εἴωμεν, & systole εἴομεν. Pro tertia pers. ῇ uel ἔῃ, ipsi Iones dicunt ῇσι, vel ἔῃσι. Quidã

huic

huic subiunctiuo tribuunt aoristum primum med. ἐὰν ἴσω-μαι, ἔσῃ, ἔσηται, *&c.* (24) *Aeolice*, ἦσθα, *sis.* (25) *Cum* εἰ-ἐνῶσι, *insint.* (26) *Dorice* ἦμεν, *&* ἦμες. *Recipit etiam ua-rietatem dialectorum, ut dictum est in infinit. actiuo ba-rytonorum: nempe* ἔμεναι, *uel* ἔμμεναι, *uel* εἴμεναι, *aduo-catio* ι *ad* ε, *&* ἔμεν: *ex quo, per ectasim, factum est Do-ricum* ἦμεν. (27) *Ionice*, ὁ ἐὼν, ἐόντος: ἡ ἐοῦσα, ἐούσης, *& Dorice* ἔασσα ἐάσσας: τὸ ἐὸν, ἐόντος, *&c. Aeolice* εἷς, ἔν-τος: εἶσα εἴσης: ἒν ἔντος: *hinc* παρεὶς, παρέντος, *qui adest, praesens:* τῶν παρέντων, *pro* παρόντων. *Ex Ionico* ἐὼν, *cum* ἀπὸ, *fit* ἀπεὼν *pro* ἀπὼν *absens.*

Εἶμι τὸ πορεύομαι, fit ab ἔω, deinde (1) εἴω, εἶμι, hoc est, eo, uel libo: (2) nam futurum εἴσω, non est in usu.

Indicatiui praesens, S. εἶμι, (3) εἶς, uel εἶ, unde (4 (ἄπει, *abis, uel abibis*) εἶσι. D. ἴτον, ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσι, & Ionice, ἴασι: πρόσιασι, *adeunt:* εἰσίασι, *ingre-diuntur.*

Imperf. S. εἶν, εἶς εἶ, D. ἴτον, ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perfectum inusitatum εἶκα, unde plus quam per-fectum εἴκειν, & (5) Attice ᾔκειν.

A perfecto medio εἶα (5) fit ᾖα, & solutione ἤϊα, ἤϊας (6) ἤϊε.

Plus quam perfectum, (7) ᾔειν: tertia pluralis, ᾔε-σαν, & (8) ᾔεσαν: ἀνήεσαν, *redierant:* ἐξήεσαν, *exiuerãt.*

Ab aoristo primo εἶσα, (9) fit εἶσαν, & (5) inde ᾖσαν, & ἤϊσαν.

Aoristus secundus, (10) ἴον, ἴες, ἴε, &c. ab εἴω.

Partici-

Participiũ, (11) ἰών. alii tria dicunt praeſentia acuta, ἰών, *iens* : κιών, *vadens* : & ἐών, *exſiſtens*, pro ὤν, ab εἰμί, ſum.

Imperatiuus, S. (12) ἴθι, ἴτω, D. ἴτον, ἴτων. P. ἴτε, ἴτωσαν. Pro ἴθι etiam dicitur εἶ, ab ἴω. Imperatiuus, ἔε, craſi (13) εἰ, ἔξει : *exi* : δίει, *progredere*. Infinitiuus, (14) ἴναι : etiam εἶναι, unde ἀπεῖναι, *abire* : παρεῖναι, *accedere*, per metatheſim ab (15) ἰέναι, recepto infinitiuo, unde ἀπιέναι, *abire* : μετιέναι, *aggredi* : προσιέναι, *adire* : ab ἴημι, quod fit ab ἰέω, eo.

(1) *Et ſubtracto* ε, ἴω, ἶμι. *Dicitur etiam, per reduplicationem*, ἴημι : *vnde tertia ſingulari*, ἴησι, *vadit* : *& imperfectum, vel potius aoriſtus ſecundus*, ἦν, *atque huius compoſitum ſaepe obuium* παρῆν, *adueniebam, praeteribam* : *hinc etiam infinitiuus* ἰέναι, *atque praeſens medium*, ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεται : *imperfectum* ἰέμην, ἴεσο, ἴετο : *imperatiuus* ἴεσο, ἰέσθω : *ſecunda plurali* ἴεσθε, *ite* : *participium* ἰέμενος. *cetera vſus neglexit*. (2) *Inuenitur tamen* ἤσω, *ibo*, *ab* ἔω : *atque medium* εἴσομαι, εἴσῃ, εἴσεται, *veniam, es*, *& ab actiuo exoleto* εἴσω. *at* εἴσομαι, *quondam, cum ſpiritu aſpero, vnde &* καθείσομαι, *ſtatuam, fit ab inuſitato* εἴω. (3) *Aeolice* εἶσθα. (4) *Sic* ἔξει, ἔξεισι, *prodis, prodit*. *Ceterum* ἄπει *eſt etiam imperatiuus pro* ἄπιθι, *abi, vt ſimplex* ἴθι εἶ : *atque ſecunda perſona praeſentis indicat. verbi* ἄπειμι, ἄπει, *abſum, abes. quod componitur ex* ἀπὸ, *&* εἰμὶ, *ſum*. (5) *Vide infra*.

fra.(6) *Cum* ἀνὰ, ἀνήϊεν, *adſcendit.* (7) *Ionice* ἤεα. (8) *Vide infra.* (9) *Atque tertia dualis* εἰσάτην, *& cum Attico augmento* ἐεισάτην, *& voce med.* ἐεισάσθην, *iuerunt, duo, ex* εἶσαν, *cum* ἀνὰ, *fit* ἀνεῖσαν, *adſcenderunt.* (10) *Ut* ἔλιπον *a* λείπω, *ex* ἴε, *cum* ἐν, *fit* ἔνιε, *init. Ab* ἴον, *imperatiuus* ἴε, *vade: cum* ἐξ, ἔξιε, *exi: optatiuus* ἴοιμι, ἴοις, ἰοί, *venirem, tenderem: ſubiunctiuus,* ἴω, ἴῃς, ἴῃ, *& Ionice* ἴῃσι, *venero, is, it: unde* ἐπεξίω, ἐπεξίῃς, *& Aeolice* ἐπεξίῃσθα, *eruperis, ab* ἐπέξειμι, *erumpo, adorior, aggredior: componitur ex* ἐπὶ, ἐξ, *&* εἶμι. *Eſt etiam huius aoriſtus ſecundus* ἦν: *unde* ἄπῃν, *abij: atque* εἶον, εἶες, εἶε, *&, Attico more,* ει *in* η *mutato,* ἦον, ἤες, ἦε: *ſubiunctiuus* ἤω, ἤῃς: *prima plural.* ἤωμεν, *& ſyſtole* ἠόμεν, *eamus.* (11) *Cum* ἀνά, ἀνιὼν, *Oriens.* (12) *Cum* ἐπὶ ἐπίθι, *inuade: cum* ἐπι *&* ἐξ, ἐπέξιθι, *perſequere.* (13) *Tertia perſona,* ἐέτω, εἶτω, *eat. ex* εἰ, *cum* μετὰ, *fit* μέτει, *aggredere.* (14) *Attice, & Dorice,* ἴμεναι. *cum* ἐξ, ἐξίμεναι, *exire, Ionice* ἴμεν. (15) *Attice, & Dorice,* ἱέμεναι, *Ionice* ἱέμεν.

Ἵημι, τὸ πέμπω, hoc eſt, mitto, fit ab ἕω, per reduplicationem impropriam coniugandum ut τίθημι. Futurum ἥσω. Actiui indicatiui praeſens, S. ἵημι, ἵης, ἵησι. D. ἵετον ἵετον. P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, Ionice ἱεασι, (1) unde ἱᾶσι, ἐνιᾶσι, *immittunt*, &c. Imperfectum, ἵην, ut ἐτίθην. Perfectum, (2) εἷκα, Boeotorum more pro ἧκα, a futuro ἥσω, unde εἱκὼς, *qui miſit:* ἀφεικὼς, *qui dimiſit:* ἀφεικέναι, *dimiſiſſe.*

Aoriſtus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε, &c. pro ἧσα, futuri conſonantem non ſeruat: ſic (3) ἀφῆκα, *dimiſi*: παρῆκα, *reliqui*, & ἀνηκάμην aoriſtus medius, *reliqui, & relictus ſum.*

Aoriſtus ſecundus, S. ἧν, ἧς, ἧ. D. ἕτον, ἕτην. P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν: unde (4) πρόεσαν, *praemiſerunt*: (5) mutat paenultimam, ut ἔθην & ἔδων.

Imperatiui praeſens, (6) ἵεθι, ἱέτω, &c. Aoriſtus ſecundus, ἕς, ἕτω, ut θές, unde compoſita, πρόες, *praemitte*: ἄφες, *dimitte* κάθες, *ſummitte*.

Optatiui praeſens, (8) ἱείην. Subiunctiui, ἐὰν ἱῶ. (9) Infinitiui, ἱέναι. Participii, (10) ἱείς: omnia ut τίθημι. Aoriſt. ſecundus optatiui, εἵην. Subiunctiui, ἐὰν ὧ, ἧς, ἧ: & interdum ἕω, ἕῃς, ἕῃ. (11) deinde εἵω, εἵῃς, εἵῃ: unde ἀφείω, *dimiſero*. (12) Infinitiui, εἷναι paenultima diphthongo, ut θεῖναι: (13) unde compoſita ἀφεῖναι, *dimittere*: καθεῖναι, *ſummittere*.

Participium, εἷς, ἕντος: (14) ἀφεὶς, *qui dimiſit*: καθεὶς, *qui ſubmiſit*, &c.

Paſſiui praeſens, (15) ἵεμαι. Imperfectum, ἱέμην: omnia ut τίθεμαι. Perfectum, (16) εἷμαι, per ει, ut τέθειμαι: tertia plura. (17) εἷνται, *miſſi ſunt*: ἀφεῖνται, *dimiſſi ſunt*: ἀνεῖνται, *remiſſi ſunt*: pro quibus Attici ἀφέωνται, ἀνέωνται, ut ἀφέωκα, pro ἀφεῖκα, tollendo ſubiunctiuam:

ctiuam, & interponendo ω.

Aorist. pri. ἕθην, a tertia perfecti εἷται, corripiendo paenultimam, ut ἐτέθην. dicimus tamen εἵθην. (18) ἀφείθην, quod & ἀφέθην, *dimissus sum*. Medius aorist. primus, ἧκαμην: ἀνηκάμην, *remisi*. (19) προσηκάμην, *admisi*, *&c*. Aoristi secundi indicatiuus, ἕμην, (20) ἕσο, & ἕο, & οὗ, ἕτο, Imperatiuus, (20) ἕσο, & ἕο & οὗ. unde κάθου, *submittito, demittito*: πρόσου, *admitti*to: πρόου, *praemittito, emittito*: Optatiuus εἵμην, εἷο, εἷτο. Subiunctiuus, (21) ἐὰν ὧμαι. Infinitiuus, ἕσθαι. Participium, ἕμενος.

(1) *Hoc fit per crasim Atticam. at* ἴασιν, *ab* εἶμι, *sic composita*, ἀνίασιν, *adscendunt, ab* ἄνειμι. ἀνιᾶσι, *sursum iaciunt, ab* ἀνίημι. διίασι, *percurrunt*: διϊᾶσι, *transmittunt*: κατίασι, *descendunt*: καθιᾶσι, *demittunt*, μετέασιν, *indagant*: μεθιᾶσιν, *omittunt*. προσίασιν, *accendunt, non* προσιᾶσι. *sed cum* πρὸ, προϊᾶσι *non* προΐασι. συνίασι, *concurrunt*: συνιᾶσιν, *intelligunt*. ἀφιᾶσιν *& Ionice* ἀπιᾶσι, *dimittunt. Sumitur quoque tertia pluralis a circumflexo* ἱέω ἱῶ, ἱέουσιν, ἱοῦσι, *cum* σὺν, συνιοῦσιν, *intelligunt*: *sic in particip.* τοῖς συνιοῦσιν, *intelligentibus, a* συνιῶν, οῦντος, *intelligent: at* συνιὼν, όντος, *conueniens, a* σύνειμι. *Eodem modo imperfectum singulare, & illius tertia pluralis capiuntur ab* ἱῶ, ἵουν, ἵεις, ἵει, *mittebam, as, at. cum* ἀπὸ, ἀφίει *dimittebat. cum* πρὸ, προΐει, *praemittebat, & praemittit, nam capitur etiam pro praesenti: cum* σὺν, συνίει, *intelligebant, & Attice* ξυνίει. *tertia plural.* ἵουν, *similis primae sing. cum* σὺν, συνίουν, *Attice*

ξυνίουν, pro συνίεσαν, intelligebant. rursus pro tertia plural. ἵεσαν, dicitur Boeotice, ἷεν. cum μετὰ, μέθεν, praetermittebant. Dicunt quoque poetae in hoc imperfec. εἷον, εἷες, εἷε, &c. secunda plural. εἵετε. cum κατὰ, καθείετε, demittitis. (2) Ex εἷκα cum παρὰ, παρεῖκα, dimisi: cum ἀνὰ, ἀνεῖκα, deferbui: tertia plural. εἵκασι, miserunt: ἀνείκασι, deferbuerunt. particip. ἀνεικὼς, ἀνεικότος, qui remisit. (3) Ionice, ἀπῆκα, ἀπῆκας, ἀπῆκε, ex eodem ἧκα, cum ἀνὰ, ἀνῆκα ἀνῆκας, ἀνῆκε, cum Attico incremento, ἀνέηκα ἀνέηκας, ἀνέηκε, remisi, isti, it: cum πρὸ, προέηκε, praemisit: cum μετὰ, μεθήκα, dimisi. cum, ἐν, ἐνῆκα, ας, εν, immisi, isti, it. huius futurum ἐνήσω, infinitiuus ἐνήσειν, immissurum esse. (4) Prima singul. προίην, praemissi, processi, ut προίεσαν, sic cum ἐν, & διὰ, ἐνδίεσαν, incitarunt. cum ἀνὰ, ἀνέσαν, dimiserunt, aperuerunt. (5) Reperitur tamen prima pluralis ἀνῆμεν, longa paenultima, pro ἀνέμεν, dimisimus. sic ἀφεῖμεν, pro ἀφέμεν, omisimus. (6) Cum ἐν, ἐνίεθι, ἐννέτω: in secunda plurali ἐνίετε, immittite. cum σὺν, συνίετε, intellige. Pro ἵεθι dicitur etiam ἵει a circumflexo ἱέω ἱῶ, imperat. ἵεε, ἵει, cum σὺν, συνίει. At ξυνει, intellige. (7) Ionice ἄπες, componitur ex ἀπὸ: cum ἀνὰ, ἀνὲς, omitte. (8) Poetice ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, &c. a barytono ἕω. (9) Attice, & Dorice, ἱέμεναι: Ionice ἵεμεν, unde cum πρὸ, προϊέμεν, praemittere. A communi ἱέναι cum ἀνὰ, ἀνιέναι, cessare, omittere: cum σὺν, συνιέναι, intelligere: est etiam, συνιέναι, & Ionice συνιέμεν, una ire, congredi, a σύνειμι. (10) Sic composita, ἀνιεὶς ἔντος, amittens: ἐνιεὶς, iniiciẽs: συνιεὶς, intelligens. (11) Hoc fit per pleonasmum τοῦ ι, ut

e pro-

producatur. Nam Iones syllabas circumflexas dissoluũt praeposito ε, ῶ, ῇς, ῇ: ἔω, ἔῃς, ἔῃ: secunda plural. ἔητε, m seritis: deinde poetae arrepta occasione, suo more ε producunt aduocato ι, εἴω, εἴῃς, εἴῃ. Praeterea non raro, Attico more, ει in η mutant, ἥω, ἥῃς, ἥῃ, e posteriori η tollitur punctum subscriptum, hinc ἀνήῃ pro ἀνῇ, dimisisset: in praesenti reperitur ἀνιῇ, cesset, ab ἰῶ, ἰῇς, ἰῇ, de quo paullo ante. ἐφείω immisero, vt ἀφείω, quod & communiter ἀφῶ: & rursus cum ἐπὶ, ἐπαφῶ, immisero: tertia plural. ὦσιν, ἀφῶσιν, ἐπαφῶσιν. (12) Attice, & Dorice, ἕμεναι: Ionice, ἕμεν: vnde, cum μετὰ, μεθέμεν, dimisisse, praetermisisse: ἐξέμεν, emisisse: προέμεν, praemisisse. (13) Sic ἀνεῖναι, omittere, vel omisisse. (14) Femininum ἡ ἀφεῖσα, derelinquens, vel quae dimi sit: sic & alia composita: cum ἀνὰ, ἀνεὶς, ἀνέντος, qui omisit: in plur. ἀνέντες, remittentes, indulgentes: cum διὰ, διεὶς, madefaciens: cum ἐν, ἐνεὶς, qui misit, cum ἐξ, ἐξεὶς, qui emit: cum ὑπὸ, ὑφεὶς, submittens, vel qui submisit. (15) ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται: cum ἀνὰ ἀνίεται, euanescit: tertia plu. ἵενται, cum ἀπὸ, ἀφίενται, & Ionice ἀπίενται, emittunt: part. ἱέμενος, cum ἀνὰ, ἀνιέμενος, licenter agens & vagabundus. (16) εἶμαι, εἶσαι, εἶται, sine augmento ἕται, vnde cum ἀπὸ verbale ἀφετέον, dimittendum. infin. εἶσθαι, missum esse: ἀνεῖσθαι, solutum esse: part. ἀνειμένος, dissolutus et venereus. hinc adu. ἀνειμένως, remisse. Ex εἶμαι, & alia multa componuntur, cum ἀπὸ, ἀφεῖμαι, dimissus sum, part. ἀφειμένος, dimissus: cum διὰ, διεῖμαι, infi. διεῖσθαι, pertransisse, part. διειμένος, & poetice διαειμένος, traiectus, dilutus, cum

κατὰ, καθεῖμαι, demiſſus ſum, part. καθειμένος, demiſſus: cum ὑπὸ, ὑφεῖμαι, part. ὑφειμένος, ſubmiſſus. (17) Sic tertia pl. plus q. εἷντο, cum ἐπὶ, ἐφεῖντο, irruerant. (18) Sic παρείθην, dimiſſus ſum. ab ἔθην, ſubiunct. ἐθῶ, ἐθῇς, ἐθῇ. tertia plural. ἐθῶσι, mittantur. ἀνεθῶσι, reſtringantur: infinit. ἐθῆναι & εἰθῆναι, hinc ἐνεθῆναι, & ἐνθῆναι, immiſſum eſſe: particip. ἐθεὶς, ἐθέντος, miſſus: unde ἀνεθεὶς, abſolutus, venia donatus: ἀφεθεὶς, dimiſſus: διεθεὶς, dilutus: ἐνεθεὶς, immiſſus, dilutus, infuſus: παρεθεὶς, labefactatus, (19) Tertia perſona προσήκατο, accepit, admiſit. (20) Communiter quidem ἕσο: Ionice vero ἕο, &, contractione Attica, οὗ. Idem iudicium de imperatiuo ἕσο, ἕο, οὗ. (21) Hinc προῶμαι, deſeram, remittam: prima plural. προώμεθα.

(1) Ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, concupiſco, uſitatum eſt in paſsiuo praeſenti, *ἵεμαι, ἵεσαι,* ut *τίθεμαι,* & imperfecto, *ἱέμην*: a quo compoſitum *ἐφίεμαι, deſidero*: & *ἐφιέμην, deſiderabam.*

(1) Voce non differt a paſſiuo ſuperioris ἵημι, quod eſt, mitto: ſed ſignificatione ab eo diſcernitur, atque conſtructione: nam hoc infinitiuum, uel genitiuum poſtulat: illud vero verborum paſſiuorum constructionem recipit, nempe genitiuum cum praepoſitione ἀπὸ, uel ὑπό.

Ἧμαι, & *κάθημαι,* ſedeo, fiunt ab ἕω, (1) ἕζω, ἕημι, (2) ἕεμαι, craſis. ἧμαι, ἧσαι, ἧται. D. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. P. ἥμεθα, ἧσθε, (3) ἧνται ſic *κάθημαι,* (4) *κάθησαι,* &c.

(5) Im-

(5) Imperfect. ἥμην, ἧσο, ἧτο: ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. Imperat. ἧσο, ἥσθω: κάθησω, καθήσθω, Etiam κάθου, sede, a κάθησο, Io. κάθηω, & systole κάθεο, crasi κάθου.

(1) Pro ἱέω, ἵημι ἵεμαι per reduplicationem Ionicam: Iones enim per ε, non per ι, reduplicant. Porro in ἕεμαι, crasi ἧμαι, duplex εε contrahitur in η non in ει, ne coincidat cum εἷμαι, missus sum, perfecto passivo verbi ἵημι. (2) Hinc imperfect. ἑέμην sine augmento: tertia plural. ἕεντο & crasi εἶντο, sedebant. Potest censeri plus quam perfect. ab ἕω, perfect. pass. εἷμαι, plus quam perfect. εἵμην, εἷσο, εἷτο, εἷντο. (3) Ionice ἕαται et ectasi poetica εἵαται sic tertia plural. imperfecti ἧντο, Ionice, ἕατο, & poetice εἵατο: vel ἥατο: unde καθήατο: sedebant. (4) Pro κάθησαι dicitur etiam κάθη. (5) Tertiam personam ἐκάθητο Demosthenes saepenumero effert sine augmẽto, καθῆτο, sedebat, paenultima circumflexa. & pro ἧτο, poetae dicunt ἧστο, compositum καθῆστο, sedebat. potest tamen censeri plus quam perfect. ab ἕζω: μ. ἕσω: π. ἧκα. pass. ἧσμαι, plus quam perfect. ἥσμην, ἧσο, ἧστο. sic καθῆστο a καθέζω: sed in eo desiderabitur augmentũ Ionice. Infin. ἧσθαι καθῆσθαι, participiũ ἥμενος, καθήμενος. futurũ medium, ἥσομαι, καθήσομαι.

Κεῖμαι, iaceo, a κίω, (1) κεέω. κέημι, κέεμαι, & crasi κεῖμαι, κεῖσαι, (2) κεῖται. Imperfectum, ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Futurum medium, (3) κείσομαι, κείσῃ, κείσεται.

Composita sunt, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι: *recumbo, adiaceo, disponor.*

(1) In κέω, *siue* κέημι. *a* κέω, ε *reduplicatio Ionica non ponitur in principio, sed in medio, nempe post primam consonantem* κ. *sic* ὀνίνημι *in secunda syllaba reduplicationem habere diximus. (2) Hinc tertia plural.* κεῖνται, *& Ionice* κέαται, *poetice* κείαται. *Dicitur quoque* κέονται, *& in imperfecto* κέοντο, *iacebant, pro* ἐκέοντο, *detracto augmento a barytono* κέομαι: *vnde & subiunctiuus* κέωμαι. *(3) Dorice* κεισοῦμαι, *&* κεισῶμαι,

() Ἴσημι, cognosco, ab ἰσάω, ἴσημι, ἴσης, ἴσησι, tertia pluralis, ἴσασι, (2) accentu in antepaenultima, ut participium ἴσας, ἴσαντος, τοῖς ἴσασι, non ἰσὰς, ἰσάντος, ἰσᾶσι: non enim seruat legem uerborum in μι, quae exigit ἰσάς acutum.

Imperfectum, ἴσην, ἴσης, ἴση, tertia pluralis, ἴσασαν, syncope, (3) ἴσαν.

Imperatiuus, S. ἴσαθι, ἰσάτω. D. ἴσατον, ἰσάτων. P. ἴσατε, ἰσάτωσαν. Syncope (4) ἴσθι, ἴστω: (5) ἴστον, (6) ἴστων: ἴστε, ἴστωσαν, uel (6) ἴστων. sic in praesenti, ἴσαμεν, ἴσμεν: ἴσατε, ἴστε.

Passiuum, ἴσαμαι. (7) unde ἵσταμαι: compositum, ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται, scio: Imperfectum, ἐπιστάμην, ἐπίστασο, Ionice ἐπίσταο, crasi ἐπίστω, ἐπίστατο. Futurum, (8) ἐπιστήσομαι.

Dorice

Dorice ἴσαμι, *sic in imperfecto* ἴσαν, *pro* ἴσην, *cum*
augmento Attico εἴσαν : *& rursus, verso augmento syl-*
labico ε *in temporale* η. ᾔσαν, *intelligebam.* (2) *Sic* ἄει
σι, *flant, pro* ἀεῖσι, *ab* ἄημι, *spiro. Ex* ἴσασι, *cum* σὺν, *fit*
συνίασιν, *vna sciunt, sunt conscij.* (3) *Sumitur etiam*
ἴσαν, *pro* ἐπορεύοντο, *ibant, ab* εἶμι, *de quo supra.* (4)
Cum σὺν, σύνιθι, *sis conscius.* (5) *Et per pleonasmum* τοῦ
ε, ἴστεον, *scitote vos duo.* (6) *Capitur Attice pro tertia plu*
ral. ἴσωσαν. (7) *Per pleonasmum scilicet litterae* τ. *sic* ἴστα
σαι ἴσταται, *&c. pro* ἴσασαι, ἴσαται, *scis, scit. Pro secunda*
persona ἴσασαι, *dicitur etiam* ἴσῃ, *sic compositum* ἐπίστῃ
pro ἐπίστασαι. (8) *Coincidit cum futuro medio verbi* ἐφί
στημι, *quod cōponitur ex* ἐπὶ, *et* ἵστημι: *huius futurum acti-*
uum στήσω, *medium* στήσομαι, *compositum* ἐπιστήσομαι, ἐπι-
στήσῃ, *supersistam, es : vel sciam, scies.*

Φημὶ, dico, a φάω. S. (1) φημὶ φῂς, per ῃ diphthon-
gum, φησί. D. φατὸν φατὸν P. φαμὲν φατὲ, (2) φασί, acu
ta ultima, (3) licet participium sit φὰς, φάντος, τοῖς φᾶ
σι, per ᾶ circumflexum.

Imperfectum (4) ἔφην, ut ἵστην. Aoristus primus
ἔφησα, ex futuro (5) φήσω. Aoristus secundus (4)
ἔφην, in singulari similis est imperfecto : quod fit,
quoties non est reduplicatio, τλῆμι ἔτλην, *tolero* : γνῶ
μι ἔγνων, *nosco*. In duali autem ἔφητον, ἐφήτην : & plu-
rali, ἔφημεν, ἔφητε. (6) ἔφησαν : seruatur longa paenul
tima, quam imperfectum corripit, ἔφατον, ἐφάτην :
ἔφαμεν, ἔφατε, (6) ἔφασαν.

Infinitiuus (7) φάναι, acutum ά, ut ἱϛάναι. nam φᾶναι, *apparuisse*, per ᾶ circumflexum, est aoristus primus a φαίνω, *appareo*.

Medius aoristus secundus, (8) ἐφάμην, ἔφασο.

Dorice φαμὶ, φῂς, φασί. φῇς, *accentu acuto, & per* ῃ *diphthongum, ut differat, a* φῆς *pro* ἔφης, *aoristi secundi,* (2) *Dorice* φαντί. (3) *Vide pag.* 188. (4) *Et sine augmēto* φῆν, φῆς, φῆ, *&, per aphaeresim,* ἦν, ἦς, ἦ. *sic in praesenti* ἠμί, ῄς, ἠσὶ *&* ἠτί, *pro* φημὶ, φῄς, φησί. (5) *Dorice* φασῶ, φασεῖς, φασεῖ. (6) *Et syncope* ἔφαν, *& rursus reiecto augmento* φὰν, *dicebant, vel dixerunt.* (7) φάναι *praesentis est temporis, in aoristo secundo dicimus* φῆναι, *dixisse. est etiam Attice* φῆναι, *apparuisse, pro* φᾶναι. (8) *Hinc infinitiuus* φάσθαι, *dixisse: participium* φάμενος, *cum* παρὰ, παραφάμενος, *& poetice* παρφάμενος, *male suadens*.

Ἵϛη, ἵϛαθι, *siste*: quandoque imperatiuus uerborum in μι fit a tertia imperfecti, ἐπίμπλη, *implebat*. (1) πίμπλῃ, *imple*.

τέθνημι, *morior*, reduplicatur per ε, more Ionico, a θνάω, τέθνημι: tertia pluralis τεθνᾶσι, ut ἱϛᾶσι.

Imperatiuns, est τέθναθι. Optatiu. τεθναίην. Infinit. τεθνάναι. Sic τέτλημι, *tolero*: (2) τέτλαθι, *tolera*: τετλαίην, *tolerarem*. quod & τλῆμι, a τλάω.

ἵϛημι

ἵστημι quoque per ε reduplicatum, (3) unde ἕσταμεν, ἑστᾶσι: & optatiuus ἑσταίην, ἀφεσταίην, *desisterem*. Infinitiuus, ἑστάναι, (4) ἀφεστάναι, *desistere*, *insistere*, paenultima per acutum.

(1) Absque μ. πίπλη: dicimus enim πίπλημι *et* πιπλημι. *hinc cum* ἐν, ἐμπίπλη, *imple, pro* ἐμπίπλαθι. *sic a* δαίνυμι, *conuiuium praebeo, imperfectum* ἐδαίνυν, ἐδαίνυς, ἐδαίνυ. *unde* δαίνυ, *pro* δαίνυθι. *(2) Et apocope* τέτλα. *huius infinit.* τετλάναι, *Dorice* τετλάμεναι, *& Ionice* τέτλαμεν. *Aoristus secundus* ἔτλην, *a futuro* τλήσω. *impera.* τλῆθι, *& Dorice* τλᾶθι. *optatiuus* τλαίην. *infinitiuus* τλῆναι. *participium* τλάς, τλάντος. *(3) Sic in tertia plurali imperfecti* ἕστασαν *pro* ἵστασαν, *stabant, sistebant: imperatiuus,* ἕσταθι. *stat: in plurali,* ἕστατε, *state. (4) Dorice* ἑστάμεναι *& Ionic.* ἑστάμεν, *cum* ἀπὸ, ἀφεστάμεν, *desistere,* Ὀδυσ. α.

INVESTIGATIO THEMATIS

VLtra imperfectum non coniugantur finita in (2) άνω. (3) είνω, (4) είω (5) άθω, έθω, ύθω, (6) ξυ, (7) σκω, χθω, λδω, νδω: & alia item plurima uel hoc, uel illo tempore carent. Sed, quia uariant crebro eiusdem uerbi themata, ut κύω, κυέω, *concipio*: (8) ὄιομαι, οἴομαι, *puto*. (1) θνήσκω, θείνω, θνέω, τέθνημι, *morior*: aut a diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, ut (8) φέρω, οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω,

fero:

fero:ideo huiusmodi tempora referemus ad thema proprium licet inusitatum, unde regulariter deduci queant. φέρω in usu habetur, non tria reliqua, tamen futurum οἴσω, ab οἴω. Aoristi ἤνεγκα & ἤνεγκον, ab ἐνέγκω. Praeteritum medium Atticum ἐνήνοχα, ab ἐνέχω. & ita in ceteris. quae uero themata uersentur in usu, docebit lectio.

(1) *Rarum apud Graecos uerbum est, quod omnibus suis temporibus absolutum non indigeat aliquo tempore ab alio themate mutando.* (2) *Unde uero finita in άνω mutuentur tempora, uidebis in sequentibus in uerbo* αἰσθάνομαι, *& in* λαγχάνω. (3) *Hoc quidem uerum est in hyperdisyllabis in* είνω, *ut* φαείνω, *luceo, quae deriuata sunt, & poetica. at disyllaborum, quae septem tantum apud Graecos inueniuntur, tria quidem* βείνω, *inum infero:* εἴνω, *tego: &* σείνομαι, *laedo, ultra imperfectum non coniugantur: reliqua uero quattuor,* θείνω, *percutio:* κτείνω, *occido:* στείνω, *arto:* τείνω, *tendo, formant: futurum in* ενῶ, *aoristum primum in* εινα, *secundum in* ανον: *& praeteritum in* ακα, *passiuum in* αμαι, *medium in* ονα. *ut a* κτείνω, *futurum* κτενῶ, *occidam: aoristus primus* ἔκτεινα: *secundus* ἔκτανον: *futurum secundum* κτανῶ, *medium* κλανοῦμαι: *infinitiuus* κτανεῖσθαι, *& dialysi* κτανέεσθαι. *perfectum* ἔκτακα, *poetice* ἔγταγκα: *passiuum* ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται: *&* ἔκταμμαι, ἔκτανσαι, ἔκτανται: *infinitiuus* ἐκτάνκαι: *participium* ἐκταμμένος, *interemptus: aoristus primus* ἐκτάθην, *&* ἐκτάνθην: *ab* ἔκταθην, *tertia pluralis* ἐκτάθησαν, *& Boeotice* ἔκταθεν, *occisi sunt. perfectum medium,*

ἔκτο-

ἔκτονα, pro quo, ſublato τ, & praepoſito κ, poetae uſurpant κέκονα, occidi: plus quam perfectum ἐκτάμην, ἔκτασο, ἔκτατο. Sic a τείνω futurum τενῶ: aoriſtus primus, ἔτεινα: perfectum, τέτακα: paſſiuum, τέταμαι, τέτασαι, τέταται: tertia pluralis, τέτανται. aoriſtus primus, ἐτάθην: perfectum medium, τέτονα, unde τόνος, tonus, concentus, contentio. (4) Verba in είω fere omnia ducuntur uel a praeſenti, uel a futuro aliorum uerborum: de quibus uide in uerbo γαμέω: atque haec quidem, ultra imperfectum, non coniugantur, ſed ſua tempora a primitiuis mutuantur. quae autem, ab alijs uerbis non deriuantur, ea in alijs quoque temporibus coniugantur, ut κλείω, laudo, μ. κλείσω, π. κέκλεικα: ſic σείω, quatio, μ. σείσω, π. σέσεικα. (5) Finita in άθω, έθω, ύθω, deriuata ſunt omnia. a ſuis igitur primitiuis tempora mutuantur. Finita in άθω, ducuntur a uerbis barytonis, quae paenultimam habent longam, ut ἀμυνάθω, ab ἀμύνω, opem fero, ſuccurro: διωκάθω a διώκω, accuſo: εἰργάθω ab εἴργω, prohibeo: κιάθω a κίω, uado, accedo. Finita in έθω, ducuntur ab ijs, quorum paenultima eſt breuis, ut νεμέθω a νέμω, paſco, depaſcor: σχέθω a σχέω, detineo, teneo, habeo: imperatiuus σχέτε, habe: φλεγέθω a φλέγω, comburo: ἠγερέθω, congrego, & ἠερέθω, uolito, tollo, ab ἀγείρω & ἀείρω, ſed, detracto ι, corripitur prius paenultima, atque α mutatur in η. Finita in ύθω fiunt a uerbis ſextae in ύω, interpoſito θ ut μινύθω a μινύω, minuo: φθινύθω a φθινύω, corrumpo. (6) Finita in ξω barytona, facta ſunt Attice a circumflexis. Vide hunc tractatũ in uerbo αὔξω. Idẽ iudicato de finitis in ψω, ac breuiter de omnibus barytonis, quae a circũflexis

facta

facta sunt, de quibus in locis citatis. ea enim ultra imperfect. non coniugātur: sed sumunt alia tempora a circumflexis, unde ducta sunt. (7) De finitis in σω uide in uerbo ἀρέσκω.

APPENDIX. DE. QVIBVSDAM alijs uerbis, quae ultra imperfectum non coniugantur.

A Clenardo enumeratis adde finita in έβω, μβω, ρβω, γω, άω, desideratiua, ut μαθητιτάω, ῶ, discere cupio: λω, per simplex λ, atque polysyllaba in ύω, quae formant ex se uerba in μι: de quibus uide in uerbis ἄγνυμι, ἀμφιέννυμι, δεικνύω, ὀμνύω, ῥηγνύω, ῥωννύω σβεννύω. Adde quoque uerba quinctae coniugationis, habentia primam syllabam ex reduplicatione desinentem in liquidam, ut μαρμαίρω, rutilo: atque alia quaecumque reduplicationem habent, de quibus in uerbo τιτρώσκω & quae ante ω habent mutam cum liquida, ut δάκνω, mordeo: de quo suo loco. & quae a futuro fiunt grauitona: de quibus in uerbo ἄγω. & quae fiunt a praeteritis, ut φρίττω, horreo, π. πέφρικα, unde πεφρίκω, εις, ει, horresco. de his uidebis nonnihil in uerbo ἐκέκραξα, et quae per pleonasmum sunt facta, praecipue quae mutarūt ε in ι, ut τέκω, τίκτω, pario. haec uero sumunt tempora a primitiuis, ut τίκτω a τέκω, μ. τέξω, &c. & complura in ίνω: de quibus in uerbo φθίνω. (8) Vide in uerbis οἴομαι, θνήσκω, φέρω.

(1) Ἄγω, *duco*, Futurum ἄξω. Praeteritum (2) ἦ-

χα.

χα,&(3) Attice ἄγηχα, pleonaſmo ἀγήοχα. Aoriſtus ſecundus, ἦγον &, (4) pleonaſmo ſyllabae γα, ἤγαγον: unde (5) ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν. Participium (6) ἀγαγών. Imperatiuus autem, ἄξε, ἄξετε, *duc, ducite*: praeſentis eſt temporis. (7) Nam quorundam futura pro praeſenti uſurpantur, ut ab ἄγω, *duco*: γύω, *ingredior*: οἴω, *fero*: ὄρω, *attollo, concito*, futura, ἄξω, δύσω, οἴσω, & ὄρσω. (8) Aeolice pro ὀρῶ, (9) & uſque ad imperfectum ſolum coniugantur. itaque δυσω, imperfectum, ἔδυσον, imperfectum medium (10) ἐδυσόμην. οἴσω, imperfectum (11) οἶσον. Imperatiuus, οἶσε. οἰσέτω. ὄρσω, paſſiuum, ὄρσομαι: Imperfectum, (12) ὠρσόμην, ὤρσου, & (13) Ionice ὤρσεο: & imperatiuus ὄρσεο. Sic ἄξω. Imperatiuus, ἄξε, ἀξέτο.

(1) *Ab ἄγω imperf. & aoriſt. ſec.* ἦγον, (*Dorice* ἆγον: *cum* διά, διᾶγον, ες, ε, *degi, iſti, it.*) ἦγες: *hinc tertia perſona Ionice* ἄγεσκε, *ducebat. praeſens imperat.* ἄγε, *& poetice* ἄγες, *age: infinitiuus* ἄγειν, *Ionice* ἀγέμεν, *Dorice* ἀγεν. *praeſ. paſſ.* ἄγομαι: *imperatiuus* ἄγȣ, *Ionice*, ἄγεο, *duc, participium* ἀγόμενος, *pro quo inuenitur* ἀγεόμενος *pleonaſmo* τοῦ ε: οἱ ἀγεόμενοι, *qui ducuntur*, *& admirantes.* (2) *paſſiuum* ἦγμαι, ξαι, κται, *actus ſum: participium* ἠγμένος, *actus: aoriſt. pri.* ἤχθην: *participium* ὁ ἀχθεὶς, έντος: ἡ ἀχθεῖσα, είσης. (3) *Vide ſupra.* (4) *Medius,* ἠγαγόμην. *ſic ab* ἄχω, *maerore afficio, aoriſtus ſecundus* ἦχον, *&, pleonaſmo ſyllabae* κα, ἤκαχον. (5) *Et apud poetas, Syracuſano more,* ἄγαγον, *duo.* (6) *Pro* ἀγαγὼν *inuenitur Ionice* ἀγάγας, *qui duxit.* (7) *Sic a* βῆμι, εο, μ. βήσω. *unde*

prae-

praesens, βήσω: passiuum, βήσομαι Imperfectum, ἐβησόμην, ἐβήσου, ἐβήσετο. compositum ex ἀπὸ, ἀπεβήσετο, abijt. Ιλιαδ. α. *Item δοιάζω, uel δοάζω, delibero, μ. δοάσω, praesens, δοάσω: passiuum δοάσομαι: imperfectum, ἐδοασόμην, ἐδοάσου ἐδοάσετο: & poetice δοάσσετο, reiecto augmento, & geminato σ. λέγω, dico, futurum λέξω, unde praesens passiuum, λέξομαι: imperatiuus, λέξου, & Ion. λέξεο τείρω, infesto, exhaurio: futurum τερῶ, Aeolice τέρσω: unde praesens pass. τέρσομαι: imperfectum ἐτερσόμην, ου, ετο, detracto augmento τέρσετο, siccabatur. lege scholion sequens. (8) Nam Aeoles futurum primum quincta coniugationis uerborum in* ρω *per* σω *efferunt, seruata praesentis characteristica, & retracto accentu. Ab* ὀρῶ, μ. ὀρῶ, π. ὦρκα, *passiuum* ὤρμαι, *plus quam perfectum,* ὤρμην, ὦρσο, ὦρτο, *cum* ἐν, ἐνῶρτο, *irruerat. (9) Dicimus tamen in aoristo primo,* ὦρσα, *concitaui: non quidem a praesenti* ὄρσω, *sed habentes rationem futuri Aeolici* ὄρσω. *(10) Tertia persona* ἐδύσετο, *sublato augmento* δύσετο: *& rursus, poetice, geminato* σ, δύσσετο, *subibat. (11) Pro* ὦσον: *nam augmento destituitur. Inuenitur quoque haec uox in aoristo primo imperatiui,* οἶσον, οἰσάτω, *fer, ferat. (12) Et imperfectum actiuum* ὦρσον, ὦρσες, ὦρσε, *concitabam, as, at. (13) Vide supra.*

Ἄγνυμι, *frango.* Praeteritum medium, ἦγα, sumit ab ἄγω, & (1) ἔαγα pro ἦγα, (2) solutione η in εα. Aoristus primus (3) ἦξα, & ἔαξα. Aoristus secundus pass. ἤγην & ἐάγην. (4) Sic in composito, κατέαγα, *fractus sum:* κατέαξα, *fregi:* κατεάγην, *fractus sum.*

De-

Desinentium in γνύω, aut γνύμι tempora formabis a finitis in γω, ἄγνυμι tamquam ἄγω: sic (5) ζεύγνυμι, *iungo:* (6) μιγνύω, *misceo:* (7) μοργνύω, *abstergo:* (8) πηγνύω, *figo:* (9) ῥηγνύω, *rumpo.*

Ἅδω, *placeo.* Praeteritum medium, ἧδα, (10) & solutione ἔαδα. Participium, ἑαδὼς, (11) ut ἐάγην, pro ἤγην, *fractus sum.* (12) ἑάλων, pro ἥλων, *captus sum,* & similia.

(1) *Hinc participium* ἐαγὼς, *cum* κατὰ, κατεαγὼς, *fractus.* (2) *Nam poetae unicam uocalem longam, aut diphthongum, in duas breues resoluunt, praecipuae in augmento. sic* ἄτω, *noceo, laedo: aoristus primus,* ἆσα *per* α *longum Dorice, pro* ἦσα, *et solutione* α *longi in duplex breue,* ἄασα: *in aoristo primo medio,* ἀασάμην, *iacturam feci: in passiuo* ἀάσθην, *laesus sum. sunt, qui interpretentur, siccatus sum, ab* ἄζω, *sicco: tamen eadem semper erit ratio solutionis. pro* ἀάσθην, *remoto augmento, poetae dicunt* ἄσθην, ἄσθης, ἄσθη. *In eodem aoristo* ἀάθην *pro* ἤθην, *deceptus fui, ab* ἄω *siue* ἄημι, *ut* ἐστάθην, *ab* ἵστημι. ἑάνδανον, ες, ε, *&* ἑήνδανον, ες, ε *pro* ἥνδανον, ες, ε, *placebam, as, at, imperfectum ab* ἁνδάνω. ἑέφθην, *accensus sum: item coniunctus sum.* ἑάφθη *coniunctum est, pro* ἥφθην, ἥφθη, *aoristus primus passiuus uerbi* ἅπτω, *accendo, contrecto.* ἔα, *eram, Ionice pro* ἦν, *reiecto* ν, *ab* εἰμί. ἕαται, *sedent, quod &* ἕαται *Ionice, pro* ἧνται, *ab* ἧμαι. ἔερτο, *cōclusum erat, plus quā perfectum passiuū, pro* εἶρτο, *ab* εἴρω: *sic & perfectum passiuū* ἔερμαι, *pro* εἶρμαι, *unde participiū* ἐερμένος, *saeptus angu-*

angustatus. sunt, dicta qui putent per syncopen pro ἔεργμαι, et ἐεργμένος, ab ἐέργω, sine augmento: uel ab εἴργω, dissoluta diphthongo ει in εε. Pro ἔερμαι, uerso ρ in λ, dicitur ἔελμαι. unde in prima plur. ἐέλμεθα, clausi sumus, & participium ἐελμένος: τὸ ἐελμενὸν, conclusum. sunt & alia, in quibus ει dissoluitur in εε: ut εἴλω, perfectum passiuum ἔελμαι, obuolutus sum, pro εἶλμαι. εἰργάθω, εἴργαθον, ἐέργαθον, separabam. ἔεσο, indutus erat, plus quam perfectum passiuum pro εἷσο, ab ἕω, quod augetur per ει. hinc & in aoristo primo medio ἐεσσάμην, indui, pro εἰσάμην, Aeolice σ geminatum est. His similia, & quaedam alia, apud poetas inuenies. (3) Hinc imperat. ἆξον frange: optatiuus, ἄξαιμι, ἄξαις, fregerim, is: cum κατὰ, κατάξαις, pro qua Hesiodus dixit καυάξαις, sublato τ, & adiecto υ Aeolice, ut in ἀυὴρ pro ἀὴρ, aer, sic in infinitiuo ἆξαι, κατάξαι, καυάξαι, fregisti. sunt, qui referant καυάξαις, & καυάξαι, ad καυάζω, μ. άξω, contero, frango. (4) Sic etiam συυέαξα, Attice ξυυέαξα, confregi. Notandum aor. secundum κατεάγην, seruare εα in reliquis modis: unde in tertia plural. subiunctiui, καἶεαγῶσι, pro καταγῶσι. frangerentur. inuenitur etiam cap. 12. Euangel. Matth. futurum κατεάξει, confringet, pro κατάξει. nam simplicis ἄγνυμι, futurum est ἄξω, εις, ει. perfectum ἦχα, ἔαχα: passiuum ἔαγμαι ξαι, κται. unde aoristus primus, ἐάχθην, ἐάχθης ἐάχθη: cum κατὰ, κατεάχθη. fractus est. (5) Tamquam a ζεύγω, futurum ζεύξω, aoristus primus ἔζευξα: imperatiuus ζεῦξον, ζευξάτω: in plural. ζεύξατε, perfectum ἔζευχα: passiuum ἔζευγμαι (hinc uerbale, τὸ ζεῦγμα, ατος, i gati: & figura zeugma, quae Latine ligatio, uel ad-

nexio,

nexio, dicitur, ἔζευξαι, κται: aoristus prim. ἐζεύχθην: hinc participium, ζευχθεὶς, iunctus, uinctus. Aoristus secundus ἔζυγον: passiuum, ἐζύγην, iunctus sum: participium, ζυγεὶς, έντος: οἱ ζυγέντες, iuncti. (6) Tamquam a μίγω: futurum, μίξω: aoristus primus, ἔμιξα, ας, ε, tertia plural. ἔμιξαν, perfectum μέμιχα: pass. μέμιγμαι, ξαι, κται: infin. μεμίχθαι: part. μεμιγμένος: plus q. ἐμεμίγμην, ἐμέμιξο, ἐμέμικτο, poetice, ἔμικτο. aorist. prim. ἐμίχθην: tertia plur. ἐμίχθησαν, & Boeotice ἔμιχθεν: part. μιχθεὶς, uenirem, passiuus, τὸ μιχθέν, mixtum, confusum. Aorist. sec. ἔμιγον: pass. ἐμίγην, & Ionice, detracto augmento, μίγην, μίγης (hinc fut. sec. μιγήσομαι. optat. μιγείην. subiunc. μιγῶ, ῇς, ῇ. ter. plur. μιγῶσι: & Ionice μιγέωσι, infi. μιγῆναι, & Att. μιγήμεναι, misceri, rem habere, part. μιγείη. (7) Quasi a μόργω, fut. μόρξω. (8) A πήγω. cuius futurum πήξω, figam: aoristus primus ἔπηξα, ας, ε, compegi: νῆας. ἔπηξε, naues aedificauit. participium πῆξας, defigens: aoristus primus med. ἐπηξάμην. subiunctiuus πήξωμαι. prima plural. πηξώμεθα, struamus: participium, πηξάμενος, qui compegit. Perfect. actiuum, ἐπήχθην. passiuum, πέπηγμαι, ξαι, κται: aor. primus: ἐπήχθην. tertia pluralis Boeotica, detracto augmento, πῆχθεν, pro ἐπήχθησαν, fixi sunt. Perfectum med. πέπηγα, concreui: in plus qu. ἐπεπήγοι, defixum erat: part. πεπηγὼς, infixus, gelidus, congelatus. Aorist. sec. actiuus, ἔπαγον: pass. ἐπάγην, concretus sum: subiunct. παγῶ, ῇς, ῇ, prima plural. παγῶμεν, defigamur: partic. παγεὶς, concretus.

(9) De ῥηγνύω uide hunc tractatum de Inuestigatione thematis suo loco inter uerba, quae a ρ incipiunt. Sunt

& quaedam alia, in γνυω, aut γνύμι finita: sed omnia a desinentibus in γω tempora mutuantur: ut ὀμόργνυμι, abstergo, ab ὀμόργω. futurum ὀμόρξω. aoristus primus ὤμορξαι. med. ὠμορξάμην: particip. ὀμορξάμενος: in duali ὀμορξαμένω, detergentes. sic ὀρέγνυμι, ab ὀρέγω, porrigo, praebeo: futur. ὀρίξω. aorist. ὤρεξα. infinit. ὀρέξαι. aoristus primus med. ὠρεξάμην, ὠρέξω, ὠρέξατο, deposito augmento ὀρέξατο, incitatus est, appetijt: item intorsit: tertia pluralis ὠρέξαντο, apprehenderunt. imperat. ὄρεξαι, ὀρεξάσθω, contorque, contorqueat: futurum med. ὀρέξομαι, participium ὀρεξόμινος, tangens, percutiens. Perfectum medium ὤρογα, uerso ε in ο: participium, ὠρογώς, ἡ ὠρογυῖα, &, detracto augmento, ὀρογυῖα, quae porrexit. huc etiam referuntur ὠρωρέχειν, & ὀρωρέχατο. (10) Sic in aoristo primo, ἕασα, ἕασας, exhilaraui, isti, pro ἧσα, ἧσας. & in imperfecto, & aoristo secundo, ἕαδον, Aeolice ϝάδον, pro ἧδον, quod &, detracto augmento, dicitur ἅδον, ἅδες, ἅδε, placebam, as, at, seu placui, isti, it: est & ἅδον, tertiae plural. placuerunt: hinc infinit. ἁδεῖν, placuisse: participium ἁδὼν, gratus. Alij haec ad ἁδάνω referre malunt, quod mutuatur tempora ab ἁδέω, ut reliqua in άνω ab έω: unde & futur. ἁδήσω. ἁδήσεις, gratificabor, gratificaberis: sunt, qui in ἕαδα, ἑαδὼς, ἕασα, & ἕαδον, spiritu aspero notent ε, ut α in themate ἅδω: alij per lenem efferre malunt, ut ε in augmentis. (11) De hoc paullo supra, in ἄγνυμι. (12) De hoc infra, in ἀλίσκομαι.

(1) Αἰσθάνομαι, sentio. Futur. med. (2) αἰσθήσομαι.

Prae-

Praeteritum paſſ.(3) ἤσθημαι. Infinitiuus ἠσθῆσθαι. Aoriſtus ſecundus medius, (4) ἠσθόμην, ab αἰσθέομαι.

(5) Ex ἄνω, & ἄνομαι, deduces tempora, ut ex έω & έομαι, (6) ἁμαρτάνω, ut ἁμαρτέω, pecco: ſic (7) ἀπεχθάνομαι, ſum odio: (8) αὐξάνω, creſco: (9) βλαςάνω, germino. (10) καταδαρθάνω, dormio. ut ἀπεχθέομαι, αὐξέω, &c.

(1) *Imperfectum*, ᾐσθανόμην, ᾐσθάνε, ᾐσθάνετο, *&c.* (2) *Ab* αἰσθήσομαι, αἰσθήσῃ, *participium* αἰσθησόμενος, *intellecturus: aoriſtus primus*, ᾐσθησάμην. *ſenſi.* (3) *Hinc plus quam perfectum* ᾐσθήμην, ἤσθησο, ἤσθητο: *participium* ᾐσθημένος, *qui ſenſit.* (4) *ab* ᾐσθόμην, ἴσθον: *optatiuus* αἰσθοίμην, αἴσθοιο, αἴσθοιτο: *ſubiunctiuus*, αἴσθωμαι, αἴσθῃ, αἴσθηται: *tertia pluralis* αἴσθωνται: *infinitiuus* αἰσθέσθαι: *participium* αἰσθόμενος. (5) *Finita in* ἄνω, *&* ἄνομαι *deriuata ſunt omnia: ex his quaedam formantur a uerbis circumflexis obſoletis in* έω ῶ, έομαι οῦμαι, ε *in* α *mutato, & interpoſito* ν *poſt* α, *ut* κιχέω ῶ, κιχάνω, *inuenio, peruenio, conſequor*: οἰδέω ῶ, οἰδάνομαι, *tumeo, iraſcor, ſuperbio: atque in huiuſmodi uerbis locum habet Clenardi regula*: κιχάνω, *futurum* κιχάσω, *med.* κιχήσομαι, *aoriſtus ſecundus*, ἔκιχον, ἔκιχε, *nactus eſt: infinit.* κιχεῖν, *Dorice* κιχέμεναι, *& ectaſi poetica* κιχήμεναι, *deprehendere. Sunt & alia in* άνω, *quae fiunt a barytonis diſyllabis, uerſo* ω *in* άνω, *correpta paenul. & ν poſt eam aſſumpto: ut* λείπω, λίπω, λίμπω, λιμπάνω, *relinquo.* λήβω, λαμβάνω, *capio*: λήθω, λανθάνω, *lateo, fallor, & imprudens aliquid facio*: λήχω, λαγχάνω, *ſortior,*

adipiscor: μήθω, μανθάνω, disco, intelligo, doceor: πεύθω, πυνθάνομαι, audio, intelligo, interrogo: τεύχω, τυγχάνω, sum compos, sortior. φεύγω, φυγγάνω, fugio, uito, desisto: sic compositum καταφεύγω, καταφυγγάνω, refugio. in his exemplis ν ante γ, & χ mutatum fuit in γ: ante β, & π, in μ, ob orthographiam. Haec autem, atque cetera id genus in άνω, a suis primitiuis tempora mutuantur: μανθάνω tamen sumit futurum med. μαθήσομαι a μαθέω: sic aorist. pri. ἐμάθησα: & perfect. μεμάθηκα: sed aorist. sec. a μήθω, uel etiam ab eodem μαθέω. nam ab utrouis erit semper ἔμαθον. uide hunc tractatum in uerbis λαγχάνω, πυνθάνομαι & τυγχάνω. (6) Futurum ἁμαρτήσω: perfectum, ἡμάρτηκα: infinit. ἡμαρτηκέναι. perfect. pass. ἡμάρτημαι: particip. ἡμαρτημένος, qui aberrauit: τὰ ἡμμαρτημένα, errata, commissa. Aorist. secund. ἥμαρτον, ες, ε, &, sine augmento, Ionice, ἅμαρτον, ες, ε: poet. ἤμβροτον, ες, ε, tamquam ab ἀμβροτέω: uel pro ἥμαρτον, transiectione litterae, & mutatione α in ο, ἥμροτον, sed, quia μ non habet locum ante ρ, inseritur β, & mutatur spiritus, ἤμβροτον. (7) Imperfect. ἠπεχθανόμην, pro ἀπηχθανόμην, augetur initio: tertia ἠπεχθάνοντο, indignati erant: futur. med. ἀπεχθέσομαι, ἀπεχθήσῃ aorist. secund. med. ἀπεχθόμην, ἀπήχθου ἀπήχθετο, augetur in medio: & sine augmento, ἀπεχθόμην: infinit. ἀπεχθέσθαι: particip. ἀπεχθόμενος. Perfectum pass. ἀπήχθημαι, odio fui. Sic simplex ἐχθάνομαι, ab inusitato ἐχθέομαι. fut. med. ἐχθήσομαι, inimicus ero: perfect. pass. ἤχθημαι, inimicus fui: aorist. sec. med. ἠχθόμην, odio fui. (8) Vide infra, in uerbo αὔξω. nam utrumque idem significat: & ab αὐξέω tempora mutuantur.

tur. (9) *Futurum*, βλαςήσω: *perfectum*, βεβλάςηκα: *in plus quam perfect.* ἐβεβλαςήκει, *refructificauerat, aorist. secund.* ἔβλαςον, ἔβλαςες, ἔβλασε: *particip.* βλαςών, *ortus, natus.* (10) *Aor. sec.* κατέδραθον: *infinit.* καταδαρθεῖν, *Attice* καταδάρθειν, *acuta paenultima: aorist. sec. pass.* κατεδάρθην, *unde part.* καταδαρθείς, έντος, *consopitus, dormiens. Sic simplex* δαρθάνω, *dormio, a* δαρθέω: *futur. med.* δαρθήσομαι, *dormiam: aor. sec. act.* ἔδαρθον, *& metath. poet.* ἔδραθον. *infinit.* δαρθεῖν, *&* δραθεῖν.

Ἁλίσομαι, *capior.* Futurum, (1) ἁλώσομαι. Praeteritum, ἥλωκα & ἑάλωκα. passiuum, ἑάλομαι, unde uerbalia, ἅλωσις, *captiuitas:* ἁλωτός, *captiuus, ab* ἁλόω. Aoristus secundus, ἥλων, ἑάλων. (2) Infinitiuus, ἁλῶναι. Participium, ἁλούς, ἁλόντος, ab ἅλωμι, quae sunt omnia uocis actiuae, sed significationis passiuae: id quod frequentissimum est in compositis uerbi ἵςημι, ut (3) καθέςωτα, constituta.

Compositum ἀναλίσκω, *consumo*, (4) ualde uariat in augmento praeteriti: dicunt enim ἀνάλωκα, *consumpsi*, sine augmento, & ἀνάλωται, *consumptus est*: etiam ἀνήλωκα, ἠνάλωκα: ἀνήλωται, ἠνάλωται. Atque haec incrementorum diuersitas in multis praeterea contingit. Ἐγγυάομαι, *despondeo, promitto.* Imperfect. (5) ἠγγύατο. Perfect. (6) ἐγγεγύηκε. Ἐγχυράζομαι, *oppignero.* Perfect. (7) ἐγκεχυρασμένον, & ἠνεχυρασμένον: quod tamen fieri possit ab ἐνεχυράζωμαι: utrumque enim inuenitur. Ἐγγυάω, *do fidem*, (8) ἐνεγγύησεν

ἐνεγγυησάμην, ἠγγύητε. sed (9) ἐγγύατο & (10) παρηγγύησε, *fideiussit, spopondit*, sine augmento. Βλακεύομαι, *torpeo*, (11) ἐϐλάκευμαι, & βεβλάκευμαι, *torpore dissolutus sum.* Et composita a λέγω, (12) per λε, aut ει, συνειλεγμένοι, & συλλελεγμένοι, *collecti.* Διαιτέω, *iudico, ut arbiter*, (13) δεδιῃτημένος, ut (14) ἠνώχλησε, *turbauit*, per duplex augmentum. Ἀμπέχομαι, (15) ἠμπεχόλην, *induor, circumdo.* (16) Ἠνέχετο, *sustinuit:* & ἠνείχετο, *sustinebat*. Παροινέω, *debacchor*, (17) πεπαρῴνηται, *debacchatum est.* (18) Ἐπιδημέω, ἐπιδεδήμηκα, *peregrinor.* Ἐπιορκέω, ἐπιώρκηκα, *peiero.* Ἐπιστατέω, ἐπεστάτηκα, *praesum.* Ἐμπολῶ, ἐμπεπόληκα, & ἠμπόλητε, *uendo, lucror.* (11) Κτάομαι, κέκτημαι & ἔκτημαι, *possideo:* & plurima item alia generales canones augmenti non exacte seruauerunt: de quibus copiose Budaeus in Commentarijs linguae Graecae. Ἀμφιέννυμι, & ἀμφίεμαι, *induo*. Futurum (19) ἀμφιέσω, Praeteritum passiuum ἠμφίεσμαι, ab ἀμφιέω. siquidem ννύω, & ννυμι habenda sunt ut ω. (20) quaecumque praecedat uocalis: (21) ζωννύω, *cingo:* (20) κεραννύω, *misceo:* (20) κορεννύω, *saturo:* (20) πεταννύω, *extendo:* (22) ῥώννυμι, *ualeo:* (23) στρώννυμι, *sterno:* (20) σορεννύω, *sterno, sopio:* (24) χωννύω, *obruo aggere:* tamquam, ζώω, *&c.*

(1) *Pro* ἁλώσομαι *doctiores usurpant* ληφθήσομαι, *futurum primum passiuum uerbi obsoleti* λήβω: *a quo etiam* λαμβάνω *sua capit tempora.* (2) *Imperatiuus* ἅλωθι, *capiaris*, *ut* γνῶθι. *optatiuus* ἁλόην, *captus sim,*

cape-

caperer, ut δοίην, & Dorice ἀλῴην, ης, η, ut χρυσῴην pro χρυσοίην. (3) Est participium perfectum. (4) De huiusmodi augmentorum uarietate in uerbis compositis uide quoque supra. Haec autem in quadruplici sunt differentia. nam aut augmento prorsus destituuntur, ut perfectum actiuum ἀνάλωκα, & tertia persona perfecti pass. ἀνάλωται: uel augentur solum in medio, id est, in principio uerbi simplicis, & non initio compositi, ut, ἀνήλωκα: uel tantum initio, id est, in principio uerbi compositi, & non simplicis, ut ἠνάλωκα, passiuum ἠνάλωμαι, ἠνάλωσαι, ἠνάλωται: uel utrimque, id est, & initio compositi, & initio simplicis, ut ἠνήλωμαι, ἠνήλωσαι, ἠνήλωται, hinc in aoristo primo actiuo ἀνάλωσα, ἀνήλωσα, & ἠνάλωσα, insumpsi, consumpsi: unde infinitiuus ἀναλῶσαι, a futuro ἀναλώσω: in aoristo primo passiuo ἀνηλώθη, absumptus est. A uerbo βαρυόπτομαι, caligo (quamuis e praepositione non fiat compositio, sed e nomine βαρὺς, graui, & uerbo ὄπτομαι, uideo) inuenitur in aoristo secundo passiuo ἐβαρυώπησαν ὀφθαλμοὶ, caligarunt oculi: quod utrumque incrementum suscipit. sic μεμελοπεποίηται, in tertia perfecti passiui, a μελοποιέω, ῶ, carmina modulor, & pango, quod componitur e τὸ μέλος, εος, cantus, modulatio, ποιέω, facio. sic etiam ὠνοματοπεποίηται, ab ὀνοματοποιέω ῶ, uocabula construo, seu facio: e nomine τὸ ὄνομα, ατος, nomen. (5) Est tertiae personae singul. per crasim ab ἠγγυάετο, augetur initio. (7) Tertia perfecti singul. in medio augetur. (7) Sunt participia neutra perfecti passiui. Atque ἐγκεχυρασμένον quidem augetur in medio, repetita tenui κ pro adspira-

ta χ: ἠνεχυρασμένον uero, si ducatur ab ἐγχυράζομαι, au
gebitur utrimque. ubi notandum γ, quod in themate ἐγχυ
ράζομαι ponebatur pro ν praepositionis ἐν propter χ se-
quens, in ἠνεχυρασμένον rediisse in ν, cum iam non sequa-
tur χ neque κ, sed ε. Vide hunc tractatum in uerbo, συῤ-
ῥήγνυσθαι. Aduertendum quoque, hoc loco in ἠνεχηρασμέ
νον augmentum medium factum esse absque reduplicatio-
ne, quamuis sit breue, pro ἠγκεκυρασμένον: sic a προσπατλα
λάω, defigo, depingo, perfectum passiuum, προσεπατλά-
λαμαι, pro προσπεπατλάλαμαι. atque a simplici χαλκάω,
fabrico, seu fabricor, fit ἐχάλκαμαι, pro κεχάλκαμαι.
& a νωγαλίζω, delicior, ἐνωγάλισμαι, pro νενωγάλισμαι.
sed, quia hoc rarum est, malim dicere ἠνεχυρασμένον fie-
ri ab ἐνεχυράζωμαι, cum inueniatur, & significet idem,
quod ἐγχυράζομαι, atque hoc modo ἠνεχυρασμένον au-
getur tantum initio. sic ab actiuo ἐνεχυράζω, pignora
capio, (cuius futurum ἐνεχυράσω, ἐνεχυράσεις) fit aori-
stis primus ἠνεχύρασα, ας, ε, &, sine augmento, ἐνεχύρα-
σα, ας, ε. (8) ἐνεγγύησεν augetur in medio: ἠγγύησε uero
initio. utrumque est tertiae personae singul. aoristi primi
actiui. ἐνεγγυησάμην est aoristi primi medii, & augetur
in medio, ut ἐνεγγύησεν. ubi notandum, γ, ob euphoniam,
geminatum esse, pro ἐνεγύησεν, ἐνεγυησάμην. sic ἐγκωμιά-
ζω, ἐνεγκωμίαζον, pro ἐνεκωμίαζων. malim tamē scribere
ἐνεκωμίαζον, sine γ: ac dicere ἐνεγγύησεν et ἐνεγγυησάμην
esse composita ex ἐν, et ἐγγύησεν ἐγγυησάμην, quae augmē
to destituūtur, pro ἐνηγγύησεν, ἐνεγγυησάμην, ut παρεγ-
γύησε, pro παρηγγύησε. Verum thema ἐνεγυάω uidebitur
cōpositū e geminata praepositione ἐν ἐν, et inusitato γυάω:
quod

quod Graecis nõ omnino nouũ: dicũt enim προσπροκυλινδόμενος, supplex ad pedes deuolutus: ἐγγυάω simplex videri potest quibusdam: sed perfectum ἐγγεγύηκα, ας, εν, arguit esse compositum. (9) Per crasim pro ἐγγυάετο, tertia imperfecti passiui. dicitur & ἠγγυᾶτο, vt iam dictum est. ex ἐγγυᾶτο, cum ἐν fit ἐνεγγυᾶτο. lege praecedens scholium. (10) Tertia singularis aoristi primi a παρεγγυάω, quod componitur ex παρὰ & ἐγγυάω, μ. ήσω. (11) Duo tantum verba simplicia hoc loco a CLENARDO enumerantur, quae augmenti varietatẽ recipiunt veluti cõposita, nempe βλακεύομαι, & κτάομαι, in quorum perfecto prima thematis nunc ante ε anceps reduplicatur, βεβλάκευμαι, κέκτημαι: nunc non reduplicatur, ἐβλάκευμαι, ἔκτημαι. Sic a βλάπτω, laedo, noceo, perfectum passiuum βέβλαμμαι, & ἔβλαμμαι, damno affectus sum, a διαγλύφω, insculpo, tertia perfecti passiui διαγέγλυπται, & διέγλυπται, insculptum est. a θλάω, frango, μ. θλάσω: perfectum passiuum τέθλασμαι, & ἐθλάσμαι, fractus sum. a τέθλασμαι, participium τεθλασμένος, fressus: aoristus primus ἐθλάσθην, in tertia plural. ἐθλάσθησαν, sunt castrati aut elisi: infinitiuus, θλασθῆναι, collisum esse. (12) Per λε quidem communiter: per ει vero Attice, συνειλεγμένοι, autem, & συλλελεγμένοι sunt nominatiui plurales participij perfecti passiui a συλλέγω, siue συλλέγομαι, colligo. componitur ex σὺν, mutato ν, in λ, (vt dicetur in verbo συῤῥήγνυσθαι) & λέγω, lego, dico, deligo: unde perfectum λέλεχα & Attice εἴλοχα, infinitiuus, εἰλοχέναι: cum σὺν, συνειλοχέναι, collegisse: participium, εἰλοχὼς, συνειλοχὼς, qui collegit: perfectum

passi-

passiuum λέλεγμαι, & εἴλεγμαι : unde ει λεγμένοι, delecti
&c. In aoristo secundo passiuo, ἐλέγησαν : cum ξυὼ, At
tice, pro σωὼ, ξωνελέγησαν, collecti sunt. (13) Est partici-
pium perfecti passiui : perfectum actiuum est δεδιήτικα, ut
arbiter iudicaui : aoristus primus ἐδιήτησα, &, deperdi-
to priori augmento, διήτησα, infinitiuus, διαιτῆσαι : aori
stus primus pass. ἐδιητήθην : unde participium, διαιτη-
θεὶς, έντος : τὰ διαιτειθέντα, ea, quae arbitri statuerunt.
Legitur apud Lucianum, δίαιταν διαιτέοντο, vitam de-
gebant : quod est imperfectum passiuum Ionicum sine au-
gmento, & habet significationem verbi διαιτάω, viuo :
veluti & διαιτάω nonnumquam sumitur pro διαιτέω, ut
arbiter iudico. διαιτάω, augetur in medio: imperfectū passi
uum, διητώμην, διητῶ, διητᾶτο, viuebam, as, at : in ao-
rist. prim. passiuo. διητήθη, diuersatus est. (14) Ηνώχλυ
σα, ας, εν, est aorist. primus act. ab ἐνωχλέω ῶ, μ. κσω. au-
getur in participio, & medio, ut imperfectum ἠνώχλουν,
ἠνώχλεις, ἠνώχλει, turbaram, as, at. reperitur tamen ao-
rist. prim. passiuus cum uno tantum incremento ἐνωχλή-
θην, molestia sum affectus. (15) Imperfectum passiuum
augetur initio : utrimque etiam auctum inuenitur ἠμπει-
χόμην, induebar. componitur autem ἀμπέχομαι, ex prae-
positione Aeolica ἀμπὶ, pro ἀμφὶ, & ἔχομαι, quod auge-
tur per ει, ut dictum est supra. (10) Ηνέχετο, est tertiae
personae singu. aor. secundi med. augetur utrimque a the
mate ἀνέχομαι, sustineo, sed formatur tanquam ab ἀνεχέο
μαι. nam simplex ἔχω sumit aoristum secundum a χέω, ut
paulo post dicetur in verbo ἔχω, ἠνείχετο autem est im-
perfecti passiui ab eodē ἀνέχομαι. augetur quoque utrim

que,

que, in principio quidem migrante α praepositionis ἀνὰ in η: in medio vero ἔχομαι, augetur per ει, vt habes supra, in actiuo ἔχω. (17) Vtrimque augetur. est vero tertiae personae singul. perfecti pass. sic imperfectum ἐπαρῴνουν. (18) Quae sequuntur composita, sunt perfecta primae coniugationis circumflexorum, (praeterquam ἐμπολάω ῶ, quod est secundae) & augentur in medio, quamuis eorum simplicia non sint in vsu: tamen ἠμπόλησε tertia persona aoristi primi act. augetur initio: sic & perfectum apud Sophoclem, ἠμπόληκας: vitam cum morte commutasti. Notandum, in ἐπιορκῶ, non elidi ι, praepositionis ἐπὶ, ante vocalem.

Huiusmodi verbis compositis aliquando altera praefigitur praepositio. quae licet augmentum non recipiat, interdum tamen in medio geminum augmentum relinquit, vt δεδιῃτήμενος, compositum ἐκδεδιῃτημένος, arbitrorum sententia iudicatus: πεπαρῴνηται, compositum ἐμπεπαρῴνηται, idest, per vinum & petulantiam, iniuria, & probro affectus est: vnde & particip. ἐμπεπαρῳνημένος, qui iniuriam passus est: ducitur hoc verbum ab ὁ οἶνος, ου, vinum: sic ab ἀπαναίνομαι, teneo, quod componitur ex ἀπὸ, ἀνὰ, & αἴνομαι, aoristus primus med. ἀπηνηνάμην, ἀπηνήνω, ἀπηνήνατο, tenui, isti, it, cum duplici augmento in medio: quia tamen alterum in infinitiuo seruatur, ἀπανήνασθαι, recusare: dicere poterimus ἀναίομαι haberi pro simplici, atque in eo mutatum fuisse αι in η Attice, vt in ἐμίηνα siue ἐμίηνα. In huiusmodi paenultima quidam subscribunt ι, habentes ra-

tionem

tionem praesentis, in quo est αι: alij non subscribunt, quod futurum habeat α nudam vocalem. Ab ἀνορθόω, μ. ώσω, corrigo, emendo: cum ἐπὶ, ἐπανορθόω, id est, quod lapsum est, corrigo, aoristus primus, ἠνώρθωσα, ἐπηνώρθωσας: tertia persona perfecti pass. ἠνώρθωται, ἐπηνώρθωται, correctum, & instauratum est. (19) Poetice, ἀμφιέσω, induam: aoristus primus ἠμφίεσα (simplex tamen, εἷσα, εἷσας, εἷσε, & poetice, detracto augmento, & geminato σ, ἕσσα, ἕσσας, ἕσσε, quod etiam est collocare: hinc imperatiuus ἕσον, & ἕσσον, indue: participium, ἕσας, & ἕσσας: infinitiuus, ἕσαι, & ἕσσαι, cum ἐπὶ, ἐφέσσαι, sedere in: at ἐφέσσαι, imperatiuus est medius: nam indicatiuus est ἑσσάμην, ἕσσο, ἕσσατο, pro εἱσάμην, quod & ἑεισάμην. & detracto omni augmento, ἑσάμην: tertia pluralis, ἕσαντο, induti sunt: participium ἑσάμενος, & ἑσσάμενος: cum ἀμφὶ, ἀμφιεσάμενος, indutus. Redeamus igitur ad ἀμφιέννυμι: imperfectum passiuum, ἠμφιεννύμην, indutus eram. Perfectum quoque passiuum est ἠμφίειμαι: unde participium ἠμφιειμένος indutus: sic ἠμφιεσμένος, ab ἠμφίεσμαι, quod ponitur in contextu. Inuenitur etiam ἠμφειμένος, pro eodem: in quo duplex est augmentum, veluti & ἠμφιειμένος, sed in uno praepositio perdit ι finale, quod in alijs retinet. Est praeterea & aliud huius participium ἀμφιειμένος, cum augmento in medio, veluti & simplex εἱμένος, per ει facto augmento pro η. nam ἀμφιέω, componitur ex ἀμφὶ & ἑῶ, induo, sedeo: quod augetur per ει, unde perfectum passiuum εἷμαι, εἷσαι, & ἕσσαι, poetice, εἷται, & εἷσαι sedi, isti, it, seu indutus sum, es, est: tertia plural. εἷνται, Ionice εἵαται, & ectasi poetica εἵαται sederunt, seu sedent.

dent. sic in tertia plur. plus quam perfecti, εἵντο, ἕατο, & εἵατο, sederant, vel sedebant: cum παρὰ, παρείατο, assederant, seu assidebant. nam huius perfectum, praesentis etiã significationem habet: & plus quam perfectum, imperfecti. hinc dicunt nonnulli εἷμαι praesens esse verborum in μι, ex ἕεμαι, crasi εἷμαι, quod & ἧμαι. Pro perfecto εἷμαι, reiecto augmento, & assumpto σ, dicitur ἕσμαι (vnde ἀμφίεσμαι) & plus quam perfect. ἕσμην: tertia persona ἕσο, induerat, seu sederat. (20) Si huiusmodi vocalis fuerit α, vel ε, ea in futuro, aut perfecto, non mutabitur in η, vt in verbis circumflexis. sed retinebitur, vt in praesenti. κεράννυμι, seu κεραννύω, κεράω, μ. κεράσω, aoristus primus ἐκέρασα, ἐκέρασας, ἐκέρασε; detracto augmento κέρασε: participium κεράσας, qui temperauit. ἡ κεράσασα, cum εν, ἐγκεράσασα, quae infudit. Aoristus primus med. ἐκερασάμην, ἐκεράσω, ἐκεράσατο, reiecto augmento, & geminato σ, κεράσσατο, fudit: participium κερασάμενος, & κερασσάμενος, fundens. A futuro κεράσω, per syncopen dicitur, κράσω: vnde perfectum κέκρακα; passiuum κέκραμαι sine σ: vt, si non fiat syncope, dicimus κέκρασμαι: vnde participium, κεκρασμένος, mixtus: sed κεκραμένος est magis receptum a κέκραμαι, κέκρασαι, ex quo verbale ἡ κρᾶσις, crasis, temperies: tertia perfecti plural. κέκρανται, temperantur: infinitiuus κεκρᾶσθαι, temperari: aoristus primus ἐκράθην: vnde participium, κραθεὶς, έντος, mixtus. πετάννυμι, siue πεταννύω, πετάω, μ. πετάσω: aorist. prim. ἐπέτασα, ας, ε: geminato σ, ἐπέτασσε, aperuit: tertia plura. ἐπέτασσαν, &, reiecto augmento, πέτασσαν, aperuerunt, pandaerunt, explicarunt:

carunt: participium, πετάσας, cum ἐκ, ἐκπετάσας, qui extendit: perfectum, πεπέτακα: pass. πεπέτασμαι, ασαι, ασαι: unde aoristus primus, ἐπετάσθην, ἐπετάσθης, ἐπετάσθη, euolaui, isti, it. reperitur tamen futurum medium πετήσομαι, volabo: atque perfectum passiuum πεπέτημαι, πεπέτησαι, volaui, isti: quae verterunt α in η: sed id si licentia poetica: vel habita ratione thematis usitati πετάομαι, πετῶμαι, volo: unde participium πεταόμενος, πετώμενος, volans. κορέννυμι siue κορεννύω, κορέω, μ. κορέσω: perfectum κεκόρεκα: passiuum κεκόρεσμαι: participium κεκορεσμένος, satiatus, κεκορεσμέναι αἶγες, saturatae caprae: poetica licentia reperitur κεκορημένος saturatus: aoristus primus ἐκορέσθην: unde infinitiuus κορεσθῆναι, satiatum esse: participium κορεσθείς, repletus, saturatus. Στορέννυμι, siue στορεννύω, & syncope στόρνυμι, στορέω, μ. στορέσω: aoristus primus ἐστόρεσα, ἐστόρεσας, ἐστόρεσε: tertia plural. ἐστόρεσαν, sine augmento στόρεσαν: subiunct. στορέσω, ῃς, ῃ: στορέσωμεν, prosternamus: infinit. στορέσαι: sternere: participium στορέσας, sternens: aoristus primus medius, ἐστορεσάμην: tertia pluralis deposito augmento στορέσαντο, struerunt. In tertia singulari perfecti passiui Dores dicunt ἐστόρωται pro ἐστόρεσαι, stratus est. (21) Ζοννύω, siue ζώννυμι, ζώω, μ. ζώσω: aor. pri. ἔζωσα: med. ἐζωσάμην, detracto Ionice augmento, ζωσάμην, cinxi: tertia plur. ζώσαντο, se cingunt, & cunctantur, apud Hesiodum. Perfect. ἔζωκα: passiuum ἔζωσμαι, cinctus sum: assumit σ, unde verbale τὸ ζῶσμα, ατος, & Attice, abiecto σ, ζῶμα, cingulum, succincta tunica, participium ἐζωσμένος, cinctus: ἐζωσμένοι, exsuti, aorist. pri.

ἐζώσθην:

ἐζώσθην: *infinitiuus,* ζωσθῆναι, *cinctus eſſe: participium,* ὁ ζωσθεὶς, έντος, ἡ ζωσθεῖσα, είσης, *cinctus, cincta.* (22) *Vide infra, in verbo* ῥωννύω (83) Στρώννυμι, *ſiue* ςρώννυμι, *aut* ςρωννύω, ςρώω, μ. ςρώσω: *aoriſtus primus,* ἔςρωσα, *perfectum,* ἔςρωκα: *paſſiuum,* ἔςρωμαι, ωσαι, ωται, *ſtratus ſum, eſt participium* ἐςρωμένος: ςιβάδες ἐςρωμέναι, *tori ſtrati, ſiue confecti: aoriſtus primus,* ἐςρώθην, *unde participium,* ςρωθεὶς, εντος, *ſtratus.* (24) *Χωννύω, ſiue* χώννυμι, χώω, μ. χώσω: *aoriſtus primus* ἔχωσα: *infinitiuus* χῶσαι, *aggeſſiſſe:* χῶσαι τάφον, *excitare ſepulcrum: participium* χώσας, άντος, *qui aggeſſit: aoriſtus primus med.* ἐχωσάμην, *exaggeraui terram, tumulum feci. Coincidit cum* ἐχωσάμην, *verbi* χόομαι, *iraſcor: unde* ἐχώσατο, *&* *detracto augmento,* χώσατο. *iratus eſt, ſuccenſuit, & participium* χωσάμενο, χωσαμένη, *iratus, irata.) Perfectum paſſiuum* κεχώσμαι, κέχωσαι, κέχωςαι, *aſſumit* σ, *hinc verbalia,* ἡ χρῶσις, εως, *agger: &* ὁ χωςὸς, ȣ: χωςὸς τάφος, *aggeſtus tumulus. Aoriſt. primus* ἐχώσθην, *aggeſtus fui, infinitiuus* χωσθῆναι, *oblimari, aggeri: participium,* χωσθεὶς, χωσθέντος *aggeſtus. Praecedentibus adde* χρώννυμι, *ſiue* χρωννύω, χρώω, *coloro, tingo:* μ. χρώσω: *perfectum* κέχρωκα, *paſſiuum,* κέχρωσμαι, ωσαι, ωςαι, *aſſumit* σ: *unde verbalia,* ἡ χρῶσις, εως, *color, &* ὁ χρωςὴρ, *colorans, infector. tamen* τὸ χρῶμα, χρώματος, *color, amittit* σ.

Ἀνοίγω, *aperio.* Futurum ἀνοίξω. Aoriſtus primus, Attice (1) ἀνέῳξα. Praeteritum medium, (2) ἀνέωγα. Praeteritum paſſiuum, (3) ἀνέωγμαι. Participium, (4) ἀνεῳγμένος. Aoriſt. prim. paſſ. ἀνεῴχθην.

Ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, *pereo, perdo, destruo*. Fut. ἀπολῶ. Praeterit. med. Atticum, (5) ἀπόλωλα ab (6) ἀπόλλω. Futur. ἀπολέσω. Praeter. ἀπόλεκα, ἀπολώλεκα, ab ἀπολέω.

(7) Ἀπέσκληκα, *indurui*. ἀπεσκληκὼς, *tabidus*: ἀπεσκληκέναι, *obriguisse*, perfecta sunt ab inusitato ἀποσκλάω, *tabesco, pareo*. Optatiuus ἀποσκλαίη, *obriguisset*, ab ἀπόσκλημι.

Ἀρέσκω, *placeo*. Futur. ἀρέσω, ab ἀρέω. (8) nam σκω, & σκομαι tanquam ω, & ομαι, (9) βρώσκω, *comedo*: γηράσκω, *senesco*: (8) ἱλάσκομαι, *placeo*: ut βρώω, γηράω, ἱλάομαι.

(1) *Et rursus aucta praepositione* ἠνέῳξα, *aperui*. (2) *Atque* ἀνῷγα, *cum uno dumtaxat augmento, & cum triplici incremento* ἠνέῳγα: *unde participium*, ἠνεῳγὼς, ότος, *patulus, apertus*. (3) *Sic simplex*, ἔῳγμαι, *patefactus sum*: & *participium* ἐῳγμένος, *patefactus, apertus, ab* οἴγω, *cuius imperfectum* ὦγον, *aperiebam*. (4) *Et augmentum sumente praepositione*, ἠνεῳγμένος, *apertus*. *sic in aoristo pri.* ἠνεῴχθην, *pro* ἀνεῴχθην: *tertia plura.* ἠνεῴχθησαν, *aperti sunt*. *Dicitur etiam* ἀνῴχθην, *cum simplici augmento*: &, *poetice, resoluta diphthongo* ῳ *in* ωϊ, ἀνωΐχθην. *Reperitur etiam aoristus secun. passiuus* ἠνοίγην, ἠνοίγης, ἠνοίγη, *apertus sum, es, est*: *ubi sola praepositio augetur*: *hinc futurum secundum* ἀνοιγήσομαι, ἀνοιγήσῃ, ἀνοιγήσεται, *aperiatur, eris, etur. ab aoristo*

pri.

pri. ἀνεῴχθην, *ducitur participium,* ἀνοιχθεὶς, *apertus.*
(5) *Hinc participium,* ἀπολωλὼς, *qui perijt :* ἀπολωλὼς
φαρμάκῳ, *veneno sublatus. Plus quam perfectum* ἀπώλω-
λειν, *perieram, aliud augmentum suscipit.* (6) *Ab* ἀπόλ
λω, *siue ab* ἀπολέω, *aoristus secundus* ἀπῶλον, *med.* ἀπω-
λόμην *: hinc optatiuus ,* ἀπολοίμηνν , ἀπόλοιο, ἀπόλοιτο :
ἀπολοίμην κάκιστα, *peream pessime . genus est iurisiuran-
di : subiunctiuus* ἀπόλωμαι , *peream .* (7) *Sic simplex*
ἔσκληκα, *Ionice* ἔσκληα, *obdurui, arui : participium* ἐσκλη
κὼς, ότος, *quod &* ἐσκληὼς, *aridus, a* σκλάω. *Aoristus se
cundus,* ἔσκλην, ἔκσλης ἔσκλη, *exaruit, mortuus est : infi-
nitiuus,* σκλῆναι, *tabescere (cum* ἀπὸ, ἀποσκλῆναι, *emo-
ri) a* σκλῆμι. *thema vsitatum est,* σκέλλω, *quod &* σκάλ-
λω, μ. σκαλῶ : *aoristus primus,* ἔσκαλα, *& Attice* ἔσκη-
λα : *hinc optatiuus Aeolicus,* σκύλεια, σκήλειας, σκήλειε :
subiunctiuus , σκήλω, σκήλῃς, σκήλῃ, *arefacerem , es, & :
infinitiuus ,* σκῆλαν, *aruisse.* (8) *Hinc tamen excipe* ἀλύ
σκω, *fugio : futurum ,* ἀλύξω, *ab* ἀλύσσω, *quod & in vsu
habetur .* διδάσκω, *doceo , futurum ,* διδάξω , *ab inusi-
tato* διδάχω *: de hoc infra.* θνήσκω, *morior, futurum* θνή-
ξω, *& medium* θνήξομαι , *& , cum poetica reduplicatio-
ne ,* τεθνήξομαι , τεθνήξῃ , *& Attice* τεθνήξει, *morieris:
infinitiuus* τεθνήξεσθαι , *moriturum esse : potest & paullo
post futurum censeri , quasi a* θνήκω. *Excipe quoque* ἁ-
λίσκομαι , *ac* γινώσκω , *&* χάσκω , *de quibus infra . Il-
lud & hic notandum , finita in* άω , *&* έω , *ab* άσκω , *&*
σκω, *non mutare in futuro , aut praeterito characteri-
sticam breuem in longam* η, *more circumflexorũ, vt* γηρά
σκω, γηράω, μ. γηράσω, *perfectum,* γεγήρακα: *participium,*

γεγηρακὼς, *ſenio confectus. huius imperfect.* ἐγήραον, ἐγή ραε: *&c., craſi,* ἐγήρων, ἐγήρας, ἐγήρα. Αρέσκω, ἀρέω, μ. ἀρέσω: *aoriſtus primus,* ἤρεσα, ἤρεσας, ἤρεσε, *placaui, iſti, it: futurum medium,* ἀρέσομαι: *unde, in prima plurali,* ἀρεσόμεθα, *placabimus,* Ἱλάσκομαι, ἱλάομαι, *futurum medium,* ἱλάσομαι, *placabo: aoriſtus primus,* ἱλασάμην: *participium,* ἱλασάμενος, *qui placauit: perfectum paſſiuum,* ἵλασμαι, ἵλασαι, ἵλασται: *imperatiuus,* ἵλασο, *venerare, placa: participium,* ἱλασμένος, *qui offertur pro expiatione: aoriſtus primus,* ἱλάσθην, ης, η: *imperatiuus* ἱλάσθητι, *propitius eſto: ſyncope,* ἵλαθι, *&c., poetica ectaſi,* ἵληθι. *in* ἱλάσθητι, *ultima ſyllaba, ſcribitur per* τ *pro* θ, *ob aliud* θ *praecedens. at* ἵλαθι *habet* θ. *Poſſumus etiam dicere* ἵλαθι *eſſe praeſens actiuum ab* ἵλημι, *ut* ἵσαθι, *ab* ἵστημι, ἵληθι *vero vel aoriſti ſecundi, in quo ſeruatur paenultima longa; vel dictum eſſe pro* ἵλαθι *per ectaſim poeticam.* ἵλασο *quoque poteſt cenſeri praeſentis temporis vocis paſſiuae, ſeu mediae, ab eodem* ἵλημι: *paſſ.* ἵλαμαι: *veluti* ἵστασο, *ab* ἵστημι, ἵσταμαι. *Notandum praeterea, verba in* σκω, *&c.* σκομαι, *eſſe omnia deriuata, &c. formari a primitiuorum vel praeſenti, inſertis ante* ω *litteris* σκ, *uel futuro, inſerto* σ: *hae litterae, in deducendis poſtea temporibus, ſunt abijciendae, ut rite docet Clenardus. verum reticet, quae ſit habenda paenultimae ratio. addendum igitur, paenultimam deriuati in* σκω *haud raro diuerſam eſſe a primitiui paenultima. praecipue in finitis in* έω, *ex quibus fere ſit* ίσκω, *ut* εὑρέω, εὑρίσκω, *inuenio: &c. ex* όω, ώσκω, *ut* βιόω, βιώσκω, *viuo:* βρόω, *ſiue* βρώω, βρώσκω, *&c., cum reduplicatione;* βιβρώσκω, *comedo. cum igitur ab huiusmodi*

iuſmodi uerbis uolueris tempora deducere, non ſolum litterae σκ *ſunt reijciēdae, ſed & paenultimae vocalis, atqu: reduplicationis, quae in multis locum habet (ut plenius dicetur in uerbo* τιτρώσκω*) erit habenda ratio : nam paenultima ſe habebit, ut in primitiuo, & reduplicatio, ultr : praeſens, & imperfectum, non ſeruatur. vel, ut breuius dicam, haec a ſuis primitiuis mutuantur tempora: ut* τελίσκω, *perficio, abſoluo: futurum, non* τελίσω, *ſed* τελέσω, *a* τελέω. βιβρώσκω, *comedo, futurum, non* βιβρώσω, *ſed* βρώσω, *a primitiuo,* βρόω *ſiue* βρώω, *ſed eadem eſt ratio. nam ab* ώω, *fit* ώσω, *mutata breui in longam, ut in circumflexis:* βιόω, βιώσκω, *viuo: futurum,* βιώσω. *quod etiam in nonnullis ab* άω, *&* έω *factis obſeruatur.* βάσκω, *a* βάω, *vado,* μ. βήσω: βάσκ᾽ ἴθι, *vade, accelera: imperatiuus, pro* βάσκε. ἡβάσκω, *ab* ἡβάω, *pubeſco,* μ, ἡβήσω. φάσκω, *&, per reduplicationē, & aſſumptou,* πιφαύσκω, *a* φάω, *dico, nuncio,* μ. φήσω: *a* φάσκω, *in imperatiuo* φάσκε, φασκέτω, *dic, dicat : imperfectum a* πιφαύσκω, ἐπίφαυσκον, *&, ſine augmento,* πίφαυσκον, *loquebar, vel loquebantur, in praeſenti paſſiui* πιφαύσκομαι, πιφαύσκῃ, *et Ionice* πιφαύσκαι, *loqueris.* θορίσκω, *metatheſi* θροΐσκω, *&, verſo* οϊ *in* ῳ, θρώσκω, *a* θορέω, *ſalio, curro. futurum,* θορήσω. κυΐσκω, *a* κυέω, *concipio,* μ. κυήσω. μολίσκω, *metatheſi, verſoq.* οϊ *in* ῳ, *&* μ *in* β *mutato, quod* μ *ante* λ *locum non habeat* βλῴσκω, *a* μολέω, *eo, proficiſcor,* μ. μολήσω. *reperitur tamen participium aoriſti primi,* βλῴξας, *profectus, tamquam a futuro* βλῴξω: *ſed receptum non eſt.* οἰδίσκω, *ab* οἰδέω, *tumeo, ſuperbio,* μ. οἰδήσω: *ab* οἰδέω, *imperfectum,* ᾤδεον, ες, ε: ᾤδεε χρόα, *tumidum habebat corpus.* στερίσκω *a*

στερέω, *priuo*, μ. στερήσω: *vnde, in medio*, στερήσομαι, στερήσῃ, στερήσεται, *priuabor, beris, bitur: participium*, στερησόμενος, *priuandus: aoristus primus passiuus*, ἐστερήθην: *tertia plural.* ἐστερήθησαν, *priuati sunt: infinitiuus*, στερηθῆναι, *Attice, & Dorice*, στερηθήμεναι, *&, systole*, στερηθέμεναι, *&, Ionice*, στερηθέμεν, *priuati. at* γαμίσκω, *a* γαμέω *nubo, & duco vxorem, facit in futuro* γαμήσω, *&* γαμέσω: *vnde medium*, γαμέσομαι, γαμέσῃ, γαμέσεται, *& poetice, geminato* σ, γαμέσσεται, *in matrimonium ducet. Sunt quaedam finita in* ήσκω, *ab* έω, *&* άω, *& haec futurum habẽt in* ήσω: ἀλδήσκω, *ab* ἀλδέω, *cresco*, μ. ἀλδήσω, καλήσκω, *& syncope*, κλήσκω, *&, per reduplicationem*, κικλήσκω, *a* καλέω, *voco: futurum*, κλήσω: *perfectum*, κέκληκα: *passiuum*, κέκλημαι: *at primitiuum* καλέω, *facit* καλέσω, *&* καλήσω: *de hoc infra, in appendice eorum, quae a* κ *incipiunt.* μνήσκω, *cum reduplicatione* μιμνήσκω, *a* μνέω, *uel* μνάω, *reminisci facio, suggero, & in memoriam reuoco, futurum* μνήσω: *aoristus primus*, ἔμνησα: *participium*, μνήσας, μνήσασα: *aoristus primus medius*, ἐμνησάμην: *tertia plural. detracto augmento* μνήσαντο: *optatiuus*, μνησαίμην, αιο, αιτο, *tert. plural.* μνήσαιντο, *& Ionice* μνησαίατο, *memorarint: infinitiuus*, μνήσασθαι, *mentionem facere: participium* μνησάμενος, μνησαμένη. *futurum medium*, μνήσομαι, *mentionem faciam. perfectum passiuum* μέμνημαι, μέμνῃ, μέμνηται: *hinc aoristus primus*, ἐμνήσθην, *assumpto* σ, *vnde imperatiuus*, μνήσθητι: *subiunctiuus*, μνησθῶ: *infinitiuus*, μνησθῆναι: *participium*, μνησθείς, έντος, *memoriam faciens, & memor factus, seu recordatus: futurum primum*, μνη-

θήσομαι, habebo mentionem, a themate μνάομαι, *tertia*
pluralis imperfecti, ἐμνάοντο ἐμνῶντο, *et, poetice,* ἐμνόων-
το, *memores erant: participium,* μναόμενος, μνώμενος, *&*
Ionice μνεώμενος: *Herodotus,* μνεώμενος ἀρχὴν, *affectans*
imperium. Sed redeamus ad verba in σκω, *finita in* εσ-
κω, *ex* εω, *seruant omnia* ε *in futuro, vt* ἀρέσκω *ab* ἀρέω,
placeo, μ. ἀρέσω: κέσκω, *a* κέω (*vnde &* κεῖμαι) *iaceo,*
μ. κέσω. *Quaedam desinunt in* ύσκω, *ab* ύω, *haec in pae*
nultima nihil mutant: μεθύσκομαι, *a* μεθύομαι, *ebrior, e-*
brius sum: futurum medium, μεθύσομαι, *passiuum,* μεθυ-
σθήσομαι, μεθυσθήσῃ, *inebriabor, beris.* ῥύσκομαι, *a* ῥύομαι,
traho, custodio, tueor: futurum medium, ῥύσομαι: ῥυσόμε-
θα, *defendemus: aoristus primus,* ἐῤῥυσάμην, ἐῤῥύσω, ἐῤῥύ-
σατο, *eripui, isti, it: imperatiuus,* ῥῦσαι, *libera:* ῥύσασθε,
liberate: perfectum passiuum, ἔῤῥυμαι, *liberaui: sine au-*
gmento ῥῦμαι, *unde infinitiuus* ῥῦσθαι, *& tertia plus quam*
perfecti Ionica ῥύατο *pro* ἔῤῥυντο, *sic tertia pluralis imper*
fecti, ῥῦοντο *pro* ἐῤῥύοντο, *Ionice deposito augmento. hu-*
ius imperatiuus ῥῦου, *& Ionice* ῥῦεο, *libera. Verbum* βο-
σκήσκω, *a* βόω, *pasco, pabulum praebeo, facit in futur.* βοσκή-
σω, *tamquam a* βοσκέω: *cum dicendum esset,* βώσω: *ta-*
men a βώσω *ducitur perfectum* βέβωκα, *paui.* (9) *Futu-*
rum, βρώσω: *perfectum,* βέβρωκα. *plus quã perfectum,* ἐβε-
βρώκεις, ἐβεβρώκει, *&, abiecto* ε. βεβρώκει, *pastus erat, ede*
rat: optatiuus βεβρώκοιμι βεβρώκοις, *pro hoc,* κ *in* θ, *mu-*
tato, Homerus dixit βεβρώθοις, *comederes: vel est optati-*
ui medij, ab inusitato βρώθω. *A* βέβρωκα, *fit passiuum* βέ-
βρωμαι, βέβρωσαι, βέβρωται, *voratum est: infinitiuus,* βε-
βρῶσθαι, *erosum esse, participium,* βεβρωμένος, *erosus:*

τὰ βεβρωμένα, *comesa: aoristus primus*, ἐβρώθην: *participium*, βρωθεὶς, εῖσα, ἐν: τὰ βρωθέντα, *comesta. Aoristus secundus actiuus*, ἔβρων, ἔβρως, *quasi a* βρῶμι.

(1) Αὔξω, *augeo*. Futurum, αὐξήσω, ab αὐξέω. (2) Innumera barytona facta sunt a circumflexis, (3) temporaq. fiunt a circumflexis, (4) ἀλέξω, *arceo, iuuo*. (5) ἄχθομαι, *indignor, offendor, tristor*: (6) βούλομαι, *volo*: (7) θέλω, *volo*: (8) μάχομαι, *pugno*: (9) μέλομαι, *curo*: (12) μένω, *maneo*: (11) οἴχομαι, *discedo, pereo*: (12) οἴομαι, *puto*: (11) ὀφείλω, *debeo*: tamquam ἀλεξέω, ἀλεξῶ, ἀχθέομαι, ἀχθοῦμαι, &c.

A futuro αὐξήσω, *aoristus primus* ηὔξησα, *auxi. perfectum passiuum*, ηὔξημαι. ηὔξησαι, ηὔξηται, &, *Ionice, deposito augmento* αὔξηται, *creui, isti, it: sic, in imperfecto*, αὔξετο *pro* ηὔξετο, *augebatur: aoristus primus*, ηὐξήθην, *auctus sum: participium*, αὐξηθεὶς, *adultus. Possunt haec tempora ad* αὐξάνω *referri: significat enim idem, quod* αὔξω, *atque eodem modo ab* αὐξέω *tempora mutuatur, vt dictum est. Pro* αὔξω *poetae dicunt* ἀέξω. *unde in imperfect.* ἄεξε, *augebat, sine augmento. sic* ἀέξετο, *augebatur, a passiuo* ἀέξομαι, *augesco, cresco. futurũ actiuum*, ἀέξησω, *quasi ab* ἀέξεω. *hinc participium aoristi primi passiui*, ἀεξηθεὶς, *adultus, auctus.* (2) *Et contra, multa circumflexa a barytonis formantur, ut a* γράφω, *fit* γραφέω, *scribo. unde futurum*, γραφήσω. *perfectum* γεγράφηκα.

κα. plus quam perfectum, ἐγεγραφήκειν, scripseram. a δαίω, conuiuor, diuido, scio, fit δαέω, correpta paenultima. nam huiusmodi circumflexa paenultimam barytonorum diphthongo productam fere corripiunt, ex αι subiunctiuam, & ex ει praepositiuam abyciendo. de δάω, & δαέω, vide infra, in appendice eorum, quae a δ incipiunt. a διδάσκω, doceo, fit διδασκέω, μ. διδασκήσω. aoristus primus, ἐδιδάσκησα. infinitiuus, διδάσκησαι, docuisse. ab εἴδω, ἰδέω, scio. de his infra, in verbo εἴδω. a κλαίω, κλᾳέω, & κλαιέω, seruata diphthongo, id est, fleo. futurum κλαήσω, κλᾳήσεις, κλᾳήσει, & κλαιήσει, flebit. a ῥίπτω, ῥιπτέω, proycio, μ. ῥιπτήσω. a στείχω, στιχάω, ordine eo, procedo, μ, στιχήσω. a τύπτω, τυπτέω, verbero, μ. τυπτήσω, τυπτήσεις: infinitiuus τυπτήσειν: futurum medium, τυπτήσομαι, vapulabo. a φείδω, φιδέω, parco, idest, abstineo, parce vtor, μ. φιδήσω, perfectum, πεφίδηκα, passiuum, πεφίδημαι, πεφίδησαι, hinc paullo post futurum, πεφιδήσομαι, πεφιδήσῃ, &, Ionice, πεφιδήσεαι, πεφιδήσεται, parcam, es, &. Aorist. secundus a φείδω, siue a φιδέω, est ἔφιδον, poetice πεφιδον. med. πεφιδόμην: optat. πεφιδοίμην, πεφίδοιο, πεφίδοιτο, parcat. a χαίρω, χαρέω, & χαιρέω, gaudeo, vnde a χαιρέω, μ. χαιρήσω, χαιρήσεις, & a χαρέω. fut. med. χαρήσο, vt dicetur infra, in uerbo χαίρω.

(3) Quandoque vero in ipsis circumflexis, nedum in barytonis, tempora fiunt a barytonis, vt φίλεω, φίλω, diligo: aoristus primus ἔφιλα: med. ἐφιλάμην, ἐφίλω, ἐφίλατο, deposito augmento φίλατο, amauit: imperatiuus, φίλαι, diligito: participium, φιλάμενος, qui

dilexit: tamen potest censeri imperfectum passiuum a φίλημι, vel per syncopen factum a regulari aoristo primo medio ἐφιλησάμην, sic φίλαι pro φίλησαι, & φιλάμενος pro φιλησάμενος. A φιλέω tertia imperfecti ἐφίλεε, ἐφίλει, sine augmento φίλει, & , Ionice, φιλέεσκε, diligebat. tertia pluralis praesentis passiui, φιλέονται, φιλοῦνται, & , Dorice, φιλεῦνται, diligunt, ac ista significatione. Aoristus primus passiuus, ἐφιλήθην, vnde tertia plural. Boeotica, ἐφίληθεν, cari erant. δοκέω, appareo, videor, sumit etiam tempora a barytono δόκω: μ. δόξω (poetice tamen, δοκήσω: εὖ φρονεῖν δοκήσετε, sapere videbimini. hinc participium perfecti passiui, δεδοκημένος, obseruans) a δόξω, aoristus primus, ἔδοξα, ἔδοξας, ἔδοξε, visus sum, es, est. ἔδοξαν, visi sunt. subiunctiuus δόξω, δόξῃς, δόξῃ, visus sim, sis, sit. participium δόξας δόξασα, δόξαν: δόξασα ζημία, multa arbitraria. δόξαν, sumitur absolute, id est, cum visum esset. Perfectum, δέδοχα: passiuum, δέδογμαι. tertia persona, δέδεκται, decretum est, stat sententia. participium, δεδαγμένος, η ον: κατὰ δεδογμένα, ex conuento, iuxta visa, & conuenta. Sic γαμέω, nubo, & uxorem duco, sumit aoristum primum ἔγημα a barytono γάμω, sed de hoc infra. (4) Futurum ἀλεξήσω, arcebo. aoristus primus, ἠλέξησα, vnde in optatiuo Aeolico, ἀλεξήσεια, ἀλεξήσειας, ἀλεξήσειε, prohibeam, as, at, seu auertam, as, at. in infinitiuo vocis mediae ἀλεξήσασθαι, syncope ἀλέξασθαι, arcete. Praesens infinitiui act. ἀλέξειν, Attice. & Dorice. ἀλεξεμέναι. auxiliari, succurrere. (5) Futurum medium, ἀχθήσομαι, & ἀχθέσομαι, vnde ἀχθέσει,

dolebis, moleſte feres, Attice pro ἀχθέσῃ. Aoriſtus primus paſſiuus, ἠχθέσθην, aegre tuli. Imperfectum uero, ἠχθόμην, ἤχθου, ἤχθετο, inuiſus erã, as, at. ſumitur enim pro ἐχθάνομαι. (6) Futurum. medium, βουλήσομαι, uolam. Perfectum paſſiuum, βεβούλημαι, uolui. aoriſtus primus, ἐβουλήθην, & Attice, ἠβουλήθην, uolui. participium, βουληθεὶς, έντος, cupiens, cupidus. Praeteritum medium, βέβουλα, uolui. (7) De hoc infra, inter uerba, quae a θ incipiunt. (8) Futurum medium, μαχέσομαι, & μαχήσομαι. unde in tertia plural. μαχέσονται, & μαχήσονται, dimicabunt. futurum ſecundum medium, μαχοῦμαι, μαχῇ, μαχεῖται, pugnabo, is, it. aoriſtus primus medius, ἐμαχεσάμην, tertia plural. ἐμαχέσαντο, pugnauerũt. Perfectum paſſiuum, μεμάχημαι: unde participium, μεμαχημένος, expugnatus. (9) Futurum medium, μελήσομαι, μελήσῃ μελήσεται, curae erit. perfectum paſſiuum μεμέλημαι. participium, μεμελημένος: aoriſtus primus, ἐμελήθην: participium μεληθεὶς, curans. ſic actiuum, μέλω, curo, & cunctor, μ. μελήσω. cunctabor. & imperſonale, μέλει, curae eſt, μ. μελήσει, curae erit. aoriſtus primus, ἐμέλησε, curae fuit. imperfectum, ἔμελε, curae erat. De μέμελα, & μέμηλα, praeterito medio, uide ſupra. (10) Vide ſupra. (11) Futurum medium, οἰχήσομαι, a bibo. Perfectum actiuum, ᾤχηκα, abij, &, Attice, uerſo η in ω, ᾤχωκα, &, Ionice, detracto augmento, οἴχωκα, & οἰχώκεα, οἰχώκεας, οἰχώκεε, abijt: perfectum paſſiuum, ᾤχημαι, aoriſtus ſecundus med. ᾠχόμην, ᾤχου, ᾤχετο: in prima plurali, ᾠχόμεθα, in tertia, ᾤχοντο, &, Ionice, ſine augmento, οἴχοντο, abierunt. optatiuus, οἰχοίμην: tertia plural. οἴχοιντο, & Ionice, οἰχοίατο. (12)

De

De οἴομαι, *&* ὀφείλω, *vide infra, inter verba, quorum initium est* ο. *Praecedentibus adde* ἕψω, *elixo, coquo, ab* ἑψέω, μ. ἑψήσω : *aoristus primus* ἥψησα, ας, ε, *coxi, isti, it. futurum medium,* ἑψήσομαι : *tertia plural.* ἑψήσονται, *coquent, perfectum passiuum* ἥψημαι, *& Ionice, detracto augmento,* ἕψημαι : *vnde participium,* ἑψημένος, *coctus. aoristus primus,* ἡψήθην, ἡψήθης, ἡψήθη, *concoctus sum, es, est, infinitiuus* ἑψηθῆναι, *decoctum esse. participium,* ἑψηθεὶς, έντος, *decoctus.*

(1) Ἀπόχρη, *sufficit.* Imperfect. ἀπέχρη, *satis erat.* Fut. (2) ἀποχρήσει. Aoristus prim. ἀπέχρησε, ab ἀποχρέω : uide χρή.

Ἀφίει, *dimittebat,* imperfectum a circumflexo, pro ἀφίη, ab ἀφίημι, *dimitto.* ut ἐτίθει, pro ἐτίθη, (3) Attice, augetur ἀφίει, ἠφίει, ut ἠφείθη, *ab* ἀφείθη *dimissus est.*

Ἄφυκτος, *incuitabilis,* a φεύγω, *fugio.* tertia persona praeteriti pass. πέφευκται. uerbale, φευκτός, unde ἄφευκτος, &, ablata praepositiua, ἄφυκτος, ut (4) τέτυκται, *paratus, & structus est,* pro τέτευκται, a τεύχω, *paro, fabrico.*

Ab inusitato ἀπόχρημι, ἀπόχρης, ἀπόχρησι, *apocope* ἀπόχρη. (2) *Et in tertia plural.* ἀποχρήσουσι. *sufficient. infinitiuus* ἀποχρήσειν, *satis fore, suffecturum esse, in praesenti* ἀποχρῆν, *satis esse, Doricum est. pro* ἀποχρᾶν, *quod & ipsum reperitur, ab* ἀποχράω, *unde & tertia pluralis* ἀποχράουσιν, ἀποχρῶσι, *sufficiunt, & sufficiant. nam etiam subiunctiuus est. participium* ὁ ἀποχρῶν, ῶντος: ἡ ἀποχρῶσα,

χρῶσα, ώσης: τὸ ἀποχρῶν, ῶντος, ſufficiens. a genitiuo plurali, ἀποχρώντων, fit aduerbium ἀποχρώντων, ſufficienter, ſatis abunde. (3) Sic ab ἀφείω, aoriſtus ſecundus ἄφιον, ες, ε. &, Attice, ἧφιε, permiſit. (4) De hoc infra, in uerbo τυγχάνω.

Grammatici uulgo enumerant nonnulla uerba anomala ab alijs thematib. hoc aut illud tempus accipientia, praeter haec, quae a Clenardo recenſentur, & hic ab α, & poſtea ab alijs litteris, incoepta. quae ſi his annecteremus, non abs re nos facturos ſumus arbitrati.

ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαται, admiror, ſuſpicio. ſecundae coniugationis uerborum in μι ab inuſitato ἄγημι, imperfectum regulare ἠγάμην. at futurum medium, ἀγάσομαι. aoriſtus primus medius, ἠλασάμην, ἠγάσω ἠγάσατο. admiratus ſum is, eſt. tertia pluralis, ἠγᾶσαντο, &, depoſito augmento, ἀγάσαντο. optatiuus, ἀγησαίμην, ἀγάσαιο, ἀγάσατο. infinitiuus ἀγάσασθαι, indignari, admirari. participium, ἀγασάμενος, &, geminato σ, ἀγασσάμενος, indignatus. Aor. pri. paſſ. ἠγάσθην, ἠγάσθης, ἠγάσθη. tertia pluralis, ἠγάσθησαν, ſunt admirati. optatiuus, ἀγασθείην, ἀγασθείης, ἀγασθείη, admirer, eris, etur, participium, ἀγασθείς έντος, admiratus, oblectatus, delectatus, ab ἀγάω, uel ἀγάζω.

Ἀγορδύω, dico, loquor, nuncio, orationem habeo. imperf. regulare, ἠγόρδυον, ες, ε. ſine augmento, ἀγόρδυον, nunciabam, & nunciabant. fut. ἀγορδύσω. aor. pri. ἠγόρδυσα, ας, εν, orationem habui, iſti, it. Aliud fut. ἐρῶ εῖς, εῖ. dicam, es, et. tertia plur. ἐροῦσι, dicent: part. ἐρῶν, οῦντος, dicturus, orationem habiturus, Ionica dialyſi, ἐρέω, ἐρέεις, ἐρέει,

&

& part. ἐρέων, ab εἴρω, ut σπείρω, σπερῶ. Perfect. εἴρηκα, dixi. pass. εἴρημαι, εἴρησαι, εἴρηται, dictus sum, es, est. tertia plur. εἴρηνται, & Ionice εἰρέαται: imper. εἴρησο. hinc tertia εἰρήσθω, dictum sit. part. εἰρημένος η, ον. τὰ εἰρημένα, dicta. aor. pri. εἰρήθην, &, sine augmento, ἐρήθην, ab ἐρέω, quod augetur per ει. Facit & in perf. pass. ἔῤῥημαι ἔῤῥησαι, ἔῤῥηται. unde ῥήτωρ, rhetor. & ῥητὸς, dicendus, celebris. compositum cum α priuatiua particula ἄῤῥητος, obscurus, ignobilis. uide infra, in uerbo ῥέω. Ab eodem ἔῤῥημαι, σαι, ται, ducitur aoristus primus ἐῤῥήθην, ἐῤῥήθης, ἐῤῥήθη, dictus, uel declaratus sum, es, est. (quod & ἐῤῥέθην, per systolen) & part. ῥηθεὶς, declaratus, dictus. τὸ ῥιθὲν, nunciatum, responsum: τὰ ῥηθέντα, pronunciata: & infin. ῥηθῆναι, dici. atque futurum primum passiuum ῥηθήσομαι, ήσῃ, ῥηθήσεται, dicar, eris, etur, ab inusitato ῥέω, μ. ῥήσω: aoristus primus ἔῤῥησα: med ἐῤῥησάμην: hinc tertia plural. deposito augmento ῥήσαντο, dixerunt, decreuerunt: & participium ῥησάμενος, confessus.

Ἀναίνομαι, renuo, abiicio, recuso. secunda persona ἀναίνῃ, &, Ionice, ἀναίνεαι: perfectum passiuum, ἀνήνημαι: tertia persona, ἀνήνηται, qui obstricto animo repudiat, quasi ab ἀναινέω, quod sit compositum ex ἀνὰ, & αἰνέω. Huius aoristus primus med, ἠνηνάμην, cum duplici augmento: infinitiuus, ἀνήναθαι, alterum uidetur seruare, sed participium, ἀναινάμενος. ἀναιναμένη, neutrum.

Αἱρέω, capio, conuinco. Imperfectum, ᾕρεον, ᾕρουν, &, Dorice, ᾕρων, capiebam, & capiebant: in tertia persona, pro ᾕρεε, ᾕρει, Herodotus, deposito augmento, & ex αι subiunctiuam auferendo dixit ἄρεε, futurum, αἱρήσω, αἱρήσεις,

σεις, & medium αἱρήσομαι. Perfectum, ἥρηκα, ας, ε: pro ἥρηκε Herodotus dixit ἀραιρήκεε, subegit, uidetur plus quam perfectum Ionicum pro ἡρήκει, subegerat: participium, ἡρηκὼς, cum ἀνὰ, ἀνηρηκὼς, sublatus. Et haec quidem tempora a seipso sumit. at aoristum secundum ab ἕλω: quod ει augetur. εἷλον, εἷλες, εἷλε, & sine augmento, ἕλον, ἕλες, ἕλε, cepi, conuici, isti, it. hinc, cum ἀνὰ, ἀνεῖλον, ες, εν, occidi, isti, it. cum ἐξ, ἐξεῖλον, euerti, & euerterunt. imperatiuus ἕλε (unde ἔξελε, erue) & ἕλον, unde ἄνελον, tolle, optatiuus, ἕλοιμι ἕλοις, ἕλοι: tertia plural. ἕλοιεν, cum ἐξ, ἐξέλοιεν, amoliti fuissent. subiunctiuus, ἕλω, capiam. infinitiuus, ἑλεῖν, (unde, ἀνελεῖν, interimere) & Ionice, ἑλέειν, conuincens. ἐξελὼν, eripiens, eijciens. ἀνελὼν, interimens, qui occidit. Ab aorist. secund. εἷλον. fit futurum secundum ἑλῶν, capiam. unde ἐξελῶ, eximam, expellam. tertia plur. ἐξελῶσι pro ἐξελοῦσι. sunt tamen, qui malint haec futura secund. deducere ab ἐξελάω τὸ ἐξελαύνω, expello. Sic αἱρέομαι, eligo, accipio, instituo. aoristus secund. med. εἱλόμην, εἵλου, εἵλετο: sine augmento, ἑλόμην, ἕλου, ἕλετο: tertia plural. εἵλοντο, & ἕλοντο, acceperunt, elegerunt. hinc ἐξειλόμην, ἐξείλου ετο, eripui, isti, it. ἀνειλόμην, abstuli. imperatiuus ἑλοῦ, cape. optatiuus, ἑλοίμην, subiunctiuus ἕλωμαι, ἐξέλωμαι, eximam, deligam. infinitiuus, ἑλέσθαι, instituisse, ἀνελέσθαι, abstulisse. ἀπελέσθαι, abstulisse, pro ἀφελέσθαι, Ionice, participium ἑλόμενος, qui instituit. Ab αἱρέομαι, futurum medium αἱρήσομαι: perfectum passiuum, ἥρημαι, ἥρηται: participium, ἡρημένος, sublato augmento, & cum Attica reduplicatione, ἀραιρημένος, captus. pro αι repetitur α, quod repetita uocalis sit semper corripienda. sic

in tertia plus quam perfecti ἀραίρητο, delectus erat, pro ᾕρητο. atque perfectum cum ἀπὸ, ἀπαραίρημαι, pro ἀφῄρημαι, abstuli, & ablatus sum. atque participium actiuum, cum ἀνὰ, ἀναραιρηκὼς, qui sustulit. aorist. ἡρέθην, (unde καθηρέθην, ἀφηρέθην) sine augmento αἱρέθην, αἱρέθης, αἱρέθη, captus sum, es, est. subiunct. αἱρεθῶ, ῇς, ῇ: tertia pluralis αἱρεθῶσιν, &, Ionica solutione, αἱρεθέωσι. participium, αἱρεθεὶς, captus. futurum primum passiuum, αἱρεθήσομαι, capiar. ἐξαιρεθήσομαι, ἐξαιρεθήσῃ, ἐξαιρεθήσεται, eruam, es, et.

Αἴρω & αἴρομαι, tollo, capio, eleuo. futurum, ἀρῶ, ut a φαίνω, φανῶ: aoristus primus ἦρα, per η monophthongum. multi ι subscribunt. tamen in reliquis modis seruatur α futuri, non αι praesentis. imperatiuus, ἆρον: optatiuus, ἄραιμι: sub. ἄρω ἄρῃς: infinitiuus, ἆραι: participium, ἄρας, cum ἀπὸ, ἀπάρας, profectus. Aoristus primus medius, ἠράμην, uel, ut alij uolunt, ἠράμην, ἤρατο, attulit. ἤραντο, susceperunt. infinitiuus ἄρασθαι, acquirere, cepisse: participium ἀράμενος, ἀραμένη, afferens, reportans. Aoristus secundus ἦρον, deposito augmento, &, interposita syllaba ρα, ἄραρον, ἄραρες, ἄραρε, placui, accommodaui, isti, it: malim istud ad ἄσω referre, idest, apto, accommodo: hinc ἀραρὼν, qui accommodauit: in optatiuo medio ἀραροίμην. tertia plural. Ionica ἀραροίατο, accommodauerint, pro ἀράροιντο. Ab ἦρον, aoristus medius, ἠρόμην. optatiuus, ἀροίμην, ἄροιο, ἄροιτο. reportem, es, et: subiunctiuus, ἄρωμαι, ἄρῃ, &, Ionice, ἄρηαι, auferas. tertia pluralis, ἄρωνται. infinitiuus, ἀρέσθαι, se subducere. Perfect. actiuum, ἦρκα. pass. ἦρμαι. plus quam perf. ἤρμην, ἦρσο, ἦρτο, reiecto augmen-

gmento, & pleonasmo τοῦ ω, ἄωρτο, pependerat. Aoristus prim. ἤρθην, sublatus sum: sine augmento, ἄρθην, ἄρθης, ἄρθη. euasi, isti, it: imperatiuus, ἄρθητι, erigaris: infin. ἀρθῆναι, sublatum esse: participium, ἀρθεὶς, sublatus. futu. prim. ἀρθήσομαι, ἀρθήσῃ, ἀρθήσεται, tollar, eris, etur. Praeteritum med. ἦρα, &, repetitis duabus primis futuri ἀρῶ litteris, ἄρηρα, abstuli.

Ἀπαυράω priuo, eripio: imperfect. ἀπηύραον cum augmento in medio, & crasi ἀπηύρων, auferebam, & auferebant, siue abstulerunt: nam non raro imperfectum sumitur pro aoristo: tertia persona ἀπηύραε, ἀπηύρα, abstulit. Aoristus primus, ἀπηῦρα, &, sine augmento, Ionice, ἄπαυρα, priuati, eum capit ab ἀπαύρω.

(1) Βαίνω, uado.) Fut. (2) βήσομαι, a βάω. Aorist. secund. (3) ἔβην a βῆμι: sic καταβαίνω, κατέβην, descendo. Imperatiuus κατάβαθι, ut (4) ἀνάβαθι, adscende: per α Attice, (5) pro κατάβηθι, ἀνάβηθι, ut etiam (6) φάθι, dic, & συμφάθι, confitere: per apocopen autem (7) κατάβα, ἄναβα, ut (8) ἀνάστα, pro ἀνάστηθι, exsurge.

Imperfect. ἔβαινον, ἔβαινες, ἔβαινε, &, sine augmento, βαῖνε gradiebatur (2) Dorice, βάσομαι, βάσῃ: cum ἀνὰ, ἀναβάσῃ, &, poetice, ἀμβάσῃ, adscendes. sic ἀμβαίνων, pro ἀναβαίνων, transiens. Dicitur etiã Dorice βασοῦμαι, & βασεῦμαι: tertia pl. βασοῦνται, et βασεῦνται, gradietur. Fut. act. est. βήσω. unde aor. pr. ἔβησα, ἔβησας, ἔβησεν: adscẽdere iussi, isti, it: & aor. pri. med. ἐβησάμην: part. βησάμενος, qui adscendit, aut ascendere fecit. Perf. act. βέβηκα,

iui: plus q. ἐβεβήκειν, ἐβεβήκει, &, sine ε, βεβήκει, iuerat. part. ὁ βεβηκὼς, ingressus, situs, insiliens: ἡ βεβηκυῖα, compacta, procedens: τὸ βεβηκὸς substantiue, securitas, tutela. Pro perf. βέβηκα, Ionice dicunt βέβαα, & βέβα, hinc plus q. ἐβεβάειν. tertia plu. ἐβεβάεισαν. syncope, & detracto augmento, βέβασαν. ingressi erant. (3) Et ἔστην, ab ἵστημι. sine augmento, βῆν, βῆς βῆ, iui, iuisti, iuit: tertia dualis, βήτην, &, Dorice, βάτην, iuerunt duo: tertia plur. ἔβησαν, βῆσαν, & syncope βὰν, iuerunt: imper. βῆθι, uade: subiunct. βῶ, βῇς, βῇ, & Ionice βέω, βέῃς, βέῃ, & poet. βείω, βείης, βείῃ, iuero, is, it. a βῶ prima plural. βῶμεν, & Dorice βᾶμεν, eamus, ut μουσᾶν, pro μουσῶν, pag. 23. infinit. βῆναι, Attice, & Dorice, βήμεναι, iuisse: particip. βὰς, βᾶσα, ingressus, ingressa. (4) Ab ἀναβαίνω, adscendo. (5) Communiter enim aoristus secundus imperatiui uerborum in μι uocalem indicatiui seruat, ut στῆθι: sed Dorice, atque in his Attice, ponitur α pro η, in secunda coniugatione, (6) Pro φῆθι, σύμφηθι, a φῆμι, dico. συμφημὶ, confiteor. (7) Sic ἔμβα, ingredere, pro ἔμβηθι. &, in indicatiuo, ἔμβην, ἔμβης. ἔμβη, ingressus sum, es, est, detracto augmento, pro ἐνέβην, ης η (at ἀπέβα. euenit, pro ἀπέβη, dictum est Dorice, α pro η, in aorist. secund. ab ἀποβαίνω) atque simplex βᾶ βάτω, incede, incedat: &, in plurali, βᾶτε, incedite, pro βῆθι, βήτω, βῆτε. (8) Et rursus per apocopen ἄνα. & in plurali ἄναστε pro ἀνάστητε, exsurgite. ab ἀνίστημι, exsurgo, resurgo: quod componitur ex ἀνὰ & ἵστημι, sic ἀπόστα, absiste, pro ἀπόσταθι, ab ἀφίστημι: atque etiam praesens ἵστα, pro ἵσταθι: cum κατὰ, καθίστα, appone.

(1) Βάλ-

(1) Βάλλω, *mitto*. Perfectum (2) βέβληκα, a (3) βλέω: ut (4) ἀπέσκληκα, *obrigui*: non a ſimplici σκέλλω, *ſicco*, ſed σκλάω.

Imperfectum, ἔβαλλον, ες, ε, *ſine augmento*, βάλλε, *iaciebat: eſt & βάλλε, praeſens imperatiui:* βάλλες κόρακας, *mitte te ad coruos, ideſt, abi in malam rem : imperfectum paſſiuum*, ἐβαλλόμην : *tertia plural.* ἐβάλλοντο, *ſine augmento* βάλλοντο, *uerſabant: imperatiuus* βάλλου, *& Ionice* βάλλεο, *immitte. Verbi* βάλλω *futurum regulare eſt* βαλῶ, εῖς, εῖ. *unde in ſecunda plural.* βαλεῖτε, *inijcietis, iactabitis. Poetae, pro* βαλῶ, *dicunt* βαλήσω, *iaciam : unde aoriſtus primus*, ἐβάλησα, *&, ſine augmento*, βάλησα, *proieci, quaſi a* βαλέω. *Aoriſtus ſecundus*, ἔβαλον, ες, ε : *ſine augmento*, βάλον, βάλες, βάλε, *ieci, iſti, it : hinc imperatiuus* βάλε, *iace: eſt & indignationis aduerbium: uel cum a* χετλιαστικῷ, ἄβαλε, *ut in infinitiuis* βαλεῖν, *& Ionice* βαλέειν *iecisse. participium* βαλὼν, *qui iecit, iaculatus. Aoriſtus ſecundus medius*, ἐβαλόμην, ἐβάλου, ἐβάλετο : *imperatiuus*, βαλοῦ, *& Dorice* βαλῶ: *cum* ἀνὰ, ἀναβάλῶ, *& poetice* ἀμβάλῶ, *praelude, ab* ἀμβάλλω, *pro* ἀναβάλλω: *unde in ſubiunctiuo paſſ.* ἀμβαλλώμεθα, *differamus : ſubiunctiuus*, βάλωμαι, βάλῃ, βάληται, *inijciam, as, at : infinitiuus*, βαλέσθαι, (2) *Perfectum paſſiuum*, βέβλημαι, βέβλησαι, βέβληται: *unde tertia plural. Ionica, & poetica* βεβλήαται, *pro* βέβληνται: *infinitiuus*, βεβλῆσθαι, *paſſim, & uulgo iacere: participium*, βεβλημένος, *qui induxit ſeu iniecit: plusquam perfectum*, ἐβεβλήμην: *tertia perſona* ἐβέβλητο: *cum augmento imperfecti*, ἔβλητο, *&, depoſito omni augmen-*

to, βλῆτο, *ictus erat. tertia plural. Ionica* βεβλήατο, *icti fuerant, &, addito per pleonasmum* ο, βεβολήατο, *a* βεβολέατο. *sic in participio*, βεβολημένος, *pro* βεβλημένος, *agitatus, quamquam a* βολέω *deduci possunt. A perfect.* βέβλημαι, ησαι, ηται: *aoristus primus*, ἐβλήθην: *subiunctiuus*, βληθῶ, *iaciar: infinitiuus*, βληθῆναι, *ictum esse: participium*, βληθείς, *ictus: syncope* βλεὶς, *percussus: potest tamen censeri praesens, siue aoristus secundus a* βλῆμι (*ut* τιθεὶς, *uel* θεὶς) *unde & passiuum* βλῆμαι, *paenultima longa, e quo participium* βλήμενος, *& optatiuus* βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, *percuterer, ereris, tur.* (3) *Vnde & futurum* βλήσω, *mittam, percutiam.* (4) *De hoc infra.*

(1) Βιόω, *uiuo.* Fut. (2) βιώσομαι: tertia praeteriti pass. βεβίωται *uictum est, uita peracta est,* tamquam impersonale: & participium, βεβιωμένα, *quae in uita peracta sunt.* Aoristus secundus, (3) ἐβίων. Imperatiuus, (3) βίωθι, βιώτω. Optatiuus, βιοίην, (4) ut δοίην. unde (5) βιῴην, ut δῴην. Infinit. (3) βιῶναι. Participium (3) βιοὺς, βιόντος, a βίομι.

(1) *Passiuum* βιόμαι: *unde in tertia* βιόεται, *&, crasi,* βιοῦται, *uiuit.* (2) *Per syncopen* βώσομαι: *secunda plural.* βώσεσθε, *uiuetis. sumitur quoque* βώσομαι, *pro* βοήσομαι. *Est & aliud uerbi* βιόω *futurum poeticum, nempe* βείομαι *pro* βείσομαι, *a* βείω, *reiecto* σ: *nam apud poetas haud raro uerba sextae coniugationis abyciunt* σ, *in futuro primo, ut* δήω, δήεις, *inueniam, es:* δήομεν, *inueniemus, pro* δήσω, δήσεις, δήσομεν: *unde aorist. primus* ἔδηα, *inueni, a*

δέω,

δέω,inuenio, κλείω, *laudaboi, pro* κλείκω, *a* κλείω, *laudo,* κέω,*&,poetica ectasi,*κείω,*dormiam : participium* κέων, *&* κείων, *dormiturus, cubiturus ,pro* κέσω, κέσων, *a* κέω: *hinc* κατακείετε,*cubitum ibitis:&* κακκέιοντες,*dormituri:*χδ'ω,*spargam,pro* χδ'σω,*a* χέω.*A* βιόω,μ.ωσω:π.βεβίωκα,*fit participium* βεβιωκὼς , *qui uixit.*(3) Ε'βίων,*ut* ἔδον *&* ἔγνων: βιῶθι, *ut* γνῶθι: βιῶναι, *ut* γνῶναι. βιὺς, *ut* δὺς.(4)*Vide,supra.*(5)*Hoc fit more Attico,Aeolico,ac Dorico,ueluti dictum est in optatiuo uerborum circumflexorum. Nam interdum uerba tertiae coniugationis in* μι,*illum circumflexorum optatiuum imitantur. idq. tam in praesenti , quam in aoristo secundo . dicunt enim in praesenti,* διδῴην,διδῴης,διδῴη,*&c.& in aoristo secundo* δῴην,δῴης,*&c.quidam* ι *non subscribunt, Dorum more,qui illud ubique fere negligunt.pag.*24.

Γαμέω,*duco uxorem.* Futurum,γαμήσω. (1) Aoristus primus, ἔγημα , a γάμω. Praesens,γαμησείω, *nupturio.*nam quaedam in είω appetentiam actus significant, (2) ac partim fiunt a futuro, (3) πολεμήσω, *bellum geram,* πολεμησέιω,*bellaturio.*(5) ὄψω, *cernam,* ὀψείω,*cernere cupio:*(5) βρώσω , *edam:* βρωσείω, *esurio:* partim a praesenti,(6) κρατῶ ,κρατείω,*teneo,uinco:* κιχρῶ,κιχρείω,*commodo:*τελῶ,τελείω,*perficio,*& alia con simili ratione.

Γίνομαι,& γίγνομαι,*fio, sum.* Futurum, γενήσομαι. Praeteritum(7) γεγενήμαι.Aoristus primus medius,

ἐγεννησάμην: secundus, (8) ἐγενόμην, a γενάομαι. Praeteritum medium, (9) γέγονα, a γείνω. Aoristus primus medius (1P) ἐγεινάμην. Futurum primum med. γενοῦμαι, a γείνομαι. Dicitur etiam γεννάω per geminum νν, unde aor. primus ἐγέννησα: medius ἐγεννησάμην: tertia persona ἐγεννήσατο, syncope, ἐγέννατο, pro qua γέννατο, more Ionum, qui augmenta respuunt. ut etiam γείνατο, pro ἐγείνατο, ab (10) ἐγεινάμην.

(11) Γινώσκω, *cognosco*. Futurum. γνώσομαι. Praeteritum, (12) ἔγνωκα, a γνόω, Aorist. secund. (13) ἔγνων, Imperatiuus, γνῶθι. Infinitiuus, γνῶναι. Participium, γνοὺς, a γνῶμι. (14) sic ἀναγινώσκω, *lego*: ἀνέγνωκα, ἀνέγνων, &c.

(1) Ab ἔγημα, ἔγημας, ἔγημεν: infinit. γῆμαι, nupsisse: & partic. γήμας, qui duxit uxorem. Pro ἔγημα, dicitur etiam ἐγάμησα: & poetic. γαμήσας: a fut. γαμήσω, unde & perf. γεγάμηκα: plus q. ἐγεγαμήκειν, εις, ει, infin. γεγαμηκέναι: part. ἡ γεγαμημένη, nupta: aor. pri. ἐγαμήθην: unde part. fem. ἡ γαμηθεῖσα, nupta, uxor: in praesenti γαμουμένη, per crasim, ex γαμεομένη, noua nupta. (2) Quae a futuro ducuntur, ultra praesens non coniugantur, praeter ἀψείω, quod habet imperfect. ἄψειον: quae uero a praesenti deriuantur, ea etiam imperfectum habent, sed alijs temporibus destituuntur, ut dictum est. A futuro autem facta, magis appetentiam actus significant, quam quae a praesenti. nam haec fere semper eandem significationem habent, quam primitiua, ac pro illis saepenumero a

poetis

poetis usurpantur: immo passim uerba primae coniugationis circumflexorum in έω *per* είω *poetae efferunt, ut* ἐρείω *pro* ἐρέω, *interrogo: unde* ἐρείομεν *pro* ἐρέομεν, *interrogo: unde* ἐρείομεν *pro* ἐρέομεν, *interrogamus.* (3) *Futurum a* πολεμέω, *bellum gero.* (4) *Futurum ab* ὄπλω, *uideo, cerno.* (5) *Futurum a* βρώσκω, *comedo: de quo supra in* ἀρέσκω. (6) κρατῶ, κιχῶ, τελῶ *sunt, primae coniugationis circumflexorum* (7) *Cum* ἐκ, ἐκγεγένημαι: *participium* γεγενημένος, *qui fuit, qui functus est: at infinitiuus* γεγεννῆσθαι, *genitum esse, per geminum* νν, *a* γεννάω. (8) *Tertia persona* ἐγένετο, *syncope* ἔγεντο, &, *sine augmento,* γέντο, *fuit: item cepit: sumitur enim Dorice pro* εἵλετο, *siue* ἔλαβε. *Pro* ἐγενόμην, *reiecto augmento, dicitur* γενόμην, &, *ectasi poetica,* γεινόμην, *natus sum. Optatiuus.* γενοίμην, γένοιο γένοιτο: *tertia plural.* γένοιντο, &, *Ionice,* γενοαίτο. *Dicunt quoque Iones, & poetae* γεγενίμην, *pro* γενοίμην, *prima plur.* γεγενοίμεθα. *subiunctiuus* γένωμαι, γένῃ, γένηται: *infinitiuus,* γενέσθαι: *participium,* γενόμενος, *perueniens.* (9) γέγονα, ας, ε, *natus sum, es, est, plus quam perfectum,* ἐγεγόνειν, εις, ει: *tertia plur. Attice* ἐγεγόνεσαν, *pro* ἐγεγόνεισαν. *infinitiuus,* γεγονέναι: *participium,* γεγονὼς, ότος, *natus, genitus, qui fuit: in duali* γεγονότε, *qui fuerunt.* (10) *Sine augmento,* γεινάμην: *participium,* γεινάμενος: ἡ γεισομένη, *mater, quae peperit:* οἱ γεινάμενοι, *parentes.* (11) *Recentiores addunt* γ, γιγνώσκω, *ut in* γίνομαι, γίγνομαι. *deducunt enim a* γνόω, γνώσκω, &, *cum reduplicatione,* γιγνώσκω, *ut a* βρόω, βρώσκω, βιβρώσκω. *Sunt, qui forment a* νοέω, *cogito, intelligo: cuius futurum* νοήσω, & *crasi* νώσω (*unde & in aoristo primo infinitiui,*

νῶσαι, pro νοῆσαι: in participio cum ἐν ἐννώσας, pro ἐννοήσας, qui secum reputauit: &, in aoristo medio, ἐνωσάμην, pro ἐνοησάμην, cogitaui: tertia persona, νώσατο, sine augmẽto, pro ἐνοήσατο, intellexit) igitur a futuro νώσω, cū prosthesi τοῦ γ (ut Latine natus, gnatus) fit γνώσκω, &, facta reduplicatione, γιγνώσκω. Infinitiuus γινώσκειν, &, Dorice, γινῶσκεν. (12) Participium, ἐγνωκὼς, ότος, qui cognouit: perfectum passiuum ἔγνωσμαι. unde participium, ἐγνωσμένος: aoristus primus, ἐγνώθην: infinitiuus, γνωθῆναι, cognosci, internoscere, illustrem esse: participium, γνωθεὶς, cognitus: futurum primum, γνωθήσομαι, innotescam. (13) Sine augmento, γνῶν, γνῶς, γνῶ, noui, isti, it. tertia plural. ἔγνωσαν, quae etiam referri potest ad aor. pri. ἔγνωσα: unde & participium γνώσας, cognoscens. (14) Ab ἀνέγνωκα: passiuum, ἀνέγνωσμαι σαι, ςαι, participium, ἀνεγνωσμένος, persuasus, aor. prim. ἀνεγνώθην, ης, η, & participium ἀναγνωθεὶς, persuasus, corruptus: aoristus primus actiuus, ἀνέγνωσα, ας, ε, corrupi, isti, it. Ab ἀνέγνων: infinitiuus, ἀναγνῶναι. Sic a καταγινώσκω, cognosco, arguo: futurum medium, καταγνώσομαι: in prima plur. καταγνωσόμεθα: aoristus primut actiuus, κατέγνωσα, damnaui. perfectum, κατέγνωκα, κατέγνωκας. sensi, isti. participium, κατέγνωκὼς, ότος: perfe. passiuum, κατέγνωσμαι, σαι, ςαι: aoristus primus, κατεγνώθην: subiunctiuus, καταγνωθῶ, ῇς, ῇ: prima plural. καταγνωθῶμεν, damnemur. Aoristus secundus actiuus, κατέγνων: imperatiuus, κατάγνωθι, καταγνώτω, improba, improbet: optatiuus καταγνοίην, adscripserim: infinitiuus, καταγνῶναι, & participium, καταγνοὺς, όντος.

Δάκνω,*mordeo*. Futurum(1)δήξω. Aoriſtus ſecundus(2)ἔδακον,a(3)δήκω.

Δεικνύω,& (4)δείκνυμι,*oſtendo*.Fut.(5)δείξω. Aoriſt.ἔδειξα,a (6)δείκω. ſic (7)ἀποδείκνυμι, *demonſtro*: (8)ἐπιδείκνυμι,*expono,demonſtro*:(9) ὑποδείκνυμι,*ſub indico,ſubdemonſtro*.

Δέω,*ligo*.Futurum,δέσω,&(10)δήσω.Praeteritum paſsiuum,(11)δέδεμαι. Aoriſtus primus, ἐδέθην.

Δέομαι,*rogo,indigeo*. Futurum,(12)δεήσομαι,Praeteritum,δεδέημαι.Aoriſtus primus,(13)ἐδεήθην, a δεέομαι.

(14) Δεῖ, oportet. Infinitiuus, δεῖ, utrumque ꝛ δέω.Futurum, (15) δεήσει. Aoriſtus primus,(16) ἐδέησε,a δεέω.Sunt autem imperſonalia uocis actiuae tertiae perſonae.

(1) *Hinc perfectum,*δέδηχα,*momordi:paſſiuum,*δέδηγμαι,ξαι,κται*:unde aoriſtus primus* ἐδήχθην,*punctus ſum : participium* δηχθεὶς, *remorſus , aegre ferens.* (2) *Sine augmento* δάκον, δάκες,δάκεν, *eroſi, iſti, it: infinitiuus* δακεῖν *: participium ,* δακὼν. (3) *Deriuatur enim* δάκνω,*a* δήκω, *inſerto* ν, *& correpta paenultima mutatione* η *in* α . (4) *A* δείκνυμι, δείκνυς, *tertia perſona* δείκνυσι, *& apocope* δείκνυ, *demonſtrat, oſtendit: participium* δεικνὺς, *demonſtrans.* (5) *Hinc aoriſtus primus,*ἔδειξαι. *Infinitiuus,*δεῖξαι, *oſtendiſſe : perfectum,* δέδειχα, *oſtendit:paſſiuum,* δέδειγμαι *: plus quam perfectum ,* ἐδεδείγμην , ἐδέδειξο , ἐδέδεικτο, *&, ſublato*

utroque augmento, δεῖκτο: cum ἐν, ἐνδεῖκτο, pro ἐνεδέδεικτο, ostensus erat. (6) Fit enim δεικνύω a δείκω: atque, ut in genere dicam, uerba quartae coniugationis in μι fiunt uel a uerbis in γω, κω, χω, secundae barytonorum, & in ρω quinctae, mutando ω in νυμι: uel a uerbis sextae in έω, & ώω, uerso ω in νυμι: uel a disyllabis in ύω, migrante ω in μι: ut ab ἄγω, ἄγνυμι: a δείκω, δείκνυμι: ab ἄχω, ἄχνυμι, passiuum ἄχνυμαι, maereo, tristor: ab ὄρω, ὄρνυμι, incito, promoueo: unde cum ἀπὸ, ἀπόρνυμι, surgere facio: ab αἴρω, ἄρνυμαι, capio: ubi e diphthongo αι detracta est subiunctiua. ab ἀμφιεω, ἀμφιέννυμι: ζώω, ζώννυμι: a δύω, δῦμι, subeo: κλύω, κλῦμι, audio: φύω, φῦμι, nascor: unde infinitiuus φωναι, natum esse, paenultima breui. (7) Futurum. ἀποδείξω: infinitiuus, ἀποδείξειν. admissurum esse: participium, ἀποδείξων, repraesentaturum. aoristus primus, ἀπέδειξα, ἀπέδειξας, ἀπέδειξεν, exposui, erogaui, isti, it: tertia pluralis, ἀπέδειξαν, repraesentarunt. Perfectum ἀποδέδειχα. passiuum, ἀποδέδειγμαι, ξαι, κται: particip. ἀποδεδειγμένος, designatus, certus, aoristus primus, ἀποδείχθην: unde particip. ἀποδειχθεὶς, manifestus: & futur. prim. indicatiui ἀποδειχθήσομαι e quo infin. ἀποδειχθήσεσθαι, creandum, uel designandum esse. (8) Futur. ἐπιδείξω, ἐπιδείξεις, ostendam, es: aoristus primus, ἐπέδειξα: unde imperat. ἐπίδειξον: commonstra. infinit. ἐπιδεῖξαι: ἐπιδεῖξαι βοήθειαν, opem afferre: at ἐπίδειξαι ostende, est imperat. aorist. pri. med. (9) Futur. ὑποδείξω: aorist. prim. ὑπέδιξα, ὑπέδιξας, ὑπέδιξε, subindicaui, isti, it: particip. ὑποδείξας, qui probauit. (10) Hinc aorist. pri. ἔδησα, ἔδισας, ἔδησεν, obstruxi,

isti,

isti, it: in tertia plur. ἔδησαν: infinit. δῆσαι, ligasse: part. δήσας, αντος, vinciens. fut. med. δήσομαι, &, poetice, δεδήσομαι, δεδήσῃ, δεδήσεται. vinciar, eris, etur: posset cē seri paullo post futurum. si in perfecto passiuo diceretur δέδυμαι, ut in fut. actiuo δήσω, et δέσω. (11) Tertia plu. δέδενται, Ionice, δεδέαται, &, detracto augmento, δέαται, ligati sunt: infin. δεδέσθαι, uinctum esse: par. δεδεμένος, vinctus, ligatus. plus q. ἐδεδέμην, &, abiecto ε, δεδέμην, ligatus eram. Imperfec. pass. ἐδεόμην: tertia pl. ἐδέοντο, &, sine augmento, δέοντο, ligabant, vel ligarunt. (12) Atticum, δεήσω, unde participium, δεήσων, δεήσουσα: neutrum, τὸ δεῆσον, quod abfuit: aor. pr. ἐδέησα, abfui: tertia plu. ἐδέησαν: participium, δεήσας, qui abfuit. Pro δέομαι, poetae dicunt δεύομαι: unde infinitiuus, δεύεσθαι, pro δέεσθαι, δεῖσθαι: & participium δευόμενος, pro δεόμενος. futurum medium capit a δευέομαι, ut δέομαι, a δεέομαι: nam facit δευήσομαι, δευήσῃ, & Ionice δευήσεαι, carebo, is. (13) Infinitiuus δεηθῆναι, rogasse: participium, δεηθεὶς, qui petijt. (14) Imperfectum ἔδει, oportebat, item ligabat, a δέω, subiunctiuus. δέῃ &, crasi, δῇ, oporteat, necesse sit. (15) Infinitiuus, δεήσειν, necesse futurum. Pro δεήσει dicitur etiam δήσει, oportebit, a δέω. (16) Optatiuus Aeolicus, & Atticus, δεήσειεν, opus esset, necesse fuerit: infinit. δεῆσαι, oportuisse: par. δεήσας, δεήσασα, & neutrum, τὸ δεῆσαν, par, operaepretium, cum oportuerit, impersonaliter.

Δείδω, timeo. (1) Praeteritum, δέδεικα: medium, δέδοικα, timeo, pro δέδοιδα, euphoniae gratia, at

Ionice

Ionice (2) δέδια, tollendo consonantem, & corripiendo paenultimam. Imperatiuus, δέδιθι, time. nã δεδίττομαι, *territo, siue territor, attonitus sum.* Futurum δεδίξομαι. Aoristus secundus passiuus, ἐδεδίγην, Imperat. δεδίγηθι, sycope δέδιθι: pro quo etiam δείδιθι, a δειδίττομαι, *timeo.* crebro enim additur subiunctiua, ut fiat diphthongus, ut contra altera e diphthongo tollitur, εἷμα, εἵματος, *vestis*: ἱμάτιον, *palliũ.* Syncope uero in multis locũ habet. Ἀνώγηθι, ἄνωχθι, *iube*, ab (3) ἀνώγημι, *iubeo*, (4) & migrat γ in χ, propter θ sequens, ut (5) νύχθ᾽ ὅλην, pro νύκτα ὅλην. sic (6) κεκράγηθι, κέκραχθι, *clama*, a κεκράγομαι, *clamo*: (7) ὠνησάμην, ὠνάμην, *emolumentum accepi, adiutus sum*: nam aoristus primus medius facile admittit hanc figuram per omnes modos, & participia. (7) ὀνησαίμην, ὀναίμην, *adiutus fuerim*: (8) εὑρισάμην εὑράμην, *inueni*: εὑράμενος, *inueniens, vel qui inuenit*: (9) ἐπριασάμην, ἐπριάμην, *emi, vel emebam*: secunda persona, ἐπρίασο, Ionice ἐπρίαο, & crasi ἐπρίω: & imperatiuus πρίω, eme, ut ἵσω pro ἵστασο, *adstabas, vel adsta.* (10) γεννήτατο, γέννατο, Ionicum, pro ἐγέννατο, *natus est.* & optatiui pluralis in ημεν, (11) φαίημεν φαῖμεν, *dixerimus*, φαῖεν, *dixerint.* (12) ut δοίημεν, δοῖμεν, *dederimus*, δοῖεν, *dederint.* & tertia pluralis in aoristis passiuis (13) ἠγέρθησαν, ἤγερθεν, *congregati sunt: vel, excitati sunt*: (14) ἐκοσμήθησαν, ἐκόσμηθεν, *ornati sunt.* Iam illa (15) δεδέμηκα, δέδμηκα, *aedificaui*: (16) τετέμηκα, τέτμηκα, *scidi*: (17) κεκάμηκα, κέκμηκα, *laboraui*, & consimilia: praeter haec, (18) ἤειμεν, ἦμεν, *iueramus*, ἐπεξῆμεν, *erupera-*

mus:

mus: προσῇμεν, *accesseramus:* ᾔειτε, ᾖτε: *iueratis:* ἐξῄτε, *exieratis:* ᾔαμεν, ᾖμεν, *iuimus,* ἀπῇμεν, *abiymus,* (19) ἀνήκαμεν, ἀνῆμεν, *remisimus:* & ista, (20) ᾔδειμεν ᾖσμεν, *noueramus, uideramus:* ᾔδειτε, ᾖστε, *videratis.* ᾔδεισαν, ᾖσαν, *viderant,* eliso ει, (21) & mutato δ in σ: ut contra ἴδμεν pro (22) ἴσμεν, *scimus:* (23) ἕστησαν, ἕσταν, *steterunt:* ἑστασαν per ε, ab ἑστάκεισαν, *steterant:* at ἕστασαν, per ἐ, pro ἕστησαν, *steterunt:* ut (24) ἀνάβαθι, pro ἀνάβηθι, *adscende,* α pro η: (25) ἑστήκατε, ἕστατε, *permansistis:* ἀφέστατε, *discessistis:* (26) ἐλούομεν, ἐλοῦμεν, *lauabamus:* (27) ἐοίκαμεν, *videmur:* (28) δεδοίκαμεν, δέδοιγμεν, *timemus:* (29) sed de syncope satis multa sunt enumerata.

(1) *Et futurum,* δείσω: *vnde aoristus primus,* ἔδεισα, *&, poetice, geminato* δ, ἔδδεισα, ἔδδεισας, ἔδδεισεν: *&, reiecto augmento,* δεῖσα, *veritus sum: cum Ionica reduplicatione,* δέδεισα: *vnde infinitiuus,* δεδεῖσαι, *pro* δεῖσαι, *timuisse. Ab* ἔδεισα, *participium* δείσας, *timens.* (2) *In plurali* δεδίαμεν, δεδίατε, *&, syncope,* δέδιμεν, δέδιτε, *veremur, veremini. plus quam perfectum,* ἐδεδίειν, εις, ει, *timebam, timebas, timebat: tertia plur.* ἐδεδίεισαν, *& producta secunda syllaba, ac facta syncope,* ἐδείδισαν, *timebant, uel timuerant. nam imperfecti etiam significationem habet, & perfectum, praesentis. Pro* δέδεια, *poetae dicunt* δείδια, *ad* ε *aduocato* ι, *vt diphthongo producatur, vt* δείδιθι, *pro* δέδιθι, *cuius hic Clenardus meminit. sic* δείδοικα, *pro* δέδοικα, *timui: atque* δείδιμεν, *pro* δέδιμεν, *timuimus:*

quod ex δεδίαμεν fieri, modo diximus: ſic in prima plurali plus quam perfecti ἐδείδιμεν, pro ἐδεδίειμεν, timebamus: vbi quoque facta eſt ſyncope: infinitiuus, δειδιέναι, Ionice, δειδιέμεν, & ſyncope δειδίμεν, pro δεδιέναι, timere: participium, δειδιὸς, ότος, pro δεδιὼς, metuens. (3) Ἀνώγημι, eſt primae coniugationis verborum in μι, ab ἀνωγέω ῶ: vnde & imperfectum ἠνώγεον, ἠνώγουν, &, ſine augmento, ἀνώγουν, ἀνώγεις, ἀνώγει, iubebam, as, at: aoriſtus ſecundus, ἤνωγον, ſine augmento ἄνωγον, iuſſi: praeteritum medium, ἤνωγα, mandaui. at aoriſtus prim. actiuus eſt ἤνωξα, iuſſi, a barytono ἀνώγω, ἀνώγεις, ἀνώγει, quod Attice factum eſt a circumflexo ἀνωγέω ῶ. Ceterum ab ἀνώγημι imperatiuus regularis eſſet ἀνώγεθι, vt τίθετι. ſed Aeolice ſeruatur longa vocalis thematis ἀνώγημι. (4) Nam media tantum mediam, non autem adſpiratam, poteſt praecedere, vt diximus pag. 6. atque ideo, aduentante θ adſpirato, γ mutatum fuit in propriam adſpiratam χ. (5) Hic κ muta tenuis mutata fuit in propriam adſpiratam χ. adueniente propter apoſtrophum adſpirata θ. Nam muta tenuis mutam nõ praecedit, niſi alteram tenuem, vel propriam adſpiratã. pag. 5. (6) Eſt ſecũdae perſonae ſingularis aoriſti ſecundi imperatiui paſſiui: vt τύπηθι. ſic φθάρθι, peras, pro φθάρηθι, eiusdem temporis a φθείρω, corrumpo: aoriſtus ſecundus, ἔφθαρον. (7) Vt ἐτυψάμην, a themate ὀνέω, ſeu ὄνημι, iuuo, vtilitatem affero: futurum medium, ὀνήσομαι, ὀνήσῃ, & Ionice ὀνήσεαι, iuuaberis. perfectum paſſiuum, ὤνημαι: plus quam perfectum ὠνήμην. ſunt, qui dicant, ὠνήμην idem eſſe, quod ὠνάμην. ὀνησαίμην, eſt op-

tatiui

tatiui modi, vt τυφαίμην: infinitiuus, ὀνήσασθαι, & syncope ὄνασθαι, frui: participium ὀνησάμενος, & ὀνάμενος, qui fructum percepit. (8) Vt ἐτυψάμην, & ἀράμενος, pro ἀρησάμενος, vt τυψάμενος, ab ἀρίσκω, quasi ab ἀρέω, vt postea dicetur in verbo ἀρίσκω. Pro ἀράμην, ω, ατο. Attici dicunt ηὐράμην, ηὖρω, ηὔρατο, inueni, isti, it. Aeolica dialecto lenem obtinuit spiritum. (9) Malim, ἐπριάμην, absque vlla syncope, esse imperfectum secundae coniugationis verborum in μι, a πρίαμαι, quod, in solo praesenti, & imperfecto, vsitatum esse quidam asserunt, reliqua vero tempora ab ὠνέομαι mutuari. Hoc ipsum videtur ipse CLENARDVS affirmare sequentibus verbis, Secunda persona ἐπρίασο, &c. Nam haec omnia conueniunt imperfecto passiuo verborum in μι, quod ipse comprobat, dum ait: Vt ἵστω, pro ἵστασο, quae est secunda persona imperfecti indicatiui, vel imperatiui. (10) Vide in verbo γίνομαι. (11) A φημὶ, cuius praesens, & aoristus secundus optatiui, est φαίην, φαίης, φαίη, vt ἱσταίην, & σταίην, ab σταίην, plurale σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν. Quia φημὶ caret reduplicatione, praesens a secundo aoristo non differt in optatiuo, neque etiam in subiunctiuo, φῶ, φῇς, φῇ. (12) A δίδωμι. Sic in prima coniugatione verborum in μι, a κίχημι, inuenio: optatiuus, κιχείην. in plurali, κιχείημεν, κιχείητε, κιχείησαν: vnde κιχεῖμέν, κιχεῖτε, κιχεῖεν, inueniremus, etis, ent. & a ζῆμι secundae, ζαῖεν, vixissent, pro ζαίησαν, vt a φημὶ, φαῖεν. (13) Ab ἀγείρω, congrego: vel ab ἐγείρω, excito, futurum, ἀγερῶ, & ἐγερῶ, vt σπερῶ: ab vtroque perfectum, ἤγερμαι, ρσαι, ρται: aori-

stus

ctus primus ἠγέρθην: unde ἠγέρθησαν, &c. ἠγέρθην: remoto augmento, ab ἐγείρω quidem ἐγέρθην, ſum excitatus, vel experrectus: ab ἀγείρω, vero ἀγέρθην, ης, η, congregatus ſum, es, eſt: tertia pluralis ἄγερθεν, pro ἤγερθεν, vel ἠγέρθησαν. hinc participium, ἀγερθεὶς, collectus, & futurum primum, ἀγερθήσομαι, congregabor. Huius aoriſtus ſecundus actiuus, ἤγερον, ut ὤφελον, & ſine augmento, ἄγερον, congregaui: medius, ἀγερόμην: tertia pluralis, ἀγέροντο, congregati ſunt. Hoc loco aduertenda Clenardi breuiloquentia: nam, ἤγερθεν, pro ἠγέρθησαν, non ab ipſo ἠγέρθησαν, ſed a prima plurali ἠγέρθημεν, per ſyncopen deducere voluit, veluti φαῖεν, a φαίημεν, non a tertia φαίησαν. Atque, hanc fuiſſe illius mentem, ipſe contextus, & locus ab eo citatus, ſatis indicant. In aoriſtis paſſiuis huiusmodi tertiam plural. a prima ſing. formari diximus Boeotice, & Aeolice, mutando ην in εν, ſed nihil refert, Boeotiſmumne, an ſyncopen, agnoſcas, modo tertiã perſonam in εν pro ησαν poſitam intelligas, quae ſane apud poetas ſaepenumero eſt obuia: unde illa ἤερθεν, & reiecto augmento ἄερθον pro ἠέρθοσαν, ſublati ſunt, vel euecti ſunt, ab ἀείρω, attollo, eueho: cuius aoriſt. prim. paſſ. ἠέρθην, &, ſine augmento, ἀέρθην: unde & ſubiunctiuus ἀερθῶ, euectus fuero: & participium ἀερθεὶς, έντος, eleuatus. αἴδεσθεν, veriti ſunt, pro ἠδέσθησαν, depoſito augmento, ab αἰδέω, reuereor. ἔκτανθεν, occiſi ſunt, κτείνω, occido, μ. κτενῶ, π. ἔκτακα & poetice ἔκταγκα. unde perfectum paſſiuum, ἔκταμμαι, ἔκτανσαι, ἔκτανται: aoriſtus primus, ἐκτάνθην, &c. ἔκφανεν, apparuerunt, viſi ſunt, pro ἐξεφάνησαν ſublato augmento: eſt aoriſt. ſecund. paſſiu. ab ἐκ-

φαίνο-

φαίνομαι, eluceo. tamen a ſimplici φαίνομαι, conſpicuus ſum, appareo, Pindarus dixit in eodem aoriſto ſecundo paſſ. ἔφαναν, apparuerunt, pro ἔφανεν vel ἐφάνυσαν a prima ſingul. ἐφάνην, emerſi, apparui. ἔλιφθεν, relicti ſunt, pro ἐλείφθησαν, detracto ε e diphthongo ει, a λείπω, relinquo. ἐμήνυθεν, patefacti ſunt, pro ἐμηνύθησαν, a μηνύω, ἕσαθεν pro ἐςάθησαν, ſteterunt, ab ἵςημι. (14) Depoſito agmento, κοσμήθησαν, κόσμηθεν, a κοσμέω, μ. ήσω. (15) A δέμω, aedifico. Significat etiam δέδμηκα, domui, & ſubieci: ſed tum ducitur a δμάω, domo: futurum, δμήσω, perfectum, δέδμηκα: paſſiuum, δέδμημαι, domitus ſim, vel exſtructus ſum, a δέμω: plus quam perfectum, ἐδεδμήμην, ἐδέδμησο, ἐδέδμητο, &, detracto augmento, δέδμητο, exſtructus erat, a δέμω, vel domitus erat, a δμάω, tertia plural. Ionica δεδμήατο, domiti erant, a δμάω, aoriſtus primus ἐδμήθην: imperatiuus, δμήθητι, δμηθήτω, domare, dometur. participium δμηθεὶς: ἡ δμηθεῖσα, ſubacta, compreſſa. (16) A τέμνω. (17) A κάμνω, laboro, fabrico, operor: futurum καμῶ, medium καμοῦμαι, καμῇ, καμεῖται, perfectum, κεκάμηκα, ſyncope, κέκμηκα, Dorice, κέκμακα: vnde & participium κεκμακὼς, pro κεκμηκὼς, defeſſus: Ionice, κέκμικα: vnde participiū, κεκμηὼς, τοῦ κεκμηῶτος, τῷ κεκμηῶτι, laſſo, defeſſo: paenultima per ῶ, circumflexum, vt ὑποπεπτηκὼς, ῶτος, idq. per poeticam epēthesim: nā regulariter dicendum eſſet κεκμηότος, οτι: vt a κεκοτηὼς dicitur κεκοτηότος: vnde κεκοτηότα, iratum: & in duali κεκοτηότε, irati. A κάμνω (vt hoc obiter dicatur) aoriſtus ſecundus ἔκαμον, ſine augmento, κάμον, κάμες,

κάμε,

κάμε, & Homerice κάμμε, fecit, subiunctiuus κάμω, κάμῃς, κάμῃ, &, Ionice κάμῃσι: cum poetica reduplicatione, κεκάμω, ῃς, ῃ, laborauerim, is, it: infinitiuus, καμεῖν, laborasse, defecisse: participium, καμὼν, όντος, mortuus: καμόντες, mortui. aoristus secund. medius, ἐκαμόμην: tertia plural. ἐκάμοντο, struxerunt. (18) Plus quam perfect. ab εἶμι. sic ἐπέξῃμεν ab ἐπέξειμι, erumpo, irruo: quod componitur e praepositionibus ἐπὶ, ἐξ, & verbo εἶμι: sic a διά & ἐξ, διέξειμι, enarro: vnde etiam in plus quam perfect. διεξῄειμεν, & syncope διεξῆμεν, enarrabamus: eodem modo προσῆμεν, quod ponitur in contextu, a πρόσειμι, accedo: atque ἐξῆτε, ab ἔξειμι, exeo. ᾔαμεν uero est perfecti med. ab eodem εἶμι, sic ἀπῆμεν, ab ἄπειμι, abeo, proficiscor. (19) Est aoristi primi, ab ἀνίημι, remitto, quod componitur ab ἀνὰ, re, & ἵημι, mitto: cuius aorist. prim. ἧκα. (20) Plus quam perfectum Atticum, ab εἴδω, vt suo loco dicetur. (21) In ᾖσμεν, & ᾖστε, δ, mutatum fuit in σ, sed in ᾖσαν syncopatur. (22) Pro ἵσαμεν, ab ἵσημι. (23) Hinc cum ἀνὰ, ἀνέσαν, surrexerunt. Sic a κτῆμι, τὸ κτάομαι, possideo, aoristus secundus, ἔκτην: tertia plural. ἔκτησαν, syncope ἔκταν, & rursus, deposito augmento, per aphaeresim κτὰν, possederūt. sic ἔβαν, & βὰν. Ab ἔκτην, cuius hic meminimus, subiunctiuus κτῶ, &, Ionice, κτέω: vnde prima pl. κτέωμεν, possideamus. ἑστάκεισαν autem, spiritu aspero, est plus quam perfectum actiuum ab ἵστημι: ἔστασαν vero, siue ἔστησαν, spiritu tenui, est aoristi secun. Augmentum quippe e consonātibus praepositum semper laeuigatur, nisi in perfecto & plus quam perfect. verbi ἵστημι. (24) De hoc
uide

vide in βαίνω. (25) Perfectum medium ab ἑστήκω, vel actiuum ab ἵστημι. sic ἀφέστατε, pro ἀφεστήκατε, ab ἀφίστημι, abscedo. (26) Imperfectum a λόω, lauo. videtur tamen fieri a λοέω, verbo poetico: imperfect. ἐλόεον, ἐλόουν, &, Dorice, ἐλόυεν laudabam. prima plur. ἐλοέομεν, ἐλοοῦμεν, & rursus, οῦ in ου contractis, ἐλοῦμεν. eodẽ modo, in praesenti passiui, λοέομαι, λοοῦμαι, et rursus, altera facta cõtractione, λοῦμαι, lauor. infinitiuus uero est λοῦσθαι, pro λούεσθαι, per syncopen. Ab hoc eodem poetico λοέω fit participium aoristi primi medij λοεσσάμενος, geminato σ, id est, lotus. (27) Praeteritum medium Atticum, habens significationem praesentis, ab εἴκω. (28) Vide in δείδω. Hoc quoque, vt ἔοικα, habet significationem praesentis, quamuis voce sit praeteriti temporis: quod & multis alijs praeteritis medijs accidit. Hic notandum, in ἔοιγμεν, & δέδοιγμεν, poni γ pro κ, propter μ sequens. nam μ non facile ponitur post κ. (29) Potes tamen & his adijcere sequẽtia: ἀγνήκαμες, ignorauimus, pro ἠγνοήκαμεν: vbi non solum facta est syncope, sed & augmentum quoque reiectum est: & ν finale Dorice mutatum est in ς. ducitur ab ἀγνοέω: futurum, ἀγνοήσω: perfectum, ἠγνόηκα: prima pluralis, ἠγνοήκαμεν, pro qua ἀγνήκαμες. ἀγρόμενος, congregatus, collectus, pro ἀγειρόμενος: participium praesens passiuum, ab ἀγείρω, congrego. ἀδηκότες, &, poetice, geminato δ, ἀδδηκότες, labore confecti, pro ἀηδηκότες: atque ἀηδηκότες, pro ἠηδηκότες, reiecto augmento: est participium perfectum actiuum, ab ἀηδέω, μ. ήσω, laboro. aegre fero. ἀνάχμενος, anxius, acuta antepaenultima, pro ἀναχήμενος, participium praesens passiuum ab

ἀκάχημαι, tristor: ἀκαχμένος vero paenacute, est acutus, per syncopen quoque ἀκαχημένος, participium perfecti passiui sine augmento, ab ἀκαχέω, acuo. ἅλμενος, pro ἁλλόμενος, exsiliens, qui mutatur: participium praesens ab ἅλλομαι, salio: compositum cum ἐπὶ, ἐπάλμενος, insiliens, pro ἐφαλλόμενος, Ionice posito π pro φ, pag. 23. rursus cum ἀνὰ, ἀνεπάλμενος, exsiliens. Ab ἅλλομαι aoristus secundus medius, ἡλόμην, ἥλου, ἥλετο, & , poetice, siue Ionice, sine augmento, ἅλετο, syncope ἅλτο, saltauit, exsilijt: Aeolico more, notatur spiritu tenui, vt ettiam nonnumquam ἄλμενος. Quibusdam magis placet, vt ἆλτο sit plus quam perfectum passiuum ab eodem ἅλλομαι: cuius perfectum ἧλμαι: plus quam perfectum, ἥλμην, ἧλσο, ἧλτο, &, Dorice, mutato η in α longum, &, Aeolice, mutato spiritu, ἄλμην, ἆλσο, ἆλτο, irrueram, as, at: hinc cum ἐπὶ, ἔπαλτο, insiliebat: & rursus cum ἀνὰ, ἀνέπαλτο, saliebat, mouebatur: cum ἐς, ἐσᾶλτο, insilierat. ἄνων pro ἀνύων: expediens: participium praesens verbi ἀνύω. ἀπειλήτην, minati estis vos duo, pro ἠπειλησάτην, detracto quoque augmento ab ἠπείλησα, ας, εν, aoristo primo verbi ἀπειλέω, ῶ, ήσω. sic στεῦτο, firmabat, dicebat, pro ἐστεύετο: & praesens στεῦται, firmat, profitetur, pro στεύεται, a στεύομαι. ἀπουράμενος, ablatus, priuatus, pro ἀπουρησάμενος: participium aoristus prim. medij ab ἀπουρίζω, pro ἀφορίζω, quod est extermino, alieno: vbi π pro φ Ionice positum est, pag. 23. & ad ο aduocatum est υ, vt fieret ου, vt νοῦσος, pro νόσος, morbus. sic participium actiuum eiusdem temporis ἀπούρας, pro ἀπουρίσας, auferas, praeripiens, priuans.

priuans. ἅρμενος, pro ἀρόμενος, congruus: participium praesens passiuum ab ἄρω, apto, congruo. ἄρχμενος, subditus, pro ἀρχόμενος, ab ἄρχομαι, sub imperio sum: item incipio: unde ὤρχμενος, pro ὁ ἀρχόμενος, incipient, facta contractione ο & α, in ω, vel mutatione τοῦ α in ω, ὤριςος pro ἄριςος, optimus: ἑωυτὸν, pro ἑαυτὸν, seipsum: quod Ionum est proprium. βαίνω, eo, perfect. βέβηκα, a βῆμι, siue βάω, Ionice βέβαα, prima pluralis βεβάαμεν, syncope βέβαμεν, iuimus, antepaenultimam acuit. perfectum infinitiui, βεβαέναι, Attice, & Dorice, βεβαέμεναι, Ionice βεβάεμεν, & syncope βεβάμεν, iuisse, acuta paenultima. δέγμενος, pro δεχόμενος, accipiens, a δέχομαι, accipio, ubi χ migrat in γ, propter μ sequens. nam μ non facile sequitur mutam χ. e δέγμενος, cum praepositione Dorica ποτὶ pro πρὸς, ποτιδέγμενος, pro προσδεχόμενος, exspectans. ἔργετο, excitabatur, est imperfectum passiuum sine augmento ab ἐγείρομαι, quod & per syncopen ἔργομαι, excitor: unde & participium ἐργόμενος, pro ἐγειρόμενος, excitatus. ab ἔργετο, cum ἐπὶ, ἐπέργετο, expergefiebat. ἐγρήγορθαι, suscitatum esse, pro ἐγρηγορέναι: pleonasmo τοῦ θ: est perfectum infinitiui medij a γρηγορέω: perfectum medium, ἐγρήγορα. Ab εἴκω, id est, assimilor, similis sum: imperfectum, & aoristus secundus, εἶκον: tertia persona dualis, εἰκέτην, syncope, εἴκτην, &, soluta diphthongo, ἐΐκτην, similes erant. sic ἐΐκτο, videbatur, pro εἴκετο, in imperfecto passiuo, vel aoristo secundo medio, ἔπλε, erat, pro ἔπελε: remoto augmento, dicitur πέλω, sum, fio: pro ἔπελε, remoto augmento, dicitur πέλεν, &, Ionice,

πέλεσκεν, erat. imperfectum passiuum ἐπελόμην, ἐπέλου, &, Ionice, ἐπέλεο, syncope ἔπλου, & ἔπλεο, atque Dorice ἔπλευ, eras: tertia persona ἐπέλετο, syncope, ἔπλετο, &, detracto augmento, πλέτο, erat, fiebat, a πέλομαι, πέλῃ, πέλεται. ἔσθοντες, edentes, pro ἐσθίοντες, participiũ praesens ab ἐσθίω, edo. ἤνον, perficiebam, pro ἤνυον: imperfectum est ab ὀνύω. θῆσαι, lactasse, pro θηλάσαι, est aoristus primus infiniti actiui a θηλάζω, μ. άσω. κένσαι, stimula, pro κέντησαι, a κεντίζω, stimulo, pungo: vel pro κέντησαι, a κεντέω, siue κεντάω, μ. ήσω. est aoristus primus imperatiui medij: κιχήτην, cepistis vos duo, pro ἐκιφησάτην, aoristus est primus act. a κιχέω, μ. ήσω, inuenio, consequor. κεκορυθμένος, pro κεκορυθημένος, armatus: est participium perfecti passiui a κορυθέω, μ. ήσω, armo. λελακὼς, λελακυῖα, vociferans, pro λελαληκὼς, υῖα: est partic. perfec. actiuum a λαλέω, loquor, garrio. dicitur etiam λεληκὼς pro eodẽ, & praeteritum λέληκα, locutus sum. λελακὼς potest censeri participium medium a λάκω, resono, clamo, do oraculum. vnde perfectum medium, λέλακα, λέλακας, vnde & aoristus secundus, ἔλακον, ἔλακες ἔλακε: νένοται, excogitatus est, pro νενόηται, tertia perfecti passiui, a νοέω, excogito. at tertia sing. plus quam perfecti ἐνενῆτο, pro ἐνενόητο, cogitarat, & tertia plur. ἐνενῶντο, cogitauerant, pro ἐνενῆντο, verso η in ω, &, facta syncope, ex ἐνενόηντο. ὡμωφῆναι, similem factum fuisse, pro ὁμοιωθῆναι, est aoristus primus infinitiui pass. ab ὁμοιοόομαι, μ. ώσομαι, similis sũ. ὀσφρόμενος, qui odoratur, pro ὀσφραινόμενος: participium est praesens pass. ab ὀσφραίνω, est etiam aoristi secundi medij ab ὀσφρέω ῶ: aoristus secundus, ὤσφρον. medius, ὠσφρόμην:

μην: unde participium, ὀσφρόμενος: inuenitur enim ὀσφρέω, unde futurum medium, ὀσφρήσομαι, ὀσφρήσῃ, ὀσφρήσεται, sentiam, es, &: παρέθρισαν, praeciderunt, pro παρεθέρισαν, aoristus primus indicatiui a παραθερίζω, μ. ήσω. Απαρατόω, termino, definio, μ. ώσω: π. ωκα, pass. πεπεράτομαι, πεπεράτωσαι, πεπεράτωται syncope πέπρωται, futurum est, fato decretum est: participium, πεπρωμένος, pro πεπερατωμένος, fato destinatus: ἡ πεπρωμένη, & τὸ πεπρωμένον, fatum. περιπλόμενος, perfectus, reuolutus, qui fit circulo, pro περιπελόμενος. participiū est praesens pass. a περιπέλομαι. πέφνεν, interemit, pro ἐπέφονε, detracto augmento, aoristus secundus a φονέω hinc participiū πέφνων, πέφνουσαν, πέφνον, pro πεφνὼν, πεφνοῦσα, πεφνὸν, retracto. s. augmēto ob syncopen: nisi mauis esse praesens a verbo poetico πέφνω, occido. πεφυζότες, fugientes, cum metu, trepidantes, fugitiui, pro πεφυζηκότες, participium perfectum a φυζέω inusitato. τετίμενος, honoratus, pro τετιμημένος, retracto accentu ob syncopen: est participium perfectum passiuum a τιμάω, μ. ήσω, honoro: τέτρηγα, turbatus sum, pro τετάραγα, Ionice verso α in η. est perfectum medium a ταράττω, μ. ξω, a τέτρηγα, plus quam perfectum ἐτετρήγειν, et, detracto. ε, τετρήγειν, turbatus eram. In participium quoque perfecto actiuo feminino dicitur eodem modo τετρηχυῖα turbata, exaspe- rata, pro τεταραχυῖα. ὥρμενος, concitatus, pro ὡρμημένος, participium perfectum passiuum, retracto accentu, ob syncopen, ab ὁρμάομαι.

(1) Διδάσκω, doceo. Futurum (2) διδάξω, Aoristus, ἐδίδαξα, a διδάχω.

(3) Διδράσκω, *fugio*. Futurum διδράσω, a διδράω. sic ἀποδιδράσκω, *aufugio*: διαδιδράσκω, *diffugio*, *dilabor*, aoristus sec. διέδραν, (4) ἀπέδραν. fugi, pro διέδρην, ab ἀπόδρημι, *aufugio*: διάδρημι, *diffugio*, sed α pro η, ut (5) ἔστασαν, pro ἔστησαν. Participium, (6) ἀποδράς, ἀποδράντος: at (7) ἀπέδραν, διέδραν, fugerunt, syncope, pro ἀπέδρησαν, διέδρησαν]. Infinit. (8) δρᾶναι, praesens.

(1) Διδάσκω, veluti & reliqua in σκω, deriuatum est: ducitur autem non a διδάχω, sed a δαιω, siue δάω, vnde, interpositis litteris σκ, fit δάσκω, & cum reduplicatione διδάσκω. (2) Hinc medium, διδάξομαι, docebo. & aoristus primus medius, ἐδιδαξάμην, docui: in optatiuo, διδαξαίμιν, docuerim.

(3) Διδράσκω, fit a δράω, cum reduplicatione, quam in futuro contra aliorum analogiam seruat, διδράσκω: vnde ἀποδιδράσω, aufugiam: tamen tamquam a δράσω, dicimus in aoristo primo ἔδρασα. &, syncope, ἔδρα, cucurri: cum ἀπὸ, ἀπέδρα. aufugi: & tamquam a δρήσω, quod fiat a primitiuo δράω, cũ διά, dicitur in futuro medio διαδρήσομαι, tertia plurai. διαδρήσονται, diffugient, dilabentur. hinc etiã aor. pri. med. διεδρησάμην, vnde subiũctiuus διαδρήσωμαι, διαδρήσῃ, διαδρήσηται, aufugedo, is, it. (4) Hinc in prima plur. ἀπέδραμεν, aufugimus. (5) De hoc paullo ante. (6) Hic διαδράς, qui perfugit, dilapsus. (7) Sic simplex ἔδραν, fugerunt, pro ἔδρησαν, vel ἔδρασαν, a δρῆμι: aoristus secundus, ἔδραν, ἔδρας, ἔδρα: ἔδραδμεν, ἔδρατε, ἔδραν, pro ἔδρην, ης, η. &c. optatiuus,

uus, δραίην, ut ϛαίην. (8) Cū διὰ, διαδράναι, aufigere.
Δαΐω, trisyllabum, vel δαίω disyllabum, conr.iuor, di-
uido, scio, comburo: futurum, δαίσω, a δαίω, & δαήσω,
quasi a δαέω. a δαίσω aoristus primus, ἔδαισα: medius,
ἐδαισάμην: subiunctiuus, δαίσωμαι, δαίσῃ, comedam, as.
infinitiuus, δαίσασθαι, epulari: participium, δαισάμενος,
epulatus. a δαήσω vero fit perfectum, δεδάηκα, noui, unde
participium, δεδαηκὼς, doctus, &, Ionice, detracto κ, &
correpta paenultima, δέδαα. tertia pluralis, δεδάασι,
norunt: participium, δεδαὼς, ότος, et, poetica productione
ῶτος, doctus: in duali, δεδαῶτε, docti. Perfectum passi-
uum, δεδάημαι, noui: infinitiuus, δεδαῆσθαι, nosse: & par-
ticipium, δεδαημένος, doctus. dicitur etiam in perfecto pas
siui, δέδαιμαι, a δαίω: unde tertia pluralis Ionica, δε-
δαίαται, pro δέδανται, diuisi sunt: atque etiam δέδασμαι,
diuisus sum, ab inusitato δάζω: hinc in tertia persona,
δέδαται, distributum est. ab eodem δάζω, aoristu: primus
medius, ἐδασάμην, ἐδάσατο, &, poetice, δασάσκετο, diui-
sit: tertia pluralis sine augmento, & geminato σ, δάσσαν-
το, partiti sunt. in subiunctiuo, δάσηται, disterpserit: infini
tiuus, δάσασθαι, diuisisse: participtum, δασάμενος, distin-
guens, qui partitus est. Aoristus secundus, ἐδάην, didici,
cognoui: infinitiuus, δαῆναι, &, Dorice, δαήμεναι, didi-
cisse, a δέημι. est & alius aoristus secundus poeticus, si-
ue Ionicus, δέδαον pro ἔδαον, a δαίω. Huius per-
fectum medium, δέδηα, δέδηας, δέδηε, combussi,
isti, it: plus quam perfectum, ἐδεδήειν: &, sine ε, δε-
δήειν, δεδήεις, δεδήει, inflammabar, aris, atur: hinc
cum ἀμφὶ, ἀμφιδεδήει, circumspargebatur. A δαίω:

 αι in

αι in η conuerso, sunt, qui putent fieri δήω, *inuenio. unde* δήομεν, δήετε, *inuenimus, itis. alij non subscribunt* ι, *& malunt esse futurum a* δέω.

Ε'γῷδα, pro ἐγὼ (1) οἶδα, *ego noui*: ut ἐγῷμαι pro ἐγὼ (2) οἶμαι, *ego puto*, per crasim.

(3) Ἔδω, *edo*. (4) Praeteritum Atticum ἔδηκα, pleomasmo (5) ἐδήδοκα. Praeteritum medium, (5) ἔδηδα. Futurum secundum medium, (6) ἔδομαι, pro ἐδοῦμαι, ut (6) φάγομαι, πίομαι, *edam, bibam*.

Εἴδω, *scio*. Futurum, (7) εἴσομαι, uel (8) ἴσομαι, remoto ε. Praeteritum medium, (9) οἶδα. sed futurum εἰδήσω, ab εἰδέω. Praeteritum, εἴδηκα. Plus quam perfectum, εἰδήκειν, syncope, εἶδα, εἶδον. Infinitiuus, εἰδέναι. Participium, εἰδώς. Plus quam perfectum, εἴδειν, (10) Attice ἤδειν, ει in η. (11) Aoristus secundus, εἶδον, *noui*, poetice ἴδον, *vidi*, sine ε: id quod in reliquis perdurat: ἴδε, ἴδοιμι, ἐὰν ἴδω, (12) ἰδεῖν. Participium, ἰδών. Optatiui praesens, (13) εἰδείην ab εἴδημι.

(14) Εἰπὸ, pro εἰπὲ, *dic*, Aoristus secundus. (15) Syracusio more, ον pro ε. Ad (16) εἶποο, εἰπάτω, primus ut τύψον:

(1) *Vide in* εἴδω. (2) *Quaere in* οἴομαι. (3) *Huius infinitiuus*, ἔδειν, *Dorice, & Attice* ἐδέμεναι, *& syncope*, ἔδμε-

ἔδμεναι,comedere.(4)Vide ſupra.(5) Ab ἐδήδοκα,participium ἐδηδοκώς,& ab ἔδηδα,ἐδηδώς,qui comedit.(6) Vide ſupra.(7) Secunda perſona,εἴση, & Ionice εἴσεαι. Huius futurum actiuum, eſt, εἴσω, uel ἴσω, ſciam, unde praeſens,εἴσκω & ἴσκω : imperfectum, ἴσκον, ἴσκες, ἴσκε, ſciebam,as,at. A futuro,εἴσω,aoriſtus primus,εἶσα:medius,εἰσάμην,& poetice ἐεισάμην,aſſimulatus ſum:optatiuus,εἰσαίμην:tertia perſona,εἴσαιτο,uiſum eſſet,placuiſſet: participium,εἰσάμενος,& poetice ἐεισάμενος,aſſimilatus. (8)Hinc participium ἰσόμενος,ſciturus. (9) Augmentum non recepit, ſed ει mutatum fuit in οι,ut,in πέποιθα, a πείθω. Ab οἶδα,οἶδας, οἶδε, pluralis οἴδαμεν, οἴδατε, οἴδασι,nouimus,noſtis,norunt (10) Vide ſupra. Sumitur ἤδειν, pro ἤδεσαν ſiue ἤδεισαν, ſciebant. ſic ἦν, pro ἦσαν,erant. Secunda perſona,ἤδεις, Aeolice ἤδεισθα, & ſyncope ἦσθα,noueras. Pro tertia perſona ἤδει, Nonnus dixit ἤιδε,ſciebat,nouerat:& Homerus,ἠείδει. In tertia duali,ἠδείτην,ſyncope ἤστην. ſciuerant illi. duo : ubi δ mutatū eſt in σ, vt in plurali, ἤδμεν,ἦσμεν,ἤδειτε,ἦστε.(11) Poetae quoque in futuro primo,pro εἰδήσω,dicunt ἰδήσω, ſine ε,& Dorice ἰδησῶ,ultima circumflexa:de huiuſmodi Doriſmo uide infra in πίπτω. Atque Plutarchus dixit in tertia plurali praeſentis paſſiui ἴδονται, uidentur, per ι, modo codex mendo careat. Ab ἴδον,ἴδες,fit tertia Ionica ἴδεσκε,pro ἴδε, uidit. Huius aoriſtus ſecundus medius ἰδόμην,ου,ετο:imperatiuus ἰδοῦ: at ἰδού.ecce,aduerbium:optatiuus ἰδοίμην,οιο,οιτο:tertia plural. ἴδοιντο, & Ionice ἰδοίατο,uiſi fuiſſent:infinitiuus ἰδέσθαι. (12) Ἰδεῖν dialectis ualde uariat, Dorice ἰδεῖν, Aeolice & Dorice ἰδῆν,

Ionice

Ionice ἰδέειν, *& rursus Dorice, & Attice*, ἴδεμεν, *Ionice* ἰδέμεναι, *& syncope* ἴδμεναι, ἴδμεν, *uidisse, scire. Ab* ἰδεῖν, *cum* σύν, συνιδεῖν, *cognoscere, uidere: & participium* συνιδών, *simul intuens:* συνιδόντες, *cognoscentes: atoptatiuus*, συνίδοιμι, συνίδοις, συνίδοι, *intelligam, intelligas, intelligat.* (13) *Ut* τιθείην, *& subiunctiuus* εἰδῶ, *cognoscam, uideam, ut* τιθῶ. *at* εἴδω, εἴδης, (*unde & in prima plur.* εἴδωμεν *pro* εἴδομεν, *sciamus*) *est aoristus secundus ab* εἶδον. (14) *Ab inusitato* ἔπω, *quod sumit augmentum per* ει, *atque illud seruat in utroque aoristo per omnes modos.* (15) *Nam Syracusani, qui & Dores, aoristum secundum imperatiui actiui, primo aoristo eiusdem modi similem terminationẽ faciunt: ut* θίγον, *pro* θίγε, *tange, a* θίγω, *tango: sic* τύπον, *pro* τύπε. (16) *Ceterum* εἰπὲ, *&* εἰπὸν, *habent accentum in ultima, cum* τύπε, *&* τύπον, *habeant in paenultima.*

Ε᾿κέκραξα, *clamaui*, aoristus primus a κεκράγω, *clamo.* quandoque (1) praeteritum fit praesens, a (2) κράζω, *uociferor*, praeteritum medium, κέκραγα: inde κεκράγω. Futurum (3) κεκράξω. Aoristus, ἐκέκραξα. Α πείθω, *persuadeo, confido*, praeter mediũ (4) πέποιθα: unde (5) circumflexum πεποιθέω, θῶ, *confido*: a quo uerbale πεποίθησις, *confidentia, fiducia*. Γρηγορέω, *uigilo.* Praeteritum medium, (6) ἐγρήγορα: unde praesens, ἐγρηγορῶ, *uigilo.*

Ε῎σομαι, *interrogo.* Futurum, ἐρήσομαι, ab ἐρέομαι. Aoristus secundus medius, ἠρόμην. nam εἰρόμην fit ab (7) εἴρομαι, *interrogo.*

(8) Εὐ-

(8) Εὑρίσκω, *inuenio*. Futurum, εὑρήσω, ab εὑρέω. Aoristus primus passiuus, εὑρέθην.

(1) Id est, A praeterito medio formatur praesens, significans idem, quod primitiuum. Sic ab ἄρω, apto, congruo, praeteritum medium, ἦρα, &, Attice, duabus prioribus praesentis litteris praefixis, ἄρηρα, ἄρηρας, ἄρηρεν: unde praesens, ἀρήρομαι, idem, quod ἄρω. A perfecto medio ἄρηρα, ducitur plus quam perfectum, ἀρήρειν, ἀρήρεις, ἀρήρει, &, cum altero augmento, ἠρήρειν, εις, ει, compegeram, accommodaueram, accommodaueras, accommodauerat. participium, ἀραρὼς, ότος, &, sine augmento, seruata tamen reduplicatione, ἀραρὼς, ότος, congruens, compactus: sic & in subiunctiuo. ἀράρω, ἀράρῃς, ἀράρῃ, congruero, is, it: pro ἀρήρω, ῃς, ῃ: atque in indicatiuo, ἄραρα, ας, ε, pro ἄρηρα, me accommodaui, placui, isti, it. A θάλλω, uiresco, floreo, praeteritum medium τέθηλα, dicitur & τέθαλα, unde participium τεθαλὼς, τεθαλυῖα, florens, germinans. Ceterum e τέθηλα, & transpositis litteris τήλεθα, fit praesens τηλεθάω, τηλεθάεις, τηλεθάει, idem, quod θάλλω: hinc participium, τηλεθάων, οντος, ἡ τηλεθάουσα, crasi τηλεθῶσα, & poetice τηλεθόωσα, ut ἀντίωσα. Rursus e τηλεθάω fit barytonum τηλέθω, τὸ θάλλω. A ῥιγέω ῶ, timeo, algeo, exhorreo, futurum ῥιγήσω: aoristus primus, ἐῤῥίγησα, ἐῤῥίγησας, ἐῤῥίγησε. sine augmento, ῥίγησεν, obstupui: perfectum, ἐῤῥίγηκα: unde medium, ἔῤῥιγα, rigui: a quo praesens, ἐῤῥίγω τὸ ῥιγέω: subiunctiuus, ἐῤῥίγω, ἐῤῥίγῃς, ἐῤῥίγῃ & Ionice ῥίγησι, timeat: participium, ἐῤῥίγων, οντος, οντι. (2) Huius futurum κράξω: aori-

aoristus primus, ἔκραξα. In praeterito medio reperitur etiam ἔκραγα, pro κέκραγα, clamaui, ut ἐβλάκωμαι, & βεβλάκωμαι. Cur praeteriti medij characteristica sit γ, habes supra. sic aoristi secundi ἔκραγον, (3) Medium, κεκράξονται, clamabunt. potest tamen censeri paullo post futurum a κράζω, μ. ξω. (4) Ionice dicitur πεποίθεα. plus quam perfectum, ἐπεποίθειν, ἐπεποίθεις, ab huius prima plurali ἐπεποίθειμεν, sunt, qui, per syncopen, ducant ἐπέπιθμεν, Iliad. β. sed paenultima esset οι: alij ab aoristo secundo ἔπιθον, quod, Ionica reduplicatione, est πέπιθον, cui praeponunt aliud augmentum: sed hoc fieri non solet: quare malim compositum dicere ex ἐπί, & prima plura. aoristi secundi ἐπίθομεν cum syncope τοῦ ο. inuenitur compositum ἐπιπείθω: unde, in imperatiuo passiuo, ἐπιπείθεο, pare, Ion. pro ἐπιπείθου, uel pro simplici πείθου: &, in subiunctiuo, ἐπιπείθηται. pro πείθηται, pareat, audiens sit. Dicitur tamen in aoristo secundo, πέπιθον Ionice, pro ἔπιθον: unde optatiuus πεπίθοιμι, οις, οι. prima pluralis πεπίθοιμεν, suasissemus: hinc quoque aliud uerbum, utpote πεπιθέω, cuius futurum πεπιθήσω, persuadebo. Ab aoristo secundo, ἐπιθόμην, medius, ἐπιθόμην. optatiuus, πιθοίμην, οιο, οιτο. tertia pluralis Ionica, πιθοίατο, credant, pro πίθοιντο, subiunctiuus, πίθωμαι, πίθη, & Ionice, πίθηαι, persuasus sit. (5) Atque barytonum πεποίθω. prima pluralis, πεποίθομεν, confidimus. (6) Plus quam perfectum, ἐγρηγόρειν, aliud augmentum non accipit. Participium, ἐγρηγορὼς, ὅτος. &, deposito augmento, γρηγορὼς, uigilans. (7) Huius secunda persona εἴρη, &, Ionice, εἴρεαι, interrogas: in imperfecto, εἰρόμην, εἴρου, Ionice εἴρεο, interrogabas,

bas.&,interroga,in imperatiuo.ſic, ab ἐρέομαι, *imperatiuus Ionicus*, ἔρεο, *&,producta paenultima*, ἔρειο, *interroga.*(8) *A futuro* εὑρήσω, *perfectum* εὕρηκα, *& Attice*, ηὕρηκα. *aoriſtus ſecundus* εὗρον, *infinitiuus* εὑρεῖν, *Dorice, & Attice* εὑρέμεναι, *inueniſſe. aoriſtus ſecundus medius*, εὑρόμην, *nactus ſum:optatiuus* εὑροίμην, εὕροιο, εὕροιτο. *ſubiunctiuus*, εὕρωμαι, εὕρῃ, εὕρηται. *infinitiuus* εὑρέσθαι, *participium*, εὑρόμενος, *nactus,aſſecutus,qui reperit.*

(1) Ἔχω, *habeo*. Futurum, (2) ἕξω, per ἑ adſpiratum. Praeteritum, ἔσχηκα, (3) Aoriſtus ſecūdus, ἔσχον, a σχέω. Imperatiuus σχές, (4) ἐπίσχες, *exſpecta,differ:* (5) πρόσχες, *intende,praeoccupa*, a σχῆμι, ut σπές, *dic,uel ſequere*, a σπῆμι: (6) φρές, *fer*, a φρῆμι, ad morem (7) θές, a τίθημι, Aoriſtus ſecundus medius, (8) ἐσχόμην, (9) ἀνεσχόμην, *toleraui*. Imperatiuus (10) σχοῦ, (11) ἀπόσχου, *abſtine*. at (12) ἰσχόμην, *me reprimebam, ſeu repreſſi*, ab ἴσχω, *habeo,teneo*. Verbale, ἄσχετος, *intolerabilis*, a σχῆμι. Praeteritum paſsiuum, ἔσχεμαι, tertia perſona ἔσχεται, σχετός, ἄσχετος: ſic (13) uerbale σχέσις, *habitus*, ab eodem. Aoriſtus primus paſsiuus, (14) ἐσχέθην, ſimiliter ab ἔσχεται. ſic illi aoriſti, quos notauimus, εὑρέθην, ηὑρέθην ἐπῃνέθην, ἐῤῥέθην, regulariter deduci poſſunt a paſsiuo perfecto uerborum in μι. In ſumma, uerbalia, quae longam habent uocalem, proficiſcuntur a circumflexorum praeterito: contra, quae breuem, a uerbo in μι. nam huius praeteritum paſsiuum paenultimam breuiat: ut σχῆμα, *figura, forma*, ab ἔσχημαι: σχέσις, *habitus*, ab ἔσχεμαι. (5) ἅλωσις, *captiuitas*, ἁλωτός,

capti-

captiuus, ab ἥλωμαι, *captus sum*: δόσις, *datio* a (16) δέδομαι, *datus sum*: & ita in reliquis.

(17) Ἕω, induo, uel sedeo, augetur per ει. Praeteritum passiuum, εἷμαι. Plus quam perfectum, εἵμην. Participium, εἱμένος. Aoristus primus, εἷσα. Participium, ἕσας. Verbale, εἷμα εἵματος, *uestis*: augmentum seruat, unde ἱμάτιον, *uestimentum*, ablato ε (18) sic ἰστέον, *sciendum*, ab εἴδω, *scio*: (18) ἰτέον, *eundem*, ab εἶμι, *eo*.

(1) *Huius infinitiuus*, ἔχειν, *Attice, Dorice*, ἐχέμεναι, *Ionice* ἐχέμεν, *habere, regere. Imperfectum*, εἶχον: *augetur enim per* ει *sine augmento* ἔχον ες, εν, *agebam, uel agebant, as, at.* (2) *Et medium*, ἔξομαι *adhaerebo.* (3) *Hinc imperatiuus*, σχὲ, *habe*: ἐπίσχε, *mane, subsiste*: *subiunctiuus*, σχῶ: *prima pluralis*, σχῶμεν: *cum* κατὰ, κατάσχωμεν, *contineamus*: *infinitiuus*, σχεῖν, *Ionice*, σχέμεν, *obtinuisse*: *cum praepositione Aeolica*, ἀμπὶ, ἀμπισχεῖν, *induere, participium*, σχὼν, σχόντος, *occupans, potitus*, σχόντες, *tenentes.* A σχέω, *optatiui praesens*, σχέοιμι σχοῖμι, &, *Attice*, σχοίην, σχοίης σχοίη, *haberem, es, et.* A σχέω *quoque ducitur futurum* σχέσω: *unde medium*, σχήσομαι: *infinitiuus*, σχήσεσθαι, *assecuturũ esse. sic & cõposita, ut* ἀνασχέω, τὸ ἀνέχω, μ. ἀνασχήσω, ἀνασχήσεις, ἀνασχήσει, *tollã, es, et.* ἀποσχέω, μ. ἀποσχήσω, εις, ει, *separabo, bis, bit*, ἐπισχέω, μ. ἐπισχήσω, εις ει, *exspectabo, bis, bit*: *infinitiuus* ἐπισχήσειν, *repressurum esse.* (4) *Referendum ad* ἐπέχω, *siue ad* ἐπεχέω *hinc etiam infinitiuus*, ἐπισχεῖν, *exspectare*; & *participium*, ἐπισχὼν,

ἐπισχῶν, exſpectans: ἐπισχόντες, differentes. ab ἐπισχέω, in tertia ſingulari ſubiunctiui paſſiui ἐπισχένται, ἐπισχῆται, inhibeat. (5) Thema eſt προέχω, unde aoriſtus ſecundus, προέσχον, quaſi a προσχέω: medius: προεσχήμην; tertia plural. προέσχοντο, praetendebant: participium actiuum, προσχὼν, praeminens: at προσχών per duplex σ, appellens, uel qui appulit, a προσέχω: unde aoriſtus ſecundus, προσέσχον, προσέσχες, προσέσχεν, appuli, iſti, it, quaſi a προσχέω: quod componatur e πρὸς & χέω: tamen haec differentia paſſim confunditur, dum concurrit duplex σ ante χ. nam alterum abiicitur, ut incertum fiat, ad προέχω ne, an ad προσέχω, huiuſmodi tempus ſit referendum. (6) Quaere in φέρω. (7) Vide ſupra. (8) Optatiuus, σχοίμην, σχοῖο, σχοῖτο, continerem, es, et: tertia pluralis σχοῖντο, &, Ionice, σχοίατο, continerent: participium σχόμενος, captus, retentus. (9) Et, cum altero augmento, ἠνεσχόμην: Imperatiuus, ἀνάσχου, &, Ionice, ἀνάσχεο, fer patienter, patere: optatiuus, ἀνασχοίμην, ἀνάσχοιο, ἀνάσχοιτο, &, poetice, ἄνσχοιτο, tolleraret: participium, ἀνασχήμενος, tolerans, eleuans. Aoriſtus ſecundus actiuus, ἀνέσχον, extuli, uel extulerunt: participium, ἀνασχὼν, όντος, eleuans. Haec ſunt referenda ad ἀνέχω, & ἀνέχομαι, uel ad ἀνασχέω: reperitur etiam ἀνίσχω, eleuo, orior: unde in ſubiunctiuo, ἀνίσχωσι, eleuant: & participium ἀνίσχων οντος: ἀνίσχοντες, eleuantes. Imperatiuus paſſiuus, ἀνίσχου, et, Ionice. ἀνίσχεο, te continе. (10) Ionice, σχέο, tene. (11) In indicatiuo ἀπεσχόμην, me continui: ſubiunctiuus, ἀπόσχωμαι, abſtinuerim: participium, ἀποσχόμενος, ſe abſtinens: & aoriſtus actiuus, ἀπέσχον, ες, εν, abſtinui, iſti, it: infinitiuus, ἀποσχεῖν,

parti-

participium, ἀποχῶν, ab ἀπέχω, siue ἀποχέω, quod & ἀπίχω, abstineo. (12) Est imperfectum, uel aoristus secundus uocis mediae: hinc cum praepositione Aeolica ἀμπὶ, ἠμπιχόμην, induebar: augetur initio, ut ἠμπεχόμην, ab ἀμπέχομαι. Ab ἴσχομαι, imperatiuus ἴσχου, &, Ionice, ἴσχεο, continere. participium, ἰσχόμενος, se reprimens. (13) At aliud uerbale eiusdem formae, ἡ ἕξις, εως, habitus, ducitur tamquam ab εἶξαι, secunda persona perfecti passiui, formata ab ἔχω, cuius futurum ἕξω: perfectum εἶχα, (augetur per ει, & futuri spiritum seruat) passiuum, εἶγμαι, εἶξαι. sic a tertia εἶκτον, fit ἑκτέον, habendum est. cum ἀπὸ, ἀφεκτέον, abstinendum est ab, ἀπέχομαι, abstineo: cum ἐν, ἐνεκτέον, referendum est, ab ἐνέχω: uerum referri debet ad φέρω, quod sumit quaedam tempora ab ἐνέχω, ut suo loco dicetur. ab eadem tertia persona εἶκται, fit aoristus primus, ἔχθην: unde participium, ἐχθεὶς, ἐχθέντος, cum ἀνὰ, ἀνεχθέντος, attracti, retracti. (14) Cum ἀνὰ, ἠνεχέθην, sustinui, augetur in principio, & in medio, ut ἠνεχόμην, de quo paullo ante, numero 9. mentionem fecimus. (15) Vide supra. (16) Vide supra. (17) De hoc supra. (18) De ἰστέον & ἰτέον, uide infra, inter ea uerba, quae ab iota incipiunt.

Ἐλαύνω, impello, ago, abigo: futurum, ἐλάσω, abigam, ab ἐλάω: aoristus primus, ἤλασα, ἤλασας, ἤλασε, sine augmento, ἔλασα, ἔλασας, ἔλασεν, irrui, penetraui, isti, it. pro ἤλασεν, Ionice ἐλάσασκε, conturbauit, impulit. sic in imperfecto ἐλάασκον, ες, ε, ducebam, as, at, pro ἤλαυνον, ες, εν, ab ἐλαύνω, siue pro ἤλων, ἤλας, ἤλα, ab ἐλάω: unde & in tertia persona ἐλάει, ἐλᾷ, & poetice, ἐλάω, cursum

init:

init: sic & in infinitiuo ἐλάειν ἐλᾶν, et, poetice, ἐλάαν, incitare. sed redeamus ad aoristum primum, ἤλασα: tertia plural. ἤλασαν, sine augmento ἔλασαν, &, syncope, ἔλσαν, abegerunt: sic, in infinitiuo, ἔλσαι pro ἐλάσαι, &, pleonasmo τοῦ η, ἐέλσαι. dicitur & ἐλλάσαι, geminato λ, pro ἐλάσαι, abegisse, prolapsum esse: participium, ἐλάσας, ἔλσας, profectus. item, feriens: in subiunctiuo ἐλάσω, ἐλάσῃς, currum agitem, agites: aoristus primus medius, ἠλασάμην: infinitiuus, ἐλάσασθαι, abegisse: participium, ἐλασάμενος, & poetice, geminato σ ἐλασσάμενος, qui abegit. Perfectum, ἤλακα, Attice ἐλήλακα, expuli, abegi: plus quam perfectum, ἐληλάκειν, εις, ει, promoueram, as, at: tertia pluralis, ἐληλάκεισαν, & Attice ἐληλάκεσαν, eiecerant: part. ἐληλακὼς, qui peruenit. perfectum passiuum, ἤλαμαι, σαι, ται, non adsciscit σ (unde aoristus primus ἠλάθην, eiectus sum. & participium ἐλαθεὶς, transfixus) cum Attica reduplicatione ἐλήλαμαι ἐλήλασαι ἐλήλαται, ductus, seu immissus sum, es, est: participium ἐλαμένος, productus, inductus, submotus: plus quam perfectum, ἐληλάμην, ἐλήλασο, ἐλήλατο, immissus eram, eras, erat: & rursus, cum temporali augmento, ἠληλάμην, ἠλήλασο, ἠλήλατο: tertia pluralis ἠλήλαντο, discurrebant.

Ἔρχομαι, uenio, accedo, insto: futurum medium ἐλεύσομαι, ueniã: participiũ, ἐλευσόμενος, uenturus, ab ἐλεύθω. aoristus secundus, ἤλυθον, ἤλυθες, ἤλυθεν. & syncope, ἦλθον, ες, ε. cum ἀπὸ, ἀπῆλθον, pro quo Theocritus dixit ἀπῆνθον, abij, discessi. Infinitiuus ἐλθεῖν, uenisse, profectum esse, Dor. ἐλθὲν, Aeolice, & Dorice ἐλθῆν, Attice, & Dor. ἐλθέμεναι: participium, ἐλθὼν, gressus. Perfectum,

ἤλθηκα: *medium*, ἦλθα, *&*, *Attice*, ἐλήλυκα, ἐλήλυθα: *plus quam perfectum*, ἐληλύκειν, ἐληλύθειν.

(1) Ἦν δ' ἐγώ, inquam autem ego: ἦ δ' ὅς, inquit autem ille, dicta sunt, per aphaeresim, a φημί, pro quo ἠμί, *dico*: (2) ἔφην, ἔφης, ἔφη, & φῆν, φῆν, φῆ, unde ἦν, ἦς, ἦ, *dicebam, bas, bat, uel dixi, isti, it.*

Ἦσθα, pro ἦς, *eras, supra.*

Ἥσθην, laetatus sum: & (3) optat. ἡσθείην, aoristus primus, ab ἥδομαι, *laetor.*

Ὅς est articulus postpositiuus pro pronomine demonstratiuo; οὗτος, uel ἐκεῖνος (2) ἔφην, est imperfectũ, uel aoristus secundus, ut habes supra. reiecto augmento, Ionice dicitur φῆν, *&, per aphaeresim, siue abiectionem primae litterae*, φ, ἦν. (3) *Infinitiuus* ἡσθῆναι, *cum* ἐπί, ἐφησθῆναι, *laetari: participium* ἡσθείς, *oblectatus, gauisus.*

(1) Θάπτω, *sepelio*. Futurum, θάψω. Aoristus primus, ἔθαψα. Aoristus secundus passiuus, ἐτάφην a τάφω.

(2) Θέλω, uel (3) ἐθέλω, *uolo*, tempora sumit a (4) θελέω, uel ἐθελέω. Sunt autem plurima tum uerba, tum nomina, διπλολογούμενα, hoc est, quae dupliciter dici possunt, ὀρὸς, & ὀῤῥὸς, *serum lactis*: ἄτροφος, ἀτροφὴς, *non alens*: σταφὶς, ἀσταφὶς, *uua passa*: μικρὸς, σμικρὸς, *paruus*:

νυς: ἀσπαίρω, ἀσπαίρω, *trepido:* ἀδθηνῶ, ἀδθενῶ, *abundo.* (5) θρυλῶ, θρυλλῶ, *diuulgo:* ναυαγῶ, ναυηγῶ, *naufragor, naufragiũ facio:* στήκω, ἑστήκω, *permaneo.* (9) ἀλινδοῦμαι, καλινδοῦμαι, *uerto, uersor.* Multa praeterea sunt, uel barytona, uel circumflexa. (7) ῥίπτω, ῥιπτέω, *proijcio:* κύω, κυέω, *uterum fero:* (8) ἕλκω, ἑλκέω, *traho:* (9) εἰδέω, εἴδω, *scio.* (10) δόκω, unde δόξω, & δοκέω, *puto, censeo,* (11) τρύχω, & τρυχόω, *uexo:* unde τετρυχωμένος, *extenuatus.*

(2) Alia & barytona, & circumflexa, & in μι, εἴδω, εἰδέω, εἴδημι, *scio.* Alia in diuersis coniugationibus, (13) δυνάω, δυνάζω, *possum,* quorum omnium uarietas, legendis actoribus, est obseruanda.

(14) Θνήσκω, *morior.* Futurum, θανοῦμαι. Aoristus secundus, (15) ἔθανον, a θάνω, Praeteritum, (16) τέθνηκα, a θνάω, & Ionice τέθνεα, (17) ut βέβηκα, βέβαα, *iui.* Imperatiuus, (18) τέθναθι. Optatiuus (19) τεθναίμω. Infinitiuus, (20) τεθνάναι. Participium, τεθνάς, a τέθνημι, praesenti, (21) quod reduplicatur per ε, unde fit τεθνᾶσι tertia pluralis, ut (22) ἱστᾶσι. quamquam potest τεθνᾶσι praeteritum pro τεθνάασι. per crasim, ut etiam infinitiuus τεθνᾶναι per α circumflexum, pro τεθναέναι. Participium autem, τεθνεὼς, a θνέω, τέθνημι. (23) Praeteritum Boeoticum, τεθνεικα per ει, &, Ionice, τέθνεια, τεθνειὼς, & ablato ι, (24) τεθνεὼς, pro quo poetae (25) τεθνηὼς, *mortuus.*

(1) *Huius perfectũ passiuũ,* τέθαμμαι, τέθαψαι *participium,* τεθαμμένος *se, ultus: paullo post futurũ,* τεθάψομαι,

ψῃ ψεται, mox ſepeliar, eris, etur. (2) Huius ſubiunctiuus, θέλω, θέλῃς, θέλῃ, &, Dorice, λῶ, λῇς, λῇ: poterimus tamen haec deducere a λάω, in ſubiunctiuo, λάω, λάῃς, λάῃ, craſi λῶ, λᾶς, λᾶ, &, Dorice, λῶ λῇς, λῇ, uelim, is, it: ab eodem λάω, futurum λήσω, &, Dorice, λησῶ, aoriſtus primus ἔληα, pro ἔλησα, reiecta futuri conſonante. (3) In ſubiunctiuo, ἐθέλω, ἐθέλῃς, &, Aeolice, ἐθέλησθα, uelis. (1) Futurum θελήσω: Aoriſtus primus, θέλησας: participium, θελήσας, θελησασα, θελῆσαν uolens. Imperfecto, affimant non dicendum τεθεληκέναι, a θέλω, ſed ἠθεληκέναι ab ἐθελω, cuius futurum ἐθελήσω, ἐθελήσεις, cupiam, es. reperitur tamen a τεθέληκα, paſſiuum, τεθέλημαι, prima plur. τεθελήμεθα, uoluimus: aoriſtus primus ἐθελήθην: unde participium, θεληθεὶς, neutrū, θεληθέν, quod paruit. (5) Non raro, e dictionibus ſublatum offendes, ut Ἀχιλλεὺς, Ἀχιλεὺς: Achilles: genitiuus Ionicus, Ἀχιλῆος: θάλουσαν, florentem, pro θάλλουσαν, a θάλλω, floreo: ſic e principio, λείσρειν. εἴσρειν, libale: λαιψηρὸς, αἰψηρὸς, celer: & λαιψηρὰ, αἰψηρὰ celeriter. (6) Dicimus pro eodem κυλινδοῦμαι κυλίνδομαι, κυλίομαι & εἰλινδοῦμαι. Primae coniugationis circumflexorum ſunt ea uerba, quae hic a Clenardo recenſentur, finita in ῶ, & οῦμαι. (7) De his ſupra. (8) Vide ſupra. (9) De his infra. (19) Vide ſupra. (11) Inuenitur quoque τρύω in eadem ſignificatione, unde τετρυμένος, idem, quod τετρυχομένος. (12) Sic φέρω, φερέω, φέρημι, unde φέρησι, feri: βρίθω, βριθέω βρίθημι, unde βρίτισι, oneratur, fructu grauatur: ἀνέχω, ἀνεχέω, ἀνέχημι, unde ἀνέχησι, ſuſtinet. (13) Vide ſupra. (14) Quaere ſupra. (15) ſine augmento, θάνον, θάνες, θάνε: cum κατά,

κατα-

κατάθάνεν, & poetice, κάτθανε, mortuus est, obijt, optatiuus θανοιμι: subiunctiuus θάνω, θάνης, θάνη cum κατὰ, poetice κατθάνῃ, pro καταθάνη, moriatur: infinitiuus, θανεῖν, κατθανεῖν pro καταθανεῖν, mori: pro θανεῖν, Ionice, θανέειν: participium θανὼν, mortuus: futurum secundum, θανῶ, unde medium, θανοῦμαι, moriar: infinitiuus, θανεῖσθαι, & Ionice dialysi, θανέεσθαι, mori: participium, θανούμενος, θανουμένη, hinc κατθανουμένη, pro καταθανουμένη, moritura. (16) Plus quam perfectum ἐτεθνήκειν, obieram: participium, τεθνηκὼς, exstinctus. (17) De hoc & similibus supra. (18) Tertia persona τεθνάτω, interficiatur. (19) Tertia, τεθναίη, cum κατὰ, κατατεθναίη, moriatur: in plur. τεθναίημεν, τεθναίητε, τεθναίησαν, syncope τεθναῖμεν, τεθναῖτε, τεθναῖεν. (20) Dorice, τεθνάμεναι, &, Ionice, τεθνάμεν. (21) Vide supra. (22) De hoc supra. (23) Vide supra. (24) Huius obliqui per ω circumflexũ, τοῦ τεθνεῶτος, τῷ τεθνεῶτι τοῖς τεθνεῶσι & fem. ἡ τεθνεῶσα, τῆς τεθνεώσης: quare magis placet, ut sit dictum per epenthesim uocalis ε, pro contracto τεθνὼς, τοῦ τεθνῶτος, ab Ionico τεθναῶς, τεθναῶτος: ut γεγαὼς, γεγαῶτος, per epenthesim τοῦ α, pro contracto γεγὼς, γεγῶτος: & ἑστεὼς, ῶτος, epenthesi τοῦ ε, pro ἑστὼς, ῶτος. (25) Vide supra. el dic inesse poeticam ectasim.

Θοάω, incito, acuo: aoristus primus, ἐθόωσα, excitaui, acui: infinit. θοῶσαι, acuere, nitidũ reddere. quasi a θοόω, μ. ώσω.

(1) Ἴδμεν, pro ἴσμεν, scimus, more Dorico, ut ὀσμὴ, ὀδμὴ, odor, olfactus.

Ἱκνοῦμαι, *peruenio*. Futurum, (2) ἵξομαι. Aorist. secundus medius, (3) ἱκόμην ab ἵκομαι. Sic (4) ἀφικνοῦμαι, *uenio, peruenio*. Praeteritum passiuum, (5) ἄφιγμαι. Aoristus secundus medius, (6) ἀφικόμην.

(7) Ἵπταμαι, *uolo, as*. Futurum, (8) πτήσομεν. Aoristus secundus, ἔπτην, medius, (10) ἐπτάμην. Participium, πτάμενος, ἀποπτάμενος, *euolans*. Infinitiuus, (11) ἐπτάσθαι, &, α uerso in ε, dicitur (12) πτέσθαι, ἐπιπτέσθαι, *deuolasse*. Quamquã sunt quaedam, uel primae, uel secundae coniugationis, ut τέθνημι, *mortor*, a θνέω, uel θνάω: ita fuerit πτάσθαι, a πτάω, ἵπτημι: at πτέσθαι a πτέω, ἵπτημι. sic composita (13) ἀφίπταμαι, *euolo*: (14) καθίπταμαι, *deuolo*. Praet. pass. (15) πέπταμαι, uel ab ἵπτημι, uel a πτῆμι. multa enim nunc reduplicatione sunt affecta, nunc carent: πτῆμι, ἵπτημι: (16) τλῆμι, τέτλημι, *tolero*: & consimilia.

(17) Ἰστέον, sciendum ab εἴδω, *scio*. Peaeteritum passiuum, εἶσμαι, εἶσαι, εἶσαι, uerbale εἰστέων: at ἰστέων dicitur, reiecto ε, ut (18) ἱμάτιον, *uestimentum*, sine diphthongo, cum tamen fiat ab εἷμα, εἵματος, *uestis*.

(18) Ἰτέον, & pleonasmo, ἰτητέον, *eundum*, ab εἶμι, uado. Praeteritum actiuum esset, εἶκα: passiuum εἶμαι, εἶσαι, εἶται, unde εἰτέον, &, ε sublato, ἰτέον, ut fit in ἰστέον, & ἰσός. Contra fit in θέμα, θέσις, *positio*: ἄφεσις, *remissio*: & huiusmodi. siquidem factum est θέμα a praeterito passiuo τέθειμαι, unde regulariter deduceretur, θεῖμα: sed dicitur θέμα, reiecta subiunctiua. aut ha-

habenda est ratio legitimi praeteriti, neglectis Boeotis: quo modo diceremus, τίθημι: perfectum, τέθηκα: passiuum, τέθεμαι, corripiendo paenultimam, unde θέμα, θέσις, & ἵημι, *mitto*: perfectum, ἧκα passiuum, ἕμαι, ἄφεμαι, *dimissus sum*: unde ἄφεσις, & ita in ceteris.

(1) De hoc quoque, infra. (2) Compositum ἀπὸ, ἀφίξομαι, *perueniam: tertia pluralis,* ἵξονται, ἀφίξονται. *pro* ἵξονται, *legitur* ἵσονται, *ibunt*, ξ *in* σ *mutato. A futuro* ἵξομαι, *fit praesens* ἵξω. *Imperfectum*, ἷξον, *quo Boeoti utuntur pro* ἷκον, *iuerunt, uenerunt: alij malunt esse ipsum,* ἷκον, κ *in* ξ, *Boeotice mutato: sic* εἴξασι, *non pro* εἶξαν, *ut quidam uolunt, sed pro* εἴκασι, *similes sunt: praeteritum ab* εἴκω. *(3) Tertia dualis* ἱκέσθην, *uenerunt. & tertia plural.* ἵκοντο. *Imperatiuus* ἱκοῦ *(at praesens,* ἵκου, *& Ionice,* ἵκεο, *ueni, ab* ἵκομαι, *optatiuus,* ἱκοίμην, *Dorice* ἱκοίμαν, *subiunctiuus* ἵκωμαι, ἵκῃ *& Ionice,* ἵκηαι, *uenias: cum* ἀπὸ, ἀφίκηαι, *adueneris: tertia persona,* ἵκηται, ἀφίκηται: *infinitiuus,* ἱκέσθαι, *participium,* ἱκόμενος, *syncope,* ἵκμενος, *fluens: sunt, qui spiritu tenui efferant,* ἴκμενος. *(4) Iones dicunt,* ἀπικνέομαι. *(5) Hinc infinitiuus,* ἀφῖχθαι, *deuenisse. Ut* ἀφῖγμαι, *ita simplex* ἷγμαι, *unde participium* ἰγμένος, *profectus. (6) Participium,* ἀφικόμενος, *& Ionice,* ἀπικόμενος, *progressus. (7)* ἵπταμαι, ἵπτασαι, ἵπταται, *ut* ἵσαμαι, *est secundae coniugationis uerborum in* μι, *pro* πίπταμαι *a* πτάω: *spiritum asperum pro* π *obtinuit, ut* ἵστημι: *huius imperfectum,* ἱπτάμην, ἵπτω. *(8) Et, poetice, seruata reduplicatione,* ἱπτήσομαι. *Actiuum quoq.* πτήσω, *repe-*

ritur: hinc aoristus primus, ἔπλησα: participium, πλήσας, cum διὰ, διαπλήσας, αντος, peruolans: διαπλήσαντες λεπλά, pertenui cribro transmittentes. (9) Cum διὰ, διέπλην transuolaui: optatiuus πλαίην, uolem: διαπλαίην, peruolem: infinitiuus, πλῆναι: uolare: cum ἀνὰ, ἀναπλῆναι, reuolare, subuolare: participium πλὰς, ἡ πλᾶσα, uolans: διαπλὰς, τοῦ διπλάντος transuolans. (10) Dorice, ἐπλάμαν: cum ἀνὰ, ἀνεπλάμαν, pro ἀνεπλώμην, sursum uolauit: tertia persona ἔπλατο, sine augmento, πλάτο, uolauit seu uolabat, ut sit imperfectum pro ἵπλατο, abiecta quoque reduplicatione: uel quasi a πλῆμι, passiuum πλάμαι, imperfectum, ἐπλάμην, ἔπλασο, ἔπλατο, &, deposito augmento, πλάσο. In optatiuo, pro πλαίμην, πλαῖο, πλαῖτο, reperitur πλοίμην, πλοῖο, πλοῖτο, uolem, uoles, uolet: hinc cum ἀνὰ ἀνάπλοιτο, subuolet, tamquam a πτέω, uel πλάω, cuius aoristus secundus esset ἔπλον, medius, ἐπτόμην: unde, πλοίμην, ut θοίμην, θοῖο, θοῖτο, pro θείμην: θεῖο, θαῖτο. (11) Hinc composita, ἀναπλάσθαι, auolare: διαπτάσθαι, transuolare. (12) Cum ἀνὰ, ἀναπλέσθαι fugere. (13) Participium, ἀφιπτάμενος: futurum medium, ατροπλήσομαι, &, poetice, seruata reduplicatione, ἀφιπτήσομαι: aoristus secundus, ἀπέπτην: medius, ἀπεπτάμην: participium, ἀποπτάμενος, de quo paullo ante. (14) Futurum medium, καταπλησομαι, καταπλήσῃ, καταπλήσεται, deuolabo, is, it: aoristus secundus, κατέπτην: subiunctiuus κατάπλω, κατάπτης, κατάπτῃ, deuolauero, is, it: participium, κατάπτας, αντος, deuolans. (15) De hoc supra. (16) Vide supra. (17) De ἱστίον, ἱμάτιον, & ἱτέον, habes quoque infra.

(1) Καθέζομαι, *ſedeo*. Futurum ſecundum medium, (2) καθεδοῦμαι: cur autem per δ ſcribatur, dictum eſt (3) ſupra.

Κάθημαι, *ſedeo*. Futurum, καθήσομαι, de hoc ſupra.

(1) Imperfectum, ἐκαθεζόμην, *praepoſitio capit augmentum, ut* καθίζω, ἐκάθιζον, *quod & ſine augmento* καθίζον. *non enim plus ſignificat, quam ſimplex* ἕζομαι, *ſedeo: cuius quoque futurum ſecundum medium,* ἑδοῦμαι, ἑδῇ, ἑδεῖται: *& actiuum,* ἑδῶ *ab* ἕζω: *futurum,* ἕσω: *medium* ἕσομαι: *infinitiuus,* ἕσεσθαι, *poetice, geminato,* σ, ἕσσεσθαι, *cum* ἐπί, ἐφέσσεσθαι, *inſidere, collocare. Pro* ἕζομαι *Dores dicunt* ἕσδομαι, *unde in ſubiunctiuo,* ἑσδώμεθα, *ſedeamus. (2) Infinitiuus,* καθεδεῖσθαι, *manſurum eſſe: participium* καθεδούμενος, *ſeſſurus. (3) Ibi enim ait, verba quartae coniugationis, quae ſequuntur tertiam, habere characteriſticam* δ *in aoriſtis ſecundis, futuris ſecundis, & praeterito perfecto, ac plusquam perfecto vocis mediae.*

Καλέω, *voco. Imperfectum,* ἐκάλεον, ἐκάλεες: *unde tertia Ionica,* καλέεσκε, *pro* ἐκάλει, *vocabat: tertia plural.* ἐκάλεον, ἐκάλουν, *&, depoſito augmento,* κάλουν, *vocabant: in tertia plurali imperfecti paſſiui,* ἐκαλέοντο, καλοῦντο, *reiecto augmento, &, Dorice,* ου *in* ευ *verſo (pag. 24)* καλεῦνται, *vocabantur. Futurum,* καλέσω, *vel* καλήσω. *Praeteritum,* κεκάληκα, *&, ſyncope,* κέκληκα, *cum* ἐν, ἐγκέκληκα,

κέκληκα, criminatus ſum: & futurum, ἐγκαλέσω, triminabor. A κέκληκα, paſſiuum κέκλημαι, κέκλησαι: vnde, cum praepoſitione ἐκ, reiecto augmento, fit verbale ἐκκλησία, eccleſia, conuocatio, coetus. ſic a tertia perſona, κέκηται, ducuntur κλητέος, vocandus, & κλητὸς, vocatus, vnde rurſus poſſeſſiuum, κλητικὸς, vocatiuus, & verbum, κλητεύειν, in ius vocare. Plus quam perfectum, ἐκεκλήμην, ἐκέκλησο, ἐκέκλητο: vnde, reiecto, ε, fit tertia plural. Ionica, & poetica, κεκλύατο, vocati erant, pro ἐκέκληντο: ſic tertia perfecti, κεκλήαται, & κεκλέαται, pro κέκληνται, vocati ſunt. aoriſtus primus ἐκλήθην: participium, κληθεὶς, vocatus, inuitatus. Aoriſtus ſecundus actiuus, ἔκαλον: imperatiuus, κάλε, &, poetice, Syracuſio more, κάλον, cum ἀνὰ, ἀνάκαλον, &, poetice, ἄγκαλον, reuoca. Futurum ſecundum, καλῶ, quo Attici pro καλέσω, vtuntur.

Κλάζω, reſono, clango. Futurum, κλάγξω, &, poetice, κεκλάγξω, latrabo. perfectum, κέκλαγχα: aoriſtus primus, ἔκλαγξα: tertia plural. ἔκλαγξαν: participium, κλάγξας, vociferatus, a κλάγγω. at a κλήγω ſumit aoriſt. ſecundum ἔκλαγον, & praeteritum medium κέκλαγα: participium, κεκληγὼς, ότος: ἡ κεκληγυῖα, τῆς κεκληγυίας, &, Ionice, κεκληγυίης, clamans, antis. Homerus dixit, in maſculino plurali, οἱ κεκλήγοντες, pro κεκληγότες, clamantes, latrantes. vel dicemus, a praeterito medio κέκληγα, fieri praeſens κεκλήγω, unde participium praeſens, κεκλήγων, οντος, in plurali οἱ κεκλήγοντες.

Κραίνω, *perficio, fut.* κρανῶ : *medium,* κρανοῦμαι : *infi.*
κρανεῖσθαι, *&, dialysi Ionica,* κρανέεσθαι, *absolutum iri,*
Aor. primus actiuus, ἔκρανα, *Attice* ἔκρηνα : *imperat.*
κρῆνον, *quod &* κρῆνον, κρηνάτω, *perfice, iat : secunda*
plur. κρήνατε, *perficit, tamquam a* κραιαίνω, *mutato prio*
ri αι *in* η, *pro* κραίηνον, κραιήνατε. *dicitur &* κράανον, *ex*
vtroque αι, *reiecto* ι.

(1) Λαγχάνω, *sortio :* Λαμβάνω, *sumo :* Λανθάνω, *la-*
teo : μανθάνω, *disco,* tempora sumunt a (2) Λήχω, (3)
Λήβω, (4) Λήθω & (5) μαθέω.

(1) *Haec est veluti quaedam exceptio regulae de*
finitis in άνω, *quam assignauit supra. lege, quae in eum*
locum annotauimus. (2) *Fut.* λήξω : *perfic.* λέληφα,
& Attice εἴληφα, *sortitus sum. Aoristus secundus* ἔλα-
χον, *(cum* διὰ διήλαχον *sortitus sum) & poetice* ἔλλαχον.
optat. λάχοιμι, λάχοις, λάχοι, *&, Attica formatione,* λα-
χοίην, λαχοίης, λαχοίη, *vt* ποίην, *pro* ποιοῖμι, *dicitur etiam*
poetice, λελάχοιμι : *sic in subiunctiuo,* λελάχω, *pro* λά-
χω, *sortitus fuero : tert. plu.* λελάχωσι *sortiti fuerint : in-*
fi. λαχεῖν, *hinc* διαλαχεῖν, *sortitum esse : part.* λαχών, *sor-*
titus. sumit quoque a κληρόομαι *fut. med.* κληρώσομαι,
sortiar : & perf. pass. κεκλήρωμαι, ωσαι, ωται, *hinc in-*
fin. κεκληρῶσθαι, *sortito accepisse : part.* κεκληρωμένος,
sorte electus. aor. pri. ἐκληρώθην : *part.* κληρωθείς. Praete
ritum med. λέλογχα, *sortitus sum, quasi a* λέγχω, *vel a*
λογχέω. (3) *A* λήβω *fut.* λήψω : *medium* λήψομαι, λή-
ψῃ, *&, Dorice,* λαψοῦμαι, *siue* λαψεῦμαι, λαψῇ, *su-*
mam,

mam, sumes. Perfect. act. λέληφα, & , Attice, εἴληφα: unde infin. εἰληφέναι: cum σὺν συνειληφέναι, concepisse: partic. εἰληφὼς, qui cepit: hinc συνειληφὼς: ἡ συνειληφυῖα, quae concepit. Perfectum pass. λέλημμαι, & εἴλημμαι, captus sum: εἴληπται, assumptus est: par. λελημμένος, & εἰλημμένος, deprehensus: συνειλημμένος, captus, comprehensus, aorist. pri. ἐλήφθην. infinitiuus, ληφθῆναι, captum esse: participium ληφθεὶς captus, cum ἀπὸ, in nominatiuo plur. ἀποληφθέντες, &, Dorice ἀπολαφθέντες, interclusi: sic in particip. perfecto ἀπολελαμμένος, pro ἀπολελημμένος, interclusus. ab aoristo primo ἐλήφθην, ἐλήφθης, fit futurum primum ληφθήσομαι, capiam. Aoristus secundus actiuus, ἔλαβον, ἔλαβες: hinc tertia Ionica, λάβεσκε, sumpsit, pro ἔλαβε: pro ἔλαβε quoque poetae dicunt ἔλλαβε: imperatiuus λάβε, &, Attice, λαβὲ. subiunctiuus, λάβω, λάβῃς, &, Ionice, λάβῃσι, capiat: infinitiuus, λαβεῖν, Dorice, λαβῆν, & Aeolice λάβεν: participium, λαβὼν, nactus. Aoristus secundus medius, ἐλαβόμην, ἐλάβου, ἐλάβετο, & poetice, ἐλλάβετο: pro ἐλαβόμην, dicunt & iã poetae λελαβόμην: hinc in infinitiuo, λελαβέσθαι, pro λαβέσθαι, cepisse: participium, λαβόμενος, qui cepit. (4) Futurum λήσω: medium λήσομαι, λήσῃ, λήσηται, latebo, is, it, seu obliuiscar: participium λησόμενος. Perfectum passiuum, λέλησμαι, λέλησαι, λέλησται, absconditus sum, es, est: infinitiuus, λελῆσθαι, oblitum esse: participium, λελησμένος, oblitus, pro quo Dorice, η in α mutato, (pag. 23.) inuenitur λελασμένος, a λάθομαι, pro λήθομαι, unde & λάθεται, pro λήθεται, immemor est: in prima plurali perfecti, λελάσμεθα, pro λελήσμεθα, obliti sumus, & aoristus primus, ἐλάσθην,

θην, *infinitiuus* λαθῆναι, *& Ionice*, λαθῆμεν, *pro* ληθῆναι, *oblitum esse. Aorist. secundus* ἔλαθον, ἔλαθες, ἔλαθεν, *&, poetice*, λέλαθον, ες, ε, *latui, isti, it; optatiuus*, λάθοιμι λάθοι: *subiunctiuus*, λάθω: *infinitiuus*, λαθεῖν: *participium*, λαθών, όντος, *qui latuit. Aoristus secundus medius*, ἐλαθήμην, *& poetice quoque* λελαθόμην: *vnde in optat.* λελάθοιτο, *pro* λάθοιτο, *oblitus fuerit: & infinit.* λελαθέσθαι *pro* λάθεσθαι, *obliuisci. rursus, pro* ἐλαθόμην, ου, ετο, *Iones, reiecto augmento, & verso* α *in* η. ληθόμην, λήθου, λήθετο, *nisi mauis imperfectum esse a* λήθομαι. *Perfectum medium* λέληθα, ας, ε, *latui, isti, it: plusquam perfectum* ἐλελήθειν, εις, ει, *& Ionice*, ἐλελήθεα, ἐλελήθεας ἐλελήθεε, *oblitus eram, as, at: tertia plur.* ἐλελήθεισαν, *&, Attice*, ἐλελήθεσαν, *obliti fuerant. participium*, λεληθώς, ότος: *hinc aduerbium*, λεληθότως, *latenter, sensim.* (5) *De hoc, supra.*

(11)Οἴομαι &, syncope, οἶμαι, *puto*. Imperfectũ, (2)ᾠόμην: Futurum, (3)οἰήσομαι. Aoristus, (4) ᾠήθην, ab οἴεμαι.

Οἶσθα, *nosti, ab* (5) εἴδω, *scio*, praeteritum medium, οἶδα: secunda persona, οἶδας, &, Aeolice, οἶδασθα, deinde, per syncopen, οἶσθα. Est autem pleonasmus θα familiaris personae in ς, (6) εἶσθα, *ibis*, (7) ἦσθα, *eras*: (8) παρῆσθα, *aderas, vel affuisti, interfuisti*: (7) ἔφησθα, *dicebas, uel dixisti*: (9) ἐπεξίησθα, *eruperis*: (10) πίησθα, *biberis*: (11) ᾔδεισθα, uel ᾔδησθα, per η, *noueras*.

Οἷός τε,

Οἰόσε,pro οἶος, *qualis, potens, possibilis*: ut ἐφ᾽ ᾧτε, pro ἐφ᾽ ᾧ, *in quo*.nam Ionice abundat particula τε.

Ὀμνύω,& (12)ὄμνυμι,*iuro*.Futurum,(13)ὀμόσω, ab ὀμόω. Praeteritum Atticum, ὀμώμοκα.

Οὐθέν,pro (14) οὐδὲν,*nihil, nullum*,Doricum est, ut (15) ἐξουθενῶ, pro ἐξουδενῶ, *pro nihilo, habeo, sperno*.

(16) Ὀφείλω,*debeo*. Futurum,ὀφειλήσω. *ab* ὀφλέω: syncope autem, ὄφλω.Futurum,(17)ὀφλήσω.Praeteritum,(18)ὤφληκα.Aoristus primus,ὦφλον. Aoristus secundus, (19)ὦφλον.

(1) Vide supra.(2) Et,absque syncope, ᾠέμην, ᾤου, *tertia, pluralis*, ᾤοντο, *(3) Hinc aoristus primus medius*, ᾠησάμην, ᾠήσω, ᾠήσατο, *facta syncope, & reiecto augmento*, οἴσατο, *& rursus, soluta diphthongo, & geminato* σ, οἴσσατο, *putauit: sic participium* ὀϊσσάμενος, *ratus, sic & praesens*, οἴσμαι, *et participium*, οἰόμενος. *(4) Perfectum* ᾤημαι, ᾤηται ᾤηται. *unde* ᾠήθην: ᾠήθης, ᾠήθην, *tertia pluralis*, ᾠήθησαν, *putauerunt, arbitrati sunt: infinitiuus*, οἰηθῆναι *putasse.(5) Vide infra.(6) De* ἤδα, *&* ἔφηδα, *habes supra. (8) Componitur ex* παρὰ *&* ἤδα. *(9) Vide supra.(10) Est aoristi secundi subiunctiui, a* πίνω, *bibo, sed quasi a* πίω, *unde aoristus secundus* ἔπιον, *ut suo loco dicetur.(11) Secunda persona plus quam perfecti, ab* εἴδω. *Paenultima uero in* ᾔδηδα *scribitur per* η,

pro

pro ει, quadam analogia ad primam personam Atticā ᾔδη, quae per η quoque scribitur. (12) Ab ὄμνυμι, ὄμνυς, ὄμνυσι, imperfectum ὤμνυω, ὤμνυς: cum ἀπὸ, ἀπώμνυς, & poetice seruato ο praepositionis ἀπὸ, ἀποώμνυς, iurabas. imperatiuus ὄμνυθι &, apocope, ὄμνυ, iura. sic δαίνυ, pro δαίνυθι, praebe conuiuium, a δαίνυμι. infinitiuus, ὀμνύναι, iurare: participium, ὀμνὺς, ὕντος, ὀμνυῦντες, iurantes. Ab ὀμνύω, imperfectum ὤμνυον, ὤμνυες, ὤμνυεν, accipitur pro aoristo secundo, id est, iureiurando me adstrinxi, adstrinxisti, adstrinxit. (13) Poetice ὀμοῦμαι, ὀμῇ, et, Attice, ὀμεῖ, iurabo, iurabis. videtur futurum secundum medium a ὀμόω, quamuis CLENARDVS dixerit, tertiam coniugationem circūflexorum non agnoscere futurum secundum. quod uerum est, in iis auctoribus, qui prorsa oratione scripserunt. at poetæ nihil non sibi permissum arbitrantur. possumus tamen deducere ὀμοῦμαι quasi ab ὄμνω, futurum ὀμῶ, medium ὀμοῦμαι. A futuro ὀμόσω, aoristus primus ὤμοσα, ὤμοσας, ὤμοσε, iuraui, iurauisti, iurauit. tertia plurali, ὤμοσαν, perfectum ὤμοκα, vnde Atticum ὀμώμοκα. (14) De hoc, supra. (15) Hinc participium perfectum passiuum ἐξουθενημένος, cōtemptus, nihili habitus. Augmentum non habet, quod simplex ab ου diphthongo immutabili incipiat. (16) Vide supra. (17) Ab ὀφλέω, sunt, qui haec tempora referant ad ὀφλάνω, quod ab ὀφλέω, vnde est formatum, tempora mutuatur. (18) Infinitiuus ὠφληκέναι, damnatum esse: participium, ὠφληκὼς, obnoxius. (19) Optatiuus ὄφλοιμι, infinitiuus, ὀφλεῖν: particium, ὀφλῶν, όντος, accusatus. Dicimus & in hoc aoristo secundo ὤφειλον, ὤφειλες, ὤφειλεν,

ab ὀφειλέω, *&* ὤφελον, ὤφελες, ὤφελεν, *ab* ὀφείλω: *&, Ionice, deposito augmento,* ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, *debui, debuisti, debuit: sumitur & pro aduerbio optandi* ὤφειλον, ὤφελον, *seu* ὄφελον, *utinam ego, & utinam illi, in tertia plurali:* ὤφειλες, ὤφελες, *seu* ὄφελες, *utinam tu:* ὤφειλεν, ὤφελε, *seu* ὄφελεν, *utinam ille. cum significatione optationis, etiã personarum iudicationem habet.*

O'λλύω, pereo, perdo: siue ὄλλυμι, *unde & passiuum* ὄλλυμαι, *pereo: in praeterito medio, ab* ὄλλω, ὦλα, *Attice,* ὄλωλα, *perdidi. aoristus secundus* ὦλων, *medius* ὠλόμην, ὤλου, ὤλετο: *tertia pluralis,* ὤλωντο, *sine augmento* ὄλοντο, *perierunt. optatiuus,* ὀλοίμην, ὄλοιο ὄλοιτο: *tertia pluralis,* ὄλοιντο. *&, Ionice,* ὀλοίατο *pereant: subiunctiuus,* ὄλωμαι, ὄλῃ, *&, Ionice,* ὄλῃαι, *sis perditus, pereas: sic, in praesenti,* ὄλλωμαι, ὄλλῃ, *&, Ionice,* ὄλλῃαι.

Πάσχω, *patior.* Futurum, (1) πείσομαι, patiar, pro πήσομαι, η in ει, a πήθω: at πείσομαι, parebo, aut credam, a πείθομαι, *pareo.* Aoristus secundus (2) ἔπαθον, a πήθω. Praeteritum medium, πέπονθα a πονέω, *laboro*: unde praeteritum (3) actiuum, πεπόνηκα: medium, πέπονα, &, pleonasmo litterae θ, (4) πέπονθα. Participium, (5) πεπονθὼς, πεπονθότος.

Πίπτω, *cado.* Futurum, πεσοῦμαι, (6) Dorice, usitatum est pro πέσομαι, a πέτω. Dores enim futura circumflectunt in omni coniugatione, pro πέτω dicentes πεσῶ, unde futurum medium πεσοῦμαι. Praeteritum, (7) πέπτωκα, a πτόω. Aoristus primus,

mus, 8) ἐπέσησα. Aoriſtus ſecundus, (9) ἔπεσον, a πεσέω: at ἔπεσαν, tertia pluralis, eſt aoriſti primi, pro ἐπέσησαν per ſyncopen, ut (10) ἔστησαν, ἔσαν, *ſteterunt*.

(11) Πίνω, *bibo*. Futurum, πώσω: Praeteritum, (12) πέπωκα, a πόω. Aoriſtus ſecundus, (13) ἤπιον, a πίω. Imperatiuus, 14) πίθι. nam legitimum πίε adſciſcit pleonaſmum ſyllabae θι, πίεθι: deinde, craſis in ι lungum, fit πῖθι. (15) Futurum ſecundum medium, πίομαι, pro (16) πιοῦμαι, ut φάγομαι, ἔδομαι, *comedo*.

(17) Πυνθάνομαι, *interrogo*. Futurum, (18) πεύσομαι. Aoriſtus ſecundus medius, (19) ἐπυθόμην a (20) πεύθομαι. Praeteritum paſſiuum, (21) πέπυσμαι, pro πέπευσμαι: ut etiam (22) ἄφυκτος, *ineuitabilis*, pro ἄφευκτος, elidendo ε ex diphthongo.

(23) Πράττω, facio. Futurum, πράξω. Praeteritum, πέπραχα: ſed πράττω, uendo. Futurum, πράσω. Praeteritum, (24) πέπρακα. (25) Sunt uero in Quarta coniugatione, quae, eadem ſignificatione, tamen duplex habent futurum, ἁρπάζω, *rapio*: βαστάζω, *porto*: νυστάζω: *dormito*: παίζω, *ludo*: σαλπίζω, *buccino*, σω, & ξω.

(1) Ἀπείσομαι, πείσῃ, πείσεται *participium* πεισόμενος, *paſſurus*: πεισόμενοι ἀγαθὰ, *beneficia accepturi*. (2) *Ab* ἔπαθον, ἔπαθες, ἔπαθεν: *optatiuus*, πάθοιμι, πάθοις, πάθοι: *ſecunda pluralis*, πάθοιτε: *ſubiunctiuus*,

πάθω, πάθῃς, πάθῃ, prima pluralis, πάθωμεν, &, poetice, πάθομεν, patiamur: infinitiuus, παθεῖν, & Ionice, παθέειν, pati: participium παθὼν, passus, laesus. Ab aoristo, ἔπαθεν, fit, παθέω, praesens, idem, quod πάχω: futurum, παθήσω: perfectum, πεπάθηκα, Ionice πεπάθαα: participium, πεπαθαὼς, crasi, πεπατὼς, passus: ἡ πεπαθῦα, passa. (3) Et passiuum, πεπόνημαι, in secunda plural. πεπόνηθε, syncope πέποσθε, idẽ, quod πεπὸν, ητε, idest laborasti: plus quam perfectum ἐπεπονήμην, ησο, ητο, vnde, reiecto augmento, fit tertia pluralis Ionica, πεπονήατο, pro ἐπεπόνητο, laborabat, vel laborauerant. (4) Infinitiuus, πεπονθέναι, pati. (5) In plurali, πεπονθότες, πεπονθόντον, hinc aduerbium, πεπονθότως. (6) Possemus quoque dicere, esse futurum secundum medium a πεσέω, vt aoristus secundus ἔπεσον. Terminatione vero cum futuris secundis conueniunt huiusmodi Dorica futura prima uocis actiuae, & mediae, idq. per omnes modos, & participia verborum barytonorum, circumflexorum, & in μι, praeterquam in subiunctiuis, in quibus Dorica flectendi ratio a Theocriti interprete locum non habere dicitur. Porro Dores, in huiusmodi futurorum terminationibus, pro ου, non raro & vsurpant: dicunt enim πεσοῦμαι, & πεσεῦμαι, cadam. vide 24. huius infinitiuus πεσεῖσθαι, &, Ionica dialysi, πεσέεσθαι, casurum esse. in crebro vsu sunt haec Doricae futura apud poetas, & praecipue apud Theocritum: hinc ἀξῶ, ἀξῇς, pro ἄξω, ἄξεις, ducam, duces, ab ἄγω. ἁρπαξῶ, rapiam, pro ἁρπάξω, vel ὡρπάξω. sed non dicetur ἁρπασῶ: nam Dores futura pleraque in σω per ξῶ efferunt. hinc καθιξῶ pro καθιζῶ,

τιζῶ, sedebo: & in aoristo primo ἐκάθιξα, pro ἐκάθισα, a καθίζω, sedeo: γελαξῶ, pro γελάσω: & in aoristo primo, ἐγέλαξε, risit, pro ἐγέλασεν, a γελάω: at id non semper obseruatur: dicunt enim δωσῶ, dabo, pro δώσω, non autem δωξῶ: sic κλαυσοῦμαι, siue κλαυσεῦμαι, κλαυσῆ, κλαυσεῖται, lugebo, is, it, pro κλαύσομαι, κλαύσῃ, κλαύσεται, a κλαίω: futurũ κλαύσω. νομιῶ, pascã, pro νομίσω, a νομίζω: ὀνασῶ, ονασεῖς, ὀνασεῖ, iuuabo, is, it, pro ὀνήσω, εις, ει, ubi quoque α pro η positũ est, 23. ab ὀνάω siue ὄνημι, iuuo. Tertia pluralis Dorici futuri non in ουσι, ut futurum secũdũ, sed in ουντι, desinit: hinc λεξοῦντι, dicent, pro λέγουσι, a λέγω. Plus quam perfectum ἐπεπτώκειν, excideram, tertia pluralis, ἐπεπτώκεσαν, &, Attice, ἐπεπτώκεσαν. participium πεπτωκώς, ότος, &, syncope, siue Ionica formatione, πεπτώς, ῶτος: ἡ πεπτῶσα, ώσης, τὸ πεπτῶτα, & epenthesi τοῦ ε, πεπτεῶτα, lapsum. (8) Atque ἔπεσα, cecidi, a πέτω: vel est syncope pro ἐπέτησα. (9) Sine augmento, πέσον, πέσες, πέσε, cecidi cecidisti, cecidit, & πέσον, irruerunt: cum ἐν, ἔμπεσον, ἔμπεσες, ἔμπεσεν, incidi, incidisti, incidit, cum κατὰ, κατάπεσον, & poetice, reiecto α, & mutato τ in litteram sequentem π, κάππεσον, κάππεσες, κάππεσε, decidi, corrui, corruisti, corruit. Ab ἔπεσον, imperatiuus πέσε, πεσέτω. tertia pluralis πεσέτωσαν, decidant. infinitiuus, πεσεῖν. et, Ionice, πεσέειν, cecidisse: participium, πεσὼν, όντος, lapsus, prostratus: πεσόντες, strati, iacentes. (10) De hoc infra. (11) Infinitiuus, πίνειν, Attice, & Dorice πινέμεναι, bibere. (12) Plus quam perfectum, ἐπεπώκειν, ἐπεπώκεις, ἐπεπώκει, potus, seu ebrius erã, eras, erat: participiũ, πεπωκὼς, qui bibit. (13) Infinitiuus, πιεῖν, Ionice, πιέειν,

 bibisse:

bibisse: participium, πιὼν, όντος, qui bibit: ἡ πιοῦσα, ούσης, quae bibit. (14) Atque πώθι, a πῶμι. &, per apocopen πῶ, bibo. (15) Vide supra. (16) A πιοῦμαι tamen reperitur infinitiuus πιεῖσθαι, bibiturum esse. (17) Non sequitur regulam finitorum in άνω, & άνομαι, assignatam a CLENARDO, supra. vide, quae in eum locum annotauimus. Huius imperfectum ἐπυνθανόμην, &, deposito augmento, πυνθανόμην, audiebam. (18) Secunda persona, πεύσῃ, &, Ionice, πεύσεαι, audies: participium, πευσόμενος, percunctaturus. (19) Poetice, πεπυθόμην. hinc, in optatiuo, πεπύθοιτο, intelligat: &, in subiunctiuo, πεπύθονται, audiant. Contra, detracto omni augmento, dicitur πυθόμην, ου, ετο: tertia plural. πύθοντο, pro ἐπύνθοντο, audierunt. Imperatiuus πυθοῦ, crede, concede, Dorice, πυθεῦ, &, retracto accentu, πύθευ, sciscitare: optatiuus, πυθοίμην, πύθοιο, πύθοιτο, intelligerem, es, et: tertia plural. πύθοιντο, &, Ionice, πυθοίατο, intellexerint, & rogauerint: infinit. πυθέσθαι, audiuisse, accepisse: participium, πυθόμενος, sciscitatus, edoctus. (20) Hoc poetae, pro πυνθάνομαι vsurpant: hinc secunda persona Ionica, πεύθεαι, pro πεύθῃ, nosti, cognoscis: tertia imperfecti sine augmento, πεύθετο, pro ἐπεύθετο, audiebat, tertia pluralis praesentis optatiui, Ionica πευθοίατο, audirent, pro πεύθοιντο. & participium, πευθόμενος, interrogans. (21) Tertia, πέπυσαι, nouit, scit: tertia plus quam perfecti, πέπυστε, sine ε, pro ἐπέπυστο, audierat. (22) De hoc supra. (23) Atticum est, pro θράσσω, (23) Ionice, mutato α in η, dicitur θρήσσω:

πρήσσειν τὰ πρήγματα, pro πράττειν τὰ πράγματα, res administrare: passiuum, πρήσσομαι: imperfectum, ἐπρησσόμην, conficiebar. (34) Est etiam πέπρακα, terminaui, pro πεπέρακα per syncopen, a περάω. (25) Pauca quaedam alia his similia enumerantur: παίζω vero communiter facit παίξω (unde in aoristo primo passiuo, ἐπαίχθη, lusus est: in particip. παιχθεὶς, illusus: in futuro primo passiuo, παιχθήσεται, ludentur) &, Attice, παίσω: unde in aoristo primo infinitiui, παῖσαι, ludere.

Πέπτω, coquo, pinso, mollio: futurum, πέψω, a πέπτω: aoristus primus, ἔπεψα: participium, πέψας, αντος. Communiter dicitur, πέσσω. infinitiuus, πέσσειν, & Ionice πεσσέμεν, sibi vindicare.

Ῥέω fluo, (1) Futurum, ῥεύσω, & ῥυήσω, a ῥυέω. Praeteritum, ἐῤῥύηκα. Aoristus secundus actiuus, ἐῤῥύην, a ῥύημι: aut secundus passiuus, a ῥυέω (2) etiam si ῥυῶ circumflexum desinit in ῶ purum. Composita sunt ἐπιῤῥέω, influo, διαῤῥέω, diffluo, per geminum ρρ. (3) nā, ut ε augmentum syllabicum duplicat ρ, ita & praepositio finita in uocalem, ῥῆμα, verbum: ἐπίῤῥημα, aduerbium: ῥήγνυμι rumpo: καταῤῥήγνυμι dirumpo: ῥῆξαι, rupisse: περιῤῥῆξαι, circumscidisse, proinde καταῤῥάκτης, cataracta, fit a uerbo ῥάσσω, tundo, καταῤῥάσσω, collido, sed καταρακτής (nam utrumque inuenitur) uenit ab ἀράσσω, tundo, καταράσσω, collido: per unum ρ, pro quo & ἀῤῥάσσω, dicitur, unde συναῤῥάσσω, confringo. nam συῤῥάσω, confringo, collido, a ῥάσσω.

(4) Ῥηγνύω, & ῥήγνυμι, *rumpo*. Futurum, (5) ῥήξω, a ῥήγω. Aoristus secundus passiuus, (6) ἐῤῥάγην, *rupi*. Praeteritum medium, (7) ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα: siquidem hoc uerbum pro η capit saepe ω: sic διέῤῥωγα, *dirupi*. διεῤῥωγὼς, *diruptus*, ut etiam dicitur ἀρωγὸς pro ἀρηγὸς, *defensor*.

(8) Ῥωννύω, & ῥώννυμι, *ualeo*. Futurum, (9) ῥώννυμι, a (10) ῥώω. Praeteritum actiuum ἔῤῥωκα: passiuum, (11) ἔῤῥωμαι. Plus quam perfectum, ἐῤῥώμην. Imperatiuus, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω, *uale*, *ualeat*. Infinitiuus, ἐῤῥῶσθαι.

(1) *De hoc supra. A* ῥέω, *imperfectum* ἔῤῥεον, ἔῤῥεες, ἔῤῥεεν, *&* ῥέεν, *absque augmento. subiunctiuus*, ῥέω, ῥέῃς, ῥέῃ, *&, poetice*, ῥείῃ *fluat*. (2) *Dicit etiam si* ῥυῶ, *&c. quia visus fuerat innuere, huiusmodi verba destitui aoristo secundo, futuro secundo, et praeterito medio. Potest & hic aoristus ab Aeolico* ῥύω, *vnde & futurum* ῥύσω, *deduci. ab eo aoristus secundus actiuus esset* ἔῤῥυον (*vt* ἔφυγον, *a* φεύγω, *pass.* ἐῤῥύην, ἐῤῥύης, ἐῤῥύη, *fluxi, isti, it. hinc subiunctiuus*, ῥυῶ, ῥυῇς, ῥυῇ, *fluxero, is, it: prima plur.* ῥυῶμεν: *cum* παρὰ, παραῤῥυῶμεν, *& poetice*, παῤῥυῶμεν, *perfluamus, infinitiuus* ῥυῆναι, *emanasse, fluxisse: participium* ῥυεὶς, *qui fluxit. futurum secundum*, ῥυήσομαι, ῥυήσῃ, ῥυήσεται, *diffluam, es, et*. (3) *Sic etiam* α *priuatiuum, atque aliae particulae, in uocalem finitae, quando in compositione ante* ρ *locum habent, geminant* ρ: *vt* ῥητὸς, *qui tuto dici potest, clarus*, ἄῤῥητος, *nefandus, non dicendus, obscurus. poetae, metri gratia, idem obseruant, & ante alias consonantes: vt* περιδδείσασα, *verita.*

pro

pro περιδείσασα, participium aoristi primi uerbi περιδεί-
δω, vereor. ἀναλλέξας, qui collegit, pro ἀναλέξας, partici-
pium aoristi primi ab ἀναλέγω. (4) De hoc, & ſimilib. ſu
pra. (5) Hinc aoriſtus primus, ἔῤῥηξα, ἔῤῥηξας, ἔῤῥη-
ξεν, erupi, iſti, it: tertia plural. ἔῤῥηξαν, fregerunt: impe-
ratiuus, ῥῆξον, erumpe, ῥήξατε, rumpite: infinit. ῥῆξαι,
tingere, frangere: partic. ῥήξας, diſpergens, diſſeminans:
aoriſtus primus medius, ἐῤῥηξάμην: tertia ſingularis, ſi
ne augmento, ῥήξατο erupit. (6) Ab ἐῤῥάγην, ἐῤῥάγης,
ἐῤῥάγη, rupi, erupi, iſti, it: tertia pluralis ἐῤῥάγησαν,
eruperunt: ſubiunctiuus ῥαγῶ, ῥαγῇς, ῥαγῇ, erumpam,
as, at: infinitiuus ῥηγεῖναι, ῥηγῆναι abruptum eſſe: parti-
cipium ῥαγεὶς, ῥαγεῖσα, ruptus, rupta: futurum ſecun-
dum, ῥαγήσομαι: vnde infinitiuus, ῥαγήσεσθαι, rupturum
eſſe: Aoriſtus ſecundus actiuus, ἔῤῥαγον obſoleuit. (7)
Ab ἔῤῥωγα, ἔῤῥωγας, ἔῤῥωγεν: influxi, iſti, it, vel ru-
ptus ſum, es, eſt: plus quam perfectum ἐῤῥώγειν: tertia
plural. ἐῤῥώγεισαν, &, Attice, ἐῤῥώγεσαν, rupti erant:
participium, ἐῤῥωγὼς, ἐῤῥωγυῖα, ruptus, rupta: ſine au-
gmento, ῥωγὼς, cum ἀνὰ, ἀναῤῥωγώς, apertus, hians.
Huiuſmodi mutatio τοῦ η in ω, Atticorū eſt. huc referunt
quidam συνοχῆτε, id eſt, compreſſi, coartati, collapſi: parti
cipiū perfectū duale, ſine augmento, pro συνωχυκότε, a συ
νοχέω, μ. ύσω, π. ησα, quod deriuatur a συνοχὴ, ῆς, imbecil-
litas, turbatio, hoc uero verbale eſt a συνέχω, conſtringo,
contineo. ſic μέμβλωκα, κας, κε, tranſiui, iſti, it: & curaui,
iſti, it: quod per ſyncopen, & τοῦ β, euphoniae gratia,
interiectionē, dictum eſt, vel pro μεμόληκα, a μολέω. vel
pro μεμέληκα, a μελέω, τὸ μέλω, curo. e μέμβλωκε, cū παρὰ

fit παραμέμβλωκεν, *&, poetice*, παρμέμβλωκεκεν, *permanet, adest.* (8) *De simil. in* νύω, *&* νυμι, *finitis habes supra.* (9) *Hinc aoristus primus*, ἔῤῥωσα ας, ε, *valui, & confirmaui, isti, it: infinitiuus*, ῥῶσαι, *roborasse: participium*, ῥώσας, *roborans: futurum medium*, ῥώσομαι. (10) *Huius passiuum* ῥώομαι, *fluo, tendo, ruo: in imperfecto* ἐῤῥώοντο, *festinabant, ruebant.* (11) *Hinc participium*, ἐῤῥωμένος, *de quo supra. aoristus primus assumit* σ, ἐῤῥώσθην, ἐῤῥώσθης, ἐῤῥώσθη: *tertia plur.* ἐῤῥώσθησαν: *unde participium*, ῥωσθεὶς, ῥωσθεῖσα, *confirmatus, confirmata.*

(1) Σβεννύω, σβέννυμι, *exstinguo*. Futurum, (2) σβέσω, & σβήσομαι, a σβέω. Aoristus secundus, ἔσβην, a σβῆμι: (3) aut est aoristus secundus passiuus, a σβέω. Aoristus secundus actiuus, ἔσβον: passiuus, ἔσβην.

(4) Σεύω, *eo, fugo, concito.* (5) Aoristus primus, ἔσευα, per α purum. Aoristus passiuus, (6) ἐσύθην, pro ἐσεύθην.

(7) Σπένδω, *libo.* Futurum, (8) σπείσω, a σπείδω: (9) quandoque Aeolice pro subiunctiua uocali consonans, σπείρω, σπέῤῥω, *semino:* (10) γείνατο, γέννατο, *natus est.*

(11) Συνίημι, intelligo. Aoristus primus, συνῆκα, &, Attice, (12) ἐσυνῆκα, per geminum augmentum,

tum, ut (13) ἠνώχλουν, *turbabam*, & ſimilia. Aoriſtus ſecundus, συνῆν. Imperatiuus, συνές. Participium, συνείς. Attice autem ξυνίημι, ξυνῆκα, ξυνῆν, ξυνές, ξυνείς: ut pleraque alia communiter per συν efferuntur, Attice per ξυν, συνοικος, ξυνοικος, *conturbernalis*.

Συῤῥηγνῦσθαι, *confringi*, compoſitum a συν, *cum, ſimul*, & ῥήγνυσθαι, *frangi*. (14) Quomodo uero ſe habeat συν in compoſitis, docere poſſunt ſubiecta exempla, βαίνω, *uado*, συμβαίνω, *contingo*: γράφω, *ſcribo*, συγγράφω, *conſcribo*: ζάω, *uiuo*, συζάω, *conuiuo*: κάμνω, *laboro*, συγκάμνω, *ſimul laboro*: λέγω, *dico, & lego, id eſt colligo*, συλλέγω, *colligo*: μανθάνω, *diſco*, συμμανθάνω, *condiſco*: παίζω, *ludo*, συμπαίζω, *colludo*: ῥέω, *fluo*, συῤῥέω, *confluo*: σείω, *quatio*: συσσείω, *concutio*: στέλλω, *mitto, traho*, συστέλλω, *contraho*: φημὶ, *dico*, σύμφημι, *conſentio, comprobo*: χέω, *fundo*, συγχέω, *confundo*: ψηφίζω, συμψηφίζω, *computo*. Idem iudicium, de mutatione ν in praepoſitione ἐν, *in*: βαίνω, ἐμβαίνω, *ingredior*: γράφω, ἐγγράφω, *inſcribo*, &c. niſi quod ante σ non mutatur ν, σείω, ἐνσείω, *incutio*: σημαίνω, *ſignifico*, ἐνσημῆναι, *inſignio, ſignifico*.

(1) A σβέννυμι *participium* σβεννὺς, *exſtinguens*. (2) *Hinc aoriſtus primus*, ἔσβεσα, ἔσβεσας, ἔσβεσε (*cum* ἀπὸ, ἀπέσβεσεν, *exſtinxit*) *ſine augmento*, σβέσα, σβέσας, σβέσε: *tertia plural*. σβέσαν: *infinitiuus*, σβέσαι, *exſtinxiſſe*. *Aoriſtus primus paſſiuus*, ἐσβέσθην, ἐσβέσθης, ἐσβέσθη, *exſtinctus, uel mortuus ſum, es, eſt*: *ſubiunctiuus* σβεσθῶ, σβεσθῇς, σβεσθῇ: *infinitiuus* σβεσθῆναι: *cum* ἀπὸ, ἀποσβεσθῆναι, *exſtingui*.

gui, suppremi: futurum primum passiuum, σβεσθήσομαι, *exstinguar. Pro* σβέσω, *dicitur quoque* σβήσω: *perfectum*, ἔσβηκα: *participium*, ἐσβηκώς: *cum* ἀπὸ, ἀπεσβηκὼς, *extinctus.* (3) *Prior opinio uerior uidetur, quod posterior repugnet ei, quod dixit supra.* (4) *Passiuum*, σεύομαι: *imperfectum*, ἐσευόμην: *tertia plural.* ἐσεύοντο, *&, poetice, augmento positione producto*, ἐσσεύοντο, *ibant. Aoristus secundus*, ἔσυον (*ut* ἔφυγον, *a* φεύγω) *medius*, ἐσυόμην, *tertia persona*, ἐσύετο, *syncope, ac deposito augmento* σύτο, *concitatus est, proruit. Alij uolunt dictum pro* ἐσέσυτο *in plus quam perfect. passiuo, deposito omni augmento. sine augmento est*, σεῦα, σεῦας, σεῦε, *fugaui, isti, it: participium*, σεύας: *cum* ἐπὶ, ἐπισεύας, *&, poetice*, ἐπισσεύας, *exhortatus, aoristus primus medius*, ἐσευάμην, ω, ατο, *&, deposito augmento*, σευάμην, σεύω, σεύατο, *irrui, isti, it: imperatiuus* σεῦαι, σευάσθω, *&, syncope*, σεῦσθω, *concitetur.* (6) *Ab* ἐσύθην, ἐσύθης, ἐσύθη, *idest cum impetu motus sum, es, est: ducitur participium* συθεὶς, *concitatus.* (7) *Huius imperfectum*, ἔσπενδον, ἔσπενδες: *hinc tertia Ionica*, σπένδεσκε, *libat.* (8) *Hinc aoristus primus*, ἔσπεισα, ἔσπεισας, ἔσπεισε, *sine augmento*, σπεῖσα, σπεῖσας σπεῖσε, *libaui, isti, it: imperatiuus*, σπεῖσον: *subiunctiuus*, σπείσω, σπείσῃς: *infinitiuus*, σπεῖσαι: *participium*, σπείσας. *Aoristus primus medius*, ἐσπεισάμην: *infinitiuus*, σπείσασθαι, *inducias facere: perfectum passiuum*, ἔσπεισμαι: *tertia persona*, ἔσπεισται, *transactum est: aoristus primus*, ἐσπείσθην, *sacrificio placati sumus*: ἐσπείσθησαν ἀνοχαί, *factae sunt induciae.* (9) *Sic* ἀργεννός, *candidus, pro* ἄργεινος: ἄπερρε, *pro* ἄπειρε, *abi in malam rem, ab* ἀπείρω, *& simplex*

ἔρρε,

ἔῤῥε, peri: atque imperatiuus passiuus, ἔῤῥου, abi, peri, ab εἴρω, siue φθείρω, pro quo Aeoles φθέῤῥω, dicunt: deinde, per aphaeresim, ἔῤῥω. A φθείρω, corrumpo, (ut hoc obiter dicatur) futurum φθερῶ, perfectum, ἔφθαρκα: passiuum, ἔφθαρμαι: hinc participium, ἐφθορμένος, interemptus. et, pro ἔφθαρμαι, Aeoles dicũt ἔφθορμαι, ἔφθορσαι, ἔφθορται. sic a μείρω, siue μείρομαι diuido, sortior, fit μέμορμαι μέμορσαι, μέμορται, sortitus sum, es, est. pro μέμαρμαι, μέμαρσαι, μέμαρται, quod & μεμοίραμαι μεμοίρασαι, μεμοίραται: & rursus, pro eodem, μεμόρημαι, μεμόρησαι, μεμόρηται: unde participium, μεμορημένον, factum, paratum. Ab ἔφθορμαι, & μέμορμαι, in infinitiuo, ἔφθορθαι, μέμορθαι, accentu in antepaenultima, sic τέτορθαι, pro τετάρθαι, a τείρω, μ. τέταρκα, id est, infesto, sum molestus. sed redeamus ad φθείρω: huius perfectum medium, ἔφθορα, corrupi: aoristus secundus actiuus, ἔφθαρον: passiuus, ἐφθάρην, perij: participium, φθαρείς, έντος, corruptus. Pro φθερῶ, futuro uerbi φθείρω, Aeoles dicunt φθέρσω, φθέρσεις, φθέρσει, uastabo, is, it: sic ab εἰρῶ, idem, quod φθείρω, futurum ἔρσω, pro ἐρῶ, unde aoristus primus, sine augmento, ἔσρα, ἔρσας, ἔρσε: cum ἀπὸ, ἄπερσεν, & poetice, seruato ο, ἀπόερσε, corrupit. sic a κείρω, tondeo, μ. κερῶ, Aeolice κέρσω: unde aoristus primus, ἔκερσα, totondi: infinitiuus, κέρσαι, totondisse, a futur. κερῶ: infinitiuus, κερεῖν, &, Ionice, κερέειν, tonsurum esse. ab ἄρω, coapto, μ. ἀρῶ, & ἀρσῶ, coaptabo: aoristus primus, ἦρσα, imperatiuus, ἄρσον, adepta. a κύρω, sum, adipiscor, nanciscor, incido: μ. κυρῶ, & κύρσω, adipiscar: aoristus primus, ἔκυρσα: in secunda plural. ἐκύρσατε,

inci-

incidistis: tertia ἔκυρσαν, inciderunt, cum ἐν, ἐνέκυρσαν, offenderunt: participium κύρσας: cum ἐν, ἐνκύρσας, incidens. participium aoristi primi passiui, λωροεὶς, adeptus. (10) Vide supra. (11) Componitur ex σὺν (pro quo Attici ξύν in compositis) & ἵημι, cuius inflexionem habes supra. (12) Pro ἐσυνῆκα, ἐσυνῆκας, ἐσυνῆκεν, Attici dicunt ἐξυνῆκα, ἐξυνῦκας, ἐζυνῆκεν, intellexi, isti, it: atque ξυνέηκα, ξυνέηκας, ξυνέηκε: communiter uero συνέηκα, συνέηκας, συνέηκε. (13) De hoc supra. (14) Quare ita mutetur ν, uel elidatur, docuimus supra. Idem ferme iudicium de ν, in ἀνὰ, cũ poetice, α finali deperdito, praeponitur consonantibus, nã ν ante κ, & χ, mutatur in γ: ante λ, in λ, ante β, μ, π, φ, in μ: ut ante κ, ἀγκαλέω pro ἀνακλέω, reuoco: ἀνκλίνας pro ἀνακλίνας, innixus, reclinans, ut τύψας: ab ἀνακλίνω, ἀνακρεμάσας, pro ἀνακλεμάσας, suspendens, ut τύψας. ab ἀνακρέννημι, sed tamquam ab ἀνακρεμάω, μάσω, aoristus primus ἀνακρίμασαι, tertia plural. ἀνακρέμασαν suspenderunt: participium aoristi primi passiui, ἀνακρεμαθεὶς, pendens, ἀγκρίνω, pro ἀνακρίνω, discutio, discerno, ἀγκροῦομαι, pro ἀνακρούμαι, praeludo. huc etiam referri possunt ἄγκλειτος, pro ἀνάκλειτος, iactator: ἄγκονος, pro ἀνάκονος, minister: atque hinc ἀγκοντίς, ίδος, ministra: & ἀγκονέω ῶ, diligens sum: sic τὸ ἀγκορές quasi ἀνακορὲς, insatiabile. Ante χ, ἀγχαλάζω, pro ἀναχαλάζω: relaxo, remitto. Ante λ, ἀλλύω, pro ἀναλύω, euerto, soluo, retexo. unde ἀλλύεσκε, Ionice pro ἀνέλυε, soluebat: & ἀλλύουσα, pro ἀναλύσα, soluens: ἄλλεγον, pro ἀνάλεγον, & hoc pro ἀνέλεγον, collegi. aoristus secundus, sine augmento, ab ἀναλέγω, unde & in aorist. prim. infinitiui actiui,

ἀλλέ-

ἀλλέξαι, pro ἀναλέξαι, collegisse. Ante β, ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω, adscēdo: unde ἄμβασις, pro ἀνάβασις, adscensio, ἀμβάτης, pro ἀναβάτης, adscensor, ἄμβατος, accessus, accessibilis, τὰ ἄμβατα, gradus. ἄμβαλε, pro ἀνάβαλεν, & istud: pro ἀνέβαλε, reiecit, sursum iecit, aoristus secundus ab ἀναβάλλω, sunt, qui legant ἄββαλεν, ἀμβλήδην pro ἀναβλήδην, alte, ἀμβολὴ pro ἀναβολὴ & ἀμβολίη pro ἀναβολίη, procrastinatio, mora: ἀμβολιεργὸς, pro ἀναβολιεργὸς, dilator operum, procrastinator: ἀμβώσαντες, reclamantes, exclamantes, pro ἀναβώσαντες, & istud per crasim, pro ἀναβοήσαντες, ut simplex βώσας pro βοήσας. sic in appositione, ἀμβωμοῖς, seu ἀμβωμοῖσι, pro ἀνὰ βωμοῖς, ad altaria. Ante μ, ἀμμάθω, pro ἀναμάθω, paeniteo: ἄμιγα, simul, una: ἀμμίγδην, pro ἀναμίγδην, promixtum, promiscue, ἀμμίξας, pro ἀναμίξας, immiscens, ab ἀναμίγνυμι, sed tamquam ab ἀναμίγω. & in oppositione, ἀμμέγα, pro ἀνὰ μέγα, per magnum: ἀνὰ μέσον, ἀμμέσον, in medio. Ante π, ἀμπαιανίσαι pro ἀναπαιανίσαι, paeana recantare, aoristus primus infinitiui, ab ἀναπαιανίζω: ἀμπεπαλὼν, uibrans, pro ἀναπεπαλὼν, cum augmento poetico, est participium aoristi secundi ab ἀναπάλλω, sic a simplici πάλλω fit πεπαλὼν, uibrans, uel qui uibrauit: ἀμπαύομαι, pro ἀναπαύομαι, quiesco: hinc aorist. primus imperatiui: medij ἀμπαύσαθε, requiescite: & uerbalia: τὸ ἄμπαυμα, ατος, quies, silentiū: ἡ ἄμπαυσις, εως, requies: ἀμπαυστήριος. sedes, in qua quiescitur, pro ἀναπαύσαθε, ἀνάπαυμα, ἀνάπαυσις, & ἀναπαυστήριος. ἀμπέτασον, pro ἀναπέτασον, extende, aperi, ut τύφον. ab ἀναπεταννύω, sed tamquam ab ἀναπετάω, ἄμπηρος, pro ἀνάπηρος, caecus, mutilatus:

ἀμ-

ἀμπλέκω, pro ἀναπλέκω, amicio, implico. hinc ἀμπλακέω, pecco, erro, implicor, unde participium aoristi secundi, ἀμπλακῶν, qui errauit, & uerbale ἀμπλάκημα, peccatum, inde dictum, quod implicet, & inuoluat homines: sic & ἡ ἀμπλακία, error, peccatum, ἀμπνοὴ pro ἀναπνοὴ, respiratio: ἀμπτάμενος pro ἀναπτάμενος, reuolans, subuolans: τὰ ἀμπτάμενα, reuolantia: uide simplex πτάμενος. ἄμπωσις, pro ἀνάπωσις, uadosum, aestuarium, ἄμπωτις (quo & oratores utuntur) pro ἀνάπωτις, r eciprocatio aquae, & recessus: hinc ἀμπωτίζω, ingurgito: & in appositione, ἀμπεδίον, pro ἀνάπεδιον, per campum: ἀμπέλαγος, pro ἀναπέλαγος, per mare: ἄμπολιν, pro ἀνὰ πόλιν, per urbem. Ante φ. ἀμφέρω, pro ἀναφέρω, sursum fero: ἀμφέρεται pro ἀναφέρεται, sursum fertur: ἀμφυγία, pro ἀναφυγία, perpetuum exsulium: & in appositione, ἀμφόνον pro ἀνὰ φόνον, per caedem: ἀμφυτὰ pro ἀνὰ φυτὰ per plantas. Ante δ uero, ante θ, ν, σ, & τ, quamuis ἀνὰ perdat a finale, ν tamen manet inuariatum, tam in compositione, quam in casus appositione: ut ἀνδειράδες pro ἀναδειράδες, area: ἄνδεμα, pro ἀνάδεμα, uita: τὰ ἄνδηρα, pro ἀνάδηρα, flores: ἀνδίκτης, ου, pro ἀναδίκτης, genus laquei: ἄνδιχα pro ἀνάδιχα, bifariam, ἀνδοκάδην, pro ἀναδοκάδην, ex fideiussione: ἀνδόνακας, pro ἀνὰ δόνακας, inter arundines, ab ὁ δόναξ, ακος, arundo, ἀνδύεται pro ἀναδύεται, emergit: ἀνθρώσκω, pro ἀναθρώσκω, resilio: ἀννέκυας, pro ἀνὰ νέκυας, per cadauera: ἄνστησον, pro ἀνάστησον, exsurge: aoristus primus imperatiui actiui, ab ἀνάστημι, μ. ἀναστήσω: ἀνστρέφομαι, pro ἀναστρέφομαι, percurro, peruado, assiduus

sum:

ſum: ἄγχεο, pro ἀνάχεο, de quo infra. ἀγχήσεσθαι, pro ἀναχήσεσθαι, toleraturum eſſe, uide ſimplex χήσεσθαι, infra: ἀνςόμα, pro ἀνὰ ςόμα, per ος. ἀντανύω, pro ἀνατανύω, extendo. τ uero praepoſitionis κατὰ, quando poetice quoque, α finali deperdito praeponitur conſonantibus ante adſpiratas χ, φ, mutatur in earum tenues, π, κ: ante θ & ν, ſeruatur ipſum τ: ante alias mutas, & ante immutabiles λ, μ, ν, ρ, mutatur in conſonam, ſequenti ſimilem, nempe in β ante β, in δ ante δ, & ſic de alijs: ante σ uero, ipſum τ prorſus deperit: ſed exemplis res illuſtretur: ante β, κάββαλε, pro κατάβαλε, & iſtud pro κατέβαλε, ſtrauit, aoriſtus ſecundus, abſque augmento, a καταβάλλω: infinitiuus, καββαλεῖν, pro καταβαλεῖν, ſtrauiſſe: & καββαλικὸς, proſternendo aptus, & huius comparat. καββαλικώτερος, ad proſternendum aptior, qui aptius proſternitur; quibus & oratores utuntur. Ante δ, καδδραθέτην, dormierunt duo, pro καταδραθέτην: tertia dualis aoriſti ſecundi a καταδαρθάνω, ſed tamquam a καταδαρθέω: ſimplex δαρθέω, aoriſtus ſecundus ἔδαρθον, &, metatheſi, ἔδραθον: tertia dualis, reiecto augmento, δαρθέτην, cum κατά, καταδαρθέτην, &, poetice, καδδραθέτην: καδδῦσαι, pro καταδῦσαι, demerſiſſe, aoriſtus primus infinitiui act. a καταδύω: &, in appoſitione, καδδύναμιν, pro κατὰ δύναμιν, pro uirili parte, ἡ δύναμις, εως, τὴν δυναμην, ut ὄφιν. καδδὲ pro κατὰ δὲ, hoc tamen non raro uſurpatur, cum ſcilicet uerba compoſita ex κατὰ, diuiduntur, atque inter praepoſitionem κατὰ, & uerbum ſimplex, inſeri-

ſeritur particula δὲ, ſiue ſola, ſiue cum alijs dictionibus, ut καδδ᾽ἔβαλε pro κατέβαλεδέ, id eſt, ſtrauit autem, aor. ſecund. a καταβάλλω, καδδεῖσε pro κάθεισε, id eſt, ἐκάθεισεδὲ, collocauit uero. καδδ᾽ἔθορε pro κατέθορεδὲ, deſilijt uero: aoriſtus ſecundus a καταθορέω: καδδ᾽ἔλον, pro καθέλονδὲ, & hoc pro καθεῖλονδὲ, detraxerunt uero, eſt aoriſt. ſecund. ſine augmento a καθαιρέω, ſed tamquam a καθέλω, ut ſimplex αἱρέω ab ἕλω: καδδ᾽ἔπεσεδὲ, decidit uero, aor. ſecund. a καταπίπτω, ſed tamquam a καταπεσέω. uide infra. Ante κ, κακκῆαι, pro κατακῆαι, pro quo etiam Homerus dixit, Κατακηέμεν, cremare, aor. prim. infin. a κατακαίω, μ. κατακαύσω, aoriſt. pri. κατέκαυσα, &, κατέκηα. unde infin. κατακῆαι, & Ionice, κατακηέμεν: in prima plural. ſubiunct. κατακήωμεν, &, poetice, κατακήομεν, credemus: κακκρύπτων pro κατακρύπτων, occultans, tegens, & in appoſitione, κακκορυφὴν, pro κατὰ κορυφὴν, circa uerticem. Ante χ, κάκχαρτος: pro κατάχαρτος, laetabundus, uerbale a καταχαίρω, inſulto, κακχαύω, pro καταχαύω, deſtruo, confundo. Ante λ, καλλείπεν, pro καταλείπειν, relinquere: hinc καλλείπεται, relinquitur, καλλείψω, relinquam: infinit. καλλείψειν, relicturum eſſe, in aoriſt. ſecund. κάλλιπε, reliquit, ſine augmento, pro κατάλιπε, & iſtud pro κατέλιπεν: in appoſitione, καλλαπάρηνι pro κατὰ λαπάρην, iuſta ilia, λαπάρην accuſat. eſt Ionic. pro λαπάραν, ab ἡ λαπάρα ας, ile, abdomen, uenter. Ante μ. καμμίξας pro καταμίξας, immiſcens, particip. aoriſt. pr. a καταμιγνύω, ſiue καταμίγνυμι, ſed tamquam a καταμίγω, καμμύω, pro καταμύω, claudo, quo oratores utuntur, hinc futur. καμμύσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, claudet oculos,

& in

& in aoriſt. prim. ἐκάμμυσαν τοὺς ὀφθαλμούς, occluſe-
runt oculos, καμμονία, &, Ionice, καμμονίη, pro καταμο-
νίη, uictoria, quae ad ſolā partē uadit. huc referri poteſt
κάμμορος, pro κακόμορος, infortunatus: quaſi κάκμορος: in
appoſitione, καμμέσον, pro μέσον, circa mediũ: καμμέν, pro
κατα μέν, &, in tameſi, κάμμὲν ἄροτρον ἄξειαν, pro ἄροτρον
μὲν κατάξειαν, aratum quidē fregerint: eſt κατάξειαν, aor.
pri. Aeolicus optatiui a κατάγνυμι, ſed tāquā a κατάγω.
Ante ν, καννεύσας, pro κατανεύσας, annuens: participium
aor. pri. a κατανεύω. Ante π, καππυρίσασα, pro κατα-
πυρίσασα, incendens, particip. femininum, aor. prim. acti-
ui a καταπυρίζω, in appoſitione, καππεδίον pro κατὰ πε-
δίον, per campum, in campo. Ante φ, κάπφαγε, pro κα-
τάφαγε, & iſtud pro κατέφαγε, comedit, aoriſt. ſecund. ſi-
ne augmento a κατατρώγω, ſed tamquam a καταφήγω,
καπφωθεὶς, pro καταφωθεὶς, uaſtatus, participium aoriſt.
primi paſſiui ab inuſitato καταφόω, in appoſitione, καπφά
λαρα, pro κατὰ φάλαρα, in phaleris. Ante ρ, καῤῥέζειν
pro καταρέζειν, quod & ipſum poeticum eſt, pro καταῤῥέ-
ζειν, peragere: ſic participium praeſens femin. καῤῥέζουσα,
peragens: in appoſitione, καῤῥά, pro καταῤά, καῤῥόον, &
craſi καῤῥοῦν, pro κατὰ ῥόον. dicitur etiam καταροῦν, &
κατὰ ῥόον, id eſt, ſecundo flumine. Ante σ, κάσχεθε, pro
κατάσχεθε, continete: a κατέχω, ſed tamquam a κατασχέω,
cuius aoriſtus ſecundus, κατέσχον, ες, ε, medius, κατεσχό-
μην, imperatiuus κατάσχου κατασχέσθω, ſecunda plural. κα-
τάσχεθε & poetice κάσχεθε, uide infra. κασορνῦσα pro κα-
τασορνῦσα, complanans, participium praeſens act. a κα-
τασόρνυμι, ut ζευγνῦσα. Ante θ, κατθνήσκω, pro κατα-

θνήσκω, morior: hinc, in aoristo secundo, κάτθανε pro κατάθανε, & istud pro κατέθανε, mortuus est. atque pro imperativo καταθανε, mouere, obi, & participium καταθανὼν, pro καταθανὼν, mortuus, κατάθψαι, pro κατὰ θάψαι, sepelisse, aoristus primus infinitivi a καταθάπτω, κάτθεσαν, pro κατάθεσαν, & istud pro κατέθεσαν, deposuerunt, uide simplex ἔθεσαν. κατθεμένη, pro καταθεμένη, quae deposuit. Ante τ, καττύπτεσθαι, pro κατατύπτεσθαι, uapulare: & in appositione καττάδε, pro κατὰ τάδε, secundum haec, in hunc modum: καττοῦτο, pro κατὰ τοῦτο, iuxta hoc, sic praepositio Dorica ποτὶ, idest πρὸς, praecipue cum articulis, ut ποττῶ, pro ποτὶ τῶ, idest πρὸς τοῦ: ποττὸν, pro ποτὶ τὸν: ποττάν, ποτὶ ταν. idest, πρὸς τὴν: ποττώς, pro ποτὶ τὼς, id est, πρὸς τοὺς ποττᾶς, pro ποτὶ τὰς: ποττὰ pro ποτὶ τά: παρὰ, etiam in compositione, saepe amittit α ante consonantes, sed ρ praecedens in aliam consonantem non mutatur, ut παρβολάδην, pro παραβολάδην, permutatim: παρθέμενοι, pro παραθέμενοι, apponentes: πάρθεσαν, pro παράθεσαν, & istud pro παρέθεσαν, apposuerunt: uide simplex ἔθεσαν, παρκλίνω, pro παρακλίνω: detorqueo: tertia pluralis παρκλίνουσι, detorquent: παρμένω, pro παραμένω, permaneo, adsum: παρπεπιθὼν, arte pellicēs, fallēs, a παραπείθω, simplex πείθω, aor. sec. ἔπιθον: &, poetice, πέπιθων, participiū, πεποθὼν, cū παρὰ. παραπεπιθὼν, &, reiecto α, παρπεπιθὼν: παρρέω, pro παραρρέω, praeterfluo, παρτιθέτω, pro παρατιφέτω, apponat: uide simplex τιθέτω. παρφάσθαι, pro παραθάσθαι, decipere, male suadere: uide simplex φάσθαι. hinc πάρφασις, pro παράφασις, deceptio, παρφέρομαι, pro παραφέρομαι, transfero, praeterfugio.

(7) Σόω, *ſeruo, uado, irruo, ſubiunctiuus*, σόω, σόῃς, σόῃ *ſeruem, es, et. Futurum* σούσω, *a* σούω: *aoriſtus primus*. ἔσουσα: *imperatiuus*, σοῦσον, *uade*. *Perfectum imperatiui paſſiui*, σέσουσο, *&*, *detracto augmento*, σοῦσο, σούσθω, *uade, at: irrue, at:* σοῦσθε, *ite, irruite: tamen* σούσθω, *&* σούσθε, *poſſunt cenſeri facta per craſim a praeſenti imperatiui paſſiui* σόου, σοέσθω, σούσθω: σόεσθε, σοῦσθε.

(8) Σαώζω, *poeticum, pro* σώζω, *ſeruo, tutor: futurum* σαώσω, σαώσεις, σαώσει: *infinitiuus*, σαώσειν, *&*, *Ionice*, σαωσέμεν, *ſeruaturum eſſe. Aoriſtus primus*, ἐσάωσα: *tertia perſona* ἐσάωσε, *reiecto augmento, & apocope poetica*, σάω, *ſeruauit: ſumitur & pro* σάωσον, *ideſt* σῶζε, *ſerua: per eandem apocopen.*

Τέμνω, *ſedo*. (1) Futurum, τμήξω, a (2) τμήγω. Aoriſtus ſecundus, (3) ἔταμον, uel (4) ἔτεμον. Participium, ταμὼν, uel τεμών.

(5) Τίκτω, *pario* Futurum, (6) τέγω, a τέκω. Praeteritum medium, τέτοκα. Aoriſtus ſecundus, (8) ἔτεκον per ε. (8) nam ſecundo aoriſto uertit ε in α, id ferme fit praeſente aliqua immutabili, δέρω, ἔδαρον, *excorico*, πλέκω, ἔπλακον, *plico*.

(9) Τιτράσκω, *uulnero*. Futurum, (10) τρώσω, a (11) τρώω. Saepe barytona quoque habent reduplicationem, δράω, διδράσκω, *fugio*: μνεω, μιμνήσκω, *in memoriam reuoco*.

(12) Ερέχω, *curro*. Fut. θρέξω, per θ. Praet. διδράμηκα, a δραμέω. Aor. ſec. (13) ἔδραμον, (14) a δρέμω. Fut. ſecund. med. δραμοῦμαι.

Τρώγω, *comedo.* Aoriſtus ſecundus, (15) ἔφαγον, a φήγω. Futurum ſecundum medium, φήγομαι, pro (16) φαγοῦμαι, (17) uc ἔδομαι, & πίομαι, *edam, bibam.*

(11) Τυγχάνω. *ſum, ſortior, nanciſcor.* Fut. (19) τεύξομαι, a (20) τεύχω: Aor. ſec. (21) ἔτυχον. Praet. (22) τετύχηκα, a (23) τυχέω: at (24) τέτυκται, *eſt, & paratus eſt*, tertia praet. paſſ. pro (25) τέτευκται, a τεύχω, Vide in ἄφυκτος, *ineuitabilis.*

(1) Vel τμήσω, *a* τμέω: *uel etiam regulare* τεμῶ: *prima plural.* τεμοῦμεν, *uaſtabimus: futurum medium,* τεμοῦμαι. *Perfectum actiuum* τετέμηκα, *ſyncope* τέτμηκα: *hinc paſſ.* τέτμημαι: *participium,* τετμημένος, *inciſus: aoriſtus primus,* ἐτμήθην, *exciſus ſum: infinitiuus* τμηθῆναι, *uaſtari. participium,* τμηθεὶς, τμηθεῖσα, *ſectus, ſecta. Ceterum a futuro* τμήξω, *fit aoriſt. prim.* ἔτμηξα, *participium,* τμήξας: *compoſita* ἀποτμήξας, *quia abſcidit:* διατμήξας, *qui ſulcauit. (2) Hinc etiam aoriſtus ſecundus,* ἔτμεγον, *&* ἔτμαγον: *paſſiuum,* ἐτμάγην: *tertia plural.* ἐτμάγησαν, *Boeotice, uel ſyncope,* ἔτμαγεν, *ſine augmento* τμάγεν, *secti, uel ſeparati ſunt: participium,* τμαγεὶς, *&* τμηγεὶς, *ſciſſus. (3) Sine augmento* τάμον, τάμες, τάμε: *futurum ſecundum,* ταμῶ: *medium,* ταμοῦμαι. *(4) Infinit.* τεμεῖν. *(5) De hoc ſupra. (6) Medium,* τέξομαι, τέξῃ, τέξεται, *pariam, es, et: perfect. act.* τέτεχα: *paſſiuum,* τέτεγμαι ξαι, κται; *hinc aoriſt. primus,* ἐτέχθην, *natus ſum: ſubiunctiuus,* τεχθῶ, τεχθῇς, τεχθῇ, *in lucem editus fuero, is, it: infinitiuus,* τεχθῆναι, *naſci: participium,* τεχθεὶς, *natus, genitus: futurum primum,* τεχθήσομαι, *naſcar. (7)*

Sine

Sine augmento, τέκον: tertia persona, τέκε, peperit, item genuit, de uiro: aoristus secundus medius, ἐτεκόμην, &, reiecto augmento, τεκόμην, τέκου, τέκετο (8) Reddit rationem, cur τίκτω, siue τέκω, non faciat in aor. secund. ἔτακον, cum dictum sit, paenultimam ε mutari in aorist. sec. in α: uerum id, inquit, solum habet locum, cum paenultimã ε praecedit, aut sequitur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ: atque hinc excipiuntur λέγω, θλέγω, βλέπω, ἐνέγκω: de quibus supra. sic interdum τέμνω, ut in uerbo praecedenti dictum est. (9) Hoc uerbum continetur ea regula, quam assignauit supra. σκω, & σκομαι, tamquam ω, et ομαι. nam reduplicatio τι non seruatur nisi in praesenti, & imperfecto, ut de uerbis in μι dictum est. sic a μιμνήσκω, futur. μνήσω: a διδύσκω, ingredior, submergor, futur. δύσω, perfect. δέδυκα: plus quam perfect. ἐδεδύκειν: tertia plural. ἐδεδύκεισαν, & Attice, ἐδεδύκεσαν, submersi, uel submersae fuerant. a κίκλησκω, uoco, futur. κλήσω. a πιπίσκω, potũ praebeo: futurum, πίσω: aor. pri. ἔπισα. a πιπράσκω, uel πιπρήσκω, uendo: futu. πράσω, uel πρήσω. uel dic huiusmodi uerba a suis primitiuis tempora mutuari: nempe κιτρώσκω a τρίω, uel τρώω: μιμνήσκω, a μνέω: διδύσκω, a δύω: κικλήσκω, a καλέω, cuius futur. καλήσω, &, syncope, κλήσω: πιπίσκω, a πίω πιπράσκω, uel πιπρήσκο, a πράω: hinc in partic. aor. pr. pass. πραθεί, uenditus. tamen διδράσκω seruat reduplicationem in futuro, διδράσω. Ceterum haec reduplicatio tam barytonorum, quam circumflexorum, (in quibus quoque locum habet) non solum fit per ι sed etiam per ε, more Ionico, ueluti de τέθνημι dictum est. ut κάμω, κεμάμω. laboro: κλῶ, κεκλῶ, iubeo: Haec a praeterito me-

 dio

dio fieri, innuit Clenardus. Interdum quoque (ut de uerbis in μι diximus) huiusmodi reduplicatio fit, repetitis duabus litteris thematis initialibus, ut ἀλκέω, ἀλαλκέω, arceo, expello. (10) Hinc aoristus primus, ἔτρωσα: perfectum, τέτρωκα: passiuum, τέτρωσμαι, τέτρωσαι, τέτρωσαι, assumpto σ, unde aoristus primus, ἐτρώθην: infinitiuus, τρωθῆναι, sauciari, uulneratum esse. participium, τρωθεὶν, laesus, sauciatus. (11) Vel a τρόω. dicitur & τρῶμι: unde imperfectum, ἔτρων, ἔτρως, ἔτρω, cum uulnerabatur. (12) A futur. θρέξω aoristus primus, ἔθρεξα, &, poetice, θρέασκον, cucurri, & cucurrerunt, uel currebam, & currebant. futurum medium, θρέξομαι, θρέξῃ, & Attice, θρέξει: cum περὶ, περιθρέξει circumcurres. (13) Infinitiuus, δραμεῖν, &, Dorice, δραμῆν, cucurrisse. (14) Poterat enim duci a δραμέω: sed praeteritum medium, δέδρομα, cucurri, a δρέμω formandum, non a δραμέω: nam ex hoc fieret δέδραμα. Quidam haec tempora non ad τρέχω, sed ad διδράσκω, referunt. (15) Sine augmento, φάγον, imperatiuus, φάγε: subiunctiuus, φάγω, φάγῃς, φάγῃ, cum πρὸ, προφάγῃ, ante ederit: prima plural. φάγωμεν, comedamus: infinitiuus, φαγεῖν. Facit quoque τρώγω, in aoristo secundo ἔτραγον, infinit. ἔτραγεῖν, comedere. (16) Quo poetae utuntur. (17) De his, supra. (18) Hinc τυγχανόντων, assequantur, pro τυγχανέτωσαν. (19) Tertia persona, τεύξεται, consequetur: infinitiuus, τεύξεσθαι, fruiturum esse: participium, τευξόμενος, adepturus, consecuturus. (20) Τεύχω in usu habetur pro struo, facio, fabrico: hinc in tertia plural. imperfecti passiui sine augmento τεύχοντο, struebant. In aoristo primo actiuo,

σεῦξε,

τεῦξε, pro ἔτευξε, *fecit, tertia plurali* τεῦξαν, *fecerunt.* (21) *Hinc imperat.* τύχε, *consequere: optatiuus,* τύχοιμι, τύχοις, τύχοι: *tertia plural.* τύχοιεν; *subiunctiuus,* τύχω, τύχης, τύχῃ, *prima plural.* τύχωμεν: *infinitiuus,* τυχεῖν: *participium,* τυχὼν, τυχοῦσα, *nactus, nacta, consecutus, a.* *Aoristus secundus medius,* ἐτυχήμην, *Ionice* ἐτυκόμην, *poetice* τετυκόμην, *&* τετυχόμην, *paraui, struxi: hinc in tertia plural.* ἐτετύκοντο: *& in prima plural. optatiui* τετυχοίμεθα. (22) *Ionice,* τετύχηκα, *nactus sum.* *A* τετύχηκα, *tertia persona* τετύχηκε, *fuit, est, sine participio.* (23) *Hinc etiam fit* τύχησε, *contingit: aoristus primus sine augmento.* (24) *Sic in plus quam perf. pro* ἐτετεύγμην, *&, ablato* ε, τετόγμην, *eram, seu fui; tertia persona,* τέτυκτο, *erat, imperatiuus,* τέτυξω, τετύχθω, *sis, sit: infinitiuus,* τετύχθαι, *esse participium,* τετυγμένος, *factus, fabricatus, elaboratus: inuenitur &* τετευγμένος, *consecutus. Aor. primus,* ἐτύχθην, ἐτύχθης, ἐτύχθη, *effectus sum, es, est.* (25) *A* τέτευκται *fit tertia plnral. Ionica,* τετεύχαται, *fabrefacti sunt.*

Ὑπισχνοῦμαι, *promitto.* Futurum, ὑποσχήσομαι. Praeteritum', (1) ὑπέσχημαι. Aoristus primus, ὑπεσχέθων. Aor. secundus medius, (2) ὑπεσχόμην, ab (3) ὑποσχέομαι: at futurum, ὑποσήσομαι, *promittam,* ab (4) ὑφίσαμαι. Aoristus secundus, (5) ὑπέσων.

(1) *Hinc infinitiuus,* ὑπεσχῆσθαι, *promisisse.* (3) *Imperatiuus* ὑπόσχου, *&, Ionice,* ὑπέσχεο, *pro* [illegible]: *infinitiuus,* ὑποσχέσθαι, *spopondisse: participium,* ὑποσχόμενος, *spon-*

sionem faciens, pollicitus. (3) *Quod componitur ex* ὑπὸ, *&* χέομαι*: actiuum,* χέω, *de quo in uerbo* ἔχω.

(4) *Quod etiam componitur ex* ὑπὸ, *&* ἵσαμαι, (5) *In* ὑπέςην, π *praepositionis* ὑπὸ *non migrat in* φ, *ut in* ὑφίςαμαι, *&* ὑφίςιμι. *nam simplex* ἔςην *leuem habet spiritum. Ab* ὑπέςην *tertia plur.* ὑπέςησαν, *&, syncope,* ὑπέςαν, *polliciti sunt: ut simplex,* ἔςησαν, ἔςαν, *tertia singularis imperatiui,* ὑποςήτω, *promittat, cedat: infinitiuus,* ὑποςῆναι, *promittere, cedere.*

(1) Φάναι dicere: praesens, φημὶ: φᾶναι uero, per ᾶ, *lucere, apparere:* aoristus primus a φάνω, *luceo, appareo.* pro quo & φῦναι, ἀποφῦναι, *demonstrare:* (2) ut μιᾶναι, μιῦναι, *foedare.*

Φέρω, *fero.* Futurum, (3) οἴσω, ab οἴω. Aoristus primus, (4) ὤνεγκα: secundus, (5) ὤνεγκον, ab ἐνέγκω. Praet. med. (6) Atticum ἐνήνοχα, διενήνοχα, *excellui,* ab ἐνέχω. Aorist. prim. pass. (7) ἠνέχθην. (8) Particip. ἐνεχθεὶς: sic ἀναφέρω, *refero, respiro, conualesco:* ἀνηνέχθην, ἀνενεχθεὶς, refocillatus. Ceterum per syncopen dicta sunt φέρειν, φρεῖν, *ferre.* φέρω, φρῶ, *fero:* unde φρῆμι. Imperatiui secundus aorist. φρὶς, *fer.* εἴσφρες, *infer, admitte, irrumpe:* ἔκφρες, *effer, emitte:* ut (9) θὲς, *pone.* Aor. pri. ἔφρησα. Fut. φρήσω, (10) εἰσφρήσω, *inferam, admittam.*

Φθάνω, *assequor, quod efficere contendo, praeuenio.* Futurum, (11) Φθάσω, a φθάω. Aoristus secundus, (12) ἔφθην a φθῆμι. Optat. φθαίην.

Φθίνω, *tabesco.* Futurum, φθίσω a (13) φθίω, (14)

com-

complura in νω, dum tempora formant, negligunt ν, φθάνω, φθίνω, πίνω, bibo, tamquam φθάω, φθίω, πίω.

Φύω, produco. (15) Futurum, φύσω. (16) Aoriſtus ſecundus, ἔφυω, a (17) φῦμι.

(1) De hoc ſupra. (2) Ab aoriſto pri. indicatiui, ἐμίανα, communiter, & ἐμίηνα Attice, ut habes ſupra. ſic a φαίνω, aoriſt. pr. ἔφανα, & ἔφηνα, ἔφηνας ἔφηνε: cum ἐν, ἐνέφηνεν, oſtendit. Aor. med. ἐφηνάμην: tertia perſona, ἐφήνατο, apparuit. Huius perſ. paſſ. πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται, unde aoriſt. pri. ἐφάνθην, &, poetice, pleonaſmo τοῦ α, ἐφαάνθη, ἐφαάνθης, ἐφαάνθη, apparui, iſti, it. (3) Dorice, οἰσῶ: fut. med. οἰσῇ, feram, fere pro οἴσομαι, οἴσῃ. Ab οἴω perf. eſſet ᾦκα, paſſ. ᾦσμαι, ᾦσαι, ᾦσται: unde, reiecto augmento, fit verbale, οἰστέος, ferendus, & οἰστέον, ferendũ eſt: hinc etiam aoriſt. prim. ὤσθην, ὤσθης, unde fut. pr. οἰσθήσομαι ferar. (4) De hoc ſupra. Pro ἤνεγκα, poetae dicunt ἤνεικα, &, depoſito augmento ἔνεικα, ας, ε: cum κατὰ κατένεικε, detulit: &, cum augmento Attico ε in medio, ἐνέεικα, ab ἐνείκω: in optat. Aeolico, ἐνείκειε, intuliſſe: infi. ἐνεῖκαι, attuliſſe: part. ἐνείκας, qui tulit. Aor. prim. med. ἠνεικάμην, retuli: tertia perfect. ſine augmento ἐνείκατο, reportauit: ſubiunct. ἐνείκωμαι, tertia plur. ἐνείκωνται, attulerint. (5) Sine augmento, ἔνεγκον, tuli: infi. ἐνεγκεῖν, ſuſtinere, tuliſſe. part. ἐνεγκών, qui tulit: ἐνεγκοῦσα, quae tulit: ſumitur pro patria. (6) Attici enim inchoatorum ab ε o, & α breui, praeterito communi praefigunt duas priores litteras praeſentis. Hic vero notan-

dum,

dum, in ἐνήνεχα, ε paenultimam praeſentis ἐνέχω mutatam in ο more diſyllaborum, vt λέγω, λέλογα. polyſyllaba enim regulariter non mutant ε in ο, quamuis ab ἔχω ſimplici diſyllabo poſſit ductum videri. Ab ἐνήνοκα, par. ἐνηνωχὼς, qui tulit. Pro ἐνήνοχα, Macedones dicunt ἀγκοχα: tertia plu. ἀγκόχασιν. (7) Et ἠνείχθην, ſine augmento ἐνείχθην, latus ſum, participium, ἐνειχθεὶς, latus, ab ἐνείκω: ἠνέχθην vero, ab ἐνέχω, cuius perfectum paſſiuum ἤνεγμαι, unde participium, ἠνεγμένος, ſublatus: cum διὰ, διηνεγμένος, exportatus. (8) Imperatiuus, ἐνέχθητι: optatiuus, ἐνεχθείην, ἐνεχθείης ἐνεχθείη: ſubiunctiuus, ἐνεχθῶ: infinitiuus, ἐνεφθῆναι, cum κατὰ, κατενεχθῆναι, appulſum eſſe, deferri: participium, κατενεχθεὶς, depreſſus, delatus. κατενεχθέντες, ad terram venientes. (9) De hoc ſupra. (10) Aoriſtus primus, εἰσέφησα, vnde participiū, εἰσφήσας, qui irrupit: aoriſtus primus medius, εἰσεφησάμην: infinitiuus, εἰσφρήσασθαι, recipere, admittere. (11) Perfectū, ἔφθακα: plus quam perfect. ἐφθάκειν. Aoriſtus primus, ἔφθασα, &, Dorice, ἔφθαξα, praeueni: optatiuus Aeolicus, φθάσεια, φθάσειας, φθάσειε: infinitiuus φθάσαι: participium φθάσας, φθάσασα, praeueniens: τὸ φθάσαν, & cum πρὸ, προφθάσαν, quod praeterit. Eſt etiā aoriſtus primus, ἔφθησα, ἔφθησας, ἔφθησε, ſine augmento, φθῆσε, prae occupauit: a futuro φθήσω: vnde & medium φθήσομαι: tertia plural. φθήσονται, praeoccupabant. (12) Tertia perſona, ἔφθη, ſine augmēto, φθῆ, praeoccupauit: tertia plural. ἔφθησαν, ſubiunctiuus, φθῶ, φθῇς, φθῇ, Ionice φθέω, φθέῃς, φθέῃ, poetice φθείω, φθείῃς, φθείῃ, prima plural. φθείωμεν, &, poetica ſyſtole, φθείομεν, anticipemus. infinitiuus,

nitiuus, φθῆναι: inuenitur & φθάναι, quod praesens potest censeri a φθῆμι, participium, φθὰς, qui praeoccupauit. Aoristus secundus medius, ἐφθάμην: unde participiũ, φθάμενος, praeueniens, anteuertens. (13) Perfectum, ἔφθικα: passiuum ἔφθιμαι, ἔφθισαι, ἔφτιται, hinc tertia plur. Ionica, ἐφθίαται, corrupti sunt, plus quam perfectum, ἐφθίμην, ἔφθισο, ἐφθιτο, interijt, uel interierat: cum ἀπὸ, ἀπέφθιτη, interijt, ab ἔφθιτο, tertia plur. Ionica, ἐφθίατο, corrupti erant: perfect. optatiui, ἐφθίμη. pro ἐφθιμένος εἴην, more circumflexorum, & uerborum in μι: & rursus, deperdito augmento, φθίμην: cum ἀπὸ, ἀποφθίμην, interijssem. sic λελῦμην, λελῦο, λελῦτο. tertia plural. λελῦντο: &, sine augmento, λύμην, redemptus essem, uel redimerer, pro λελυμένος εἴην, a λύω, redimo, soluo. Ab ἔφθιμαι, infinitiuus, ἐφθίσθαι, &, sine augmento, φθίσθαι, perijsse: cum κατὰ, καταφθίσθαι, interijsse, uel φθίσθαι factum est per syncopen a praesenti φθέσθαι. sic participium φθίμενος, mortuus, peremptus, defunctus, per syncopem a praesenti φθιόμενος, uel pro perfecto ἐφθιμένος, detracto augmento, & mutato tono. sic compositum ἀποφθίμενος, peremptus, mortuus. A φθίω quoque inuenitur in subiunctiuo φθίῃς, pereas. a φθέω uero, infinitiuus passiuus, φθέεσθαι, &, crasi, φθεῖσθαι, interire. hinc etiam uerbum, φθῆμι, unde in optatiuo passiuo, φθείμην, φθεῖο, φθεῖτο, defecissem, praeterijssem, es, et: ut τιθείμην, sed absque reduplicatione. Sic τίσω, medium, τίσομαι, ulciscar: aor. prim. med. ἐτισάμην, supplicium sumpsi: tertia persona, ἐτίσατο, sine augmento τίσατο: optatiuus, τισαίμην, τίσαιο, τίσαιτο: tertia plural. τίσαιντο, &, Ionice, τισαίατο:

τισαίατο : infinitiuus, τίσασθαι : participium, τισάμενος : optatiuus actiuus Aeolicus, τίσεια, τίσειας, τίσειε : tertia plur. τίσειαν, luissent. A *τίνω, imperfectum ἔτινον, ἔτινες, unde tertia persona Ionica, τίνεσκε, luebat.* (15) *Perfectum, πέφυκα, natura comparatus sum, soleo, πέφυκε, natura comparatum est, innatum est : πεφύκασι, consueuerunt : plus quam perfect. ἐπεφύκειν, ἐπεφύκει, &, sine augmento, πεφύκει, creuerat : infinitiuus, πεφυκέναι, esse, adhaerere, natura esse : participium, πεφυκὼς, πεπυκῦα, πεφυκὸς, inhaerens, natus, aptus, natura, dispositus : Ionice, πεφυὼς, natus, productus : genitiuus, πεφυότος, &, poetica ectasi, πεφυῶτος : accusatiuus plural. πεφυῶτας, pro πεφυκότας : &, in nominatiuo plural. πεφυῶτες, cum σὺν, συμπεφυῶτες, concreti, consuti : femininum, ἡ πεφῦυια, syncope πεφῦα : cum ἐν, ἐμπεφῦα, implexa. Inuenitur etiam tertia plural. perfecti πεφύασι, pro πεφύκασι, producti, seu nati sunt. A perfecto πέφυκα, fit praesens πεφύκω, unde tertia plural. imperfecti ἐπέφυνον, pendebant, manabāt.* (16) *Ab ἔφυν tertia persona ἔφυ, &, sine augmento, φῦ, coaluit : participium, φὺς, natus.* F*acit quoque φύω, in aoristo secun. ἔφυον, unde pass. ἐφύην : tertia persona ἐφύη, enatus est.* (17) *Huius passiuum φύμαι : imperfectum, ἐφύμην, ἔφυσο ἔφυτο : tertia plur. ἔφυντο, &, sine augmento, φύντο, nascebantur.*

Χαίρω, gaudeo. Futurum, *χαρήσομαι.* Aoristus secundus pass. (1) *ἐχάρην,* a *χαρέω.*

Χάσκω, adspicio, hio, dehisco. Futurum, (2) *χανῦμαι.*

μαι. Praeteritumm medium, κέχηνα. Aoristus secundus, (3) ἔχανον, a χαίνω.

Χέω, *fundo*. (4) Futurum, χεύσω. (5) Aorist. pri. ἔχευα. Imperat. χέον. ἔκχεον, *effunde*. Infin. χέαι, *effudisse*. (6) Aoristus secundus, ἔχεον. Futu. secund. χεῶ, ἐκχέῶ, *effundam*.

Χρὴ, oportet. (7) a χρῆμι, perapocopen, χρὴ, (8) ἀπόχρη. Imperfectum, ἔχρην, & (9) χρῆν. Infinitiuus, χρῆναι.

(1) *Tertia persona*, ἐχάρη, *sine augmento* χάρη, *gauisus est: imperatiuus*, χάρηθι, *gaudet: optatiuus*, χαρείεν, χαρείη, *gaudeat: subiunctiuus*, χάρω, ῃς, ῃ, χάρητε, *gaudeatis: infinitiuus* χαρῆναι, *gauisum esse: participium*, χαρεὶς, χαρεῖσα, *gaudens, oblectatus, a. Aoristus secundus med.* ἐχαρόμην, *&, poetice*, κεχαρόμην, *vnde optatiuus*, κεχαροίμην, οιο, οιτο, *tertia plur.* κεχάροιντο, *& Ion.* κεχαροίατο, *gauisi fuissent. perfect. med.* κέχαρα, *gauisus sum.* (2) *Et actiuum*, χάνω, *hiabo. vide supra.* (3) *Hinc in optat.* χάνοι, *dehisceret: in subiunct.* χάνῃ, *hiauerit: infin.* χανεῖν, *hiscere, dicere.* (4) *De hoc supra. fit* χεύσω, *a* χεύω: *vnde & in tertia plur. imperf. pass.* ἐχεύοντο *&, sine augmento*, χεύοντο, *attulerunt. & aori. pri.* ἔχευα, *sine augmento*, χεῦα *aggessi: tertia perf.* χεῦε, *cum* περὶ περίχευε, *circumsparsit: imperat.* χεῦον, άτω, *tertia plur.* χευάτωσαν, *& Attic.* χευάντοε, *fundat. sumit etiam* χέω *quaedā tempora a* χῆμι, *vnde aor. pr. infinit. pass.*

pass. χεθῆναι, *diffundi: & part.* χεθεὶς, *fusus: quod &* χυθεὶς, χυθεῖσα, (*cum* ἀμφὶ, ἀμφιχυθεῖσα, *circumfusa*) *& assumpto* σ, χυσθεὶς *a* χῦμι, *vel* χύω *: futur.* χύσω. *aor. pri.* ἔχυσα *: imperat.* χύσον, *effunde : perfect.* κέχυκα, *pass.* κέχυμαι, υσαι, υται *: tertia plur.* κέχυνααι *: plus q. p.* κεχύμην, ἐκέχυτο, *ut, deposito augmēto,* χύτο, *fusus erat: hinc plural.* χύντο, *effundebantur : part.* κεχυμένος, *fusus. aorist. pri.* ἐχύθην, *cum* ἀμφὶ, ἀμφεχύθην, ης, η, *circumfusus sum, es, est.* (5) *A* χέαι *cum* ἀμφὶ, ἀμφιχέαι, *circumfundere.* (6) *Vide supra.* (7) *Vel a tertia pers.* χρῆσι, *iecto* σι, *per apocopen. Dores, pro* χρὴ, *dicunt* χρῆθα. (8) *De hoc, supra.* (9) *Sumitur* χρῆν, *pro praesenti* χρή, *atque pro infin.* χρῆναι. *inuenitur etiam subiunct.* χρῇ, *oporteat. Huc etiam referri potest* χάζω, *concedo, deuito, capio, anxie sollicitus sum : hinc fut.* χάσω, *aor. sec.* ἔχαδον, ες, ε, *sine augmento,* χάδον, χάδες, χάδε, *infin.* χάδων, *& Ionice,* χαδέειν, *cepisse. rursus, pro* ἔχαδον, *poetae dicunt* κέχαδον, *& Ion.* (*pag.* 23.) κεκάδον, *priuaui : par.* κεκαδὼν, *priuans, curans: aor. sec. med.* κεκαδόμην, *tert. plu.* κεκάδοντο, *cesserunt, priuarunt: pass.* κεκάδην, ης, *unde fut. sec.* κεκαδήσομαι, *curabo : pri. pl.* κεκαδησόμεθα. *A* χάζω *praet. med.* κέχαδα, *part.* κεχαδώς, ότος. *et poet. pleonasmo* τοῦ ν, κεχανδὼς, ότος, *accus.* τὸν κεχανδότα, *capientem.*

Ὠθέω, *expello.* (1) Fut. ὤσω. Aor. pr. (2) Attic. ἔωσα. Praeteritum pass. (3) ἔωσμαι, ab ὤθω.

(4) Ὦ ταν, *o amice, heus tu, o bene vir, quaeso,* pro ὦ ἐτὰν: (5) ἔτης, amicus, unde ἐτάν, ut Ἑρμῆς, Ἑρμᾶν: μέγι-

στος, μεγιστᾶν: ὦ ἐτᾶν, (6) sed synaloephe contrahit in ὦταν.

(1) Et regulariter, ὠθήσω, pellam. (2) Vide supra. Ab ὠθέω, imperfectum ὤθεον, ὤθουν, & Attice quoque, ἐώθουν, impellebam. Pro ἔωσα, inuenitur etiam sine augmento Attico, ὦσαι: tertia persona, ὦσε, pepulit, & Ionice aoristus primus medius, ἐωσάμην, tertia plural. ἐώσαντο, repulerunt: infinitiuus, ὤσασθαι, pellere: participium ὠσάμενος, irrumpens. (3) Tertia persona, ἔωσαι, repulsus est: unde aoristus primus, ἐώσθην, reiectus sum, participium ὠσθεὶς, praecipitatus, pulsus, trusus. Pro ἔωσμαι, dicitur etiam sine augmento ὦσμαι; vnde participium ωσμένος, pulsus. (4) Varie scriptum inuenitur, ὦταν, ὦ ταν, ὤταν, & ὦ τᾶν, atque ὦ τὰν & non solum singulari, sed & duali, & plurali, iunctum inuenitur, hoc est, o amici. (5) Ὁ ἔτης, ου, prima declinatione, in vocatiuo ὦ ἔτα, & Dorice (vt quidam volunt) ὦ ἔταν, hinc, per synaloephen, faciunt ὦταν. Clenardus vero paullo aliter videtur sensisse, vt ab ἔτης, ου, primae, faciat ἐτὰν, ἐτᾶνος quinctae, in uocatiuo ὦ ἐτὰν, & synaloephe ὦταν: vt a μέγιστος, ου, tertiae, idest, maximus, fit nomen quinctae, ὁ μεγιστὰν, μεγιστάνος, cuius plurale tantum est in vsu, οἱ μεγιστᾶνες. primates, megistanes, qua uoce & Latini vtuntur. Sic ab ἑρμῆς, ου, primae, fit ἑρμᾶν ᾶνος, quinctae, id est, Mercurius. (6) Sic ὦ γαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, o bone vir, ὦ ναξ, pro ὦ ἆναξ, uel pro ὦ ἄνα, o rex, ὤνθρωπε, pro ὦ ἄνθρωπε, o homo: ὦνερ, pro ὦ ἄνερ, o vir, ὤριγνωτε, pro ὦ ἀρίγνωτε, o ualde insignis notae, id dicitur fieri Attice. Cum autem Attici in omni declinatione vocatiuum similem

nomi-

nomiuatiuo forment, dicunt quoque in voca, ὤνθρωπος, ὤνηρ: *unde etiam* ὦναξ, *pro* ὦνα, *e nominatiuo,* ὁ ἄναξ. *Idem non numquam obseruatur in nominatiuo cum articulo* ὁ, *ut* ὤδωνις, *pro* ὁ ἄδωνις, *Adonis, Veneris amasius.*

Rimantibus uerborum themata praecipuum ſit, ut in promptu, & tamquam ob oculos, habeãt coniugationem τύπτω, τρίβω & τίθημι, ac ſingulorum tẽporum exacte norint terminationes: deinde, memores, quomodo formentur tempora, ſenſim adſcendant, donec ſtatuendum ſit praeſens. Participium, ὀφθησόμενος, a futuro primo ὀφθήσομαι. Aoriſtus primus, ὤφθην: tertia praeteriti paſſiui, ὦπται: prima, ὦμμαι. Praeteritum actiuum eſſet ὦφα. Futurum, ὄψω. igitur praeſens ὄβω, ὄπω. ὄφω, ὄπτω: ὄβομαι, ὄπομαι, uel ὄπτομαι: ſed adhibitum Lexicon commonſtrabit ὄπτομαι, *video.*

ACCENTVS.

ACCENTVS Acutus afficit ultimam ſyllabam, paenultimam, aut antepaenultimam: Circumflexus, ultimam, aut paenultimam: Grauis, ultimã tantum. Dictionibus autem, quae ſic, uel ſic, notantur, huiuſmodi tribuerunt uocabula, Θεός, *Deus*, ὀξύτονον, acutus in ultima.

λόγος, *ſermo*, παροξύτονον, acutus in paenultima.

τύπτομεν, *verberamus*, προπαροξύτονον, acuts in antepaenultima.

ποιῶ, *facio*, περισπώμενον, circumflexus in ultima.

βοᾶτε, *clamatis*, προπερισπώμενον, circumflexus in paenultima.

τιμὴ, *honor*, βαρύτονον, grauis in ultima.

Grauis in omni ſyllaba intelligitur, quae nec acuitur, nec circumflectitur: at ſignatur ſolum in ultima. Nam ultima acuta fit grauis ob conſequentiam dictionis, Θεὸς ἡμῶν, *Deus noster*. (1) Excipe τὶς interrogatiuum, τὶς ἐποίησε; *quis fecit*.

Caſuum, & perſonarum, accentus ferme manet in eadem ſyllaba, ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τύπτω, τύπτεις, τύπτει. Quando autem mutetur acccentus, aut e loco migret, ſic eſt accipiendum, Σῶμα, σώματος, *corpus*, ῶ in ώ: quia antepaenultima non circumflectitur. Σώματα, σωμάτων: ultima ſi fuerit longa, non acuitur antepaenultima, excipe Attica, Μενέλεως, *Menelaus*, λέξεως, *dictionis*: (2) & ſimilia. Βοάετε, βοᾶτε, *clamatis*, άε ᾶ. ex acuto, & graui, fit circumflexus. excipe (3) τὴν Λητόα, Λητώ, *Latonam*, & (4) τὼ νόω, νὼ, a νόος, *mens*, & (5) νῶϊ, νὼ, ab ἐγὼ. dualia enim in ω ſemper acuuntur, etiam contracta. (6) Ἑσαώς, *nixus*, *firmus*, *erectus*, ἑσώς non ἑσῶς, ex graui, & acuto, non fit

circumflexus. Ἑστὼς, ἑστῶτος: (7) longa ante finalem breuem circumflectitur. Ἑστῶτες, ἑστώτων. (8) longa ante finalem longam acuitur. Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, *Hercules*: breuis non eſt capax circumflexi, (9) nec item longa poſitione, ſed natura. σῶμα, *corpus*, τεῖχος, *murus*, βοᾶτε, *clamatis*, βοᾷ, *clamat*.

Diphthongi (10) finales, αι, & οι, in accentibus habentur breues, μοῦσαι, *muſae*, ἄνθρωποι, *homines*. Excipe (11) aduerb. οἴκοι, domi (nam οἶκοι, *domus*, nomen plurale eſt, & optat. ποιήσαι, feciſſet: at ποιῆσαι, infinitiuus aoriſti primi actiui, ποίησαι autem imperatiuus aoriſti primi medii.

(12) In declinationibus pariſyllabicis circumflectuntur genitiui, & datiui, licet reliqui caſus acuãtur. ὁ ποιητής, τοῦ ποιητοῦ, τῷ ποιητῇ: τοῖν ποιηταῖν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς, *poeta*. Idem iudicium de genitiuo duali, & plurali, quinctae declinationis, ἡ χείρ, τῆς χειρὸς: ταῖν χεροῖν: τῶν χειρῶν, *manus*.

(13) Subſtantiuorum primae, & ſecundae declinationis genitiuus pluralis circumflectit ultimam, ὁ Αἰνείας, τῶν Αἰνειῶν, non Αἰνείων: ἡ μοῦσα, τῶν μουσῶν. non μούσων. Adiectiua uero ſecundae declinationis a maſculinis tertiae, (14) Genitiuũ parem habẽt maſculino, ὁ ἅγιος, τῶν ἁγίων: ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων, *ſanctus*. Quod ſi maſculinum ſit quinctae, ultima genitiui feminini circumflectetur, ὁ ἡδὺς, *ſuauis*: μέλας, *niger*:

τύπτων,

τύπτων, uerberans: τῶν ἡδέων, μελάνων, τυπτόντων: ἡ ἡδεῖα, μέλαινα, τύπτουσα: τῶν ἡδειῶν, μελαινῶν, τυπτουσῶν: in quibus etiam non eadem est paenultima Genitiui in utroque genere.

(15) Quinctae declinationis Genitiui, & Datiui disyllabi, Accentum sortiuntur in ultima: Nominatiui autem, Accusatiui, & Vocatiui in priore, ἡ χείρ, *manus:* τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα: τὼ χεῖρε, ταῖν χεροῖν: αἱ, ὦ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ, τὰς χεῖρας. Excipe participia, θείς, θέντος, θέντι, *ponens, vel qui posuit,* ὤν, ὄντος, ὄντι, *exsistens*, &c. (16) etiam τῶν παίδων, *puerorum,* τῶν Τρώων, *Troianorum:* τῶν πάντων, *omnium,* & τοῖς πᾶσι, *omnibus.*

Circumflectuntur ευ, & ου finales, (17) ὁ βασιλεὺς, ὦ βασιλεῦ: *rex:* πανταχοῦ, *ubique:* praeter aduerbium, ἰδοὺ, ecce: at, (18) ἰδοῦ, *uide*, imperatiuus, ut τυποῦ.

Vocatiuus in ες a propriis in ης est προπαροξύτονος: ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες: ὁ Ἡρακλῆς, έος, (19) ὦ Ἡράκλεες, crasi Ἡράκλεις, *Hercules.*

Irregularia sunt, ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν, *una:* (20) ὁ δεσπότης, *dominus,* μητιέτης, *consiliarius:* ὦ δέσποτα, μητίετα. Etiam ἡ μήτηρ, *mater,* θυγάτηρ, *filia:* τῆς μητέρος, (21) θυγατέρος, non μήτερος, θυγάτερος.

(22) Particulae, α, ευ, δυς, crebro accentum retra-

hunt,

hunt, παιδευτὸς, doctus, ἀπαίδευτος, indoctus: τακτὸς, ordinatus: εὔτακτος, bene constitutus: κινητὸς, mobilis: δυσκίνητος, motu difficilis: sic, ἑκὼν, voluntarius, ἀέκων, &, crasi, ἄκων, inuitus, λόγος, ratio, ἄλογος, irrationalis, εὔλογος, rationabilis, &c.

(1) Acutum quoque retinent dictiones oxytonae, cum eas sequitur dictio enclitica, vt Θεός σου, Deus tuus, θεός ἐστι, Deus est. (2) Videlicet hyperdisyllaba quartae declinationis Atticorum propriae, quae communiter declinata per tertiam, antepaenultimam acuerent, vt Μενέλαος, Μενέλεως, huic similia enumerauimus pagina 33. & 34. Per ea autem, quae voci λέξεως sunt similia, intellige genitiuum Atticum singularem, dualem, & pluralem, secundae declinationis cōtractorum, de quo supra. (3) Hoc fit, quia, vt uoce, sic & accentu, hic casus necessario sit similis alteri casui praecedenti eiusdem numeri, & idiomatis, vtpote nominatiuo, ἡ λητώ: sic vocatiuus, ὦ λητοῖ circumflectitur, quod uoce sit similis datiuo τῇ λητοῖ, qui circumflectitur propter synaeresim acuti, & grauis, verum in plurali dicimus, αἱ λητοὶ, acuto accentu. non est enim eiusdem numeri. Ceterum, τὴν, αἰδόα, αἰδῶ, circumflectitur, vt loco citato diximus. (4) Vide supra. (5) Vide supra. (6) De hoc supra. (7) Intellige, si paenultima debeat aliquo accentu affici, ac si natura lōga. Fallit enim haec regula, cum paenultima positione tantum producitur, vt τύπτε, τύψον. verbera. (8) Hic quoque intellige, si paenultima accentum habuerit, ac finalis sit longa, non sola positione, sed natura. nam χοῖνιξ, choenix, paenanflectitur,

ctitur, quamuis ultima sit longa positiuo. (9) Quae autem, & natura, & positione, producitur, est capax circũflexi, ut τυποῦντος, verberaturi: μᾶλλον, magis. (10) Sed ita finales, ut nulla consona eas in eadem syllaba sequatur. nam in μούσαις, et ἀνθρώποις, αι, & οι, non habentur breues. Eodem modo intellige de finalibus ᾳ, & ου, de quibus paullo post. (11) Habentur tamen pro breuibus πάλαι, olim, & πρόπαλαι, diu, iam olim. (12) Haec regula non habet locum in genitiuo singul. quartae declinationis: ut ὁ λεώς, τοῦ λεώ, populus: ὁ νεώς, τοῦ νεώ, templum: quae acuuntur. (13) Quidam hinc excipiunt, ὁ χλούνης, τῶν χλούνων, aper. ὁ χρήστης, τῶν χρήστων, fenerator: ὁ ἐτησίας, τῶν ἐτησίων, Etesias ventus: ἡ ἀφύη, τῶν ἀφύων, aqua, genus piscis. (14) Atque reliquos omnes casus, quod ad accentum attinet, nisi ultima longo impediat. ab ὁ ἅγιος, antepaenacuto, dicimus ἡ ἁγία, acuta paenultima, quod α finale longum impediat accentum poni in antepaenultima. at in nominatiuo plurali dicimus αἱ ἅγιαι, veluti οἱ ἅγιοι. nam αι habetur pro breui, non aliter, quã ο. tamen ab ὁ πόντιος, id est marinus, in Pindaro inuenitur genitiuus pluralis femininus ποντιᾶν ultima circumflexa, pro ποντίων, paenacute. (15) Haec regula complectitur etiam obliquos disyllabos per syncopen ex trisyllabis formatos, ut ἡ ἄρην, agna, τῆς ἀρνὸς, pro ἄρηνος, τῇ ἀρνὶ, τὴν ἄρνα. sic ὁ, καὶ ἡ κύων, κυνὸς, κυνί, κύνα, canis. Eodem modo ὁ ἀνὴρ, uir, τοῦ ἀνδρὸς, τῷ ἀνδρὶ, τὸν ἄνδρα, pro ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα, & similia in ηρ. at horum datiuus pluralis semper duarum syllabarum numerum excedit, propter α interpositum, ut ἀνδράσι: atque huiusmodi dati-

nus perpetuo paenultimam acuit. tamen τοῖς ἄστρασι antepaenacuitur. neque enim fit ab ὁ ἀστὴρ, έρος, cum non sit ex eorum numero, quae syncopen patiuntur, sed potius per metaplasmum, quem vocant, id est, transformationẽ cuiusdam casus ex una declinatione in aliã, ponitur pro τοῖς ἄστροις, a nominatiuo τὸ ἄστρον, ου, id est, sidus, siue signum, pluribus stellam constans: at ἀστὴρ unicam stellã significat. Eodem autem modo antepaenacuũtur & alij datiui, tam singulares, quam plurales, ex alia declinatione in quinctam tranformati: ut τοῖς πρόβασι. pro προβάτοις, a nominatiuo τὸ πρόβατον, ouis: τοῖς ἔγκασι, pro ἐγκάτοις, a nominatiuo plurali τὰ ἔγκατα, viscera. sic τῷ διχόμηνι, pro διχομήνῳ, ab ὁ διχόμηνος, semestris, semiplena luna: τῷ πολυπάταγι, pro πολυπατάγῳ, ab ὁ πολυπάταγος, multistrepus: τῷ μελίκρατι, pro μελικράτῳ, a τὸ μελίκρατον, mulsũ. Excipe ὑσμῖνι, pro ὑσμίνῃ, ab ἡ ὑσμίνη, pugna. fit enim quasi a nominatiuo ὑσμὶν, ὑσμῖνος. Illud & hoc loco notandum, nomen ἡ γύναιξ, τῆς γυναικὸς, quamuis in obliquis sit trisyllabum, more tamen disyllaborum, in genitiuis, & datiuis, habere accentum in ultima, in reliquis casibus in paenultima. Est autem nomen heteroclitum: huius inflexionem habes supra. (16) His adde τῶν δάδων, δμώων, θώων, κράτων, φῴδων, φώτων, a nominatiuis ἡ δὰς, fax: ὁ δμὼς, famulus: ὁ θὼς, lupus ceruarius: τὸ κρὰς, caput: ἡ φῴς, inustio ab igne facta in cruribus: ὁ φὼς, vir. Theodorus addit, τῶν λάων, lapidum: sed dictum puto per crasim, vel pro λαέων, ᾱ & ε in ᾱ contractis, a nominat. singulari τὸ λᾶος, τοῦ λάεος, & crasi λᾶος, vel pro λαοίων, & crasi λάων, a nominatiuo singulari ὁ λᾶας, τοῦ

λάαος, & crasi λᾶος. circumflectitur vero paenultima genitiui, λᾶος, quamuis sit disyllabus ut χειρὸς. regula enim de genitiuis, & datiuis quinctae disyllabis, eodem Theodoro teste, non habet locum in iis, quae fiunt ex contractione, ut τὸ κῆρ, τοῦ κῆρος, paenanflexe, a κέαρ, κέαρος, cor. sic τὸ ἦρ, ἦρος, uer, ab ἔαρ, ἔαρος, inueni tamen in multis locis, ac in emendatissimis exẽplaribus, κηρὸς, et ἠρὸς, accentu in ultima: ueluti in παιδὸς, licet fiat per synaeresim ex παῖς, παῖδος. tu videris: non tamen temere a sententia tanti viri discessionem faciendã arbitror. (17) Vt uocatiuus in ευ circumflectitur a nominatiuo acutitono εὺς: ita quoque accusatiuus singularis monosyllabus quinctae declinationis ultimã longã circumflectit, quamuis eam nominatiuus acuat, ut ἡ κλεὶς, clauis, τὴν κλεῖν. (18) Vide supra. (19) Vide supra. (20) His adde, ὁ ἀκακήτης, nullũ malum promeritus, ὦ ἀκάκητα: ἐυρυόπης, late sonans, ὦ ἐυρύοπα. Sunt & alij vocatiui quinctae declinationis in ον, a nominatiuo ων, qui accentum in antepaenultimam retrahunt: de his supra. (21) Accusatiuus τὴν θυγατέρα, &, syncope, θύγατρα, accentu in antepaenultimã retracto. Antepaenacuitur quoque huius uocatiuus ὦ θύγατερ: atque eodẽ modo in prioribus syllabis accentũ habent & omnes uocatiui in ερ a nominatiuis in ηρ, tã acutis, (qui quatuor enumerati sunt supra) quam grauitonis, qui septem inueniuntur, ἡ ἄστηρ, Aster, vrbs: ἡ δημήτηρ, ὦ δήμητερ, Ceres: ἡ εἰνάτηρ, ὦ εἴνατερ fratria, idest, fratris uxor: θυγάτηρ, filia: ὁ ἴβηρ, Iberus Hispaniae fluuius: ἡ μήτηρ, mater. Grauitonum quoque est ὁ πίηρ, sed eius uocatiuus est in ηρ, ὦ πίηρ, Pier, populus:

pulus: tamen, quae ab hoc deriuantur, mutant η in ε, ut ἡ πιερία, Pieria, mons Boeotiae: αἱ πιερίδες, Musae Pierides: & aduerbium πιερίηθεν, ex Pieria. Vide quoque, supra. (22) Quid in compositione significent α, ἀ, & δυς, diximus supra. Illud autem, & hoc loco obiter monendũ, has tres particulas, ac similes, in compositis, ex substantiuis adiectiua facere, ut patet ex ἄλογος, & ἄλογος. Ceterum α praepositum vocali assumit ν, ut ὅσιος, pius, sanctus; ἀνόσιος, impius, profanus.

(1) Verborum & participiorum accentus, (1) obseruandi sunt in coniugatione uerborum τύπτω, ποιέω, & τίθημι.

(2) Praeterita, & aoristi priore longa seruant accentum in compositis, εἶχον, *habebam*: κατεῖχον, *continebam*: εἶκα, *misi*: ἀφεῖκα, *dimisi*: εἷμαι, *missus sum*: ἀφεῖμαι, *dimissus sum*: ἧκα, *misi*: συνῆκα, *intellexi*: praeter οἶδα, *noui*: σύνοιδα, *conscius sum*, non συνοῖδα.

Monosyllaba longa, relicta post apocopen, acuuntur, (3) κρῆμι, κρή: post aphaeresim autem circumflectuntur, (4) ἔφην, ἔφης, ἔφη: φῆν, φῆς, φῆ, & ἦν, ἦς, ἦ, *inquam*. At breuia sunt acuta, (5) ἔβαν, βάν, *iuerunt*.

(1) *Si autem & quaedam de his praecepta desideras, ut breuiori via ad eorum obseruationem ducaris, haec accipe: Quoduis futurum secundum: Futura pri-*

ma vocis actiuae & mediae verborum quinctae coniuga tionis. Uterque aoristus subiunctiui passiui: Secunda persona singul. aoristi secund. imperatiui medij in ου: Praesens, & perfectum optatiui, & subiunctiui passiui verborũ in μι, quae sunt vere passiua. Praesens, & Aoristus secund. verborum quoque in μι in optatiuis, & subiunctiuis cuiuscumque uocis: Perfectum optatiui, & subiunctiui passi. circumflexorum: haec omnia, inquam, tempora recipiunt accentum, eumque circumflexum (modo nulla regula generalis impediat) in vocali, siue diphthongo, quae characteristicam immediate consequitur, ut in τυπῶ, & τυποῦμαι, circumflexus est in ῶ, & οῦ, quae characteristicam π sequuntur. Ceterum, in verbis in μι, & circumflexis, de quibus hoc loco sermo habetur, characteristica, & uocalis, siue diphthongus mox sequens characteristicam, re ipsa non differunt, ut in τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, &c. ει occupat sedem characteristicae, & vocalis sequentis characteristicam. Aoristus vero primus infinitiui vocis actiuae, & omnia tempora infinitiuorum, cõmuniter finita in ναι, habent accentum in paenultima, ut ποιῆσαι, πεποιηκέναι, fecisse. Reliqua tempora, quae his duabus regulis non sunt, comprehensa, antepaenacuuntur, modo ultima non producatur, tum enim paenultimam acuunt: ut ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην. Si autem antepaenultima desideretur, paenultima recipit tonum, ut τύπτε. Notandum uero hoc loco, finales ancipites α, & ι, in uerbis semper corripi: υ uero produci, ut τέτυφα, τέτυφας, ζεύγνυμι, ἔζευγνυν. in participijs autem masculinis desinẽtibus in ας, α producitur, ut ποιήσας, acuta paenultima.

at

at neutrum ποιῆσαν *paenultimam circumflectit. Et hactenus de toto uerborum. Participiorum uero accentum sic paucis accipe: Finita quidem in* μενος *antepaenultimã acuunt, excepto perfecto passiuo, quod cum praesenti, aoristo primo, & futuro primo barytonorum uocis actiuae habet accentum in paenultima. Reliqua uero omnia participia ultimam acuunt, praeterquam futurum secundum, quod eam circumflectit. Per barytona autem hic intelligo ea etiam temporum circumflexorum, & uerborum in* μι, *quae nihil uariant ab inflexione barytonorum. (2) Reliqua uero tempora tonum in antepaenultimam transferunt: ut* κεῖμαι, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι. *(3) Quaere uerbum* χρὴ, *in Inuestigatione thematis. (4) Vide supra. (5) De hoc supra.*

Quaedam omnino carent accentu, (1) ὁ, ἡ. (2) εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν, εἰ, *si:* (3) οὐ, οὐκ.

Interdum praeter accentum natiuum (qui unus est tantum in una dictione) adsciscitur alter, propter dictiones encliticas, quae proprium accentum remittunt ad praecedentem syllabam.

Sunt autem enclitica, (4) τὶς, τινὸς, infinita: *aliquis, alicuius:* (5) τοῦ, τῷ pro τινὸς, τινὶ, *alicuius, alicui.* (6) εἰμὶ, *sum,* & (7) φημὶ, *dico,* (8) toto praesente. (9) μοῦ, μοὶ, μὲ, *mei, mihi, me:* σοῦ, τοὶ, σὲ, *tui, tibi, te.* aduerbia (10) infinite capta, ποθὲν, ποθὲ, *alicunde:* ποθὶ, *alicubi, aliquando:* ποτὲ, *tandem:* πῶς, *quodammodo:* πῶ, *adhuc, dum:* πῆ, *alicubi:* ποῦ, *usquiam.* (11) τὲ, *que,* γὲ, *qu dẽ:* (12) *ut* εἴτις, *si quis:* εἴτινα, *si quem:* εἰπέμοι, *dicito mihi:* σῶμάσου *corpus tuum:* ἤκουσέμου, *audiuit ex me.*

Per-

Persona ἐστὶ, *est*, principium orationis, aut subdita post οὐκ, *non*: καὶ, *&*: ἀλλὰ, *sed*: ὡς, *ut*: εἰ, *si*: τοῦτο, *hoc*, remittit accentum in priorem syllabam, ἔστι πόλις, *est ciuitas*: καὶ ἔστιν, ἀλλ᾽ ἔστι, ὥς ἔστι, εἰ ἔστι, τοῦτ᾽ ἔστι: alioqui in praecedentem dictionem: καλός ἐστι, *pulcher est*: ἄνθρωπός ἐστιν, *homo est*: σῶμά ἐστι, *corpus est*. Ἑρμῆς ἐστι, *Mercurius est*. Et de accentu quidem hactenus: reliquum est, ut de constructione, quatenus est opus, agamus.

(1) Hi duo articuli, ὁ, ἡ, in nominatiuo quoque plurali destituuntur accentu, οἱ, αἱ. Reliqui uero casus articulorum, tam praepositiuorum, quam subiunctiuorum aliquo semper notantur tono; circumflexo quidem in genitiuis, et datiuis, cuiusuis numeri: alias uero acuto: qui tamen fere semper, ob dictionis consequentiam, mutatur in grauem. (2) Ceterae praepositiones, tam monosyllabae, quam disyllabae, ultimam grauant, nisi cum aut suis casibus per anastrophen postponuntur, aut pro uerbis compositis sumuntur: tum enim paenultimam acuunt, ut γέρως πέρι, pro περὶ γήρως, de senectute. & πάρα, pro πάρεστι, uel πάρεισι, adest, uel adsunt. ἔνι, pro ἔνεστι, inest, licet. Significationem autem, & constructionẽ, praepositionum habes in sequẽti tractatu de ratione syntaxeως. (3) Sic οὐχ, quod idẽ significat, quod οὐ & οὐκ, sed ου ponitur ante consonantes, οὐ σύ, non tu, οὐκ ante uocales laeuigatas, οὐκ ἐγὼ, nõ ego, οὐχ ante adspiratas, οὐχ οὗτος, nõ hic: in fine tamen sententiae semper dicitur οὔ, cũ accentu acuto, etiam ante uocales, ὡς quoq., idest, ut, accentu destituitur. (4) Vide supra. (5) Quaere supra. (6) De hoc supra. (7) De hoc supra.

(8) Se-

(8) Secunda tamen utriusque persona singular. εἶ, es, & φῄς, ais, non inclinatur. (9) Sunt item & multa alia pronomina enclitica, ex uarijs idiomatibus desumpta, de quibus supra. atque haec fere sunt: in prima persona μεῦ pro μοῦ: in secunda σεῦ, & σέω, pro σοῦ: sic τοὶ, pro σοὶ, & τὺ, pro σὲ: in tertia οὗ, & εὗ pro οὗ. sic οἷ, & ἕθεν, ac μὶν pro ἓ: in duali σφὲ, & σφωὲ, siue σφὼ, pro σφὲ: nam σφὼ secundae personae encliticum non est: in plurali σφίσιν, & σφὶν, siue σφὲ, pro σφίσι, sic σφέας pro σφᾶς. non tamen enclitica sunt huiusmodi pronomina, si ponãtur cum praepositionibus, aut cum disiunctiuis coniunctionibus, aut cum particulis ἕνεκα, οὕνεκα, uel εἵνεκα, id est, propter caussam: aut cum per appositionem ad aliam personam, ut ἐμοῦ ἤκουσεν, ex me audiuit, non ab alio. at ὤκουσέ μου, ex me audiuit, simpliciter, ita tamen, ut ab alio audire potuerit. (19) Sumpta uero interrogatiue non sunt enclitica sed disyllaba paenacuuntur, & monosyllaba circumflectuntur. πόθεν, uel πόθε, unde? πόθι, ubi? πότε, quando? πῶς quomodo? πῇ, qui? quonam modo? ποῦ, ubi? at πὸ, pro πόθι, uel πόθεν, acuitur, & Doricum est. (11) Occurrunt & aliae coniunctiones encliticae apud poetas, quae fere, uelut otiosae, in oratione redundant: atque ideo Expletiuae nuncupantur: ut θὲν, θὴν, κὲ, κὲν, νὺ, νὺν, πὲρ, ποῦ, ῥὰ, τάρ, τοί. Inclinatur etiam οὖν post οὐκ, si tantum neget, ut οὔκουν, non: si uero infert, uel interrogat, retinet accentum, οὐκοῦν, igitur, absque negatione. δὲ quoque inclinatur, quando in diuisionibus cum articulis positum patitur apostrophum, ὅδ', τοῦδ', &c. Ceterum κε, & κεν non raro potentialem modum indicant, ueluti ἂν: φαίνσκέ, uel φαίνς κεν, id est,

φαίης ἂν, dixeris, diceres, dicere posses, saepe tamen redundant, ut etiam nonnumquam ἂν. (12) Exemplis indicat, quae dictiones ultimam acuant, ob particulas encliticas subsequẽtes, nempe eae, quae alias accentu destituerentur, de quibus paullo ante, ut εἰ, εἴτις. Deinde, dictiones oxytonae, quae tamen alias, ob dictionis consequentiam, ob dictionis consequentiam, ultimam grauarent, ut εἰπὲ, εἰπέμοι. Dictiones quoque paenanflexae, ut σῶμα, & ante paenacutae, ut ἤκουσε, sequente enclitica, ultimam acuunt, σῶμάσου, ἤκουσέμου. tamen uocabula paenanflexa, quae ultimam positione producuunt, acutum, ob encliticam, non recipiunt, ut φοῖνιξἐστὶ, phoenix est, non φοινίξ ἐστι. Si autem particulas encliticas praecedat dictio, ultimam habens circumflexam, encliticae natiuum accentum prorsus amittunt, ut θεοῦ σου, dei tui: θεοῦ ἐστι, dei est. Si uero dictio praecedens paenacuatur, enclitica sequens, monosyllaba quidem accentum eodem modo amittit, sed disyllaba illum retinet, ut λόγος μου, sermo meus: λόγος ἐστὶ, sermo est. tamen, si dictio praecedens paenacuta, trochaita fuerit, habens scilicet paenultimam sola positione longam, & ultimam breuem, enclitica sequens, accentum, iuxta quosdam, in praecedentis ultimam reycit, non aliter, quam si praeiret uocabulum trochaicum paenultimam circumflectens, quale est σῶμα: ut ἄνδράμου, uirum meum: ἄνδρατινα, uirum quendam.

RATIO. SYNTAXEOS

DE Graecorum conſtructione tantum praecipienda ſunt ea, in quibus nobiſcum non conſentiunt.

Neutrum plurale uerbo gaudet ſingulari, ζῶα τρέχει, pro τρέχουσι, *animalia currunt.*

Genitiuum multis adhibent, quibus nos ablatiuum, ſiquidem uterque caſus ponitur abſolute. Latini, me praeſente. Graeci, μοῦ πάροντος. Quandoque participium ſolum, ἐλθόντων δὲ, ubi autem ueniſſent, intelligendo caſum rei conuenientis. Attice pro hoc genitiuo eſt accuſatiuus, & ferme cum ὡς, & ὥσπερ, ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσοντα, pro τοῦ ἀνδρὸς ποιήσοντος, *uiro iſtud facturo.* eſtq. iſtud receptisſimum in participijs imperſonalium, δέον, *cum deceret, cum ſit decorum,* δεῆσον, *cum oportuerit:* ἐξὸν, *cum ſit permiſſum:* ἐνὸν, *cum liceat:* προσῆκον, *cum deceat:* παρὸν *cum adſit facultas:* ἐνδεχόμενον, *cum fieri poſſit:* ἐξὸν αὐτῶν ποιῆσαι, cum ipſi permiſſum eſſet facere: ὡς μηδὲν αὐτῶν διαφερὼν, tamquam nihil eius interſit, δόξαν ἐμοὶ γράψαι, ubi mihi ſtatutum eſſet ſcribere: ἀδήλον ὄν, cum ſit incertum, &c.

Genitiunm poſtulant comparatiua, & ſuperlatiua, σταχάνυς δικαιότερος, *trutina iuſtior;* βέλτιστος ἁπάντων, *optimus omnium.* Verba, quae animi affectionem ſigni-

significant, ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, *amo, desidero*, & similia. Verba sentiendi, curandi, participandi, priuandi, assequendi, frustrandi, dominandi, dissidendi, copiae, & inopiae, quorum exemplis supersedendum diximus, monuisse tantum contenti. Adhaec uerbalia per α priuatiuum facta, ἀθέατος ἀληθείας, *qui non spectauit ueritatem*. Verbalia in ικὸς, ποριστικὸς τῶν ἐπιτηδίων, *suppeditator idoneorum*. Et adiectiua plurima, ἄξιος, ἀνάξιος, ἄπειρος, *dignus, indignus, inexpertus*. Et alioqui quoduis adiectiuum partitiue positum, οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, qui inter amicos ingenui sunt, quale illud Plinianum, Ouorum oblonga. Praeterea uerbum substantiuum εἰμὶ, & γίγνομαι: τούτων ἐστὶν ὁ Πλάτων, horum de numero est Plato: quod uerbum quandoque omittitur, ut οὐδὲ τῶν ἀδικούντων ἐγὼ, *neque ego sum de numero nocentium*.

Partitionis genitiuum mutant in casum partium, οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ, pro τῶν ἀνθρώπων, *hominum alij probi, alij improbi*. sic τοὺς ὅλους, τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ πένητας ἀπέδει, pro τῶν φίλων ξε, *amicorum alios quidem interficit, alios uero pauperes reddidit*: & ita per omnes casus.

Crebro etiam genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur, deficiente ἕνεκα: ὦ δαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc est, ἕνεκα τῆς τύχης, *beatũ te praedico*, ob felicitatem, aut quod ad felicitatem pertinet. utrumque enim significat ἕνεκα: & ὦ μακάριε τῆς θέας, beatus, qui ista uideris.

In genitiuo ponitur materia, πεποίηται λίθου, *factū est e lapide.* Pars, ἔπιον τοῦ οἴνου, *bibi e uino.* λαβόμενος τοῦ ποδὸς, *accipiens pede.* Pretium, ὠνησάμην δύο ὀβολῶν, *emi duobus obolis..* Tempus, νυκτὸς καὶ ἡμέρας σπουδάζει, *noctu, & diu studet.* Temporis uero continuitas in accusatiuo, ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην, *tota die operatus sum,* quod & in datiuo, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, *xx. totis annis peregrinatus.*

Genitiuum regunt ἅλις, *satis:* ἕνεκα, *caussa:* χάριν, *gratia:* ἄνευ, *sine:* δίκην: *instar:* πλὴν, *praeter:* μεταξὺ, *interim, dum:* πάρεργον, *obiter:* φεῦ: *heu:* ὦ, ὁ: βαβαὶ, *papae:* ἡράκλεις, *hercule, dij boni:* οἴμοι, *hei mihi:* & huiusmodi exclamationes, etiam εὐθὺ, *recta:* πόῤῥω, *procul:* ἀπο, *pro* ἄποθεν, *procul, ab:* ἔξω, *extra:* χωρὶς, *sine.* & aduerbia localia, ποῦ, *ubi?* πόθεν, *unde?*

Datiuo tribuuntur uerba sequendi, ἀκολουθῶ, ἕπομαι *sequor.* Certandi, ἐρίζω, *contendo,* πολεμῶ, *belligero:* ἀγωνίζομαι, *certo:* μάχομαι, *pugno.* Quaecumque passiue capiuntur πεποίηταί μοι, *factum est mihi:* pro ὑπ' ἐμοῦ, *a me,* ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, uulgo ignotum.

Composita a σὺν & ὁμοῦ, σύντροφος, *collactaneus,* ὁμόψηφος, *consentiens, eiusdem sententiae.*

Datiui casus in instrumentum, ἀπέκτεινε τῷ ξίφει *interfecit gladio.* Caussa, φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ, *inuidia haec facit.* Modus actionis, τίνι τρόπῳ γράφεις, *quomodo*

scri-

ſcribi? Et quandoque pretium. Chryſoſt. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος, *propria morte gregem emens.*

Datiuum habent cum genitiuo ἀμφισβητῶ, *dubito, certo,* μετέχω, *participo:* κοινωνῶ, *communico:* συγγινώσκω, *ignoſco.* φθονῶ, *inuideo,* & impersonalia, δεῖ, *oportet.* μέτεστι, *abeſt:* μέλει, *curae eſt:* μεταμέλειν, *paenitet.* In datiuo pronominis αὐτὸς ſaepenumero intelligitur praepoſitio σὺν, ut ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτέρα, hoc eſt, σὺν αὐταῖς, *una cum ipſis ulnis pennas amputās.*

Accuſatiuum admittit quoduis uerbum nominis ab eo deducti. τοιούτους γάμους γαμῶν, *tales nuptias iniens:* ἀδικῶ σε ἀδικίαν, *afficio te iniuria*: aut nominis relatiuum: ἣν ἀδικίαν ἣν ἀδικῶ σε, *iniuria, qua te afficio.*

Vbique locus eſt accuſatiuo, ſi intelligas κατὰ: Σύρος καὶ τοὔνομα, καὶ τὴν πατρίδα, *Syrus, & nomine, & patria.* Sic Virgilius, Cetera Graius.

Et qualia ſuut poetis noſtris uſitatiora, Fractus membra, & ſimilia, ijs Graeci paſſim utuntur, τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς, *nares duco muco plenus*: κόσμιος τὴν ἀναβολὴν; *ornatus ueſtem:* τὸ σχῆμα δ᾽ εὐπρεπὴς, *habitu decorus.*

Paſſiua regunt accuſatiuum uerb. act. ut ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίαιταν, *defers mihi arbitrium:* ſic paſſiue, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *deferor arbitrium, pro arbitrium*

trium mihi delatum est. & ἐγχειρίζομαι ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, *commissam habeo hanc curam.*

Verbalia in έον uerbi sui postulant accusatiuũ, γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολὴν *scribenda est mihi epistola:* Interdum secundus accusatiuus in uicem datiui succedit, ἰατέον τὴν νόσον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, *medendum est morbo ei, qui negligit caussam.*

Attice, accusatiuus pro genitiuo, ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα, pro τῶν χρημάτων, *priuo te pecunijs.* Et pro datiuo, οἷά με ποιεῖς, pro ἐμοὶ, *qualia mihi facis?*

Quando infinitiuus, & uerbum praecedens, ad eandem pertinent personam, non est opus accusatiuo: ἔφη ποιήσειν. dixit facturum, nempe se, ut Terentius, Pollicitus sum suscepturum.

Infinitiuus non tam accusatiuum habet, quam nominatiuum, φησὶν, αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι, dicit se auctorem fuisse: οὕτως ἀπέχων, τῆς ἀλαζονείας, ὥστε πάντα εἰδὼς. μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι, tam alienus ab arrogantia, ut, cum omnia norit, tamen se nihil scire putet.

Iunguntur infinitiuo, ὡς, *ut:* ὥστε, *ita ut:* πρὶν, πρὶν ἢ, *priusquam:* ἐπειδὴ, *postquam:* ὅσον, *quoad, quasi.*

Relatiuum eodem casu ponunt cum antecedente, χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, *utor libris quos habeo:* ἐκ τῶν

ἐπι-

ἐπιςολῶν ὧν ἔπεμψε, *ex epiſtolis quas miſit*; hinc ſunt illa, ἀνδρὶ οἵῳσοι, *uiro ſimili tibi.* ἄνδρα οἷόνσε, *uirum ſimilem tibi.*

Participium tamquam pro infinitiuo cum uerbis perſeuerandi, ἀγαπῶν με διατέλει, *amare me perge.* Deſiſtendi, οὐ παύσομαι φιλῶν, *non ceſſabo amare.*

Et cum uerbis, affectionem animi ſignificantibus, μέμνημαι ἰδὼν, *memini uidiſſe*: οὐσυνίεσαν, μάτην πονοῦντες, *non intellexerunt me fruſtra laborare*. Sic Virgilius, Senſit medios de lapſus in hoſtes.

Articulo ueſtitum aduerbium fit adiectiuum, ὁ χθεὶς, heſternus. quod ſi iungatur praepoſitioni cum ſuo caſu, intelligitur commodum aliquod participium, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, *in caelis*, nempe ὢν aut οἰκῶν, *exſiſtens, aut habitans.*

Praepoſitionum uaria ſignificatio, uariat regimen. Genitiuum habent ἐκ, uel ἐξ, ſignificans locum, tempus, materiam, cauſſam, πρὸς, ab, coram, iurandi, officij: πρὸ, ante, locum, tempus: κατὰ, contra, ſuper, de, ab: per: cũ: ab: διά, per: μετὰ, cum: παρά, ab: ἀντὶ, pro περὶ, circa, ſuper, etiam tempus ſignificat: περὶ pro ἀπὸ, a, ex; ὑπὸ, prae, ſub: ὑπὲρ, pro, de, ſuper.

Datiuum, ἐν, in, σὺν, cum, πρὸς, iuxta, παρὰ, apud, περὶ, propter, in poteſtate, poſt, ſuper, contra, περὶ, pro, in, circa: ὑπὸ, ſub.

Accuſatiuum εἰς, uel ἐς, in, ad: ἀνὰ, per, κατά, per, ſecundum, circa: διὰ, propter: μετὰ, poſt: παρί, ad, praeter, propter: ἐπὶ, ad, in: περὶ, circa, circum, propeꝛ: ὑπὸ ſub, ὑπὲρ, ſupra, ultra.

De ἀμφὶ, iudicandum, ut de περὶ, quod uſitatus eſt.

Duae ἐλλειπτικῶς ponuntur cum genitiuo: ἐν, deficiente datiuo, εἰς, deficiente accuſatiuo; ἐν ᾅδυ, *apud inferos*, pro ἐν οἴσκῳ τοῦ ᾅδυ, *in aede, ſeu aedibus Platonis*, εἰς διδασκάλυ, εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλυ, *in domum praeceptoris*.

Dicunt praeterea. οἱ περὶ Πλάτωνα: hoc eſt, Plato: οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, hoc eſt, Socrates. Verum iſtiuſmodi orationis formas, & (breuiter) quidquid ad Graecanicas phraſes attinet, doctiſsime perſecutus eſt Budaeus in ſuis Commentarijs, quos nuper, & emendate, & eleganter, magno ſtudioſorum bono, excudit Badius, optime ſemper de litteris meritus. Eum librum comparare ſibi debet, quiſquis ſerio Graecari uolet.

FINIS.

PRAXIS . SEV . VSVS PRAECEPTORVM GRAMMATICES

Opus mole quidem perexiguum, sed ad Graecos tum Oratores, tum Poetas, intelligendos magnopere conducens.

PRAEFATIO.

CONSTITVERAMVS *sane his CLENARDI Institutionibus exactiorem Graecanicae syntaxeωs rationem annectere, necnon pleniorem de Accentibus tractatum, praecipue uero nominatiui, singularis nominum, de quo a CLENARDO nullus habetur sermo, ac obliquorum hyperdisyllaborum quinctae, qui etiam ab eo sunt omissi: atque de syllabaria uocalium ancipitum quantitate, quae cum accentuum disciplina est adeo coniuncta, vt una numquam sine alterius cognitione intelligi queat: praeterea de Spiritibus, ac de eorum, quae grammaticis praeceptis continentur, praxi, & exercitatione, quae Meditationes CLENARDO appellantur: de his, inquam, omnibus tractatus satis amplos, vt una cum hoc opere in lucem prodirent, parau eramus. Sed, quia iam in nostris in CLENARDI Institutiones Scholijs multi fueramus, & forte longiores, quam eorum ratio postularet, vt illorum ter*

minos egressi cuipiam merito possimus uideri, accentuum, quantitatisq. syllabariae, & syntaxeos rationem alio libro separatim tractaturi, hic tantum Spiritus, & Praxim, apposuimus: illos quidem ob tractatus breuitatem, & quod eos CLENARDVS ne attigerit quidem: hanc uero quod tironibus ad bonos auctores, & praesertim poetas, intelligendos utilissimam fore suspicarer, neque ab hoc opere eam seiungi posse perspicerem. quamuis autem CLENARDVS in suis Meditationibus hanc partem, & fusissime, & exactissime, fuerit persecutus: quia tamen ad poetas intelligendos non multum facere uidebantur, nos, eam quoque partem complexi, ut studiosi adolescentes haberent aliquem & Institutionum CLENARDI, & nostrorum Scholiorum usum (per quae non modo ad oratores, sed & ad poetas, uia sternitur, & paratur) primum quidem in rudiorum gratiam rudes in Precationem Dominicam, atque in alia quaedam fragmenta, quae passim circumferuntur, omnibusq. Alphabetis continentur, commentationes conscripsimus. Deinde uero, vt eorum quoque studijs obsequeremur, qui iam ad poetas adspirant, ex uarijs poetis, ijsq. celebrioribus, poematum initia desumpsimus, quae facili, ac minime elaborata, interpretatione, breuissimisq. scholijs, et notis quibusdam illustrantes, praeceptionum Grammaticarum, uariorumque ac diuersorum idiomatum usum conati sumus demonstrare: vt scilicet hac ratione studiosae iuuentuti uiam quandam aperiremus, qua patefacta, ipsa deinde posset in ima, & arcana poetarum penetralia nullo duce penetrare. Quid uero notis arithmeticis,

ticis, & litteris, quibus, ob breuitatis studium, usi sumus, designatum uoluerimus, paucis accipe: Scholiorum notae arithmeticae, quas superiores, siue interlineares uocant, respondent iis contextus dictionibus, quae easdem notas in uno, uel in diuersis eiusdem tractatas locis habuerint. Vt autem & hae, & illae, notae sese lectorum oculis protinus offerrent, pares in utroque margine notas e regione, quoad eius fieri potuit, apposuimus. At eorum numerorum, qui in ipso orationis cursu occurrunt , primus quidem huius libri paginam, alter uero, ac nonnumquam tertius, interiecta coniunctione, & in institutionibus quidem paginae citatae uersum, in Praxi autem eum numerum, quem in utroque margine notis internis respondentem fecimus, demonstrat. at cum unicus tantum numerus fuerit appositus, innuitur parem numerum in eodem Praxeωs tractatu quaerendum. Litterae Graecae, positae in eo margine, qui est inter duas columnas, quiq. scholia separat a contextu, demonstrat, quae uocales, uel diphthongi, e contextu per apostrophum reiectae fuerint. Litteris quoque Latinis hic usi sumus, ut, molesta rei eiusdem euitata repetitione, breuiter tamen, ueluti ob oculos, praeponeremus eos idiotismos, qui in his poetarum fragmentis, ac passim in quibusuis poetis, occurrunt (a) igitur indicat paragogen litterae ν datiuis pluralibus, & personis uerborum in ι uel ε desinentibus, idque non solum ante uocalem, sed etiam Attice consona subsequente. (b) articulum praepositiuum, cum particulis δε, & γε, positum pro pronomine demonstratiuo eiusdem casus, generis, & numeri. (c) hoc idem in-

indicat, sed sine δε, & γε, quod magis poeticum est. (d) articulum etiam praepositiuum, pro subiunctiuo sumptum. (e) praepositionum anastrophen. (f) earundem tmesim, cum scilicet inter partes dictionis compositas inseritur unum, uel plura uocabula, qua figura & Latini poetae interdum utuntur, ut apud Lucanum, Inq.uicem gens omnis amet, pro Inuicemq. &c. (g) η Ionice pro α, (h) genitiuum pluralem primae, & secundae declinationis in έων, pro ῶν. (ι) paragogen uocalis ι quibuscumque datiuis pluralib. in ς desinentib. (K) ῃσι uel ῃς Ionice, pro αισι, uel αις, in datiuis pluralibus, primae, & secund. declinationis. (l) οιο, pro ȣ, in genitiuo singul. tertiae declinationis. pro α, in genitiuo tertiae declinationis. (m) pro contrahendis syllabis in contractas Ionice poni, (n) augmentum uerborum Ionice reiectum. (o) α, pro η, Dorice. (p) infinitiuum Doricum, & Attic. in μεναι, uel poetice, in μμεναι, pro ν, uel ναι, (q) futurum primum cuiusuis coniugationis, Dorice circumflexum. (r) duplex ττ, pro duplici σσ, Attice. (στ) pro σ, Dorice. st ὦ, pro ȣ, Dorice. (u) uerbum poeticum in είω, pro έω, primae coniugationis circumflexorum. (x) ξ Attice, pro σ, in compositis a συν. (y) particulas expletiuas, & potentiales. σδ, pro ε, Dorice, Cetera, quae notis, aut litteris, denotata non sunt, scholiis explanabuntur.

PRA-

PRAXIS . PRAECEPTORVM GRAMMATICES

ORATIO. DO- (1) ΕΥ'ΧΗ' (2) ΚΥ- MINICA ΡΙΑΚΗ

Pater noſter, qui es in caelis,
(3) Πάτερ (4) ἡμῶν, (5) ὁ (6) ἐν (7) τοῖς οὐρανοῖς, (8) ἁ-
ſanctificetur nomen tuum, adueniat
γιασθήτω (9) τὸ ὄνομά (10) σου: (11) ἐλθέτω (12) ἡ
regnum tuum: fiat uoluntas
βασιλεία (10) σου: (13) γεννηθήτω (14) τὸ θέλημά
tua, ſicut in caelo, & in terra.
(10) σου, ὡς (6) ἐν (7) οὐρανῷ καὶ (15) ἐπὶ (16) τῆς γῆς
panem noſtrum quotidianum da nobis
(17) τὸν ἄρτον (4) ἡμῶν (18) τὸν ἐπιούσιον 19 δὸς 4 ἡμῖν
hodie, & dimitte nobis debi-
σήμαιρον, καὶ (20) ἄφες (4) ἡμῖν (21) τὰ ὀφειλή-
ta noſtra, ſicut & nos dimittimus
ματα (4) ἡμῶν, ὡς καὶ (4) ἡμεῖς (22) ἀφίεμεν
debitoribus noſtris, & ne in-
(23) τοῖς ὀφειλέταις (4) ἡμῶν: καὶ μὴ (24) εἰσε-
ducas nos in tentationem, ſed
νέγκῃς (4) ἡμᾶς (25) εἰς (26) πειρασμὸν, ἀλλὰ
libera nos a malo. Amen.
(27) ῥῆσαι (4) ἡμᾶς ἀπὸ (28) τοῦ πονηροῦ. (29) Α'μήν.

SCHO

SCHOLIA

(1) Vt τιμὴ. Eſt nomen uerbale ab ἄχομαι. oro. (2) Vt καλὸς, καλὴ. Eſt nomen poſſeſſiuum, ductum ab ὁ κύριος, dominus. (3) ſupra. (4) ſupra. (5) ſupra. (6) ſupra. (7) Vt τοῖς λόγοις, ab ὁ ὀυρανὸς, ῦ. (8) Vt τυφθήτω. ab ἁγιάζω, μ. άσω, ſanctifico. fit ab ὁ αγιος ſanctus. (9) Vt τὸ ϐῆμα. (10) ſupra. (11) Vt τυπέτω, ab ἔρχομαι, uenio, aduenio, ſed fit tamquam ab ἐλδ'ϑω, (12) Vt ἡ φιλία. (13) Vt τυφθήτω. a γίγνομαι. fio, ſed tamquam a γενάομαι. (14) Vt τὸ ϐῆμα. Eſt nomen uerbale, a ϑέλω, uolo, ſed tamquã a θελέω, μ. ήσω. (15) ſupra. (16) Vt τῆς τιμῆς. ab ἡ γῆ, τῆς, γῆς, per craſim, pro ἡ γέα. τῆς γέας. (17) Vt τὸν λόγον. (19) ſupra. (20) ſupra. (21) Vt τὰ ϐῆματα. Verbale, ab ὀφείλω, debeo, ſed tamquam ab ὀφειλέω μ. ήσω. (22) Compoſitum ex ἀπὸ, & ἵεμεν. (23) Vt τοῖς Χρύσαις, Verbale, ab ὀφείλω, Quia paenultima corripitur: poterit duci tamquam ab ὀφείλημι. (24) Vt τύψης, ab εἰσφέρω, ſed quaſi ab εἰσενέγκω. (25) ſupra. (26) Vt τὸν λόγον. Verbale, a πειράζω uel πειράω, μ. άσω, tento. (27) ſupra. (28) Vt τοῦ ξύλου. Adiectiuum, vt ὁ ἄνθρωπος. hoc loco ſubſtantiuatur in neutro genere. (29) Dictio eſt Hebraica, & heteroclita, ſignificans, uerum fiat, ſeu efficiatur: & quandoque, ut in Salutatione ſequenti, uerum eſt.

SA-

SALVTATIO ANGE-
(30) ΑΣΠΑΣΜΟ' Σ (31) ΤΟΥ ΑΓΓΕ'-
li ad ſanctisſimam uirginem.
λου πρὸς (32) τὴν ἁγιωτάτην (33) παρθένον.
Aue gratia plena Maria, Domi-
(34) Χαῖρε (35) κεχαριτωμένη (36) Μαρία, ὁ κύρι-
nus tecum, benedicta tu in mu-
ος (37) μετὰ σοῦ (38) εὐλογημένη (10) σὺ ἐν (39) γυ-
lieribus, & benedictus fructus uen-
ναιξὶ, καὶ (38) εὐλογημένος ὁ καρπὸς, (40) τῆς κοι-
tris tui. quoniam ſeruatorem peperiſti
λίας σου. ὅτι (41) σωτῆρα (42) ἔτεκες
animarum noſtrarum. Amen.
(43) τῶν ψυχῶν (4) ἡμῶν. (29) Ἀμήν.

SCHOLIA

(30) Ut ὁ λόγος. Verbale, ab ἀσπάζω, μ. άσω, ſaluto, amo. (31) ut τοῦ λόγου. Verbale, ab ἀγγέλλω, mitto: unde ἄγγελος eſt nuncius, legatus, miſſus. (32) ut τὴν τιμήν. Eſt adiectiuum, ut καλὸς, & ſuperlatiuum, a poſitiuo ὁ ἅγιος. (33) ut τὴν ὁδόν. (34) ut τύπτε, a χαίρω, gaudeo. (35) ut κεχρυσωμένη, a χαριτόω, μ. ώσω, afficio gratia, gratioſum facio. fit a nomine ἡ χάρις, ἡ χάριτος, gratia. (36) ut φιλία. (37) μετὰ σοῦ, uerbum e uerbo, cum te, ſeruato uidelicet naturali praepoſitionis ordine. Cur σοῦ accentum retineat, cum ſit dictio enclitica, uide infra. (38) ut πεποιημένος, η, ſed ſine augmen-

to: incipit enim a diphthongo immutabili, ab εὐλογέω, μ*ήσω, benedico, laudo, honorifice loquor de aliquo. ducitur a nomine composito* εὔλογος, *rationabilis, rationi consentaneus; componitur uero ab* εὖ, *&* λόγος, *ratio. Vide infra.(30) supra.(40) ut* τῆς φιλίας. *est nomen denominatiuum, ab adiectiuo* κοῖλος, *cōcauus, sinuosus, inanis.(41) ut* τὸν Σῆρα. *(42) supra.(43) Ut* τῶν τιμῶν. *infra. Verbale,* ψύχω, *refrigero, post calorem recreo, uentum facio, animo, uiuifico, quod* ψυχὴ, *id est, spiritus, uel animus, refrigeret in ipsa respiratione.*

SYMBOLVM. SANCTO-
(44) ΣΥ'ΜΒΟΛΟΝ (45) ΤΩ͂Ν ΑΓΙ'-
rum Apostolorum.
ων (46) Α'ποστόλων.

Credo in Deum patrem omni-
(47) Πιστεύω εἰς (48) θεὸν, (3) πατέρα (40) παντο-
potentem factorem caeli & terrae, & in
κράτορα, (50) ποιητὴν (7) οὐρανοῦ, καὶ (16) γῆς: καὶ εἰς
Iesum Christum filium eius unum
(51) Ἰησοῦν (52) Χριστὸν (53) υἱὸν (54) αὐτοῦ (55) ἕνα
solum Dominum nostrum, conceptum
(56) μόνον (57) κιρίον (4) ἡμῶν, (58) συλληφθέντα (59)
ex spiritu sancto, natum ex
ἐκ (60) πνεύματος (45) ἁγίου, (61) γεννηθέντα (59) ἐκ
Maria uirgine, passum sub
(36) Μαρίας (33) τοῦς παρθένου, (62) παθόντα ἐπὶ

Pon-

Pontio Pilato, & crucifixum
(63) Ποντίου (63) Πιλάτου, καὶ (64) σαυρωθέντα,
mortuum, & sepultum, qui descen-
(65) θανόντα, καὶ (66) ταφέντα, (67) κατελθόν-
dit ad inferos, tertia die resur-
τα (68) εἰς (69) ᾅδου (70) τῇ τρίτῃ (71) ἡμέρα (72) ἀνα-
rexit e mortuis, adscendit in cae-
ςάντα ἐκ (73) νεκρῶν, (74) ἀνελθόντα εἰς οὐρα-
los, sedet in dextera patris
νοὺς, (75) καθεζόμενον ἐν (76) δεξιᾷ (3) τοῦ πατρὸς
omnipotentis, unde debet ue-
(49) παντοκράτορος, ὅθεν (77) μέλλει (78) ἔρ-
nire iudicatum uiuentes & mortuos.
χεσθαι (79) κρίναι (80) ζῶντας, καὶ (73) νεκρούς.
Credo in spiritum sanctum, sanctam
(40) Πιςεύω εἰς (60) πνεῦμα (45) ἅγιον, ἅγιαν
Ecclesiam catholicam, sanctorum com-
(81) σαρκὸς (82) καθολικὴν, (45) ἁγίαν (83) κοι-
munionem, remissionem peccatorum,
νονίαν, (84) ἄφεσιν (85) ἁμαρτιῶν,
carnis resurrectionem, uitam aeter-
(86) σαρκὸς (87) ἀνάςασιν, (88) ζώην (89) αἰώ-
nam. Amen.
νιον. Ἀμήν.

S C H O L I A

(44) *Ut τὸ ξύλον. uerbale, a συμβάλλω, conijcio, confe-
ro. Est uero σύμβολον, nota, signum, indicium, argumen-
tum,*

tum, coniectura, atque id omne, quod a socijs in commune confertur, siue sint pecuniae, aut cibi ad uescendum in conuiuio, siue uerba ad sermonicinandum, siue nota quaedam solis amicis communis, ueluti ea, qua milites utuntur in excubijs, & uigilijs nocturnis, ut inimicos a suis possint discernere: Gallice, le mot du guet. Christiani, in primitiua Ecclesia, hoc Apostolorum symbolo quasi quadam nota eos qui Christi fidem receperant ab idololatris, & infidelibus, discernebant. (45) supra. (46) Verbale, ab ἀποςέλλω, cum mandatis aliquem mitto. Est uero ἀπόςολος, legatus, nuncius, quicumque mittitur: ut Apostoli, qui a Christo missi sunt ad praedicandum Euangelium omni creaturae. (47) Fit a nomine ὑπέςις, εως, fides. (48) Vt τὸν λόγον. Verbale, dictum a θέω, curro. Nam prisci Graeci Solem, Lunam, stellas, & caelum, quae sunt in perpetuo cursu, Deos esse crediderunt. (49) Vt τὸν παντοκράτορα. nomen compositum ex πᾶν, παντὸς, omne, & κρατέω, rerum sum potens. (50) Vt τὸν χρύσην. Verbale. (51) supra. (52) Vt τὸν λόγον. supra. Verbale. a χρίζω, μ. ίσω, unge. est enim χριςὸς, unctus. (53) Vt τὸν λόγον. (54) supra. (55) supra. (56) Vt τὸν λόγον, adiectiuum, ut καλὸς. supra. (57) Vt τὸν λόγον. (58) Vt τὸν τυφθέντα, a συλλαμβάνω, concipio, sed tãquam a συλλήβω. cõponitur enim ex σὺν, cũ ν, uerso in λ, et λαμβάνω, capio, accipio: de hoc uide supra. (59) supra. (60) Vt τὸ βῆμα. Verbale, a πνέω, spiro, μ. πνεύσω. (61) Vt τὸν τυφθέντα, uel ut τὸν βοηθέντα, a γίγνομαι, fio, nascor, sed tãquã a γενάομαι. (62) Vt supra (63) Vt τȣ̃ λόγȣ. (64) Vt τὸν τυφθέντα, uel ut τὸν χρυσωθέντα, a ςαυρόω, μ. ώσω, crucifigo, fit a

no-

nomine ὁ ςαυρός, ȣ̃; crux. (65) ſupra. (66) ſupra. (67) Ut τὸν τυπόντα, a κατέρχομαι, deſcendo, componitur ex κατὰ, ac ἔρχομαι, uenio, quod ſumit tempora ab ἐλεύθω. Quomodo huiuſmodi participia ſunt interpretanda, habis ſupra. (68) ſupra: ubi ait, εἰς poni ἐλλειπτικῶς, ut hoc loco cum genitiuo ᾅδου, deficiente accuſatiuo, οἶκον, domum: εἰς ᾅδου, pro εἰς οἶκον τȣ̃ ᾅδου, in aedes Orci, uel inferi. (69) Vt τȣ̃ τρύσου. (70) Vt τῇ τιμῇ. Adiectiuũ, ut καλὸς. Numerale ordinale. (71) ſupra. (72) Ut ſimplex; τὸν ςάντα, ab ἀνίςημι, reſurgo, quod componitur ex ἀνὰ, (in compoſitione ſaepe ſonat idem, quod re, Latinis) & ἵςημι. (73) Ut τῶν λόγον. Componitur νεωρὸς, ex νε, priuatiua particula, & κῆρ, cor, anima, quaſi dicat, inanime, uel exanime. (74) Ut κατελθόντα, ab ἀνέρχομαι, adſcendo. componitur ex ἀνὰ, (in compoſitione nonnumquam ſignificat idem, qud ἄνω, ſurſum: ſic κατὰ, interdum notat. κάτω, deorſum) & ἔρχομαι. (75) Ut τὸν τυπτόμενον, a καθέζομαι, ſedeo, componitur ex κατὰ & ἕζομαι, ſedeo. (76) Vt τῇ φιλία. (77) Ut τύπτει, a μέλλω, debeo, futurus ſum. hoc uerbum, ac infinitiuus ſequens, cui iungitur, Latine ſic reddi ſolent, μέλλει ἔρχεσθαι, futuram eſt, ut ueniat, ueniet, uenturus eſt, ſic in ſequentibus μέλλων φονεύειν, interfecturus, cum uellet, uel pararet interficere, cum eſſet interfecturus. (78) Ut τύπτεσθαι, ab ἔρχομαι. (79) Ut τύψαι, a κρίνω. (80) Ut, βοῶντας, a ζάω, uiuo. (81) Ut τὴν φιλίαν. Verbale, De hoc ſupra. (82) Vt τὰν τιμήν. Adiectiuum, ut καλὸς. componitur ex κατὰ, & ὅλος, totus. Eſt uero ὁ καθολικὸς, uniuerſalis. (83) Vt

τὴν

τὴν φιλίαν. *Denominatiuum, ab ὁ κοινὼν, ωγως, socius, familiaris.* (84) *Vt* τὴν πόλιν, *uel ut* ὄφιν. *Verbale, ab* ἀφίημι, *dimitto, quod componitur ex* ἀπὸ, *&* ἵημι. (85) *Vt* τῶν φιλίων. (86) ἡ σάρξ, τῆς σαρκὸς. (87) *Vt* τὰν ἄφεσιν, *ab* ἀνίσημι. (88) *Vt* τὰν τιμήν. *Verbale a* ζάω, *uiuo.* (89) *supra.*

BENEDICTIO. MEN-
(90) ΕΥΛΟΓΙΑ (91) ΤΗ͂Σ ΤΡΑΠΕ-
sae ante cibi sumptionem
ζης (92) πρὸ τοῦ γεύσασθαι.

Christe Deus benedic ci-
Χριστὲ (93) ὁ θεὸς (94) εὐλόγησον (95) τὴν βρῶ-
bum ac potum seruorum tuorum,
σιν, καὶ (96) τὴν πόσιν (97) τῶν δούλων (10) σου,
quoniam sanctus es iugiter, nunc, & semper,
ὅτι (45) ἅγιος (98) εἶ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ
& in saecula saeculorum.
καὶ εἰς (99) τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Amen.
Ἀμήν.

SCHOLIA.

(90) ἡ φιλία. *Denominatiuum, ab* εὔλογος. (91) *Vt* τῆς μούσης. (92) γεύσασθαι, *ut* τύψασθαι, *a* γεύομαι, *gusto, cibum sumo. Infinitiui, articulis iuncti, a Latinis uarie redduntur, nunc per gerundia, nunc per supina, quae Graeci ignorant, & quandoque per nomina uerbalia, ut*

hoc

hoc loco. (93) *Articulus praepositiuus ὁ habet hic miram quandam, & uehementem emphasim, ut ὁ θεὸς sit, quasi ὁ ὄντως θεὸς ὢν, qui re uera Deus es.* (9) *ut ποίησον, ab εὐλογέω.* (95) *Ut τὴν ἄφεσιν, a βρώσκω.* (96) *Ut τὴν ἄφεσιν, a πίνω, bibo, sed tamquam a πῶμι.* (97) *Ut λήγων, τῶν.* (98) *supra.* (99) *supra.*

GRATIARVM . ACTIO
(100) ΕΥ̓ΧΑΡΙΣΤΙΑ
post cibi sumptionem.
(92) μετὰ, τὸ γεύσασθαι.

Benedictus Deus, misericors, & nu-
(101) Εὐλογητὸς ὁ θεός (102) ὁ ἐλεῶν, καὶ (103) τρέ-
triens nos ex suis ditibus do-
φων ἡμᾶς ἐκ (104) τῶν αὐτοῦ πλουσίων (105) δω-
nis sua gratia, & benigni-
ρεῶν (106) τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ (107) φιλανθρω-
tate iugiter, nunc, & semper, & in
πίᾳ πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς (99) τοὺς
saecula saeculorum. Amen.
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

SCHOLIA

(100) *Ut ἡ φιλία. Denominatiuum, ab εὐχάριστος, gratus, iucundus, gratiosus, & amabilis, componitur ex εὖ, & χάρις, ιτος, gratia.* (101) *Verbale, ab εὐλογέω, ut ὁ ποιῶν, ab ἐλλέω, μ. ήσω, misereor, ut τύπτων, a τρέφω, μ. θρέ*

ϕω. Vt τὸν λόγον, *Adiectiuum in* ἅγιος. *Dicitur* πλούσιος, *quasi* πολυούσιος, *id est*, πολλὴν ἔχων οὐσίαν, *multam habẽs substantiam, praeditus magnis opibus. Inter articulum* τῶν, *& eius nomen* πλουσίων, *eleganter inseritur genitiuus* αὐτοῦ, *ut* τῶν φιλιῶν, *a nominatiuo* ἡ δωρέα, ας. *Ut* τῇ φιλίᾳ. *Denominatiuum, ab* ὁ, καὶ ἡ φιλάνθρωπος ου, *benignus, humanus, idest, homines amans, uel hominum amator. componitur ex* φίλος, *amicus, &* ἄνθρωπος, *homo.*

EVRIPIDIS . ORESES
(2)ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ(2) Ὀ'ΡΕ'ΣΤΗΣ

ARGVMENTVM
(3) Υ'ΠΟ'ΘΕΣΙΣ

Oreſtes propter matris caedem,
Ὀ'ρέστης διὰ(4) τὴν(5) τῆς μητρὸς (4) σφαγὴν,
ſimul & a Furijs per-
ἅμα καὶ ὑπὸ(6) τῶν Ε'ριννυώων (7) δειμαλ
territus, & ab Argiuis con-
τούμενος, καὶ ὑπὸ (8) τῶν Α'ργείων(9) κατα-
demnatus morte, interfecturus
κριθεὶς(10) θανάτῳ, (11) μέλλων (12) φονδ'ειν,
Helenam, & Hermionem, eo quod Me-
(13)Ε'λένην καὶ (13)Ε'ρμιένην,(14) ἀνθ'ὧν Με-
nelaus praeſens non tulit opem, prohi-
νέλαος (15)παρὼν οὐκ(a)(16) ἐβοήθησεν, (17) ἐκω
bitus eſt ab Apolline. Apud
λύθη ὑπὸ(18) Α'πόλλωνος Παρ-
nul-

nullum autem ponitur fabula. prae-
(19)οὐδενὶ δὲ (20) κεῖται (21) ἡ μυθολογία (22) Προ-
fatur uero Electra ut soror
λογίζει δὲ ἡ Ἠλέκτρα (23) ὡς (24) ἀδελφὴ
Orestis miserabili oratione utens
Ὀρέστου (25) ἐλεεινολογοῦσα
propter Tantalum.
διὰ (26) τὸν Τάνταλον.

SCHOLIA

(1) *Ut* τοῦ χρύσου. (2) *Maxima Orestis facinora in hac fabula continentur, ut ex eius argumento, ac ex Electrae oratione, poteris colligere. Ideo eam Euripides Orestem appellauit.* (3) *Verbale, ab* ὑποτίθημι, *suppono, principia pono. componitur ex* ὑπὸ, *&* τίθημι. (4) *Ut* τὴν τιμήν. *uerbale, a* σφάζω, *uel* σφάττω: *praeteritum medium,* ἔσφαγα. *Unde* ἡ σφαγή. (5) *supra.* (6) *Ut* τῶν χελύων, *componitur* Ἐριννὺς *ex* ἔρις, *lis, &* νοῦς, *mens quasi sit mentis lis, & prouocatio.* (7) *Ut* χρυσούμενος, *a* δειματόω, *perterrefacio. Fit a nomine,* τὸ δεῖμα δείματος, *pauor, metus.* (8) Ἀργεῖος, *Argiuus, fit a* τὸ ἄργος, εος, *Argos, clarissima ciuitas Peloponnesi, non procul a Mycenis, ubi Agamemnon Orestis pater regnauerat.* (9) *Ut* τυφθεὶς, *a* κατακρίνω, *condemno.* (10) *Ut* τῷ λόγῳ: θάνατος, *dicitur, quasi* τανάος, *id est, extensa, porrecta, a* τανύω, *extendo, trado. Mors enim se ad omnia extendit, ac porrigit.* (11) *Ut* τύπτων, *a* μέλλω. (12) *Ut* τύπτειν,

a φονδύω,*interficio.fit a nomine* ἡ φονὴ, *caedes.* (13) *Ut* τὴν τιμὴν. (14) *Pro* ἀντὶ ὧν, *pro quibus, id est, eo quod. Vide supra.* (15) *Ut simplex* ὤν, ὄντος, *a* πάρειμι, *adsum, componitur ex* παρὰ, *&* εἰμὶ, (16) *Ut* ἔτυψε, *a* βοηθέω, μ. ήσω, *auxilior, opem fero. fit a nomine* ὁ βοηθὸς, οῦ, *fautor, adiutor.* (17) *Ut* ἐτύφθη, *a* κωλύω, *prohibeo.* (18) *Ut* τοῦ Πλάτωνος. (19) *supra.* (20) *supra.* (21) *Denominatiuum, a* μυθολόγος, *fabulator: quod componitur ex* μῦθος, *fabula, &* λόγος, *sermo. Quare* μυθολογία *proprie est ratiocinatio fabularum. sumitur uero pro fabula simpliciter.* (22) *Ut* τύπτει, *a* προλογίζω, *praefor: quod fit a* πρόλογος, *prologus, praefatio: componitur ex* πρὸ, *prae, ante, &* λόγος. (23) ὡς *uaria significat: hic sumitur pro, ut, utpote* (24) *Ut ab adiectiuo* ὁ καλὸς *fit femininum* ἡ καλὴ: *sic ab* ὁ ἀδελφὸς, *frater, fit* ἡ ἀδελφὴ, *soror.* (25) *Ut* ποιοῦσα, *ab* ἐλεεινολογέω, μ. ήσω, *conqueror, oratione utor lugubri, & miserabili. Fit ab* ἐλεεινολόγος, *qui miserabili oratione utitur, & componitur ab* ἐλεεινὸς, *miserabilis, &* λόγος, *sermo.* (26) *Ut* τὸν λόγον. *De hoc supra.*

ELECTRA
ΗΛΕΚΤΡΑ

Non est ullum malum (ut dicam
(27) Οὐκ (28) ἐστὶ οὐδὲν δεινὸν (29) ὧδ᾽ εἰπεῖν
uerbo) Neque morbus, neque calamitas
ἔπος, Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ
a dijs immissa, cuius non ferat
(30) θεήλατος, Ἧς οὐκ ἂν (31) ἂν (32) ἄραιτ᾽
onus

onus hominis natura. Nam bea-
(33) ἄωθος ἀνθρώπου (34) φύσις. Ὁ γὰρ μα-
tus (nec exprobro infortunia)
κάριος, (35) ἤουκ (36) ὀνειδίζω τύχας,
Ioue natus, ut aiunt, Tantalus,
(37) Διὸς (38) πεφυκὸς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,
Vertici imminentem pauescens
Κορυφῆν (39) ὑπερ τέλλοντα (40) δειμαίνον
petram, Per aerem uolat, & pendit
(41) πέτρον, (42) Ἀεριποτᾶται, καὶ τίνει
hanc poenam. Vt quidem aiunt,
ταύτην δίκην. Ὡς μὲν (a) λέγουσιν,
quod cum dijs, homo cum esset, Com-
ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος (43) ὤν, Κοι-
munis mensae dignitatem habens aequalem,
νῆς τραπέζης (44) ἀξίωμ' ἔχων, ἴσον,
Incontinentem habuit linguam, turpissi-
(45) Ἀκόλαστον, (46) ἔσχε γλῶσσαν, (47) αἰσχί-
mum morbum. Hic producit Pelopen,
στην (48) νόσον, Οὗτος φυτεύει Πέλωπα
ex hoc Atreus natus est: Cui sceptra
(b) (40) τοῦδ' Ἀτρεὺς (50) ἔφυ: Ὧ (51) στέμματα
texens, fatale fecit Dea Contentio,
(52 ξήνασ', (a) (53) ἐπέκλωσεν θεὰ Ἔρις,
Thyesti bellum exsistenti fratri Facere.
Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ (54) Θέσθαι.
Quid infanda repetere me
(55) τί (56) τ' ἄρρητ' (58) ἀναμετρήσασθαί με-

 opor-

oportet? Conuiuio excepit igitur ipſum
(58) δεῖ? (59) Ἔδαισε (γ) δ' οὖν (60) νιν
libero interficiens Atreus. Ex Atreo
(61) τέκν' (62) ἀποκτείνας Ἀτρεὺς Ἀτρέος
uero (quae fuerunt enim in medio taceo
δὲ, (63) τὰς γὰρ ἐν μέσο σιγῶ
infortunia) Illuſtris (ſi modo illu-
τύχας, Ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλει-
ſtris) Agamemnon natus eſt, Mene-
νὸς, Ἀγαμέμνων (50) ἔφυ, Μενέ-
lausq. ex Cretenſi matre Aeropa.
λεώς τε Κρήσσης ὁ ματρὸς Ἀερόπης.
Duxi uxorem uero ſane Dijs
ἄπο. (64) Γαμεῖ, δ' ὁ (γ) μὲν δὴ τὴν θεοῖς
inuiſam Menelaus Helenam. Porro
(65) στυγουμένην Μενέλεως Ἑλένην ὁ δὲ,
Clytemneſtrae coniugium inſigne apud
Κλυτεμνήστρας λέχος Ἐπίσημον εἰς
Graecos Agamemnon rex. Cui uirgi-
Ἕλληνας Ἀγαμέμνων ἄναξ. Ὧι παρθέ-
nes quidem tres natae ſumus ex una,
νοι μὲν τρεῖς (50) ἔφημεν ἐν (66) μιᾶς,
Chryſothemis, Iphigeniaq. Electra-
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ' Ἠλέκτρα
que ego, Masque Oreſtes, matre
τ' ἐγὼ, Ἄρσην τ' Ὀρέστης (ο) ματρὸς
ſceleratisſima. quae maritum
(ο) (67) ἀνοσιωτάτης: Ἣ (68) πόσιν
exi-

exitum non habente , induens ueste
(60)ἀπείρῳ(70) μ.περιβαλὼν (71) ὑφάσματι
Occidit. Quorum uero gratia , uirginem
(a)(72)Ἔκτεινεν. ὧν δ' (o)ἕκατι, παρθένον.
dicere. Non est honestum. Relinquo
λέγειν Οὐ καλόν. (73)ἐῶ
hoc obscurum in communi considerandum.
τοῦτ' (74)ἀσαφὲς ἐν κοινῷ (75)σκοπεῖν.
Apollinis autem iniustitiam quidem quid
φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί
opus est accusare? persuadet uero O-
δεῖ κατηγορεῖν? Πείθει δ' Ὀ-
resti, matrem , quae ipsum genuerat , Inter-
ρέστην, (76)μητέρ', ἥ (77) σφ' (78) ἐγείνατο, Κτεί-
ficere apud non omnes gloriam
ναι, πρὸς (79) οὐκ ἅπαντας (80) εὔκλειαν
ferens. Attamen occidit, non ino-
φέρων. Ὅμως δ' (81)ἀπέκτειν', οὐκ (82) ἀπει-
bediens Deo Et ego particeps fui, tamquam
θήσας θεῷ (83) Κἀγὼ (84) μετέσχον, (85) οἷα
scilicet mulier , caedis, pyladesque, qui
δὴ γυνὴ φόνου, Πυλάδης (86) θ', ὃς
nobiscum patrauit haec. Hinc inde
ἡμῖν (87)συγκατείργασθαι (b) τάδε. Ἐντεῦθεν
agresti colliquefactus morbo, aegrotat
ἀγρίᾳ. 89)συντακεὶς νόσῳ, νοσεῖ
Miser Orestes. Hic prostratus in lecto
(89) Τλήμων ὀρέστης. (b) ὅδε (90) πεσὼν δεμνίοις

Decumbit. Matris uero ſanguis ipſum
(20) Κεῖται. τὸ (ο) ματρὸς δ' αἷμά (60) νιν
agitat Furoribus. nominare
(91) πϱοχυλατεῖ (a) (i) Μανίαισιν. ὀνομάζειν.
enim uereor Deas Eumenidas quae
γάρ αἰδοῦμαι θεὰς (92) Εὐμενίδας, αἵ-
hunc certatim territant timore. Sex-
(b) τὸν δ' (93) ἐξαμιλλῶνται φόϐῳ. Ἕκ-
tus porro hic eſt dies ex quo caedibus
τον δὲ (y) δὴ (b) τόδ' (94) ἦμαρ ἐξότου (4) σφαγαῖς
Mortua mater, igni purgata eſt
(95) Θανοῦσα ὁ μάτηρ, πυρὶ (96) καθήγνισαι
corpore. Quibus neque cibos per gulam
(97) δέμας. Ὧν οὔτε (68) σῖτα διὰ (99) δέρης
cepit, Non balnea dedit
(100) ἐδέξατο, Οὐ (101) λοῦτρ (102) ἔδωκε
corpori, intra paenulas uero
(103) χρωτί. (104) χλανιδίων δ' (e) ἔτω
Tectus, cum quidem corpus leuatum
(105) Κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα (106) κου-
fuerit morbo, Compos mentis lacrymat.
φισθῇ νόσου, (107) Ἔμφρων δακρύει,
tum uero e cubilibus Proſilit
ποτὲ δὲ δεμνίων (e) ἄπο (108) Πηδᾷ
celer, ut pullus equinus a iugo.
(19) δρομαῖος, πῶλος (e) ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.

SCHOLIA

(27) οὐτ οὐδὲν, *non nullum, id est, ullum, uel nullum. Duae negationes Graecis magis negant. De* οὐκ *uide infra. de* οὐδὲν *uero, supra.* (28) *supra.* (29) *Sic dicere uerbum, idest, ut ita dicam, uel ut breuiter dicam de* εἰπεῖμι, ἔπος, *&* πάθος, *ut* τὸ τεῖχος. (30) *Componitur a* θεὸς, *&* ἐλαύνω, *impello. Uide supra.* (31) *Particula potentialis,* οὐκ ἄν ἄραιτο, *non ferat, id est, non possit perferre. Interdum tamen,* ἄν *prorsus uacat. infra.* (32) *Ut* τύψαιτο, *ab* ἄρω, *fero, tollo, gesto. Futurum,* ἀρῶ. (33) *Dicitur* τὸ ἄχθος, εος, *pondus, onus, quasi* τὸ ἄχος, *dolor, per pleonasmum* τοῦ θ. (34) *Verbale, a* φύω, *produco, gigno, creo.* (35) καὶ οὐκ, *& non nec.* (36) *Fit a nomine* τὸ ὄνειδος, *improperium, opprobrium, ignominia.* (37) *supra.* (38) *Ut* τετυφώς, *a* φύω. (39) *Ut* τὸν τύπτωντα, *ab* ὑπερτέλλω, *exorior, supereminco. componitur ab* ὑπὲρ, *super, &* τέλλω, *orior.* (40) *Vt* τύπτων, *a* δειμαίνω, *timeo, formido: quod fit a* δεῖμος, ου, *timor.* (41) ὁ πετρος, ου, *Attice, idem, quod* ἡ πέτρα *communiter, petra, saxum, lapis.* (42) *Ut* βοᾶται, *ab* ἀεριποτάομαι, *in aere uolo. componitur ex* ἀήρ, ἀέρος, *aer, &* ποτάομαι, *uolo, uolas. Aldus legit, citra compositionem,* ἀεριποτᾶται. (43) ὤν, *exsistens. De participiorum interpretandi ratione uide supra.* (44) *Verbale, ab* ἀξιόω, μ. ώσω, *dignum puto, quod fit ab* ὁ ἄξιος, *dignus.* (45) *A* κολάζω, μ. άσω, *id est, punio, ducitur uerbale,* κολαστὸς, *cum* α *priuatiuo,* ἀκόλαστος, *incastigatus, impunitus, idest, intemperans, incontinens, libidinosus,*

nosus, flagitiosus. (46) supra. (47) Vt τὴν τιμήν. Adiectiuum, ut καλός, superlatiui gradus, supra. (48) supra. (49) Subauditur praepositio ἐκ. (50) supra. (51) Verbale, a ςέφω, corono. ac proprie ςέμμα significat coronã: sed sumitur etiam pro sceptro, uel corona regia, aut diademate: quae regis sunt insignia. (52) Vt τύψασα, a ξαίνω, neo, texo, μ. ξανῶ. Aoristus primus, ἔξηνα, Attice, ut ἔμίηνα. Quidam subscribunt ι, alij minime. (53) Vt ἔτυψε, ab ἐπικλώθω, uoluo fusum: & refertur ad fatum, siue Parcas, quarum una Clotho nominatur, quasi per fila Parcarum instituo, fatale facio, fataliter instituo. In Aldino exemplari haec sententia sic legitur, ἐπέκλωσεν θεά, ἔριν Θυέςῃ, &c. ut sic sensus, ἐπίκλωσεν θεά, fatale fecit Dea, scilicet Clotho, θέσθαι ἔριν πόλεμον Θυέςῃ, &c. inferre litem, bellum appositorie, id est, bellum litigiosum. (54) supra. (55) supra. (56) supra. (57) Vt τύψασθαι. ab ἀναμετρέω, μ. ήσω. repeto, recogito, supputo, dimetior. (58) supra. (59) Vt ἔτυψε, a δαίω, conuiuor, conuiuio, & mensa, excipio. (60) supra. (61) supra. (62) Vt τύψας. ab ἀποκτείνω. Vide supra. Igitur τέκνα ἀποκτείνας, liberos interficiens, uel liberis interfectis, postquam Thyestis fratris liberos interfecisset. (63) Vide infra. (64) Sic sensum collige: δὴ, porro, ὁ μὲν Μενέλεως, Menelaus quidem, γαμεῖ τὴν Ἑλένην ςυγουμένην θεοῖς: ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἄναξ, at Agamẽnon rex, supple: γαμεῖ, τὸ λέχος &c. γαμεῖ, ut ποιεῖ, a γαμέω, de quo supra. (65) Vt ποιουμένην, a ςυγέομαι, odio sum, passiue, inuisus sum. (66) supra, (67) Pro ἀνοσιωτάτης. Est superlatiui grad. ut σοφώτατος, a positiuo ἀνόσιος. Vide infra. (68) ἡ πόσις est potus,

tis, potio. Verum ὁ πόσις *est maritus, uir, sponsus: sic dictus, quod ueluti potione terrae mista generantur plantae, ita uir, mulieri mistus, caussa est procreationis liberorum.* (69) τὸ πέρας *uel* πεῖρας, *finis:* ἄπειρος, *siue & exitu carens. Astute admodum Clytemnestra Agamemnomi, Troia reuerso, ac Dijs sacrificaturo, porrexit uestem quandam oblongam, &* ἄπειρον, *cui uidelicet nulla erat a superiori parte aptior, qua caput, aut brachia, exereret, ut illum, ea obuolutum, adiuuante Aegistho (cum quo illa, absente uiro, adulterij consuetudinem habuerat, & qui tum abditus erat in insidijs) misere trucidaret.* (70) *Vt* τυποῦσα. *a* περιβάλλω. (71) *Verbale, ab* ὑφαίνω, *texo. Vide supra.* (72) *Vt* ἔτυψε, *a* κτείνω. (73) *Vt* βοῶ, *ab* ἐάω: (74) ὁ καὶ ἡ σαφὴς, *manifestus: cum* α *priuatiuo,* ὁ, καὶ ἡ, ἀσαφὴς, καὶ τὸ ἀσαφὲς, εος, *obscurus, a, um.* (75) *Vt* ποιεῖν, *a* σκοπέω. (76) *supra.* (77) *Euripides, ac Sophocles, interdum usurpant duale* σφε, *pro singulari* οὗ. *atque hoc pronomen primitiuum tertiae personae non raro ponitur loco relatiui* αὐτὸς. (78) *supra.* (79) *infra.* (80) *Denominatiuum, ab* ἀγακλεὴς, *inclytus, celebris, quod fit ab* ἀγα, *&* τὸ κλέος, *honor.* (81) *Vt* ἔτυψε, ἀποκτείνω. (82) *Vt* τύψας, *ab* ἀπειθέω, μ. ήσω, *non pareo: quod fit ab adiectiuo,* ὁ, καὶ ἡ ἀπειθὴς, έος, *inobediens, impersuasibilis,* ἀπειθὴς *uero componitur ex* α *priuatiuo, &* πειθὸς *persuasorius.* πείθω, *etiam est persuadeo.* (83) *supra.* (84) *Vt simplex* ἔχον, *a* μετέχω, *particeps sum, componitur a* μετὰ, *&* ἔχω. (85) *id est, pro parte mea*

mu-

muliebri: οἷα, qualiter, aduerb. ex neutro plur. ab οἷος, οἷα, οἷον, qualis, & quale. De γηνὴ, uide ſupra. (86) *Pro τε.* (87) *Vt πέφρασαι, a συγκατεργάζομαι; una patro, ſimul perpetro, alicui operã praeſto: Graeci ſaepe utuntur uerbo compoſito, ubi nos uſurpamus ſimplex, & praepoſitionem ſeparatam, συγκατείργασαι ἡμῖν, pro κατείργασαι σὺν ἡμῖν. Componitur ex συν, & κατὰ, atque ἐργάζομαι, operor, quod per ει augetur.* (88) *Vt τυπεὶς, a συντήκω, colliquefacio, componitur ex σὺν, et τήκω. liquefacio. Vide ſupra.* (89) *Verb. a τέτλημι, tolero.* ~~(90)~~ *ſupra.* (91) *Vt ποιεῖ. ſupra. a τροχηλατέω aurigor, quaſi rotam agito. fit ab ὁ τροχηλάτης, ου, id eſt, auriga, quod componitur ab ὁ τρόχος, ου, rota, & ἐλαύνω, impello, ago.* (92) *Furiae infernales, quae Ἐρινύες* (*vt dictum eſt numero* 6) *appellantur, quamuis Oreſtem, ob patratum parricidium, ardentibus taedis agitarent, & inſectarentur: Electra tamen, ne illis offenſoribus Oreſtes uteretur, in eas quidquam grauius dicere non audet, neque ipſas Ἐρινύας, uero, ſed odioſo, nomine appellare. Verum eas & Deas, & Εὐμενίδας, nuncupat, quaſi beneuolas. εὐμενὴς enim, unde Εὐμενίδες, eſt beneuolus, ab εὖ, & μένος, mens, uirtus, robur. Re uera tamen Εὐμενίδες dictae ſunt, per antiphraſim, quod minime ſint beneuolae, neque in illis bonus animus uel uirtus conſpiciatur.* (97) *Vt ϐοῶνται, ab ἐξαμιλλάω, contendo, celeriter aliquid facio, componitur ab ἐξ, & ἁμιλλάω, quod ſit ab ἡ ἅμιλλα, certamen, contentio.* (94) *ſupra.* (95) *Vt τυπεῦσα, a θνήσκω.* (96) *Vt πέφρασαι, a καθαγνίζω, μ. ίσω. quod componitur a κατὰ, & ἁγνίζω, purgo, quod ſit ab ἁγνὸς, purus.* (97) *Indeclinabile.*

(98) ὁ

(98) ὁ σῖτος, ου, frumentum: ſed τὸ σῖτον, ου (unde τὰ σῖτα) eſt cibus, panis. (99) δέρω, excorio: unde uerbale, ἡ δέρη, collum, ceruix, gula: ſic dicitur, quod a collo ſumi ſoleat excoriationis initium. (100) Vt ἐτύψατο, a δέχομαι, capio. (101) Verbale, a λούω, lauo, τὸ λουτρον, paenultima circumflexa, eſt locus balnearum: λουτρόν uero, acuta ultima, eſt balneum, ſine lauacrum: in qua ſignificatione hoc loco accipitur, quamuis λού acuatur. propter apoſtrophum enim accentus retrahitur, & λούτρ, pro λουτρὰ, dicitur. (102) ſupra. (103) Vt φωτί. (104) Deminitiuum, ab ἡ χλάνις, ίδος, ueſtimentum tenuiſſimum. (105) Vt τυφτείς, a κρύπτω, tego, abſcondo me, deliteſco. (106) Vt τυφθῆ, a κουφίζω, leuem facio, ſubleuo: quod fit a κοῦφος, leuis. (107) Componitur ex εὖ & φρήν. (108) Vt βοᾷ, a αὐδάω.

ARI-

ARISTOPANIS,
(1) Α'ΡΙΣΤΟΦΑ'ΝΟΥΣ,
Comici Poetae, Plutus.
(2) Κωμωδοποοῦ (3) Πλοῦτος.

ARISTOPHANIS. GRAM-
Α'ΡΙΣΤΟΦΑ'ΝΟΥΣ (4) ΓΡΑΜ-
matici argumentum per
ματικοῦ ὑπόθεσις δὲ
iambica.
(5) ἰάμβον.

Oraculum consuluit iustus exsistens ali-
(6) Μαντεύεται δίκαιος ὤν
quis, & pauper, An, mutatis moribus,
τις καὶ πένης, Ε'ι (7) μεταβαλὼν,
diuitiarum compos esse posset. Re-
πλούτου (8) τυχεῖν (9) δυνήσετε. (a) (10) Ε"-
spondit Deus, sequendum quemcumque
χρησεν ὁ θεὸς, (11) συνακολουθεῖν (12) ᾧπερ (γ) ἂν
Virum offenderit. Plutus uero conspi-
(13) Α'νδρὶ (14) περιτύχῃ. Πλοῦτος δ' ὁπλά-
citur caecus. Cognito autem ipso, du-
νε ται τυφλός. (15) Γνοὺς δ' αὐτὸν (a) (16) ἤγα-
xit domum, alios populares Vo-
γεν (17) οἴκαδ', ἄλλους (18) δημότας (19) Κα-
cans ad participandum. postea sanare
λέσας (20) μεταχεῖν. (21) εἶθ (22) ὑγιάσαι
pupillas Accelerabant: in Aesculapij
τὰς κόρας Εσπευδον: (23) εἰς Α'σκληπιοῦ

uero

uero deducebant. ſed Repente paupertas
δ'(24)ἀπῆγον. ἡ δ' Ἄφνω πενία
prohibuit. Tamen uiſum reci-
(a)(25) διεκώλυσεν. Ὅμως (26) ἀναβλέψαν-
piente ipſo ſceleratorum Nullus ditaba-
τος αὐτοῦ, τῶν κακῶν Οὐδεὶς (27)ἐ-
tur: ſed proborum erant bona.
πλούτει: τῶν δ' ἀγαθῶν (28)νῦ (29)τἀγαθά.
Praefatur autem ſeruus aduerſus he-
Προλογίζει δὲ θεράπων πρὸς τὸν δε-
rum, quod caecum, & ſenem ſub-
σποτὴν, ὅτι τυφλῷ καὶ (30) γέροντι (11)κατα-
ſequi non erubeſceret.
κολουθεῖν οὐκ (31)ᾐσχύνετο.

S C H O L I A

(1) Supra. (2) ὁ κῶμος ου, comeſſationum, & laſciuiae Deus, in cuius ſacris celebrandis iuuenes procaces petulantia carmina decantabant. Per antonomaſiam uero κῶμος ſumitur pro huiuſmodi iuuenum contubernio, ac pro ipſa iuuenili procacitate. a κῶμος uero, & ᾠδὴ, ideſt, cantus, fiunt κωμῳδία, comoedia, κωμῳδὸς, comoedus, & κωμῳδοποιητὴς ſiue κωμῳδοποιὸν, poeta comicus, comoediarum ſcriptor, uel factor. fiunt enim a ποιῶ, facio. (3) πλοῦτος ſignificat diuitias & diuitiarum Deum: unde ex uocabuli amphibologia feſtiuae admodum in hac comoedia fiunt alluſiones. dum poeta per Plutum Deum, ipſas diuitias uult intelligi. (4) Poſſeſ-

ſiuum,

siuum, a τὸ γράμμα, ατος, littera, quod est uerbale, a γράφω, scribo. (5) ἴαμβος, est pes iambus, & uersus iambicus. (6) Vt τύπτεται, a μαντεύομαι, oraculum consulo, uel edo, fit ab ὁ μάντης, ου, uel μάντις, ιος, uates (7) Vt τυπῶν, a μεταβάλλω, muto, & mutor. Intellige hic ex Aristophanis contextu τοὺς τρόπους: μεταβαλὼν τοὺς τρόπους, mutans mores, et rationem uitae, uel mutatis moribus. Vide, supra. (8) Vt τυπεῖν, a τυγχάνω. (9) Vt τύψεται, a δύναμαι, possum, quasi a δυνάω, μ. ήσω. (10) Vt ἔτυψε, a χράω, μ. ήσω, oraculum reddo, respondeo. (11) Vt ποιεῖν, a συνακολουθέω. (12) supra. (13) supra. (14) Vt τύπτῃ, a περιτυγχάνω. offendo, obuius fio. (15) supra. (16) supra. (17) Aduerbium loci, ab ὁ οἶκος, domus. (18) supra. (19) Vt τύψας, a καλέω. (20) Vt τυπεῖν, a μετέχω, sed tamquam a μεταχέω. (21) Pro εἶτα. (22) Vt τύψαι, ab ὑγιάζω. (23) infra. (24) Vt ἔτυπτον, ab ἀπάγω, quod componitur ex ἀπὸ, & ἄγω. (25) Vt ἔτυψε, a διακωλύω. (26) Vt τύψαντος, ab ἀναβλέπω, suspicio, & uisum recipio, post caecitatem oculis restituor. (27) Vt ἐποίει, a πλουτέω, ditor, diues euado. fit a nomine πλοῦτος. (28) supra, & infra. (29) supra. (30) supra, & infra. (31) Vt ἐτύπτετο, ab αἰσχύνομαι.

CARION. SERVVS

(32) ΚΑΡΙ'ΩΝ. ΘΕΡΑ'ΠΩΝ

Quam difficilis res est, o

Ὡς (33) ἀργαλέον (34) πρᾶγμ' (a) (35) ἐστίν, (36) ὦ

Iup-

Iuppiter,& Dij, Seruum esse de-
Ζεῦ, καὶ θεοί, Δοῦλον (37) γενέσθαι (38) πα-
sipientis heri. Si enim opti-
ραφρονοῦντος δεσπότου. Ἢν γὰρ (39) βέλ-
ma seruus dicens fuerit,
τισθ' ὁ θεράπων (40) λέγων (41) τύχῃ
Visus fuerit uero non facere haec
(42) Δόξῃ δὲ μὴ (43) δρᾶν ταῦτα (44) τῷ
possessori, Participem esse necesse est
κεκτημένῳ, Μετέχειν (45) ἀνάγκη τὸν
seruum malorum. Corporis
θεράποντα τῶν κακῶν. Τοῦ σώματος
enim non sinit dominum Imperium
γὰρ οὐκ (46) ἐᾷ τὸν κύριον (47) Κρα-
habere fortuna, sed emptorem.
τεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ (48) τὸν ἐωνημένον.
Et haec quidem sane sic se habent. Verum
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ (49) ταῦτα. (50) τῷ δὲ
Apollinem, Qui uaticinatur ex tripode
Λοξίᾳ, Ὅς (51) θεσπιῳδεῖ τρίποδος (e) ἐκ
auro ductili facto, Accusatione iusta
(52) χρυσηλάτου, (53) Μέμψιν δικαίαν
accuso haec quod Medicus cum sit,
μέμφομαι ταύτην, ὅτι Ἰατρὸς ὤν,
& uates, ut aiunt, sapiens, Insa-
καὶ μάντις, ὥς (54) φασι, σοφὸς, (55) Μελαγ-
nientem dimisit meum herum,
χολῶντ' (56) ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,

Qui ſequitur poſt hominem cae-
Oʹστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυ-
cum, Contrarium ſapiens, quam conue-
φλοῦ, (57) Τοὐναντίον (58) δρῶν, ἢ (59) προ-
niret ipſi facere. Nam uidentes
σήκ' αὐτῷ ποιεῖν. Οἱ γὰρ βλέποντες
caecis praeimus. Hic autem
τοῖς τυφλοῖς (60) ἡγούμεθα. οὗτος δ'
ſequitur, & me cogit. Et
ἀκολουθεῖ, (61) κἀμὲ προσβιάζεται (62) Καὶ
id reſpondente ipſo prorſus
ταῦτ', (63) ἀποκρινομένου, (64) τὸ παράπαν,
neque hylum. Ego quidem igitur nonullo modo
οὐδὲ (65) γρῦ. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ (66) ἔσθ' ὅπως
conquieſcam, Si non dixeris,
(67) σιγήσομαι, (68) Ἢν μὴ (69) φράσῃς
quorſum hunc ſequamur tandem, O
(70) ὅτι (b) τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε, (71) Ὦ
here, ſed tibi faceſſam negotia.
δέσποτ'. ἀλλά σοι (72) παρέξω (34) πράγματα.
Non enim me uerberabis, coronam
Οὐ γάρ με (73) τυπτήσεις, (74) στέφανον
habentem ſaltem.
ἔχοντά γε.

SCHOLIA

(32) *καρίων ſeruum ſonat, quod ex Caria multi Athe-nis ſeruirent.* (33) *ſupra.* (34) *ſupra.* (35) *ſupra.*

(36) *ſu-*

(36) supra. (37) supra. (38) Ut ποιοῦντος, a παραφρονέω, desipio: quod fit ab ὁ, καὶ ἡ παράφρων. ονος, demens, & quasi extra mentem, ex παρὰ, extra, & ἡ φρὴν, mens. (39) Pro βέλτιστα. (40) Ut τύψας, a λέγω (41) Ut τύπῃ, a τυγχάνω. (42) supra. (43) Ut βοᾶν, a δράω δρῶ. (44) Ut τετυμμένῳ, a κτάομαι. (45) Huic uoci famiiare est, ut habeat subauditum uerbum ἐστὶ: ἀναγκὴ, necessitas, subaudi est, uel necesse est, (46) Ut ἐᾷ, ab ἐάω. Huius clausulae sensus talis est: Fortuna non sinit dominum corporis (id est, eum, cuius est corpus) habere imperium in suum corpus, sed, &c. (47) Ut ποιεῖν, a κρατέω. (48) Ut τὸν τετυμμένον, ab ὠνέομαι, emo. (49) Neutrum plurale, ab ὄντος. hic aduerbiascit, pro ὄντος. (50) Apollo dictus est λοξίας, a λοξὸς, idest, obliquus, quod eius responsa essent obliqua, & tortuosa. (51) Ut ποιεῖ, a θεσπιῳδέω, res diuinas cano: nam θέσπιον est res diuina, & ᾄδω, cano. (52) Dictio composita ex χρυσὸς, aurum, & ἐλαύνω, duco. (53) Ut ὄφιν. Verbale, a μέμφομαι. (54) supra, & infra. (55) Ut βοῶντα, a μελαγχολάω, insanio, atra bile laboro. componitur enim a μέλας, αινα, αν, niger, a, um, & χολὴ, bilis: quae duplex est, flaua, & atra: atque haec μελαγχολία dicitur: qua qui laborant, a furore haud longe absunt: quare pro furore, & insania, saepe ponitur, & μελαγχολάω est insanio. Hic nota γ positum pro ν, a neutro μέλαν, propter χ sequens. (56) Ut ἔτυψε, ab ἀποπέμπω. (57) supra. (58) ut βοῶν, a δράω. (59) Imperfectum, a προσήκω. (60) ut ποιούμεθα, ab ἡγέομαι. (61) supra. (62) Et haec: Latine dicimus. idque

Sub.facit, id est, cogit me eadem cum illo facere, idq. cum nihil prorsus mihi huius erroris caussam sciscitanti respondere uelit. (63) *ut* τυπτομένυ, *ab* ἀποκρίνομαι, *respondeo.* (64) *Aduerbium, cum articulo, sub forma adiectiui neutri, ut* τὸ πρῶτον, *&* *componitur ex* παρὰ, *&* πᾶν, *omne.* (65) γρῦ, *minimum quiddam significat, ut sordes unguium, & fabarum hilum, rem uidelicet uilissimam: aut uocem suillam, quam edere solent ij, qui grauantur sermone respondere. Hinc Latinum uerbum, Grunnio, & Graecum,* γρύζω. (66) *Pro* ἔςιν ὅπως, *uerbum e uerbo, est quando, uel, est quomodo, idest, umquam, ullatenus.* (67) *ut* βούσομαι, *a* σιγάω, *sileo, conquiesco.* (68) *Si non, id est, nisi.* (69) *ut* τύψῃς *a* φράζω. (70) *Pro* διότι, *cur, quorsum.* (71) Ὁ δεσπότης, ȣ, ὦ δέσποτα. (72) παρέχω, μ. παρέξω, *praebeo, facesso.* (73) *supra.* (74) *Seruos, coronam habentes in capite, dominis non licebat caedere. imponebant autem seruis coronas, si, Apollinem consulturi, uiae comites illos sibi adiungerent.*

CHREMYLVS
ΧΡΕΜΥΛΟΣ
herus.
δεσπότης.

Per Iouem non, sed detracta co-
Μὰ (75) Δί, ἀλλ' (76) ἀφελὼν τὸν στέ-
rona, si offendas paullulum me, Vt
φανον, ἢν (77) λυπῇς (78) τί με, ἵνα
ma-

magis doleas. Car. Nugae. non enim
μᾶλλον (79)ἀλγῇς. Καυ. λῆρος. οὐ γὰρ
cessabo, Priusquam dixeris mihi,
(80)παύσομαι, Ἀλὶν(γ) ἄν(69) φράσῃς μοι,
quisnam sit hic. Beneuolus
(81)τίς ποτ'(a)(82)ἐστὶν(83)οὑτοσί. (84) Εὔνους
enim exsistens tibi, interrogo multum
γὰρ ὤν σοι, πυνθάνομαι (85)πάνυ
ualde. Ch. Sed non te celabo:
σφόδρα. Χρ. Ἀλλ' οὔ σε(86) κρύψω: τῶν
meorum enim seruorum Fidelissimum
ἐμῶν γὰρ (87)οἰκετῶν Πιστότατον
censeo te, & taciturnissimum. Ego,
(88)ἡγοῦμαί σε καὶ (89)κλεπτίστατον Ἐγὼ
Dei cultor, & iustus exsistens uir,
(90) θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
Male affligtabar, & pauper eram. Car.
Κακῶς(r)ἔπραττ καὶ πένης(28)ἦν. Καρ.
Noui hercle Chr. Alij uero dubitan-
(91) Οἶδα(92)τοί. Χρ. Ἕτεροι δ'(93)ἐπλού-
tur, sacrilegi, rhetores, Et syco-
τουν(94)ἱερόσυλοι,(95) ῥήτορες, Καὶ(96)συκο-
phantae, & scelerati. Car. Credo.
φάνται, καὶ πονηροί. Καρ. πείθομαι.
Chr. Interrogaturus itaque, profectus
Χρ. (97)Ἐπερησόμενος οὖν (98) ᾠχό-
sum ad Deum, Meam quidem ip-
μην(99) ὡς τὸν θεὸν, Τὸν ἐμὸν μὲν αὐ-
 sius

ſius miſeri, paene Iam repu-
τοῦ τοῦ ταλαιπώρου, σχεδὸν Ἤδη νομί-
tans exhauſtam eſſe uitam, Verum
ζων (100) ἐκτετοξεῦσθαι βίον Τὸν δ'
filium, qui exſiſtens unicus mihi
υἱὸν ὅσπερ (101) ὢν μόνος μοι (101) τυγ
eſt, Rogaturus, num oporteret
χάνει, (102) Πευσόμενος εἰ (103) χρὴ
mutatis moribus, Eſſe
(7) μεταβαλόντα τοὺς τρόπους (104) Εἶναι (105)
uerſutum, iniuſtum, ſani nihil.
πανοῦργον, (106) ἄδικον, (107) ὑγιὲς (108) μηδέν.
Quippe uitae hoc ipſum ratus con-
Ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ (109) νομίσας (x) ξυμ-
ferre. Car. Quid igitur Phoebus
φέρειν. Καρ. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος
cecinit e coronis? Chr.
(a) (110) ἔλακεν (111) ἠκ τῶν στεμμάτων? Χρ.
Audies: manifeſte enim Deus dixit
(112) Πεύσει: (113) σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς (114) εἶπε
mihi hoc: Cui occurrentem
μοι (115) τοδί. (116) Ὅτῳ (x) (117) ξυναντήσαιμι
primum exiens, Iuſſit eum
πρῶτον (118) ἐξιών, (119) Ἐκέλευσε τούτου
non dimittere me poſtea, Perſuadere
μὴ (20) μεθίεσθαί μ' ἔτι: Πείθειν
uero mihi ipſi, cum conſequi do-
δ' ἐμαυτὸν (x) (11) ξυνακολουθεῖν (17) οἴ-
mum

mum usque. Car. Et huc occurristi
καδε Καρ. Καὶ (c) τῷ (x) (121) ξυναντᾷς
igitur primo? Chr. Huic.
δῆτα πρώτῳ? Χρ. (83) Τουτῳί.

S C H O L I A

(75) Supra. (76) Ex ἀπὸ, & ἐλῶν. (77) Ut ποιῇς, a λυπέω, quod fit ab ἡ λύπη, molestia, dolor. (78) Id est, κατά τι, in aliquo: uel minimum quidem. Vide infra (79) Ut ποιῇς, ab ἀλγέω, quod uenit a τὸ ἄλγος, dolor. (80) Ut τύψομαι, a παύομαι. (81) τίς ποτε, quis tandem, quisnam. (82) supra. (83) supra. (84) Per crasim ab ἄνοος, quod componitur ab ἀ, & νόος, νοῦς. (85) Valde, id est, uehementissime. (86) κρύπτω, μ. κρύψω. (87) supra. (88) Ut ποιοῦμαι. (89) supra. (90) Componitur ex θεός, Deus, & σέβω, colo, & ueneror religiose. (91) supra. (92) τοι nunc affirmat, nunc redundat. (93) Ut ἐποίουν, a πλουτέω. (94) Componitur ex ἱερὸς, sacer, & ἡ σύλα, praeda, direptio. (95) supra. Vulgo tum rhetores male audiebant. (96) φαίνω interdum significat, accuso, defero, a quo cum nemine τὸ σῦκον, id est, ficus, fit uerbale, ὁ συκοφάντης, id est, calumniator, & qui de re uel minima in ius aliquem uocat, quasi ficuum delator. (97) Ut τυψόμενος, ab ἐπέρομαι. quod componitur ex ἐπὶ & ἔρομαι. (98) supra. (99) Attice, pro πρὸς. (100) Ut τετύφθαι, ab ἐκτοξεύω, exhaurio: sumptum uel a pharetra, sagittis exhausta, uel ab iis, quae sagittis confecta pereunt. compon. enim ab ἐκ, & τοξεύω, quod fit a τὸ τόξον sagila, telum, ar-

 cus.

cus,(101) *In ὧν τυγχάνει, redundat ἂν. Est autem haec loquendi forma Atticis familiaris.* (102) *supra.* (103) *supra.* (104) *supra.* (105) *Componitur ex τὸ πᾶν, omne, & τὸ ἔργον, opus, quasi ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, omnibus operibus sese immiscens. Verum, quia huiusmodi callidi esse solent, factum est, ut accipiatur pro callido, uafro, uersuto.* (106) *Componitur ex α priuatiuo, & δίκη, iustitia, ius.* (107) *ὁ, καὶ ἡ ὑγιής, εος, sanus, neutrum τὸ ὑγιές, quod Graecis sonat id, quod probatur. Unde et uulgatum hoc prouerbium ὑγιὲς μηδὲεν, & ὑγιὲς οὐδὲεν, eum nihil est uerum, nihil non corruptum, nihil simplex, aut candidum.* (108) *supra.* (109) *Vt τύψας, a νομίζω, μ. ισω, puto, reor.* (110) *Vt ἔτυπε, a λάκω, resono, clamo, cano, do oraculum, ut Phoebus.* (111) *Idest, e tripoda coronis insigni. τὸ στέμμα, ατος, uerbale, a στέφω, ut alibi dictum est.* (112) *Pro πεύσῃ. Vt ὄψει, pro ὄψῃ.* (113) *ὁ, καὶ ἡ σαφής, έος, manifestus, ὁ τῶν σαφέων, καὶ σαφῶν, unde σαφῶς.* (114) *Ut ἔτυπε, ab ἔπω.* (115) *supra.* (116) *supra.* (117) *Vt τύψαμι, a ξυναντάω, μ. ήσω. a συν, & ἀντάω, occurro.* (118) *Ab ἐξ, & ἰών.* (119) *Ut ἔτυψε, a κελεύω.* (120) *Ut τίθεσθαι, a μεθίεμαι, dimitto, ex μετὰ, & ἵεμαι.* (121) *Vt βοᾷς, a ξυναντάω, ξυναντᾷς, occurris, uel occurristi, ut sit praesens positum pro praeterito.*

HE-

HESIODI. ASCRAEI
ΗΣΙΟΔΟΥ. ΤΟΥ. ἈΣΚΡΑΙΟΥ
opera, & dies.
ἔργα καὶ ἡμέραι.

Muſae Pierides, carminibus celebrantes,
Μοῦσαι (1) Πιερίηθεν (K) ἀοιδῇσι (2) κλείουσαι,
Adeſte, narrate per ueſtrum patrem
(3) Δεῦτε, (4) δὶ (5) ἐννέπετε (6) σφέτερον (7) πατὲρ
cantantes, Quare mortales uiri ſint
(υ) ὑμνείουσαι, (8) Ὅντε (e) διὰ βροτοὶ ἄνδρες
pariter, obſcuriq., nobilesq., Glorioſiq.,
ὁμῶς (9) ἀφατοίτε, (9) φατοίτε, (9) Ῥητοίτ',
inglorijq. Iouis magni conſilio.
(9) ἄῤῥητοί τε (10) Διὸς (1) μεγάλοιο (11) ἕκητι
Facile etenim extollit, facile uero ſeſe
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, (12) ῥέα δὲ
extollentem deprimit, Facile uero inſi-
βριάοντα χαλέπτει, Ρεια δ' (13) ἀρί-
gnem minuit, & obſcurum auget.
ζηλον μινύθει, καὶ (13) ἄδηλον (14) ἀέξει
Facile quoque corripit prauum, & ſu-
Ῥεῖα (y) δέ τ' (15) ἰθύνει σκολιὸν, καὶ (16) ἀ-
perbum attenuat, Iuppiter altitonans,
γήνορα κάρφει, (17) Ζεὺς (18) ὑψιβρεμέτης,
qui ſupremas aedes incolit,
ὃς (19) ὑπέρτατα (20) δώματα ναίει.
Audi: uidens, ſentiensq., recte uero
(21) Κλῦθι: (22) ἰδὼν (23) ἀΐων τε, (24) δίκῃ δ'

ma-

moderare leges Tu: ego autem
(15)ἴθυνε (25)θέμιςας(26)Τυνὴ:ἐγὼ δὲ
Persae uera loquar.
(γ)κε(27)Πέσσῃ(28)ἐτήτυμα (29)μυθησαίμην.
Non utique unum est contentionum genus,
Οὐκ ἄρα(30)μοῦνον(33)ἔην ἐρίδων γένος,
sed in terra Sunt duo. alteram
ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν (32)Ε'σὶ(33)δύω. (34)τὴν
quidem laudauerit prudens, Altera uero
μὲν(γ))35)μὲν(36)ἐπαινήσειε(37)νοήσας,(34) Ηʹδ'
culpanda est. porro bifariam animam
(38)ἐπιμωμητή. (f) διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν
diuiditur. Haec etenim bellumque,
(a)(f)ἔχουσιν (34)Hʹ μὲν γὰρ πολεμόν τε
malum, & litem, auget Perniciosa.
κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει (g)Σχετλίη.
nullus hanc amat mortalis, sed
(39)οὔτις(b)τήνγε (40) φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ'
necessitate Immortalium consilijs
ἀνάγκης (41)Ἀθανάτων (a)(K)βουλῇσιν
contentionem colunt grauem.
(42)ἔριν (43)τιμῶσι (44) βαρεῖαν. τὴν
Alteram uero (priorem quidem genuit
δ'(g)ἑτέρην(g) (45))προτέρην μὲν (46) ἐγείνατο
nox atra) Posuit quidem ipsam
νὺξ(47)ἐρεβεννὴ)(n) (48)Θῆκε δέ (49)μιν
Saturnius altiiugus, in aethere habitans,
(50)Κρονίδης(51)ὑψίζυγος, (52)αἰθέρι ναίων.
Ter-

Terraeque in radicibus, & uiris lon-
(g)(53)Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ (54)ἀνδράσι (55)πολ-
ge meliorem. Haec etiam iner-
λὸν (56)ἀμείνω. (o)Ἥτε (f) καὶ (57)ἀπάλαμ-
tem tamen ad laborem excitat.
νόν (f)περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
In alterum enim quiſpiam reſpiciens
Εἰς ἕτερον γάρ τίς (y)τε (22) ἰδῶν
opere uacans, Diuitem qui properat
ἔργοιο χατίζων, Πλούσιον, ὃς σπεύδει
arare, atque plantare, Domumq.
(y)μὲν (p) ἀρόμμεναι, ἠδὲ (58) φυτεύειν. Οἶκόν τ'
bene inſtituere, aemulatur ſane uicinum
εὖ (59) θέσθαι, (60)ζηλοῖ (y) δέ τε γείτονα
uicinus, Ad opes contendentem.
γείτων, Εἰς (61) ἄφενον σπεύδοντ'
bona uero contentio haec mortalibus.
ἀγαθὴ δ' ἔρις (b) ἥδε (1) βροτοῖσι.
Et figulus figulo ſuccenſet, & fa-
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ (m) κοτέει, καὶ τέκ-
bro faber, Et mendicus mendico
τονι τέκτων, Καὶ πτωχὸς πτωχῷ
inuidet, & cantor cantori. O Perſe,
(m)φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ. Ὦ Πέρση,
tu uero haec tuo repone in animo:
σὺ δέ ταῦτα (62) τεῷ (63)ἐν κάτθεο θυμῷ:
Neque tum contentio malis) gaudens ab
Μή (y) (64)σ' ἔρις (65) κακόχαρτος ἀπ'
opere

opere animum arceat Lites spectan-
ἐργοθυμὸν (66) ἐρύκοι (m) (67) Νεῖκε᾽ ὀπιπ-
tem fori auscultatorem exsistentem.
τεύοντ᾽ (g) ἀγορῆς ἐπακουὸν (68) ἐόντα.
Tempus namque paruum est li-
(g) Ὤρη γὰρ τ᾽ ὀλίγη (69) πέλεται (m) νεικέ-
tiumque forisque, Cui non uictus
ων τ᾽ (h) ἀγορέων τε, (70) ᾯ τινι μὴ βίος
intus annuus repositus est Tempestiuus
ἔνδον ἐπηετανὸς (71) κατάκειται (72) Ὡραῖος
quem terra fert, Cereris munus.
(d) τὸν γαῖα φέρει (73) Δημήτερος (74) ἀκτὴν
Quo satiatus, lites, ac conten-
(d) Τοῦ (75) κεκορεσσάμενος, (m) νείκεα καὶ δῆ-
tionem, augeas De facultatibus alienis.
ριν ὀφέλλοις (76) Κτήμασ᾽ ἐπ᾽ (77) ἀλλοτρίοις.
tibi uero non amplius iterum erit. Sic
σοὶ δ᾽ οὐκέτι δεύτερον (78) ἔσαι ὧδ᾽
faciendum: sed rursus discernamus item
ἔρδειν: ἀλλ᾽ αὖθι (79) διακρινώμεθα νεῖκος
Rectis iudicijs, quae sane ex Ioue
(K) (80) Ἰθείῃσι δίκαις, ἃ τ᾽ ἐκ (o) Διός
sunt optima. Nuper etenim patri-
(a) (32) εἰσιν (81) ἄρισται. Ἤδη μὲν γὰρ κλῆ-
monium diuisimus, sed sane multa
ρον (82) ἐδασσάμεθα, ἀλλά τε (83) πολλὰ
Rapiens ferebas, ualde demul-
(84) Ἁρπάζων (85) ἐφόρεις (86) μέγα (87) κυδαί-
cens

cens reges Donuoros, qui hanc
νων (88) βασιλῆας, (89) Δωροφάγους. οἵ (b) τὴν δὲ
litem uolunt iudicasse Stulti neque
δίκην ἐθέλουσι (90) δικάσαι. (91) Νήπιοι οὐδ'
sciunt, quanto plus dimidium sit toto,
(a) (92) ἴσασιν, ἴσω. (93) πλέο (94) ἥμισυ (95) παντὸς
Neque quam in maluaq. & Asphodelo
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε, καὶ (96) ἀσφοδέλῳ
magna utilitas.
(80) μέγ' (97) ὄνειαρ.

SCHOLIA.

Hesiodus hoc libro fratrem Persen hortatur ad opus, & agriculturam, de qua hic multa praecepit. adijcit etiam, qui dies in unoquoque mense sint fausti, aut infausti, si in eis hoc, uel illud, opus auspiceris. Unde hunc librum inscripsit Εργα καὶ ἡμέραι. (1) *pag. supra.* (2) *Ut* αἰ τύπτουσαι, *a* κλείω, *laudo, celebro.* (3) *Aduerbium hortandi, huc agite, eia accedite.* (4) *Si scribatur* δῆ *per* ἦτα *sine apostropho, iungetur cum aduerbio* δεῦτε, *agitendum, narrate, (patrem uestrum celebrantes) quare, &c. Si scribatur* δὴ, *erit idem, quod* διά σφέτερον, *&c. per uestrum.* (5) *Pro* ἐνέπετε *geminato* ν, *ut prima produceretur, ab* ἐνέπω. (6) *supra.* (7) *supra.* (8) ὅντε διὰ, *per anastrophen pro* διὰ ὅντε, *uel* διὰ τεὸν, *per quem, supple,* τρόπον *modum. per quem modum, id est, quo modo, quare, uel, qui fit ut, &c. Notandum,* διὰ, *&* ἀνὰ, *ob anastrophen non retrahere tonum in paenultimam, ut aliae praepositiones,*

de quibus infra. (9) φημὶ, inter alia, significat praedico, celebro: in tertia perfecti passiui facit πέφαται: unde uerbale, φατὸς, celebris, praedicandus, dicendus. compositum ex α priuatiuo ἄφατος, ignobilis, obscurus, nefandus, uel de quo nullus fit sermo. eadem significatione dicuntur ῥητὸς & ἄρρητος, sed ducuntur ab ἀγορεύω, praedico. Vide supra. (10) Musarum responsum. Ceterum διὸς, & μεγάλου, (pro quo hic dixit μεγάλοιο) sunt nomina heteroclita: de quibus supra. (11) Est aduerbium, & significat caussa gratia, uoluntate, consilio. (12) Poeticum, pro ῥεῖα, correpta paenultima (13 δῆλος, est manifestus, clarus, unde, cum particula ἀρι, (quae, in compositione simplicis, significationem auget) fit ἀρίζηλος, inclytus, illustris. Porro, cum α priuatiuo, fit ἄδηλος, non manifestus, obscurus. sunt autem, qui ἀρίζηλον deducant a ζῆλος, Zelus, aemulatio, imitatio, ut is ἀρίζηλος dicatur, qui est imitatione, dignus. (14) supra. (15) Ab ὁ ἰθύς, έος, rectus, fit ἰθύνω, dirigo, guberno. (16) Componitur ex ἄγαν, ualde, seu nimis, & ἀνὴρ, uir. & modo significat superbum, audacem, modo fortem, & inclytum. (17) Supra. (18) Communiter ex ὕψι, alte, & βρέμομαι, sono, strepo, fremo, tono: quasi ἐν ὕψει βρεμόμενος, altifremus, sonans in altitudine. nã τὸ ὕψος, εος, est altitudo. (19) supra. (20) τὸ δῶμα, ατος, pro δόμημα, (a δωμάω, μ ησυ, exstruo, aedifico) est domus, structura, & tectum. (21) Ut ζεύγνυθι. hoc loco tamen non est praesentis, sed aoristi secundi, propter paenultimam longam, quam praesens corripit. (22) Supra. (23) Ut τύπον, ab ἀΐω, audio, sentio, spiro. (24) supra. (25) supra. (26) supra.

pra. (27) Ut τῷ χρύσῃ (28) ὁ ἐτήτυμος, pro ἔτυμος, poeticum est: cum repetitione duarum primarum litterarum, quasi ἐτέτυμος: sed uersum fuit ε in η, ob tot breuium uocalium concursum. (29) Ut τυψαίμην, a μυθέω, loquor: quod fit a μῦθος, uerbum, fabula. (30) Poeticum est, pro μόνος, solus, unicus. (31) Credo huius uerbi imperfect. usurpatur pro praesenti: quod & nonnullis alijs imperfect. contingit. (32) Supra. (33) supra. (34) supra. (35) infra. (36) Ut τύψειε, ab ἐπαινέω, quod componitur ab ἐπὶ, & αἰνέω. αἰνέω autem fit ab ὁ αἶνος, ου, laus gloria. (37) Ut τύψας, a νοέω, μ. ήσω, cogito, intelligo. fit ab ὁ νόος, mens. (38) Ab ὁ μῶμος ου, id est, uituperatio, macula, reprehēsio, et Momus, Deus conuicij, omnia reprehendens, fit μωμάομαι, uitupero, reprehendo, unde uerbale, μεμητός, & ἐπιμωμητός, uituperabilis, reprehensibilis, culpandus. (39) Componitur ex ου non, & infinito τὶς τινὸς, quis, aliquis: οὔτις, non quis, id est, nullus. (40) Ut ποιεῖ, a φιλέω, quod fit a nomine φίλος, amicus. (41) Componitur ex α priuatiuo, & θάνατος, mors. (42) supra. (43) Ut βοῶσι, a τιμάω, honoro, colo: quod fit ab ἡ τιμὴ, honor. (44) ὁ βαρὺς, έος, ἡ βαρεῖα ας, τὴν βαρεῖαν. (45) A πρὸ, fit ὁ πρότερος, femin. ἡ προτέρα: sed Ionice, ἡ προτέρη. Unde τὴν προτέρην. (46) supra. (47) τὸ ἔρεβος, εος, erebus, tenebrae, caligo: hinc ὁ ἐρεβεννὸς, obscurus, taeter. (48) Pro ἔθηκε. (49) supra. (50) supra. (51) Componitur, ab ὕψι, & ζυγὸς, staterae, uel iugum staterae: unde ἡρουἶδης ὑψίζυγος, est Iuppiter in alto facta hominum aestimans, & librans:

librans: uel in alio sedens, & tum fiet a ζυγὸν, idest sedes. (52) ducitur ab ἀεὶ, siue αἰεὶ, semper, & θέω, curro, quod aether, idest, caelum, perpetua uolubilitate rotetur, & currat. (53) Pro γαίας g. ab ἡ γαῖα, ας, idest, terra, puluis. fit a γῶ τὸ τίκτω, pario, quasi pariens omnia, uel omnium parens, unde Ouidius: Magna parens Terra est. (54) supra. (55) supra. (56) Ut τὴν μείζω. (57) ἡ παλάμη, ης, est manus, machinatio, industria: unde, cum α priuatiuo, ἀπάλαμνος, industria carnis, imbellis. (58) Vt τύπτειν, a φυτεύω, quod fit a τὸ φυτὸν, planta. Atque φυτὸν est uerbale, a φύω, produco, gigno (59) supra. (60) Ut χρυσοῖ, a ζηλόω, quod fit a ζῆλος. (61) ὁ ἄφενος, ου, ut hoc loco, uel τὸ ἄφενος, εος, ut alibi in hoc ipso opere, ἄφενος φεύγων, non diuitias fugiens, proprie significat reditum unius anni, quasi ἀπὸ ἑνός, ab uno, id est, ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία, unius anni diuitiae. (62) Pro σῷ. (63) Componitur ex ἐνὶ, & κάτθεο. hic ἐνὶ resoluendũ, κάτθεο ἐνὶ, τυμῷ τεῷ. (64) δὲ pro σοῦ, uel σοὶ, ut sit pro θυμὸν σου, añum tuum: ubi etiam σοῦ, pro σου, positum est. si ponas σὲ, pro σοὶ, referetur ad uerbum, ἐρύκοι σοι θυμον, arceat, uel abducat tibi animum. ac reipsa potes legere τοι, ut οι per apostrophum elidatur. (65) χαίρω, μ. αρῶ, gaudeo: unde cum nomine κακὸς, malus, fit uerbale κακοχαρτος, (66) Ut τύπτοι, ab ἐρύκω. (67) Sine crasi, (m) pro τὰ νείκη, ἃ τὸ νεῖκος, εος, ut τεῖχος (68) supra. (69. πέλομαι, η, εται, sum, es, est, poeticum uerbum. (70) supra. (71) Ut simplex κεῖται. (72) Denominatiuum, ab ἡ ὥρα, ας, tempus. (73) dicitur δημήτηρ, terra mater. (74) Verbale, ab ἄγω, fero. Alij declinant per secundam ἡ ἀκτὴ, ῆς. (75)

Pro

Pro κορεσάμενος, ut τυψάμενος, a κορεννύω: sed poetice praeponitur augmentum perfecti. & σ geminatur. (76) τὸ κτῆμα, ατος, uerbale a κτάομαι, possideo. (77) ἄλλος, alius: ἀλλότριος, alienus. (78) supra. (79) Ut τυπτώμεθα, a διακρίνομαι. (80) Pro ἰθείαις, (K) ab ἡ ἰθεῖα, a mascul. ὁ ἰθὺς, έος, rectus. (81) supra. (82) Pro ἐδασάμεθα, geminato σ. Ut ἐτυψάμεθα, a δαίω. (83) supra. (84) ἅρπαξ, rapax: unde ἁρπάζω, rapio. (85) Ut ἐποίεις, a φορέω. (86) hic aduerbiascit. (87) τὸ κῦδος, gloria, decus: hinc κυδαίνω, honoro, decoro, demulceo. (88) Accusatiuus Ionicus. (89) Componitur a τὸ δῶρον, donum, & φάγομαι, edo. Per reges Doniuoros, intelligit iudices donis corruptos. (90) Ut τύψας, a δικάζω, quod fit ab ἡ δίκη. (91) νήπιος, proprie est infans, qui adhuc fari nequit, a νὴ priuatiuo, & ἔπος, uerbum. refertur & ad animum, & significat stultum, atque aetatis uitio imprudẽtem. (92) supra. (93) supra. Vide prouerbium: Dimidium plus loco. (94) Neutrum ab ὁ ἥμισυς, εος, dimidius, ab ἅμα, simul, & ἴσος, aequalis, quasi ἅμισυς, ex utraque parte aequalis. (95) supra. (96) ἀσφόδελος, herba, quae Latinis hasta, siue hastula regia, dicitur. (97) supra.

ARGVMENTVM. A
ΥΠΟΘΕΣΙΣ. (1) ΤΗΣ. Α
Homeri Compositionis.
τοῦ Ὁμήρου Ῥαψωδίας.

Chryses, sacerdos Apollinis, accedit
χρύσης, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, παραγίγνεται

 ad

ad naturale Graecornm, uo-
ἐπὶ (2) τὸν ναύσαθμον τῶν Ἑλλύων, βουλό-
lens redimere filiam suam
μενος (3) λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα αὐτῦ
Chryseidem. non recuperans autem,
(4) Χρυσηΐδα οὐκ (5) ἀπολαβὸν δὲ,
sed & cum contumelia expulsus
ἀλλὰ καὶ (6) μεθ' ὕβρεως (7) ἀποδιωχθεὶς
ab Agamemnone precatus est Apol-
ὑπὸ Ἀγαμέμνονος (8) ηὔξατο τῷ Ἀπόλ-
linem contra Graecos. Peste autem or-
λωνι κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Λοιμοῦ δὲ (9) γενο-
ta, & multis, ut consentaneum est,
μένυ, καὶ (10) πολλῶν, ὡς (11) εἰκὸς,
corruptis, concionem Achilles
(12) διαφθειρομένων, (13) ἐκκλησίαν Ἀχιλλεὺς
coegit. Calchante autem aperi-
(14) συνήγαγε. (15) Κάλχαντος δὲ (16) διασαφή-
ente ueram caussam, & iu-
σαντος (17) τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, καὶ (18) κελεύ-
bente Achille placere
σαντος (19) Ἀχιλλέως (20) ἐξιλάσκεσθαι τὸν
Deum, Agamemnon iratus, altercatus est
θεὸν, Ἀγαμέμνον (21) ὀργισθεὶς, (22) διηνέχθη
aduersus Achillem, & ipsius praemium
πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ αὐτῦ τὸ γέρας
abstulit Briseida. Is uero
(32) ἀπέσπασε τὴν Βρισηΐδα. (b) Ὁ δὲ
irasci-

irascitur Graecis. Thetis autem filio
(21) ὀξγίζεται τοῖς Ἕλλησι. Θέτις δὲ τοῦ υἱοῦ
precante, in caelum adscendens,
(24) δεηθέντος, εἰς ὄλυμπον (25) ἀνελθοῦσα,
petijt a Ioue, ut
(26) ᾐτήσατο παρὰ (27) τοῦ Διὸς, ὅπως (28) τοὺς
Troianos superiores Graecis
Τρῶας (29) ἐπικρατεστέρους τῶν Ἑλλήνων
faciat. Iuno hoc autem noscens, altercata
(30) ποιήσῃ. Ἥρα δὲ τοῦτο (31) γνοῦσα (27) διενέ-
est aduersus Iouem, quousque ipsos recon-
χθη πρὸς (27) τὸν Δία, ἕως αὐτοὺς (a) (32) διέ-
ciliauit. Vulcanus uinum fundens in
λυσεν. Ἥφαιστος (33) οἰνοχοήσας ἐν
poculo aureo. Illi autem reli-
(34) ἐκπώματι (35) χρυσείῳ (b) Οἱ δὲ τὸ λοι-
quum diei conuiuantes in somnum
πὸν τῆς ἡμέρας (36) εὐωχηθέντες εἰς ὕπνον
uertuntur.
τρέπονται.

S C H O L I A

(1) ἄλφα, Hoc loco pro primo sumitur. Homerus. n. quattuor & uiginti libros Iliadis, & totidem Odysseae, scripsit, iuxta numerum uiginti quattuor litterarum Alphabeti, appellauitq. primum α, secundum β, & sic alios usque ad ω μέγα. Quare uero appellati sint libri ῥαψῳδίας, ex uocabuli etymologia, & compositione, licet

cognoſcere.fit enim ῥαψῳδία a ῥάπτω, conſuo,contexo, & ᾠδὴ,cantus,carmen: ut ſit quaſi conſutio,ſeu contextura carminum,aut uerſuum decantatio.(2) ὁ ναύσταθμος, ου, nauium ſtatio, a ναῦς, nauis, & σταθμὸς, ſtatio. (3) Vt τύψασθαι, a λυτρόω, redimo, quod fit a τὸ λύτρον, pretium redemptionis, quod & ipſum eſt uerbale, a λύω, redimo,ſoluo. (4) Patronymicum a χρύσης, ut κάδμηις,a κάδμος: (5) Vt τυπῶν, ab ἀπολαμβάνω. (6) μετὰ,ὕβρεως,ab ἡ ὕβρις,ιος.(7) Vt τυφθεὶς,ab ἀποδιώκω,expello. (8) Vt ἐτύψατο, ab δέχομαι, Attice & in nu mutato. (9) Vide ſupra. (10) ſupra. (11) ſupra. (12) Vt τυπτομένων,a διαφθείρω,corrumpo.(13) ſupra. (14) Vt ſimplex ἤγαγον,ες,ε, a συνάγω. (15) Vt ἄιαντος,a διασαφέω,declaro,prodo,aperio.fit ab ὁ,καὶ ἡ διασαφὴς,έος,manifeſtus. (17) ſupra. (18) Vt τύψαντος,a κελεύω.(19) Vt βασιλέως.(20) Vt τύπτεσθαι,ab ἐξιλάσκομαι.(21) Vt τυφθείς,ab ὀργίζομαι,iraſcor:quod fit ab ἡ ὀργὴ,ira,iracũdia.(22) Vt ſimplex ἠνέχθην,ης,η,a διαφέρομαι,diſſideo,contendo, altercor. (23) Vt ἔτυψε,ab ἀποσπάω,quod componitur ex ἀπὸ, & σπάω.(24) ſupra. (25) ſupra.(25) Vt ἐτύψατο,ab ἀιτέω,μ. ήσω,peto,imploro,mendico, more mendicorum poſco. fit enim ab ἀίτης,pauper,mendicus.(27) ſupra.(28) ſupra.(29) Vt ἀσεβέστερος,ab ἐπικρατὴς, compos. (30) ſupra. (31) ὁ γνοὺς,ἡ γνοῦσα.(32) Vt ἔτυψε,a διαλύω, diſſoluo, dirimo,reconcilio: componitur a διὰ, & λύω,ſoluo. (33) ὁ οἶνος,ου,eſt uinum,& χέω,fundo: unde ὁ οἰνοχόος, pocillator,qui uinum fundit:hinc οἰνοχοέω, uinum fundo: a quo οἰνοχοήσας,ut τύψας. (34) Verbale,ab ἐκπίνω, ebibo,

fu-

futurum ἐκπώσω. (35) ὁ χρυσὸς, ῦ, *aurum: unde* χρύσεος, χρύσειος, χρυσόος, καὶ χρυσοῦς, *aureus.* (36) *Vt* τυφθέντες, *ab* ἀωχέομαι, *conuinor.*

ILIADIS. A. HOMERI
(37) ἸΛΙΑΔΟΣ. Α. ὉΜΗΡΟΥ
Compositionis. Ῥαψωδίας.

Alpha preces, Chrysae, pestem exerci-
(38) Ἄλφα λιτὰς Χρύσου λοιμὸν στρα-
tus, odium regum.
τοῦ, ἔχθος (39) ἀνάκτων.
Iram cane Dea Pelidae Achil-
(40) Μῆνιν ἄειδε Θεὰ (41) Πηληιάδεω (42) Ἀχιλ-
lis Perniciosam, quae infinitos A-
λῆος (43) Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀ-
chiuis dolores inflixit. Multas
χαιοῖς (m) (44) ἄλγε' (a) (45) ἔθηκεν: (10) Πολλὰς
autem fortes animas inferis mi-
δ' (46) ἰφθίμους (47) ψυχὰς (48) ἄϊδι (a) (49) προ-
sit Heroum: ipsos autem laniamenta
ΐαψεν (50) Ἡρώων: αὐτοὺς δὲ ἑλώρια
fecit canibus Auibusq.
(n) (51) τεῦχε (a) (52) κυνέσσιν (i) Οἰωνοῖσί τε
omnibus. Iouis autem perficiebatur
πᾶσι. (27) Διὸς δ' (u) (53) ἐτελείετο
uoluntas, Ex quo sane primum diui-
βουλή. (54) Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα (n) (55) δι-

 si sunt

si sunt contendentes, Atridesq.
ἀςῆτην (56) ἐρίσαντε (57) Α᾽τρείδης
rex uirorum, & diuus Achilles.
τε ἄναρ ἀνδρῶν καὶ δῖος Α᾽χιλλεύς.
Quisnam ipsos Deorum contentioni
Τίς (y) (58) τ᾽ ἄρ (59) σφωεθεῶν ἔριδι
commisit pugnare? Latonae, & Iouis,
(x) (60) ξυνέηκε μάχεσθαι? (61) Λητοῦς καὶ Διὸς
filius. hic enim, Regi iratus, Mor-
υἱός. (c) ὁ γὰρ (62) βασιλῆϊ (63) χολωθεὶς (64) Νοῦ
bum per exercitum suscitauit malum,
σον ἀνὰ στρατὸν (65) ὦρσε κακήν:
pertinebant autem populi, Quoniam
(n) (66) ὀλέκοντο δὲ λαοί: Οὕνεκα
Chrysem inhonorauit sacerdotem
τὸν Χρύσην (67) ἠτίμησ᾽ (68) ἀρητῆρα
Atrides. hic enim uenit celeres ad naues
Α᾽τρείδης. (c) γὰρ (69) ἦλθε θοὰς ἐπὶ (70) νῆας
Achiuorum, Liberaturusq. filiam,
Α᾽χαιῶν, (71) Λυσόμενός τ᾽ (72) θύγατρα,
ferensq. infinita dona, Co-
φέρων τ᾽ (73) ἀπερείσι᾽ (74) ἄποινα, (75) Στέμ-
ronas habens in manibus longe iacu-
ματ᾽ ἔχων ἐν (a) (76) χερσὶν (77) ἑκη-
lantis Apollinis. Aureo cum
βόλου Α᾽πόλλωνος, (m) (78) Χρυσέῳ ἀνὰ
sceptro, & obsecrabat omnes Achi-
σκήπτρῳ καὶ (79) ἐλίσσετο πάντας Α᾽χαι-
uos,

uos, Atridas autem maxime duos
ὐς, (80) Ἀτρείδα δὲ (81) μάλιστα δύω
principes populorum: Atridaeque, & a-
(82) κοσμήτορε λαῶν: Ἀτρεῖδαι τε καὶ ἄλ-
lij bene ocreati Achiui, Vobis quidem
λοι (83) ἐΰκνήμιδες Ἀχαιοὶ Ὑμῖν μὲν
Dij dent caeleſtes domos habentes
θεοὶ (84) δοῖεν (85) ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες,
Expugnare Priami ciuitatem, bene uero
(86) Ἐκπερίσαι (1) Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ᾽
domum reuerti. Filiam autem mihi ſoluite
οἴκαδ᾽ ἱκέσθαι. Παῖδα δὲ μοι λύσατε
dilectam, haec dona accipete Vene-
φίλην (b) τὰδ᾽ (87) ἄποινα (88) δέχεσθε, Ἀζό-
rantes Iouis filium longe iaculantem
μενοι Διὸς υἱὸν (77) ἑκηβόλον
Apollinem. Tunc alij quidem omnes
Ἀπόλλωνα. Ἔνθ᾽ ἄλλοι μὲν πάντες
laudauerunt Achiui, Reuertendumq.
(89) ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ, (90) Αἰδεῖσθαί θ᾽
eſſe Sacerdotem, & ſplendida accipienda
εἶναι (61) ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ (n) (92) δέχθαι
dona. Sed non Atridi Agame-
(74) ἄποινα. Ἀλλ᾽ οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέ-
mnoni placuit animo. Sed male di-
μνονι (93) ἥνδανε θυμῷ. Ἀλλὰ κακῶς (94) ἀ-
miſit, grauem, & ſermonem iuſſit.
φίει, κρατερὸν δ᾽ (f) (95) ἐπὶ μῦθον (f) (95) ἔτελλε,

Ne te, ſenex, concauas ego apud
Μή σε, (99) γέρον, (a)(K) κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ
naues comprehendam, Vel nunc tar-
(97) νηυσὶ (u) κιχείω, Ἤ νῦν δη-
dantem, uel poſt rurſus uenientem,
θύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις (98) ἰόντα,
Non utique tibi proderit ſceptrum, &
(99) Μή νύ σοι (99) οὐ (100) χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ
corona Dei. Hanc ego non ſoluam, antequam
στέμμα (l) θεοῖο, (b) Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν
ipſam, & ſenectus inuadat Noſtra in
(101) μιν καὶ γῆρας (a) (102) ἔπεισιν Ἡμετέρῳ ἐνὶ
domo in Argis procul a patria
οἴκῳ ἐν (m) (103) Ἄργει τηλόθι (g) πάτρης
Telam texentem, & meum lectum in-
Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος (104) ἀν-
ſtruentem. Sed abi, ne me irrites,
τιόωσαν. Ἀλλ' (105) ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε,
ſanus ut redeas. Sic
(106) σαώτερος ὥς (y) τε (107) νέηαι. Ὣς
dixit: timuit autem ſenex, & obe-
(108) ἔφατ': (109) ἔδδεισε δ' ὁ γέρων, καὶ (110) ἐ-
diuit uerbo.
πείθετο μύθῳ.

S C H O L I A.

(37) *Appellatur hoc opus* Ἰλιάς, *quod bellum contineat, apud Ilium, inter Graecos, & Troianos, ob raptum He-*

Helenae, gestum. (38) ἄλφα, id est, primus liber, sup. continet. (39) supra. (40) Vt ἔριν. (41) supra. (42) supra. (43) ουλόμενος est οὖλον μένος ἴχων, perniciosam uim habens. (44) Vt τὰ τείχια. (45) supra. (46) Dictum uolunt ab ἶφι, fortiter, & θυμὸς, animus, quasi animosus, seu forti animo praeditus: scribitur tamen per ι, & θυμὸς per υ. (47) infra. (48) ἡ ἄϊς, ἴδος. ἴδι. (49) Vt ἴτυψε, a προϊάπτω, praemitto, ante tempus, & fatum, mitto. Simplex, ἰάπτω, incipit a uocali immutabili. ideo augmentum non recipit. De πρὸ, uide supra. (50) supra. (51) Pro ἔτευχε, n. ut ἔτυπτε, a τεύχω. (52) supra. (53) Vt ἐτύπτετο, a τελείω, pro τελέω, (n) quod fit a τὸ τέλος, εος, finis. (54) ἐξ οὗ, δηλονότι χρόνου, ex quo scilicet tempore. (55) Pro διεστήτην, (n) ut simplex ἐστήτην, a δiίστημι, separo, diuido, dissideo hic passiue, diuisi sunt, uel per uerbum neutrum, dissederunt. (56) Vt τῷ τύψαντε, in duali, ab ἐρίζω, quod fit ab ἡ ἔρις, cōtētio. (57) Id est, Agamēnon, Atrei filius. est enim patronimycū ab ὁ Ἀτρεὺς, ut πηλείδης, a πηλεὺς. (58) τε & ἀρὰ. aut τὰρ, expletiuae particulae sunt. (59) supra. (60) supra. (61. supra. (62) supra. (63) Vt τυφθεὶς, a χολόομαι, irascor: quod fit ab ὁ χόλος, ira (64) supra. (65) supra. (66) Vt ἐτύπτοντο, sine augmento, n. ab ὀλέκομαι. (67) Vt ἔτυψε, ab ἀτιμέω, μ. ήσω, quod fit ab ἄτιμος, ignominiosus, qui est sine honore, ab α priuatiuo, & τιμὴ, honor. (68) ἀρητὴρ, quasi peccator: ἀραὶ enim, sunt preces, aut ab αἴρω, eleuo, scilicet manus in altum, ut solent, qui Deum precantur: aut ab ἀρέσκω, placeo, quod sacerdotum precis dijs gratae essent. (69) supra. (70) supra. (71) Vt τυψόμενος, a

λύω,

λύω, libero, redimo (72) ſupra. (73) ſupra. (74) τὸ ἄποινον, pretium redemptionis, quod fiebat, ut captiuus eſſet ſine poena: uel ab α, & ποινὴ, poena, uel ab α, & φόνος, caedes, quod ea a caede hoſtium liberaretur. (75) infra. (76) ſupra. (77) Fit ab ἕκη, longe, & βάλλω, iacio. Apollo enim fingitur, arcum, & ſagittas, geſtare. (78) ſupra. (79) Vt ἐτύπτετο, a λίσσομαι. (80) Vt τὼ χεῦσα in duali. (81) ſupra. (82) ſupra. Verbale, a κοσμέω, μ. ήσω, orno, impero. (83) κνημὶς, ίδος, eſt ocrea: & κνήμις, ίδος, & diaereſi, ἐυκνήμις, bene ocreatus: ab Homero ſaepe uſurpatur per ſynecdochen pro armis conſpicuo, aut eo, qui eſt eleganti corpore. (84) ſupra. (85) Denominatiuum, ab ὁ ὄλυμπος, caelum, Olympus. (86) Vt τύψαι, ab ἐκπέρθω. (86) (87) ſupra. (88) Vt τύπτεσθε, a δέχομαι. (89) Ab ἡ φήμι, fama, rumor, omen, fit εὔφημος, id eſt, boni ominis, celebratus, laudatus: unde & φημέω, laudo, fauſtis omnibus excipio: compoſitum cum ἐπὶ, ἐπ& φημέω, approbo, laudo. hinc ἐπ& φήμησαν, ut ἔτυψαν, ſed ſine augmento: nam & eſt immutabilis, (90) Vt ποιεῖσθαι, ab αἰδέομαι, quod fit a τὸ αἶδος, εος, reuerentia. (91) Vt τὸν βασιλῆα. (92) Pro δεδέχθαι, (n) ut πετύφθαι, a δέχομαι. (93) ſupra. (94) ſupra. (95) Pro ἐπέτελλε, (f) imperfectum ab ἐπ τέλλω. Notandum, imperfecta ſaepe pro aoriſtis uſurpari. (96) ſupra. (97) ſupra. (98) ſupra. (99) μὴ οὐ, geminata negatio. Graecis non affirmat, ut Latinis, ſed magis negat. (100) Vt τύπτη, a χραίσμω. (101) ſupra. (102) Vt ſimplex εἶσι, cum ἐπὶ. (103) τὸ ἄργος, εος, εἶ. (104) ſupra. (105) ſupra. (106) Vt σοφώτερος, a poſitiuo σάος, comparatiuus, pro poſi-

poſitiuo.(107) Ionice pro νέη, *ut* τύπτῃ, *thema eſt* νέομαι.
(108) *Ut* ἔσατο, *a* φημὶ. (109) *ſupra.* (110) *Ut* ἐτύπτετο, *a* πείθομαι. *Imperfectum, pro aoriſto.*

THEOCRITI . IDYL-
ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ (1) ΕἸΔΎΛ-
lium tertium.
λιον (2) τρίτον.

ARGVMENTVM
(3) ὙΠΟΘΕΣΙΣ

Inſcribitur quidem Idyllium hoc,
Ἐπεγράφεται τὸ μὲν Εἰδύλλιον τοῦτο,
Caprarius, uel Amaryllis, uel Laſciuus.
(4) αἰπόλος, ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἢ (5) Κωμαστής.
Laſciuit autem aliquis Amarylli-
ἐπικωμάζει δὲ τις τῇ Ἀμαρυλλί-
di, nomine non declarato. con-
δι τοῦ ὀνόματος μὴ (6) δηλουμένου. (a) (7) Εἰ-
iectauerit uero quiſpiam, laſciui-
κάσειεν δ' (γ) ἄρτις, τὸν ἐπικωμά-
entem Battum eſſe. Hunc enim ca-
ζοντα Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ αἰπό-
prarium exſiſtentem per alterum facit
λον ὄντα (8) διὰ ἑτέρου. ποιεῖ
diſputantem Corydoni, &
προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν
amo-

amorem, quem habebat ad Amaryl-
ἔρωτα, ὅν (9)εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλ-
lida, oſtendentem. Hae itaque res
λίδα, ἐμφαίνοντα. (c)Τοὶ οὖν πρά-
fuerint in Italia iuxta
γματα (10)εἴη (y)ἄν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ
Crotona Siciliae, unde &
Κρότωνα τῆς Σικελίας, ὅθεν καὶ τὴν
Amaryllida eſſe ſupponit. Ceterum po-
Ἀμαρυλλίδα (11)ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποι-
etae perſona non fuerit, ut Mu-
ητοῦ πρόσωπον οὐκ(y)ἄν (10)εἴη, ὡς ὁ Μού-
natus ait, ex eo; quod laſciuiens
ατός(a) (12)φησιν, (13)ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικω-
dicit, Numquid tibi ſimus appa-
μάζοντα, Ἦ(y)ῥά(y)γέ(s)τοι σιμὸς καταφαί-
reo? Decipitur uero & circa tem-
νωμαι? (14)Πλανᾶται δὲ καὶ παρὰ τοὺς χρό-
pora. Fert autem laſciuiens dona, uide-
νους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων δῶρα, ἤ-
licet mela, & coronas, Amaryllidi,
γουν μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι,
ut admittatur. Illa uero neque
(15)χάριν τοῦ προσδεχθῆναι. (b)Ἡ δὲ οὐδὲ
ſermone ipſum dignum putat. atque ideo
λόγου αὐτὸ (16)ἀγιοῖ. διὸ καὶ
triſtitia uitam diſſoluere ſta-
(17)δυσθυμίᾳ τὸν βίον (18)καταλῦσαι (19)προ-
tuit

tuit. Ceterum poema est lasciuum,
ἥρηται.(20) Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικὸν
Tityrum alij quidem proprium, alij uero
τὸν Τίτυρον (b) οἱ μὲν κύριον: (b) οἱ δὲ
Satyrum esse dicunt: quidam autem
Σάτυρον (21) εἶναι (22) φασί; τινὲς δὲ
propter Simum, Theocritum arbitran-
(23) διὰ τοῦ Σιμοῦ, τὸν Θεόκριτον (24) οἴον-
tur lasciue, Simichidem uocantes
ται κωμάζειν (25) Σιμιχίδην καλοῦντες:
historia est apud Apollonium.
ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

SCHOLIA

(1) supra. (2) Tertium Idyllium selegimus, quod esset & breuius, & pluribus Dorismis refertum, quam praecedentia, ut eadem uia possis & integrum Idyllium habere, & Doricae linguae usum non mediocrem his paucissimus uersibus complexum intueri. (3) infra. (4) Syncopa est, pro αἰγοπόλος, *vb* ἡ αἴξ, αἰγὸς, *capra, &* πολῶ *uersor. qui circa capras uersatur. (5) Verbale, a* κωμάζω, *lasciuio, petulans sum, procor, procatum eo, quod fit a* κῶμος. *(6) Ut* χρυσουμένυ, δηλόω, *manifesto, declaro, quod fit a* δῆλος, *manifestus. (7) Ut* τύψεις, *ab* εἰκάζω, *assimilo, coniecto, quod fit ab* ἡ εἰκὼς, οῦ, *imago. (8) Id est, altero, siue proxime sequenti Idyllio. (9) supra. (10) Vide infra. (11) Vt simplex,* τίθεται. *(12) supra. (13) Verbum e uerbo, ex dicere lasciuientem, id est, ex uerbis ipsius,*

ſius, qui hoc Idyllio inducitur laſciuiens, atque haec uerba efferens, ἦ ῥα γέτοι σιμὸς καταφαίνομαι. Ex his autem uerbis, ſunt, qui arbitrentur, ipſum Poetam ita laſciuire, ut quem, Simichidem, Apollonio teſte, appellant. Verum, non obſeruata temporis ratione, errare illos Munatius grammaticus affirmat. (14) Ut βοᾶται, a πλανάομαι, erro, decipior, quod fit ab ὁ πλάνος, uagabundus, erro, profugus. (15) Verbum de uerbo, gratia admitti, uel cauſſa recipi, id eſt, ut admittatur ab Amaryllide. de χάριν habes ſupra. προσδεχθῆναι uero, ut τυφθῆναι, a προσδέχομαι, excipio, admitto. hic uero paſſiue poſitum eſt. (16) Ut χρυσοῖ, ab ἀξιόω, dignum puto: quod fit ab ἄξιος, dignus. (17) θυμὸς, animus: compoſitum cum δυς, δύσθυμος, animo conſternatus, triſtis: unde ἡ δυσθυμία, ας. (18) Ut τύψαι, a καταλύω. (19) Ut πεποίηται, a προαιρέομαι, eligo, ſtatuo: αι ſimplicis αἱρέομαι ob augmentum uertitur in η. (20) εἶδος proprie ſpeciem, ſeu formam, ſignificat. uſurpatur etiam pro forma, ſeu ſpecie, poematis: hinc fit εἰδύλλιον. (21) ſupra. (22) ſupra. (23) Ideſt, propterea quod ſimi mentionem facit in uerſu citato, ἦ ῥα γέτοι σιμός. credunt enim, eum alluſiſſe ad Simichidis nomen, quo ipſe appellabatur, ſi Appollonio credimus. Sequitur οἴονται, ut τύπτονται, ab οἴομαι, quod & οἶμαι. (24) ὁ σιμιχίδης, ου, patronymicum, ut κρονίδης, ab ὁ σίμιχος, qui Theocriti pater fuiſſe creditur.

CA-

CAPRARIVS. VEL. AMA-
ΑἸΠΟΛΟΣ, Ἢ ἈΜΑ-
ryllis, uel Lasciuus.
ρυλλὶς, ἢ (5) Κωμαςής.

Procatum eo ad Amaryllida.
(a)(5) Κωμάσδω (25) ποτὶ (0) τὰν Ἀμαρυλλέδα,
Porro mihi caprae Pascuntur in mon-
(26) ταὶ δέ μοι αἶγες Βόσκονται κατ' ὄ-
te. & Tityrus ipsas agit. Ti-
ρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει. Τί-
tyre mihi multum dilecte
τυρ(27) ἐμὶν (28) τὸ καλὸν (0) (29) πεφιλαμένε
pasce capras. Et ad fon-
βόσκε τὰς αἶγας. Καὶ (25) ποτὶ (0) τὰν (0) κρά-
tem age Tityre, & testiculatum
ναν ἄγε Τιτῦρε, καὶ τὸν (0) (30) ἐνόρχαν
Illum Libycum album obserua, ne
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα (31) φυλάσσεο, μὴ
te cornu feriat. O gratiosa Ama-
(32) τυ (33) κορύψῃ. (34) Ὦ χαρίεσσ' (35) Ἀμα-
rylli, quid me non amplius hoc in antrum
ρυλλὶ, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Transcursum adspiciens uocat amatorcu-
(36) Παρκύπτοισα (37) καλεῖς (38) τὸν ἐρωτύ-
lum? numquid me odisti? An utique tibi
λον? ἦ (γ) ῥά με μισεῖς? Ἦ (γ) ῥά (γ) γέ (5) τοι
simus uideor cominus esse
σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν (39) ἦμεν
Nym-

Nympha, & mentosus? strangulari
(c) Νύμφα καὶ (40) προγένειος? (41) ἀπάγξασθαι
me facies. Ecce autem tibi decem
με (q) ποιησεῖς. Ἠνὶ δὲ (s) τοι δέκα
mala fero: illinc decerpsi,
(o) μᾶλα φέρω: (42) τηνῶθε (43) καθεῖλον,
Vnde me iussisti decerpere tu:
(44) Ὧς μ' (o) (45) ἐκέλευ (46) καθελεῖν (s) τύ:
& cras alia tibi feram,
καὶ αὔριον ἄλλα (s) τοι (q) (46) οἰσῶ.
Vide quidem acerbum meum dolorem.
(47) Θᾶσαι μὲν (48) θυμαλγές ἐμὸν ἄχος.
Vtinam fierem Resonans a-
εἴθε (o) (49) γενοίμαν (o) Ἁ (t) (50) βομβεῦσα μέ-
pis, & in tuum antrum uenirem.
λισσα, καὶ ἐς (51) τεὸν ἄντρον (o) (52) ἱκοίμαν.
Hederam subiens, & filicem
Τὸν κισσὸν (53) διαδὺς, καὶ (o) τὰν πτέριν
qua tu ornaris. Nunc cognoui
(o) (54) ἃ (s) τὺ (c) (55) πυκάσδη. Νῦν (56) ἔγνων
Amorem, grauis Deus, certe leaenae
τὸν Ἔρωτα, βαρὺς θεός, ἆ (γ) ῥα (o) (57) λεαίνας
Mammam sugebat, nemoreq. ipsum
(c) Μασδὸν (58) ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ (59) μιν
nutriebat mater. Qui me comburens
ἔτρεφε (o) μάτηρ. Ὅς με κατασμύχων
& in os usque laedit. O
καὶ ἐς (m) ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. Ὦ (28) τὸ
pul-

pulchre inspiciens, omnino lapis, ὦ
καλὸν (60) ποθορῶσα, (61) τὸ πᾶν λίθος, (62) ὦ
nigrum supercilium habens Nympha,
κυάνοφρυ (ο) Νύμφα,
amplectere me caprarium, ut te
(63) πρόσπτυξαί με τὸν (4) αἰπόλον, ὥς (32) τυ-
osculer: Est & in uanis os-
φιλάσω: Ἔστι καὶ ἐν (ι) (64) κενεοῖσι (a) (o) (65) φι-
culis suauis iucunditas Coro-
λάμασιν (o) (66) ἁδέα (67) τέρψις. Τὸν στέφα-
nam discerpere me statim in minuta fa-
νον (68) τῖλαι με καταυτίκα λεπτὰ (9) ποι-
cies. Hanc tibi ego Amarylli
ησεῖς. (c) Τὸν (s) τοι (99) ἐγὼν (35) Ἀμαρυλλὶ-
dilecta, hederae seruo Implicans
(o) φίλα (l) κισσοῖο φυλάσσω (70) Ἐμπλέξας
folliculis, & odoratis apijs.
(71) καλύκεσσι, καὶ (i) (72) εὐόδμοισι σελίνοις.
Hei mihi ego quid patior, quid, infe-
Ὤ μοι ἐγὼ κέ (o) πάθω, τί, (73) ὁ δύσσο-
lix, non audis? Baeta
οος οὐχ ὑπακούεις? (o) (74) Τὰν βαίταν
exsutus in undas illas saliam,
(53) ἀποδὺς εἰς κύματα (75) τῆνα (t) (76) ἁλεῦμαι,
Vbi thynnos speculatur
(44) Ὧι περ (77) τὼς θύννως (78) σκοπιάζεται
Olpis piscator. Et si non
Ὄλπις (79) ὁ γριπεύς, (80) Κἤκα (o). μὰ

mortuus fuero, ſaltem quidem tuum
(81)(υ)ποθάνω,(82)τόγε μὰν τεον
ſuaue paratum fuerit. Cognoui
(ο)ἁδὺ (83) τότυκται. (56) Ἔγνων
dudum cum ego ſciſcitarer, num ama-
(84)πρὰν,(85)ὅκα(86)μευ μεμναμένω, εἰ φι-
res me: Neque Telephilon admi-
λέεις με. Οὐδὲ (87) τὸ Τηλέφιλον (m) (88) ποτι-
ſcuit ſtrepitum, Sed fruſtra
μάξατο(89)τὸ πλατάγημα, Ἀλλ' αὔτως
molli in brachio tabefactum eſt.
ἁπαλῷ ποτί (ο) (90) πάχει(91) ἐξεμαράνθη.
dixit & Agraeo uera
(92)Εἶπε καὶ (93) Ἀγροιὼ (ο) (m) (94)τάλαθέα
cribro uaticinans. Dudum her-
(95)κοσκινόμαντες,(ο) (96)Ἃπρὰν (t)(96) ποιο-
bas colligens ſequens, quod ego quidem
λογεῦσα(97) παραιβάτις, οὕνεκ ἐγὼ μὲν
Tibi totus incumbo: tu autem mei
(98)Τὶν ὅλος(99)ἔγκειμαι; (s)τὺ δέ(86) μευ
rationem nullam facis. Certe quidem
λόγον (1)οὐδένα(2)ποιεῖς. Ἦ μάν
tibi albam gemellos parientem capram
(s)τοι(ο)λευκὰν(ο)(3)διδυματόκον αἶγα
ſeruo: Quam me & Memnonis filia
φυλάσσω: (ο) (d) Τάν με καὶ(4) ἁ Μέρμνωνος
Erithacis nigrum corpus habens
Ἐριθακὶς (θ)ἁ (5) μελανόχρως
Petit,

Petit, & dabo ipſi, quoniam tu mihi
Αἰτεῖ, καὶ (q)(6)δωσῶ(7) οἱ, ἐπεὶ (s) τό μοι
deliciaris. Salit oculus
(8)ἐνδιαθρύπτῃ.(9) Ἄλλεται ὀφθαλμός
meus dexter: num uidebo
(86)μευ ὁ δεξιός: ἆρά (y) γ' (q) (10) ἰδησῶ
Ipſam? Cantabo ad pinum
(o)Αὐτάν? (r)(11)ἀσεῦμαι ποτὶ(o) τὰν πίτυν
hic inclinatus. Et me forte
ὧδ'(12)ἀποκλινθείς. Καί(y) (13) κέ μ' ἴσως
adſpiciet: quoniam non adamantina eſt.
(13)ποτίδῃ: ἐπεὶ οὐκ(o) ἀδαμαντίνα (14) ἐντί.
Hippomenes quando iam uirginem
(15)Ἱππομένης ὅκα δὴ(o) τὰν παρθένον
uoluit in uxorem ducere, Mala in
(16)ἤθελε (o)(17) γᾶμαι, (o)Μᾶλ' ἐν
manibus capiens, curſum perfecit,
(a)(18)χερσὶν (19)ἑλὼν, δρόμον(a)(o)(20)ἄνυεν.
ſed Atalanta Vt uidit, ualde
(o)ἁ δ' Ἀταλάντα Ὡς(a) (21) ἴδεν, ὡς
inſaniuit, ualde in profundum pro-
(22)ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν(23) ἅλ-
filijt amorem, Gregem etiam
λετ' ἔρωτα. (o) Τὰν (o) ἀγέλαν (24)χ'
uates ab Othry duxit Me-
ὡ μάντις ἀπ'. Ὄθρυος (o) (25) ἆγε Με-
lampus In Pylum: porro Biantis
λάμπους Ἐς Πύλον: (o) (26)ἁ δὲ Βίαντος

in ulnis inclinata eſt Mater
ἐν(a)(K)ἀγκοίνῃσιν(12)ἐκλίνθη (o)(26) Μάτηρ
gratioſa prudentis Alpheſiboeae.
(o)ἁ χάριεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
At pulchram Venerem, in montibus
(o)Τὰν δὲ(o)καλὰν Κυθέραν ἐν(27)ὄρεσι
oues paſcens. Non ſic Adonis
(o)μᾶλα(28)νομεύων Οὐχ οὗτος (29) ὥδωνις
in plurimum duxit rabiei. Quare
ἐπὶ(30)πλέον(o)(25)ἄγαγε(o)λύσσας, Ὡς
neque mortuum ipſum ſine mamma po-
οὐδὲ(31)φθίμενον(32)μιν(33)ἄτερ(l)μαζοῖο(34) τί-
nit. Beatus quidem mihi
θητι(o)(35) Ζαλωτὼς μὲν (36) ἐμὶν ὁ τὸν
immutabilem ſomnum dormiens Endymion,
(37)ἄτροπον ὕπνον ἰαύων Ἐνδυμίων.
Admiror autem, o dilecta mulier,
(o)(35)Ζαλῶ δὲ (o)φίλα (38)γυναι
Iaſonem, Qui tanta adeptus eſt,
Ἰασίωνα, Ὃς(39)τέσσων (a) (40) ἐκύρησεν,
quanta non credetis profani. Do-
ὅσσ' οὐ(41)πεύσεσθε(15) βέβαλοι(m) Ἀλ-
leo caput. tibi uero non eſt curae,
γέω(o)τὰν(o)κεφαλάν. (42) τὶν δ' οὐ μέλει.
non amplius cano. Iacebo autem cadens, &
οὐκετ' ἀείδω.(t)(43)Κείσευμαι δὲ(44)πεσὼν, καὶ
lupi huc me edent: Tamquam mel
(45)τοὶ λύκοι ὧδε μ' (46) ἔδοντι: Ὡς μέλι
tibi

tibi dulce hoc in gutture fuerit.

τοι γλυκὺ τῦτο κατὰ (1) βρόχτοιο (47) γένοιτο.

SCHOLIA

(25) ſupra. Pro αἶ αἶγες. (27) ſupra. (28) Id eſt, λίαν, multum, ualde: uel καλῶς, pulchre, bene. (29) Pro πεφιλημένε. Ut ὦ τετυμμένε, a φιλέω, μ.ήσω, diligo, amo: quod ſit a φίλος, amicus. (30) Pro ἐνόρχην, Per ἐνόρχην intelligit hircum: componitur ab ἐν, & ὄρχης. εος, ideſt, teſtis, teſticulus. (31) Ionicum eſt, pro φυλάσσυ, a φυλάσσομαι, uito, deuito. (32) Pro σε. (33) Ut τύψῃ, a κορύπτω τὸ κερατίζω, cornu peto. (34) ſupra. (35) ſupra. (36) Pro παρακύπτυσα. (37) Vt ποιεῖς. (38) Denominatiuũ, ab ὁ ἔρως, ωτος, amor. (39) ſupra. (40) τὸ γένειον, mentum, barba. ὁ προγένειος, mentoſus. habens barbam promiſſam: nomen poſſeſſiuum. (41) Vt τύψασθαι, ab ἀπάγχω, ſuffoco, ſtrangulo. (42) Aduerbium loci, formatum a Dorico τῆνος, ideſt, ἐκεῖνος. (43) Ut in ſimplici εἶλον, ἕλεῖν. a καθαιρέω, abſumo, decerpo: ex κατὰ, & αἱρέω. (44) ὡ pro ῷ, neglecto ι ſubſcripto: eſtq. aduerbium ſub forma datiui, ut τῇ & τῷ, ſic ὥπερ in ſequentibus: ubi περ redundat ut in articulis. (45) Pro ἐκέλευ, t. ut ἐτύπτυ, a κέλομαι, poetico uerbo, pro κελεύω, iubeo. (46) Pro οἴσω. (9) Vide ſupra. (47) Per craſim, ex θέασαι, ut τύψαι, a θεάομαι μ. άσομαι, uideo. (48) ὁ, καὶ ἡ θυμαλγὴς, καὶ τὸ θυμαλγὲς, maerore animum afficiens. a θυμὸς, animus, & τὸ ἄλγος, triſtitia, dolor. (49) Pro γεννοίμην. (50) Pro βομβῦσα, t. ut ποιῦσα, a βομβέω, reſono, ut apis. fit enim ab

ὁ βόμβος, ου, *bombus, ſonus apum.* (51) *ſupra.* (52) *ſupra.* (53) *Vt* ζευγνύς, *a* διάδυμι, τὸ δυαδύω, *ingredior.* (54) *pro* η, ο. *neglecto* ι *ſubſcripto, in Aldino tamen exemplari uetuſtiſſimo legitur* ᾳ *punctoſubſcripto.* (55) *Pro* πυκάζῃ, (2) *ut* τύπτῃ, *a* πυκάζω, *orno denſo : fit a* πύκα, *ornate, denſe.* (56) *ſupra.* (57) *Pro* λεαίνης. (58) ἡ θηλή, ῆς, *mamma feminae : hinc* θηλάζω, *lacto, lactor, ubera ſugo. nam dicitur tam de muliere lactante, quam de puero, qui lactatur.* (59) *ſupra.* (60) *Vt* βοῶσα, *a* ποθοράω. (61) *Aduerbiaſcit, ut* τὸ καλὸν, *omnino lapis, ideſt, duriſsima, & aſperrima inſtar ſaxi.* (63) *Componitur ex* ὁ κυανὸς, οῦ, *niger, &* ἡ ὀφρῦς, ύος, *ſupercilium.* (63) *Vt* τύψαι, *a* προσπλύσσομαι, *ut* προσπλύσσω, μ. ύξω, *amplector* (64) *Pro* κενεοῖς, *i. a* κενεὸς *pro* κενὸς, *uacuus.* (65) *Pro* τοῖς φιλήμασι, τὸ φίλημα, ατος, *uerbale, a* φιλέω μ. ήσω, *amo, ſuauior, oſculor.* (66) ὁ ἥδεος, *&, Dorice,* ἅδεος, *femin.* ἡ ἁδέα, *delectabilis, ſuauis.* (67) *Verbale, a* τέρπω, μ. ψω, *delecto, demulceo.* (68) *Vt* τύψαι, *a* τίλλω, μ. ιλῶ, *euello, diſcerpo.* (69) *ſupra.* (70) *Vt* τύψας, *ab* ἐμπλίκω, *quod componitur ex* ἐν, *&* πλέκω *plico.* (71) *Datiuus pluralis poeticus, ab* ὁ κάλυξ, κος, *folliculus, qui florem, & ſemen, includit. genitiuus* κισσοῖο *regitur a* καλύκεσσι, *ut ſit hic ſenſus : Hanc ego e folliculis (uel floribus) hederae intexens, tibi ſeruo.* (72) ὀσμὴ, *&, Dorice,* ὀδμὴ, *odor : hinc* εὔοσμος, *&* εὔοδμος, *odoratus : unde datiuus pluralis,* τοῖς εὐόδμοισι, *pro* εὐόδμοις. (73) *Componitur ex* δυς, *&* σόος, *quaſi difficulter ſaluus.* (74) *Pro* τὴν βαίτην. *Baeta eſt indumentum ex pellibus conſutis, ueſtis pellicea, & paſtoralis.* (75) *ſupra.*

(76)

(76) Pro ἀλεῦμαι, ut ψαλοῦμαι, ab ἅλλομαι, ſalio, proſilio. (77) Pro τοὺς θύννους: Thynnus eſt nomen piſcis praegrandis. (78) σκοπιά, ſpecula: unde σκοπιάζομαι, ſpeculor. (79) τὸ γρῖπος, rete: hinc, ὁ γριπεὺς, piſcator, conſuens retia piſcatoria. (80) Pro καὶ αἴκα, per ſynaloephen: αἴκα uero Doricum eſt, pro εἴκε. (81) Per aphaereſim, pro ἀποθάνω, ut τύπω, ab ἀποθνήσκω. (82) Tuum iucundum, ideſt, tua iucunditas, hoc eſt, iucunditas ſaltem aliqua tibi meo facto parabitur, ſat ſcio. (83) ſupra. (84) Doricum eſt, pro πρώην, dudum. (85) Dorica particula, pro ὁπηνίκα, quando. (86) Verbum uerbo, me referente, uel indagante, ſiue mentionem faciente, ideſt, cum ex Telephi ſtrepitu, ac ex prophetiſſae cuiuſdam reſponſis indagarem, & augurarer, num me redamares: neque Telephilum, &c. μεῦ, pro μοῦ, & μεμναμένου, pro μεμνημένου. (87) Eſt folium papaueris: dictum quaſi δηλέφιλον, quod amorem praemonſtret. nam, huius folijs intra manum colliſis, ex ſono de amore iudicabant: ſi enim legitimum, & acutum, ſonum reddidiſſent, ſe ab amatis redamari conjciebant. contra, ex molli, inani, ac illegitimo foliorum Telephili ſtrepitu, ſe in amicarum odio eſſe coniectabant. In eadem haereſi hodie multos uerſantes uidi, qui ex ſimili effectu foliorum, buxi, aut herbae clematidis foco candenti admotum, eadem prorſus indicia ſe accipere poſſe arbitrabantur. (88) Ut ἐτύψατο, ſed ſine augmento. n. a ποτιμάττω. (89) Verbale, a πλαταγέω, crepo, ſtrepo. In Aldino exemplari, pro ποτιμάξατο

τὸ πλατάγημα, legitur προτιμαξάμενον πλατάγησεν, mistum crepuit, uel pistum, & intra digitos collisum, strepitum fecit, ubi προτιμαξάμενον, est, ut τυψάμενον, a προτιμάττω, quod est idem cum ποτιμάττω. nam προτὶ, & ποτὶ, Dorica sunt, pro πρὸς: atque in hoc ipso loco quaedam uetusta exemplaria habent ποτιμαξάμενον. πλατάγησεν autem est, ut ἔτυψε sed sine augmento, n. a πλαταγέω, μ. ήσω. (90) Pro πήχει, a πῆχυς, εως, per brachium, siue cubitum, uidetur intellexisse manũ, uel digitos. (91) Vt ἐτύφθη, ab ἐκμαραίνω, marcefacio, tabefacio: compositum ab ἐκ (quae ante uocalem fit ἐξ) & μαραίνω. μ. ανῶ, tabefacio, arefacio. (92) supra. (93) Vt ἡ λυτώ: est autem nomen cuiusdam uetulae, sortilega cribro uaticinantis: quae diuinandi ratio ad nostra usque tempora permanauit. (94) Pro τὰ ἀληθῆ, a τὸ ἀληθὲς. Perpende hic tria, synaloephen, siue contractionem, de qua supra, Dorismam, o. & Ionismum, m. (95) Dictio, composita ex τὸ κόσκινον, uel ὁ κόσκινος, cribrum, & μάντις, ιος, uates. (96) Pro ἡ ποιολογοῦσα, o. & t. ut ποιοῦσα, a ποιολογέω, herbas colligo, ab ἡ ποιὰ, herba, & λέγω, lego, colligo. (97) Pro παραβάτης. nam poetae παρὰ dicunt: & fit a masculino ὁ παραβάτης, ου. ut ἡ δεσπότις, ab ὁ δεσπότης. παραβάτης autem, id est, socius, comes, est uerbale, a παραβαίνω, iuxta eo: sed quasi a παράβημι uel παραβάω. Hunc uersum praecedendi sic coniunge καὶ Ἀγροιὼ κοσκινόμαντις, ἁπρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις. εἶπε τ' ἀλαθέα, Atque Agraeo cribro uaticinans, dudum herbas colligens sequens dixit uera: herbas colligens sequens, idest, dum messores sequens, relictas spicas colliget. (98) supra.

(99) Com-

(99) *Componitur ex* ἐν, *&* κεῖμαι. (1) *supra.* (2) *Pro* ποιῇ. *nam Dores* ι *subscriptum saepe negligunt.* (3) *Ab* ὁ, καὶ ἡ δίδυμος, *geminus, gemellus, &* τίκτω, *pario* (*cuius praeteritum medium* τέτοκα) *fit regulariter* ἡ διδυμοτόκος, *geminos enixa, gemellos pariens: uerũ poetae in compositis ex nominibus tertiae declinationis, o, claudens primam compositionis partem, in* η *mutant* διδυμητόκος, *& Dorice* διδυματόκος. (4) *Cum nomen proprium articulo fultum regit genitiuum proprij nominis, cum eo articulo, si sit masculinus, intelligitur in eodem casu* υἱός, *id est, filius: si sit femininus, suppletur* θυγάτηρ, *filia: ut* πέτρος, ὁ Ἰωάννη, *Petrus, Ioannis, scilicet filius:* Ἐριθακὶς ἡ (*&, Dorice,* ἁ) Μέρμνωνος, *Erithacis Mermnonis, supple filia.* (5) *Dictio, composita ex* τὸ μέλαν, μέλανος, *nigrum, &* ἡ χρὼς χρωτός, *corpus.* (6) *Pro* δύσω, *q. a* δίδωμι. (7) *supra.* (8) *Ut* τύπη, *sed neglecto* ι *subscripto, ab* ἐνδιατρύπτω, *uel* ἐν διατρύπτωμαι, *ludibrium, & delicias facio.* (9) *Quasi dicat, Amaryllida, procul uenientem, uidere uideor: num igitur ipsam inuisam?* (10) *supra.* (11) *Ut* πεπεῦμαι, *ab* ἄδω. (12) *Ut* τυφθεὶς, *ab* ἀποκλίνω. (13) κε ποτίδη, *pro* προσίδη ἄν, *nam* κε *est* ἄν, *& in* ποτίδη *punctum subscriptum desideratur: &* ποτὶ *loco* πρὸς *positum est: tamen* ι, *quod est in* ποτίγη, *non pertinet ad* ποτὶ, *sed ad simplex* ἴδη. *Vide* ἐὰν ἴδω, ης, η. (14) *supra.* (15) *Sequentes uersus, trib. ultimis exceptis, sunt cantilena, quam Caprarius, audiente Amaryllide, canit. haec pluribus fabulis contexitur: quibus non paucos enumerat, qui aegre quidem, sed tamen suis amoribus, tandem summa cum uoluptate sunt usi: quorum exemplo ipse in spem pri-*

mum erigitur, se aliquando Amaryllide potiturum. mox uero in desperationem rursus adducitur, ubi uidet illam his auditis nullo modo commoueri. Quia uero sine harum fabularum cognitione contextus est subobscurus, eas paucis perstringam. ac prima quidem loquitur de Atalanta: quae, cum mira corporis uelocitate praestaret, & a nuptijs omnino abhorreret, procis suis cursus certamen proposuit, in quo uictum mortis poena, uictorem coniugij sui praemium sequeretur. Multis itaque uictis, tandem Hippomenes mala aurea, quae a Venere acceperat, ante pedes praeuertentis Atalantae singulatim proijciens, eam malis colligendis detentam superauit, ac postea in uxorem duxit. Altera sic habet: cum Bias Peronem, Nelei filiam, misere deperiret, eamq. Neleus se illi daturum negaret, nisi is boues, quas ui raptas Iphiclus e Pylo, Nelei urbe, in Othryn, Thessaliae montem, abduxerat, restituendas curaret: Melampus, uaticinio clarus, se maximis periculis exponens, id tandem in Biantis fratris gratiam peregit, atque Bias amica potitus est: ex qua postea Alphesiboeam sustulit. Tertia fabula est de Adonide pastore: quem cum Venus (quae & Cytherea, a Cythera insula, in qua primum coli coepta est, appellatur) mirum in modum adamaret, ab apro est interfectus: sed cum Venus aliquot menses gremio fouens, in uitam fertur reuocasse, ac postea illum in delicijs habuisse. In quarta meminit Endymionis, qui, ob uenationis studium, constanti animo mulieres omnes spernebat. tandem tamen Luna eius amore capta, illum somno arctissimo sopiuit, & eius dormientis desideratissimo

com-

complexu frueretur. Postrema uero fabula est de Iasione, cum quo dormiente Ceres est congressa, & ex eo concubitu facta est grauida: quae res est auditu incredibilis iis, qui mysteriorum amoris sunt ignari: qui βέβαλοι nuncupantur. (16) Imperfectum ab ἐθέλω. (17) γῆμαι. (18) (19) supra. (20) Pro ἤνυεν, ο. imperfectum, uel aoristus secundus ab ἀνύω. (21) ὡς ἴδεν, postquam uidit, supple mala, quae proiecerat Hippomenes, ὥς ἐμάνη, sic, idest, ualde, insaniuit, subaudi malorum desiderio, & amore. (22) Ut ἐτύπη, a μαίνομαι. (23) Pro ἥλλετο, ο. Imperfectum pro aoristo secundo, qui per unicum λ scriberetur, in margine: ab ἄλλομαι: uel dicimus esse sine augmento. Notatur spiritui tenui, Aeolico more, quamuis ἄλλομαι adspiretur: ueluti & ἆλτο pro ἥλετο: de quo supra. (24) supra. (25) supra. (26) ἀμάτηρ, ἀχαρίεσσα, &c. periphrasis est ipsius Peronis, quam Bias adamabat. (27) Poeticum, pro ὄρεσι, a τὸ ὄρος, εος. & poetice οὖρος. (28) ἡ νομὴ, ῆς, pabulum, pastura: hinc νομεύω, pasco. (29) supra. (30) supra. (31) supra. (32) supra. (33) ἄτερ μαζοῖο τίθητι, idest, cessat amplecti, uel gremio fouere. (34) supra. (35) Pro ζηλωτός, ο. Verbale, a ζηλόω, ζηλῶ, &, Dorice, ζαλῶ, μ. ώσω, idest, aemulor, suspicio, admiror, beatum iudico. (36) supra. (37) A τρέπω, uerto, muto, fit uerbale, ἡ τροπὴ, ῆς, mutatio, conuersio: unde, cum α priuatiuo, fit adiectiuum ἄτροπος, immutabilis, inconcussus, perpetuus. (38) Per apostrophen, ad Amaryllida sermonem conuertit. (39) Est genitiuus pluralis, a τόσσος, tantus, poeticum est, pro τόσος. (40) Ut ἔτυψε, a κυρέω, adipiscor.

construitur cum genitiuo.(51) Pro πεύσεσθε, ut τύψεσθε, habet terminationem futuri secundi medij τυπεῖσθε. Venit autem a themate πυνθάνομαι. (42) supra. (43) κεῖμαι, iaceo, fit (ut habes supra) a κέω, κεε, & crasi κείω, unde futurum primum κείσω, & medium κείσομαι, pro quo Dores dicunt κεισοῦμαι, uel κεισεῦμαι. (44) supra. (45) supra. (46) Communiter dicendum erat ἔδονται, ab ἔδομαι, futuro secundo medio: de quo supra. Iuxta huius analogiam, futurum secundum actiuum esset ἔδω, non ἐδῶ, & tertia pluralis ἔδουσι, non ἐδοῦσι. Pro ἐδοῦσι uero ante paenacuto, Theocritus, more Dorico, dixit ἔδοντι. Ego malim legere, ἔδονται, quod futurum secundum huius uerbi in uoce actiua uix inueniatur.

PINDARI . OLYMPIA,
ΠΙΝΔΑ΄ΡΟΥ (1) Ο΄ΛΥ΄ΜΠΙΑ,
siue Olympiae uictores.
ἢ Ὀλυμπιονῖκαι.

Hieroni Syracusio celeri.
Ἱέρωνι Συρακουσίῳ κέλητι.

ODE . PRIMA
(2) ΕἸ΄ΔΟΣ . (3) Α΄.

Strophe prima est uersuum septemdecim.
(4) Στροφὴ ἁ κώλων ιζ΄.

Optima quidem aqua. sed Aurum,
Ἄριστον μὲν ὕδωρ. (5) ὁ δὲ Χρυσὸς,

ar-

ardens ignis Vt excellit nocte,
αἰθόμενον πῦρ Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ,
ſuperbis eximie diuitijs. Si uero cer-
μεγάνορος ἔξοχα πλούτου. Εἰ δ' ἀε-
tamina narrare Deſideras mi anime,
θλα(ο)(6)γαρύεν (7)Ἔλδεαι (8) φίλον ἦτορ,
Ne porro Sole contempleris Aliud
(9)Μηκέθ'(ο)ἁλίου (10) σκόπει (11)Ἄλλο-
feruentius In die fulgidum aſtrum,
θαλπνότερον Ἐν(ο)ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄςρον,
Deſertum per aethera. Neque Olym-
(ο)Ἐρήμας δι(12) αἰθέρος. Μηδ' Ὀλυμ-
pico certamine praeſtantius eloque-
πίας ἀγῶνα (13) Φέρτερον (14)αὐδάσο-
mur. Vnde celeberrimus Hymnus
μεν. Ὅθεν(15)ὁ πολύφατος Ὕμνος
undique ponitur, Sapientum conſilijs,
(16)ἀμφιβάλλεται Σοφῶν (17) μητίεσι,
reſonare Saturni filium in praediuitem
(18)κελαδεῖν Κρόνου παῖδ' ἐς(19) ἀφνεὰν
uenientes, Ac beatam Hieronis regiam.
(20)ἱκομένους Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑςίαν.

Antriſtrophe uerſuum ſeptemdecim.

(4)Ἀντιςροφὴ κώλων ιζ.

Iuſte qui adminiſtrat Sceptrum in
Θεμιςεῖον ὃς ἀμφέπει (ο)(21) Σκᾶπτον ἐν
opulenta Sicilia, decerpens quidem
(ο)(22)πολυμάλῳ Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Ca-

Capita uirtutibus ab omnibus.
(23) Κορυφὰς (24) ἀρετᾶν ἀπὸ (24) πασᾶν.
Resplendet autem & Musices in
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ (o) Μουσικᾶς ἐν
flore, Vt ludimus dilectam Vi-
ἀώτῳ, (25) Οἷα παίζομεν (o) φίλαν Ἄν-
ri circa crebro Mensam. At-
δρες ἀμφὶ θαμὰ Τράπεζαν. (26) ἀλ-
qui Doricam citharam a clauo
λὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου
Apprehende, si tibi Pisaeque, Et Phe-
Λάμβαν' (27) εἴτις τοι (o) Πίσας τε, Καὶ Φε-
renici iucunditas Mentem dulcissi-
ρενίκου χάρις Νόον (f) (28) ὑπὸ γλυκυτά-
mis edocuit cogitationibus: Quando
ταις (f) (28) ἔθηκε (a) φροντίσιν Ὅτε
iuxta Alpheum proruit, corpus Gene-
παρ Ἀλφεῷ (29) σύτο δέμας (30) Ἀ-
rosum in cursibus perhibendis, Victoriae
κέντητον ἐν (i) δρόμοισι παρέχων, (31) Κράτει
uero admiscuit Dominum.
δὲ (32) προσέμιξε (o) δεσπόταν.

Epodus uersuum XIII.

(4) Ἐπῳδὸς κώλων ιγ΄.

Syracusium, equis gaudentem, Re
Συρακόσιον, (o) (33) ἱπποχάρμαν, Βασι-
gem. Lucet Vero ei gloria apud
λῆα. Λάμπει δέ (34) οἱ κλέος παρ
au-

augustam Lydij Pelopis coloniam,
(o)(35) εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ,
quem ualde potens Amauit terrae con-
(d) τοῦ (36) μεγασθενὲς (37) Ἐράσσατο (o) (38) γαι-
cussor Neptunus, Postquam illum ex
άοχος Ποσειδῶν, Ἐπεὶ (39) νιν
puro lebete extraxit Clotho
καθαροῦ λέβητος (a)(n) (40) ἔξελεν Κλωθὼ
ebore splendido Humero ador-
(41) ἐλέφαντι (42) φαίδιμον Ὦμον (43) κεκαδ-
natum. Profecto mirum nimis. Et
μένον. Ἦ (44) θαῦμα (45) ταπολλά. (46). Καί
alicubi etiam mortalium mentem, Supra ue-
πουτι καὶ βροτῶν φρένα, (47) Ὑπὲρ τὸν
rum sermonem, Ornatae men-
ἀληθῆ λόγον, (48) Δεδαιδαλμένοι (49) ψευ-
dacijs uarijs, Alliciunt fabulae.
δεσι ποικίλοις, (50) Ἐξαπατῶντι μῦθοι.

SCHOLIA

(1) Suas Odas Pindarus Olympia, siue Olympionicas, inscripsit, quod his Olympia certamina, quae ad Olympiam urbem quincto quoque anno celebrantur, atque eorum certaminum uictores, (qui Olympionicae, ἀπὸ τῆς νίκης, idest, a uictoria, dicuntur) summis in caelumque laudibus extollat. & prima quidem Ode Hieronem, Syracusanorum regem, qui celes septuagesima tertia Olympiade uictoriam his ludis retulerat,

lerat, ampliſſimo laudum praeconio ad ſidera euenit. Eſt autem celes, is, qui equum deſultorium, ideſt, ſolum, uidelicet ſine bigis, aut quadrigis, incitatiſſimo curſu agitat. quo nomine ipſe quoque equus appellatur. (2) ſupra, & infra. (3) Litteris alphabeticis utuntur Graeci, pro notis arithmeticis, ut in Lexicorum appendicibus fuſiſſime explicatur. (4) Diuiſae ſunt Odae Pindari per Srophas & Antiſtrophas, quae eodem ſemper numero, & eiſdem uerſuum legibus, conſtant, atque per Epodos, & numero, & uerſuum ratione, ab utraque illa uariantes. Si uerbum uerbo uelis reddere, ϛροφὴ uerſionem ſonabit, a ϛρέφω, uerto: ἀντιϛροφὴ, inuerſionem, uel contrauerſionem. & ἐπῳδὸς, accentionem. Erant autem uocabula chorearum, ac ſaltationum, quae, ad lyrae concentum, ducebantur. dum enim Strophe occinebatur, ſaltantes ſeſe ab una parte in alteram uertebant: in Antiſtrophe gradum inuertebant. & in Epodo interquieſcebant. (5) Ordinem huius conſtructionis, paullo inuerſum, ſic retexe. Aurum uero eximie excellit ſuperbis diuitijs (ideſt, reliquis metallis) non aliter, quam ignis noctu. (6) Pro γηρύειν. Doriſmus duplex. a γηρύω. (7) Pro ἔλδῃ, ut τύπτῃ, ab ἔλδομαι. (8) φίλον ἦτορ, carum cor, care anime. (9) Pro μηκέτι, ideſt, ne amplius, ne poſthac, ne porro. (10) Ut ποίει, a σκοπέω. (11) ſupra. (12) ſupra. (13) ſupra. (14) Ut τύψομεν, ab αὐδάω ſiue ὠδάζω, μ. άσω. (15) Α φημὶ, cum πολὺ, ideſt, multum, fit uerbale, ὁ πολύφατος, celebris, uulgatus, de quo multus ſermo habetur. (16) Ideſt, paſſim celebratur, uel exornatur. (17) Datiuus pluralis poeticus, ab ἡ μῆτις, ιος. (18) Reſonare. &c. ideſt, ut ij, qui ue

niunt

niunt in amplas aedes Hieronis, celebrent Iouem, Saturni filium. κελαδεῖν, *ut* ποιεῖν, *a* κελαδέω. (19) *Ab* ἄφενος, *de quo infra, fit adiectiuum* ἀφνειὸς, *uel* ἀφνεός. (20) *ſupra.* (21) *Pro* σκῆπτον. o. & σκῆπτον, *pro* σκῆπτρον, *adiecto* ρ, *ut in* σκηπτοῦχος, *ideſt, ſceptriger, non* σκηπτροῦχος: *dicimus tamen pro eodem* σκηπτροφόρος. (22) *Pro* πολυμήλῳ, o. *ex* πολὺ *multum, &* τὸ μῆλον, *ouis, quaſi ouibus abundante.* (23) *Id eſt, ſummam uirtutum omnium.* (24) *Pro* ἀρετῶν πασῶν. (25) *Id eſt, ut uiri haud raro ludere ſolemus prope cara ſympoſia. Nam huius clauſulae uocabula hoc modo ſunt retexenda.* οἷα ἄνδρες θαμὰ παίζομεν ἀμφὶ φίλαν τράπεζαν. (26) *Supple,* ὦ φίλον ἦτορ, *mi anime. Nam ſeipſum hortatur Pindarus, ut Dorica dialecte Hieronis uictoriam praedicet, quam illi ſuus equus (dictus Pherenicus a* φέρω, *fero, &* νίκη, *uictoria) attulit in ludis Olympicis, qui iuxta Alpheum fluuium inter Olympiam, (quae & Piſa dicitur) & Elim ciuitates in Peleponneſi regione ſitas celebrantur.* (27) εἴτι, *ſi quid, ideſt* εἰ κατάτι, *ſi in aliquo, ſi ullo modo.* (28) *Pro* ὑπέθηκε, *ab* ὑποθίθημι, *conſulo, inſtituo. edoceo. De ſimplici* ἧκε *uide ſupra.* (29) *ſupra.* (30) *A* τὸν κίντον, *ideſt, ſtimulus, calcar, reiecto* ρ, *fit* κεντέω, *uel* κεντάω, *i. ſtimulo, pungo. hinc, cum* α *priuatiuo, fit uerbale* ὁ ἀκέντητος, *non punctus, ideſt, generoſus, & qui etiam calcarib. non admotis in curſum pronus eſt.* (31) τὸ κράτος, εος, ους, τῷ κράτει κράτει. (32) *Ut* ἔτυψε, *a* προσμίγνυμι, *admiſcio, adiungo: ſed quaſi a* προσμίγω. (33) *Pro* ἱπποχάρμην. *Eſt autem* ἱπποχάρμης, *equis gaudens, uel equis pugnans, ab* ἵππος, *equus, &* χάρμη, *laetitia, gaudium, uel*

pugna, conflictatio. (34) *supra.* (35) *Pro* εὐήνορι, ὁ καὶ ἡ εὐήνωρ, ορος, *ab* εὖ, & ἀνὴρ, *uir, significat habentem, & generantẽ bonos uiros, uel potentem, & augustum.* (36) *Quasi* μεγάλου σθένους, *magnae potentiae, ualde potens, magnanimus.* (37) *Pro* ἐράσσαος, *ut* τύψατο, *ab* ἐράω, *uel* ἐράζω, μ. ἄσω, *amo. genitiuum habet* τοῦ. *Pelopem a Neptuno maris Deo adamatum ait, quod prospera nauigatione sit usus, cum, Lydia patria relicta, in Elidem se contulit, ubi, Oenomao, Eleorum rege, curuli certamine superato, Hippodamiam, eius filiam, uxorem duxit, regnumq. dotale accepit, ac totam illam paeninsulam* Πελοπόννησον, *quasi* τοῦ πέλοπος νῆσον, *Pelopis insulam appellauit. Pelopem uero, infantem adhuc, ac tenellum, Tantalus, eius pater, Deos conuiuio excipiens, membratim discerpsit, coctumq. eis apposuit comedendum Illi uero nefandis epulis abstinere omnes, una Cerere excepta, quae pueri humerum deuorauit. hic Dij Pelopem lebeti per Mercurium rursus inijcientes pro comeso humero, eburneum reposuerunt: ac Clotho, Parcarum una, illum, e lebet extractum, ad uitam reuocauit. Ad totius huius fabulae narrationem multis uerbis Pindarus digreditur. ac simul se demirari ait, quod fabulis saepe plus fidei, quam ipsi ueritati, adhibeatur.* (38) *Componitur ex* ἡ γαῖα, *terra, &* ἔχω, *quod inter alia significat, reprimo, cohibeo, agito, moueo, quasi terram continens, terrae motor, uel concussor. Communiter dicitur* γαιήοχος, *sed Dorice* γαιάοχος. (39) *supra.* (40) *Pro* ἔξειλεν *ab* ἐξαιρέω. (41) ὁ ἐλέφας, αντος, *elephas, animal, & ebur, idest, dens elephantis. habet enim elepha, duos*

duos dentes, uel potius cornua, ex quibus fiunt opera eburnea. (42) supra. (43) Pro κεκασμένον, ut πέφρασμαι, pro πέφρασμαι, & ut ὀδμὴ pro ὀσμή. a κάζω, orno, instruo, adorno, κεκασμένος, φαίδιμον ὦμον ἐλέφαντι, ornatus splendidum humerum ebore, idest, eburneo fulgens humero. (44) Τὸ θαῦμα, ατος, miraculum, res noua, uisuq. mira, unde & θαυμάζω, admiror, in admiratione habeo. (45) supra. (46) καί πού τι καί: geminatur καὶ, ut saepe alias Attice, τι quoque uacat: uel interpretandum, ut dictum est in εἴτι, numero 27. καὶ που autem significat, ac sane aliquando, & aliquoties, unde &. (47) idest, magis, quam uerus sermo. (48) Vt τετυμμένοι, a δαιδάλλω, orno, uario, arte conficio. (49) Τὸ ψεῦδος, εος, mendacium. (50) Pro ἐξαπατῶσι, ut βοῶσι, ab ἐξαπατάω, decipio, allicio.

Atque haec quidem de praeceptionum grammaticarum praxi dicta sufficiant, in quibus si quispiam nos plus aequo breuitati studuisse queratur, quod ubique ferme solis litteris, aut notis, uel ex Institutionibus adducta uoce simili, dictionum accidentia, aut dialectorum proprietates, designasse contenti, nihil, aut certe parum, ad id, quod uolumus, explicandum afferamus: nae is sciat, nos non aliam Grammaticam hic denuo tradere (cum una ad id, quod quaeritur, possit abunde satisfacere) sed descriptae semel aliquem tantummodo usum quambreuissime fieri potuit, uel notis, uel paucissimis uerbis, demonstrare uoluisse. Reliquum est, ut, quemadmodum antea sumus polliciti, paucis quoque perstringamus, quo spiritu, aspero ne, an tenui, uocales, & diphthongi, notentur.

Horum.n.alterutro ſunt ſemper afficiendae, quoties dictionis initium occupabunt. Primum itaque de his generalia quaedam praecepta trademus, nulla ratione habita litterarum, quae initiales has uocales, uel diphthongos, ſubſequantur. Poſtea uero explicabitur, quem ſpiritum unaquaeque ante has, uel illas, litteras obtineat.

SPIRITVS. RATIO

SPIRITVS *nominatiui retinentur in obliquis. ſic in uerbis omnia tempora ſeruant ſpiritum praeſentis, quamuis uocalis mutetur, ut* ἁμαρτάνω, ἡμάρτανον, *pecco, peccabam:* ᾄδω, ᾖδον, *cano, canebam. Excipe* ἔχω, *cuius futurum eſt* ἕξω.

Compoſita retinent ſpiritum ſimplicium, ſic deriuata primitiuorum, modo principalis littera ſeruetur. Excipe ἱδρὼς, *ſudor, ab* ἰδίω *ſudo, laboro:* ἅμυδις *ſimul, ab* ἅμα, *ſimul: Aeolicum eſt. Aeoles autem ſpiritum aſperum omnino reſpuunt.*

Numeralia adſpirantur, praeter ὀκτὼ, *octo:* ἐννέα, *nouem: & ε*ἴκοσι, *uiginti. ſic eorum deriuata,* ὄγδοος, *octauus;* ἔννατος *nonus;* εἰκοςὸς, *uiceſimus, &c.*

Relatiua, uel redditiua, facta per aphaereſim tenuis conſonantis adſpirantur, ut τόσος, ὅσος, *tantus, quantus:* πηνίκα, ἡνίκα, *quando, tum, uel cum. Excipe* τῆμος, ἦμος, *quando, aliquando.*

Pronomina, ab ε *inchoata, laeuigantur, praeter* ἕ, *ſe, cum compoſito* ἑαυτῦ, *ſuiypſius &* ἕθεν *atque* εἷο *pro* ῦ, *ſui: &* ἑὸς *pro* ὅς, *ſuus. Quae ab alia uocali, quam* ε, *incipiunt,*

ad-

adspirantur, praeter αὐτὸς, ipse. adspiratur & αὑτοῦ, pro ἑαυτοῦ.

Articuli notantnr spiritu aspero. nam ὦ non est articulus, sed aduerbium uocandi.

Augmentum ε, praepositum consonanti, laeuigatur, praeterquam in praeterito perfecto, & plus quam perfecto uerbi ἵστημι, sto: ἕστακα, ἑστάκειν. cum uero ε Attice praeponitur uocali, seruat spiritum praesentis.

Praepositiones laeuigantur, praeter ὑπὸ & ὑπὲρ.

Coniunctiones laeuigantur, & praeter causales, ut ἵνα ut: ἕνεκα, & ἕνεκεν, & Ionice εἵνεκα, & εἵνεκεν, caussa: ὄφρα tamen, idest, ut laeuigatur.

Quae a uocali adspirata incipiunt, si υ assumant, adspirationem abyciunt. ut ὅρος, οὖρος, terminus. significat etiam οὖρος, montem, sed tum fit a τὸ ὄρος, spiritui tenui.

Hoc notatu dignum, Latinos saepenumero spiritum Graecorum asperum per h exprimere: ἕκτωρ, Hector. Interdum per s: ὑπὲρ, super: ὑπὸ sub: ὗς, sus: ἕρπω, serpo: ἕξ, sex: ἑπτὰ septem: nonnumquam etiam, sed rarius, per u consonum: ut ἑσπέρα, uespera.

Sed iam aperiamus, quo spiritu unaquaeque uocalis, aut diphthongus, ante has, uel illas, litteras afficiatur. Atque υ quidem semper ante quascumque litteras adspiratur, aliae autem uocales, ac diphthongi omnes, tenui magis quam aspero, spiritu gaudent. De adspiratis igitur sunt solum tradendae regulae, & earum exceptiones. ubi enim de uocabulis omnibus adspirandis constiterit, reliqua omnia leui spiritu afficienda censebuntur. Primum itaque α adspiratur ante,

βρο, ut ἁβρὸς, pulcher, mollis.

γι: ἅγιος, sanctus.

δρο: ἀνδρὸς, adultus, plenus.

λι: ἅλις. satis: ἁλία, mare.

λκυ: ἁλκυὼν, halcyon, auis.

λμ: ἅμη, salsugo.

λοσ: ἁλοσύδνη, mare.

λυρ: ἁλυργὸν, purpura,

λσ: ἅλσις, salus, pulpitatio: haec quidem laeuigant.

λω: ἁλωμι, capio, ἅλοσ, area.

μαξ: ἅμαξα, plaustrum, ab ἅμα, simul, & ἄγω, duco. alij deducunt ex ἄμητος, messis, & ἄγω: ac ideo α laeuigant: ut Hesiodus, ἐπ᾽ ἀμαξαν, in plaustrum.

μαρτ: ἁμαρτάνω, pecco.

μιλλ: ἅμιλλα, certamen.

παλο: ἁπαλὸς, lenis, delicatus.

παντα: ἁπανταχῆ, ubique.

πλο: ἁπλόος & ἁπλοῦς, ἡ ἀπλόη, & ἁπλῆ simplex.

ρμ: ἅρμα, currus, ἁρμόζω, congruo.

ρπ: ἁρπάζω, rapio.

ψιλ: ἁψίλορος, mox satiatus.

ψιμ: ἁψιμαχία, belli praeludium.

Ab his regulis excipe comosita ex α: ut

Ἀβρόμιος, abstemius.

ἄβρομος, obstreperus, ab α intensio, & βρόμος, strepitus: sed ab α priuatiuo significat sine strepitu.

ἀβροχία, humoris paenuria.

ἄβροχος, non malidus, siccus.

ἀγίγαρτος, uua, uinaceis carens.

ἀλίαστος, ineuitabilis.

ἀλιθὴς, εος, & ἄλιθος, ου, non calculosus, sine calculis.

ἄλιμα, τὰ, pharmaca, quae famem obrepere prohibent.

ἀλίμενος, importuosus, portu carens. unde ἀλιμένα, importuositas.

ἀλέπαντα, τὰ, mendicamen-

ta non pinguia.

ἀλιπαρὴς, έος, non pinguis.

ἀλίπασον, genus carnis sine pinguedine: at ἁλίπασος, mari, seu sale, adspersus, adspiratur.

ἀλίπηρα, τὰ, impinguia.

ἀλιπὴς, έος, pinguedine carens.

ἀλώβυτος, illaesus.

ἀλώφητος, inquietus.

ἀμάρτυρος, testibus carens.

ἀπαλὸν, indutiae, cessatio a palaestra.

ἄπλοια, nauigandi incommoditas.

ἄπλοιος, uel ἄπλοος, nauigatu difficilis.

ἄπλοκος, pexus, non implicatus.

ἀπλύστεραι, αἱ. naues, quod numquam sint plenae, a πλέος, plenus.

ἄπλυτος, inops, sine diuitys.

Et, si qua sint alia composita ex α, quae possent in eas regulas cadere, siue illud α significet priuationem, siue intensionem, siue simul, siue malum, & difficultatem, siue modicum, siue sit abundans. semper enim α in compositione laeuigatur, praeterquam in ἅλυσις, catena arta, & solida, aut uinculum intortum & inextricabile, ex α priuatiuo, & λύσις, liberatio, solutio: unde ἁλύσιον, catenula: ἁλυσιδετὸς, & ἁλυσιδωτὸς, catenatus: & praeterquam in ᾅδης, ου, Pluto, inferus, ex α & ἰδεῖν, uidere. Sunt & alia, a praedictis regulis degenerantia, eaq. partim composita ex α, sed quorum compositio non satis est nota, partim ex α, non composita. Laeuigantur autem, quod nullam habeant affinitatem cum adspiratis. Omnia enim adspirata, incepta ab ἁβρὸ, sunt, ueluti, quae Coniugata Rhetores appellant, & ab ἁβρὸς, deduci uidentur:

ſic inchoata ab ἁγι, ἁδρο, & ceteris: ut ἁβροσύνη, deliciae. ἁβρόβιος, ſiue ἁβροδίαιτος, delicate uiuens, & ſic de alijs: neque ſolum incepta ab ἁβρω, ἁγι, ἁδρο, &c. ſed & alia quaedam, quae poſtea, ne quid deſideres, enumerabimus, ut ἁβρίζομαι, delicate ornor. Verumtamen non omnia in genere, quorum initium eſt ἁβρο, ἁγι, ἁδρο, &c. ab eodem capite manant: neque etiam omnia adſpirãtur. nam ſequentia omnia in emendatiſſimis uariorum, & bonorum, auctorum exemplaribus laeuigata deprehendi.

Ἀβρόκαρπον, brotonum herba.

ἀβρομία, ας, ἡ, tenebrae.

Incepta ab ἀβροτ, praeter ἁβρότης, mollities, & Ἁβροτόνιον, ſiue Ἁβρόκονον, nomen meretricis.

Ἀγιγαῖος, Agigaeus, proprium uiri.

Ἀγινέσκω, & ἀγνέω, ueho, affero, duco.

ἄγις, Agis, rex Lacedaemoniorum: a quo & alij reges uocabantur ἀγιάδαι.

ἀγισμὺς, uia, ſemita.

ἀγιστὴς, οῦ, rixator: ſunt, qui adſpirent.

Ἀλίαρτος, urbs Boeotiae: at ἁλίαρτος, ſpiritu aſpero, eſt herboſus. ἀλίγκιος, ſimilis.

ἄλιθες, αἱ, alliorum, & ceparum, capita, & nuclei.

Ἀλιλάτ, Alilat: ſic dicitur Vrania, ab Aegyptijs.

ἀλινδέομαι, uoluor.

ἀνινδήθρα, inuolucrum, locus, in quo ſe uolutant iumenta.

ἄλιξ, alica.

ἀλισαῖα, τὰ, fortia.

ἀλίσβη, deceptio fraus.

ἀλίσγημα, contaminatio.

ἀλίσγω, alo, polluo.

ἄλισμα, aliſma, plantae genus.

ἀλί-

ἀλίστρα, uolutabrum.

ἀλιτροί, iniusta iudicantes.

ἀλιτραίνω, pecco.

ἀλιτρία, peccatum.

Incepta ab ἀλιβα, *ut* ἄλιβας, *Alibas, fluuius inferorum.*

Incepta ab ἀλιτ, *sequente uocali, praeter* ἀλιτενὴς, έος, *maritimus (*ἀλιτενὲς *uero, idest humilis, a nonnullis laeuigatur) &* ἀλιτέρμων, *mari conterminus,* ἀλιτεύω, *per erro,* ἁλίτυρος, *caseus sale adspersus.*

Incepta ab ἁλιτρω *praeter* ἁλίτροπος, *mariuagus, &* ἁλίτροφος, *marinus.*

ἄλος, *maeror, & urbis proprium.*

Inchoata ab ἀλωπ, *ut* ἀλώπηξ, *uulpes.*

ἀπαλοιάω, *abscindo.*

ἀπαλοιφὴ, *litura.*

ἀπαντάω, *obuiam eo.*

Incepta ab ἀρμε: *ut* Ἀρμενία.

Atque haec quidem sunt quae a prioribus regulis excipiuntur. Sunt uero rursus & alia, quae adspiratur, regulis illis non comprehensa, quorum quaedam sunt eorum coniugata, quaedam minime. Illa autem sunt.

ἅβρα, *ancilla adolescentior.*

ἁβραδούλη, *pellex.*

ἁβρίζομαι, *delicior.*

ἁβρῶς *splendide, delicate, at* ὁ ἀβρὼς, *non exesus, laeuigatur.*

ἁγναῖος, *purus, castus.*

ἁγνεία, *puritas, castitas.*

ἁγνιστήριον, *sanctuarium.*

ἁγνιστικὰ, τὰ, *quae minus uenere ualent.*

ἁγνύω, *castimoniam colo.*

ἁγνὴς, έος, *castus, purus.*

ἅγνης, ητος, *Hagnes, etis, mulieris proprium.*

ἁγνίζω, *purgo, at* ἀγνίζω, *corrumpo, laeuigatur.*

ἅγνισμα, *&* ἅγνισμος, *lustra-*

ſtratio, purgatio.

ἁγνιστικὸς, luſtrandi, expiandique, uim habens.

ἁγνίτης, ſanctus, purus: at ἁγνίτης, Aeſculapij cognomen.

ἁγνὸς, purus, caſtus.

ἀγνότης, caſtitas.

ἁγνῶς, caſte, pure, pudice.

ὧδε, huc, Dorice.

ἅδην, labentur: at ἅδην, ſatis, laeuigatur.

ἁδινὸς frequens: a quibuſdam laeuigatur.

ἁδρέω, adoleſco, augeor.

ἅδρυνσις, craſſitudo.

ἁδρύνω, craſſim reddo.

ἁδὺ ſuauiter.

ἁδύγλωσσος, iucundus.

ἁδυεπὴς, ſuauis.

ἁδύπνοος, ſuaue ſpirans.

ἅδω, placeo, & ab eo deducta: quae enumerantur ſupra.

ἅζω, & ἅζομαι, colo, ueneror: at ἄζω, ſicco, laeuigatur.

ἁθρέω, uideo, Attice adſpiratur, communiter laeuigatur. idem iudicato de ἀθροίζω, congrego: ἀθροίσιμος, frequens: ἄθροισις, ἄθροισμα, ἀθροισμόος, & ἀθροότης, aceruus, collectio, aggregatio: ἀθροιστικὸς, congregatiuus: ἀθρόος, & ἄθρος, denſus, frequens: (at ἄθροος, repentinus, lenigatur, & antepaenacuitur) ἀθρόως, confertim.

ἅλαδε, ad mare.

ἁλαὶ, Halae, Boeotiae opidulum.

ἅλαισα, Halaeſa, Siciliae opidum.

ἅλαισας, Halaeſus, Agamemnonis filius, ex Briſeide. item Halaeſus, fluuius, & mons non longe ab Aetna.

ἅλας, ατος, τὸ, ſal. & ὁ ἅλας, ου, Hala, uiri proprium.

ἁλατιπάστω, ſale condito,

ἁλατιπωλία, ſalis uenditio.

Ἀλέα, Palladis cognomen, apud Tegeatas, a delubro, quod struxerat Haleus: at ἀλέα, tepor, laeuigatur.
ἁλεία, captura, piscatus.
ἁλειάδες, scaphae piscatoriae.
ἅλες, sal.
Ἁλεὺς, Halaeus, proprium uiri.
ἅλλομαι, salio, exsilio, tamen ἧλτο, & ἆλτο, pro ἥλατο, laeuigantur.
ἀλοάω, trituro.
ἀλοεὺς, triturator.
ἀλοητὸς, ȣ, ὁ, tempus triturandi.
Ἁλόνησος, Halonesus, insula.
ἁλοπήγιον, salinae.
ἁλόω, capio. at ἀλόω, erro, & morior, laeuigantur.
ἅλς, sal, mare.
ἁλτῆρες, pilae plumbeae, massulaeue, quibus utraque manu se librabant, qui salta certabant, ut certius assilirent.
ἁλτικὸς, saltui aptus, agilis.
Ἁλυάττης, Halyattes pater Croesi.
ἁλυκίδες, αἱ, salinae, salsulae.
ἁλυκὶς, ίδος, salsugo.
ἁλυκὸς, salsus, amarus. at ἀλυκὸς, Alycus, proprium uiri, & loci, laeuigatur.
ἁλυκότης, salsedo, salsugo.
ἅλυς, Halys, fluuius.
ἀλύω, gaudeo: item tristor, Attice adspiratur, com. laeuigatur.
ἅμα, simul. Item τὸ ἅμα, ατος, copula.
Ἁμαδρυάδες, Nymphae Hamadryades, quod simul cum arboribus nascantur, & interirent.
ἅμαρ, uas, in quo coria aptantur: at ἆμαρ, pro ἧμαρ, dies, laeuigatur, quãuis a nonnullis adspiretur.
ἁμασυκάδες, αἱ, pira, quae cum ficis nascuntur.
ἁματίζω, misceo.

ἁματροχία, orbita.
ἁμέρα, Dorice, pro ἡμέρα, dies.
Ἁμερία, Hameria, proprium mulieris.
ἅμη, hama, instrumentum ad incendium compescendum. at ἄμη, sarculum, falx messoria, laeuigatur.
ἁμηγέπη, aliquo modo: a quibusdam tamen laeuigatur, ueluti ἀμηγέπη, ἀμηγέπως, & ἀμωσγέπως, quae etiam a non nullis adspirantur.
ἅμιπποι, οἱ, equi desultorij; & pedites equitibus adiuncti.
ἁμὶς, ίδος, matula, uas urinarium: at ἄμις, εως, amis, herba, laeuigatur a nonnullis.
ἅμμα, ατος, copula, nexus.
ἅνδανον, placitum.
ἁνδάνω, placeo.
ἁπαντῆ, undique.
ἅπαξ, semel.
ἁπαράπας, αντος, uniuersus.
ἁπαξαπλῶς, omnino.
ἁπαξοὶ, solitarij.
ἁπλᾶ, simpliciter.
ἁπλαῖ, calciamenti genus Laconici, a simplicitate sic dictum.
ἁπλῆ, simpliciter.
ἁπλήτιος, simplex.
ἁπλῶς, simpliciter.
ἁπτικὸς, factor, qui uim habet tangendi, unde τὸ ἁπτικὸν, tactus, facultas tangendi.
ἅπτομαι, tango.
ἁπτόμενος, aptus, id est, consertus & compositus.
ἁπτὸς, tractabilis, tangibilis.
ἅπτω, accendo, contrecto.
ἅρκυς, rete, adspiratum inuenitur.
ἁσβῦται, Hasbytae, populi.
ἅσσα, quae, quaecumque: at ἄσσα, quaedam, laeuigatur. sic Attice ἅττα, & ἄττα.
ἅσσων, Dorice, pro ἧσσων uel ἥττων, minor.
ἅτε, tamquam, utpote.

ἅτε-

ἁτεροῖον, *seorsim.*
ἅτερος, *Attice, pro* ἕτερος, *alter.*
ἁφὴ, *tactus, iunctura.*
ἁψὶς, ἱδος, *curuatura rotae.*
ἀψίς, εως, *tactus, contrectatio.*
ἅψος, εως, *membrum.*

E adspiratur ante

βδ: ἑβδομαῖος, *septimanus.*
βρα: ἑβραῖος, *Hebraeus.*
δν: ἕδνον, *donum iugale, quod uxori a marito donatur.*
δρ: ἕδρα, ας, ἡ, *sedes.*
εδνέεδνα, τὰ, *dotes, sponsalia.*
ι, *sequente alia uocali, quam* ε: ἑκὰ, *de longe procul a.*
λεθ: ἑλεθερὴς, *calidus.*
λει: ἕλειος, *palustris.*
λεν: ἑλένιον, *helenium herba, quae & Inula campana.*
λικ: ἑλικὸς, *niger.*
λκ: ἕλκω, *traho.*
λλα: ἑλλὰς, *Graecia,* ἕλλα, *sella,*
λλη: ἕλλην, *Graecus.*
λμ: ἕλμιν, *tinea, lumbricus.*
λο: ἕλος, εος, τὸ, *palus, udis.*
λω: ἑλωρ, *praeda.*
ξ: ἕξις, *habitus.*
ορι εορτὴ, *festiuitas. A Ionibus talia laeuigantur.*
ρκ: ἑρκος, εος, *saeptum.*
ρμ: ἑρμηνεύω, *interpretor:* ἕρμης, *Mercurius.*
ρξ: ἑρξείης, *coercior.*
ρπ: ἕρπω, *repo, serpo.*
σπερ: ἑσπέρα, *uespera.*
στι: ἑστία, *focus, lar.*
ται: ἑταῖρος, *socius, sic* ἕταρος, *pro* ἑταίρος, *unde* ἑταρία, *amicitia sodalicium.*
τερ: ἕτερος, *alter.*
τοιμ: ἕτοιμος, *promptus.*
φθ: ἑφθὸς, *coctus.*
ψ: ἑψω, *coquo, lixo.*
ωλ: ἕωλος, *uanus, antiquus.*
ως: ἡ ἕως, ω, *aurora: dies:* ἑωσφόρος, *lucifer.*

Hinc

ἑδνοπαλίζω, ferio.
ἕδνω, tenebat, claudebat.
ἑκιδὸν, mucronatim: a nonnullis tamē adſpiratur.
ἐλειος, glis: at ἕλειος, paluſtris, adſpiratur.
Incepta ab ἐλλαμ, componuntur enim ex praepoſitione ἐν, ſed ν migrat in λ, ut ἐλλαμβάνομαι, complector.
Incepta ab ἑψω: ut ἕξω, ex-

Hinc excipe,
tra: ἔξωθεν, foris. Notanda etiã, quae fiunt e praepoſitione ἐξ, atque in genere, quaecunque regulis generalibus continentur.
ἑρκάζω, cauillor.
ἕρμα, pro ἑρεισμα, fundamentum. quidam adſpirant.
ἕψεια, ludicra.
ἑψείη, ludus, iocus.
Incepta ab ἕψι: ut ἑψία, confabulatio.

Adſpiratur praeterea ε, in dictionibus ſequentibus.

ἕβρος, Hebrus, fluuius.
ἑδανὸς, dulcis, quaſi ἡδανὸς, ab ἥδω, laetifico, demulceo. a quibuſdam tamen laeuigatur.
ἑδὰς, nomen Mercurij, apud Gortynios.
ἕδος, εος, τὸ, ſedes: at: ὁ
ἐδὸς, ȣ, uorax, laeuigatur.
ἑδοῦμαι pro καθεδȣ͂μαι, ſedebo, de quo ſupra.
ἑδωλιάζω, conſideo in theatro.
ἑδώλιον, Dorice, quaſi ἑξώλιον ab ἕζομαι, ſedeo,

eſt baſis, naui, aut ſtatus ſuppoſita, ne tangant terram.
ἑεὺς, ἑοῦος, filius matris bonus.
ἕζομαι, ſedeo.
ἕζω, ſedere facio, loco.
ἑκτέον, habendum eſt.
ἑκτικὸς, habitualis. hinc ἑκτικοὶ, qui corporis habitudine, laborant, & ἑκτικὴ, febris ectica: & aduerbium ἑκτικῶς, pro habitudine. ſic alia ducta ab ἔχω, habeo, defendo, teneo: cuius fut. ἕξω (ut di-

xi-

ximus) adspiratur, ueluti ἕκτωρ, sic enim dictus est, quod urbem contra hostium impetum teneuerit, patriamq. seruarit. eo namque sospite Troia numquam potuit expugnari.

ἔλδομαι, uel ἐέλδομαι, desidero.

ἐλδύνω, splendidum, & amabile reddo, cupio.

ἔλδωρ, uel ἐέλδωρ, desiderium.

ἑλεία, & ἕλα, splendor, aut calor, solis.

ἑλέπολις. uel ἑλέπτολις, urbis deuastatrix, machina bellica.

ἑλετὸς, captabilis.

ἕλη, caliditas.

ἕλιγμα, intestinum tenue.

ἑλιγμὸς, uertex, gyrus.

ἑλιθερεῖν, apricari.

ἕλιξ, circumuolutio.

ἕλιος, genus quoddam muscarum, a paludibus, quas ἕλη uocant, & in quibus obseruantur, ductum.

ἑλίσσω, uerto.

ἑλίχρυσος, helichrysa herba: a quibusdam laeuigatur.

ἑλλεδανὸς, uel ἑλεδανὸς, fascis.

ἑλλὸς, ceruus: hinc Ἑλλοφόνος, Diana, ab occidendis ceruis: at ἐλλὸς, mutus, laeuigatur.

ἑξίνη, muralis herba.

ἕλξις, tractus, attractio.

ἕμις, testudo.

ἕμος, dimissio.

ἕναενος, & ἕνος, ac poetice ἕννος, annus. Latini adspirationem omiserunt, cum ex ἕννος fecerunt annus.

Facta ab εἷς, ἑνὸς, unus: ut ἑνήρης, uniremis: ἑνὰς, unitas: ἑνίγμος, uno membro, uel pede, mancus: ἑνίζω, unitatem pono, ἑνικὸς, singularis: ἑνικῶς, singulariter: ἑνόυωρα, τὰ, una hora digna: ἑνόρχης, unicum habens

testi-

testiculum:at ἐνόρχης, *testiculatus, mas habens testiculos, laeuigatur:* ἑνότης, *unitas:* ἑνόω, *unio:(at* ἐνόω, *quatio, laeuigatur)* ἕνωσις, *unitas:* ἑνωτικὸς, *unitiuus, coniunctiuus. His quidam addunt,* ἕνιος, *uel* ἕναι-*os, aliquis:* ἑνίοτε, *interdum.*

Ε῾νετοὶ, *Heneti, populi, qui & Veneti:* Ε῾νετία, *Venetia.*

ἕπομαι, *uel* ἕσπομαι, *sequor.*

ἑπόμαχος, *inutilis ad pugnandum.*

ἑπομένως, *consequenter.*

ἕρβιτα, *Herbita, Siciliae urbs.*

ἕρνικες, *Hernici, populi.*

ἕρση, *uel* ἑέρση, *ros. sic, quae hinc ducuntur,* ἑρσαῖος, ἑρσήεις, εντος, *&* ἑρσώδης, *roscidus:* ἕρσεα, *ruscida, uerna, tenera.*

ἕρψις, *reptio.*

ἑσία, *legatio.*

ἕσσον: *uestis.*

ἑσσόω, *uinco, quibusdam laeuigatur.*

ἕω, *sedeo, mitto: at, pro* εἰμὶ, *sum, laeuigatur. Notentur tempora ab* ἕω *deducta: quae enumerantur supra.*

ἑώα, *oriens, matutina.*

ἕωθεν, *mane, a diluculo.*

ἑωθινὸς, ἑώιος *&* ἑῷος, *matutinus, orientalis.*

Η *adspiratur ante*

β: ἥβη, *Hebe, dea pubertatis, iuuentus, pubes, pubertas.*

γε: ἡγέομαι, *praeeo, impero.*

γη: ἡγηλάζω, *duco, ago.*

δ: ἥδω, *laetifico, exhilaro.*

λια: ἡλιακὸς, *solaris.*

λικ: ἡλικία, *aetas.*

λιο: ἥλιος, *sol.*

λιω: ἡλίωσις, *insolatio.*

λο: ἧλος, *clauus.*

μερ: ἡμέρα, *dies.*

μι: ἡμίανδρος, *semiuir.*

νεο: ἡνίον, habena, frenum.

πατ: ἡπατίαι. iecinoris, fibrae, ab ἧπαρ, ατος, iecur.

ρα: ἥρα, Iuno: Ἡρακλῆς, Hercules.

ρο: ἡρόδοτος. Herodotus.

ρω: ἥρος, heros.

σ: ἥσυχος, quietus.

ττ: ἧττα, conflictus, profligatio, clades.

φαι: ἥφαιστος, Vulcanus.

Hinc excipe,

ἠβαιὸν, paullulum.

ἠβαιὸς, paruus.

ἠβολέω, otior.

ἠβὸς, gibbosus.

ἠγερία, Egeria, nympha.

ἠδὲ, atque, &.

ἤδη, iam, olim.

ἠδήποτε, quo, tandem.

ἠδήπου, nempe.

ἦδος, uoluptas: a Gaza laeuigatur, a nonnullis alijs adspiratur.

ἤδωνοι, & ἤδωνες, Edoni, populi Thraciae.

Ἠλίας, Elias, propheta: sunt, qui istud adspirent.

ἠμὶ, pro φημὶ, dico.

ἤνιος, bonus, matutinus.

ἦρα, pro ἤρανα, urata.

ἠραίνω, deliro.

ἠρανέων, auxilians, gratificans.

ἤρανος, rex, adiutor. sunt, qui haec duo adspirent.

ἠραρχικὸς, a uere incipiens.

ἤρος, amicabilis, placidus.

Adspiratur praeterea η in dictionibus sequentibus:

ἥκιστος, minimus, & ἥκιστα, minime.

ἥκω, uenio.

ἡλιαιθερές & ἡλιαίθερον, sole calefactum.

ἠλίβατος, altus, aerius, a nonnullis laeuigatur. Homerus, πέτραι τ᾽ ἠλίβατοι, saxa ardua, nisi sit legendum πέτραι θ᾽ ἠλίβατοι.

ἧλιξ, coaetaneus.
ἡλίσκος, clauiculus.
ἡλιτενὴς, altus.
ἥλιτις, helitis, ſic dicitur ſquama aeris Cyprij.
ἧμα, iaculum, iaculatio.
ἧμαι, ſedeo.
ἡμεδαπὸς, aoſtras, atis.
ἡμοσύνη, iaculatio.
ἡμωδιῶ, mihi dentes ſtupeſcunt.

ἥμων, iaculator.
ἡνία, ας, habenae.
ἧπαρ, iecur, hepar.
ἡπίαλο, hepialus, papilio, qui lucernarum luminibus aduolat: at ἠπίαλος, epialus, febris cum rigore algida, laeuigatur.
ἡρέας. Hereas, hiſtoricus.
ἥριλλος, Herillus, philoſophus.

Notanda, quae uerbis habent η *ex augmento. nam ea thematis ſpiritum deſiderant.*

I *adſpiratur ante*

δρ: ὕδρυμι, conſtituo.
ἱδρὼς, ſudor.
ε: ἱερὸς, ſacer.
ζ: ἵζομαι, ſedeo.
καν: ἱκανος, ſufficiens.
κε: ἱκέτης, ſupplex.
κν: ἱκνέομαι, peruenio.
λαρ, ſequente uocali, ut ἱλαρὸς hilaris.
λας ſequente conſona, ut ἱλάσκομαι, placo.

λε: ἵλεος, propitius, at ἴλεος, uoluulus. inteſtini gracilioris morbus, & ἴλον, gracile inteſtinum, laeuigantur.
μ, ſequente uocali, ut ἵμερος, deſiderium.
ππ ἵππος, equus.
ρ: ἱρεὺς, pro ἱερεὺς, ſacerdos.
σπ, ἱσπανὸς, Hiſpanus.
ς: ἵςημι, ſto, ſiſto.

Hinc

Hinc excipe.

ἵδρις, *ſciens,* & ἱδρεία, *peritia, a quibuſdam tamen adſpirantur.*

Propria quaedam, incepta ab ἰε, *ut,* Ἰεσσὶ, Ἰεχονίας, & *ſimilia.*

ἰδ', *aduerbium irridendi.*

ἴκελος, *ſimilis.*

ἰκελόω, *aſſimulo.*

ἰρεῖν, *dicere.*

ἴριγγες, *arteriae, a nonnullis adſpiratur.*

ἴρεως, *ireos, herbae,* & *radix.*

ἶρις, ἴδος, *Iris, nuncia Iunonis, arcus caeleſtis.*

ἶρος, *pauper,* & *Irus, proprium uiri.*

ἴασω, *pro* ἔπω, *dico.*

ἴστρος, *Iſter, Danubius, fluuius, unde* ἰστρικὸς, οἶνος, *Iſtricum uinum.* ἴσω, ἴσον, ἴσε, &c. *(de quibus ſupra.) retinent ſpiritum thematis.*

ἴσημι, *ſic* ἰστέον, *ſciendum de quo ſupra.*

ἴστωρ, *ſciens, prudens.*

Adſpiratur praeterea ι *in dictionibus ſequentibus.*

ἰαλέμος, *carmen, Apollini cani ſolitum, at* ἰαλέμιος, *Ialemus, Calliopes filius, laeuigatur.*

ἰαρβὰς, *Hiarbas, Iouis filius.*

ἰαβρὶς, *hiberis, herba.*

ἱηΐος, *iaculator: at* ἰηΐος, *lubris, laeuigatur.*

ἵημι, *mitto, iaculor, cupio, ſedeo, induo: at* ἴημι, *uado, laeuigatur.*

ἱκμένος, *ire faciens, epitheton uenti, ab* ἱκνέομαι, *peruenio, uel ab* ἰκμὰς, άδος, *humor:* & *tum laeuigabitur,* & *ſignificabit humidum.*

ἱκτὴρ, καὶ ἱκτήριος, *pro* ἱκετήριος *per ſyncopē, ſupplex.*

ἵκω, *uenio.*

ἱλάομαι, *placo.*

ἵλαος, *beneuolus.*

ἵλημι, *propitius ſum.*

ἵπτημι, & ἵπταμαι, uolo, as.

ἰσμαηλῖται, Hiſmaelitae, populi.

ο adſpiratur ante

δε: ὁδεύω, iter facio, ὁδέω, uendo.

δη: ὁδηγὸς, dux uiae.

δι: ὁδίτης ου, uiator.

δο: ἡ ὁδὸς, uia: at τὸ ὄδος, pro οὖδος, limen, laeuigatur.

κο: ὁκόθεν, unde: atque huiuſmodi dictiones Ionicae ſunt omnes, habentes κ pro π. ὁκόθεν pro ὁπόθεν: ὁκοῖος, pro ὁποῖος, qualis: ὁκόσα, pro ὁπόσα, quot, &c.

λκ: ὁλκέω, thaho.

λμ: ὅλμος, pila, ideſt, mortarium.

λο: ὅλος, totus.

μ, ſequente uocali, ὁμοῦ, ſimul, ὁμός uel ὅμοιος, ſimilis.

πλ: ὅπλα, τὰ, arma.

πο: ὁποῖος, qualis, ὁπέσας, quot.

ππ: haec, metri gratia, geminant π, ut ὅππη, ὁππόσε, ὁππότε, ὅππως, pro ὅπη, ὁπόσε, ὅποτε, ὅπως, ideſt, ubi, quocũque, quando, quo modo: at ὄππατα, Aeolice, pro ὄμματα, id eſt, oculi, laeuigatur.

πως: ὅπως, quo modo, cum ſuis compoſitis ὁπωσοῦν, quocumque, &c.

ρα: ὁράω, uideo, adſpicio, poetice ὅρημαι, & Ionice ὁρέω: unde participium ὁρέων, & imperfectum ὥρεον.

ρισ: ὁρισμὸς, definitio.

ρκ: ὅρκος, iuſiurandum.

ρμ: ὁρμὴ, impetus.

σ, ſequente uocali: ὅσος, quantus: ὅσιος, pius, ſanctus.

σσα: ὁσσάτιος, quantus: ὄσσα, uox, fama: at ὄσσα, Oſſa, mons Theſſaliae, attenuatur.

τ, ſequente uocali: ὅτι, &, poetice, metri gratia, ὅττι, quod: ſic ὅττικεν, pro ὅτικεν,

κεν, siue ὅτιῦν, quodcumque: ὅτϋ, poetice ὅττεο, cuiuscumque, & ὅτε, uel ὅττε, quando.

Hinc excipe,

ὀδελὸς, obolus, Dorice.
ὀδιγμὸς, pruritus.
ὀδίσκω, intumesco.
ὀδοὺς, ὀδόντος, dens, & omnia incepta ab ὀδὸν, utpote ab ὀδοὺς ducta: ut ὀδονταλγία, dentium dolor.
ὀλμεῖος, Olmeus, fluuius.
ὀλοεργὸς, maleficus.
Incepta ab ὀλοθ, ὀλολ, ὀλος, ὀλοφ, ut
ὀλοθρεύω, extermino.
ὀλολύζω, cum clamore ploro.
ὀλοὸς, perniciosus.
ὀλοφύρομαι, lugeo: adspiratur tamen ὁλόφυλος, integer.
ὀλοκύρον, olocyrum, herba.
ὀλοκωνίτης, olus siluestre.
ὄλον, & ὀλὸς, ῦ, nigrum, seu atramentum, sepiae piscis.
ὄλονθος, fructus fici siluestris: at ὅλονθος, fimo scatens, adspiratur.
ὀλόπτω, excorio.
ὀλύφω, uello.
ὀμίχειν, meiere.
ὀμίχησις, mictus.
ὄμιχμα, urinae respersio.
ὀμοκλὴ, uociferatio, ab Hesiodo laeuigatur, ὑπ᾽ ὀμοκλῆς. pro ὑφ᾽ ὁμοκλῆς.
ὄμοργμα, macula, labes.
ὀμήργυμι, abstergo.
ὀμόω, iuro.
ὀμύκις, ιδος, ἡ, uagina.
ὀπὸς, succus, liquor: sic eius composita, ut ὀποβάλσαμον, opobalsamum, idest, liquor balsami: ὀποπάναξ, liquor herbae panacis.
ὀποπλεῖν, renauigare.
ὀράζω, excito.
ὄραρος & συνοχὴ, partes phalangis, in aequalia diuisae. Latini os, & umbilicum,

cum uocant.

ὅρκεο, destruo.

ὅρκη, uas olearum, aut uinarium, capsa pigmentorum muliebrium.

ὀρεῦνες, orcynes, pisces.

ὀρκύνιον, Orcynium, mons Lesbi, cui nomen Orcyno.

ὄσιρις, Osiris, deus.

ὀσοσπίζης, montifringilae, auis.

ὀτὶς: Tarda auis, quae & ὠτίς.

ὀτοβέω, tumultuor.

ὄτοβος, strepitus.

ὀτοτόζειν, lugere, clamare.

Adspiratur praeterea θ in dictionibus sequentibus,

ὅαρος, Hoarus, fluuius.

ὁδαῖον, uiaticum.

ὀδαῖος, iniucundus, malus.

ὅθεν, unde, quare: sic quae ab eo fiunt, ut ὁθενδήποτε, ex qua parte: ὁθενοῦν, undecumque: ὅθενπερ, unde.

ὅθι, ubi.

ὁθήνεκα & ὁθούνεκεν, propterea quod, quoniam.

ὁλικὸς, uniuersalis: hinc ὁλικῶς, uniuersaliter.

ὅλως, omnino.

ὁρίζω & ὁρίζομαι, definio.

ὁρικὸς, finitiuus, ὁριστικὸς.

ὅριον, terminus, finis.

ὅριος, terminalis Iuppiter: sed ὄριος, prosper, laeuigatur.

ὁροθεσία, ας, ἡ, terminus: & τοῖς ὁροθεσίοις, terminis.

ὁροθέτης, & ὁροίτης, finitor.

ὅρος, ου, ὁ, terminus: sed τὸ ὄρος, εος, mons: & ἡ ὄρος, ου, lignum in praelo, quo oleum, uel uinum, exprimitur: atque ὀρὸς, pro ὀῤῥὸς, serum lactis, laeuigantur.

ὅσσον, poetice, pro ὅσον, quantum.

Ω ad-

Ω adſpiratur ante

ρα: ὥρα, pulchritudo, maturitas quaedam, & temporis opportunitas: at ἡ ὤρα, cura, laeuigatur.

ρι: ὡρία, maturitas.

ρο: ὡροσκόπος, qui rationem horarum obſeruat.

σ: ὡσ, ut: ὡσεὶ quaſi: ὤσια, Hoſtia, ciuitas Italiae.

Hinc excipe,

ὤρανα, ἡ, hirundinum nidus.

ὠρανισὴρ, uniculum.

ὠρανος, pro οὐρανὸς: caelum.

ὄρικος, Oricos, ſiue Oricum, ciuitas Epiri. unde ὡρίκιος, Orici ciuis, Oricius, et ἡ ὡρικία, ipſa regio, uel mulier ex ea.

ὡρίων, Orion, ſignum caeleſte: at ὠρίων, auis nomen, adſpiratur.

ὦσις, & ὠσμὸς, impulſus. ὤσφρησις, olfactus.

Incepta ab ὠχ: ut ὦχος, ramus.

Adſpiratur praeterea ω in ſequentibus.

ὧ, ideo.

ὧδε, & ὧδι, hic, hoc, ſic, adeo.

ὡδέπως & ὡδὶ, ſic, quodam modo.

ὥπερ, tamquam.

ὡρεῖον, horreum, & ὡρειάριος, horrearius, e Latinis deſumpta ſunt.

ὡρεσιδώτης, horarum dator, epitheton Solis.

ὡρέω, & ὡρήσω, cuſtodio, curo.

ὥρημα, cura, cuſtodia.

ὥρμοι, diuerticula.

Αἱ diphthongus adſpiratur ante μ, & ρε: ut αἷμα, ſanguis: αἱρέω, αἱρῶ, μ. αἱρήσω, capio; αἱρέομαι, αἱροῦμαι, eligo. Hinc excipe αἶμων, peritus: at αἵμων, cruentus, adſpiratur: Αἰμίλιος, Aemilius, & Αἰμιλία, Aemilia: ſed Αἱμίλιος, doloſus, adſpiratum inuenitur. Adſpiratur praeterea αἱστὴρ, torris, titio.

Αυ quibuſdam ſemper laeuigatur, niſi in demonſtratiuo pronomine αὕτη, haec, & in compoſitio αὑτοῦ, pro ἑαυτοῦ, ſuiipſius. Alij contendunt, ſpiritu quoque aſpero afficiendum αὕω, ideſt, ſicco, exuro, calefacio: idq. propter compoſitum ἀφαύω, ideſt, ſicco, uro; nam ſi αὔω laeuigaretur, compoſitum eſſet ἀπαύω. Idem erit iudicium de iis, quae ab αὕω deriuantur, ſiue quae illius coniugata ſint, ut αὑσὸν ſiccum, & quoties αυ ponitur ante α, uel ο, ut αὑατὰ, lingua ſicca, αὑαίνω, ſicco (unde cum ἀπὸ, ἀφαυαίνω, exſicco, arefacio: αὑαλέος, ſiccus, aridus, pro quo Theocritus dixit αὑγαλέος αὗος, ſiccus: unde αὑόνη, & αὑότης, ſiccitas.

Ει adſpiratur ante λιγ, & λωτ, ut εἵλιγγος, uertigo, εἵλωτες, helotes, Spartanorum ſerui, a ſingulari εἵλως, εἵλωτος, hinc εἱλωτεύω, ſeruio. Adſpiratur praeterea ει in dictionibus ſequentibus.

εἱαμένη, locus humidus.
εἵαται, pro ἧνται, ſedent, & εἵατο pro ἧντο, ſedebant.
εἱκέσθαι, pro ἱκέσθαι, aduenire.
εἱλεῖσθαι, circumplicari, & obuolui.

εἰλίσεσθαι, idem.
εἰλέω, uerto, uoluo.
εἵλη, solis splendor.
εἰληθερεῖν, & εἰληθερεῖσθαι. apricari.
εἵληθι, propitius esto, pro ἵληθι.
εἰκήιον, in sole calefactum.
εἴλημα, inuolucrum, tegumentum.
εἵλης, propitius.
εἴλησις, & εἰλητὴ, conuolutio.
εἰλητικὸς, tractilis.
εἰλήτιος, Iuppiter in Cypro.
εἰλκωμένος, exulceratus.
εἴλυμα, uestis, uelamen.
εἰλύσσω, tego, uoluo.
εἰλυφάζω, & εἰλυφάω, torqueo, circumuoluo.
εἵλω, uerto, circumago.
εἷμα, uestis.
εἵμαρμαι & εἱμαρμένη, quibusdam adspirantur.
εἷναι, emittere, saturari, ab ἵημι: sic εἷκυ, εἷω, εἷς. atque εἷκα, & εἷμαι.
εἴργνυμι, & εἴργω, coerceo, carcere detineo: at εἵργω, ueto, & prohibeo transitum, laeuigatur.
εἰρεσιώνη, ramus oleaginus, quibusdam laeuigatur.
εἱρκτὴ, carcer, custodia.
ἑρμὸς, series, & carcer, unde εἱρμοφύλαξ, custos carceris. sunt, qui haec laeuigent.
εἵρω, necto: at εἴρω, dico, laeuigatur.
εἷσαν, bonum.
εἵως, & εἵωσκε, pro ἕως, usque quo, donec.

Notāda, quae in uerb. ab ε adspirato inchoatis habent ι ex augmento, ducta uidelicet ab ἕλω, ἕλκω, ἑλκύω, ἑλωίζω, ἑρπόω, ἑρπίζω, ἑσήκω, ἕπομαι, ἑσίαω, quae enumerantur supra.

Eu ad-

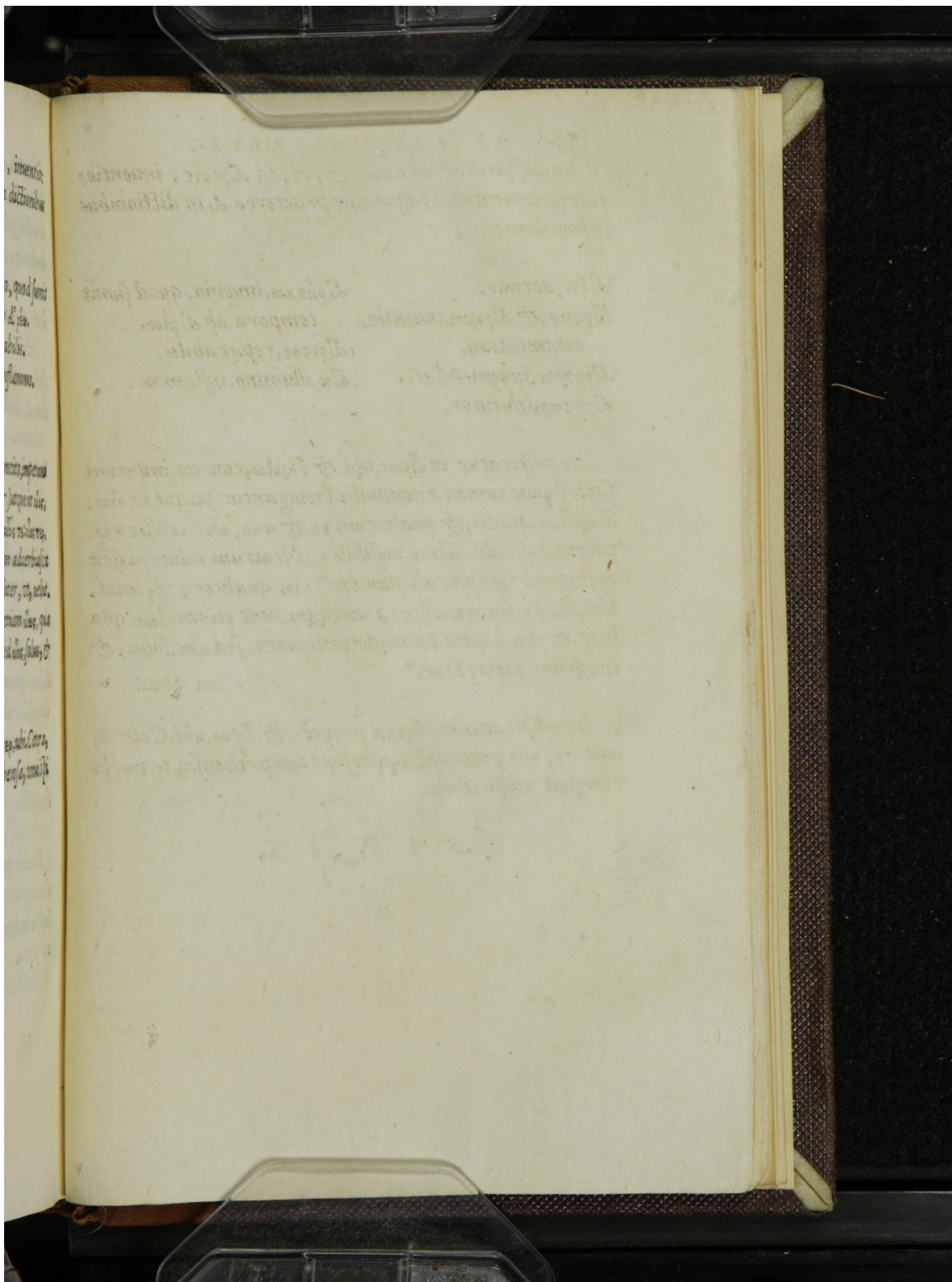
Ευ *adspiratur ante* ρεσ, *&* ρετ, *ut* εὕρεσις, *inuentio:* εὑρετής, *inuentor. Adspiratur praeterea & in dictionibus sequentibus:*

εὕδω, *dormio.*
εὕρημα, *&* εὕρεμα, *inuentio, commentum.*
εὑρετέος, *inueniendus.*
εὑρήτωρ, *inuentor.*
εὑρίσκω, *inuenio, quod sumit tempora ab* εὑρέω.
εὕριστος, *reparabilis.*
εὕω, *illumino, inflammo.*

Οι *adspiratur in* οἶμος, *uia: &* ὁλμέω, *concito, impetum facio (quae tamen a nonnullis laeuigantur) atque in* οἷος, οἷα, οἷον, *qualis, & quale: cum* τε, *&* περ, οἷός τε: οἷος περ, *potens, possibilis:* οἷόν τε, *possibile. Neutrum aduerbiascit in singulari, & plurali numero:* οἷον *qualiter, ut, uelut.* οἷον, οἷα, δὴ οἷα περ, οἷά τε, *tamquam: hinc etiam* οἵως, *qualiter, &* οἱονεὶ, *quodam modo, tamquam. sed* οἶος, *solus, &* οἶον, *solum, laeuigatur.*

Ου *adspiratur in* οὕνεκα *propter: &* οὗπερ, *ubi. Cetera, quae regulis generalibus non sunt comprehensa, tenui spiritu sunt adspicienda.*

F I N I S.



PLERISQVE *hodie ab honeſto & numquam ſatis laudato Graecarum litterarum ſtudio, maxime uero a non minus iucunda, quam utili poetarum lectione deterrentur neſcio qua difficultate, quam in thematis inueſtigandi ratione ineſſe animo ac mente conceperunt. quod ſcilicet infinita paene uocabula legendis auctoribus occurrant, quae nullis uel ampliſſimis dictionarijs comprehenſa inueniantur: idq. primum ob nimiam Graecorum laſciuiam in dictionibus uel uarie componendis, uel ex alijs atque alijs deducendis: ut nomina comparatiua, ſuperlatiua, uerbalia, patronymica, poſſeſſiua, deminutiua, & denominatiua: ac innumerabilia uerba in* έω, άω, όω, άζω, ίζω, αίνω, ύω, & δω, *a quibuſuis nominibus paſſim facta: infinita etiam aduerbia loci & qualitatis uarie deducta: quibus omnibus de nouo fomandis finis praeſcribi poteſt nullus. Deinde ob dialectorum uarietatem, qua efficitur, ut una atque eadem dictio ſui diſſimilis pierumque uideatur. Praeterea ob tt uerba anomala. nam non raro eiuſdem uerbi themata ſunt uel omnino diuerſa, uel certe non parum uariantia: quorum quaedam ſunt uſitata, lexicisq. omnibus continentur: alia uero minime, quamuis tempora ab illis formata numquam non ſint obuia. Quamuis haec uera eſſe, ueluti ſunt, fatear: non ſunt tamen tanti, ob quae ſtudioſi adoleſcentes uel minimo ampliſſimorum illorum Graecae litteraturae commodorum fructu ſe priuare aut ſpoliare debeant. licet enim compoſita & deriuata quotidie innouen*

tur & augescant, quaedam tamen in ijs deducendis analogia seruatur, ut, uel paucis cognitis, reliqua omnia sint facillima. Idiomatum quoque diuersitas nihil lectorem est remoratura, si se paullulum legendis examinandisq. poetis exercuerit: ad quod exsequendum, illum praxis nostra non parum iuuare poterit. Tempora uero a uerbis anomalis deducta sunt paucissima, breuibusq. finibus comprehensa. Vix enim ullum ex eorum genere offendes, cuius in hoc libro non fiat aliqua mentio. Compositionis quoque, ac omnimodae formationis deriuatorum, nec non uarietatis dialectorum usum ac rationem, multis tum regulis, tum exemplis, toto hoc opere conati sumus demonstrare, ut nihil in thematum inuestigatione lectorem remorari queat, si modo in eorum, quae de his rebus hoc in libro dicta sunt, & retentione, & imitatione aliquam sollertiam adhibere non recuset. Ut autem irregularium & aliorum uerborum tempora, rudioribus indagatu difficilia, & pleraque exempla dictionum huiusmodi uarie compositarum, deriuatarum, & dialectis inuersarum, ad manum & in promptu lector habeat, ex ijs copiosissimum hunc Indicem confecimus: cuius usum multiplicem & praecipue in thematis inuestigatione, experientur ij, qui, praeceptoris ope destituti, proprio Marte, ac mutis, ut aiunt, magistris linguam Graecam ediscere rectis studijs contendunt

INDEX

Ἄο

Βοώοιμι

ἔκφρες

ἔσχη-

Z

ζῆν

ἤνοθα

ἵεμεν

οἴσω

INDEX

FINIS

SERIES. CHARTARVM

* ** *A B C D E F G H I K L M N*

O P Q R S T V X Y Z Aa Bb Cc Dd

Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn

Omnes quaterniones, praeter * *,
qui est duernio.


NAZIONALE CENTRALE

